

Bundan sonra baskıya giren kitaplar artık daha kaliteli olacaktır.

Bu kez tılsım kon. efendi'ye nazar olsun!

ANKA

2. KİTAP

ASLIHAN DOĞA

THESEUS
yayınevi

*Değer Kutan
Zamanlar*

ASLIHAN DOĞA

ANKA

2. KİTAP

THESEUS
yayınevi

ANKA
ASLIHAN DOĞA

ISBN: 978-605-74892-6-5
Yayıncı Sertifika No: 44781

Matbaa: Salmat Basım

Sertifika No: 47771
2. Baskı: Ankara - Haziran 2021

Genel Yayın Yönetmeni Özlem DOĞAN

Editör Ece Ceren GÜLTEPE

Kapak Tasarım & Mizanpaj Mehmet KARADOĞAN

© Bu kitabın tüm yayın hakları Perseus Yayınevi Basım Yayın Dağıtım ve Dış Tic. Lmt. Şti'ne aittir. Yazılı izin alınmadan kısmen veya tamamen hiçbir yolla kopya edilemez, çoğaltılamaz ve dağıtılamaz.

THESEUS YAYINEVİ

Söğütözü Mah. Söğütözü Cad. Koç İkiz Kuleler
A Blok Kat:3 No: 2A Daire: 9 Çankaya/Ankara
www.theseusyayinevi.com

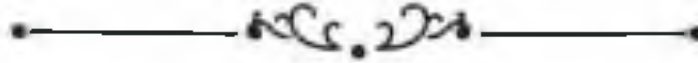
 theseusyayinevi

 theseusyayinevi

 theseusyayinevi

www.theseusyayinevi.com

1. BÖLÜM

Beş Yıl Sonra

Anka aylardır gergindi. Beklenen felaketin her an kapısını çalacağı korkusuyla beklemek ve geldiğini bilmek, son senelerde yaşadığı rehavetin de sonuna geldiğinin işaretiydi.

Derim Akhan başarmıştı... 2 ay önce Konsey'e kabul edilmişti ve şimdi o da dünyayı kendi emelleri için rahatlıkla kullanan o birkaç adamdan biri olmuştu. Bir zamanlar bu düşünce ütöpik gelse de adam bunu başarmıştı sonunda.

Anka, onun Konsey'e girişinin gerçekleştiği andan beri diken üzerindeydi. Ona bunun karşılığında verilmiş olan bir söz vardı ve Konsey'e girer girmez soluğu İstanbul'da alacağını düşünmüştü. Oysa aradan iki ay geçmesine rağmen adamdan ses çıkmamıştı ve bu diken üzerinde bekleyiş onun sinirlerini alt üst ediyordu. Elbette bu sinir harbini kendisi içten içe yaşıyordu. Dışarıdan bakan biri son beş senede gördüğü gibi soğukkanlı ve kendisine hakim bir kadın görüyordu.

Geçen zaman içerisinde Derim'in mahkumiyetinde geçirdiği altı aya yakın sürede yaşadıklarının hepsini Alin'e anlatmıştı. Saklaması olasılık dışıydı zaten. Birbirlerinden hiçbir şeyi saklamazlardı. Alin'le konuşurken Derim'e karşı hisleri konusunda da çok bocaladığını fark etmişti. Öfkesi ve nefreti elbette bitmemişti çünkü ona yapılanları unutmaması mümkün değildi ancak adamın çekiciliğine kapıldığını da inkâr etmi-

ANKA

yordu. Ona karşı tam olarak ne hissettiğini hiçbir zaman çözümlayememişti. Duyguları uçlarda dolaşıyordu. Anka her zaman görünenin ardında olanları merak eden ve bunu irdeleyen biri olmuştu ve Derim'in görüneninin ardındaki, anlamlandıramadığı şeyler ona en büyük çelmeyi takmıştı. Belki adama karşı kafasını karıştıran da hep hissettiği o geride kalmış olanlardı. Hiçbir zaman sormamıştı. Hiçbir zaman onunla sıradan bir konuşma yapmamışlardı ve Anka adamın gözlerinde bir şeyler görmüştü... Ya da kendisini kandırıyordu.

Onunla isteyerek birlikte olmuştu ve oğlunu kucağına aldıktan sonra bununla ilgili en ufak bir pişmanlık yaşamamıştı. O her şeye değerdi ve inkâr etmenin de bir anlamı yoktu; oğlu müthiş bir gecenin ürünüydü.

"Adam yatakta iyiye bunun için kendini suçlama. Bu çok normal bir tepki. Sen sağlıklı bir kadınsın." demişti bir gün Alin doğal bir tonla.

"Karşı koyamadığın fiziksel çekim duyduğun biriyle illaki büyük bir aşk yaşamam gerekiyor. Bu çok normal bir istek. Sana yaptıkları için nefret ediyor muyum, ediyorum elbette ama en azından yatakta sana doğru düzgün davrandıysa ve sen de istediysen büyütmenin anlamı yok. Âşık olmadan bir adamla yatan tek kadın sen değilsin. Ayrıca ilklerimizi düşünürsen tam bir saçmalıktı. Şimdi düşünüyorum da; ikimiz de ilk defa birlikte olduğumuz adamlara âşık değildik aslında, sadece sürece uyum sağlamaya çalıştık ve öyle olduğumuzu sandık. Sonra ne oldu? Ben hâlâ hayal kırıklığına uğradım. Atamadım mesela. Sevişmek öyle bir şeyse almayayım sağ ol! İyi bir sevişme yaşadıysan, kâr say ve çok kafana takma bence."

Alin'in bu tür durumlara karşı takındığı umursamaz tutum bazen Anka'ya garip gelse de iç rahatlatıcı olduğunu da inkâr edemezdi. İrdelemenin ya da sürekli didiklemenin anlamı yoktu. İstemişti ve olmuştu. Ve harika bir çocuğa sahipti şimdi.

O sabah alışkın olduğu rutinde uyanmıştı. Sabah erkenden kalkıyor, kişisel hazırlığını bitirdikten sonra mutfığa

iniyor ve kahvaltayı hazırlıyordu. Ardından oğlunu uyandırıyor, karnını doyurup onu hazırladıktan sonra birlikte evden ayrılıyorlardı. Birim Merkezi'nde çalışanların çocukları için kreş bulunuyordu ve Anka da oğluna her zaman yakın olabiliyordu.

Birim'in olduğu büyük alan birkaç binadan oluşan bir komplekti. Dışarıdan bakıldığında büyük bir teknoloji firması görünümündeydi ve ziyaretçiler de randevusuz içeri alınmıyordu. Ancak içeride durum bambaşka işliyordu. Tüm operasyonların yönetildiği ana binanın dışında, özel eğitimlerin verildiği ek bina ve kreş bu kompleksin içinde varlığını sürdürüyordu. Bunlarla birlikte sorgulamaların yapıldığı özel odalar ve gözetim altındakilerin bazen kısa bazen de uzun süreli tutulduğu hücrelerin bulunduğu bina da, ana binanın arkasında, kompleksin en uç kısmında bulunuyordu. Alanın etrafı özel güvenlik kameraları ile donatılmıştı ve sık sık güvenlik kontrolü için devriyeler görevdeydi.

Çalışan herkesin özel güvenlik kartları bulunmakla birlikte, giriş çıkışlarda mutlaka güvenlik kontrolünden geçiyordu. Her şey kayıt altındaydı. Birim'de çalışan herkes aslında dışarıda kimsenin onların gerçek işlerinin ne olduğu anlaşılmaz sıradan sivil hayatlar yaşıyorlardı. Bu yaşamı onlar seçmişlerdi ve yaptıkları işe adanmış kişiler yalnızca Birim'e alınmıştı. Güven esastı, hiçbirinin de bu güveni boşa çıkarma isteği yoktu. Yaptıkları işin ne kadar mühim olduğunun hepsi de bilincindelerdi ve hepsinin yüzünde bunun gururu okunuyordu.

Anka'nın dışarıdaki yaşantısı sıradan bir resim çiziyordu. Büyük bir teknoloji firmasında İş Geliştirme Yöneticisi olarak çalışan çocuklu bekar bir anneydi. İyi kazanıyordu ve ortalamanın üzerinde standartlarda yaşıyordu. Yaşadığı ev de bunu gösteriyordu. Oğlu doğduktan sonra Mehmet Aydar'ın ısrarıyla şu anki evlerine yerleşmişlerdi. Alin'le birlikte yaşıyorlardı artık. Deniz Avcı daha çok sokaklardaydı ya da nerede olduğu çoğu zaman bilinmezdi bile. Ancak her an ne olup bittiğinin de bilgisine sahipti. Ne zaman nereden çıka-

ANKA

cağı bilinmiyordu.

Yaşadıkları ev şehir merkezinden yarım saat uzaklıkta iki katlı müstakil yirmi evin bulunduğu küçük bir sitedeydi. Sitenin özel güvenliği vardı ve diğer birkaç evde oturanların arasında da istihbarat çalışanları olduğundan, yabancı birinin siteye girişi kesinlikle mümkün değildi. Mehmet Aydar, Anka'nın burada yaşaması konusunda ısrarcı olmuştu. Anka istemeden de olsa bunu kabul etmek zorunda kalmıştı çünkü adamın güvenlik konusunda haklı olduğunu biliyordu.

Son üç aydır evde oğlu ve kendisi yalnızdı. 3 ay önce Alin gizli bir görev için evden ayrılmıştı ve hâlâ görevini sonlandırmadığı için Anka sabırsızlıkla onun görevinin bitmesini bekliyordu. Alin'le ilgili endişesi bu görevin ortaya çıkmasından beri devam ediyordu ve geçen süre de endişelerinin tükenmesine yardımcı olmuyordu. Onun kendi başının çaresine bakabildiğini biliyordu ancak üç aydır ne sesini duyabilmişti ne de onu görebilmişti. Özlemi dinmiyordu. En son bu kadar uzun ayrı kalışları beş sene önce olmuştu ve aynı şeyleri yeniden yaşamak istemiyordu. Onu tek rahatlatan şey düzenli gönderdiği raporlardı. Bu durum onun hâlâ görevi güvenli bir şekilde devam ettirdiğine işaret etti.

Kahvaltı hazırlığını bitirdiğinde, oğlunu uyandırmak için yukarı çıkan merdivenlere yönelirken de aklında bu düşünce vardı. Şu an Alin'e çok ihtiyacı vardı. İki ay önce Derim Akhan'ın Konseye girdiği bilgisi geldiğinden beri eli yüreğinde bekliyordu ve Alin sakinleşmesini sağlayacak en sağlam destekti. Yokluğu gerilen sinirlerini daha fazla germekten başka işe yaramıyordu. Oğlunun odasının önünde derin bir nefes alıp sakinleşmeye çalıştı ve yüzüne sıcak bir gülüş yerleştirip odaya girdi.

Gördüğü manzara yüzündeki gülüşü daha da büyüüttü. Her zamanki gibi yorganını üzerinden atmış, pijamasının paçaları dizlerine kadar sıyrılmış, saçları yatağın üzerinde dağınıkça yatarken bir elini yatağın altına almıştı. Yatakta çapraz şekilde uyuyordu. Gece boyunca o yatağın içinde kaç tur attığı belirsizdi. Anka daha önce bu kadar dağınık yatan

bir başka çocuk tanımamıştı. Üzerinden sıyrılmış pijamanın etekleri karnını açığa çıkarmıştı ve Anka kıkırdarken uğrayacağı ilk adresinin o göbek olduğunu biliyordu.

Yüzünü oğlunun açığa çıkmış göbeğine gömerken dudaklarını yumuşak tenine bastırdı.

“Bebeğim...” diye seslendi başını kaldırarak. Sesli öpücüklerini çocuğun yanağına bastırırken bir elini saçlarına götürüp şefkatle okşadı.

“Tembel çocuk. Hadi uyan bakalım.” dedi sıcak sevgi dolu bir sesle.

Çocuk homurdanarak başını saklamak istercesine omuzlarının arasına çekerken “Yaa anne...” diyen itirazı her sabahki rutininde seslendirdi. “Az daha...” diyerek, uykulu bir sesle yalvardı.

“Hadi annecim... Geç kalacağız. Kahvaltı yapman lazım...”

“Az daha ne olur...” diye uzatarak yalvardı. Gözleri kapalı, sesi uykuluydu.

Anka dudaklarını oğlunun boynuna gömüp sesli bir öpücük bıraktı.

“Hayır küçük bey. Az daha yok... Eğer şimdi kalkmazsan gıdıklamaya başlıyorum.” dedi, tehdit eder bir sesle. Ancak tehditti o kadar yumuşaktı ki çocuk daha gıdıklanmadan kıkırdamaya başladı ve geri dönerek kollarını annesinin boynuna doladı.

“Ya o zaman çok gülüyorum ama...” dedi çocuksu bir sesle.

“Uykun açılıyor ama...” diyerek çocuksu bir sesle aynı şekilde karşılık verdi Anka.

Aşil, tıpkı babasına benzeyen ela gözlerini annesine diktiğinde henüz uyku mahmurluğu geçmemişti ve öyle sevimli görünüyordu ki; Anka’nın duyduğu sevgiyle yüreği küt küt atmaya başladı. Buna rağmen babasına bu kadar benzerliği içini acıtmaktan geri durmamıştı. Ona her bakışında sanki Derim Akhan karşısında duruyormuş gibi hissediyordu.

Her anne kendi çocuğunu delicesine seviyordu muhakkak ama Anka, Aşil’e her baktığında ona sahip olduğu için

ANKA

ne kadar şanslı olduğunu düşünüyor ve içinde patlayan sevgisiyle kalbi yerinden çıkacakmış gibi atıyordu.

Dört buçuk yaşındaki çocuk dudaklarını annesinin yanağına bastırdı. "Çok güzelsin anne yaaa..." dedi çocuksu bir sesle. Anka'nın duyduklarıyla kaşları hayretle havaya kalktı ve ardından kendisine hakim olamadan küçük bir kahkaha attı.

"Bana ilan-ı aşk mı ediyorsun?" diye sordu şakacı bir tonla.

"O ne demek?" diye sordu çocuk ciddi bir yüzle annesine bakarak. Merakı hiç tükenmiyordu ve Anka, Aşil'in "Bu nedir?" döneminin hiç bitmeyeceğini düşünüyordu.

"Bir erkek bir kadını çok severse ya da bunun tersi bir kadının bir erkeği çok severse, bunu sesli dile getiriyorsa buna ilan-ı aşk denir."

"Hmm" dedi çocuk düşünüyormuş gibi. "Ben seni çok seviyorum... Sen de beni çok seviyorsun çünkü her gün söylüyorsun. Ben de söylüyorum. O zaman biz ilanşak yapıyoruz değil mi?"

Anka çocuğun sözleriyle kıkırdayarak düzeltti. "İlan-ı aşk!"

Çocuk omuz silkti gülererek. "İlanşak işte..." dedi. Ardından yüzü merakla ciddileşti ve "Babam da sana ilanşak yaptı mı anne?" diye sordu.

Anka'nın duyduğu soruyla yüzündeki gülümseme dondu ve gözlerini kaçırarak odanın içinde bakışlarını gezdirdi.

Aşil'e babası hakkında kısmi bilgi vermişti ve bazen onun hakkında sorduğu soruların sonu gelmeyecek gibi hissediyordu. Düşünceleri birden bir buçuk yıl önceye gitti ve Aşil'in baba konusunda ilk kez verdiği tepkiyi hatırladı.

Üç yaşına kadar Aşil evin içinde yalnızca kendisini, Alin'i, Avcı'yı ve sık sık onları ziyarete gelen Mehmet Aydar'ı ve onun yardımcısı Handan'ı tanımıştı ki Mehmet Aydar'a onun isteğiyle "Dede" derken yardımcısına da annesinin öğrettiği gibi Handan anneanne diye sesleniyordu. Alin'le birbirlerinin Prensi ve Prensesiydiler. Avcı ise en yakın arkadaşıydı. Kızların ona seslendiği gibi o da "Avcı" diye seslenir sanki yaşıtlarmış gibi davranırdı Deniz'e.

Aşil'in kreşe başladığı ilk günü hiç unutamıyordu çünkü

çocuğu tatmin edecek kısmi açıklamaları da verme zamanın geldiğini o gün anlamıştı. Öğleden sonra Aşil'i kreşten almaya gittiğinde çocuğun yaşadığı şaşkınlık bugün gibi aklındaydı.

Telaşla onu bekleyen annesine koşturarak yaklaşmış, karşısında ellerini iki yana açmış halde dikilirken, iri iri açtığı gözlerini belerterek suçlarcasına "Baba varmış!" demişti. R'leri henüz düzgün telaffuz edemediği için suçlayıcı ifade ilk anda ağzından komik gibi çıksa da, Anka duyduklarıyla öylece kalakalmıştı. Gülmek içinden gelmiyordu ve beklediği anın bu kadar çabuk gelmesinin yıkımını yaşıyordu.

Yaşadığı şaşkınlık çocuğu alt üst etmiş gibiydi. Böyle bir gerçeklikle ilk kez tanışıyordu ve diğer çocukların sahip olduğu *babanın* varlığına neden kendisinin de sahip olamadığını merak ediyordu. Anka o gün akşam, Aşil'e onun anlayacağı şekilde açıklama yapmak zorunda kalmıştı. Onun da bir babası vardı ve ülkesi için çok önemli işler nedeniyle bir süre uzakta olması gerekiyordu ama bir gün onu görmek için mutlaka geleceğini söylemişti. Anka oğluna yalan söylemek istemiyordu, babasından nefret etmesini de istemiyordu ancak ne zaman babasından konuşsalar bu konunun onun için çok zor olduğunu da yadsıyamıyordu.

Aşil'in merakı bitmek tükenmek bilmiyordu ve Anka çaresizce Avcı'dan Derim'in bir fotoğrafını istemek zorunda kalmıştı. Oğluna haksızlık yapmak istemiyordu ve babasının nasıl biri olduğunu bilmek onun en doğal hakkıydı. Aşil o tek fotoğrafı uzun süre elinden düşürmemişti. Hâlâ düşürdüğü söylenemezdi çünkü yatağının baş ucunda duruyordu her zaman. Merakla ve sabırla babasının dönmesini ve onunla tanışacağı anı bekliyordu. Annesinin ona verdiği kısıtlı bilgilere sarılmıştı ve babasının çok önemli bir iş için uzakta olduğunu ve döneceğini kabullenmiş gibiydi.

Aşil, başka çocukların garipseyeceği ancak onun Anka ve Alin'den alışkın olduğu bir hayatı yaşıyordu. Başka çocuklara öğretilmeyecek şeyler öğretiliyordu ona. Kendisini nasıl savunması gerektiği gibi, nelere dikkat etmesi gerektiği gibi

ANKA

şeyler öğreniyordu. Oynadıkları her oyun onu dikkatli bir gözlemci yapmaya yönelikti. Son bir aydır savunma sporlarına başlamıştı, Anka bunun için henüz yaşının çok küçük olduğunu biliyordu ama yaşadığı ikili hayat, çocuğunun da buna bir an evvel adaptasyon göstermesi için gerekli kılıyordu yapılanları.

"Anne?" diyen çocuğun sesiyle Anka düşüncelerinden sıyrılıp kirpiklerini kırıştırdı ve Aşil'in üstelemesine izin vermeden çocuğu kollarının arasına alarak yataktan kaldırırken neşeli bir sesle konuşmaya başladı.

"Çok uyanıksınız küçük bey! Beni lafa tutuyorsun ve geç kalmamıza neden olacaksın. Şu andan itibaren anne otoritesi başlamıştır ve sen hemen elini yüzünü yıkacaksın, üzerini değiştireceksin ve kahvaltını edeceksin."

Aşil'in çocuksu itirazlarına kulaklarını tıkayarak çabucak çocuğu hazırlayıp kahvaltılarını etmişler ve yarım saat içinde evden ayrılmışlardı. Kompleksin içindeki kreşe Aşil'i teslim edip, ana binaya yöneldi.

Geçen zaman içerisinde Birim'deki görevinde değişiklik olmuştu. Daha önce sahada aktif olarak görev yaparken artık genellikle içeriden koordinasyonu sağlıyordu. İlk başlarda oğlunu annesiz bırakmamak için tehlikeden uzak olması konusunda anlaşılarak bu kararı almışlardı Başkan'la. Anka, Başkan bunu teklif ettiğinde ikinci kez düşünmemişti. Daha önce tehlikeye gözü kapalı atılırken artık düşünmesi gereken bir çocuğu vardı ve zaten babasız olan çocuğu bir de annesiz bırakamazdı. Bununla birlikte bu kararı almalarında en önemli etken; Anka'nın çok nadir de olsa birkaç kez yaşadığı ataklarıydı. İlkinin Tayland'da yaşadığı o atağın bir daha olmayacağını düşünürken hamileliği boyunca da iki kez yaşamıştı. İkisine de düşük tehlikesiyle başa çıkamadığı endişelerle kıvrandığı anlarda yakalanmıştı. Daha sonrasında ise yine oğlunun hasta olduğu bir döneme rastlamıştı. Baş edemediği korkuları kilitlenmesine ve nefesinin kesilmesine neden oluyordu.

Ve böylece Derim Akhan'dan ona kalan oğlu ve atakları olmuştu.

Birim Merkezi'nde sahadaki tüm ajanları kontrol etmek ve operasyonları içeriden yönetmek konusunda aslında çok daha başarılıydı. İyi bir oyun kurucuydu ve planlamaları kusursuzdu. Edinilen tüm istihbarat bilgisini çok iyi çözümlüyor bazen birbirinden alakasız görünen bilgiler arasındaki bağlantıyı kesinlikle kaçırmıyordu. Toplanan istihbarat raporlarının hepsi elinden geçiyordu ve bu işi de sevdiğini fark ediyordu.

Bir kahve alıp odasına girer girmez bilgisayarını açtı ve önce gelen maillerini kontrol etti. Yarım saattir çalışmaya dalmıştı ki masasındaki telefon çaldı.

"Anka, dış kapıdaki güvenlik sana çiçek geldiğini haber verdi."

Aramayı yapan ses de tıpkı şu an Anka'nın hissettiği gibi bıkkındı.

"Söyle iade etsinler. Bundan sonra gelenleri de bana sormadan iade edebileceklerini de ilet lütfen."

Bu çiçeklerin bir an evvel kesilmesi lazımdı. Daha önce bu kadar rahatsız edici ve ısrarcı birini görmemişti. Son bir aydır bu gelen ve iade ettiği belki sekizinci çiçektir. Kaşlarını çatarak ekrana baktı. Eğer biraz daha bu durum sürmeye devam ederse, anlaşılan o ki ciddi bir konuşma yapması gerekecekti.

Öğlene kadar ara vermeden çalıştı. Kendi ofisi binanın beşinci katındaydı. Odasının ön kısmı jaluzilerinin ve kapısının sürekli açık olduğu cam duvarlara sahipti. Böylece ortadaki açık ofiste bulunan altı çalışanla sürekli göz teması halindeydi. Tüm istihbarat bilgileri buraya geliyordu ve onlar bu bilgileri klase ederek, öncelik değerlendirmesi yapıyorlardı. Bu katın farklı bir özelliği ise tüm izlemelerin de buradan yapılıyor olmasıydı.

Her masada üçer tane büyük ekran bilgisayar bulunuyordu. Büyük alanın diğer ucunda Mehmet Aydar'ın geldiği zamanlarda kullandığı odası ve hemen onun yanında değerlendirme yaptıklarında bir araya geldikleri büyük bir toplantı odası bulunuyordu. Kata sağdan ve soldan giriş sağlayan asansörler mevcuttu. Asansörlerin açıldığı geniş giriş sonrası

ANKA

cam kapılardan ofise giriş sağlanıyordu. Binaya ana girişten gelenler her zaman soldaki asansörü kullanırken, katta bulunanlar kompleks içindeki diğer binalara ulaşmak için sağdaki asansörü kullanıyorlardı. Bu nedenle akşam çıkışına yakın Aşıl'ı yanına getiren görevliler de sağ asansörden kata ulaşım sağlıyorlardı.

Öğle yemeğini masasında hızla bir şeyler atıştırarak geçiştirdi ve gözlerini ekrandan ayırmadan çalışmaya devam etti. Öğleden sonra iki civarı çalışmaya dalmışken açık ofiste dikkatini çeken hareketle bakışlarını karşıya dikti. Mehmet Aydar ofistekilere selam vererek odasına ilerlemişti. Anka kaşlarını çatarak adamı izledi. Bugün geleceğini haber vermemişti ve yüzündeki gerginlik bir şeylerin ters gittiğini işaret ediyordu.

Adam odasına girdikten sonra kapıyı kapadı. Anka sırtını oturduğu koltuğa yaslayarak düşünceli gözlerle kapıya baktı. Adamın neden gergin olduğunu bilmek istiyordu. Tam yerinden kalkıp merakını gidermek için odasından çıkacaktı ki, bu kez cam kapılar yeniden ikiye ayrıldı ve Avcı görüldü. Anka'nın çatılı kaşları mümkünmüş gibi daha çok çatıldı. Avcı da geleceğini söylememişti ve her ne kadar her gün telefonda konuşsalar da on günden fazladır yüzünü görmemişti.

Avcı ofisin ortasındaki açıklıkta dikilerek tedirgin bakışlarını bir an Anka'nın odasına doğru çevirdi. Göz göze geldiklerinde Anka artık emin olduğu bir tavırla ayağa kalktı. Ters bir şeyler vardı. Odasından çıkmak üzereyken, Avcı eliyle kalmasını işaret ederek ona doğru yaklaştı. Yalnızca bir saniyelğine başını omzundan geriye çevirip karşıdaki kapalı kapıya bakmıştı.

Anka ayakta dikilirken kalçasını masanın kenarına yasladı ve kollarını göğsünde kavuşturdu. Avcı odaya girerek her zaman açık olan kapıyı konuşmaların dışarıdan duyulmasını istemez gibi kapadı ve gözlerini tedirginlikle Anka'ya dikti.

"Hiç uzatma hemen söyle! Ters bir şey var değil mi?" dedi Anka, Avcı'nın sıkıntılı yüzüne bakarak.

Avcı ileri doğru adımladı ve kollarını Anka'ya sardı.

"Kaç gündür görüşmüyoruz. En azından ilk önce bir sarılsaydın. Hiç mi özlemedin?"

Anka kollarını çözerek Avcı'ya sarıldı ancak sitemli bir sesle konuşmayı ihmal etmemiştir.

"Özlediğimi biliyorsun, saçmalama. Ama yüzün öyle gergin ki, beni de geriyor."

Avcı geriye doğru bir adım atarak kızıdan uzaklaştı. Uzatmanın bir anlamının olmayacağını biliyordu. Bunu uzun zamandır bekliyorlardı ve Anka'nın hazırlıksız yakalanmasını istemiyordu.

"Döndü Anka. İstanbul'da. Bugün buraya gelecek."

Anka, Avcı'nın sözlerini duyunca kim? diye sormadı. Yüzündeki kan çekilirken öylece baktı Avcı'ya. Bunun önünde sonunda bir gün olacağını biliyordu ama yine de kalp atışlarının hızlanmasına engel olamadı. Bu kalp atışlarının, Derim Akhan'ı tekrar görecektiklerinden mi yoksa çocuğunu onunla paylaşmaktan duyduğu isteksizlikten mi kaynaklandığını bilemedi. Kendisini sürekli bugüne hazırlamaya çalışmıştı ancak mutlak gerçeklik kapıya dayandığında, buna ne kadar uzun süre hazırlanmaya çalışsa da şu anda hissettiklerine bir yararı olmadığını fark etti.

"Ne zaman? Kaçta?" diye tedirgin bir sesle sordu. Gözleri yanıyordu o anda. İçinde korku mu, heyecan mı olduğunu bilemediği garip, karmaşık duygularla savaşıyordu.

"İstanbul'a indiğini biliyoruz. Her an da gelebilir, birkaç saat sonra da. Başkan öncelikle burada görüşmek istediğini söyledi. Sanırım öncesinde uyaracak onu."

"Neyi uyaracak Avcı?" dedi Anka ters bir sesle. Arkasını döndü, çökercesine koltuğuna oturdu ve dirseklerini masaya dayayarak saçlarını kavradı. Çoğu zaman at kuyruğu yaptığı uzun saçlarını bugün açık bırakmıştı. Ekim sonu olması nedeniyle üzerinde bedenini sıkıca saran siyah bir pantolon, sütlü kahve renginde ince bir kazak ve aynı renkten süet yarım botlarını giymişti. Başını kaldırıp çaresizce baktı karşındaki adama. Avcı sıkıntılı bir yüzle ona bakarken bu kez

ANKA

o, kalçasını masanın kenarına dayamış bir elini masanın üzerine kapamıştı.

"Ona söz verdi öyle değil mi? Aşil'i görmesi için söz verdi ve şimdi o da çıktı geldi işte! Nesini uyaracak?" Anka'nın isyan dolu sesiyle Avcı dudaklarını birbirine bastırdı.

"Adam sözünü tuttu Anka."

"Umurumda bile değil!"

"Bunun bizim için ne kadar büyük bir şey olduğunun farkındasın değil mi? Kolay kolay kimsenin yapamayacağı bir şeyi yaptı."

"Ben çocuğumu onunla paylaşmak istemiyorum!"

"Bunu ben de istemiyorum! Ama söz verdik."

Anka hüsrana dolu derin bir nefesi dudaklarının arasından dışarı bırakıp başını eğdi. Birkaç saniye sesi çıkmadı fakat aniden başını kaldırıp ateş saçan gözlerle Avcı'ya bakarken hızla yerinden kalktı.

"Başkan'la konuşmam lazım! Aşil paylaşma açık değil. Onun üzerinde hiçbir hak iddia edemez. Görmesine tamam dedim ama onu benden almaya kalkarsa onu doğduğuna pişman ederim!"

"Anka dur!"

Avcı hızla kızın önünü kesip ellerini kaldırarak kızın kollarının üstünü kavradı ve sakın bir sesle konuşurken gözlerini kızın ateş saçan mavi gözlerine kilitledi.

"Bunu biliyor Anka. Öncelikle buraya çağırmasının nedeni o zaten. Aşil'i senden almayacak! Alamaz! Aşil'in güvenliği için bunu yapmayacağından eminim. Aşil bir Ağaner. Oysa o Derim Akhan, herkes onu öyle tanıyor. Gerçek kimliğini ortaya çıkarması imkânsız. Aşil'i riske atmaz. Atmayacak eminim ben. Sakin ol tamam mı? Sadece oğlunu istediği zaman görmek istiyor."

Anka bir an duraksayarak gözlerini kıstı. "O zaman ne demeye buraya çağırıyor?"

"Konsey toplantısında konuşulanları ve Konsey'de kimlerin olduğunun bilgisini verecek. Adamları izleyebilmemiz için kimliklerini teşhis etmemiz lazım. Bunları yüz yüze ko-

nuşmayı tercih ettik. Bu konuların ardından Aşil'le ilgili durumu da netliğe kavuşturacağız ve ne yapacağımıza karar vereceğiz."

"Hah!" dedi Anka sinirli bir nidanın ardından alayla gülererek. "Neye karar vereceğiz? Hafta sonları oğluyla görüşmesini mi söyleyeceğiz?"

"Bak bu durumdan en az senin kadar ben de rahatsızım. O heriften hoşlanmadığımı çok iyi biliyorsun. Ama yadsıyamadığımız gerçekler orada duruyor. Aşil'in babası o! Görme-ye hakkı var. Ayrıca buna Aşil'in de ihtiyacı var. Sonu gelmez sorularıyla babasını ne kadar merak ettiğini sen de biliyorsun. Acımasız bir adam o, biliyorum ama emin olduğum tek şey; hiç görmediği çocuğunu çok seviyor. Başkan ona senede bir fotoğraf dediği halde geçen beş sene boyunca beni sürekli sıkıştırmaya devam etti. Küfretti, bağırdı, çağırdı bazen üzerime yürüdüğü zamanlar da oldu, geri adım atmadım. Ama gözlerinde gördüm, verdiğimiz ona yeterli gelmiyor. Çocuğunu seviyor Anka. Gerçekten seviyor. Hiç görmediği çocuğunu seviyor çünkü ne zaman ona bir fotoğraf versem açgözlülükle saldırıyor ona verilene. Onu affetmediğini biliyorum ama Aşil'in iyiliği için buna dayanmaya çalışacaksın. Aşil'in bir babaya ihtiyacı var Gece."

Anka gözlerini yumarak sıkıntıyla ofladı. Avcı'nın ona son hitabı sinirlerinin yumuşamasına neden olmuştu. Yine de odanın içinde sinirli birkaç adım atıp yeniden masasına oturdu. Aniden başını kaldırıp panikle Avcı'ya baktı.

"Aşil'i alıp hemen eve gidiyorum. İlk karşılaşmalarının burada olmasını istemediğim gibi henüz ben de onu görmek istemiyorum. İdamını bekleyen mahkûm gibi burada oturup onun gelmesini beklemeyeceğim."

Avcı omuz silkti. "Olur, nasıl istersen. Başkan'la durumu değerlendireceğiz. Ne zaman geleceğini söylemedi piç kurusu. İşleri varmış, onları bitirince gelecekmiş." dedi aksi bir sesle gözlerini devirerek.

Avcı odanın kapısına hareketlenirken Anka gözlerini ekrana çevirdi ve birkaç saniye boş boş baktı. Üzerinde çalış-

ANKA

tığı işi sonlandırmasına çok az kalmıştı. Raporları düzenleyip dikkatini çekenlerin ayrıntılı araştırılması için ilgililere yönlendirmesi gerekiyordu. Avcı kapıyı açtığında kendisi de koltuğunu masaya yaklaştırdı.

"Yarım saatlik işim kaldı. Başkan'a söylersin eve geçeceğiz biz."

"Tamam." diyen Avcı odadan çıkmak üzereyken Anka sinirli bir sesle atıldı.

"Başkan'a şunu da söyle! Bana önceden haber verilmeden kapıya dayanmayın! Aşil'le öncesinde konuşmam ve onu hazırlamam lazım."

"Merak etme."

Avcı odadan çıkar çıkmaz Anka hızla ekrana gömüldü ve aynı anda birkaç ekran açarak hızla çalışmaya devam etti. Otomatik bir hareketle masasının üzerindeki telefonu kaldırdı, karşı taraf açar açmaz konuşmaya başladı.

"Sezin Hanım, Aşil'le bugün erken çıkacağız. Yarım saat sonra benim ofisime getirebilir misiniz?"

Karşı taraf ikiletmeden dediğini onaylayınca telefonu yerine koyup yeniden ekrana döndü.

Bu geçen zaman içerisinde Derim sürekli Avcı'yla irtibatlıydı. Kimi zaman elektronik görüşme yapmışlardı, kimi zamansa alakasız ülke veya şehirlerde, yüz yüze gizli görüşmüşlerdi. Derim verdiği birçok istihbarat bilgisiyle, çoğu suça engel olmalarında fayda sağlamıştı.

İki sene evvel ulaştırdığı bilgilerle ülkede yeni yeni oluşum gösteren bir terör örgütünün hücre evlerine sıra sıra baskınlar düzenlenmişti. Yapılacak birçok eylemin, hayata geçirilmeden önüne geçmelerini sağlamıştı. Tüm bu bilgileri onlara ulaştırırken hedefe kilitlenmiş ve Konsey'in dikkatini çekmek için sıra dışı hamlelerde bulunmuştu.

Monaco'da bir kumarhane daha satın almış, Romanya'da silah üretimine başlamıştı. Yasadışı dövüşleri sürdürmeye

devam etmişti. Birçoğunda kendisi de dövüşmüştü. Hatta delice bir hamle yapıp, anlaşılanın üzerinden 6 ay geçtikten sonra, yüksek bahis karşılığında iki kişiye karşı girmişti kafese. Az daha ölmesine neden olacak bir hamleydi bu ve o dövüşte, onu kurtaran oğlu olmuştu...

Hong Kong dövüşlerinde yerden kalkamayacak kadar tükenmiş olduğu saniyelerde Jan kafesin dışından bağırarak onu ayağa kaldırmıştı. Elinde tuttuğu telefonun ekranını kafesin demirlerine dayayıp ona çevirmiş ve vahşi bir yüzle ancak yine de belirgin bir heyecanla bağırıyordu.

"Kalk ayağa! Bir oğlun oldu! Onun için kalk ayağa!" diye neredeyse kükremişti Jan endişeden kararmış gözlerle.

Derim yalnızca birkaç saniye kafesin öte tarafındaki Jan'ın elinde tuttuğu telefon ekranına bakabilmişti. Minicik bir bebek fotoğrafıydı ekrandaki. Doğumun gerçekleştiğini ve oğlunun doğduğunu öğrendiği yer ve an, çok saçmaydı ama doğmuş olması içine öyle büyük bir güç aktarmıştı ki, yerde yatarken karnına yediği darbe bile onu etkilememişti. İçinde filizlenen taptaze bir güçle ayağa fırlamış ve dakikalar sonra daha önce iyice hırpaladığı kafesteki iki adamın cesedini bırakmıştı geride.

Yüzü gözü dağılmış olsa da tedavisi için acele etmemiş, saatlerce ekrandaki fotoğraftan gözünü ayıramamıştı. Gülmüserken dudakları acıyordu, yüzü geriliyordu, bedenindeki tüm kaslar sızlıyordu ve vücudundaki yaralara yenileri eklenmişti ama o bunları umursamamıştı bile. Sadece doymayan gözlerle fotoğrafa bakıyordu.

"Çok minik ama çok güzel." demişti Jan yumuşak bir gülümsemeyle o da fotoğrafa bakarken. "Galiba sana benzeyecek. Saçları açık renk."

"Yüz çizgileri sanki annesine benziyor." demişti Derim zorlukla konuşarak. Sesinde bu durumun hoşuna gittiğini belirten bir tını vardı. "Annesine benzer inatçı bir çenesi olacak galiba."

"Sağlıklı doğmuş. Hamilelik süreci zor geçmişti ama ikisi de sağlıklıymış. Üç kilonun üzerinde senin oğlan."

ANKA

Derim yeniden gülümsemişti.

“Adını söylediler mi? Ne koymuş oğlunun adını?”

Derim bu soruyu buruk bir tonla sormuştu. Oğlunun adını onun koymasına izin vermeyecekti Anka çok iyi biliyordu.

“Henüz bilgi geçmedi. Doğar doğmaz fotoğrafı çekip göndermiş Avcı, Anka’nın toparlanmasını bekliyorlarmış. Buna onun karar vereceğini söyledi.”

“Zor mu olmuş doğum?”

“Beklenenden biraz erken gelmiş. Aslında biliyorsun sezeryan olacaktı, günü bekliyorlardı ancak bekledikleri gibi olmamış. Aniden sancılanınca hastaneye gitmişler ve doğum da o sırada başlamış. Biraz sürdüğünü söyledi Avcı başka bilgi vermedi. Sadece ikisi de sağlıklı dedi.”

Derim başını sallamıştı yavaşça. Elinden telefonu bırakmıyordu.

“Bir oğlum var artık.” demişti mırıltılı bir sesle.

“Evet.” diye onayladı onu Jan memnun bir sesle ve devam etti. “Artık her şey onun için. Yapacağımız her şey senin ona kavuşman için. O yüzden bu geceki saçmalık gibi bir saçmalık daha yapmayacaksın.”

“Bu gerekiyordu. Dikkat çekmek istedim. Aptalcaydı biliyorum ama bunun meyvesini sonradan toplayacağız merak etme. Ama bundan sonra daha dikkatli olacağım. Artık ona sağlam dönmem gereken bir oğlum var.”

Derim o geceki gözü karalığının meyvesini toplamıştı. Ondan söz ediyorlardı ve en dikkati çeken nokta ise; bir lider olarak kendisinin en ön safta yer almasıydı. Adamları vardı, hepsi becerikli ve yetkin adamlardı ama Derim onların arkasına saklanmıyordu. Yaptığı her hamlede kendisi en öndeydi ve bunun dikkat çekmemesi düşünülemezdi.

Beş sene boyunca girip çıkmadığı yer, suç dünyasından ya da üst düzeydeki kişilerden görüşmediği adam kalmamıştı. Artık çok daha büyük oynadığını net bir dille gerekli adreslere iletmişti. Zaman bazen çok yavaş akmış, bazense zamanın nasıl geçtiğini anlamamıştı. Sabrının tükenmeye yüz tuttuğu anlar da olmuştu ama şanslıydı ki, o anlarda hep Jan

ona destek olmuştu. Jan'ın varlığına şükretmediği bir günü hatırlamıyordu. Böylesi bir savaş daha önce vermemiştir. Bu bambaşka bir şeydi ve bu yoldan dönmesi imkansızdı. Yolun sonunda oğlu vardı... Oğluyla birlikte en çok sahip olmak istediği başka şey ise Anka'ydı.

Derim geçen zamanda geçmişte yaptıklarını ve Anka'yı yanında zorla tutarken sergilediği tutumu çok düşünmüştü. Kendisini acımasızca eleştirmiş, hatalarıyla yüzleşmiş, çoğu zaman kendisini yerden yere vurmuş ve sonunda gerçeği kendisine itiraf etmişti. Şimdi her şeye başka bir gözle bakıyordu. Şimdi amaçları başkaydı. Şimdiki en büyük amacı oğluna ve ona boyun eğmeyen o dik kafalı kadına sahip olmaktı. Onun boyun eğmez tavrı en çok sevdiği özelliği idi ve kendisini ona bağlayan en büyük etkendi.

Derim son beş senede uzaklarda bir yerde olan bir kadına duyduğu aşkla kavrulmuştu. Bu daha önce yaşadığı ya da hissettiği bir şey değildi. Hiçbir şeye benzemiyordu. İnkarla başlayan süreç, kıvrılarak hesaplaşmalarla devam etmiş, nihayet gerçeği kabullendiğinde üzerine dinginlik hakim olmuştu. Bu dinginlik hedefe kilitlenmesinde de işine yaramıştı. Kontrolünü artık hiç yitirmiyordu. Ne istediğini ve nasıl ulaşacağını biliyordu ve önüne çıkan her şeyi yakıp yıkmaktan çekinmiyordu. Tek istediği oğlu ve Anka'ydı.

Şimdi geldiği nokta sabrının mükafatını alma gününün geldiğini gösteriyordu. 2 ay evvel Konsey'e girebilmişti nihayet. Davet edildiği toplantıya büyük bir gizlilikle gitmişti. Yanında yalnızca Jan vardı. İngiltere'nin kuzeyinde, kırsalda büyük bir malikanede toplanılmıştı. Gözlerden uzak, kimse'nin aklına bile gelmeyecek bir yerde, yine kimsenin aklına bile gelmeyecek altı kişiyle görüşmüştü. Artık yönetenlerden yedinci kişi de kendisiydi.

İki ayını hedefe ulaştığına göre oğlunu görebileceği sevincini yaşayarak geçirmişti. Başkası olsa belki hemen oğluna koşardı ama o yapmamıştı. İlk başta emin olmak için beklemişti. İzlenilmediğinden, ona güvenildiğinden emin olmak için ilk ay beklemiş her zamanki yaşamına devam etmişti.

ANKA

Sonraki ay; belki de artık önünde bir engel kalmadığı için yaşadığı heyecandan geride durmuştu. Önce onun sakinleşmesi ve bu yüzleşmeye hazırlanması gerekiyordu. Günlerce oğlunu ilk gördüğünde ne yapacağını düşünmüştü ama tüm alternatifler saçma gelmişti.

Ona oğlunun fotoğrafları ulaştırılmıştı ve o oğluna tanıyor ancak oğlunun, onu tanıdığına dair ümidi yoktu. Ne kadar uğraşırsa da Avcı'dan onlar hakkında en ufak bilgi alamamıştı. Anka ve oğlu söz konusu olduğunda Avcı bir düvardan farksızdı. Söylediği tek şey; hedefe kilitlenmesi ve zamanı gelene kadar sabırlı olmasıydı. Dolayısıyla şimdi oğlunu ürkütmeden ona yaklaşması gerektiğini düşünüyor, belki de öncesinde Anka'yla görüşmelerinin daha doğru olacağını planlıyordu. Küçük bir çocuğun karşısına pat diye çıkmanın ve onun hayatını alt üst edecek bir başlangıç yapmanın doğru olmayacağını bilecek kadar sağduyu kazanmıştı.

Oğlunun onu sevmesini istiyordu ve bunu kötü bir başlangıçla sağlayamazdı. Öte yandan Anka'yla beş sene sonra yeniden görüşecek olması da itiraf etmeye korksa da onu en çok heyecanlandıran konuydu. Onu en son gördüğünde kanlar içinde yere düşmüştü ve sonrası koca bir sessizlik olmuştu.

Sabırlı olması gereken ve doğru adımı atması konusunda sağlıklı düşünmesi gereken bir zamana ihtiyacı olmuştu. Onu görmek için sabırsızlanıyordu elbette ama bunu doğru bir şekilde yapmak istiyordu. Önce kendi heyecanını bastırması, kendi duygularını özümsemesi ve verdiği kararlarla sağlam adımlarla ilerlemesi gerekiyordu.

Anka onu hiçbir zaman affetmeyecekti biliyordu. Son attığı adım korkunç bir hataydı ve bedelini ağır ödemişti. Belki de daha ödememişti bile... Hayatının bundan sonraki kısmında ne istediğini ve ne istemediğini çok iyi bildiği dışındayken, başka hiçbir şeyden emin değildi. O kendisini, o kadına ve oğluna adayacaktı. Bu bir gerçektir. Bundan sonra, ileride oğlunun onunla gurur duymasını sağlayacak şekilde yaşayacaktı. Bu da bir gerçektir. Anka'nın onu affetmesi için elinden geleni yapacaktı. En büyük gerçek buydu... Ama tüm bun-

lar ona bağı şeyler değildi, işte bundan sonrasında emin değildi.

Oğlu, annesine yaptıkları yüzünden ondan nefret ederse ne yapacağını bilemiyordu. Anka onu ömrünün sonuna kadar affetmezse ne yapacağını bilemiyordu. Her şeyden emindi, artık dünyayı kontrol edebileceği bir güce sahipti ama yalnızca bu dünya içindeki bir kadın ve bir çocuğun duygularını kontrol edemeyeceğini biliyordu.

Jan'a artık İstanbul'a gitmeleri gerektiğini söylediğinde, o da en az kendisi kadar heyecanlanmıştı. En az Derim kadar o da Aşil'i merak ediyordu ve tanışmak için sabırsızlanıyordu.

O gün, sabah İstanbul'a indiklerinde Mehmet Aydar'la görüşmüştü ve amcası öncelikle Birim Merkezi'nde görüşmeleri gerektiğini söylemişti. Anka'ya geldiğinin bilgisini vermek zorunda olduğunu söylerken aslında bu görüşmenin yine ona ayar çekeceği bir konuşmayı da kapsadığını anlamıştı. Mehmet Aydar, Aşil'e düşküncü. Onun çocuk hakkında konuştuklarında gösterdiği korumacı tutumdan anlayabiliyordu bunu Derim. Aşil için en iyisini yapmaya çalışıyordu. Derim, Mehmet Aydar'ın teklifini kabul ederken keskin bir tavırla birkaç işi olduğunu ve daha sonra geleceğini söylemişti. Kesin bir saat vermek istemediği gibi onun her dediğini sorgusuz yapmayacağını da göstermek istemişti. Muhtemelen onun olduğu zamanlarda ortalıkta Anka'nın olmamasını sağlayacaktı. Derim'in bu durumdan canı sıkılsa da yine ses etmemişti. Nasılsa artık bundan sonrası onun kontrolüne geçecekti ve o ana kadar onların istediklerini verecekti.

Mehmet Aydar, Anka ve Aşil'le ilgili tüm yolları kapamıştı. Derim onların nerede yaşadıklarını dahi bilmiyordu. Amcası kesin bir dille onları takip etmemesini, aksi bir durum fark ederse Anka'ya sonuna kadar destek olacağını belirttiğinden beri Derim bundan kaçınmıştı. Sert veya değil amcasının desteğine ihtiyacı vardı ve böyle bir müttefiki kaybetmeyi göze alamazdı. İlk defa söz dinlemiş, ona verilenlerle yetinmiş ve sadece sabırla beklemişti.

İstanbul'a iner inmez burada sahip olduğu boğaz sırtla-

ANKA

rındaki lüks villaya geçmişlerdi. Kendisiyle birlikte yine on kadar adamı yanındaydı. Bunların içinde Banu da vardı. Banu'yu üç yıla yakın Malta'daki Casino'da tuttuktan sonra tekrar yanına almıştı. Gerçi Banu bunun için epey yalvarmıştı kendisine. Belki başka şartlarda olsa yine almazdı ama kendisi Anka'dan bir şans umarken, başkasına da böyle bir şans vermesi gerektiğini düşünmüştü. Sanki o birini affederse, Anka da onu affedebilirmiş gibi gelmişti.

Bu durumdan Jan memnun değildi gerçi. Banu'ya hiçbir zaman ısınmamıştı ama Derim'e de itiraz etmemişti çünkü Derim Banu'ya ikinci şansı verirken çok sert yaptırımlarda bulunmuş, bir sonraki hatasında geri dönüşü olmayacağını kesin bir dille belirtmişti. Banu'nun diğer adamlarından hiçbir farkı yoktu ve aynı şekilde olmaya da devam edecekti. Bu süreçte Chris ve Eren'i de tekrar yanına çekmişti. İki yıllık sürgün ikisinin de aklını başına getirmiş görünüyordu. Derim'in bilgisi olmadan tek adım atmıyorlar, onun emirlerini sorgusuz yerine getiriyorlardı.

Derim ve Jan çıktıkları yolda adamlarını, ne kadarıyla bilgilendirmeleri konusunda epey değerlendirme yapmışlar ve sonuçta hepsine değilse de yalnızca birkaç kişiyle bunu paylaşmaları gerektiğine karar vermişlerdi. Diğerleri yalnızca emirlere uyacaklardı. Bu planlar, organizasyonlarında da ufak tefek değişikliğe gitmeleri gerekliliğini göstermişti.

Derim'in konsantre olduğu daha büyük hedefler vardı ve adamları gruplara ayırması gerektiğinin farkındaydı. Jan'la uzun süren değerlendirmelerin ardından sorumluları belirleyip diğerlerini bunların emirlerine vermişlerdi. Adamlar onların aldıkları kararı sorgulamamışlardı. Yapmaları gerekeni biliyorlardı ve Derim'in ekibinde olmak bile onlar için lütuftu. Banu'nun kontrol edilebilmesi için Jan'a bağlanmasına, böylece yine yanlış düşüncelere kapılırsa da bunlara veda etmesi gerektiğine karar vermişlerdi. Diğer birkaç adamı Marcel'e, Silva'ya ve Baho'ya bağlamışlardı. Ekipler kendi aralarında koordineli olmaları gerektiğinde bağlı bulundukları liderler aracılığı ile iletişimde olacaklardı. Böylece asıl

hedeflerinin ne olduğunu da yalnızca bu üç adam bilecekti. Hepsi durumdan memnundu.

Derim ilk başlarda Mehmet Aydar'ın uyarısı nedeniyle adamların onun hedefi konusunda ne düşüneceklerinden endişe etmişti doğrusu. Sonuçta onun bundan sonraki asıl amacı ülkesine hizmet etmektir ve farklı milliyetlerden gelen adamların bu konudaki memnuniyetsizliklerinin önüne geçilmesi konusunda amcasının haklı olduğunu biliyordu. Derim bunu bir an evvel açıklığa kavuşturmak için ekibindeki liderleri toplamış ve büyük risk alarak açık açık durumu ortaya koyup ne düşündüklerini sormuştu.

Eğer bu durumdan hoşlanmayacaklarsa yollarının ayrılması gerektiğini hepsi biliyordu. Durumunu açığa çıkarırken onların yanında kalmasalar bile bunu başkalarına aktarmayacaklarına nedense emindi. Bu ekip güven üzerine kurulmuştu ve bir gün farklı sebeplerden yolları ayrılrsa da, yine bir yerlerde karşılaşacaklarını hepsi de biliyordu. İhanet hepsi için affedilmez hataydı ve Derim en baştan beri sağlam adamları yanına almıştı.

Baho ilk tepkiyi veren olmuştu. Yüzündeki memnuniyeti saklama gereği duymamış ve "Patron sen cehenneme giriyorsun desen de ben peşinden gelirim ama bu hayallerimin bile ötesinde. Ben varım!" demişti. Derim, liderler arasındaki tek Türk o olduğu için verdiği tepkiye şaşırmamıştı. Baho her ne kadar kendi ülkesinde doğup büyümediyse de; başka ülkede yaşamaya çalışan çoğu yabancı kökenliler gibi kendi topraklarına bağlı kalmak istiyordu.

Diğerlerinin tepkisi ise Derim'i gerçekten şaşırtmıştı. Marcel, Derim'in ona sorarcasına bakan gözlerine bakıp ciddi bir tavırla "Ben vatansızım patron. Benim için sen nereye, ben oraya." demişti. Onun hemen ardından başını onaylayarak sallayan Silva da "Biz aileyiz patron. Sen neresi ülkemiz dersin bizim için orası ülkedir." demişti.

Derim işte o konuşmalarda şüpheye düşmüştü Anka'nın onu affetmeyeceğinden. Bu adamların böylesi sadakatlerinin tek nedeni, onun adil olmasından kaynaklanıyordu. Hepsi-

ANKA

nin bir şekilde hayatını kurtarmış, hepsine adil davranmıştı. Hayatı boyunca yaptığı tek haksızlık Anka'ya idi ve o zaman anlamıştı hiçbir zaman affedilmeyeceğini. Çünkü Anka'nın hem hayatına kastetmiş hem de en büyük adaletsizliği ona yapmıştı.

Şimdi VIP minibüsün içinde Jan'la onlara gönderilen konuma giderken Derim çok gergindi. Aracı Baħo kullanıyordu ve arkada Jan'la birlikte ikisi yalnızdı. Varacakları yerde kapıdaki görevlilerin kendilerinin geleceklerinden haberdar oldukları ve onu yönlendirecekleri belirtilmişti.

Mehmet Aydar'la görüşmesinin ardından belki de bu akşam oğlunu ilk defa görecekti. Oturduğu yerde gergin olduğunu belirtir şekilde sinirli bir tikle dizleri oynuyordu. Dirseği pencerenin kenarında, işaret parmağı dudaklarının üzerindeydi. Jan yan gözle ona bakıp bıyık altı gülümsedi.

"Konsey'e girecek kadar cesaretin oldu ama şu an küçük bir çocuk gibi titriyorsun."

"Bunun cesaretle ilgisi yok! Şu an en bela işin üstüne gitmeyi tercih ederdim."

Dişlerinin arasından gergin bir sesle konuşmuştu.

"Fikir değiştirmene sevineceklerdir."

Derim, Jan'ın alaycı karşılığı ile hızla başını yana çevirdi.

"Yok öyle bir şey! Beş senedir bugünü bekliyorum ben."

"O zaman sakinleş."

"Sakinim ben!"

"Dört buçuk yaşındaki bir çocuktan korkuyor gibi görünüyorsun."

"Sen de bayağı saçmalıyor görünüyorsun. Korkmadığımı biliyorsun sadece..."

"Sadece ne?" dedi Jan, Derim duraksayıp başını camdan dışarıya çevirince. Derim omuz silkti.

"Sadece endişeliyim. Ya beni sevmezse? Ya annesi ona olanları anlatıp bana karşı doldurduysa? Ki bunda da haksız sayılmaz." Son cümlesini mırıldanır şekilde sarf etmişti.

Bu kez Jan düşünceli gözlerini dışarı çevirdi.

"O zaman bu düşüncelerini düzeltmek için elinden geleni

yapmak zorunda kalacaksın."

"Ama çok geriden başlıyor olacağım."

"Bunu hak ettin Derim." dedi Jan acımasız bir sesle.

"Bana bunu sürekli hatırlatman gerekmiyor! Hatamın farkındayım! Son hamlem gereksiz bir aşırıya kaçmak oldu."

Jan bir kez bile bu konuda geri adım atmamıştı. O zaman da Derim'e karşı çıkmıştı bugün de acımasızca olanı hatırlatmaktan geri durmuyordu.

"Aşırıya kaçmanın ötesindeydi. Kızı satmaya kalktın ve o hâlâ aslında buna izin vermeyeceğini bilmiyor."

"Bilmesi de gerekmiyor! Bu saatten sonra gerçeği bilip bilmemesinin bir önemi yok öyle değil mi? Sonuç önemli ve sonuç; geldiğimiz bu nokta."

"Evet haklısın." dedi Jan başını Derim'e çevirerek. "O yüzden bu sefer sinirlerine hakim olacaksın ve saçma sapan bir şey yapmayacaksın. Sana nasıl davranırsa davranırsın, ne derse desin sesini keseceksin ve ona yaptığın haksızlığın bedelini ödeyeceksin."

"Başka bir şey mi dedim ben?" dedi Derim tersleyerek. "Çocukmuşum gibi sürekli beni tembihleme!"

"Bazen çocuklaşıyorsun!"

"Babayım ben!" dedi Derim sert bir sesle karşı çıkarak. Sanki bunun aksini bu açıklamayla ispat edebilecekmış gibiydi.

"Ben babayım' deyince baba olunmadığını sen de ben de iyi biliyoruz, o yüzden boşa nefesini tüketme. Gerçekten baba olacağına beni ikna et. Tabii önce kendi oğlunu ikna et."

Jan öğüt veren bilge tavrıyla konuşurken aniden sustu ve birkaç saniye sonra gözleri parlayarak gülümsedi. Heyecanlı bir tonla devam etti.

"Düşünsene oğlum, amcayım lan ben!" dedi mutlu bir yüzle. Bu fikir her zaman hoşuna gidiyordu. "Benim de iyi bir amca olmam gerekiyor! O yüzden beni de çizgiden çıkar- ma ve bu kez onlara hak ettikleri gibi davran. Nazik ol! İste- yince nazik olabildiğini biliyorum ben."

Jan'ın alaycı sözlerine Derim ters ters baktı ancak ona hak

ANKA

vermeden edemedi. Bu kez çok dikkatli olması gerekiyordu.

Saat üçe doğru varmaları gereken adrese geldiklerinde kompleksin önünde araç durdurulmuş içindeki yolcularla birlikte araç güvenlik kontrolünden geçmişti. Ardından içeri alınan araçtan inmeleri söylenmiş ve yanlarına yanaşan başka bir otomobile geçmeleri istenmişti. Ekim sonu olduğu için ikisinin de üzerlerinde mevsimlik uzun paltoları vardı ve görünüşleri hiç tekin değildi. Ancak verilen emir onların bu kompleksin içine girmelerine olanak sağlamıştı. Baho VIP minibüsü gösterilen yönde park etmek için hareket ettirdiğinde, onlar da kompleksin içine doğru ilerlemeye başlamışlardı. Kenarlarında uzun ağaçların sıralandığı parke yol üstünde yapılan beş dakikalık yolculuk sonrası büyük bir binanın önüne geldiler ve giriş kapısının hemen önünde araç durunca dışarı çıktılar. Aracın şoför koltuğunda oturan kişi "Binadan içeri girdiğinizde karşıdaki asansörden beşinci kata çıkacaksınız." diye bilgi verdi yalnızca.

İkisi de uzun paltolarının önü açık halde, iri bedenleriyle binanın kapısından içeri girdiler. Girişteki bankoda duran görevlinin ifadesiz bir yüzle onlara dönük bakışlarının altında, asansörlere yöneldiler. Adam onları durdurmamış, herhangi bir soru sormamıştı. Buraya gelecekleri konusunda herkesin bilgilendirildiği açıktı ve kimse kim olduklarını sormuyordu.

Asansöre bindiklerinde Jan beşinci katın düğmesine bastı ve başını kaldırıp önce Derim'e çabuk bir bakış attı. Derim'in omuzları gergindi. Elleri iki yanında, yumrukları gevşeyip yeniden sıkılıyordu. Yüzü taş gibi ifadesizdi, bakışları delecemiş gibi numaraların aktığı panele kilitlenmişti.

Nihayet asansör kata geldi, kapılar kayarak iki tarafa açıldı ve ikisi de öne doğru birer adım atarak asansörün önündeki boş alana çıktılar. Sol taraf duvardı ve doğal olarak otomatik bir hareketle sağlarına döndüler. Cam kapılara doğru birkaç adım attıklarında, içerideki açık ofisi netlikle görebiliyorlardı. Ofisin ortasında geniş bir alan açık bir boşluğa sahipti. Çalışma alanının kenarlarında sıralı masaların arkasında ça-

lısan birkaç kişi görünüyordu. Camın gerisinde ortaya çıkan görüntüleriyle birkaç kişi başlarını kaldırıp onlara baktılar ve bu bakışlar neredeyse şaşkınlıkla açıldı.

Daha önce sanki böyle bir şey görmemiş gibiydiler. Ki daha önce gerçekten böyle bir şey görmemişlerdi. Bu kompleks içinde askerlere ya da operasyona gidecek hazırlıklı timlere alışkındılar ancak asansörden çıkan iki adam sanki başka bir gezegenden gelmiş gibiydi. Siyahlara bürünmüş iki adamın da üzerlerinde yine uzun siyah paltolar, devasa iri bedenler, birinin dağınık açık renk saçları diğlerinin vahşi bir savaşıyı andıran omuzlarına dökülmüş uzun siyah saçlarıyla sanki bir film karesinden fırlamış gibiydiler.

Sensörlü kapıların önüne ulaştıklarında, kapılar yana kayarak ikiye ayrıldı ve Derim daha ileri bir adım atmadan, alanın karşı tarafında bulunan ve önünde dikildiği kapının benzeri camlı kapıların da ikiye ayrıldığını, küçük bir çocuğun, elinden tutarak onu getiren kadının elini bırakıp gülen bir suratla içeri koştuğunu gördü.

Çocuk ileri doğru koşarken bakışları karşıya takıldı ve sanki bir değnek ona dokunmuş gibi ayakları yere çivilenmişçesine durarak şaşkınlıkla Derim'e baktı. Derim içeri attığı ikinci adımda, tıpkı çocuk gibi o da tabanları yere yapışmışçasına duraksadı ve çocuğa baktı.

İki ela göz çarpıştı. Çocuğun gözleri hayranlıkla parladı ve gülümsedi. Baştan aşağı iri bedeni süzdü. Derim ne yapacağını bilemez gibi kalakalmıştı. Böylesine ani bir karşılaşma beklemiyordu ve donmuş gibi ifadesiz bir yüzle çocuğa bakıyordu. Kalbi boğazında atıyordu ve manasız bulduğu bir duyguyla gözlerine yaşlar hücum edecekmiş gibi hissediyordu. Dişlerini sıkıp kendisini toparlamaya çalışırken yumrukları yanlarında sıkılı durarak yalnızca birkaç saniye daha hareketsizce dikilebildi. Adını duyduğunda, bu donukluktan kurtulmuş gibi başını yavaşça sesin geldiği yöne çevirdi.

Mehmet Aydar ilerideki odanın kapısının önünde ona bakıyordu. Endişeli bakışları çabucak çocuğa dönmüştü. Çocuk kımıldamadan ona bakarken sanki ondan bir işaret bek-

ANKA

lercesine gözleriyle yalvarıyor gibi geldi ancak bu düşünceyi, kendi kafasında uydurduğu bir hayal olduğuna inanarak hızla kafasından uzaklaştırdı. Ayaklarını yerden sökercesine kaldırdı ve Mehmet Aydar'ın bulunduğu tarafa doğru ilerlerken hızlı bir bakışı çocuğa atmadan edemedi.

Daha biraz evvel hayranlıkla ona bakan ve gülümseyen çocuk büyük bir hayal kırıklığı ile başını öne eğmiş, soluna doğru ağır adımlarla ofisin içinde yürümeye başlamıştı. Ayakta dikilen ve arkası onlara dönük Anka, onların henüz farkında değildi çünkü tüm dikkatini önündeki ekrana vermişti.

On dakika evvel tüm işlerini halletmiş daha fazla oyalanmamak için Aşil'i kendisi almaya karar vererek odasından çıktığında, önünden geçtiği analizcilerden birisi seslenerek onu durdurmuştu.

"Çok önemli değilse yarın halledelim Esra."

"Sanırım önemli. Bir bakmanda fayda var."

Anka çaresizce gözlerini yumup derin bir nefes almıştı. Geriye dönerek Esra'nın omzunun üzerinden ekrana gözlerini çevirmiş ve onun anlattıklarını dinlemeye başlamıştı.

"Haydarpaşa Liman'da bir gariplik dikkatimi çekti."

"Ne gibi?"

"Hareket edecek tüm gemilerin ve yüklemelerin bilgisi geldi. Birkaç gün evvel limanda bekleyen ve yüklemeleri yapılacak konteynerlerin bilgisini almıştık biliyorsun. Ağırlıklar, içerikler vs. Tüm bilgileri bir araya getirince hesaplamalarımda bir sorun çıkıyordu ve sabahtan beri sorunun nereden kaynaklandığını bulmaya çalışıyordum."

"Ne buldun?" diye sordu Anka bir elini masaya dayayarak kızın omzunun üzerinden ekrana bakıyordu ve arkası şimdi ofisin içine dönüktü. Kızın sesi sonuca ulaştığını işaret ediyordu.

"Tekrar tekrar kontrol ettim. Her geminin kapasitesini ve yüklenecek konteynerleri karşılaştırdım. Limanı arayıp evrakları yeniden kontrol etmelerini istedim. Bu gece Norveç'e bir yük gemisi hareket edecek ve bu sabah yüklemesi yapıldı. Ama bu daha önce bize verilen bilgilerle eşleşmiyor. Bir

konteyner fazla yükleme görünüyor şu anda. Limandakiler daha önce verilen bilgilerde yanlışlık yapılmış olabileceğini söylüyorlar."

Anka gözlerini kısarak ekrana baktı. "Daha önceki bilgiler yanlış değildi." dedi kesin bir tonla. "Liman müdürünü ara. Önceki evrakların acil birer kopyasını göndermesini iste. Önceki sayımı kimin yaptığına bak, kendisini ara ve kesinlikle emin olup olmadığını sor. Ardından yüklemeyi kimin yaptığına bak ve onunla da hemen konuş."

"Sence yanlışlık yapmış olabilirler mi?" diye sordu Esra bakışlarını yukarı kaldırıp Anka'ya bakarak. Anka hâlâ ekrana bakıyordu ve başını iki yana salladı.

"Tek rakam ufak bir hata gibi görünüyor ama koca bir konteynerden söz ediyoruz. İçinde her şey olabilir. Nedense hata olduğunu da düşünmüyorum."

Düşünceli gözlerle ekrana bakarken karar vermiş gibi başını sallayarak talimatları sıraladı.

"Sahil güvenliğe ve liman yetkililerine de bilgi geç. İçinde ne olduğundan emin olmadığımız hiçbir konteyner yola çıkmayacak."

"Sence fazladan bir konteyner eklendiyse içinde ne olabilir ki?"

Anka başını çevirip kıza baktı. "İnsan kaçakçıları o konteynerde onlarca mülteciyi çıkarmak isteyebilirler. Böyle bir şey varsa, o insanların hepsi daha oraya ulaşmadan ölürlər. Yalnızca kaçak mal olabileceğinden emin olsak belki bu riski göz ardı edebilirdik ama eğer insan varsa içinde, o kadar insanın ölmesine göz yumamayız. Liman yetkililerine söyle geminin tüm yükünden emin olmadan çıkış izni verilmeyecek. Gerekiyorsa tek tek o konteynerleri açıp içlerine bakacaklar."

"Gemin ait olduğu şirket geciken nakliye yüzünden tazminat ödemek zorunda kalırsa, dava açabilir."

"Umurumda değil. Gemisinde kaçak mal taşıyorsa, asıl ben ona öyle bir dava açarım ki gemisini limanda bırakmak zorunda kalır."

"Anne!"

ANKA

Anka arkasından seslenen Aşil'in sesiyle şaşkınca başını arkaya çevirdi. Esra ile tartıştıkları soruna öylesine dalmıştı ki; Aşil'i kendisi alamadığı gibi yanına gelen çocuğa da geç kaldığını fark etti. Yavaşça doğrulup bedenini çevirirken gözleri Aşil'in yüzüne takıldı ve kaşları çatıldı. Aynı anda görüş açısına takılan hareketle bakışları yukarı kalktı ve gördüğü manzarayla beyninden vurulmuşa döndü.

Aşil'in alt dudağı sarkmış, gözleri dolu dolu olmuştu. Anka bu olana inanamıyordu. Aşil'i buradan götürmek istemişti. Bu karşılaşmayı yaşamaması için götürmek istemişti ve çok geç kalmıştı. Aşil dokunsalar ağlayacak bir ruh haliyle ona yaklaşıırken istemsizce diz çöktü ve kollarını açarak "Bebeğim." dedi yumuşak bir sesle.

Aşil birkaç adımla kendisini Anka'nın kollarına attı ve yüzünü annesinin boynuna gömerken fısıldayan bir sesle "Baba geldi..." dedi. Sesinde hem mutlu bir tını hem üzüntü vardı.

"Biliyorum bebeğim." derken Anka çocuğun sırtını okşadı ve bakışlarını özellikle Mehmet Aydar'ın yarı aralık kapısından uzak tuttu. Bu kadar erken gelebileceğini düşünmemişti. Aslında düşünmüştü ve kaçmaya çalışmıştı ancak son anda çıkan aksaklık konsantrasyonunu bozunca erken davranamamıştı.

"Ben de akşam seninle bunu konuşacaktım. O yüzden erken gidelim evimize diye düşünmüştüm."

Aşil hafifçe başını geri çekti ve parlayan gözlerle baktı annesine. Heyecandan yerinde duramadığı belliydi. O kadar uzun zamandır bekliyordu ki bugünü, Anka onun heyecanlı bakışlarını görünce içini yakan bir sızı hissetti. Aşil kirpiklerini kırptırdı. Gülümsemeye çalıştı.

"Beraber mi gideceğiz eve?"

Anka çocuğun sorusuyla bir an ne cevap vereceğini şaşırdıysa da çabucak kendisini topladı ve yumuşak bir tonla karşılık verdi.

"Bebeğim babanın burada yapması gereken çok önemli bir işi varmış. Onu bitirdikten sonra seni görmeye gelecek."

"Ama benimle tanışmadı bile." dedi çocuk, kahredici bir

hayal kırıklığı içinde asık bir suratla annesine bakarak. Ardından hızla devam etti isyan dolu bir tonla. "Benimle tanışmadı bile. Çok mu önemli ki işi? Önce benimle tanışsa olmaz mıydı? Ben o kadar bekledim!"

Anka çaresizce dudaklarını birbirine bastırdı. "Biliyorum bebeğim. Biliyorum çok bekledin. Ama çok az daha sabırlı olamaz mısın? Yalnızca birkaç saat daha?"

Anka yalvarırcasına Aşil'e bakarken onun bunu kabul etmesini bekliyordu. En azından eve gittiklerinde birlikte yemek yapabileceklerini teklif edebilir, birkaç saat onu oyalayabilir ve bu geceyi atlatmasını sağlayabilirdi. Görüşmeyi yarın yapmaları her ikisi açısından da daha iyi olacak gibi hissediyordu. Şu an onun da Derim Akhan'la karşılaşmaya gücü yoktu. Birden içinde hain bir fısıltı bencillik yaptığını söyledi. Aslında kendi tereddütleri yüzünden Aşil'i oyalamaya çalıştığını kabul etmek istemiyordu.

Aşil suratını asarak bakışlarını yere eğdi. Annesinin kolları ona sarılı halde karşılıklı duruyorlardı. Küskün bir sesle mırıldandı.

"Ama hiç değilse bir merhaba deseydi... İnsanlar ilk karşılaştıkları kişilere merhaba derler değil mi? Sen öyle demiştin."

Bakışlarını sorarcasına annesine kaldırdı. Onu tatmin edecek bir cevap bekliyordu. Anka yavaşça başını salladı.

"Belki seni görmemiştir. Burada olacağını bilmiyordu. Önemli bir toplantısı var, o yüzden acele hareket etmiştir. Yoksa eminim sana merhaba derdi."

"Ama gördü..." diye üsteledi çocuk. Ardından yüzü heyecanla parladı. "Çok büyük değil mi anne? Babam çok kocamanmış."

Anka, Aşil'in ses tonundaki hayranlıkla gözlerini yeniden yumdu. Çocuk görmeden adama hayrandı ve şimdi o iri cüsse hayranlığını katlayarak arttırmıştı. Tam o esnada arkasından Esra seslenince başını ona çevirdi soran gözlerle.

"Anka, liman müdürü yanlışlık olmadığında ısrar ediyor. Önceki evrakları göndermenin gereksiz olduğunu, söylediği

gibi geminin de bir an evvel sefere çıkış iznini vereceğini söyledi. Bekletemezmiş. Tazminat çok yüksekmış.”

Anka gözlerini kısarak Esra'ya baktı. Evrak gönderilmesini reddetmesi içindeki şüpheyi şaha kaldırdı. Esra, liman müdüründen evrakları isterken Liman İşletmeleri Genel Müdürlüğü'nden aradığını söylemişti ve müdür bu çağrıyı dikkate almayacak görünüyordu. Ancak Anka o geminin hareket etmesine izin vermeyecekti. Hızla düşüncelerini kafasında sıraladı ve yüzünü Aşil'e çevirdi.

“Bebeğim, benim çok önemli bir işim çıktı. Ben onları halledene kadar sen benim odamda resim yapsan ve sonra birlikte çıksak nasıl olur? Akşam senin sevdiğin köftelerden yaparız birlikte. Ve şekline de sen karar verirsin bu arada, ne dersin?”

Aşil uysalca başını salladı. Bu kata sık sık geldiğinden aşınaydı ortama ve annesinin odasında vakit geçirebilirdi. “Yıldız şeklinde istiyorum köftelerimi.” dedi gülümseyerek. “O zaman benimkiler de ay şeklinde olacak.” diye gülümsedi Anka, oğluna bakarak. Dayanamayarak uzandı ve yumuşak yanağına dudaklarını bastırdı.

“Prensesim burada olsaydı o da güneş şeklinde isterdi.” diye karşılık verdi Aşil üzgün bir yüzle. “Ne zaman dönecek anne?” diye devam etti sızlanan bir tonla.

“Çok az kaldı bir tanem. Onun da Prensini çok özlediğine eminim.”

Aşil şikayetçi bir tavırla “Neden herkes uzağa gidiyor ki?” dedi yine yüzünü asarak. Anka anlayış dolu bakışlarla baktı oğluna.

“Bebeğim bunu daha evvel konuşmuştuk hani seninle. Ülkemiz için çalışmalıyız öyle değil mi? Prensesin de ülkemiz için çok çalışıyor. Buradaki herkes gibi. Bir gün sen de ülken için iyi şeyler yapacaksın ve bazen uzağa gitmek zorunda kalacağını anlayacaksın. Biliyorum çok zor. Hep bir arada olmamız çok güzel olurdu ama bazen bu hasrete katlanmak zorundayız.”

Aşil anlamışçasına başını salladı.

"Evet. Biliyorum. Her şeyi ülkemiz için yapmalıyız."

Anka şefkatli bakışlarla gülümsedi ve yeniden oğluna sarıldı.

"Hadi bakalım, sen benim odama geç. Ben en kısa sürede işlerimi bitireceğim ve sonra evimize gidip harika bir yemek yapacağız birlikte."

"Keşke babam da gelseydi bizimle. İlk defa birlikte yemek yedik."

Anka yüreğinin ateş düşmüş gibi yandığını hissetti. Aşil'in hissettiği hasreti çok iyi anlıyordu. Çocuk senelerdir bu anı beklemişti. Kendi kendisine bencilliği yüzünden lanet yağdırdı ve kendisine hakim olmaya çalışarak başını geri çekerken çocuğun içini rahatlatmak ister gibi "Bugün işi var sanırım ama belki yarın olabilir." dedi çok da istekli olmayan bir tavırla. Buna benzer anlarda yaptığı gibi bir annenin evladı söz konusu olduğunda her şeye katlanabilmesi gerektiğini hatırlattı yine kendisine.

Aşil onun isteksizliğini anlamadı bile. Gözleri heyecanla parlarken yüzünde yürek parçalayıcı bir gülümseme belirdi. Sevinci öyle büyüktü ki, Anka onu asla hayal kırıklığına uğratamayacağını düşündü.

"Yarın birlikte mi yemek yeriz yani?"

"Olabilir. Bakalım... Eğer işi yoksa..."

Anka tüm telkinlerine rağmen sesini çok istekli çıkaramamıştı. Aşil tüm mutsuzluğunu unutarak annesinden uzaklaştı ve Anka'nın yanından geçip odasına hareketlenirken mutlu bir sesle karşılık verdi.

"O zaman ben seni bekliyorum. Yarın da babamla yemek yeriz."

Anka dizlerinin üzerinde dururken başını çevirip bakamadı oğluna. Bakışlarını kaldırıp karşıya da bakamadı. Birkaç saniye yere kilitlendi gözleri. Asla Derim Akhan'ın yüzüne bakmayacaktı. Belki etrafında onun varlığına alışması gerekecekti. Buna sırf oğlu için katlanacaktı ancak kendi adına sanki o yokmuş gibi davranacaktı. Buna kararlıydı. Sınırlı bir tavırla ayağa kalkıp Esra'ya döndü. Yandaki boş masadan bir sandalye çekip kızın yanına oturdu.

ANKA

Esra anne oğul arasındaki konuşmaya tepki vermemiştir. Aşil sık sık buralarda dolaşırdı ve ikisi arasındaki bağa her zaman hayranlık beslerdi. Anka'nın özel hayatını hiçbir zaman merak etmemiştir çünkü onu ilgilendirmezdi. İkisi arasında hem saygılı hem de sıcak bir bağ vardı ve Esra, Anka'ya hayrandı. Onun anlatmak istemediği hiçbir şeyi sormazdı. Sormasına da gerek yoktu zaten. Altı senedir Özel Birim'de analist olarak çalışıyordu ve daha önce nelerin yaşandığını o da biliyordu. Anka'nın sağlam duruşunu seviyordu. Bu Birim'de hiç kimse birbirini yargılamazdı. Aksine herkes birbirine sahip çıkıp, eksiklerini kapatmak için uğraşırdı...

Anka, Esra'nın yanına oturup neler yapacaklarını konuşmaya başladıklarında kendini tamamen önündeki soruna vermişti. Diğer sorunları daha sonra halledecekti. Şu an ilgilenmesi gereken çok daha önemli bir dert vardı.

Derim, Jan'la birlikte Mehmet Aydar'ın odasına girdiğinden beri adamla konuşmamıştı. Odanın kapalı jaluzilerini işaret parmağı ile aralayarak karşısındaki manzarayı izlemişti. Kalbi yerinden çıkacakmış gibi atıyordu. Gördüğü manzara belki de hayatı boyunca gördüğü en güzel şeydi. Dizlerinin üzerine çökmüş Anka ve kollarının arasında tuttuğu oğlundan daha güzel bir manzara düşünemiyordu. Ne konuştuklarını merak ediyordu ancak hiçbir fikri yoktu. Belki de en fazla bir gün sonra o da oğlunu kollarının arasına alabilecekti.

Sabırsız bir hareketle ağırlığını bir ayağından diğerine aktardı. Şimdi anne oğul birbirlerine gülümsüyorlardı ve yüzü ona dönük olan Anka'nın suratında harika bir gülümseme vardı. Birkaç dakika sonra oğlu ilerideki bir odaya ilerlemiş Anka da birkaç saniye gözlerini yere dikerek duraksadıktan sonra ayaklanarak kalkmış ve arkasını dönmüştü. Derim nedense o an, onun hep kendisine aynı bu şekilde olduğu gibi arkasını döneceğini düşünmüş ve bu düşünceyle yüreğinin

sızladığını hissetmişti.

Jan, Mehmet Aydar'ın masasının önündeki koltuklardan birine oturup bakışlarını Derim'e çevirmiş sessizce onu izliyordu, tıpkı masanın öteki tarafındaki adam gibi.

Mehmet Aydar, müdahalesinin hem erken hem de geç olduğunun farkındaydı. Derim'in merakla dışarıyı seyreden haline buruk bir gülümsemeyle baktı ve bakışlarını masasının üzerine indirdi. Aşil'le daha iyi şartlarda karşılaşmalarını istediğinden Aşil'in oraya varmasından önce onu odasına sokmaya çalışmıştı ancak çocukla çoktan göz göze geldiklerini geç fark etmişti. Aşil'in yüzündeki hayal kırıklığını gördüğünde, bir an onu yanına çağırarak hatasını telafi etmek istemişti ancak bu kez de bunun garip kaçacağını düşünerek vazgeçmişti. Baba oğul ilk tanışmalarını herkesin gözü önünde yapmamalıydı. Bunu daha çok Derim için istemişti. Onun ne kadar heyecanlı olduğunu görebiliyordu, bu özel anın yalnızca ikisine ait olmasını istemişti. İkisi de bunu hak ediyorlardı.

Sıkıntıyla dudaklarını büzdü. Bazen insanlar için her şey çok geç, bazen de çok erken oluyordu. Avcı'nın yandaki toplantı odasında kendilerini beklediğini hatırlayınca boğazını temizleyerek Derim'in dikkatini kendi üzerine çekti.

Derim yavaşça arkasını dönüp Mehmet Aydar'a baktı.

"Bu akşam göreceğim değil mi onu?"

"Gelişin ani oldu. Anka önce Aşil'le konuşup onu hazırlamak istiyor. Yarına bırakmak her ikiniz için de daha iyi olur sanırım."

Derim duyduklarıyla bir an öfkelenildi ve gözleri hissettiği öfkeyle parladı ancak Jan'ın kendisine bakan uyarıcı bakışlarıyla ellerini ceplerine sokarak bakışlarını yere kilitledi. İsteksiz bir halde başını sallarken Mehmet Aydar konuyu değiştirerek devam etti.

"Avcı yandaki toplantı odasında bizi bekliyor. Ancak biraz oyalanmak istiyorum. Anka, Aşil'le çıkacak şimdi. Onlar gittikten sonra çıkarsak daha iyi olur."

"Oğlumu mu kaçıyorsunuz benden?"

ANKA

Derim'in fevri cevabına Mehmet Aydar alıngan gözlerle baktı.

"Derim... Böyle bir şey yapmadığınızı biliyorsun. Sana bir söz verdim ve sözümü tutacağım. Ancak çocuğun hazırlanması için biraz zaman ver ona. Sana geliş zamanını tam olarak söyle demiştim. Böylesi bir karşılaşma olmazdı. Daha iyi şartlarda onunla tanışmak istersin öyle değil mi? Yalnızca size ait bir ortam, hem onun hem de senin için daha iyi olur diye düşünmüştüm."

Derim istemeden de olsa bu görüşü kabullenmek zorunda kaldı. Açık ofiste bütün gözler onların üzerindeyken oğluyla ilk karşılaşmasını gerçekleştirmek istemiyordu. Nasıl davranacağı bile bilemezken başkalarının onları izlediğini bilmek can sıkıcı bir durumdu. Başını sallayarak isteksizce Jan'ın karşısına oturdu.

Mehmet Aydar, Anka'yı aramak üzere masasının üzerindeki telefona uzandı. Ne zaman çıkacağını bilmek istiyordu. Telefona cevap verilmeyince bu kez masanın üzerinde bulunan bir kumandaya uzandı ve odasının jaluzilerini az da olsa aralayarak ofisin ilerisine baktı. Anka, Esra'nın yanındaydı ve hararetli bir şeyler konuşuyorlardı. Birkaç dakika onları izledi ve tam yerinden kalkacakken Anka'nın oturduğu koltuktan kalkıp kendi odasına doğru gelen sert adımlarını izledi.

Anka onlara doğru yaklaştı ve yandaki toplantı odasının kapısına uzandı. Mehmet Aydar kaşlarını çatarak görüş açısından çıkan kızın ne yaptığını merak etti ve yerinden kalkarak odasının içerisinde ilerledi. Kapıya ulaşarak açtı ve diğer odanın kapısındaki Anka'nın Avcı'ya "Acil bir şey var, baksana hemen." deyişini duydu.

Odadan çıkan Avcı, Anka'nın arkasından hızla kızı takip ederken Mehmet Aydar dışarı çıkıp "Ne oluyor?" diye sordu.

Anka omzunun üzerinden geriye başını çevirerek "Limanda bir durum var." dedi yalnızca.

Mehmet Aydar odasındaki iki adamı bırakıp onların ardından ikisini takip etti. Esra'nın masasının önüne geldiklerinde Anka hızlı hızlı Avcı'ya durumu anlatıyordu.

"Son günlerde insan kaçakçılığı ile ilgili istihbaratlarda bir yoğunluk vardı. Esra'nın dikkatini çeken konteynerin bununla ilgisi olabilir. Liman müdürü laf çeviriyor ama ben durumdan hoşlanmadım. Sanırım müdahale edilse iyi olacak. Bir şey çıkmazsa bile emin olmamız gerek. Bu şekilde geminin hareketine izin veremeyiz."

Avcı, Mehmet Aydar ve Anka, Esra'nın başında durumu değerlendirirlerken arkalarından geçen Aşil'i hiçbiri fark etmedi. Aşil annesinin odasında oturmaktan sıkılıp dışarı çıktığında, Mehmet Aydar'ın annesiyle konuştuğunu ve ilerideki odanın kapısının yarıya kadar açık olduğunu fark etti. En son babasını o odaya girerken görmüştü ve neden hâlâ onunla tanışmak istemediğini merak ediyordu.

Ağır adımlarla odaya doğru ilerledi. O kadar uzun zaman beklemişti ki merakına gem vuramıyordu. Aralık kapıdan hafifçe başını uzatıp içeri baktı. Masanın karşısındaki koltuklardan birine oturan babasının sırtı ona dönük ve düşünceli bir şekilde başı aşağı eğikti. Diğerinin de yine sırtı ona dönmüktü ancak ayakta idi ve odanın içindeki bir dolabın üzerinde bulunan içeceklerle ilgileniyordu. Aşil kapıdan içeri doğru bir adım attı ve kapının kasasına yaslanarak küskün gözlerle baktı ilerideki adama.

"Sen bana küs müsün?" diye ince bir sesle sorduğunda, iki kafa da hızla ona döndü. Derim başını hızla kaldırıp geriye dönmüş, Jan elindeki kahve fincanıyla şaşkınca çocuğa bakıyordu.

"Elbette değilim. Neden küseyim ki?" dedi Derim, yumuşak bir sesle. Yavaşça yerinden kalkarak yüzünü Aşil'e çevirdi. Ne yapacağını bilemiyordu ve çocuğun yüzündeki küskünlüğün nedenini bilemeden telaşla ona bakıyordu.

"Ama bana merhaba bile demedin. Tanışmak da istemedin."

"Merhaba." dedi Derim, beceriksiz bir karşılıkla. Şaşkınlıkla oğluna bakıyordu. Aşil bir adım daha atarak içeri girdi. Başını geriye atıp Derim'e bakarken yüzünde saklayamadığı bir hayranlık ifadesi vardı.

"Düşündüğümde daha kocamanmışsın" dedi, gözlerini

ANKA

açarak.

Derim istemsizce kaşlarını çattı ve sorarcasına baktı ona.

“Beni mi düşündün?” dedi, yine saçma bir tedirginlikle.

“Hep düşünüyorum. Ne zaman geleceğini merak ediyordum. Çok bekledim seni.”

Derim’in kalbinden aniden bir acı geçti ve bedeni ikiye ayrılmış gibi hissetti. Ağır ağır dizlerini kırarak aşağı çöküp boynunu az da olsa onunla aynı hizaya getirmeye çalıştı. Zorlandığı belli bir tonla alçak bir sesle sordu gözleri dolarak.

“Sen beni tanıyor musun?”

Aşil gülümseyerek başını salladı ve saçma bir soru sorulmuş gibi bilgiç bir edayla, Derim’i parçalara ayıran cevabı verdi.

“Benim babamsın ya. Tabii ki tanıyorum.”

Derim ani kısa bir nefesi ciğerlerine çekti. Jan olduğu yerde kımıldamadan anı bozmamaya çalışıyordu. Derim kollarını hafifçe kaldırdı ve titrek bir gülümsemeye “O zaman babaya bir kucak var mı?” diye sordu, kısıp bir sesle.

Aşil yalnızca iki saniye baktı ona ve birden ileri atıldı. Kısa kollarını Derim’in boynuna sararken “Ama ben sana küsum aslında. Sadece çok özlediğim için sarılıyorum” dedi, sitemli bir sesle.

“Özür dilerim... Çok özür dilerim...” diye inledi Derim. Kollarının arasındaki çocuğa sıkıca sarılırken hakim olmakta zorlandığı gözyaşlarını tutamadı ve iki damla yanağından aşağı kaydı.

Derim kucağındaki çocukla birlikte ayağa kalktığında Aşil’den mest olmuş bir kıkırtı çıktı. “Çok yüksek oldu.”

Derim yüzünü Aşil’in boynuna gömüp uzun uzun soluyarak kokusunu ciğerlerine hapsetti.

“Çok özür dilerim. Uzun zamandır görüşmediğimiz için beni tanımayacağından korktum.” diyerek kendisini affetti-receğini umduğu bir açıklama yaptı. Anka’nın ona kendisinden bahsetmiş olduğunu hiç düşünmemişti. Karşılaşacakları ana kadar nedense hep Aşil’in durumu o zaman öğreneceğini sanmıştı ve şimdi ne kadar yanıldığını görüyordu. Oğlu onu

hep beklemişti. Aşil başını hafifçe geri çekip ellerini Derim'in yüzünün iki yanına kapadı ve gözlerini açarak karşılık verdi.

"Ama fotoğrafın yatağımın yanında duruyor. Her gün bakıyorum. Unutmam ki."

Derim duyduklarıyla sarsıldı. Oğlunun başucunda kendi fotoğrafı vardı. Ona babasını anlatmışlardı ve o bir şekilde hep oğlunun hayatında olmuştu.

"Yine gidecek misin?" diye sordu Aşil suratını asarak. "Annem çok önemli işlerin olduğu için uzakta olduğunu söyledi. Bitti mi artık önemli işlerin? Yine gitmeyeceksin değil mi?"

Derim hızla başını iki yana sallarken ıslak gözlerle güldü.

"Hayır... Artık yanındayım. Gitsem bile sadece birkaç gün için olacak. Bundan sonra beni sürekli göreceksin."

Aşil duyduklarıyla öylesine mutlu olmuştu ki aniden uzanarak dudaklarını Derim'in yanağına bastırdı.

"Babam artık hep yanımda kalacak. Artık ayrılmayacağız değil mi?"

"Evet babacım, artık ayrılmayacağız."

Derim titreyen bacaklarının üzerinde zorlukla durduğunu fark edince kucağından Aşil'i indirmeden biraz evvel kalktığı koltuğa oturdu. Sol bacağının üzerine oturttuğu çocuk hayran gözlerle kendisine bakıp gülümserken aynı ifadeye kendisinin de sahip olduğunun farkında bile değildi. Çocuğa dünyanın en muhteşem varlığıymış gibi bakıyordu. Sağ elini kaldırıp parmak uçlarıyla yanağını okşadı ve oradan saçlarına geçti. Yumuşacık tutamlar tıpkı kendisinininkiler gibi karmakarışık. Aşil heyecanla konuşmaya devam ediyordu.

"Biliyor musun bu akşam annemle benim en sevdiğim köftelerden yapacağız. Ben yıldız şeklinde olmasını istedim. En sevdiklerim onlar. Annem senin önemli bir toplantının olduğunu söyledi. Eğer toplantının erken biterse sen de bizimle köfte yer misin? Sen hangi şekilde olmalarını isterdin? Eğer gelirsen anneme söylerim senin köftelerini de senin istediğin gibi yapar. Hatta ben yaparım. Çünkü annemle birlikte yapıyoruz biz. Ben de biliyorum yapmasını. Annem belki yarın birlikte yeriz dedi ama bugün de birlikte yesek ne olur ki?"

ANKA

Aşil hiç susmadan konuşurken bir an duraksamış yalvaran bakışlarını Derim'e kaldırmıştı. "Bitmez mi toplantın? Bu akşam bizimle yesen, yarın da yesen olmaz mı?"

Derim gözlerini yumdu. Ağlamamak için kendisine zorlukla hakim oluyordu. Aşil'in sorduğu soruya nasıl cevap vereceğini bilemiyordu. Anka bu emri vakiden hoşlanmayabilirdi ve daha ilk adımda böyle bir savaş başlatmak istemiyordu. Gözlerini açıp bakışlarını yardım dilenir gibi Jan'a kaldırdığında Jan bir saniye bile duraksamadı.

"Küçük Bey, benimle tanışmadın hâlâ. Sen de bana mı küskünsün?"

Aşil duyduğu sesle başını diğer tarafa çevirip şaşkınlıkla Jan'a baktı.

"Ama ben seni tanımıyorum ki, nasıl küseyim?"

Jan elindeki kahve fincanını arkasındaki dolabın üzerine bırakıp ileri adımladı ve Derim'in karşısındaki koltuğa oturdu. Elini tokalaşmak ister gibi ileri uzattı.

"Tanışalım o zaman. Ben Jan amcan."

Aşil kaşlarını kaldırarak şaşkınlıkla adama bakarken dudakları o şekline bürünmüştü.

"Benim amcam mı var?"

Hızla bakışlarını Derim'e çevirdi. Derim başını sallayarak onayladı.

"Jan amcanla tanış bakalım delikanlı."

Aşil öne uzanarak kocaman eli sıkmaya çalıştı. Minicik eli Jan'ın avucunun içinde kaybolmuştu. Jan sevgi dolu bir gülümsemeye ona bakıp elini okşadı.

"Memnun oldum Jan amca." diyen Aşil'in sesiyle başını arkaya atıp bir kahkaha attı. Çocuğa bayılmıştı. Bakışlarını Derim'e çevirdi. "Ne kadar gurur duysan az. Mükemmel bir çocuk."

Derim dudaklarını oğlunun başına bastırdı. Bakışlarını Jan'a dikerken alçak bir sesle karşılık verdi.

"Annesinin oğlu sanırım."

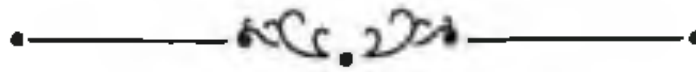
Tek koluyla sardığı çocuğu içine sokmak ister gibi iyice kendisine bastırdı. Kalbi delicesine atıyordu ve içi içine sığ-

miyordu. Oğlu onu tanıyordu. Yıllardır, daha çok da yoğunluklu olarak son zamanlarda; yaşadığı stres uçup gitmişti. Ona kendisini nasıl tanıttacak, ne diyecek bir türlü karar verememiş, kıvrandıkça kıvranmıştı ve şimdi korktuğu her şey tuzla buz olmuştu.

Oğlu sanki daha dün gitmiş ve onlar hep bir aradalarmış gibi davranıyordu. Başını yana çevirip aralık kapıdan dışarıyı görmeye çalışırken içinden binlerce kez teşekkür etti dışarıdaki kadına. Ne oğlunu ona düşman gibi yetiştirmişti, ne de babasını oğlundan saklamıştı.

Bir insanın yaşadığı onca kötülüğe rağmen nasıl olur da böylesine yüce gönüllü olabileceğine aklı ermiyordu. Yıllardır içinde büyüttüğü tek taraflı aşk katlanarak arttı ve Derim bir an içinden dışarı taşıyacak kadar güçlü bir patlama hissetti yüreğinde. Oğlunun annesine olan tutkusu, çok daha fazla alev almıştı ve bir gün onu affedeceği umuduna dört elle sarıldı tekrar.

2. BÖLÜM

Mehmet Aydar, Anka'nın bilgilendirmesinden sonra Avcı'ya döndü.

"Sen gerekenleri yap..." diyerek bu kez yüzünü Anka'ya çevirdi ve net bir tavırla "Avcı burayı halleder. Sen Aşil'i al git, çocuk daha fazla kalmasın burada." dedi.

Anka söylenenlere itiraz etmedi, Aşil'i o da daha fazla burada tutmak istemiyordu. Başını sallayarak geriye bir adım attı ve Avcı'ya "Beni bilgilendir durumdan. Yanılıyor da olabilirim." dedi gergin bir sesle. Ardından odasına doğru ilerledi. Odadan içeri bir adım attığında duvara çarpmış gibi aniden durdu. Oda boştu. Hızla geri çıkıp panik dolu gözlerle "Aşil yok!" dedi telaşla.

Mehmet Aydar ve Avcı aynı anda ona döndüler. İkisi de bir an şaşkınlıkla ona baktılar. Mehmet Aydar kendisini çabucak toparladı.

"Sakin ol! Buralardadır. Nereye gidecek?" diyerek etrafında döndü ve açık ofisin içinde gözlerini dolaştırırken bakışları kendi aralık oda kapısına takıldı. İleri bir adım atacakken Anka da aynı yere doğru atılarak eliyle Mehmet Aydar'ı durdurdu.

"Ben bakarım." dedi sinirli bir sesle. Aşil'in o odada olduğuna emindi. Aşil hem merakını gidermek hem de aklına takılanları sonuca ulaştırmak için kesinlikle oraya gitmişti. Kafasına koyduğunu yapan bir çocuktü ve her zaman onu tatmin edecek cevapların peşinden giderdi. Babasının onu

görüp de neden konuşmadığına anlam verememişti ve kesinlikle bunu ona sormak istemişti.

Mehmet Aydar arkasından "Sert çıkma çocuğa! Buna hakkı var." dediğinde başını geriye çevirip ters bir bakış attı. Odanın kapısına ulaştığında adımlarını yavaşlattı ve sakin olmaya çalışarak yavaşça bir nefes aldı, ifadesiz bir yüzle içeri baktı. Tıpkı tahmin ettiği gibiydi. Çoktan tanışmışlardı ve Aşil hiç susmadan konuşuyor, iki adam da hayranlık barındıran gülümsemelerle çocuğu dinliyorlardı.

Ses tonuna hakim olmaya çalışarak düz bir ifadeyle "Aşil." diye seslendi.

Çocukla birlikte diğer ikisi de yüzlerini ona çevirdiler ancak o gözlerini oğlunun üzerinden ayırmadı. Diğerleriyle konuşmayı düşünmediği gibi göz göze gelmek de istemiyordu. Sadece Aşil'e odaklanmış halde "Bebeğim gitmemiz lazım artık." dedi yumuşak bir tonla.

Derim kucağında Aşil'le birlikte ayağa kalktı ve birkaç saniye Anka'ya baktı ancak ona bakmayan Anka adamın gözlerindeki yoğunluğu fark etmiyordu. Derim bu an için çok beklemişti. Seneler sonra onunla böyle karşı karşıya gelebildiğine inanamıyordu. En son gördüğünden çok daha güzeldi. En baştan beri etkisinden kurtulamadığı gözleri yine aynı güzellikteydi ve Derim onlarla karşılaşmak istiyordu. Ona bakmayan kadına rağmen yine de ilk adımı o attı.

"Merhaba."

Derim karşılık alamadı. Sanki o orada yokmuş gibi Anka boş gözlerle yalnızca Aşil'e bakıyordu. Elini hafifçe kaldırıp çenesiyle Aşil'e işaret etti.

"Hadi bebeğim. Evde yapacak işlerimiz var."

"Anne, babam da gelsin bizimle... Lütfen."

Anka, Aşil'in yalvaran sözleriyle hafifçe gözlerini kıstı ancak ifadesiz bir yüzle başını iki yana salladı.

"Bugün değil bebeğim."

"Ama belki toplantısı erken biter. Biter bitmez gelse olmaz mı?"

"Biteceğini sanmıyorum."

ANKA

Anka kesin bir tonla oğluyla konuşurken sözlerinin diğeri tarafından da anlaşılmasını umuyordu. Oğlunun gözlerinin önünde tartışmayacaktı.

“Aslında bitti sanırım.” diyen Derim’in sesiyle dudaklarını birbirine bastırdı ve yüzünü sıkıntıyla yana çevirdi.

Derim onu görmezden gelmesine sinirlense de sakın olmaya çalışıyordu. Selamına bile karşılık vermemişti. O an Anka’nın ne yapmaya çalıştığını anlamıştı. Onu kendinden olabildiğince uzak tutacaktı. Oğluyla kısıtlı görüşmesine belki izin verecekti ama kendisi yokmuş gibi davranacaktı. Buna izin vermesi imkansızdı. Senelerini bu an için harcamıştı. Onu kızdıracağını bilse de, ufacık da olsa tepkisine ihtiyacı vardı. Kendisini en kötüsüne hazırlamıştı uzun zamandır. Ona bağırabilir, küfredebilir, isterse vurabilirdi. Yeter ki içindeki öfkeyi kussun ama onun varlığını da kabul etsin istiyordu. Bunun için oğlunu kullanması gerekiyorsa da bundan kaçınmayacaktı. Hatta şu an Aşil en güçlü müttefiki pozisyonuna çıkmıştı bile.

Hiçbir şeyin farkında olmayan Aşil’in mutlu sesi duyulduğunda ortamdaki gerginlik hat safhaya ulaşmıştı.

“Bak bitmiş anne. Lütfen... Lütfen babam da bizimle gelsin. Birlikte yemek yiyelim.”

“Malzemelerimiz yalnızca iki kişilik bebeğim.” diyerek alenen adamı dışlarken elini yine öne uzattı. “Hadi artık gitmemiz gerekiyor.”

Aşil suratını astığında alt dudağı sarkmıştı bile. Anka üzüntüyle baktı oğluna. Onun bu anı çok beklediğini biliyordu ancak kendisini Derim Akhan’la aynı masada oturmaya hazır hissetmiyordu. Derim, Anka’nın geri adım atmayacağını zorlanarak da olsa kabullenince oğlunun arada kalması için yavaşça Aşil’i yere bıraktı, çocuk isteksiz adımlarla ileri yürüdü. Annesinin önüne geldiğinde neredeyse düşecek yaşlarla dolu gözlerini kaldırdı.

“Ben kendiminkileri babamla paylaştım.” diye titrek bir sesle konuştuğunda Anka yüreğinin cızladığını hissetti. Yavaşça aşağı çöktü ve oğlunun ellerini tuttu. Tam ağzını açıp

yeni bahaneler öne sürmeye başlayacaktı ki onun “Lütfen...” diye yalvaran sesi ve yanağından kayan bir damlayla yerle bir oldu.

Birkaç saniye kahrolarak oğluna baktı. Ona bunu yapmaya hakkı yoktu. Senelerce babasını beklemişti ve şimdi ondan hemen ayrılmak istememesi o kadar haklı bir nedendi ki. O küçücük bir çocuktı ve o anda babasına ihtiyacı vardı. Diğer arkadaşlarının anlattıklarını yapmak istiyordu. Anne ve babasıyla birlikte yemek yemek en doğal hakkıydı onun. Anka, Aşil’in gözünden düşen diğer damlayla tüm süngülerinin indiğini hissetti. Hayatta dayanamadığı tek şey oğlunun göz yaşlarıydı. Derin, pes etmiş bir soluğu içine çekerken isteksiz de olsa başını salladı.

“Tamam. Markete uğrarsınız o zaman giderken, olur mu?” dedi, alçak teselli eden bir sesle. Ellerini kaldırıp oğlunun yüzündeki yaşları sildi.

O anki manzara her şeye değerdi. Aşil’in gözleri öylesine bir sevinçle parlamıştı ki yerinde zıplayan çocuk kollarını annesinin boynuna doladı.

“Ben de yardım ederim sana. Söz veriyorum hiç yorulmayacaksın.”

“Kendi tabağını makineye koyarsan en büyük yardımı yapmış olursun.” diye mırıldandı oğluna sevgiyle sarılarak. Aşil’in kendi sorumluluklarını almasını istediği için birçok kural koymuştu ve onun bunlara uymasını istiyordu.

“Babaminkini de ben koyarım. Seni yormayacağız.” diyerek şakıyan çocuk başını sevinçle geriye çevirip heyecanla devam etti. “Değil mi baba? Annemi yormayacağız. Ona yardım edeceğiz.” O kadar mutluydu ki o an söylenen her şeyi kabul edebilirdi.

Derim yalnızca başını sallayarak çocuğa karşılık verirken kuşkuyla Anka’ya bakıyordu. Bu davet edildiği anlamına mı geliyordu henüz emin değildi. Oğlunun önünde eğilmiş olan Anka hâlâ ona bakmıyordu. Genç kadın yavaşça ayağa kalkarken bir eliyle Aşil’in elini tutmuş, ortaya doğru “Bir saat sonra gelersin.” diyerek arkasını döndüğünde davet edildiği-

ANKA

ni anlamış oldu. Rahatlamış gibi derin bir nefesi içine çektiğinde göğsü şişti.

Aşil, mutlulukla elini ona sallarken "Ama çok geç kalma, tamam mı?" diye tembihlerken gelmesinden emin olmak istiyordu. Yüzü her ne kadar mutlu görünse de bakışlarındaki tedirginlik o kadar açıktı ki.

Kesin bir tonla "Bir saat sonra oradayım oğlum." dediğinde oğlunun gözlerindeki parıltı gözlerini kamaştırmıştı.

Uzaklaşan ikiliyi izlerken arkasındaki Jan'ın alçak sesle "İşin çok zor." dediğini duydu. Aşil, eli annesinin elinde yürürken sürekli arkasına bakıyordu. Anka önce kendi odasına ilerlerdi. Çantasını aldıktan sonra kendisine tedirginlikle bakan Mehmet Aydar ve Avcı'nın yanından onlara ters bir bakış atarak geçti.

"Avcı, babamla yemek yiyeceğiz." diyen Aşil onun için güzel, Anka için ızdırap verici haberi vermişti bile. Anka'nın Aşil'e belli etmemeye çalıştığı öfkesini iki adam net bir şekilde görebiliyorlardı. Derim, Mehmet Aydar'ın odasının önünde elleri ceplerinde, soldaki asansöre ilerleyen anne oğula bakıyordu. Onlar gözden kaybolduktan ancak birkaç dakika sonra bakışlarını Mehmet Aydar'a çevirdi ve yavaşça onlara doğru ilerlerdi.

Mehmet Aydar ve Avcı diğerlerinden uzaklaşmak ister gibi ileriye adımladılar ve ofisin ortasında karşılıklı dikildiklerinde Derim, "Yarın konuşalım." dedi duraksamadan. "Oğluma söz verdim, bugün onunla yemek yiyeceğim." dedi memnun bir sesle.

"Bizim de burada bir kısım sorunlar çıktı. Yarın sabah görüşür, saati konuşuruz."

"Adresine ihtiyacım var."

Derim'in zafer kazanmışçasına gülümseyerek rahat bir sesle sarf ettiği sözlerle Avcı gözlerini kısarak ileri doğru bir adım attı.

"Anlaşılan Aşil'i tavlamışsın ama bundan sonra Anka'yla konuşmadan hareket etme!"

Derim, Avcı'ya yan gözle umursamaz bir bakış attı. Bakış-

larını Mehmet Aydar'a çevirdi.

"Adres!" dedi tekrarlayarak.

Mehmet Aydar sıkıntıyla yüzünü buruşturdu.

"Bokunu çıkarma Derim!" diye söylenirken telefonunu cebinden çıkarıyordu. "Mesaj atıyorum sana."

"Oğlumun annesi öyle değil mi? Orta yol bulmamız gerekiyor."

Derim'in alaycı çıkmasına çalıştığı sözleri aslında ciddiymi ve gerçeği yansıtıyordu. Bir adım geriye attı ve tam dönecekken duraksadı ve Avcı'ya çevirdi bakışlarını bu kez. "Bundan sonra araya girenin canını yakarım. Siz istediğinizi aldınız, bundan sonra ben istediklerimi alacağım!"

"Alacağın o kadar işte!" dedi Avcı sinirli bir sesle.

Mehmet Aydar elini kaldırıp ikisini de susturdu. Avcı'ya dönerek "Sen şu liman işini hallet, bunu daha sonra konuşuruz." deyip Derim'e döndü. "Oğlunu görmen konusunda söz vermiştim, sözümü tutuyorum. Ama Anka'dan uzak dur!" dedi uyaran bir tonla.

Derim gözlerini kısıp düşmanca bir ifadeyle baktı adama.

"Bana ne yapacağımı söyleme!" diye tısladı alçak sesle.

Anka, Aşil'i arabanın arkasındaki koltuğuna yerleştirip yola çıktığında Aşil hiç susmadan yol boyu konuşmuştu. O kadar heyecanlıydı ki susmak bilmiyordu. Markete uğradıklarında da durum değişmemişti. Kasada ödeme yaparlarken mutluluğunu kasiyerle bile paylaşmıştı.

"Babamla yemek yiyeceğiz. O yüzden bu kadar çok şey aldık. Benim babam çok büyük. Aç kalmaması lazım öyle değil mi?"

Kasiyer gülümseyerek onu dinlerken Anka gözlerini devirip başını iki yana sallamıştı. Aşil bugün babasıyla yemek yiyeceğini yolda gördüğü herkese anlatacakmış gibi geliyordu.

Eve vardıklarında Anka elindeki poşetleri mutfak tezgahının üzerine bırakıp, önce Aşil'i banyo yaptırmış ve üzerini de-

ANKA

giştirmişti. Ardından kendisi de hızlıca duş alıp üzerine rahat bir eşofman altı ve tişört giyerek Aşil’le birlikte mutfağa inmişti. Aşil yerinde duramıyordu. Anka malzemeleri ortadaki büyük ada tezgâhın üzerine sıralayarak yemek hazırlığına başlamadan önce mutfak önlüğünü giydi ve Aşil’in kendisine ait olan küçük önlüğü giymesine yardım etti. Aşil sırf o mutlu olsun ve fikrinden caymasın diye canla başla ona yardım etmeye çalışıyordu. Anka onun ortada bir gariplik döndüğünü hissettiğini ancak bunu görmezden geldiğini anlayabiliyordu. Sanki her şey normalmiş gibi davranması, Aşil’in mutluluğunu bozmak istemediği için tercih ettiği bir yöntemdi. Anka çok iyi tanıdığı çocuğunun çabasını görebiliyordu ve sırf onun hayal kırıklığına uğramaması için içten içe kendisinin de çabalaması gerektiğini hatırlatıyordu kendisine.

“Hadi patatesleri ver bakalım bana.” dediğinde çocuk yerinden fırlayıp ada tezgâhın sol tarafında bulunan büyük kapağı açarak soğan ve patateslerin bulunduğu kilere benzer büyük dolaptan patatesleri çıkarırken şakımaya devam ediyordu.

“Önceden burası benim oyun evimdi değil mi anne?”

Çocuğun sevimli bir tavırla sorduğu soruya Anka gülümseyerek karşılık verdi.

“Evet bebeğim. Bütün patates ve soğanları etrafa saçtıktan sonra kendine yer açardın.”

Aşil duyduklarıyla kıkırdadı. “Ama artık yapmıyorum ki.”

“Çünkü ben izin vermiyorum.”

“Bence burası çok güzel oyun evi oluyor.”

U tezgahın çevrelediği mutfakta, ada tezgahın altındaki kilere benzer dolap mutfağın tam ortasına denk geliyordu ve Aşil’in sığabileceği büyüklükteydi. Anka ne zaman mutfakta bir şeylerle uğraşsa Aşil oyuncaklarını taşıyarak, dolabın içindekileri aradaki koridora boşaltıp kendisine yer açardı. Neyse ki bu huyundan vazgeçmişti. Farklı bir ifadeyle vazgeçtirilmişti.

Anka, Aşil’in verdiği patatesleri soyup dilimleyerek fırın tepsisine dizdi. Aşil’in sağlıklı beslenmesi için çok sevdiği

patatesi fırında yapıyordu ve tıpkı kızartma gibi olan patatesleri gönül rahatlığı ile yediriyordu.

Köfte harcını hazırlarken kapı çaldığında Aşil'in fişek gibi mutfaktan fırlayıp "Babam geldi!" diye sevinçle bağırarak kapıya koşmasını içi sızlayarak izledi. Onu daha önce bu kadar mutlu görmemişti. Çalan kapı her ne kadar gerilmesine neden olsa da, bugün Aşil'in hatırı için olabildiğince tepkisiz davranacağına kendi kendisine söz verdi tekrar. Olan biten hiçbir şeyi Aşil'in bilmesini istemiyordu. Onun yüreğinde en ufak kin ya da nefret beslemesine izin vermeyecekti.

Derim Akhan, geçmişte yaşadığı o acımasız günleri ve aşıl-
ğanmışlığı her daim ona anımsatacaktı. Kendisinin; ki onu Selin zannetse bile, masum olduğunu bile bile zarar vermeye kalktığını asla unutmayacaktı. Derim Akhan'ın yüreğinin kin ve nefretle kaplı olduğunu biliyordu ve oğlunun da onun gibi olmasını istemiyordu. O adamın iyi adına sahip olduğu tek bir şey yoktu. Bugün onun varlığına dayanmasının tek nedeni Aşil'di. Hiçbir şey yokmuş gibi tepkisizce köfte harcını hazırlamaya devam ederken, içeriden gelen Aşil'in mutlu sesini ve ona karşılık veren Derim'in sesini duyuyordu.

"Gelmeyeceksin sandım."

"Geleceğime söz vermiştim."

"Köfteleri birlikte yaparız değil mi?"

"Nasıl yapacağımı bana gösterirsen yaparız sanırım."

"Annem hazırladı bile. Seninle birlikte biz şekillendirebiliriz. Sana nasıl yapacağını göstereceğim."

"Çok teşekkür ederim. Sanırım yardımına ihtiyacım olacak. Bu konudaki profesyonel sensin."

Aşil duyduklarıyla kıkırdadı. Anka kendisine hakim olmadan çocuğun kıkırtılarına gülümsedi. Mutfğa yaklaşan ayak sesleriyle yüzüne yeniden ifadesizlik oturttu. Arkasından Aşil'in ona seslendiğini duyunca omzunun üzerinden hafifçe başını çevirdi. Çocuk babasının kucağındaydı ve kollarını sıkı sıkıya boynuna sarmıştı. Derim sol koluyla Aşil'i taşıırken diğer elinde bir buket çiçek tutuyordu.

"Anne, babam geldi. Köftelere biz şekil verebilir miyiz?"

ANKA

Anka o sırada harcı tezgahın üzerine yaymaya devam ediyordu. Başını yeniden önüne çevirirken "Kalıpların nerede olduğunu biliyorsun." dedi yumuşak bir sesle. Adamın elindeki çiçekleri fark etse de görmezliğe gelmişti.

Derim çocuğun kucağından inmek istediğini anlayınca yavaşça yere bıraktı ve doğrulurken "Merhaba." dedi yine selam vererek. Anka oralı olmadan çekmecelerin tarafına koşturan Aşil'e "Üstten ikinci çekmecedeyim." diyerek yine de hatırlatma yaptı. Aslında çocuğun bildiğini biliyordu ancak Derim'e cevap vermemek için dikkatini Aşil'e yöneltmişti.

Ellerini yıkamak için bulunduğu yerin karşısında bulunan lavaboya sol taraftan ilerlerdi. Aşil o sırada kalıpları tek tek tezgahın üzerine taşıyor, yaşıtlarına göre uzun olsa da, boyu yetmediği için parmaklarının üzerine uzanarak tezgahın üzerine bırakıyordu. Anka, mutfakın ortasında elinde bir demet çiçekle ne yapacağını bilemez gibi dikilen Derim'e aldırmadan ortadaki tezgahın ondan uzak olan tarafından dolaşarak mutfakın sağında bulunan yemek masasındaki sandalyelerden birini taşıyarak çocuğun rahatça çalışabilmesi için tezgahın yanına getirdi.

Aşil kalıpları taşıma işini bitirince sandalyeye tırmandı ve tezgahın üzerindeki kalıpları sıraya dizdi. Annesinin, babasına karşılık vermediğini fark etmemişti bile. Fark etmiş olsa bile bunu şimdilik önemsememeye çalışıyor gibiydi. Onun o anki tek derdi babası ile birlikte bir şeyler yapacak olmasıydı.

Anka, hâlâ Derim'e aldırmadan geniş bir tabağı Aşil'in önüne bırakırken "Yaptığın köfteleri bunun içine koyabilirsin bebeğim." dedi her zaman ona karşı kullandığı yumuşak sevgi dolu bir tonla.

Aşil'in arkasında kalan tezgâhın üzerindeki salata malzemelerini alarak yeniden diğer tarafa yöneldi ve yıkanmak üzere lavabonun içine bıraktı.

"Ben yıldız şeklinde istiyorum. Annem de ay şeklinde olanları seviyor. Sen nasıl istersin baba?" diyen Aşil başını çevirip hâlâ mutfakın girişinde dikilen ve gözlerini Anka'nın üzerinden ayırmayan adama döndü. Derim bakışlarını zor-

lukla Anka'nın üzerinden çekip Aşil'e baktı ve ileri adımlayarak "Sanırım ben de ay şeklinde olanlardan istiyorum." dedi kesin bir dille.

Arkası ona dönük olan Anka bir an dudaklarını sinirle birbirine bastırdı. Omuzları gerilerek kasıldı. Herhangi bir yorum yapmadan işine kaldığı yerden devam etti.

Derim içinde fırtınalar koparken hiçbir şey belli etmeyerek Aşil'e uyum sağlamaya çalışıyordu. Anka ikinci kez selamına karşılık vermediği gibi elindeki çiçeklere de herhangi bir tepki göstermemişti. Bir kez bile dönüp yüzüne bakmamıştı. Artık kesinlikle emin olmuştu ki onunla konuşmayacaktı.

Buraya gelirken Jan onu bırakmış, birkaç adamı güvenlik nedeniyle geride bırakmak istese de, Derim izin vermediği için onlarla birlikte geri dönmüştü. Bu ilk akşamı yalnızca üçünün birlikte geçirmeye ihtiyacı olduğunu söylemişti ve Derim de onunla aynı fikirdeydi.

Yol boyu heyecandan kalbi delicesine atmıştı. İlk defa oğlu ve onun annesiyle yalnız zaman geçireceklerdi. Aslında oğlu için dünya kadar şey almak istiyordu ancak bir saat sonrasına söz verdiği için geç kalmak istememişti. Bunu daha sonra birlikte de halledebilirlerdi. Henüz onun nelerden hoşlanıp hoşlanmadığını bile bilmiyordu. En azından ilk defa geleceği eve eli boş gelmemek için Anka'ya çiçek götürebileceğini düşünerek yol üstünde durmuşlardı ve Derim en güzelinden bir buket yapılmasını istemişti. Şimdi o şahane buket elinde kalmıştı. Hayal kırıklığı ile dolsa da bunu hak ettiğini kabullenerek elindeki çiçeklerle birlikte ileri adımladı ve Anka'nın çalıştığı tezgahın üzerine tam da kızın elinin altına çiçekleri bıraktı. Anka gerilerek duraksayınca kızın yüzüne baktı ancak Anka başını çevirip ona bakmadı. Öylece dikiliyordu.

"Evet baba önce ellerini yıkamalısın." diyen çocuğun sesi arkalarından duyulunca Anka lavabonun içindekileri kenara çıkararak lavabonun içini boşaltarak bir adım yana kaydı.

"Haklısın oğlum. Önce ellerimi yıkamalıyım." diyerek soluna doğru bir adım atıp Anka'ya daha çok yaklaştı ancak aynı anda kız onun arkasından dolanarak diğer tarafına

ANKA

geçti. Derim sıkıntılı bir nefes çekip, yan gözle kıza bakarken musluğu açmıştı. Anka bir an başını oğluna çevirdi. Onun kalıpları, yayılmış harcın üzerine dizdiğini ve tüm dikkatini bu işe vermiş olduğunu görünce; tezgahın üzerindeki çiçeklere uzandı ve Derim'in yalnızca bir saniye süren mutluluğunu yerle bir ederek önündeki tezgahın altındaki kapağı açarak, dışarı çıkan çöp kutusunun içine çiçekleri tıktı. Derim düşen omuzlarıyla ona baktı birkaç saniye.

"Anladım." dedi alçak sesle Aşıl'ın duymaması için çaba harcayarak. Sesi o kadar üzgün ve suçlu çıkıyordu ki. "Benden gelen hiçbir şeyi kabul etmeyeceksin."

Anka bir an bile başını çevirip ona bakmadı. Onun varlığını tamamen inkar eden bir tavırla arkasını döndü ve oğluna seslendi.

"Bebeğim benim yukarıda çok kısa bir işim var. Sen köfte-leri tabağa yerleştirene kadar ben gelmiş olurum."

"Tamam anne." dedi çocuk parlak mutlu gözlerle.

Babası yanındaydı nasılsa, şu an hiçbir şey keyfini bozamazdı. Bakışları hemen karşısındaki adama yöneldi.

"Hadi başlayalım baba." diye yerinde duramaz gibi şakıdı yine.

Derim ona bakarken gülümsemesine engel olamadı. Muh-teşem bir çocuktur. Annesi ondan nefret etse bile oğlu onu çok seviyordu ve bunu sağlayan kişi de yine ondan nefret eden o kadındı. Bir türlü gerçekte ona karşı neler hissettiğini söyleyemediği, yıllar süren hesaplaşmaların ardından ona nasıl yenildiğini anlatamadığı o kadın. Anka çoktan gözden kaybolmuştu. Ağır adımlarla oğlunun yanına yaklaştı ve eğilerek saçlarına dudaklarını bastırdı.

"Hadi göster bakalım. Ne yapıyoruz?" dedi sıcak bir sesle. Anka'nın şimdilik üzerine gitmeyecekti ancak öyle ya da böyle bir fırsat yakalayacaktı nasılsa. Bu kez sabırlı olacaktı. Sabırlı olursa kazanacağı ödül paha biçilemezdi ve bunu kaybetmek istemiyordu.

Anka yukarı çıkan merdivenlerin en tepesine oturmuş, ayaklarını bir basamak alta koymuş, yukarı çektiği dizlerinin

üzerine yumruklarını dayamıştı. Bu akşamı nasıl atlatacağına dair hiçbir fikri yoktu. Aşıl'e herhangi bir şey belli etmek istemiyordu ancak Derim Akhan'la birkaç saati nasıl geçireceğini de bilemiyordu. Ona her baktığında kendisine yaptığı son kötülüğü hatırlıyordu.

O iğrenç adamların yüzleri tek tek gözünün önüne geliyordu ve hayatı boyunca yapmayacak olduğu delicesine tavrını anımsıyordu. Hamile olduğunu bile bilmiyordu ve az daha kendisiyle birlikte çocuğunun da ölmesine neden olacaktı. Tüm bu senaryoyu tersine çevirdiğindeyse yüzleştiği gerçek onu daha da çok alt üst ediyordu. Ya hamile haliyle o adamlardan birinin elinde kalsaydı? Onca tecavüz ve dayaa ne kadar süre dayanabilirdi ki? Sonuç hep aynı noktaya geliyordu. Yine çocuğu ve kendisi ölmüş olacaktı.

Şimdi yüz­süzce gelip oğlunu sahiplenmeye çalışması öfkesini kat be kat arttırıyordu. Onu kabul etmesinin tek sebebi oğlunun babasız olmadığını göstermekti. Ya da bir gün babasının kim olduğunu sorduğunda ona yalan söylememekti. Ancak bu; sanki o mükemmel bir adammış gibi davranmasını da gerektirmiyordu. Hangi yüzle gelip oğlunu sahipleniyordu ki şimdi? Sanki hiçbir şey olmamış gibi bir de elinde bir demet çiçekle hem de. Çiçekleri çöpe attığı için zerre pişmanlık hissetmiyordu. Gerçi çiçeklerin suçu yoktu ama ondan gelecek bir şeyi kabul edebileceğini hangi akılla düşünmüştü ki?

Dakikalarca oğlunun mutlu sesini dinleyerek oturduğu yerde kendisine gelmeye ve yeniden güç toplamaya çalıştı. Alin'in şu an burada olmasını o kadar çok isterdi ki. Son anda çıkan sorun olmasa hiç değilse Avcı'nın yanlarında olup, tampon görevi yapmasını isterdi. Şu anki tek başı­nalığı içine oturmuştu. Derim Akhan'dan nefret ediyordu ve bu nefreti oğlunun yanında göstermesi imkansızdı. Akşamın geri kalanını da yine tepkisiz sürdürmek zorundaydı. Derin derin birkaç soluk alıp sakinleşmeye ve güç toplamaya çalıştı. Göğsü şişti, omuzları kalktı... Yumruklarını bacaklarının üstüne vurup hızla ayağa kalktı. Birkaç saniye gözlerini yumdu ve

ANKA

tekrar açarak ağır ağır merdivenlerden indi. Mutfağa girdiğinde arkası ona dönük olan Derim'den önce onu fark eden Aşil hâlâ aynı mutluluğu devam ettirerek atıldı.

"Bak anne. Hepsini yaptık. Babam da çok iyi iş çıkardı. Öyle değil mi baba? Çok da zor değildi."

"Sen öyle diyorsan... Teşekkür ederim güvenin için."

Anka, Aşil'e belli etmeden göz devirdi ve yarım bıraktığı malzemelere yöneldi.

"O zaman masayı hazırlayabilirsin tatlım. Sen servis örtülerini koy kalan kısmı ben hallederim."

"Önce ellerimizi yıkamamız lazım." diyen Aşil kirli ellerine bakıyordu gülererek. Kalıplardan kalan kısmı yoğurduğu belliydi. Anka bir an ona döndü ve başını sallayarak oğluna ilerleyecekken Derim elini kaldırarak engel oldu.

"Ben hallederim." Dudaklarını yeniden çocuğun başına bastırdı. "Bekle iki dakika, önce ben ellerimi yıkayayım sonra seninkileri temizleyelim."

Aşil hızla başını salladı ve sandalyenin üzerinde ağırlığını bir ayağından diğerine aktardı. Anka yanına yaklaşan Derim nedeniyle ondan kaçarcasına birkaç adım yana kaydı tekrar. Adam ters ters ona bakarak musluğu açarken ağzının içinde alçak bir sesle mırıldandı.

"Sana zarar verecek değilim. Kaçmana gerek yok."

"Duy da inanma." diye söylenen Anka başını ona çevirmeden arkasını döndü ve birkaç metre ötedeki dolaba eğilerek elektrikli ızgarayı çıkardı. Derim'in, duyduğu sözlerin ardından hissettiği suçluluk duygusuyla kavrulduğunu görememişti. Derim'in kalbinde aşinası olduğu ağrı, kendisini bu kez çok daha şiddetli hissettirmişti.

Anka, Aşil'in önündeki tabağı ocağın yanına bıraktı ve kalanları çabucak yuvarlayarak tabağa ekledi. Ellerini yıkayan Derim geri dönerek Aşil'i kucakladı ve lavabonun önünde bir diziyle çocuğu destekleyerek ellerini yıkamaya başladı. O kadar küçük ve yumuşak elleri vardı ki yıkarken o ince parmakları sevmekten kendisini alıkoyamadı. Aşil sürekli kıkırıyor, bakışlarını sık sık babasına kaldırıyordu. İşini bitiren

Derim çocuğu tezgahın üzerine oturttu ve ellerini kuruladı.

Sonraki dakikalar Derim ve Aşil masayı hazırlarken Anka'nın fırındaki patatesleri kontrol etmesi, bir yandan köfteleri ızgaraya yerleştirmesi ve salatayı hazırlamasıyla geçti. Derim ve Aşil'in sohbetine pek katılmıyor, yalnızca Aşil'in sürekli onay almak ister gibi ona yönelttiği sorulara yanıt veriyordu.

Masaya oturduklarında Aşil heyecanla bir ona bir diğere bakıyordu. Gözleri öylesine bir sevinçle parlıyordu ki; Anka bir kez daha onun o anki surat ifadesi için her şeye katlanabileceğini düşündü. Masanın başına oturttuğu babasının sağına yerleşmiş, karşısında oturan annesine parlayan gözlerle bakıyordu.

"İlk defa birlikte yemek yiyeceğiz. Bu çok güzel bir şey değil mi anne? Biz de tıpkı Keremler gibi olduk."

Anka bakışlarını oğluna kaldırdı ve zorlanarak gülümsedi. Kerem okuldaki en yakın arkadaşıydı. Babası Avcı'yla birlikte çalışan lojistikten sorumlu kişi, annesi de finans bölümündeydi. Çok mutlu bir evlilikleri vardı ve çiftin çocukları da Aşil'le aynı yaşıydı. Ülkelerine sevgiyle bağlı, harika bir çocuk yetiştiren, imrenilecek bir çifttiler. Anka buruk bir gülümsemeyle başını salladı ve gözlerini masaya indirdi.

"Evet bebeğim." dedi alçak bir sesle.

Yemek daha ziyade Aşil ve Derim arasındaki sohbetle devam etti. Anka olabildiğince konuşmalara katılmıyor, yalnızca Aşil bir şeyler sorduğunda yumuşak bir sesle karşılık veriyordu. Derim rahat görünüyordu fakat içindeki fırtınada savruluyordu aslında. Anka yüzüne bakmıyor, yalnızca yemeği ile ilgileniyor ve Aşil'in sorularına yanıt veriyordu. Sırf kızın kendisine az da olsa tepki vermesini umarak "Tuzu uzatabilir misin?" diye sordu Anka'nın yanında duran ve kendisinin de rahatlıkla uzanabileceği tuzu işaret ederek.

Anka başını bile kaldırmadan tuzu adamın önüne koydu ve yemeğine devam etti. Lokmaları boğazında diziliyordu. Derim ihtiyacı bile olmamasına rağmen yemeğine belli belirsiz tuz döktü. Yeni bir deneme yapmaktan kaçınmadı.

ANKA

"Ketçap ya da mayonez yok mu?" diye sordu tekrar Anka'ya bakarak.

Dudaklarını sinirle b zen Anka'nun cevap vermesine zaman kalmadan Aşil atıldı.

"Ama onlar çok sağlıksız. Annem izin vermiyor."

ocuk bilgiç bir şekilde karşılık veriyordu fakat ses tonu onun da istediğini belli eden tatsız bir tınıya sahipti. Derim yaptığı gafa kızarak aceleyle karşılık verdi.

"Annen haklı aslında. Gerçekten de çok sağlıksızlar, aslında böyle daha lezzetli."

atalına taktığı ay şeklindeki köfteyi ağzına attı. Aşil gülümseyerek ona başını salladı ve yıldız şeklindeki köftesini ısırdı.

"Annem çok güzel köfte yapıyor değil mi baba?"

"Hayatımda yediğim en lezzetti köfte."

Anka ikisi arasındaki konuşmaya katılmadan yan gözle Derim'e küçümseyen çabuk bir bakış attı. Adamın yalakalığının sınırı yoktu anlaşılan. Onun dünyanın en kaliteli yemeklerinin tadına baktığına emindi ve şu anki konuşmayı sırf Aşil'i memnun etmek için sürdürüyordu.

Nihayet yemek bittiğinde Anka katlanması gereken çok az bir süre kaldığını düşünerek rahatlamaya çalıştı. Bu kez Derim Akhan'ın daha fazla etrafında dolaşmaması için Aşil'in her zaman yapmasını istediği görevleri bu akşamlık boş vermesini ve babasıyla daha fazla zaman geçirebilmesi için salona gidebileceklerini söyleyerek her ikisini de mutfaktan uzaklaştırmıştı.

"Yatağa gitmek için yarım saatin var. Bu akşamlık mutfakta vakit kaybetmene gerek yok."

Derim bunun sebebini anlayabiliyordu. Anka onunla aynı ortamda kalmamak için kaçabileceği her fırsatı değerlendiriyordu ve oğluna uyku vaktini hatırlatması da ona küçük bir uyanydı yalnızca.

Anka olabildiğince zamana yayarak mutfağı topladı. Salondan mutfağa geçiş sağlayan ve kapısı olmayan geniş kemer, içerideki sesleri duymasını sağlıyordu. Aşil hiç susmadan konuştuğu gibi sık sık sorduğu meraklı sorularla ba-

basıyla yaptığı sohbeti canlı tutuyordu. Bir süre sonra onun müthiş bir fikir bulmuş gibi heyecanla babasına odasını göstermek istediğini duyduğunda bu fikre karşı çıkmadı.

Onun bir an evvel babasıyla her şeyi paylaşmak istediğini biliyordu. Daha çok babasını hayatının her alanına sokmak ve o alanlarda babasıyla ortak şeyler paylaşmak istediğini anlayabiliyordu. Muhtemelen en sevdiği oyuncaklarını, kitaplarını ve giysilerini ona da gösterip babasının bunlar hakkında bilgi sahibi olmasını arzu ediyordu. Kendisi babasını tanımak istediği kadar onun da kendisini tanımasını istediği o kadar açıktı ki Anka buna karşı çıkmadı. Aşil'in buna ihtiyacı vardı.

Anka her yeri toparladıktan sonra kendisine bir kahve yaptı ve eline aldığı fincanla birlikte mutfaktan arka bahçeye açılan kapının önünde omzunu kapıya yaslayarak dışarıyı izlemeye başladı. Akşam karanlığı çoktan çökmüştü, bahçe soluk aydınlatmaların altında çok huzurlu görünüyordu. Bahçenin sağ ucunda Aşil'in oynadığı bir oyun parkuru vardı. Bir salıncak, kaykay ve küçük bir tahterevalli Aşil'in güzel havalarda bahçede zaman geçirdiği alandı. Anka dışarıyı izlerken kışın yaklaştığını ve aletlerin üzerini kapaması gerektiğini düşündü. Kalın muşambalar kış boyu yağmur ya da karın altında kalan aletlerin paslanmasını önliyordu. Belki bunu umursamamalıydı ancak bakımlı kullanırsalar, birkaç sene sonra Aşil biraz daha büyüdüğünde başka çocukların da bunlardan faydalanabilmesini istiyordu.

Mutfak kapısının önündeki düz beton zeminin sağında dört kişilik ahşap bir masa ve yine dört adet ahşap sandalye bulunuyordu. Beton zeminin bitiminde başlayan çimenler kurumaya yüz tutmuştu. Kışın kuruyan çimenler baharın başlamasıyla birlikte yine yemyeşil olacaktı ve Anka bahçenin en çok o zamanlarını seviyordu. Aşil'le bahçeyi sularken birbirlerini ıslattıklarında atıkları kahkahalar bahçede yankılanırdı. Buna benzer günleri çok daha fazla yaşamak istiyordu. Oğlunun attığı her kahkaha ona sonsuz huzur veriyordu ve hayatının sonuna kadar duymaktan bıkmayacağı

ANKA

tek müzikal tını o sesti.

Düşüncelerin içinde kaybolarak orada ne kadar zaman geçirdiğini bilmiyordu. Fincanındaki kahve çoktan bitmişti ancak boş fincan hâlâ parmaklarının arasındaydı.

"Aşıl uyudu." diyen alçak sesle yerinden sıçrayarak arkasını döndü hızlıca. Bir an şaşkınlıkla mutfağın girişindeki adama bakıp hızla gözlerini kaçırdı ve elindeki fincanı lavabonun içine koymak bahanesiyle mutfağın içerisinde ilerleyerek ondan olabildiğince uzaklaştı ve başını ona çevirmeden ifadesiz bir sesle "Gerisini ben hallederim. Gidebilirsin." dedi buz gibi bir sesle.

Onun hiçbir karşılık vermeden buradan gitmesini istiyordu. Ancak hâlâ mutfağın girişinde dikilen Derim, onunla aynı fikirde değil gibi görünüyordu. Anka tüm algıları ayakta, sırtı adama dönük lavabonun içinde fincanı çalkalıyordu. İşini uzattıkça uzattı ve aynı anda adamın da çekip gitmesini diledi.

"Teşekkür ederim." diyen arkasından gelen alçak sesle birlikte sertçe musluğu kapadı, fincanı lavabonun içine bıraktı, avuçlarını tezgahın üzerine kapayıp omuzlarını dikleştirdi ancak karşılık vermedi. Gözlerini sinirle yumup, sessiz bir soluk aldı.

"Ona benden söz ettiğin için..." diye devam etti ses minnettar bir tonla.

Anka arkasını dönmeden gözlerini açtı ve buz gibi bir sesle karşılık verdi.

"Senin için yapmadım... Oğlum için yaptım. Bir babası olduğunu bilmeye hakkı var. Her ne kadar gerçekte hayallerinde yaşattığı gibi biri olmasa da."

"Benden nefret ediyorsun." dedi Derim yumuşak, pişmanlık dolu bir tonla gerçeği dile getirerek. Anka arkasını dönmese de adamın ses tonundan mahzunca gülümsediğine emindi.

"Senin nefret etmeye değer biri olduğumu düşünmüyorum. Sana karşı hiçbir şey hissetmiyorum." derken sert çıkan sesine rağmen içten içe bunun yalan olduğunu biliyordu

ancak adamın bunu bilmesi gerekmiyordu. Ona karşı hisleri her zaman karmakarışık olmuştu. Ondandır nefret etmesini sağlayacak birçok neden vardı ama Anka hiçbir zaman kendisine yalan söyleyen biri olmamıştı. İçindeki çatışma yalnızca kendisiyle yaptığı bir savaştı ve kendisine yediremediği birçok şeyle başa çıkmaya çalışıyordu.

Derim onun ifadesiz ancak buz gibi çıkan ses tonuyla içinde bir yerlerin acıdığını hissetti fakat ona hak vermemesi olanaksızdı. Bu dünyada onun karşısında haklı olan tek kişiydi bu kadın.

“Yüzüme bile bakmadığına göre bu söylediklerine inanmam mümkün olmuyor.”

Anka huzla arkasını döndü ve dik bakışlarını adama çevirdi. Tükürürcesine karşılık verdi küçümseyen bir tavırla.

“Senin gibi hayatımı böylesi saçma bir duyguyla çevirmeyecek kadar sağduyulu biriyim. Yüzüne bakılacak bir adam olduğunu düşünmüyorum ve mümkün olduğunca benden uzakta olmanı istiyorum.”

Derim’in duyduklarıyla içi cız etse de “Bir oğlumuz varken bunu yapmak zor olacak gibi görünüyor.” dedi.

Derim onu zorlamaktan bir an bile vazgeçmeyecekti. Kendisini eğitecek kadar uzun bir zamanı olmuştu ve Anka ne derse desin, kendisine hakim olacak, onunla ikinci bir şansı yakalamaya çalışacaktı.

“Bu konuyu açtığına göre;” dedi Anka kaşları çatık halde adama bakarak. “Yarın akşamki yemek için Aşil’e uygun bir bahane sunmanı istiyorum. Evime gelmeni istemiyorum. Onunla görüşmek istersen Avcı’ya haber ver, düzenlemeyi ona göre yaparım. Aşil’i sana getirecek, makul bir süre sonra da yeniden evine dönecek Aşil.”

“Oğlumuzla ilgili hiçbir şeyi başkalarıyla organize etmeyeceğim!” dedi Derim kararlı bir tonla. Bakışları kızını delip geçecek kadar keskindi. “Onunla ilgili her türlü program, senin ve benim aramda yapılacak. Bu işe başkalarını karıştıрма!”

Anka sinirle dudaklarını birbirine bastırdı. Ellerini ar-

ANKA

kasındaki tezgaha dayayarak rahat bir duruş almaya çalıştı ancak kolları yaşadığı gerginlikle hafifçe titreyince destek almak istercesine kalçasını arkasındaki tezgaha yasladı.

"Mesai atarsın!" dedi kestirip atarcasına.

Derim başını önüne eğip öne doğru bir adım daha ilerledi ve ortadaki ada tezgaha kalçasını yaslayarak bir elini tezgahın üzerine bastırdı. Diğerini cebine sokup sakinleşmek adına yumruğunu sıkı cebinde. Anka onu çok zorlayacaktı, farkındaydı ama ona bu fırsatı vermeyecekti.

"Öncesinde bizim konuşmamız gerekiyor. Aşil'i bana anlatmanı istiyorum. Nelerden hoşlanır, nelerden hoşlanmaz, neleri sever, nasıl bir çocuktur bilmek istiyorum ve bunu annesinden daha iyi bilen birine soramam, öyle değil mi?"

"Zaman içinde birbirinizi tanıdıkça bunları da öğrenirsin."

"Öncesinde bilmek istiyorum. Ona almak istediklerim var ve yanlış bir başlangıç yapmak istemiyorum."

"Onu paranla satın alamazsın. İhtiyacı olan her şeye sahip!"

Anka öfkeli bir sesle karşılık vermişti. Derim'in nelere sahip olduğunu biliyordu ve fütursuzca satın alacaklarıyla Aşil'in doyumsuz bir çocuk olmasını istemiyordu.

"O zaman bana yol göstereceksin demektir. Senin vermediğin terbiyenin dışına çıkmamı istemiyorsan, onunla geçirdiğim zamanlarda bir arada olmamız gerekiyor." dedi Derim hoşnut bir sesle.

"Neleri yapıp, neleri yapmaman gerektiğini bildiren bir liste yapar sana ulaştırırım."

Anka inatçı bir tavırla karşılık verdiğinde Derim kabullenmezce başını iki yana salladı.

"Oğlumu listelerle tanımayacağım. Onu eğittiğin gibi beni de eğiteceksin!"

Derim'in kararlı karşılığı ve kullandığı kelimeler ile Anka şaşkınlıkla kaşlarını yukarı kaldırdı. Derim cebindeki elini çıkardı ve bu kez kollarını göğsünde kavuşturarak, kalçası tezgaha dayalı yumuşak bakışlarla baktı kıza. Uzun süreden beri böylesi güzel zaman geçirmemişti. Ona her bakışında

olduğu gibi içinde beslediği hayranlıkla yüreği ısındı. Bu dik başlı kadın daha önce karşılaştığı hiçbir kadına benzemiyordu. Onunla çatışmaktan korkmuyor, her daim karşısında cesaretle dikilebiliyordu. Önceden Derim'i deli eden bu tavır aslında sonradan da fark ettiği gibi onda en çok sevdiği yönüdü.

İstediği herhangi bir şeyi yaparken de cesurdu Anka, karşısındakinin onu yönlendirmesine asla izin vermezdi. Derim'in belki de ona tutulmasının en büyük nedenlerinden biri buydu. Sevişirken de cesurdu Anka. Ne istediğini bilen ve onu alan biriydi. Karşısındakinin onu kontrol etmesine izin vermezdi ve bu yüzden Derim'le cesurca sevişmişti. İstediklerini cesurca talep etmiş, Derim'in baskınlığını inanılmaz bir şekilde yönetmişti. Ve Derim de buna bayılmıştı. Onun yataktaki cesareti de başını döndürmüştü, bu yüzden ondan uzak duramamıştı.

"Senin eğitilebilecek bir varlık olduğunu sanmıyorum!" dedi Anka iğneleyici bir tonla.

"Birçok şeyi başardın. Beni alt eden ilk ve tek insansın. Bunu da başarabileceğine inanıyorum."

Derim'in samimi olduğu belli rahat karşılığıyla Anka'nın ağzı neredeyse açık kalacaktı ancak çabucak kendisini toparlayarak alayla adama baktı.

"Sana çok koymuş olmalı."

"Koymadı desem yalan olur." dedi Derim gülümseyerek. Kaşlarını hafifçe yukarı kaldırmıştı. Başını aşağı eğip dudağının ucunu kıvrınca Anka nedensizce bu hareketi çok erkeksi buldu. "Ama umursuyor muyum?" dedi Derim başını yeniden kaldırıp berrak gözlerini kızın gözlerine dikerek. "Hayır." diyerek devam ederken başını iki yana salladı.

Derim, Anka'ya bakarken birçok duyguyu aynı anda yaşıyordu. Onu en çok üzen duygu; Anka'nın onu asla affetmeyecek olmasıydı. Öte yandan içinde çok derinlerde bir yerlerde bunu istemediğini de fark ediyordu. Henüz nedenini çözememişti ama Anka'nın onu affetmemesini hak ettiğini düşünüyordu. Buna rağmen onu sevsin istiyordu. Karşısın-

ANKA

daki bu kadının sevgisine öylesine ihtiyacı vardı ki; bir an bile düşünmeksizin karşısında diz çöküp bunun için yalva-rabilirdi. O anda hissettiği garip bir duyguyla Anka'yı kaza-nabilmek için ona karşı açık ve dürüst olması gerektiğini fark etti. Anka onu hiçbir zaman affetmeyecekti ama belki buna rağmen onu sevebilir, en azından oğulları için hayatında tu-tabilirdi.

Anka dik dik ona bakarken kısa bir soluk alıp sakın, sa-mimi ve bir o kadar kararlı bir tonla konuşmaya devam etti.

"Kabul etmesen de, benden nefret ettiğini biliyorum ama bunu değiştireceğim... Beni hayatının içinde bir yere oturta-caksın. Senin ne kadar fedakar biri olduğunu biliyorum artık. Sırf onu koruyacağına söz verdiğin arkadaşın için bile haya-tını feda ettiğine göre, oğlun için daha büyük şeyler yapabi-lirsin. Beni de hayatına alacaksın. Ben bir yere gitmiyorum artık. Üzerime düşeni yaptım ve yapmaya devam edeceğim. Bundan sonra senin ve oğlumun gözünde iyi bir yerde ol-mak istiyorum. Beni affetme! Kabul! Haklı olduğun şey için seninle savaşmayacağım. Ama oğlumuzu birlikte büyütme-k istiyorum ve sen, beni hayatına alacaksın."

Anka, adamın boylesine bir konuşma yapmış olduğuna inanamayarak şaşkın gözlerle Derim'e bakıyordu. Derim'in gözlerinde ona bakarken sahip olduğu o yumuşaklık, ses to-nundaki samimiyet, o vakur duruşundaki sevecen kararlılık tanıdığı adamla hiç örtüşmüyordu. O nefretle sarmalanmış bir adamdı. Öylesi bir nefretti ki hissettikleri; önüne katan her şeyi yerle bir etmiş, asla mantıklı ya da sağduyulu dü-şünmemiş, yalnızca içindeki o kinin rüzgarına kapılmış olan adamla, şu an karşısında duran adamın aynı kişiler olduğ-u söylemesi imkansızdı. Anka daha ne düşünmesi gerekti-ğini bile bilemezken, hatta adamın sözlerini henüz sindire-memişken, Derim onu alt üst eden cümleyi kurdu.

"Anka..." dedi ismini tatlı bir tınıyla sese dökerek. "Sen bana kafa tuttun, ben sana tutuldum... Sen bana kafa tuttun, ben sana daha çok tutuldum..."

Anka yaslandığı tezgaha, ayakta kalmaya çalışırcasına

sıkıca tutundu, kalbinin neden boğazında attığını, karnının neden burkulduğunu ya da dizlerinin neden titremeye başladığını çözümleyemiyordu. Donmuş gibi Derim'e bakıyordu.

"Bunu kaybetmeyeceğim. Hayatında olmak için ne yapmam gerekiyorsa yapacağım ve sen de beni kabul edeceksin. Aramızda bundan sonra başlayacak olan savaş artık daha çetin geçecek. Bu kez tutsak ben, efendi sen olacaksın."

Anka kımıldayamıyordu. Hayatında ilk kez, hareketsiz kalakalırken, ne karşılık vereceğini bilemez halde adama bakmaya devam ediyordu sadece. Derim yaslandığı tezgah-tan uzaklaşıp ona doğru adımlarken bile olduğu yere çakılmışçasına, donakalmış bir heykel gibi Derim'e baktı. Derim yaklaştı, yaklaştı ve karşısında durduğunda gözleri birbirine kilitlenmiş halde birbirlerine baktılar. Derim'in başı yavaşça ona doğru eğildi ve dudakları yanağına yumuşak bir temasla dokundu.

Birkaç saniye boyunca yanağındaki dudaklarının baskısını hissetti. Ardından yanağına yaslı dudaklar yavaşça geri çekildi. Derim elini ağır bir hareketle yukarı kaldırıp Anka'nın yüzüne düşen bir tutam saç kulağının arkasına sıkıştırdı ve yumuşak bir sesle,

"Yarın akşam yine buradayım. Sana kendimi sevdireceğim." diye mırıldandı kararlı bir tonla.

Derim gittikten dakikalar sonra bile Anka yerinden kımıldayamamıştı. Kapının kapandığına dair sesi duymuştu ve titreyen dizlerinin üzerinde zorlukla dikilmeye devam etmişti. Nihayet daha fazla gücü kalmamış gibi yavaşça aşağı kayd ve sırtını mutfak dolabına dayayarak yere çöktü. Dizlerini karnına çekip kollarını bacaklarına doladı. Ne demişti o? Kelimeler kulaklarında uğultu yaratırcasına çınılıyordu. Derim Akhan aralarında yeni bir savaşı başlatmıştı ama bu seferki daha önce ikisinin de görmüş olduğu bir savaş değildi. İkisi de bu savaşın kurallarını, taktiklerini ya da stratejilerini bi-

ANKA

lemiyordu. Böylesi bir şey daha önce ikisinin de yaşadığı bir şey değildi ve Anka bu kez kendisini hem çok savunmasız hem de bir o kadar güçlü hissediyordu.

Derim Akhan kendisine hiç ummadığı bir şekilde ilan-ı aşk etmişti. İstemsizce sinirli bir gülüş çıktı dudaklarından. Daha bu sabah Aşil'le bu konuyu konuştuklarını hatırlayınca omuzları yine istemsizce sarsılır şekilde güldü. Başını geriye yaslayıp ellerini saçlarının arasından geçirdi. Bakışları mutfağın tavanına kalktı. Ne sanıyordu ki kendisini? Anka'nın onun ayaklarının dibine kapanacağını mı? Kendisine yaptığı onca şeyden sonra tüm bu söylediklerine gerçekten inanacağını düşünüyor muydu?

Anka derin bir nefes alıp sakinleşmeye çalışarak düşüncelerini sıraya koydu. Kaşları sinirle çatıldı. Sırf Aşil üzerinde daha fazla hak iddia edebilmek için kendisini kullanacaktı, biliyordu. Anka'nın başını döndürüp, onları istediği gibi yönetebileceğini sanıyordu.

Anka birkaç dakika boyunca gözlerini kısarak boş boş etrafa baktı. Derim Akhan öyle tehlikeli bir adamdı ki, bir şeye sahip olmak istediğinde önüne çıkan her şeyi parçalamaktan çekinmezdi. Şimdi de Anka'yı etkilemeye çalışarak onu parmağının ucunda oynatabileceğini düşünüyordu. Ne büyük bir gaflet diye düşündü Anka sinirle.

Derim Akhan, Anka Soylu'yu zerre tanı mıyordu. Onu tut sak ettiği aylar boyunca tanıdığını sandığı kişi, sadece onun öyle düşünmesine izin veren Anka Soylu idi. Gerçek Anka, Derim Akhan'ın boy ölçüşemeyeceği kadar kararlı ve güçlü biriydi. Onun oyunlarına kanmayacak kadar zeki, yaptıklarını unutacak kadar aptal olmayan bir insandı. Derim Akhan, neredeyse onun ve oğlunun hayatına mal olacak kadar acımasız bir adamdı. Anka kendiyle ilgili her şeyi unutsa bile o son günü asla unutamıyordu.

Aylarca hastanede endişelerle kıvranmıştı. Her an bebeğini kaybedecek korkusuyla yaşamıştı. Yaptığı deliliği düşündükçe, oğlunun hayatını da kendisiyle birlikte yok edebileceği aklına geldikçe bilenmişti. Bunun tersi senaryo bu

bilenmeyi çok daha keskinleştirmişti. O iğrenç adamların eline düşme korkusu, karnında bir bebekle yaşayacağı cehennem görüntüleri, gözlerinin önünde sürekli canlanmış ve nefreti kat be kat artmıştı. Derim Akhan masum olduğunu bildiği birinin hayatını alt üst etmişti.

Ve şimdi kalkmış ona tutulduğunu iddia ediyordu. Anka'nın buna inanmasını umacak kadar salak bir adam olamazdı. Bütün bunlar yeni taktikleriydi onun. Oğlunu görebilmesi için önüne sürülen teklifin acısını çıkarmak elbette ki en büyük amacıydı. Derim Akhan'ın birdenbire iyi biri olacağına Anka inanmıyordu. İnanmayacaktı. Beş yıl oğlundan uzak yaşamıştı ve şimdi de bunun intikamını alacaktı!

Anka kararlı bir tavırla ayağa kalktı. Bu birkaç güzel sözle eriyen aptal kadın tavırlarından hoşlanmamıştı. Derim'e karşı gardını sağlamlaştıracaktı. Ona istediğini vermeyecekti. Kalbindeki titremeyi de bir an evvel dindirmesi gerekiyordu. Derim Akhan onun kalbinde en ufak bir yere sahip değildi. Olmayacaktı! Derim birkaç nefes alarak toparlanmaya çalıştı. Omuzlarını kaldırarak boynunu iki yana esnetti.

"Başlasın bakalım savaş! Bu kez de kazanan ben olacağım!"

İnatçı bir tonla kelimeleri sarf edip ileri adımladı. Gidip Aşil'i kontrol etmesi gerekiyordu.

Derim, Anka'nın evinden çıkarken onun gözlerinde gördüğü ve söylediklerine inanmadığını belli eden ışıltıları düşünüyordu. Anka'nın ona inanmadığı belliydi ancak aralarında var olan o fiziksel çekim eskisinden bile daha güçlü görünüyordu.

Anka da tıpkı onun gibi birbirlerine yaklaştıkları an kalp çarpıntılarıyla titremişti. Boğazında atan nabızı fark etmemesi olanaksızdı. Derim onun yanağına kondurduğu öpücüğün şimdiye kadarki öpüşleri arasındaki en güzeli olduğunu söyleyebilirdi. Belki beş senenin ardından ona ilk kez bu kadar

ANKA

yakın olduğu bir an olduğu içindi, belki de özlemle kurumuş olan benliğine az da olsa bir su serinliği verdiği için böyle hissediyordu. Sebep her ne olursa olsun; Derim kızın dudaklarına kapanmamak için tüm iradesini zorlamıştı ve o minik öpüş bile başını döndürmüştü. Şimdiye kadarkilerin en iyisiydi. İçinde şefkat, sevgi, teslimiyet ve aşk vardı. Anka için geçerli değildi elbette bunlar ama Derim hepsini hissetmişti.

Ona inanmadığını da hissetmişti. Şimdilik bunu kafasına takmayacaktı. Henüz her şey için çok erkendi. Derim'in bunları düşünecek ve sindirecek uzun zamanı olmuştu. İlk zamanlar o da duygularının karmaşasında kalmış, hislerini inkar etmişti ama kabullenmenin ardından ruhu özgürlüğe kavuşmuş gibi de hissetmişti. O nedenle hissettiklerini saklama gereği duymamıştı. Eski Derim olsa, bir kadına karşı hissettiği duyguları bu derece açık ortaya dökmezdi. Ama artık o eski Derim değildi ve en önemlisi de daha önce hiç aşık olmamıştı.

Aşık olduğu kadın eşsiz bir canlıydı. Çözölemeyen milyon parçalı bir puzzle gibiydi. Gerçek Anka Soylu'yu tam olarak tanımadığını biliyordu. Onu yanında esir gibi tuttuğu aylar boyunca olmaya çalıştığı başka biri gibi davranmıştı ama özündeki inatçı ve yılmaz kadını da bastıramamıştı. Derim onun ne derece inatçı ve gözü kara biri olduğunu biliyordu. Çok berbat bir dersle öğrenmişti bunu ama biliyordu.

Geçen yıllar içinde sık sık kabuslarla uyanmıştı. Anka'yı son gördüğü an hiç aklından çıkmamıştı. İçinde yaşadığı suçluluk; onun çaresizlik içinde geldiği sınırda gerçekleştirdiği o delice hamle, kendisini her defasında alt üst etmişti. Kanlar içinde yere düşen beden hiç gözünün önünden gitmemişti. Buna kendisinin neden olduğu düşünülürse hissettiği suçluluk da, tıpkı aç bir kurt gibi içini kemirmiş, benliğini delik deşik etmişti. Hayatta olduğunu öğrendiği andan itibaren tutunduğu tek şey onu yeniden görebilecek olmasıydı. O ana kadar kızın onun hayatında nasıl bir önemi olduğunu anlamamıştı.

O zamanlar kilitlendiği tek şey intikam almak ve onun

kendisine sorgusuz boyun eğmesi idi. O direndikçe Derim'in öfkesi artmış ve Akdoruk soyuna karşı yenilecek olması paniğe sürüklemişti kendisini.

Şimdiyse her şey başka bir boyuttaydı. Geçmişte kalan ne babası, ne de Akdoruk soyu onun umurunda değildi. Her şey bitmişti. Yıllarca insanlıktan nasibini almamış olan babasının piyonu olmuştu ve bu düşünce öylesine midesini bulandırmıştı ki; artık ona tek öğrettiği nefret ve kin duygularından arınmış başka bir adam olmuştu. Babasının kazanmasına izin vermeyecekti. Annesi hayatta olsa, o da bunu isterdi biliyordu. Her şeye rağmen ona sevgiyle ilgili bildiği minicik şeyleri annesi öğretmişti ve geçmişteki kaosta, unuttuğu o minicik şeylere sarılmıştı şimdi. Oğlunun da kendisi gibi olmasını istemiyordu. Öylesine sevgi dolu bir çocuktaki ki, kendisinin yaşadığı hiçbir kötülükten pay almasına izin veremezdi.

Anka'dan öğreneceği çok şey vardı. Kendisine karşı olan bu derece büyük nefrete rağmen nasıl oğlunu bu duygudan uzak tutabilmişti anlayamıyordu ve bunu her düşündüğünde ona karşı olan hayranlığı bir kat daha artıyordu. Gerçekten de tıpkı düşündüğü gibi eşsiz bir kadındı. Ve yalnızca Derim'e aitti.

En azından tanıştıkları günden beri böyleydi ve yine böyle devam etmesi için Derim elinden geleni yapacaktı. Geçmişte Avcı'dan edindiği küçük bilgilerden Anka'nın hayatına kimse girmediğini biliyordu. Anka yaşamını oğluna adanmıştı ve başka bir erkeği oğlunun hayatına sokmak konusunda acele etmemişti. Derim kararlı olmazsa, bunun ileriki yıllarda değişebileceğini biliyordu. Sağlıklı genç bir kadının tüm hayatını yalnızca oğluna adanması çok gerçekçi gelmiyordu. Önünde sonunda hayatına birini alabilirdi ve o noktada devreye Derim'in girmesi gerekecekti.

Başka bir erkek ne Anka'nın, ne de Aşil'in etrafında dolaşmayacaktı. Ne yapıp edip, Anka'yı kendisine inandırmak zorundaydı. Hayatını onun ayaklarının dibine pas pas etmesi gerekiyorsa yapacaktı. Zaten ona bir hayat borçluydu ve kendi hayatını sunmak Derim'e çok adil görünüyordu.

ANKA

Siteden çıktığında kapıda bekleyen araca yöneldi. Jan'ın onun için bir araç bekleteceğini düşünmekte yanılmamıştı. Eren başıyla Derim'e selam verip kapısını açmış, Derim yerleştikten sonra ön tarafa geçerek şoförün yanına oturmuştu. Yol boyu Derim bugün olanları yeniden kafasından geçirdi. Aşil'in küskün bir suratla yanına gelmesi aklına gelince yüzünde oluşan gülümsemeye engel olamadı. Butün akşam kuş gibi cıvılamıştı çocuk. Hevesle odasını göstermesi, her eşyayı ayrıntılı olarak anlatması onun kendisini tanımasını sağlamak içindi. Derim'in soruları da buna önayak olmuştu. Oğlu hakkındaki her şeyi bilmek istiyordu ve sorduğu her soru açıklıkla karşılık bulmuştu.

Aşil uyku zamanının geldiğini söyleyip bu gece onu kendisinin yatırmasını istediğinde bir an afallamış ama yine oğlunun rehberliğinde ne yapması gerektiğini öğrenmişti. Önce pijamalarını giymesine acemi hareketlerle yardım etmiş, sonra dişlerini fırçalaması gerektiğini söylediğinde yine ona eşlik etmişti. Onun o küçük yüzünü kurularken hissettiği duygular içinde patlamalara neden olmuştu. Oğlu ona öyle hayranlıkla bakıyordu ki; onu hayal kırıklığına uğratacak bir şey yapabilecek olmanın korkusunu yaşamıştı. Oğlunun bakışları öyle içine işlemiş ve öyle büyük bir hızla müptelası olmuştu ki, onu asla hayal kırıklığına uğratmayacağına dair içinden yeminler etmişti. Yatağın içine giren çocuğa, yatağın ucuna oturarak onun istediği bir kitabı okumuştı. Kim bilir kaç kez okunmuştu ama ilk kez babası tarafından okunuyordu ve bundan duyduğu mutluluğu saklama gereği duymamıştı.

Derim, Aşil'in mutlu bir suratla kapanan gözlerinin ardından daldığı derin uykuda iken dakikalarca onun yüzünü izlemişti. Kalbi daha önce hiç öylesi bir coşkuyla atmamıştı. Oğlunun yüzünü izlemekten bıkmayacağını düşünmüştü. Dağınık saçlarını, onu uyandırmaktan korkarak parmaklarının ucuyla okşamıştı. Yanaklarını kaplayan yumuşak tenine, gözlerini kapayarak mest olmuş hislerle dokunmuştu. Oğlu gerçekten muhteşem bir varlıktı ve ona sahip olabildiği için Anka'ya minnet duyuyordu. Ondandır vazgeçmemişti. Kendi-

sine onca kötülüğü yapmasına rağmen, onun çocuğunu dünyaya getirmiş ve kusursuz yetiştirmişti.

Şimdi arabanın içinde onlardan uzaklaşmasına neden olan tüm kilometrelere küfredebilirdi. Oysa geri dönmek ve her anını onlarla geçirmek istiyordu. Anka'nın evinin, kendi evine olan bu mesafesi çok canını sıkıyordu. Canı istediği an gidip gelebilmek için biraz daha yakın olmaları gerekiyordu. Aniden aklına gelmiş gibi cebindeki telefonu çıkarıp Jan'ı tuşladı.

"Nasıl geçti?"

"Oğlum sayesinde umduğumdan iyi." dedi Derim, Jan'ın açar açmaz sorduğu soruya gülümseyerek karşılık vererek.

"Sırtıyorsun!" dedi Jan keyifli bir sesle sanki onu görabiliyormuş gibi. "Anka çok terslemedi anlaşılan."

"Aksine. Bütün akşam yüzüme bile bakmadı..."

"O zaman?"

"... Ama ben uzun zamandır içimdekileri dökemediğim için rahatladım. Artık düşünme sırası onda."

Jan bir süre ses çıkarmadı. Duyduklarına şaşırdığı belliydi. Derim kabulleniş süresini öyle büyük sancılarla geçirmişti ki itiraf süresinin de uzayacağını düşünmüştü. Neden sonra şaşkınlığını gizleyemediği bir sesle sordu.

"Ona aşık olduğunu mu söyledin?"

"Evet."

"Ne dedi?"

"Sence?"

"İnanmadı..." diye düşük bir sesle karşılık verdi Jan.

"İnansa şaşırdım. Onu tanımadığımı sanıyor ama yeteri kadar tanıyorum. En azından tepkilerini biliyorum, gerçek hobileri ve ilgi alanları şu an için o kadar acil değil."

Jan, Derim'in kestirip atar gibi konuşmasına bir kahkaha atınca Derim de gülümsedi. Aniden konuyu değiştirerek asıl istediği şeyi dile getirdi.

"Anka'nın yaşadığı sitenin yakınlarında bir ev bakılmasını istiyorum. Bu mesafe çok fazla. Zamanımı yollarda geçiremem. Acil bir durumda hemen yanlarında olmak istiyorum."

ANKA

Yarın erkenden bir yer baksınlar. Büyük olsun. Adamların hepsini de alabilecek büyüklükte. Fiyatın önemi yok. Evi bulun ve alın. Hemen taşınma işleri halledilsin."

"Tamam. Hallederim yarın erkenden."

"Vakit kaybedilmesin Jan. Bu en öncelikli mesele."

"Anladım. Merak etme." dedi Jan sesindeki tondan gülümsediği belli oluyordu.

"Sen neden sırtıyorsun?" diye sordu Derim kaşlarını çatarak. Birbirlerini öyle iyi tanıyorlardı ki, yüz yüze olmasalar bile ses tonlarından yüz mimiklerini bile okuyabiliyorlardı.

"Aslında ben o işe başladım bile. Bunu diyeceğini biliyordum."

Jan'ın keyifli bir tonla verdiği karşılık ile Derim elini yumruk yapıp havaya savurdu. Jan'ın kendisini bu kadar iyi tanımasına çok seviniyordu. O da istemsizce sırıttı.

"Var mı bir şeyler?"

"Var gibi... Seni bıraktıktan sonra birkaç tur attım etrafta. Sitenin beş kilometre ilerisinde tam istediğin gibi bir ev var ama önce evin sahipleriyle konuşmam lazım. Satmak istemeyebilirler."

"Gerekliyse iki katı fiyat ver ama al orayı. Elden geçmesi gereken şeyler varsa da hemen adamları içeri sok ve hallet. Lee için bir üs de kurulması gerekiyor onları da halledin."

"Henüz evi almadık Derim."

"Aldık! Ben aldık sayıyorum. Reddedemeyecekleri fiyatı ver ve al."

"Bir an evvel yakınlarında olmak istiyorsun."

"Elbette istiyorum. Oğlumu her akşam yatağına ben yatırmalıyım. Bugün ilk tecrübe için fena değildim bence."

Jan duyduklarından hoşnut bir tavırla sesli güldükten sonra karşılık verdi.

"Neyse buraya geldiğinde konuşuruz. Oğlunla neler konuştuğunu duymak için sabırsızlanıyorum. Ayrıca hatırlatırım. Amcası benim ve benim de biraz zaman geçirme isteğim olabilir. Bunu da göz önünde bulundursan iyi edersin."

"Sanırım seninle tartışacağım tek şey oğlum olacak. Pay-

laşılması zor bir çocuk.”

Derim’in keyifli sesi Jan’ı da iyi hissettiriyordu. Çok uzun zamandan beri ilk defa genç adamın böylesine mutlu olduğunu görüyordu. Sesinden, konuşmasından yaşadığı mutluluk güzel bir enerji olarak dışa yansıyordu.

“Annesi de aynı şeyi düşünüyordur eminim.” dedi Derim’in damarına basmak istercesine şakacı bir tonla.

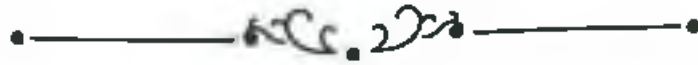
“Haksız sayılmaz. Ama inandıracağım onu. Göreceksin bak, bir gün bana inanacak. Bir daha ben dahil kimsenin onu incitmesine izin vermeyeceğim.”

“Biliyorum dostum. Sabrını kaybetme. Ben her zaman yanındayım.”

Derim hissettiği güvenle gözlerini yumdu. Jan gerçekten de onun için büyük şanstı. Onun dostluğu ve her an yanında olması sayesinde o uzun yılları sükûnetle geçirebilmişti. Ne zaman sabırsızlanıp geri dönülmez hatalar yapacak raddeye gelse, Jan hep onu sakinleştirmiş ve kimi zaman öfkesinden unuttuğu o önemli şeyleri ona yeniden hatırlatmıştı. Jan bulunmaz bir dosttu ve Derim de çok şanslı bir adamdı.

“Sağ ol dostum.” dedi samimi sıcak bir sesle. “Geldiğimde anlatırım ayrıntıları.”

3. BÖLÜM

Anka hayatının en gergin günlerini geçiriyordu. Geçmişte yaşadığı o stresli günler bile bugünlerin yanında çok basit kalıyordu. O zamanlar en azından ne istediğini, ne yapması gerektiğini biliyordu ve bir amaca tutunmuştu. Oysa bugünlerde bunların hepsi birbirine girmiş gibiydi. Ne istediğini bildiğini sanıyordu ancak bundan tam olarak emin değildi. Ne yapması gerektiğini biliyordu ama bunun da tam olarak doğru olduğuna emin değildi. Bir amacı var mıydı bunu da tam olarak bilemiyordu. Son senelerde tek amacı oğlunun mutlu bir hayatı olması için elinden geleni yapmaktı ve şu anki durum bu amaca hizmet ederken, kendi hislerinin de alt üst olmasına neden oluyordu.

Oğlunun son birkaç gündür yüzünden eksilmeyen gülümsemesi, gözlerindeki o parlaklık, babasını gördüğü anda çevresindeki herkesi etkisine alan o müthiş enerjisi; Anka'yı yapmak istediği şeyler konusunda engelleyen yegane sebeplerdi. Derim Akhan'ı etrafında görmek istemiyordu ancak bunu engellemek için yapması gerekeni de yapamıyordu. Oğluna karşı hiçbir zaman bencil olmamıştı ve babasını uzak tutması, yalnızca Aşil'e zarar vereceği için dişlerini sıkıp bu duruma katlanmaya çalışıyordu.

Bu dünyada belki herkesin hataları ya da günahları olabilirdi ancak bunların çok ama çok uzağında olan tek kişi Aşil'di ve Anka oğluna bu haksızlığı reva göremiyordu. Onun tüm olanlarda hiçbir günahı yoktu ve küçücük bir çocuk olarak

haleyle zaman geçirmek istegi, en doğal hakkıydı.

Birlikte yemek verdikleri akşamın ertesi günü Anka güne her zamanki rutinde başlamıştı. Anne oğul yaptıkları kahvaltıdan ardından hazırlanıp evden çıktıklarında, Derim Akhan kapının önünde bekliyordu. Anka sabahın köründe adamı kapısında gördüğünde neredeyse şok geçirecekken Aşil çıldırması gibi sevinçle bağırarak babasının üzerine atlamıştı.

"Baba!"

"Günaydın oğlum. Güzel uyudun mu?" diye sormuştu Derim kucığına aldığı çocuğa gülümseyerek bakarken.

Aşil babasının yanaklarını öperken karşılık vermişti.

"Çok güzel uyudum."

"Hanıka."

"Burada ne yapıyorsun?" diye sordu Anka ileri bir adım atarak. Ses tonunu belli bir seviyede tutmaya çalışıyordu ancak Aşil anlayamasa da Derim onun kızgınlığının farkına varmıştı. Evin önündeki lüks VIP aracın açık kapısını gösteren Derim her şey çok doğalmış gibi karşılık vermişti. Üstelik aracın yanında dikilen Eren ve Baho ile birlikte öndeki başka bir araçta bulunan üç adama rağmen.

"Oğlumu bugün okula ben götürmeye karar verdim. Nasılsa aynı yere gideceğiz. Biliyorsun dünkü toplantı iptal oldu, sizi de alabileceğimi düşündüm."

"Anne, bahamla gidelim. Lütfen beni babam okula götürsun bugün!"

Aşil'in hevesli bir sesle araya girmesi Anka'nın elini kolunu bağlamıştı. Yine de pes etmemişti. Gözlerini kızgınlıkla Derim'e dikip küçümser bir tavırla ders vermek ister gibi karşılık vermişti.

"Aşil'in çocuk koltuğunda yolculuk etmesi gerekiyor. Benim arabamla gidiyoruz!"

"Çocuk koltuğu araca takıldı." dedi Derim çenesiyle arkasındaki aracı işaret ederek. Onun öne süreceği tüm bahaneler bertaraf etmek istediği belliydi ve hiç açık vermiyordu.

Anka bir an gözlerini kapısı açık aracın görebildiği kadar içine çevirdi ve aynı anda şaşkınlıkla bunu ne ara yapmış

ANKA

olabileceğini düşündü. Akşam geç vakit ayrılmıştı ve sabahın köründe kapının önünde biten adam hangi ara çocuk koltuğu almıştı anlayamamıştı. Ancak bakışlarını bıkkınlıkla Derim'e çevirdiğinde içinden sinirle "Derim Akhan her şeyi yapabilir." diye geçirmişti.

Derim, yavaşça Aşil'i yere bırakıp tekrar Anka'ya döndü.

"Önümüzdeki birkaç gün amcamla görüşmeler devam edecek ve aynı yere gideceğiz sonuçta. Birlikte gitmemizin bir sakıncası yoktur sanırım."

Anka karşı koymak için cevap verecekken Aşil'in hevesli bir yüzle ona baktığını fark etti ve oğlunun önünde tartışmamak için dişlerini dudağına bastırdı. Göz ucuyla yan tarafa baktığında Derim'in adamlarının, ki hepsini geçmişten tanıyordu, dikkatle ona baktıklarını fark etti. Aşil yerinde duramaz gibi zıplarken "Anne?" derken sorarcasına ona bakıyordu. Bir an evvel gitmek istediği belliydi. Anka derin bir soluk alıp sakinleşmek ister gibi gözlerini yumdu ve isteksizce başını salladığı anda Aşil'den yeni bir sevinç çığlığı çıktı.

Derim, belli etmeden rahatlamışçasına bir soluk aldı ve dizlerini kırıp eğilerek Aşil'e yüzünü çevirdi.

"Şimdi birkaç kişiyle seni tanıştıracam. Hepsi benim yanımda çalışan adamlar. Bundan sonra bir şeye ihtiyacın olduğunda, ben olmasam da onlara söyleyeceksin ve onlar da istediklerini yapacaklar, anlaştık mı?"

"Sen ne yaptığını sanıyorsun?" diye tıslarcasına Anka ileri doğru bir adım daha attı. Derim bakışlarını Anka'ya çevirdi sorarcasına. Anka eliyle kapının önündeki birkaç metre uzaklığı işaret ederek başını sertçe sallayıp adamın yanına gelmesini istedi.

"Bebğim, birkaç dakika babanla bir şey konuşmam gerekiyor. Bizi biraz bekleyebilir misin?"

Çocuk başını sallayarak aracın önünde beklerken Anka, birkaç metre uzaklaştı ve Derim karşısına dikildiğinde kızgınlıkla konuşmaya başladı. Sesinin tonunu Aşil'in duymaması için alçaltmıştı ve alçak ses tıslar gibi çıkıyordu.

"Sen ne yaptığını sanıyorsun? Ne demek adamlar onun

istediklerini yapacaklar? O sıradan bir çocuk! Etrafında emirleri ya da hizmetine amade olmuş kulları olmayacak!”

“Böyle bir şey değil. Adamların hepsi bilgilendirildi. Sadece hepsini tanımasını ve herhangi bir tehlikede onlara güvenmesini istiyorum.”

“Onun için tek tehlike sensin!”

“Ben onun babasıyım!”

“Maalesef!”

“Anka!” dedi Derim uyaran bir sesle. “O benim oğlum ve oğlumdan uzak durmayacağım. Güvenlik protokolleri değiştirildi. Aşil ilk sırada korunacak.”

“Ne?” dedi Anka kafası karışmış gibi.

“Bunu Merkez’e gittiğimizde konuşacağız. Sana söyleyecektim ama fırsat vermedin. Aşil’i daha fazla bekletmeyelim. Onu okula bıraktıktan sonra açıklayacağım ve sen de kabul edeceksin. Şimdi bana kızgınlığını bir süre için kenara bırak ve sakın bir yolculuk yapalım. Aşil’in yanında kendini tuttuğunu biliyorum, sen de bana bağırıp çağırıp rahatlamak istersin öyle değil mi? O zaman biraz daha sabret, sonra acısını çıkarırsın. Aşil’i adamlarla tanıştıracacağım ve yola çıkacağız.”

Anka dili tutulmuş gibi baktı Derim’e. Gözlerinde çakan öfke kıvılcımlarının Derim’i etkilemediği belliydi. Yumuşak bakışlarla kendisine bakmaya devam ediyor ve gözleriyle “Tamam mı?” der gibi sorarcasına cevap bekliyordu. Anka derin bir soluk alıp bıkkın bir sesle karşılık verdi.

“Emrivakilerden hoşlanmıyorum ve bir daha oğlumla ilgili karar almadan önce bana soracaksın!”

“Oğlumuz!” diye düzeltti Derim ve ardından yine yumuşak ancak alıngan bir sesle devam etti. “Birlikte oturup karar vermemiz gereken şeyler olduğunu söylemiştim ama iş birliği yapmıyorsun benimle.”

Anka sinirle gözlerini kıstı ve ters ters adama bakarak yeniden Aşil’in yanına yöneldi. Derim hızlı adımlarla onu takip etti ve tekrar oğluna döndü gülümseyerek. Bakışlarıyla Baho ve Eren’e işaret ettiğinde ikisi de adamın dibinde bitiverdiler. Eren tedirgin kaçamak bir bakışı hızla Anka’ya atmıştı. Geç-

ANKA

mişteki hatası şu an kızın yüzüne bakmakta zorlanmasına neden oluyordu.

"Baho ve Eren'le tanış Aşil. Bundan sonra sık sık etrafında göreceksin onları."

Derim'in sesiyle Eren bakışlarını yeniden çocuğa çevirdi ancak Anka'nın üzerine diktiği delici bakışlarını fark etmişti.

"Arkadaşım mı olacaklar?" diye sordu çocuk şaşkınca başını kaldırıp iki uzun boylu adama bakarak. Baho öne çıktı ve yumruğunu Aşil'e uzatarak "Ne haber dostum?" diye sordu sıcak bir sesle. Aşil bir an hayretle önüne uzatılan yumruğa bakıp ne yapacağını bilemez gibi Derim'e baktı sonra tekrar Baho'ya döndü. Avcı'dan aşinası olduğu selamlaşma için küçük yumruğunu Baho'nun koca yumruğuna dokundurarak "İyiyim." dedi çocuksu şaşkın bir sesle. Ardından aynı şeyi Eren yapınca bu kez daha kendine güvenli karşılık verdi.

"Birlikte mi oynayacağız?" diye sorarken kuşkuluydu sesi.

Baho bir kahkaha atıp dizlerini kırdı ve boyunu çocukla aynı hizaya getirmeye çalıştı.

"Sen ne istersen onu yaparsın. Ama ben pek oyun bilmiyorum sanırım bize öğretmen gerekecek."

Aşil birkaç saniye şaşkın şaşkın bakıp aniden gülümsedi.

"Saklambaç oynayabiliriz." diye karşılık verip ardından bundan hoşlanmış gibi zekice devam etti. "O kadar büyüksünüz ki sizi hemen bulurum. Sanırım hep ben kazanacağım."

Anka diğerlerinin kahkahasına eşlik etmek istemese de istemsizce gülümsedi bu karşılığa. Çocuğun durumu çabucak kabullenmesi ve kendince çıkarımlar yapması tam da ona göre idi. Her duruma çabuk adapte olabilen bir çocuktı ve ne olursa olsun önceden bilmediği durumlarla karşılaştığında mutlaka kendisini eğlendirecek bir şeyler bulabiliyordu.

Derim diğerlerini Aşil'le tanıştırtırken çocuk etrafındaki bu kalabalıktan hoşlanmış görünüyordu. Nihayet tanışma işi bitip herkes yerlerine dönünce Derim, Aşil'i kucaklayarak araca girdi ve minibüsün arkasındaki iki geniş deri koltuktan birine sabitlenmiş çocuk koltuğuna, Aşil'i yerleştirerek

kemerlerini bağladı. Aşil'in karşısındaki koltuğa kendisi yerleşerek başını açık kapıdan dışarı çevirdi ve Anka'ya baktı. Anka birkaç saniye ona öfkeyle bakıp ileri adımladı ve Aşil'in yanındaki boş koltuğa yerleşti. Aracın kapısı kayarak kapandı ve araç hareket etti.

Yol boyu baba oğul hiç susmadan konuşurken Anka başını camdan dışarı çevirip yolu izlemişti. Derim'in sık sık kendisine baktığını biliyordu ancak umursamamaya çalıştı. Yol boyunca karmakarışık olan düşüncelerini düzene oturtmaya çalışarak bundan sonra nasıl davranması gerektiğini düşündü. Çıkardığı sonuçlar Derim'in umursamaz karşılıklarıyla yerle bir oluyordu. Adam, kimsenin ne düşündüğünü umursamadan tüm kontrolü ele geçirmeye çalışır gibiydi. Aşil etrafta olduğu sürece Anka sürekli frene basar halde olduğundan onunla nasıl başa çıkacağını bilemiyordu. Birden aklına gelmiş gibi yüzünü Derim'e çevirip çatık kaşlarla adama baktı.

"Siteye nasıl girdin? Güvenliğin bana haber vermesi gerekirdi?"

"Amcam gerekli bilgilendirmeyi yaptı. Oğlumun olduğu eve girip çıkarken sürekli izin almam gerekmiyor."

Anka kızgın bir bakışı adama fırlatıp yeniden yüzünü camdan dışarı çevirdi. Bunu tahmin etmesi gerekirdi. Mehmet Aydar'ı zorlamış olduğu aşikardı.

Merkez'e ulaştıklarında güvenlik yine sorgusuz araçların içeri girmesine izin verdi. Mehmet Aydar'ın tüm bilgilendirmeleri yaptığı belliydi. Kompleksin içinde ilerleyerek kreşin önüne geldiklerinde araçlar durmuştu. Derim, Aşil'in koltuğundan kalkmasını sağlamak için kemerlerini çözdü ve yine çocuğu kucağına alarak araçtan çıktı. Kreşin önünde bekleyen Sezin hanımla Anka zoraki bir konuşma yapıp Derim'i tanıştırdı. Aşil bir an bile elini babasının elinden bırakmadan içeri giren birkaç çocuğa böbürlenerek baktı. Anka, Derim Sezin hanımla konuşurken göz ucuyla Aşil'i izliyordu ve onun gururlu bir yüzle diğer çocuklarla bakıştığını fark etmişti. Bunu uzun zamandır beklediği o kadar belliydi ki, bu

ANKA

fırsatı kaçırmamak istememişti. Kompleks içindeki çalışanların çocukları ya annesi ya da babası tarafından teslim ediliyordu kreşe ve Aşil için bu bir ilkti. İlk kez babası onu kreşe getirmişti ve bundan duyduğu mutluluk yüzünde açıkça okunuyordu.

Derim nihayet konuşmasını bitirip yeniden dizlerini kırdı ve oğlunun yanaklarından öptü.

"Akşam çıkışta gelip alacağım yine. Güzel bir gün geçir olur mu?"

Aşil kollarını Derim'in boynuna sarıp dudaklarını babasının yanağına bastırdı.

"Akşam yine birlikte yemek yiyeceğiz değil mi baba?"

"Elbette. Sen akşama kadar ne yemek istediğini düşünürsen birlikte yapabiliriz yine."

Aşil minik dişlerini ortaya serer şekilde gülümsedi ve başını salladı. Başını sallarken gözlerini yummuştu ve öyle sevimli bir suratı vardı ki Anka tüm kızgınlığının uçup gittiğini hissetti. Onun bu sevimli suratı her şeye katlmasına değerdi. Aşil babasının kollarından çıkıp annesine döndü ve her sabah birbirlerine yaptıkları gibi öpüştüler.

"Güzel bir gün geçir bebeğim. Akşama görüşürüz."

"Seni seviyorum anne."

"Ben de seni seviyorum bebeğim."

Aşil ayakları yere basmadan zıplayarak Sezin hanımla birlikte içeri girip gözden kaybolduğunda Anka kızgınlığını daha fazla saklama gereği duymadan arkasını Derim'e dönüp merkez binaya doğru adımlamaya başladı. Derim hızlı adımlarla kızı takip ederken başını arkaya çevirip Baho'ya talimatları sıralıyordu.

"Jan'la iletişime geç. İstediklerim ne durumda beni bilgilendirsin. Akşama kadar buradayım herhangi bir şey olursa haber verirsiniz. Akşam geç kalma, tam dörtte burada olun"

"Tamamdır patron. Biz kalanları halletmeye gidiyoruz o zaman."

Anka tek bir kelime etmeden binadan içeri girdi ve katta olan asansörün içine girdi. Derim de hızla onu takip etmişti.

Çok küçük olmasa da yine de kapalı kabinin içinde gerilen Anka, omzunda asılı çantayı düzeltip sırtını duvara yasladı ve kollarını göğsünde kavuşturdu. Bakışlarını Derim'e çevirmiyordu ancak onun gözlerini dikmiş kendisine baktığının farkındaydı. Derim omzunu asansör kabinin duvarına yaslamış bir eli cebinde gözünü kırpmadan kıza bakıyordu. Onu izlemeyi seviyordu. Kızgın olduğu anlarda bile seviyordu bunu. Açık, kuzguni saçları omzundan aşağı sarkmıştı. Üzerindeki bej dar pantolonu, siyah bluzu ve siyah yarım botlarıyla öyle göz alıcı görünüyordu ki gözlerini onun üzerinden çekemiyordu.

Anka çabuk ters bir bakışı ona fırlattı. Gözlerini dikip bakması rahatsız ediciydi ve bakışında bunu yapmamasını söyleyen bir uyarı vardı. Ancak Derim aldırmadı bu bakışa.

"Bu sabah çok güzel görünüyorsun." diye mırıldandı.

"Senin iltifatına ihtiyacım yok!"

"İltifat olsun diye söylemedim. Gerçeği söylüyorum."

Anka yine ters ters baktı ve karşılık vermedi. Asansör o sırada kata gelince toparlanarak ileri adımladı ve kabinden çıkıp soluna dönerek açık ofise girdi. Masalarında çalışan birkaç kişiyle selamlaşırken arkasından gelen adama merakla baktıklarını fark ediyordu ancak bir açıklama yapmadı. Odasına girdiğinde Derim de onu takip etmişti. Anka sertçe çantasını masasının üzerine bırakıp geri döndü ve kapıyı kapadı, çift camın arasındaki jaluzileri de indirerek kendilerine ait özel alanı oluşturdu. Konuşmaların dışarıdakiler tarafından duyulmasını istemiyordu.

Derim rahat adımlarla ilerleyerek odadaki ikili deri kanepeye oturdu.

"Kahve söyleyecek misin? Sabah erken çıkınca kahvem içmeye fırsatım olmadı."

Anka onun İstanbul'da nerede yaşadığını biliyordu. Onun hakkında yapılan araştırmalarda İstanbul'daki mülklerinin de nerelerde olduğunu öğrenmişlerdi ve sabah o saatte kapının önünde bitmesi için gerçekten çok erken çıkmış olduğunu tahmin ediyordu. Buna rağmen adamın sözlerini umursama-

ANKA

dan ilerledi ve kalçasını masasına dayatıp kollarını göğsünde kavuşturarak yüzünü Derim'e çevirdi.

"Şimdi ne tür saçmalıklar planladığını duymak istiyorum."

"Kahve cezası mı veriyorsun bana?"

"Şirin olmaya mı çalışıyorsun?"

"İşe yarıyor mu?"

"Sen ve şirinlik asla yan yana gelmeyecek şeyler!"

Derim, Anka'nın küçümsercesine sarf ettiği sözlerle bıkkın bir soluk aldı. Elini saçlarından geçirdi sıkıntıyla. Bunu daha fazla uzatması mümkün değildi. Umursamaz bir tonla konuşmaya başladı.

"Senden bir şey sakladığım yok. Oğlumla zaman geçirmek istiyorum ve bunu gizli saklı yapmayacağım."

"Senin kim olduğunu bilen onca manyağa rağmen mi? Aşil'i tehlikeye atıyorsun!"

"Güvenlik tedbirlerini almadan ulu orta onunla dolaşmayacağım ama bunu gizli saklı da yapmayacağım! Oğlum o benim! Onu sık sık görmek benim olduğu kadar onun da hakkı!"

"Sürekli bunu söylüyorsun ama soyadının neden Ağaner olduğunu biliyorsun! Akhan soyadı onu namlunun ucuna koyar!"

"Ağaner soyadını gerçek bu olduğu için kullanıyor! Ben de Ağaner'im! Sadece şimdiye kadar ve bundan sonrasında gerekli olduğu için Akhan'ım, bunu biliyorsun!"

"Onun etrafında onca korumayla dikkat çekmeyeceğini mi düşünüyorsun?"

"Burada değil! İstanbul'da beni kimse tanımıyor. Ama güvenliği boşlayacağım anlamına gelmiyor bu!"

"Küçücük çocuğa koruma mı tahsis edeceksin?"

"Baho ve Eren sürekli yakınlarda olacaklar."

"Eren'in geçmişte annesini dövenler arasında olduğunu da söylemeyi düşünüyor musun?"

Anka'nın darbesi çok sertti ve Derim yüzüne yumruk yemiş gibi oldu. Eren'in hatasının açıklamasını şu an yapmasının hiçbir anlamı olmayacaktı. Suçlayıcı karşılığa rağmen

makul bulduğu açıklamayı yaptı ve düşük mahcup bir sesle karşılık verdi.

"Aynı dili konuştuklarından en doğrusunun bu olacağını düşündüm. Onu koruyacaklar. Ona zarar gelmesini istemiyorum."

Anka bu açıklamanın Aşil için gereksiz olduğunu bilse de bunun üzerinde durmadan karşılık verdi.

"Aşil şimdiye kadar gayet güvenli bir hayat yaşıyordu. Sen ortaya çıkmadan önce böyle bir sorunumuz yoktu."

"Ama ortaya çıktım öyle değil mi? Ömrünün sonuna kadar onu benden uzak tutamazsın."

Anka sıkıntıyla gözlerini yukarı kaldırdı. Bunu yapamayacağını biliyordu. Aşil meraklı bir çocuktü ve düşündüğünden bile erken başlamıştı babasını sormaya. Elbette onu babasından uzak tutamazdı ancak babasının konumu onu da tehlikenin ortasına atıyordu.

"Güvenlik protokolü değişti dedin. Ne demek istiyorsun?"

Kaşlarını çatarak sorarcasına bakıyordu karşısındaki adama. Derim oturduğu kanepede geriye yaslandı ve bacak bacak üstüne attı.

"Kahve söylesene. Kahve içmedim henüz."

Anka oflarcasına bir nefes verdi. Adamın rahat tavrı sinirlerini bozuyordu. Usanmış bir tavırla geriye dönüp masanın üzerindeki telefonu kaldırdı ve iki kahve söyledi. Telefonu yerine sertçe bıraktı ve yeniden sorarcasına adama baktı.

"Adamlar dün bilgilendirildiler. Yeni güvenlik protokollerini devreye soktuk, sıralama değişti."

"Sıralama derken?" Anka çatılı kaşlarla anlamaya çalışır gibi bakıyordu Derim'e.

"Bundan sonra öncelikli korumaları gereken kişi Aşil. İlk sırada o var. Ne olursa olsun önce Aşil'in güvenliği için hareket edecekler."

"Buna nasıl inanacağım? Hepsi senin adamın. Herhangi bir şeyde önce seni seçerler."

"Benim adamlarım hiçbir talimatı göz ardı edemezler! Kurallar açık ve nettir! Ben ne dersem ona uyarlar! Ben bir

ANKA

numara Aşil diyorsam, bir numara Aşil'dir!"

"Ve sen de iki numara olarak ondan sonra geliyorsun. Yani seçim yapmak zorunda kaldıklarında kesinlikle Aşil'i seçeceklerine eminsin?"

"Ben üç numarayım." diye mırıldandı Derim. Bakışlarını aşağı indirmiş sanki pantolonun üzerinde toz varmış gibi bacağını silkeliyordu. Anka duyduğu sözlerle kaşlarını çatı. Kafası karışmış gibiydi. Derim'in organizasyonundaki herkesi ve konumlarını bilirdi. Jan'ı Derim'den önce düşünemiyordu.

"Jan mı iki numara?" diye sordu şaşkınca.

Derim bakışlarını kaldırıp yarı kızgınlık yarı esef dolu gözlerini kıza dikti.

"Saçmalama!"

"Bizim bilmediğimiz daha önemli konumda biri mi var organizasyonunda?"

"Gerçekten mi?" diye sordu Derim alaycı çıkmasına çalıştığı bir sesle. Kız hâlâ anlamadığı belli bakışlarını ona dikmiş sorarcasına bakıyordu.

"İki numara sensin!" dedi kızgın bir sesle. Kendisini yokmuş gibi düşünmesi Derim'in sinirlerini bozuyordu. Bunu düşünemiyordu bile çünkü Derim'le hiçbir bağlantıda olmak istemiyordu.

"Ne saçmalıyorsun sen?" diye sordu Anka öfkeli bir tonla. Birden dikleşmiş, yüzü kızgınlıkla gerilmişti. Derim onun kızgınlığına aldırmadan sakın bir sesle kestirip atarcasına karşılık verdi.

"Sıralama yapıldı, adamlar bilgilendirildi! Bundan sonra hiçbir değişiklik yapılmayacak. Bunu kabullensen iyi olur."

"Senin korumana ihtiyacım yok benim!" dedi Anka tükürürcesine. Bu olana inanamıyordu. Derim Akhan hayatının her köşesine nüfus etmeye çalışıyordu ve koruma bahanesiyle onu 7/24 göz hapsinde tutacaktı. "Adamlarını etrafımda görmek istemiyorum. Bana istemediğim şeyler yaptırma! Sana oğlum için katlanıyorum ama hayatımı yeniden alt üst edersen, buna da son vermesini bilirim. Adamların benden uzak

duracaklar ve sen de benim hayatımdan uzak duracaksın!"

"Böyle bir şey olmayacak! Oğlumuzu birlikte büyüteceğiz için sık sık bir arada olacağız. Dolayısıyla birbirimizin hayatında olacağız."

"Aşil'le zaman geçirmek için mantıklı bir plan yapacağız ve takvimimizi buna göre düzenleyeceğiz. Seninle sürekli bir araya gelmeyeceğim! Aşil'le belli zamanlarda görüşeceksin ve Aşil hayatına eskisi gibi devam edecek."

"Bu mümkün değil! Onu önceden planlanmış zamanlarda görmeyeceğim. Canım ne zaman isterse oğlumu görürüm."

"Böyle bir şey yok! Onun velayeti benim üzerimde ve her medeni insanın yaptığı gibi bunu yönetebilmemiz gerekiyor. Çocuklarını sadece hafta sonları gören babalar var. Sen de onlardan biri olabilirsin."

"Boşanmış çiftlerin yaptıkları saçma sapan programlar beni ilgilendirmiyor. Bu saçma düzenleme için önce boşanmış olmamız gerekiyordu ki farkındaysan biz evlenmedik bile!"

"Çok şükür!" diye atıldı Anka.

Derim susarak gözlerini kıstı ve ağzını açıp karşılık verecekken kapı çaldı. Kahveleri getiren görevli içerideki gergin ortamı fark etmiş gibi çabucak kahveleri bırakıp hızla selam vererek aceleyle dışarı çıktı.

Derim önüne bırakılan kahveye uzandı. İlk yudumu boğazından aşağı yuvarlarken bu kısa zamanda yeniden sakinleşmeye çalıştı. Anka'nın onu zorlayacağını biliyordu ve ona fırsat vermek niyetinde değildi. Kahvesini elinde tutarak bakışlarını kıza kaldırdı. O hâlâ kahvesine dokunmamıştı ve yine kalçasını masaya dayamış, kollarını göğsünde kavuşturmuş halde ona bakmaya devam ediyordu. Derim yumuşak bir tonla konuşmaya başladı.

"Ne kadar kabul etmek istemesen de, o ikimizin oğlu ve ben oğlumu önceden düzenlenmiş zamanlarda görmek istemiyorum. Bundan sonra onunla ilgili hiçbir şeyi kaçırmak istemiyorum. Beş yıl kaybettim ve hiçbir ilkinin görme şansım olmadı. Bu benim hakkım."

ANKA

Anka duyduklarıyla öylesine kendisini kaybetmişti ki hızla ileri atılıp parmağını Derim'in yüzüne sallayarak öfkesini kusmaya başladı.

"Sayende bugününü bile görme şansın olmayabilirdi hatırlarsan! Beni de, o zaman varlığını bilmediğim onu da satacaktın! Senin yüzünden kendimi öldürmeye kalktım ben! Bebeğimle birlikte ölecektik biz! Onun üzerinde hiçbir hakkın yok, anladın mı? Hiçbir hakkın yok! Sen beni tıpkı bir mal gibi satışa çıkardığında, onun üzerindeki tüm hakları kaybettin! Kendimi öldürmeye kalkmasaydım bile beni teslim edeceğin o pisliklerin, ne bana ne de oğluma gün yüzü göstermeyecekleri belliydi! Senin hiçbir şeye hakkın yok!"

Derim donakalmış halde kıza bakıyordu. Her söz o kadar doğruyd ki kelimelerin altında ezildiğini hissetti. Onu satmayı düşünmediğini bile söyleme cesareti bulamıyordu. Ne derse desin Anka ona inanmayacaktı ve onun gözünde öylesine şerefsizdi ki, Derim kalbinin paramparça olduğunu duyumsuyordu. Yüzüne basan ateş, tenini alev alev yakıyordu. Titreyen ellerinde tuttuğu kahve tabağa dökülmüştü. Daha fazla tutamadığı fincan parmaklarının arasından kayıp yere düşerken ortalığı kirletmesine, yerdeki açık renkli halıda kocaman bir leke olarak dağılmasına rağmen ikisi de bunu fark etmeyecek kadar kendi keder denizlerinde boğuluyorlardı. Anka ona yapılanların haksızlığında öfke kusarken, Derim ona yaptıklarının ağırlığında eziliyordu.

"Sence konuşulanları anlamadığımı mı sanıyorsun! O pisliklerin söylediği her kelimeyi anlıyordum ve karnımda çocuğumla bana yapacaklarını söyledikleri o iğrençlikleri düşündükçe, önce seni öldürmediğime çok üzülüyorum. Karnımda çocuğumla kim bilir bana neler yapacaklardı ve sen buna izin verecektin! Senin aslında onun babası olmaya bile hakkın yok!"

Derim nasıl olduğunu bile anlamadığı bir hızla ayağa fırladı. Bir eliyle Anka'nın ağzını kapatırken diğerini beline sarıp kızı kendisine yasladı.

"Sus!" diye bağırdı. "Sus artık! Yeter!"

Anka adamın kendisini kavrayan kolundan çıkmak için çabaladı ancak bir kolu çelik gibi bedenine dolanmışken diğer eli yüzünün yarısını kaplamıştı ve hareket edemeyeceği şekilde adama yaslanıyordu. Burnundan aldığı öfkeli soluklar o kadar sesli ve güçlüydü ki; Derim'in göğsüne yastı göğsü inip kalkarken gözleri ateş saçarak ona bakıyordu.

"Sus!" diye inlercesine fısıldadı Derim. Alnını Anka'nın alnına yasladı. Gözlerini yumdu. Sıktağı kolu kızın canını yaksa da farkında değildi. Sadece susmasını ve öylesine iğrenç görüntüleri zihnine sokmamasını istiyordu.

"Özür dilerim..." diye mırıldandı yalvaran bir tonla. "Düşündüğün gibi olmayacaktı ama bana inanmayacağını biliyorum. Savunma yapmayacağım. Ama bunları söyleme! Böyle şeyler söyleme! İkinize de kimsenin dokunmasına izin vermezdim. Vermeyecektim! Biliyorum inanmayacaksın ama hepsi blöftü... Çok aptaldım. Öfkem gözümü karartmıştı. Sağlıklı düşünemedim... Beni hep tersledin... Daha önce aşık olmamıştım ki nasıl davranacağımı bilmiyordum. Aşık olduğumun bile farkında değildim. Seni yanımda tutmak istemiştım. Sadece kork ve bana sığın, yanımda kal istemiştım. Hepsi blöftü... Düşündüğün şeye izin vermezdim. Bir an bile aklımdan geçmedi. Kendini vurabilecek kadar gözünün kararabileceğini fark etmedim... Öldüm ben tamam mı? O gün senin yerine ben öldüm. Artık eski Derim değilim. O gün, o Derim öldü."

Derim gözlerini açıp başını hafifçe geri çekti. Gözlerini Anka'nın kocaman açılmış gözlerine dikti. Hâlâ ona öfkeli bakıyordu ancak hayreti de açıkça okunuyordu gözlerinde. Elini yavaşça kızın ağzından çekti ve işaret parmağının tersiyle yanağını okşadı.

"Aşkın insana saçma şeyler yaptırdığını birinci elden öğrendim ben. Bana olan kızgınlığında, yerden göğe kadar haklısın. Asla affetme beni. Ama bana bir şans ver. Ufacık bir şans ver. Tüm olanları telafi edebilmem için bir şans ver bana. Seni kahreden o görüntüleri at zihninden. Asla böyle bir şey olmayacaktı."

ANKA

Anka, Derim'in gözlerindeki durulukta sözlerinin doğruluğunu görebilse bile kabullenmek istemedi bunu. Sırf bunları söylediği, kalbini ona çekinmeden açtığı için her şeyi bir kenara atıp onun kollarına koşmayacaktı. Kendisini geri çekmek ister gibi bedenini ondan uzaklaştırmaya çalıştı. Derim bu kez buna izin vererek kollarını gevşetti ve gözlerini bile kırpmadan kıza bakarken, yüreği ezilerek onun kendisinden bir adım geriye uzaklaşmasını izledi. Hâlâ ona inanmadığı gözlerindeki temkinli bakıştan, savunmaya benzer duruşundaki beden dilinden anlayabiliyordu. Anka onun düşüncelerini doğrular şekilde keskin bir sesle karşılık verdi.

"Bu söylediklerinin hepsi yalan!"

"Neden yalan söyleyeyim?"

"Aşıl için! Onu senden beş sene uzak tuttum diye şimdi de bunun intikamını almak istiyorsun. Bu yalanlarla beni kandırıp onu tamamen almak istiyorsun."

"Onu senden almak istemiyorum. O, seni bana bağlayan yegane şey. Aksine onun seninle olması, benim sana yakın olmamı sağlıyor."

"Saçma!" dedi Anka inatçı bir sesle başını hızla iki yana sallayarak. Onun söylediği hiçbir şeye inanmak istemiyordu. Bütün bunlar onun başka bir oyunuydu.

"Saçma olan ne?"

"Sen nefret dolu bir adamsın. Sevginin ne olduğunu bile bilmiyorsun."

"Çünkü bana nefret öğretildi."

Derim sabırsız bir sesle hızla karşılık vermişti. Kendisine hakim olamayarak sinirli bir tonla devam etti. "Bana başka bir şey öğretilmedi, tamam mı? Oğlumu senden almak gibi bir amacım yok! O sevgi dolu bir çocuk ve öyle kalmasını istiyorum!"

Anka, Derim'in sözlerini umursamadan kendi düşüncelerini üstelleyerek devam etti.

"Oğlumun da senin gibi biri olmasına izin vermeyeceğim!"

"Beni duyuyor musun?"

Derim sinirli bir şekilde sesini yükseltti. Anka sanki kendisini Derim'e kapamış, onun söylediklerini duymadan yalnızca kendi düşüncelerine saplı kalmış gibiydi.

"Sen asla değişmeyecek bir adamsın."

"İnsan bir başkasını kendinden çok sevince değişir!" diye bağırdı Derim sinirle.

Anka sanki transtan çıkmış gibi gözlerini kırıştırdı. Derim ona doğru bir adım attığında o da geriye doğru bir adım attı ve kalçası yeniden masaya dayandı. Derim uzun boyuyla önünde dikildiğinde başını aşağı eğip gözlerini kendi gözlerine kilitlemişti. Konuşmaya başladığında sakın başladığı ses tonu gittikçe yükselmeye devam etmişti.

"Bana inanmadığını biliyorum. Ama gerçek bu! Lanet olası gerçek bu, anladın mı? Buna ben de inanmazdım bir zamanlar ama yaşayarak öğrendim! Sana yaşattığım her şey için köpek gibi pişmanım ama zamanı geri alamıyorum! Bir insanın değişeceğine ben de inanmazdım hiçbir zaman. Ama öyle olmuyormuş! İnsan bir başkasını kendinden çok sevince değişiyormuş! Ben, seni de Aşıl'ı de kendimden çok seviyorum ve sizin için değişmek istedim. Oğlumun bana sevgiyle bakmasını istiyorum, senin bana aşkla bakmanı ve artık benden kaçmamanı istiyorum. Bunun için ne yapmam gerekiyorsa da yapmaya hazırım! Bunu kabullen artık. Seni man-yak gibi seviyorum ve bunu söylemekten de utanmıyorum! Bu benim hayatımda gururla sarf edebildiğim en güzel iki kelime ve bunu söylemekten çekinmeyeceğim. Seni seviyorum inatçı kadın! Seni seviyorum dik kafalı kadın! Seni seviyorum kahrolası! Seni kafayı yiyecek kadar çok seviyorum! Anladın mı?"

Anka serseme dönmüş gibi bakıyordu adama. Adam delirmiş gibi yüzüne onu sevdiğini haykırırken ne karşılık vereceğini bilemiyordu. Her şey iki gündür üst üste geliyordu ve beş yılın ardından Derim Akhan kasırgası yine hayatını ele geçirmiş gibiydi. İçinde gittikçe büyüyen panikle baş edemiyordu. Dudaklarını zorlukla araladı.

"Seni asla affetmeyeceğim ve bu dediklerine de asla inan-

ANKA

mayacağım! Bunları duymak istemiyorum."

Derim yıkılmış bir yüz ifadesiyle ona bakarken omuzlarını dikleştirdi ve sert bir sesle devam etti.

"Toplantın başlayacak... Beni rahat bırak ve çık buradan!"

O konuşmadan beri Anka, Derim'le köşe kapmaca oynuyordu adeta. İlk yardım çağrısını Avcı'ya ulaştırmıştı. Derim'i etrafında görmek istemiyordu fakat Aşil'i de ondan uzak tutamıyordu. Son üç günden beri Avcı, Aşil'in yanından ayrılmadan Derim'le görüşmelerini sağlıyordu. Neyse ki Aşil'e sunacak bahane hazırды. Annesinin işleri vardı ve o babasıyla görüşürken annesi de işlerini bitirmeye çalışıyordu. Avcı'ya alışık olan Aşil için bu sorun değildi. Zaten babasıyla geçirdiği zaman başını döndürüyordu ve etrafındaki gerginliğin de farkında değildi. Farkındaysa bile bunu belli etmiyordu.

Sabahları Derim yine kapının önünde bitiyordu ancak Anka'yı hâlâ görme fırsatı olmamıştı. Aşil'i hazırlayan Anka, kendisinin evde yapması gereken işleri olduğunu, babasının kapıda onu beklediğini, okula onunla gideceğini söylüyor ve çocuk kapıdan çıkarken arkasından bakıyordu. Ve sadece on dakika sonra onların ardından evden ayrılıyordu. Akşam Derim ısrarla Aşil'i okuldan alarak kendi evine götürüyordu ama Avcı da peşlerinden gidiyordu.

Derim için işler hiç de planladığı gibi gitmiyordu. Oğluyla geçirdiği zaman paha biçilemezdi ancak Anka'nın onu görmek istememesini kabullenemiyordu. Ona olan öfkesini ve kinini anlayabiliyordu. Bununla yaşamayı da kabullenmişti. Ama çözümün bu şekilde olması istediği şey değildi. Anka nefretiyle bile olsa hayatında olsun istiyordu ve onun inadını kırarak çözüm henüz aklına gelmemişti. Kızgınlığını Avcı'dan çıkarıyordu. Ancak Avcı da Derim'i umursamayan ve geri adım atmayan birkaç kişiden biriydi.

"O benim oğlumun annesi!" demişti sinirle, bir gün önce Avcı'ya.

Avcı yine Aşil'le birlikte onun evine gelmişti ve çocuğu eve götürmek için zaman dolduruyordu. Salondaki bir koltuğa kurulmuş elindeki telefonla uğraşıyordu ve Derim'in öf-

kesini umursar bir tutum sergilemiyordu. Aşil, Jan'la birlikte mutfağa gitmiş, çocuğun istediği yemeğin yapılması emrini veriyordu.

"Eee?" diye sormuştu Deniz başını kaldırmadan. "Oğlunu görüyorsun işte. Sözümüzü çiğnediğimizi söyleyemezsin."

"Aşil'in anne ve babasıyla birlikte olmaya ihtiyacı var!"

"Annesi de babası da hayatında. İlla bir arada olmanız gerekmiyor."

"Anka'yla konuşup makul olmasına ikna etmen gerekiyor onu."

"Anka gayet makul bence. Başka kadın olsa, ona yaptıklarından sonra çocuğunu bile göstermezdi sana!"

Derim bir an verecek karşılık bulamamıştı. Birkaç saniye sıkıntıyla saçlarını karıştırdı. Düşük bir tonla "Bunu sürekli yüzüme mi vuracaksınız?" diye sordu.

"Elbette." dedi Deniz rahat bir tonla, başını kaldırıp durumdan zevk duyduğunu belli eden bir yüz ifadesiyle ona baktı.

Derim gözlerini kıstı. Dişlerinin arasından "Bir hata yaptım, kabul ediyorum. Ama beni affetmesi için bir şans vermesi gerekiyor." dedi bir ümitle.

"Öyle bir şey olmayacak! Altı aya yakın onu bizden çaldın, bu da yetmezmiş gibi ona eziyet ettin, satmaya kalktın. Bu affedilecek bir şey değil. Bugün yüzüne bakıyorsak, ülkemizi sevdiğimizden ve sana mecbur olmamızdan bakıyoruz. Aksi halde şu anda karşı karşıya bile duramazdık. Çoktan ölmüş olurdun."

Avcı'nın keskin ve kendinden emin ses tonu Derim'de en ufak bir korku hissettirmemişti. Bazen ölmüş olmayı dilediği anlar oluyordu. Özellikle o kanlı sahne ne zaman zihnine düşse, o gün ölmüş olmak istiyordu. Bir yanının öldüğünü de biliyordu aslında. Hayatta kalan tarafı ise onu sıkı sıkı Anka'ya bağlıyordu. Anka'ya yaptıklarıyla ne zaman yüzleşmeye kalksa bu düşünceler kafasının içinde yalnızca birkaç dakika geziniyordu ve daha fazlasına tahammül edemiyormuş gibi başını hızla sallayarak düşünceleri kafasından

ANKA

uzaklaştırıyordu. Eğer bu düşünceleri kafasında biraz daha uzun tutsa delirebileceğine emindi. Geçmişini değiştiremezdi ama gelecek için çabalayabilirdi. Bunu yapmaktan da imtina etmiyordu. Neye mal olursa olsun Anka onun hayatında kalmak zorundaydı.

"Geçmişini hepimiz unutmak zorundayız!"

"Bir zamanlar sen öyle demiyordun! Sırf kinin için masum birine zarar vermeye kalktın. Sen neden geçmişini ardında bırakmamıştın o zaman?"

"Çünkü aptaldım!" diye bağırdı Derim.

"Şimdi de çok akıllandığın söylenemez." dedi Avcı umursamaz bir tavırla.

"Beş senenin ardından sahiden buna inanıyor musun?"

Derim'in kırılgan sesi Avcı'nın birkaç saniye düşünmesine neden oldu. Avcı hiçbir zaman adaletsiz biri olmamıştı ve son beş senede Derim'i yakından tanıma fırsatı bulmuştu. Ofkesine kurban gitmediği sürece, onun da adil bir adam olduğunu biliyordu ancak Anka'ya yaptıklarını göz ardı edemiyordu. Buna rağmen yine de içindeki adil adama tutundu. Elindeki telefonu koltuğun üzerine bıraktı ve hafifçe öne çıktı.

"Bak, çabaladığını biliyorum. Seni az çok tanıdım. Ama istediğin, zor şey. Anka'yı tanıyorum. Fedakardır... Hem de çok fedakardır. Sana şu an Aşıl için ses çıkarmıyor. Ama onun çizgileri çok keskindir. Affedeceği şeyler ve affetmeyeceği şeyler vardır. Sen onun affedecekleri arasında değilsin. Bence zorlama. Zorlarsan şu anki pozisyonunu da bozarsın. Bence beklenenden daha iyi yönetiyor bu durumu. Daha fazla zorlamak istemezsin."

Derim gözlerini kırpmadan Avcı'nın sözlerini dinliyordu. Avcı kesin bir tonla konuşsa da şaşırtıcı derecede anlayışlı bir tınıya sahipti sözleri. Bakışlarında da anlayış okunuyordu. Ancak bununla birlikte yılmaz bir gerçeklik de bulunuyordu. Derim'in durumu kabul etmesini ve Anka'dan uzak durmasını istiyordu. Derim ise bunu kabullenmek bir yana düşüncesine dahi katlanamıyordu. Avcı sözlerini bitirdiğinde Derim bir süre derin bir sessizliğe büründü. Neden sonra

birbirine mühürlenmiş dudakları aralandı.

“Hayatım boyunca sevdiğim tek kadın annemdi. Beni korumak için her gün parçalanmayı göze aldı ve hiç pes etmedi. Muazzam bir kadındı... Bir başka kadını sevebileceğimi hiç düşünmemiştim. Benim için sevebilecek tek kadın annemdi. Ama o benim annemdi. Anlıyor musun? Sonra Anka çıktı karşıma. Hem de bir başkası için kendisini feda ederek çıktı karşıma. Belki bunu yapmasa, varlığından bile haberdar olmayacaktım... Ona çok kötülük yaptım mı? Evet, yaptım... Pişman mıyım? Ne kadar çok pişman olduğumu anlatacak kelime bile yok... O annem kadar inatçı, annem kadar mükemmeldi. Ona karşı hislerimin ne olduğunu çözememişim ve büyük saçmaladım. Anneme yapılanların acısı gözümü karartmıştı... Ben herhangi bir kadına karşı, şu an içimde beslediğim duyguları hissedebileceğimi sanmazdım ama hissediyorum... Bunu asla kaybetmeyeceğim. Ne tür bir bedel ödemem gerekiyorsa ödeyeceğim ama onu asla kaybetmeyeceğim. O benim oğlumun annesi... O benim ruhumun kurtarıcısı. Bu hayata onun sayesinde tutunuyorum ve nefes aldığım sürece sadece ona tutunacağım. Onu kaybetmeyeceğim Avcı. Bunu kafana sok. Önüme çıkma. Onun kafasını kanıştırma. Beni affetmese bile bana bir şans vermek zorunda.”

Avcu uzun denecek bir süre Derim'i izledi. Sesindeki pişmanlık, bakışlarındaki hüznün ve üzüntü gözden kaçmayacak kadar açıktı. Derim bundan sonra ne yaparsa yapsın geçmişteki izleri silemezdi ve Avcı, Anka'yı çok iyi tanıyordu. Bir an, içinde Derim'e karşı büyük bir üzüntü peyda oldu. Hiçbir zaman istediğine kavuşamayacaktı. Geçmişini hatırlayınca içindeki üzüntüyü hızla geri itti ve arkasına yaslanırken alaycı bir umursamazlıkla omuzlarını silkti.

“İyi şanslar o zaman. Buna çok ihtiyacın olacak.”

Anka kararlıydı. İlk günün şaşkınlığını üzerinden attıktan sonra artık daha soğukkanlıydı. Gerginliği devam ediyordu

ANKA

ve Derim'le karşı karşıya gelmemek konusunda kararlıydı. O günlerde en çok ihtiyaç duyduğu kişi Alin'di ve o da yanında yoktu. Buna rağmen dik durmaya ve kararlılığına tutunmaya çalışıyordu. Aşil için her şeye katlanabilirdi ve Derim Akhan da bunlardan biriydi yalnızca. Geçen zaman içinde kendisini buna hazırlamıştı. Oğlunun adını koyarken bile bugünün geleceğini biliyordu. Aşil, Derim Akhan'a karşı tek zayıf noktasıydı.

Doğumdan sonra kendisine geldiğinde kucağına minicik bebeği verdiklerinde, Alin her zamanki gibi onu yalnız bırakmadan yanında dikiliyordu. Diğer tarafında Avcı vardı. Hiçbir zaman ayrılmayan bir aileydi onlar. Selin uzaktaydı, yanlarında değildi ama onun mutlu ve güvende olduğunu bildikleri sürece bu mesafeyi katlanılır buluyorlardı. Hâlâ yüz yüze görüşme şansları olmamıştı ama bunun da geçici olduğunu biliyorlardı. Yine bir araya gelecek, geçmişte yaptıkları gibi gizli saklı da olsa görüşmeye devam edeceklerdi. En azından sık sık sesini duyuyorlardı ve hâlâ birbirlerinden kopmamışlardı.

Hemşire kucağına minik bebeği bırakıp, birkaç talimatın ardından odadan çıktıktan sonra üçü de odada yalnız kalmışlardı. Alin de Avcı da parlak ve mutlu gözlerle bebeğe bakıyorlardı. Alin yüzünden silemediği gülümsemesiyle üzerine eğildiği bebekten bakışlarını yukarı kaldırıp Anka'ya bakmıştı.

"Adını ne koyacaksın?"

Anka bakışlarını kucağındaki bebekten zorlukla çekmişti. Varlığına inanmak zor ve şaşırtıcıydı ama nihayet kucağına alabilmişti bebeğini. Onca ay boyunca onu kaybedebileceği korkusuyla yaşadığı stresli günler geride kalmıştı. Sağlıklı bir oğlandı ve Anka kollarının arasında tuttuğu minik can için düşünmeksizin hayatını verebileceğini biliyordu.

Alin'e kaldırdığı bakışlarındaki tereddüt ve içinde bulundukları gerçeklik hiçbir zaman uzaklaşamayacağı ya da kaçamayacağı bir durumdu.

"Bir gün babası çıkacak karşımıza. Biliyorum gelecek. Ona karşı tek zayıf noktam oğlum. Başka türlü olsa bir daha karşıma çıkmamasını diler, bunu sağlamak için elimden geleni yapardım. Ama

oğluma da haksızlık yapamam... Benim oğlum tıpkı annesi ve teyzesi gibi yılmaz bir savaşçı. İkimiz de çok badire atlattık ve şu an kucağımdaki sağlıklı bebek, yaşadığım bütün acıları yok ediyor."

Bakışlarını yeniden kucağındaki bebeğe indirip şefkatle gülümsemişti. Bir süre hayranlıkla seyrettiği, kucağında uyuyan bebekten yeniden gözlerini zorlukla ayırıp Avcı ve Alin'e baktı.

"Akhilleus'un nasıl alt edildiğini biliyorsunuz. Babası Peleus ölümlü olduğundan, tanrıça Thetis, Akhilleus'un ölümsüz olması için bebekken onu topuğundan tutup Hades ırmağı Styks'de yıka-mıştı. Ancak topukları suya değmediği için yara alan tek yer topuğu olarak kalmıştı ki Truva savaşında Paris de bu fırsatı kaçırmamıştı. Akhilleus'u yara alan tek yerinden vurarak alt etmişti. Tek zayıf noktasından..."

Bakışlarını yeniden bebeğine indirip alçak bir sesle devam etti.

"Oğlumun adı Aşil olacak... Benim babasına karşı tek zayıf noktam o. Bunu bana her zaman hatırlatacak ki, günü geldiğinde oğluma her seslendiğimde onun karşısında dik durabilmemi sağlasın. Derim Akhan karşısında, yara alabileceğim tek parçam oğlum benim. Sanırım ona en çok bu isim yakışacak. Hem güçlü ve yenilmez bir savaşçı olacak benim oğlum, hem de benim en zayıf noktam olacak."

"Aşil." diye tekrarlamıştı Alin fısıltı denecek kadar alçak bir tonla. Bakışlarını bebekten çekemiyordu. Dudaklarının ucu memnurlukla kıvrıldı.

"Sevdim ismini küçük prensim."

Ve o gün, Anka'nın tek zayıf noktası ismine kavuşurken, Alin'in de prensi aralarına katılmıştı. Avcı'nınsa en sevdiği oyun arkadaşı.

Anka bugünlerde oğlunun ismini daha sık tekrar eder olmuştu. Yüreğinden gelen en sıcak sevgi sözcükleriyle oğluna seslenen kendisi, artık ismini tekrarlamayı tercih ediyordu. Doğduğu gün inandığı şekliyle Aşil, onun Derim Akhan karşısındaki zayıf tarafıydı ve bu düşüncede haksız olmadığını görüyordu.

Oğlunun yanında onunla savaşmakta zorluk çekiyordu çünkü Aşil'in gözlerindeki en ufak hüzne bile tahammül edemiyordu. Onu babasından uzak tutamazdı çünkü her

ANKA

ne kadar Anka babasına karşı öfkeli olsa da Aşil'in babasına ihtiyacı olduğunu görebilecek kadar sağduyulu bir anneydi. Öfkesini içine gömebilirdi. En azından Aşil etraftayken bunu yapabiliyordu.

İlk günlerde Derim Akhan'ın ani ortaya çıkışı onu serseme çevirmişse de, bir süre sonra bu durumu yönetebileceğine inancı tamdı. Yapması gereken tek şey; Aşil'in etrafında medeni bir tavır sergilemek, Aşil'in olmadığı zamanlarda da onu yok saymaktı. Şimdilik güç toplamak için onunla karşılaşmak istemiyor ve kendisini bu savaşa hazırlıyordu.

Derim Akhan'ın itiraf ettiği duyguları şimdilik düşünmeye çalışıyordu. Bunların kendisini etkilemesine izin veremeyecekti. Hâlâ sarf edilen kelimelere inanmamayı tercih ediyordu. İnanması da şu anki durumunu değiştirmeyecekti çünkü geçmişte yaşananlar, onların asla bir araya gelemeyecek olmasını sağlamıştı.

Anka için yaşadıklarını unutmak ve Derim'i affetmek diye bir şey söz konusu değildi. Bu imkânsızdı ve imkansız şeyler için zaman harcamak anlamsızdı. O asla öyle bir kadın olmamıştı. Söz konusu olan şeyler, göz ardı edebileceği kadar basit değildi. Derim Akhan, masum olduğunu bile bile onu uzun süre bir hücrede yarı açlığa ve susuzluğa terk etmiş, fiziksel şiddet uygulamış, hakaretler ederek aşağılamış, onu fahişe gibi lanse etmiş ve en sonunda da gerçekten de tıpkı bir köle ya da bir eşya gibi satmaya kalkmıştı. Bunların teki bile affedilemezken Anka'nın hepsini unutmaması mümkün değildi. Derim yaptıklarıyla tüm köprüleri yakmıştı ve bunun geri dönüşü yoktu.

Aşil'in varlığı ona karşı olan öfkesini yalnızca içine gömesine neden olacaktı ve bu da Derim için yeterli olmalıydı. En azından onun gibi öfke rüzgarına kapılıp masum birine zarar vermeyecekti. Derim elindekilerle yetinecekti ve Anka'nın kurallarına uymak zorundaydı. Oğlunu sağlıklı bir şekilde büyütmek istiyordu, bunun için yapması gerekenleri sıralarken babasını yok saymayacaktı ancak babası durması gereken noktayı bilmek zorundaydı.

Anneni babası ayrı hayatlar yaşayan ilk ve tek çocuk Aşil meraklıydı. Anka soğukkanlı bir tavırla bu süreci de sağlıklı şekilde geçirebileceklerini düşünüyordu. Bunun için yapılması gereken konuşma yapılacak ve herkes kendi yolunda ilerlerken oğullarına da ihtiyacı olanı vereceklerdi.

Anka evin içinde dolaşırken bir yandan ortalığı topluyor, her yandan kafasının içinde düşüncelerini mantıklı bir sıraya koyuyordu. Birkaç gündür ihtiyacı olan köşe kapmaca sayesinde kendisini şimdi daha güçlü hissediyordu.

Aşil'in birkaç günden beri babasıyla birlikte vakit geçirmesi nedeniyle bilindik düzeni bozulmuştu ve Anka oğlunun eski düzeninin yeniden devam etmesi gerektiğini düşünüyordu. Bunu bu akşam Avcı ve Aşil eve geldiklerinde ona da iletilecek ve Derim'in Aşil'in programına uymasını isteyecekti. Aşil haftanın üç günü kreş sonrası spor adı altında çalıştırılıyordu. Şimdilik ufak adımlarla ilerliyorlardı ancak Anka bu düzenin Aşil'de bir alışkanlık haline gelmesini istiyordu.

Evin içindeki telefon çaldığında duraksayarak başını telefona çevirdi. Ona ulaşmak isteyen herkes cep telefonundan aradığı için evdeki telefonu yalnızca sitenin girişindeki güvenlik kullanıyordu. Merakla telefona ilerledi. Kimin aradığından emin bir tavırla,

"Efendim Serdar?" dedi açar açmaz.

"Anka Hanım, size çiçek getirdiğini söyleyen bir bey var burada."

Anka duyduklarıyla dudaklarını sinirle büzerken gözlerinin yumdu bir an için. Adam evinin adresini dahi bularak kapıya dayanmıştı nihayet. Geçen ay içerisinde belli aralıklarla iş yerine gönderilen yarım düzine çiçeği reddetmesine rağmen inatla ısrarcılığına devam ediyordu.

"Yabancı uyruklu biri mi?"

"Evet efendim, beyefendinin geldiği araç resmi plaka. Size çiçeği mutlaka teslim etmesi gerekiyormuş. Teslim etmeden gitmeyeceğini söyledi."

"İçeri gönderebilirsin Serdar. Teşekkür ederim."

Anka telefonu kapar kapamaz evin kapısına doğru sınırlı

ANKA

adımlarla ilerledi. Kapıyı açarak dışarı çıktı ve evin önünden bahçe kapısına kadar dizili parça taşlı on metrelik dar yolda ilerleyerek bahçe kapısını açtı ve dışarı çıkarak başını sağa çevirdi. Havanın kararması nedeniyle sokak lambalarının aydınlattığı sokak sessiz ve sakindi. Aralıklı duran evlerin hepsinin önünde ev sahiplerinin araçları duruyordu. Tıpkı kendisinininkinin de solunda evin önünde park edilmiş olduğu gibi.

Güvenlik kapısından içeri giriş izni verilen aracın önüne yanaşmasını bekledi. Araç önünde durunca şoför kapısı açıldı ve resmi suratlı bir Rus araçtan elinde bir demet çiçekle inerek Anka'ya doğru bir adım attı.

"Bay Grenkov bu çiçekleri mutlaka size vermemi ve sizi bu hafta size uygun bir akşam, yemeğe davet ettiğini iletmemi istedi Anka Hanım."

Adam Rusça konuşuyordu çünkü Anka'nın Rusça bildiğini daha önceki karşılaşmalarından biliyordu. Bundan bir ay önce Anka, Avcı ile birlikte Rus Konsoloslugu'ndaki bir resepsiyona katılmıştı. Amaç Avcı'nın bu resepsiyonda kendileri için çalışan bir ajandan flash belleğe kaydedilmiş bir kısım istihbaratı almasıydı. İkisinin de çalışıyor görüldüğü teknoloji firması yurtdışıyla bir kısım iş bağlantıları yürütüyordu ve gizli kimliklerinin açığa çıkmaması için bazı zamanlarda bu tür davetlere katılarak iş bağlantıları hakkında ya da yeni teknolojiler üzerinde belli kişilerle görüşüyorlardı.

Bu davete de Avcı yalnız gidip dikkat çekmemek için Anka ile birlikte katılmıştı. İçerideki çalışanlar giriş çıkışlarda güvenlik kontrolünden geçtikleri için flash belleği dışarı çıkaramamış böyle bir davet esnasında Avcı'ya verebileceği kararlaştırılmıştı. İstanbul'daki Rus Konsoloslugu'ndaki görevli konsolos ile tanışmaları da bu resepsiyonda gerçekleşmişti. Konsolos Grenkov, Anka'yla tanıştığı andan beri peşindeydi. Kızı görür görmez gözleri parlamış, davet boyunca da dibinden ayrılmamıştı. Anka her ne kadar resmi ve soğuk bir tavırla kendisiyle konuşmuş olsa da, bu tavrı umursamadan tüm gece kur yapmaya devam etmişti.

O akşam birkaç kez akşam yemeğine çıkmak konusunda teklifte bulunmuş ve her defasında Anka tarafından nazikçe reddedilmişti. Anka resmi ilişkiler nedeniyle başka zaman yapabileceği gibi aşırı sert davranamasa da, kati bir şekilde bu teklifleri geri çevirmişti. Adama karşı en ufak bir açık vermemişti ve tavrının da gayet net şekilde anlaşılacağını düşünmüştü. En azından başka birinin anlayacağı kadar açıktı. Ancak Grenkov böylesi bir adam değildi.

Adamın Rusya'da neler çevirdiğini gayet iyi biliyorlardı. Adam, kirli işlerin yanı sıra tam bir kadın avcısıydı ve acımasızlığı ile de nam salmıştı. Ailesi üst düzey zengin Ruslardandı ve gençliğinden beri işlediği tüm suçlar sümen altı yapılıyordu. Ailenin Rus hükümetine ciddi desteği vardı, bu nedenle oğullarının tüm kirli işleri de sorunsuzca kapatılıyordu. Anlaşılan oydu ki Grenkov yeni kurbanını bulmuştu ve reddedilmeye alışık olmayan adam, Anka'nın tavrıyla kendisine yeni bir amaç edinmişti.

Anka karşısında dikilen Grenkov'un yaverine, ki daha çok adamın sağ kolu ve pis işlerinde kullandığı adamıydı, buz gibi bakışlarla baktı.

"Kendisine çiçeklerini kabul edemeyeceğimi ve nazik akşam yemeği teklifine eşlik edemeyeceğimi iletin lütfen. Ayrıca daha fazla çiçek göndermemesini de rica ettiğimi söylerse-
niz sevinirim."

"Bay Grenkov bu konuda ısrarcılar."

Adamın Anka'nın sözlerini umursamadan uyarıcı bakışlarıyla üstelemesine bir an kız gözlerini kısarak baktı.

"Sergei'ydi değil mi?" diye sordu Anka adama cesaretle bakarak.

Adam başını sallayınca Anka adama doğru bir adım attı ve kaşlarını çatarak konuşmaya devam etti.

"Sergei, patronuna söyle beni bir daha rahatsız etmesin. Aksi halde resmi kanallara başvurmak zorunda kalacağım. Kendisine daha önce açıkça belirttiğim gibi gönül işlerine zaman ayırmayı düşünmüyorum. Şimdi lütfen çiçeklerini al ve git buradan. Buna devam etmeyi sürdürürse daha öncekiler

ANKA

gibi o çiçekleri de geri iade edilecek."

"Bay Grenkov'u reddetmenizi tavsiye etmem Anka Hanım."

Adamın donuk bir yüzle umursamazcasına sarf ettiği sözleri Anka'nın tüm sinirlerini tepesine çıkarmıştı. Zehir gibi bir sesle sordu.

"Beni tehdit mi ediyorsun?"

"Sadece uyarıyorum."

Anka keskin ve kararlı bir tavırla karşılık verdi.

"Patronuna açık açık söyle Sergei. İlgilenmiyorum ve hiçbir zaman ilgilenmeyeceğim. Nazik bir şekilde bunu anlatmaya çalıştım ancak anlamadıysa, kendisinin anlayacağı dilde de bunun imkansız olduğunu söyleyebilirsiniz."

"Bay Grenkov bundan hoşlanmayacak."

"Umurumda bile değil. Bay Grenkov istediği her şeyi alamayacağını öğrenmesi gerekiyor. Teklifiyle ve kendisiyle ilgilenmiyorum. Resmi ilişkilerin zarar görmemesi için makul davranacağını umuyorum."

Adam birkaç saniye aynı donuk suratla Anka'ya baktı ve başını durumdan hoşlanmamış gibi yukarı aşağı sallayarak karşılık verdi.

"Sanırım bu durumdan zarar görecektik tek kişi siz olacaksınız. Bay Grenkov istediği her şeyi elde eder."

"Bu kez değil!"

"Kadınların naz yapması her ne kadar kabul edilir görünse de, Bay Grenkov sizin bu nazı uzattığınızı düşünecektir ve bundan kesinlikle hoşlanmayacaktır."

"Sergei!" dedi Anka sert bir sesle. "Bay Grenkov bir kadının gerçekten "Hayır!" dediğini anlamayacak kadar kıt zekalıysa, kadınlar hakkında öğrenmesi gereken epey şey olduğunu söyle o zaman!"

"Sözlerinize dikkat etmenizi öneririm." derken Sergei'in ilk defa yüzünde kızgın bir ifade belirdi.

"Ben de, beni rahatsız etmemenizi öneririm!"

Anka daha fazla konuşmanın yersiz olduğunu belli eden bir mimikle yüzünü buruşturdu ve elini boşlukta sallayarak

sertçe "Bir daha evime kadar gelip beni rahatsız ederseniz resmi şikayette bulunacağımdan emin olabilirsiniz! Şimdi burayı terk et ve patronuna gerçekten ilgilenmediğimi söyle!" diyerek topuklarının üzerinde döndü ve sert adımlarla bahçe kapısından içeri girerek gürültüyle demir kapıyı kapadı.

Evin kapısına doğru adımlarken sessiz bir fısıltıyla "Bir tane doğru adam karşıma çıkmaz! Nerde manyak var beni buluyor!" diye söylendi.

Evin kapısını arkasından yine gürültüyle kapayıp sırtını kapıya dayadı ve dışarıya kulak kabarttı. Dışarıdaki aracın hareket ettiğini duyduğunda, seri adımlarla ilerleyerek ev telefonunu eline aldı ve güvenliğin numarasını çevirdi.

"Serdar, bir daha gelen aracın içeri girmesine izin vermiyorsunuz. Bu ilk ve sondu. Yine gelirlerse izin vermediğimi ilet ve asla içeri alma!"

"Elbette Anka Hanım. Araç şimdi siteden çıktı bu arada."

"Tamam Serdar. Çok teşekkürler. İyi görevler."

"Teşekkür ederim efendim. İyi akşamlar."

"Sana da Serdar."

Anka sinirle telefonu kapayarak koltuğun üzerine fırlattı. Grenkov'un had bilmez tavrı, hali hazırda günlerdir ayakta olan sinirlerini çok daha fazla bozmuştu. Adama net bir tavırla ilgilenmediğini belirtmiş olsa da bu ısrarcılığı gerçekten de öfkeden deliye çevirmişti onu.

Konuyu kendi tarafından kapattığını ve adamın bu tavrı artık kesinlikle dikkate alıp vazgececeğini düşünüyordu. Akli başında hiçbir adam bu derece sert bir reddedişin ardından ısrarına devam etmezdi. En azından makul bir fikre sahip olan Anka böyle düşünüyordu. Yanıldığını ise yakında anlayacaktı. Çünkü Grenkov makul ve akli başında bir adam değildi...

Anka salondaki kanepenin koluna sırtını dayamış, bacaklarını ileri uzatmış kucağındaki kitabı okumaya devam eder-

ANKA

ken kapının açılma sesini ve ardından gelen Avcı ve Aşil'in konuşmalarını duydu. Aşil birkaç gündür yeni sahip olduğu heyecanlı sesiyle Avcı'ya babasıyla birlikte geçirdiği zamanda yaptıklarını anlatıyordu. Bu arada Jan'ın ya da diğer adamların bazılarının da isimleri geçiyordu. Anlaşılan oydu ki Derim'in adamları Aşil'in üzerine titriyorlardı. Avcı sabırla Aşil'i dinlemeye devam ediyordu. Çocuk nihayet nefes almak için sustuğu arada Avcı atılmıştı. Tam da bu sırada salonun girişinde görünmüşlerdi.

"Yatma zamanın çoktan geçti dostum. Bir an evvel dişlerini fırçalayıp pijamalarını giymen lazım."

Aşil salonun girişinde kanepeye uzanmış annesini görünce fişek gibi ona doğru koşmaya başladı. Avcı'nın sözlerini şimdilik umursar görünmüyordu.

"Anne!"

Anka sevgi dolu yumuşak bir sesle "Annecim." derken açtığı kollarının arasına çocuk çoktan koşarak girmişti bile.

"Güzel vakit geçirdin mi?"

"Çok güzeldi anne. Babamla oyun oynadık. Bana çok güzel bir kağıt oyunu öğretti biliyor musun?"

Anka, Aşil'e sarılırken çocuğun omzunun üzerinden kaşlarını çatarak Avcı'ya baktı. Düşüncesiz Derim Akhan'ın çocuk yetiştirmek konusunda herhangi bir fikri olmadığını biliyordu ancak daha beş yaşına varmamış bir çocuğa kağıt oyunlarını öğretmeye başlaması, içinde zorlukla bastırıldığı yanardağın fokurdamasına neden olmuştu.

Avcı, Anka'nın haklı olarak aklından geçirdiklerini hemen anlayarak yanlış anlamayı hızlı bir açıklamayla ortadan kaldırdı.

"Uno!" dedi kaşlarını 'Sakin ol' der gibi kaldırarak.

Anka, Avcı'nın açıklamasıyla rahatlayarak bir nefes aldı ve o andan sonra dikkatini oğluna verdi. Aşil on dakika boyunca neler yaptıklarını hevesle anlattı ve son olarak aklında tuttuğu soruyu dile getirdi.

"İşlerini bitirdin mi anne? Yarın sen de bizimle olamaz mısın? Yine birlikte yemek yiyemez miyiz?"

Anka bir an duraksayarak Avcı'ya kaçamak bir bakış attı ve ses tonunu normal tonda tutmaya çalışarak "Henüz hepsini bitiremedim bebeğim. Birkaç gün daha sürecek..." diye karşılık verip hemen aklındaki diğer konuya geçiş yaptı. "Bu arada sen de yarından itibaren eski düzene dönüş yapıyorsun küçük bey... Sporu bu hafta boşladın, hocan bugün seni sordu."

Aşil utangaç gözlerle baktı annesine.

"Ama babam geldi ya..."

"Babanla artık sık sık görüşeceğine göre sporunu aksatman da gerekmez. Eminim baban sporun bitene kadar seni bekler. Hem biliyorsun sadece haftada üç gün."

Aşil söylenenden çok hoşlanmasa da itiraz etmemiştir. Başını sallayarak onayladığı anda Anka onu kucaklayarak ayağa kalktı.

"Hadi bakalım artık yatma vakti. Çok yorgun görünüyorsun."

Aşil kollarını annesinin boynuna sararken başını omzuna yaslamıştı.

"Babam yarın sabah beni alamayacakmış çünkü bazı işleri varmış. Babama yarın beni spordan almasını söyler misin anne? Gelir değil mi yine?"

"Elbette gelir bebeğim. Ben babana haber vereceğim merak etme."

Anka ve Avcı göz göze gelince, Avcı gözleriyle sonra konuşacaklarını ve beklediğini işaret etti. Anka belli belirsiz başını sallayarak yukarı merdivenlere yöneldi.

Sonraki yirmi dakika boyunca Aşil'in pijamalarını giydirmiş ve yatmaya hazırlamıştı. Çocuk o kadar yorgundu ki okuduğu kitabın daha dördüncü sayfasına gelmeden sızmıştı. Anka oğlunun üzerini dikkatli bir şekilde örttükten sonra alnuna dudaklarını bastırmış, gece lambasını kapatmış, odanın kapısını aralık bırakarak aşağı inmişti. Hiçbir zaman Aşil'in oda kapısını tam kapatmazdı. Onu, en ufak sesle dahi kendisini çağırdığında duyabilmek istiyordu.

Aşağı indiğinde Avcı kanepede kaykılmış, bacaklarını ortadaki sehpa uzatarak başını kanepenin sırtına dayayarak

ANKA

gözlerini kapamış haldeydi.

"Yorgun görünüyorsun."

"Öyleyim." derken Avcı zorlukla başını kaldırıp gözlerini açtı.

"Çok tutmayayım o zaman seni hemen çık yat yatağına."

"Dışarı çıkmam lazım. Görüşeceğim birkaç kişi var, bu gece kalamam."

Anka itiraz etmedi. Avcı'nın ne zaman kalıp, ne zaman gideceği belli olmazdı ve onun bu tahmin edilemez temposuna alışmıştı. Bazen memur gibi düzenli bir şekilde gelir gider, bazen günlerce görünmezdi ortalıkta.

"Sana söylemem gereken birkaç şey var." diye söze girdi Anka uzatmadan.

Avcı dikkatle ona bakarken devam etti.

"Öncelikle onunla konuş..." diye başladığı cümlesinde Derim Akhan'ın adını telaffuz etmek istemediğini belli ediyordu. "...Aşil eski düzenine devam edecek ve kendisini oğlunun düzenine göre ayarlasın. Sporu bu hafta ihmal etti, babasını görmenin heyecanı vardı bu yüzden ses çıkarmadım ama alışkanlıklarını bozmasını istemiyorum. Bu benim için önemli biliyorsun."

Avcı başını salladı. "Biliyorum. Hepimiz için önemli... Merak etme söylerim, ona göre ayarlar kendisini."

"Ayrıca her gün görüşemeyeceklerini de bir an evvel aklına kazısın. İlk hafta Aşil'in hatırı için sesimi çıkarmadım ama oğlumla benim de zaman geçirmeye ihtiyacım var. Haftanın iki en fazla üç günü görüşecekler, hangi günler ona uyuyorsa sana söylesin ben de diğer günleri kendime göre programlarım."

"Bundan hoşlanmayacak. Beni sürekli sıkıştırıyor. Birlikte zaman geçirmeniz Aşil için de iyi olacakmış o yüzden senin de onlara katılmanı istiyor."

"Böyle bir şey olmayacak! Onunla bir araya gelmeyeceğim. Aşil'in iyiliği için onun varlığına katlanıyorum, daha fazlası mümkün değil. Onu görmek istemiyorum!"

Anka'nın sinirli bir sesle sarf ettiği sözlerle Avcı çaresizce

baktı. Derim ve Anka arasında kalmıştı. Anka'ya hak veriyordu ve sözlerine de katılıyordu ancak Derim Akhan vazgeçecek biri değildi. Anka'yı hayatında istiyordu ve Anka'nın vanaşmaz tutumu onun hiçbir şekilde geri çekilmesine fayda sağlamıyordu.

"Söylerim ama dinlemiyor. Her an kapıya dayanırsa şaşırma derim."

"Böyle bir şeyi yapmasın Avcı!" dedi Anka gözleri hırsıyla parlayarak. "Aşil'in yanında ses çıkaramıyorum ama beni zorlarsa bundan çekinmem de."

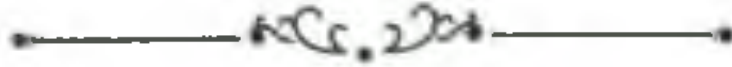
"Biliyorum... Ama Aşil için lütfen yine de kendine hakim ol."

Anka yüzünü buruşturarak ters ters Avcı'ya baktı.

"Neyse bunu bir şekilde hallederim ben... Sana başka bir sorunu söylemem lazım..." dediği anda Avcı merakla diklendiği sırada Anka devam etti tatsız bir sesle.

"Grenkov haddini iyice aştı. İşyerine gönderdiği ve iade aldığı çiçekler yetmiyormuş gibi bu akşam Sergei'yi buraya yolladı." dediği anda Avcı'nın gözleri öfkeyle parladı. İnanmaz gibi kıza bakarken Anka devam etti. "Hâlâ ısrar ediyor ve adam hayırdan anlamıyor gibi görünüyor. Sergei'ye sert bir uyarı yaptım ve gerekirse resmi şikayette bulunacağımı söyledim ama adamın ciddiye aldığını sanmıyorum. Bir daha gelirlerse içeri almamaları hususunda Serdar'a talimat verdim. Bu sıra daha dikkatli olmamız lazım."

4. BÖLÜM

2003

İstanbul

Mehmet Aydar'ın Irak görevini sonlandırıp yurda dönüşünün üzerinden dört ay geçmişti ve geçen ay ordudan istifa etmişti. Geçen iki yıl boyunca ara sıra MİT Başkanı ile görüşmüşlerdi. Ahmet ve ailesinin ölümünün ardındaki sır henüz çözülmemişti. Tüm araştırmalara rağmen gerçek suçlulara ulaşamamışlardı ve zaten bu ölümler kayıtlara da kaza olarak geçirilmişti.

Ancak bu durum Mehmet Aydar'ın sindirebileceği bir şey değildi. Yurda döndüğünde ilk işi bu kaza ile ilgili tüm dosyaları bir araya getirmek ve incelemeye başlamakti. Geçen birkaç ayda da bir ilerleme kaydedememişti. Buna paralel Gizli Birim'in kurulması için de çalışmalara başlamıştı ve gizlilik içerisinde yürütüyordu. Yurda döndükten sonra hiç ummadığı birinin görüşme talebinde bulunduğunu öğrenmişti ve Funda Akhan ve Derim'le irtibata geçtiği dönem de o zamanlara rastlıyordu.

Derim'i Fransa'ya gönderdikten ve Funda'ya gerekli korumayı sağladıktan sonra kardeşinin üzerinden gözlerini ayırmamıştı. Onun bu derece rezilce işlere bulaşmış olması utançla kıvranmasına neden olmuştu fakat onun önünü kesmekten başka yapabileceği bir şey de yoktu. Kardeşi geçmişine ve adına gururla bağlı olan ailesini utanca boğmuştu ve onu tanıdığı kadarıyla şeref ve haysiyet gibi duygulardan uzak biriydi. Akif Sancar'ı kontrol altına aldığını düşündüğü sıralarda Gizli Birim'i kurma çalışmaları da hayli iler-

lenmişti.

Tam da o günlere denk; Birim Merkezi olarak tahsis edilen binanın iç hazırlıklarını kontrol etmek için şehrin merkezindeki binanın otoparkına aracını park etmiş, araçtan çıkıp asansörlere yöneldiğinde geniş kolonun arkasından çıkan biri suratına silah dayamıştı.

Yüzüne doğrultulan silahı umursamadan tutan elin sahibine bakmıştı.

"Süleyman?" dedi şaşkınca. Genç adamın şu anki görüntüsüyle neredeyse onu tanıyamayacaktı.

Süleyman'ın memleketinde olduğunu sanıyordu. Birim için yeniden onunla irtibata geçmeyi düşünüyordu ancak hâlâ Ahmet'le ilgili ne diyeceğini bilemediğinden sürekli ötelemeye çalışmıştı.

"Sen de içlerinde misin?"

Süleyman'ın buz gibi bir sesle sorduğu soruya anlamayarak baktı.

"Ne diyorsun Süleyman sen? Bu silah ne yüzüme doğrulttuğun?"

"Sen de onlardan mısın?" diye bağırdı Süleyman.

Çocuk iki sene içerisinde vahşi bir görünüme bürünmüştü sanki. Sakalları uzamış, saçlarına en az iki yıldır berber eli değmemişti.

"Kimlerden?" diye sordu şaşkınca Mehmet Aydar. Süleyman'ı alt edebilirdi ama bunu yapmak istemiyordu. Çocuğun derdinin ne olduğunu öğrenmek ilk amacıydı.

"Ahmet Abi'yi öldürenlerin arasında sen de var mısın?"

Mehmet Aydar, Süleyman'ın sorusuyla önce donakalmış ardından delirmiş gibi çocuğun üzerine atılmıştı.

"Ne diyorsun lan sen? Ne diyorsun sen?" diye bağırarak yüzüne tutulan silahı etkisiz hale getirip birkaç hareketle Süleyman'ı yere sermişti. Yüzüstü yere yatırdığı genç adamın sırtına dizini dayayarak bir kolunu bükmüş diğer eliyle saçlarına asılarak başını geriye çekerek yeniden kükremişti.

"Sen benim kardeşime bunu yapabileceğimi nasıl düşünüyorsun lan? Ne biliyorsan anlatacaksın bana!"

"Hiçbir bok anlatmıyorum. Sen de onlardansın öyle değil mi?"

"Süleyman delirtme beni! Kimlerdenim lan? Kim onlar? Kim öldürdü benim kardeşimi?"

ANKA

Mehmet Aydar aniden Süleyman'ın üstünden kalkıp bağırmıştı. "Kalk ayağa!"

Süleyman atik bir hareketle ayağa kalkıp adamın karşısına dikildi. Mehmet Aydar ateş saçan gözlerini genç adama dikti.

"Bak bana lan! Bak bana! Gözlerime bak! Gözlerime bak ve bana şimdi söyle kimlerdenmişim ben?"

Süleyman, Mehmet Aydar'ın öfkeli ancak düşmesine engel olmaya çalıştığı yaşlarla dolu gözlerine baktı. Adam o kadar acı çekiyordu ki yıllardır onu tanıyan genç adam, şüphelerinde yanıldığını anlamıştı. Mehmet Aydar aynı öfkeyle bağırmaya devam etti.

"Aylardır o siktiğimin dosyalarını inceliyorum, bir bok bulamadım! Sen bana böyle geldiğine göre bir şeyler buldun demektir ve bana hemen anlatacaksın Süleyman!"

Süleyman neredeyse dakikalar süren bir sessizlikte dikkatli bakışlarla karşısındaki adamı incelemiş nihayet derin bir nefes alarak konuşmaya başlamıştı.

"Aracınıza geçelim, ayak üstü anlatılmayacak kadar uzun bir konu."

İki adam Mehmet Aydar'ın biraz evvel çıktığı araca hareketlenip ön koltuklara oturdular. İkisi de karşılarındaki boş duvara bakarken Süleyman anlatmaya başladı.

"O gece miştemi lattaydım her zamanki gibi. Gece geç vakit duyduğum seslere uyandım ve hemen dışarı fırladım. Evin üst katını alevler sarmıştı. Kapıyı kırıp içeri girdim ancak merdivenlerden yukarı çıkmama engel olacak kadar yüksekti alevler. Şaşkındım. Bunun nasıl olduğunu anlamamıştım. Alarm çalmamıştı. İtfaiyeyi aradım hemen ama çabucak gelemeyeceklerini biliyordum. Yukarı çıkmayı denedim çünkü yukarıdan Ahmet Abi'yle Mahfer Yenge'nin çığlıkları geliyordu. Çocuklara bağıyorlardı. Onların da odalarında sıkışıp kaldıklarını tahmin ediyordum. Ahmet Abi'ye seslendim. Deli gibi bağıryordum. Ahmet Abi odadan çıkamadıklarını, her yerin alev aldığını, çocuklara ulaşamadıklarını bağıyordu. Çocukların odası merdivenlerin başındaydı biliyorsunuz. Onların odası koridorun en dibindeydi. Yeniden merdivenlere atıldım, en azından çocukları kurtarabilirim diye düşündüm ama daha birkaç basamak çıkmadan merdivenler çöktü. Yukarı gidişim tamamen

kapanmıştı. Delirmek üzereydim. Ahmet Abi'yle Mahfer Yenge'nin çılgınlıkları önce kesik kesik geldi sonra tamamen duyulmaz oldu. Muhtemelen dumandan nefes alamaz hale gelmişlerdi. Çocukların sesi hiç çıkmamıştı ve onların duman yüzünden çoktan öldüklerini düşündüm. Uykularında fark etmeden öldüler ve şimdi de cayır cayır yanıyorlar diye düşünerek aklımı kaçıracığımı sandım. Alevler evin alt katına doğru ulaşmışlardı. Çıkmam gerekiyordu ama bırakıp çıkamıyordum. Ahmet Abi'yle Mahfer Yenge'nin öldüklerine emindim çünkü evin tavanı çökmeye başlamıştı. Biliyorsunuz üst kat tamamen ahşaptı. İtfaiye gelmiyordu. Tekrar aradım ve yolda kaza olduğunu, geçemediklerini söylediler. Göz göre göre ölüyordu hepsi. Deli gibi bağırmaya başladım. Bu yangın normal bir yangın değildi biliyordum. Böyle bir şeyin olması imkansızdı. Dumandan sürekli öksürüyordum. Artık hiçbir yer görünmüyordu. Alt katı da alevler iyice sarmaya başlamıştı.

Mecburen dışarı çıkmak zorunda olduğumu düşünürken birden aklıma geldi. Çocuklar bazen anne babaları uyuduktan sonra onlardan gizli oynamak için, alt katta daha önce kazan dairesi gibi kullanılan ama sonradan Mahfer Yenge'nin ardiyeye çevirdiği küçük bodruma inerlerdi. Kendileri için oyun alanına çevirmişlerdi orayı. Mahfer Yenge yakaladığında kızardı ama onlar yine de ondan gizli orada zaman geçirirlerdi bazı geceler. Evi terk etmeden önce bu aklıma gelince bir ümit deyip mutfığa koştum. İçeride elektrikler kesikti ve karanlıktı ama evi iyi biliyordum. Mutfaktaki musluğu biliyorsunuz, musluk spiralliydi. Kendime çekip başımdan aşağı tutarak ıslattım kendimi. Bulduğum bütün havluları da ıslattım ve birini yüzüme bastırıp diğerlerini elime alarak merdivenlerin altından oraya açılan kapıya atıldım.

Duman oraya kadar girmişti. Doğru düzgün göremiyordum. Gözlerim çok yanıyordu. Bodruma indiğimde gördüğümü manzara... Hayatımda beni daha önce bu kadar mutlu eden başka bir şey görmemiştim."

"Çocuklar yaşıyor yani..." diye Mehmet Aydar atılarak yarı sevinç yarı şaşkınlıkla Süleyman'a döndü. Dakikalar sonra ilk defa sesi çıkmıştı. Süleyman başını salladı onaylayarak.

"İkisi de birbirine sarılmış sürekli öksürüyorlardı. Neredeyse

ANKA

kendilerinden geçmişlerdi. Hızla atıldım ve yüzlerine ıslak havluları tutarak onları bırakmamalarını söyledim. İkisini de kucaklayarak dışarı çıktım. Neredeyse bayılmak üzerelerdi. Evin dışına çıktığı-mızda temiz havayı soluyunca biraz kendilerine geldiler ve bu kez de anne babalarını sormaya başladılar. Ne cevap vereceğimi bilemi-yordum...”

Süleyman uzun süren konuşmasına o noktada ara verdi. Mehmet Aydar heykel gibi yerinde oturmaya devam ederken gözlerini Süley-man'dan ayıramıyordu. Bir süre devam eden sessizlik Süleyman'ın sesli bir nefes alarak yeniden konuşmaya başlamasıyla kesildi.

“Çocukları sakladım. O yangının kazayla çıkmayacağını bile-cek kadar evi iyi biliyordum. Bütün aileyi öldürmeye çalışmışlardı. Başka hiçbir ihtimal vermiyordum. Ahmet Abii her şeyden şüphe etmem gerektiğini öğreterek yetiştirdi beni. Ben de şüphe ediyor-dum. İtfaiyenin gelmesinin artık hiçbir anlamı yoktu. Ev küle dön-müştü. Ahmet Abi ve Mahfer Yenge ile birlikte küle dönmüştü ev. Çocuklar için tedbirleri alabilmem için çok hızlı hareket etmem ge-rekiyordu, o yüzden çocukları müstemilatta sakladım kısa bir süre. Sonra Adli Tıp'taki bizim adamı aradım. O hafta bir çocuk yuva-sında yangın çıkmıştı ve birkaç çocuk ölmüştü. İki cesedi getirme-sini söyledim ve sonrasını tahmin edersiniz sanırım. Adli Tıp'taki bizim adam kimlik teşhisinde çocukların da öldüklerini teyit etti. Çocukları ertesi gece Osman Baba'ya götürdüm. Durumu ona an-lattım ve dosyalarının olmayacağını özellikle belirttim. Kimsenin onların kimliklerini bilmemesi gerekiyordu.”

“Hayattalar hâlâ? Osman Baba'nın oradalar?” diye sordu Meh-met Aydar ümitle.

Süleyman başını salladı. Ardından yüzünü Mehmet Aydar'a çevirdi.

“Ekiplerin çalışmasının ardından çıkan sonuç; yukarı kattaki üç avrı prizde kontak meydana geldiği ve yangının elektrik kontağın-dan çıktığı idi. Üç ayrı priz aynı anda? Bunun olma ihtimali nedir sizce?”

“Öyle bir olasılık yok!” dedi Mehmet Aydar sert bir sesle.

Süleyman başını salladı. “Bu bariz bir suikasttı. Tüm aileyi yok etmek üzere düzenlenmiş bir suikast. Kime güveneceğimi bilemi-

yordum ve kızların yaşadığını kimseye söylemedim. Yalnızca Osman Baba biliyor."

"Kim yaptı peki bunu?"

Mehmet Aydar keskin gözlerle Süleyman'a bakarken genç adam ilk defa gözlerini kaçırdı.

"Başkan'a yalan söyledim. Memlekete hiç gitmedim. İki yıldır İstanbul'daydım. Bunun sorumlularını bulmam gerekiyordu. Ahmet Abi'ye bunu borçluydum. Onlar benim ailemdi... Bir yıl boyunca iz sürdüm ve yapanları buldum. Aracıları cehenneme yolladım ama işi verenler için hâlâ bekliyorum."

"Neden?" diye sordu Mehmet Aydar sert bir sesle. "Neyi bekliyorsun?"

"Emin olmayı!"

"Neyden?" diye sertçe sordu adam.

"İşi yapanlar önemsiz mafya elemanlarıydı. Kimsenin olmadığı bir zamanda gizlice eve girip düzeneği kurmuşlar. Yapanı buldum. Konuşturdum..." Süleyman'ın hırslı sesi onun adamı nasıl konuşturduğunu işaret ediyordu. "Onun bir üstüne gittim. Yeni babalardan biriydi. Geçen sene okumuşsunuzdur gazetelerde. Ölü bulundu ve diğer mafyaların onu öldürdüğü düşünüldü. İsimleri ondan aldım."

"Kim?"

Mehmet Aydar delirmek üzereydi. Süleyman bakışlarını yeniden adama çevirdi. Buz gibi bakıyordu.

"Müşteşar yardımcısı Zeki Torun ve Akif Sancar Ağaner!"

Ve Süleyman, Mehmet Aydar'a hayatının en ağır darbelerinden birini indirmişti. Anlatılanları dinleyen Mehmet Aydar'ın omuzları çökmüştü.

"Sizin de onlardan biri olduğunuzu düşündüm. Başkan'a da güvenmedim, o yüzden dönüşünüzü bekledim."

"Bunu bilen başkaları var mı?"

Mehmet Aydar tükenmiş bir sesle sormuştu.

"Yok! İz bırakmamışlar. Konuyu bilenleri de ben öldürdüm. Diğer ikisini de öldürecektim ama henüz yanaşamadım. İyi korunuyorlar."

Mehmet Aydar başını salladı. Uzun süre sesi çıkmayarak yığılı

ANKA

kaldığı koltukta oturdu. Neden sonra sesli bir nefes aldı.

"Öldürmek çözüm değil Süleyman. Ölüm onlar için kurtuluş, oysa ben en sert şekilde cezalandırılmalarını istiyorum."

Süleyman bir an yanındaki adama baktı ve istemeden de olsa ona hak verdi.

"Ne yapacağız peki?"

Mehmet Aydar önce cevap vermedi. Sonra yerinde toparlanarak dikleşti. Karşıya bakan dik bakışları öfkeliydi.

"Ortada delil olmadığı için içeri alamayız. Hata yapmalarını bekleyeceğiz. İkisini de takibe alacağız ve sıkıştıracağız. Bunaldıklarında mutlaka hata yapacaklar. Hata yaptıklarında da orada olacaklar."

Süleyman bir süre sessizce düşündükten sonra kabullenerek başını salladı.

"Bu bekleyiş çok sürebilir."

"Biz onlardan daha sabırlı olacağız..." dedi Mehmet Aydar inançlı bir sesle. Yüzünü Süleyman'a çevirdi.

"Birim faaliyete geçiyor. Sen de başlıyorsun..." Süleyman'ın itiraz eder gibi hareketlendiğini fark ettiğinde elini kaldırarak adama engel oldu. "İtiraz yok Süleyman. Bunu ikimiz de Ahmet'e borçluyuz... Birim'de benim yanımda olacaksın. Gidip çocukları alalım. Onları yetiştireceğiz ve babalarının gurur duyacakları evlatlar olacaklar. Yanlarından bir an bile ayrılmayacaksın. Onların abisisin sen."

Süleyman yalnızca birkaç saniye çaresizce Mehmet Aydar'a baktı ve kabullenerek başını salladı.

Günümüz

Aradan geçen birkaç haftada durum kısmen Anka'nın istediği düzende seyrediyordu. Aşil bazı zamanlarını babasıyla geçirirken Anka'nın istediği gibi alıştığı düzeni de bozmuyordu. Haftanın üç günü, okul sonrası spor adı altında çalışmalarına gidiyordu ve Derim oğlunu bu çalışmanın bitiminde alıyordu. Avcı o hafta Aşil'le birlikte Derim'in yanın-

da kalmamıştı. Sadece çocuğun alınma saatinde gidiyor ve Aşil'i evine getiriyordu.

Derim'in varlığı Anka'yı itiraf etmekten kaçındığı bir panik içine sokmuştu oğlu konusunda. Sanki onunla geçirdiği zaman yeterli gelmiyormuş gibi hissediyordu ve bu süreçte Aşil'in yanında olduğu her anı tamamıyla oğluna ayırıyordu. Oynadıkları oyunlar, okudukları kitaplar ya da birlikte izledikleri filmler aslında geçmişte de birlikte yaptıkları aynı aktivitelerdi ancak yine de sanki oğlu elinden uçup gidecekmiş gibi hissettiğinden, geçirilen zaman da daha kıymetli geliyordu şimdi.

O haftayı herkes kendi içlerinde yaşadıkları çatışmalarla geçirmişlerdi. Anka hem Birim'deki işlerine yoğunlaşmaya çalışmıştı hem de aklının bir bölümü oğlu ve Derim'e bölünmüştü. Birkaç akşam geç çıktığında Aşil'in de babasıyla daha fazla zaman geçirmesine istemeden de olsa izin vermişti. Bu gibi durumlarda çoğunlukla Aşil'in yanında Mehmet Aydar'ın evinde senelerdir çalışan Handan Hanım devreye girer, Aşil'le ilgilenirdi ancak Derim'in varlığı Aşil'in de ısrarlarıyla bu anlarda babasıyla kalmasına neden olmuştu. Elbette yine de tek bir gece bile Aşil'in evinin dışında bir yerde uyumasına izin vermemişti. Kaç olursa olsun Avcı'nın Aşil'i eve getirmesini istiyordu ve Avcı alışlagelmiş yoğunluğunun içinde bile bunu ihmal etmiyordu. Aşil hepsi için özel ve kıymetliydi ve Avcı için Aşil hiçbir zaman ne engel ne de yük olabilecek bir etkendi.

Derim'in durumu Anka'dan çok daha çetrefilliydi. Anka kafasının içerisinde neyi isteyip istemediğine ya da ne yapmak isteyip istemediğine karar vermişti ve tavrını da net bir tavırla ortaya koymuştu. Ancak Derim'in bu tavrı kabul etmesi söz konusu olmadığından, geçen haftayla birlikte sabırsızlığı hat safhaya ulaşmıştı. Avcı'nın başının etini yemekten geri kalmıyordu. Elbette Avcı'nın ona aldırış etmemesi sınırlarını alt üst etse de söylenmeye devam etmişti. Anka'yı görmek istiyordu fakat kapısına gidip dayanmadığı sürece bunun gerçekleşmesi hayal görünüyordu. Birim Merkezi'ne

ANKA

yaptığı iki günlük ziyaret, Mehmet Aydar ve Avcı ile yapılan toplantılar ve aktardığı tüm bilgiler onları hummalı bir çalışma evresine sokmuştu. Her ziyaretinde Anka'yı görebilme umudu yerle bir olmuştu. Toplantılara Anka katılmamıştı ve Birim'de sorumlu olan birkaç kişi ile birlikte tüm bilgiler değerlendirilmişti. Bilgilerin Anka'ya da verileceğini biliyordu ama onu görmesi mümkün olmamıştı. Anka, Derim'in her ziyaretinde başka bir bölümde işi olduğu gerekçesiyle ortada görünmemişti.

Derim sakin olmaya çalışmaktan yorulmuştu ve sabrının ne kadar sürdüreceğini bilemiyordu. Çoğu kez Aşil'i kendisi bırakmak istemiş ve bu vesile ile de Anka'yı görebileceğini düşünmüştü fakat bu eylemlerin onu de Avcı tarafından kesilmişti. Avcı geri adım atmaz sertlikte bunu yapmamasını dile getirmişti. Hiç kimseyi umursamayan ve kimseden gözü korkmayan Derim için bu akıl almaz bir değişiklikti ve atacağı her yanlış adımın onu çok daha geriye sürükleyebileceği korkusu yaşadığından, öfkeden kudurarak Avcı'ya boyun eğmek zorunda kalmıştı. Artık Jan'ın telkinleri de işe yaramıyordu. Anka'yı göremediği her gün burnundan soluyordu ve bunu da her zamanki gibi adamlardan çıkarıyordu.

Neyse ki onu oyalayan yegane şey; Aşil'den sonra Anka'nın evinin yakınında akıl almaz bir fiyat teklifiyle aldığı evin hazırlıklarıydı. Çoğu zamanı evin hazırlık çalışmalarına ayırıyordu. Evin içinde istediği değişiklikleri yaptırmak için işçiler çoktan içeri sokulmuştu ve Derim hepsinin tepesinde boza pişiriyordu.

Adamları Derim'in öfkesine aldırıyor görünmüyorlardı. Aşil'in varlığı onlar için de bir değişiklikti aslında. Çocuğun doğal cazibesi hepsinin ona hayran olmasına neden olmuştu. Yaşından beklenmeyecek zeka ışıltısı, sevimli sıcaklığı adamların da çocuğu el üstünde taşımalarını sağlıyordu. Derim'in oğlu olması nedeniyle Aşil'in önemini bildikleri üzere aslında her birinin Derim'e hissettiği gönül borcu nedeniyle çocuğu gözetmeleri yadsınamazdı. Derim arkada adam bırakmazdı ve defalarca kez kendi adamları için tehlikelere göğüs

germişti. Her birini bataktan çıkarıp onlara bir amaç vermişti ve Derim'e hissettikleri sarsılmaz güven onun oğlunu koruyarak bir karşılık bulacaktı.

Derim'in adamları içinde Aşil'in varlığını en başından beri şokla karşılayan ve hâlâ çocuğun varlığını kabullenemeyen tek kişi Banu idi. Elbette bunu açıkça belli etmemiştir. Bu konudaki düşüncelerinde de hiç açık vermiyordu. Derim'in Aşil'i eve getirdiği ilk günden beri yaşadığı şoku ve hüsranı atlatmaya çalışıyordu. Son iki seneyi yine Derim'in yanında geçirmişti ve bu süreçte neden yaptıklarını bilmediği operasyonlarda da üzerine düşeni yapmıştı. Derim'in ona verdiği görevleri hiç sorgulamazdı ve Derim'in yanında kaldığı sürece sorgulamayacaktı da...

Ancak Aşil'in varlığı Banu'nun düşüncelerinin altüst olmasına neden olmuştu. Adamlar sözleşmiş gibi konu hakkında konuşmuyorlardı. Zaten çoğunun gerçeği bilmediği de ortadaydı. Gerçeği bilen yalnızca görevlere ayrılan grupların sorumluları idi ve onların da ağızlarının sıkılığı göz önüne alınırsa onu tatmin edecek açıklamaları yakın zamanda duyamayacağı belliydi. Buna rağmen merakтан kıvrınmasına engel olamıyordu. Çocukla henüz yakın bir temasta olmamıştı ve annesinin kim olduğu hakkında da herhangi bir bilgiye ulaşamamıştı. Aklı delicesine çalışıyor, Derim'in ne zaman ve kimden çocuk sahibi olduğunu bulmaya uğraşıyordu fakat hâlâ akla yatkın bir açıklama bulamamıştı. Onun Malta'da olduğu süre içerisinde yapılan hiçbir operasyondan bilgisi yoktu ve çocuğun yaşı düşünülürse Malta'da olduğu dönemde Derim'in hayatına birisi girmişti.

O dönemi düşündüğünde aklından geçen tek kişi o esir sürüttü fakat onun da akıbeti belliydi. Derim'in onu ortadan kaldırdığını düşünmüştü. Neler olduğuna dair kimeden bilgi edinememiştir ancak adının Selin olduğunu bildiği kadını bir daha görmemiştir. Bu durum kadını Derim'in ortadan kaldırdığını düşündürtmüştü kendisine. Şimdiyse nadir de olsa Derim ve Jan arasında geçen konuşmalardan bölük porçuk kulak misafiri olduğu gibi çocuğun annesinin adı

ANKA

nın Anka olduğunu öğrenmişti. Bu ismi daha önce hiç duymamıştı ve kendisi Malta'da olduğu dönemde Derim'in bu kişiyle bir birliktelik yaşadığı fikrine kapılmasına neden olmuştu. Kadın ortada olmadığına göre Derim için önemli biri olmamalıydı ancak çocuğa karşı aşırı korumacı ve sevgi dolu olan Derim, Banu'nun yine de şüpheyile kıvrınmasına neden oluyordu. Çocukla annesi hakkında konuştuklarında duyduğu ses tonu daha önce Derim'de duyduğu bir ton değildi ve Banu'nun kafasındaki tehlike sinyalleri hiç susmuyordu.

Kafasının içinde dönüp duran tüm tilkilere rağmen dışarı gösterdiği resim sadık, makul ve Derim için her şeyi sorgusuz yapabilecek cesur biri idi. Geçmişte aldığı ders nedeniyle verilen görevleri sorgulamıyor, hiçbir şeye karşı çıkmıyor ve sadakatle yalnızca işini yapıyordu. Derim'in ikinci bir hatayı affetmeyeceğini çok iyi biliyordu ve bu riski göze alması mümkün değildi. Yeni bir hatada sürgünle kurtulmayacağını hepsi biliyordu ve Banu, Derim'in uzağında yaşama fikrini asla kabul edebilecek bir kadın değildi. Derim'le ilgili planları ve hisleri hiç değişmemişti. Umudunu hiç yitirmiyordu ve çocuğun varlığı da bu umuda ilişkin hiçbir negatif düşünceye kapılmasına neden olmuyordu. Derim hâlâ yalnızdı ve etrafında kalıcı olan tek kadın kendisiydi. Diğerleri her zaman gelip geçiciydi ve çocuğun annesi de yalnızca onlardan biriydi.

Banu kendince vardığı sonucun rahatlığını yaşarken, Derim için gerçek onun düşüncelerinin çok uzağında idi. Derim'in benliği geçen beş sene içerisinde çok değişmişti ve Banu'nun bu gerçekliği görebilecek sağduyusu yoktu. Belki de kabul etmek istemediği için göremiyordu.

Oysa Derim dışarıdan bakıldığında her ne kadar tıpkı eski Derim gibi görünse de içinde başka bir adam çoktan peyda olmuştu. Geçmişte gözlerinin önünde bir kalbe sıkılan kurşun çoktan Derim'in o eski katı kalbini parçalamış, yerine başka türlü atan bir kalp bırakmıştı. Derim o günden beri çarpan kalbinin her atımında başkası için yaşadığını biliyordu. Sonra o başkası ikiye katlanmış artık her kalp çarpıntısı

bir kadın ve bir çocuk için görevine devam etmişti. Çocuk şimdi yanındaydı. Onunla geçirdiği her an paha biçilemezdi. Yüreğinin bu derece delicesine coşabileceğini geçmişte düşünemezdi ama Aşil'e her baktığında bazen kalbinin adeta göğüs kafesini delemek bir güçle çarptığını hissediyordu.

Oğlunun kendi yaşadığı hiçbir şeyi yaşamasına izin vermek istemiyordu ve onunla geçirdiği her an gözünü bir an bile Aşil'in üzerinden ayırmıyordu. Hatta çocuğun koca evin içinde koştururken ayağı takılıp düştüğü bir anda bu duygunun onu nasıl ele geçirdiğini de tam olarak hissetmişti. Aşil'in incindiğini düşündüğü anda beyninden vurulmuşa dönmüştü. Yerinden fırlayıp oğluna koşması ve onu kucağına alarak kaldırması yalnızca birkaç saniye sürmüştü. Aşil her ne kadar umursamadan gülümseyerek sakarlığından söz etse de, gözünden tek damla yaş akmasa da; Derim'in gözlerindeki korku çocuğa kadar ulaşmıştı ve babasını sakinleştiren de yine o olmuştu.

"Ben hep düşünüyorum baba. Bir şey olmadı ki. Acımadı bile."

"Daha dikkatli olmalısın oğlum. Canının acımasını istemiyorum."

Derim kollarının arasında sardığı çocuğun saçlarını öpmüş, iyi olduğundan emin olmak istercesine dakikalarca kucağında tutmuştu. Aşil'in bu sevgiden yana şikayeti yoktu. Babasının korumacı, güçlü kollarında kendisini daha iyi hissettiği aşikardı ve Derim'in sunduğu hasret dolu sınırsız sevginin tek bir damlasını boşa harcamak istemez gibiydi.

Derim, bir sonraki hafta ev için yapılan tüm çalışmaların ardından nihayet istediği gibi taşınma işini de bitirmiş ve Anka'nın yaşadığı sitenin beş kilometre uzağındaki eve yerleşmişti. Aşil'le olan açığı hızla kapatırken, Anka ile olan uzaklığın gün geçtikçe büyümesine tahammül edemiyordu. Son beş sene boyunca sabrettiği dayanma gücü sınıra gelmişti. Anka'nın ona yakın davranmayacağını daha önce de tahmin etmişti ve bununla savaşmaya kendisini hazırlamıştı ancak boylesi bir boşluk hiç aklına gelmemişti. Anka görünmez gi-

ANKA

biydi. Haftalar geçmesine rağmen hâlâ bir kez bile yüzünü görememişti ve bu durumu kabul etmesi imkansızla eş değerd. Bu yokluğun acısı her geçen gün içini dağlarken o günlerde çıkması gereken zorunlu seyahat, Aşıl'ı de birkaç gün göremeyeceği gerçeğiyle birleşince gerginliğini hat safhaya taşınmıştı. İsteddiği tek şey Anka ve Aşıl'le zaman geçirmek ve dünyanın geri kalanını umursamamaktı. Fakat gerçekler bu rüyaya izin vermiyordu.

Mehmet Aydar'la ortak çalışmaya devam etmek zorundaydı ve içinde bulunduğu konum da bu seyahatleri zorunlu kılıyordu. İstanbul'da bu kadar fazla zaman geçirmesinin dikkat çekmemesi için gerekli tüm operasyonları Mehmet Aydar yapmıştı. Ülkeye giriş çıkışları kayıt altına alınmıyordu ve zaten genelde nerede olduğu bilinmeyen Derim'i herkes için görünmez kılıyordu. Tüm tedbirler Aşıl içindi. Aşıl'ın varlığı kimse tarafından bilinmemeliydi ve Derim de dahil olmak üzere bu konuda hiç kimse en ufak taviz vermiyordu.

Derim'in birkaç günlük yokluğu Anka'nın az da olsa rahatlamasına ve gerilimden uzak soluk almasına neden olacak bir aralık yaratmıştı. Avcı vasıtasıyla Derim'in adamlarını da etrafından geri çekirmişti. Bu konudaki ısrarından vazgeçmeyi düşünmüyordu ve hayatlarının eski düzende devam etmesi için elinden geleni yapmıştı. Adamın üç gündür yurt dışında olduğunu biliyordu ve bu süreci oğluyla eski düzenlerinde geçirmişlerdi. Tek fark Aşıl'ın sık sık babasını sormasıydı.

Daha birkaç hafta evvel tanıştığı babasına çabuk alışmıştı ve yokluğunda çektiği hasreti gizlemiyordu. Anka her zamanki gibi makul bir tavırla çocuğu sakinleştirip gerekli açıklamaları yapmıştı. Derim'e karşı ne hissederse hissetsin oğlunu babasına karşı asla doldurmayacaktı. Ki son birkaç haftada hem kendisi gözlemlediği hem de Avcı'dan aldığı

bilgiler dahilinde; Derim, gerçekten de Aşil'e iyi baba olmaya çalışıyordu. Oğlunun elinden böylesi bir şeyi çekip alamazdı.

Alin ve kendisi hayatlarının çok kısa bir zamanında babalarının varlığını bilmişlerdi ancak Ahmet Soylu bir ömür de geçse kızlarına verdiği sevgiyi unutturmayacak denli iyi bir baba olmuştu onlara. Anka kendi oğlunun da bu duygu-yu yaşamasını istiyordu. Derim'le olan hesabı yalnızca ikisini ilgilendiriyordu ve Anka oğlunu asla bu savaşın ortasına koymayacaktı.

O akşam üzeri Aşil'i kreşten almış eve yollanmışlardı. Oğluyla sakin bir akşam geçirmeyi niyeti. Eve varmalarına yirmi dakika kala trafikte kırmızı ışıktaki beklerken, Aşil arkada kendi koltuğunda oturmaya devam ediyor, her zamanki gibi hiç susmadan konuşuyordu. Anka dikiz aynasından ara sıra oğluna bakarken gülümseyerek sorularına cevap veriyor, bir yandan parmakları direksiyonun üzerinde trompet çalarken ışığı takip ediyordu. Göz ucuyla kendi aracının yanında duran siyah büyük araca baktı. Yetiştiriliş tarzından aracın resmi bir araba olduğunu anlaması birkaç saniyesini almadı ve aynı anda istemsizce kaşları çatıldı. Işık yeşile döndüğünde sakince araca gaz verdi ve ileri sürdü. Siteye giden sakin olan ara yola girdiğinde, artık plakasını da gördüğü aynı aracın arkasından geldiğini dikiz aynasından görebiliyordu. Emin olmasına rağmen gayriihtiyari dikiz aynasından Aşil'in takılı kemerlerini kontrol etti. Aşil o gün okulda ve sporda yaptıklarını anlatmaya devam ediyordu.

Anka panik yapmadan aracını sürmeye devam ederken arkasındaki aracı kontrol etmeyi ihmal etmiyordu. Ve nihayet siteye ulaşmalarına birkaç kilometre kala arkasındaki araç hızlandı ve önüne geçip aniden direksiyonu kırarak onun da zorunlu olarak durmasına neden oldu. Anka tüm bu takibe rağmen sakinliğini korumuştur. Tecrübelerinden şu anki takibin ona zarar vermek amaçlı olmadığını biliyordu ve farkında değilmiş gibi davranmıştı. Araç aniden durduğunda başını hızla arkaya çevirip iki koltuğun arasından elini uzatarak Aşil'in eline dokundu.

ANKA

“Sakin ol bebeğim. Her şey yolunda. Sakın koltuğundan kalkma olur mu?”

“Ama çok dikkatsizler anne. Bunu yapmamaları gerek.”

Aşil her zamanki kuralcı ve bilmiş tavrıyla önlerinde aniden duran arabaya kızgınlığını gösteriyordu.

“Haklısın bebeğim. Konuşacağım ve ben de aynen bunu söyleyeceğim. Sen arabadan sakın inme.”

Aşil şaşkın bir uysallıkla başını salladığında Anka başını öne çevirdi ve kaşlarını çatarak ileri bakarken emniyet kemeriini çözdü. Aynı anda öndeki aracın arka kapısı açılmış tıpkı tahmin ettiği gibi Grenkov araçtan çıkmıştı. Anka ön camdan adamın çirkin gülümsemesini izledi ve sert bir hareketle aracın kapısını açarak dışarı çıktı. Sanki adamın arkasında olduğunun farkında değilmiş gibi yarı şaşkınlık yarı kızgınlıkla söze girdi.

“Bay Grenkov.” diye geçiştirir bir selam verdi ve öne doğru birkaç adım attı bir yandan konuşmaya devam ederek.

“İyi bir tesadüf diyemeyeceğim buna. Sanırım şoförünüz hâlâ İstanbul trafiğine alışmamış.”

“Anka.” dedi Grenkov aynı sırtımayla kıza yiyecek gibi bakarken. “Gerçekten de tesadüf oldu. Şoförümün kusuruna bakma...” diyerek başını hafifçe eğerek Anka’nın aracının içine baktı.

“Umarım ufaklık korkmamıştır.”

Adamın sen tonundaki ve gözlerindeki sinsi ifade Anka’nın tüm sinirlerini ayağa kaldırmış olmasına rağmen soğukkanlılığını yitirmeden karşılık verdi.

“Daha dikkatli olması konusunda şoförünüzü uyarırsanız sevinirim.”

“Trafikte seni far kedince bir selam vermek istedim ancak o sırada yeşil yanınca kaçırdık tabii. Sen fark etmeyince ben de biraz hızlanmasını söylemiştim şoföre. Dikkatsiz bir sollama oldu.”

Anka dik dik adama bakmaya devam etti.

“Araçta oğlum var ve bir çocuğun olduğu araba bu şekilde sollanmaz. Eminin başka bir karşılaşmamızda da selamlaşa-

bilirdik.”

“Ama davetlerimi hep geri çeviriyorsun. Başka türlü seni nasıl görebilirim ki?”

“Bay Grenkov... Size davetleriniz konusundaki tavrımı açıkça belli ettiğimi sanıyordum. Bunu Sergei de söyledim. İlgilenmiyorum... Böyle şeylere ayıracak zamanım yok.”

“Zaman bulsan ayırırsın yani?”

Grenkov ellerini pantolonun ceplerine sokarak Anka’ya doğru bir adım attı. Şimdi karşılıklı dikilirken aralarındaki mesafe en fazla iki metre kadardı. Anka adamın ısrarcı tavrına içten içe köpürse de dış görünüşü buz kadar soğuktu.

“Hayır Bay Grenkov.” dedi keskin bir sesle. “Tüm zamanımı oğlumla geçirmeyi tercih ederim. Ayrıca bunu başka nasıl anlatırım bilemiyorum çünkü anlatmaya çalıştım ancak siz anlamamakta ısrar ediyorsunuz... Sizinle ilgilenmiyorum ve istediğiniz türlü bir görüşme hiçbir zaman olmayacak. Bunu konumunuza yakışır bir beyefendi olarak kabullenmenizi, ilginizden hoşnut olabilecek başka kadınlara yönelmenizi rica edeceğim.”

Grenkov’un gözleri çok hızlı bir şekilde kısılarak yeniden ifadesiz şekle büründü. Duyduklarından hoşlanmadığı yüz ifadesinden belliydi.

“Anka...” derken ellerini ceplerinden çıkarıp hafifçe yine kıza yaklaştı. Başını Anka’nın dik gözlerle kendisine bakan yüzüne yaklaştırarak “Ben her zaman istediğimi alırım ve sen de bunu kabulleneceksin.” dedi kendinden emin tavrıyla.

“Bu konuşma çok tatsız bir hal alacak sanırım. Selam vermek adına yaptığınız bu gösteri bittiyse size iyi yolculuklar dilerim. Ancak uyarmak isterim ki bu konudaki ısrarlı tavrınız artık istismara giriyor ve rahatsızlığımı belirtir şekilde gerekli şikayetlerde bulunacağımdan emin olabilirsiniz.”

“Sen bu özgüveni nereden buluyorsun?”

Grenkov tehlikeli denecek bir ses tonuyla sormuştu bu soruyu.

“Benim ülkemdesin Grenkov.” derken bu kez Anka’nın ses tonu artık alttan almayacağını belirtir şekilde sertti. “Ko-

ANKA

numun, kim olduğuun umurumda değıl. Beni bir daha rahatsız etme! Özellikle oğlum arabadayken bir kez daha onun korkmasına neden olacak böylesi bir saçmalık daha yaparsan elimden geleni yapar, seni ÷lkene geri gönderirim!”

“Sen bana hiçbir şey yapamazsın! Diplomatik dokunulmazlığıım var benim. Kimse bana bir şey yapamaz. Basit bir kadının lafıyla hiçbir şey olmaz.”

Anka aniden arkasını adama dönerek arabasına doğru ilerlerken başını geriye çevirerek karşılık verdi.

“Senin şahsi düşüncenin aksine, bu ÷lkede hâlâ taciz edilen kadınlara sahip çıkan kanunlar var. Kim olursan ol! Beni bir daha rahatsız etme!”

“Göreceğız Anka. Göreceğız...” diye seslendi Grenkov arkasından.

Anka umursamadan ters bir bakışı adama fırlatıp yeniden aracına girdi ve kontağı çevirdi. Aracın ucunu sağa çevirdi ve önündeki arabanın yanından neredeyse yolun kenarına çıkarak yola devam etti.

“Anne?” diye endişeli bir sesle kendisine seslenen oğluna dikiz aynasından bakarak zoraki gülümsedi.

“Her şey yolunda bebeğıim, tıpkı senin dediğıin gibi daha dikkatli araba kullanmalarını söyledim.”

Çocuğın sesindeki endişe Anka’nın tüm korumacı içgüdülerini ayağına kaldırmıştı. Ama oğlunun endişeli sesinden daha çok buna neden olan; Grenkov’un aracın içini kontrol etmesi ve oğluyla ilgili konuşurken kullandığı ses tonuydu.

Eve ulaştıklarında Anka hiçbir şey olmamış gibi davranmaya devam etti ve Aşil’in bu tatsız olayı unutmasını sağladı. Birlikte yemek yapıp yemiş, ardından bir saat çocuk filmi izlemişlerdi. Yatmadan önceki bir saatte de Anka yine Aşil’le kitap okumuştı. Bu kez Aşil’e okutmuştu. Her geçen gün daha hızlanıyordu. Aşil her ne kadar kendisi okumayı sevse de yatarken annesinin kendisine okumasını her zaman daha keyifli buluyordu.

Aşil uyuduktan sonra Anka bir süre uyuyan çocuğı izledi. Derim’in henüz onun neleri yapabileceğıine dair bir fikrinin

oluşmadığı belliydi. Aşil arada çocuksu bir kurnazlıkla babasına okumayı bildiğini belli etmediğini söylemişti. Babasının ona kitap okuması hoşuna gidiyordu ve bu fırsatı elinden geldiğince kullanmak istediği açıktı. Muhtemelen babasının sesini duymak istediği içindi. Aşil o kadar uzun süre beklemişti ki onu, artık gerçekliğe dönüşen her şeyi bir vakum gibi içine çekmek istiyordu. Babasının sesi bunların başında geliyordu. Ses, onun gerçekliğini ispatlayan en büyük delildi ve Aşil de bu gerçekliğe tutunuyordu.

Her şeyin seyrini değiştiren olay bundan iki gün sonra gerçekleşti.

Cumartesi öğleden sonra Anka, Aşil'le birlikte birkaç saat süren alışverişten dönmüştü. Aralık ayında hava alışıldık soğuklara sahipti ancak buna rağmen arabayla alışveriş merkezine gittikleri için üzerlerine kalın montlar giymeleri gerekmemişti. Aşil farkına varmasa bile Anka alışveriş süresince yakınlarında hep bildik yüzler görmüştü. Elbette sadece onun bildiği yüzlerdi bunlar. Son yaşanan olayın ardından Avcı teyakkuzdaydı ve Anka ve Aşil'in etrafını çevrelemesi aldığı en büyük tedbirdi. Ki bununla bilirlkte etraftaki kameralar ve yollardaki mobeseler düşünülürse Grenkov'un delice bir hamle yapmayacağını da umut etmişlerdi. Öyle ya da böyle kapıldığı manasız hislerden vazgeçmek zorunda kalacaktı.

Siteye girdiklerinde Anka rahat bir soluk aldığını hissetmişti. Kapıdaki güvenlik ve evinin güvenli duvarları ona huzur vermişti. Eve gelir gelmez kendilerine içecek bir şeyler alıp bir süre dinlenirken ana oğul sohbet etmişlerdi. Aşil'in meraklı soruları hiç bitmiyordu ama daha çok sık sık merakla babasının ne zaman döneceğini soruyordu. Gerçi aynı soruyu telefonda konuştuğu babasına da soruyordu ve hepsi anlaşmış gibi sabırla bu soruya aynı şekilde karşılık veriyorlardı.

Aşil'in bugünkü heyecanı daha yüksekti çünkü o gün

ANKA

babası dönecekti ve heyecandan yerinde duramaz olmuştu. Anka sırf çocuğun heyecanının yatışması ve biraz da kafasının dağılması için alışverişe çıkmayı teklif etmişti. Hem mutlak için de almaları gerekenler vardı. Aşil'in gerginlik hissetmemesi için bilindik rutinine devam etmeyi tercih etmişti.

Ana oğul kanepeye yayıldıklarında Aşil dizlerinin üzerinde ilerleyerek başını annesinin göğsüne yasladı ve bilindik soruyu yeniden sordu.

"Babam ne zaman gelecek anne?"

"Bu gece dönecek demiştim." dedi Anka yan gözle sitemli bir bakış atıp gülümseyerek.

"Ama kaçta?"

"Sanırım geç vakit dönecek bebeğim. Sen uyumuş olursun ve yarın görebilirsin babanı."

"Geç uyusam olmaz mı?"

"Tam olarak kaçta döneceğini bilemiyoruz ama. Sen bu gece harika bir uyku çekersin yarın da babanla buluşursunuz."

Aşil'in asılan suratına Anka anlayışlı bir gülümsemeye baktı. Oğlunun saçlarının okşarken sırf onu hüznünden uzaklaştırmak için "İstersen bu akşam yemekten sonra birlikte kurabiye yapabiliriz seninle. Hem eminim kendi yaptığın kurabiyeleri babana da götürmek istersin." dedi sıcak bir sesle.

Aşil aniden başını kaldırıp parlak gözlerle annesine bakarken gülümsemesi yüzünde kocaman bir ışıltıya neden olmuştu. Konuşurken yerinde zıplamaya başlamıştı.

"Evet. Yapalım anne. Babama kendi yaptığım kurabiyelerden götürürüm. Sence o da beğenir mi? Avcı çok beğeniyor. En güzel kurabiyeleri ben yapıyormuşum. Sence babam da sever mi? Sence hangilerini sever? Çikolatalı mı yapalım? Zencefilli mi? Hangisini daha çok sevdiğini sen biliyor musun?"

Aşil'in peş peşe gelen soruları Anka'yı gülümsetse de soru yüzündeki gülümsemenin donmasına neden oldu. Derim'in neleri sevip, neleri sevmediğini hiç düşünmemişti. O anda fark ettiği diğer gerçekse Derim'le ilgili kişisel çok fazla

bilgiye sahip olmadığı idi. Geçmiş tam bir hayatta kalma süreciydi ve o sıralar Derim'in kişisel hiçbir şeyi Anka'nın ilgisini çekmiyordu, dolayısıyla bunlarla ilgilenmemişti. Onun tamamen bir akıl hastasının sahip olabileceği bir takıntıya kapıldığını ve hâlâ aynı fikirde olduğu saçma intikamı uğruna herkesi harcayabilecek acımasız bir adam olduğunu düşünmek ve buna göre davranmak tek yaptığı şeydi. Bunların dışında hiçbir şeyle ilgilenmemişti. Kişisel beğenileri ya da neleri sevdiğine dair hiçbir fikri yoktu.

Aşil'in sorusunu geçiştirmek ister gibi tutuk bir gülümsemeyle karşılık verdi.

"Her ikisinden de yaparız, kararını o söyler sana. Ne dersin?"

"Evet anne. İkisinden de yapalım. Zaten ben ikisini de çok seviyorum. Babam da sevebilir bence."

Anka başını sallayarak dudaklarını oğlunun tepesine bastırdı. Ana oğul sıkıca birbirlerine sarılı kaldılar bir süre. Nihayet Anka oğlunun poposuna yumuşak birkaç vuruş atarak "Hadi bakalım kalkıp yemek hazırlayalım kendimize. Sonra da kurabiyeleri yapmaya başlarız." dedi.

Oğlu tam da hareketli yapısına yaraşır bir enerjiyle yerinden zıplayarak yere atladı. Anka bir süreyi mutfakta hareketli bir şekilde geçireceklerini düşünüyordu. Yerinden kalkarken evin içinde hissettiği sıcaklıkla askılı uzun beyaz tişörtünün üzerine giydiği daha kalın olan siyah uzun kollu tişörtü çıkararak kanepenin üzerine attı. Kalçalarının altına kadar uzanan beyaz t-shirt ve taytın sardığı esnek bacaklarının üzerinde ileri adımlarken elini oğluna uzatmıştı.

Sonraki birkaç saatte yemeklerini hazırlayıp yemişler ve sonrasında ortadaki ada tezgahın üzerinde kurabiye yapmaya girişmişlerdi. Bir yandan sohbet ediyorlar bir yandan Anka, Aşil'i oyalamak için sürekli ona görevler veriyordu. Sol yanında sandalyenin üzerinde dikilen Aşil, Anka'nın açtığı hamurun üzerinde kalıpları büyük bir dikkatle yerleştiriyor ve minik parmaklarıyla kestiği şekilli kurabiyeleri önündeki tepsinin içine yerleştiriyordu.

Anka evin içinde yankılanan gürültüyü duyduğunda bir

ANKA

an bile düşünmedi. Bütün duyuları harekete geçmişti. Aşil'e atılıp çocuğu yere indirirken tezgahın solundaki büyük kapağı açmıştı bile. Aşil'in sık sık kendisine oyun evi yaptığı dolabın içine çocuğu sokmaya çalışırken kısık tonla ancak hızlı bir şekilde konuşuyordu.

"Annecim ben seni alana kadar sakın buradan çıkma. Sakın!"

Dizlerinin üzerinde doğrularak hızla uzanıp tezgahın üzerindeki bıçağı alarak Aşil'in eline tutuşturdu. Çocuk tereddütlü olsa da eline tutuşturulan bıçağı kavradı ve sağ eliyle önünde tutarken gözlerini annesine dikti.

"Benim dışımda kim açarsa bu kapağı bir an bile düşünme, kendini mutlaka koru tamam mı?"

Aşil başını olumlu anlamda sallarken bakışlarında okunan korku Anka'yı alt üst etmişti. Yüzüne olabildiğince sıcak bir gülümseme oturtmaya çalıştı.

"Her şey yolunda bebeğim. Sakın korkma."

"Korkmuyorum anne." diyen ince ses çok ikna edici değilse de bir sonraki cümle Anka'nın içine az da olsa su serpmişti.

"Tıpkı prensesimle bana öğrettiğiniz gibi değil mi anne?"

Anka hızla başını sallayıp ileri atıldı ve Aşil'in alnına dudaklarını bastırdı.

"Evet bir tanem. Tıpkı prensesinle sana öğrettiğimiz gibi. Kimse sana zarar veremez. Annen yanında. Sakın korkma."

Anka güvence veren hızlı bir bakışı oğluna atıp kapağı kapadı ve hızla ayaklarının üzerinde doğruldu. Arkasına dönerek bıçakların olduğu setten bir tane ince uçlu bir bıçak alıp bir eliyle arkasında tutarken ileri bir adım atacakken mutfağa giren kar maskeli adamla karşı karşıya kaldı. Adamın elinde susturucu takılmış bir silah öne doğru uzanmıştı. Anka'yla karşı karşıya gelen adamın arkasından biri daha mutfağa girdi.

"Çocuk nerede?"

Anka, adamın Rusça sorduğu soruya korkusuz bir sesle soruyla karşılık verdi.

"Kimsiniz? Evimde ne işiniz var?"

"Grenkov çocuğu almamızı istedi ve çocuk bizimle gelecek."

Bu karşılık Anka'nın aklındaki birçok düşünceyi yerine oturtmuştu. Grenkov Aşil'i alarak Anka'nın ona gitmesini sağlayacağını düşünüyordu. Çocuk elinde kaldığı sürece Anka da onun istediği her şeyi yapacak kıvamda olacaktı. Adamın cesaret ettiği şeye inanmakta zorluk yaşıyordu ancak adamın ne çeşit bir manyak olduğunu bilen biri olarak buna şaşırmaması gerektiğini düşündü. Grenkov gücüne kimsenin karşı koyamayacağını sanıyordu. Sağlam bir ailesi vardı ve her türlü pisliği kapatılabilirlerdi. Her ne kadar güçlü bir firma gibi görünse de Anka sıradan bir İş Geliştirme Yöneticisi idi ve kimse onu aramanın peşine düşmezdi. En azından Grenkov'u geçecek güçte kimse olmayacak düşüncesindeydi.

Ters bir sesle karşılık verdi Anka.

"Oğlum bugün evde yok!"

Maskenin arkasından adamın güldüğünü belli eden bir ses çıktı.

"Eve oğlunla girdiğini biliyoruz. Bizi uğraştırma."

Anka bir eli arkasındayken tezgaha kalçasını dayadı ve gözlerini kıstı. Adamlar eve kapıyı kırarak girmişlerdi ve hâlâ tam olarak kaç kişi olduklarından emin değildi. Buraya kadar girdiklerine göre kapıdaki güvenliği de bertaraf ettikleri belliydi. Güvenlikteki görevliler için içi sızlasa da, şu an tüm konsantrasyonu adamlara yöneltmeyi tercih etti. Evlerin arasındaki mesafe, adamların ellerindeki susturucu takılmış silahlar kimsenin bir süre daha burada neler olduğunu anlamasına imkan vermeyecekti.

Ancak o susturuculu silahlar öte yandan Anka'yı korkutmuyordu. Onların gözünde Anka basit bir kadındı ve silah korkusuyla onların istediğini vereceğini düşünüyorlardı. Diğer taraftan Anka'nın kafasında nasıl da soğukkanlı bir şekilde hesap yaptığını da anlamıyorlardı. Anka'yı vuramazlardı. Amaçları Aşil'i almak ve Anka'yı etkisiz kılmaktı. Anka'ya zarar vermek üzerine emir alsaydılar şimdiye kadar daha

ANKA

sert bir girizgah yapabilirlerdi. Anka mutfağın tavanından gelen seslerden, birilerinin üst katı aradığını duyabiliyordu. İki farklı adım sesi kulağına geliyordu. Onunde iki adam vardı. Demek ki toplamda dört kişiydiler. Üst kattakilerin aşağı inmesine fırsat kalmadan buradakilerin işini bitirmesi gerekecekti.

Tezgaha sürtünerek ileri doğru küçük bir adım attı ve sert bir sesle "Benim cesedimi çiğnemedен oğlumu götüremezsiniz!" dedi.

Adam bir anlık bir duraksama yaşadı fakat verilen emre koşulsuz uyacağı belliydi.

"Sana zarar vermememiz konusunda talimat aldık ancak bu iş zor yolla olacaksa bunu yapmaktan çekinmeyeceğim."

"O zaman hiç çekinme. Çünkü bu iş kolay yoldan olmayacak."

Adam kendinden emin bir adımı ileri attı. Silahı Anka'ya doğru tutuyordu. Karşısındaki ince yapılı kadını alt edeceğinden emin, diğer elini ileri doğru uzatarak ters ters karşılık verdi.

"Sana zorluk çıkarma dedim. O çocuk bu evin içinde ve ben onu Grenkov'a götüreceğim."

Anka kendisine doğru uzanan ve kolunu kavrayacağı belli olan elin kendisine dokunmasına izin vermeden tezgaha yaslanırken arkasında saklı duran bıçağı hızla çıkardı ve bir an bile duraksamadan kendisine uzak duran adamın göğsüne fırlattı. İki adamın anlık şaşkınlığından faydalanan bir sıçrayışta tezgahın üzerine kalçasını çıkarırken yan dönerek, esnek bir hareketle bacağını yukarı kaldırıp tüm gücüyle önündeki adamın yüzüne tekme indirdi. Aynı anda adamın silah tutan eline atıldı ve yıllar süren eğitimlerde öğrendiği teknikle adamın bileğine verdiği güçle adamın elindeki silahı diğerine çevirerek tetiğe peş peşe bastı.

Kendisine uzak kalanın, mutfağın zeminine serildiğini görmüştü ancak vakit kaybetmeden üzerine saldıran yakınındakine odaklandı. Adamın böyle bir direnişle karşılaşmayı ummadığı öyle belliydi ki; hâlâ şaşkınlıktan ne yapacağı-

nı bilemez tavrını kendi avantajına çevirdi. Bunun yalnızca birkaç saniye süreceğini biliyordu. Adam da eğitimliydi ve şaşkınlığından çabuk kurtulmuştu ancak Anka çoktan bacaklarını adamın boynuna sarmıştı ve tüm gücüyle sıkıyordu. Adam elbette Anka'dan kas gücü olarak daha üstündü. Bu üstünlüğü ile bedenini yukarı dikerken boynuna sarılı bacaklarla birlikte Anka da havalandı. Anka'nın karnı şimdi adamın yüzüne kapanmıştı ve adam önünü göremez halde mutfağın ortasında kendi etrafında döndü. Elindeki silahı yukarı kaldırdığını fark eden Anka tüm gücünü ileri verdi ve dengesini kaybeden adam geriye doğru sendeleyerek devrilirken Anka bacaklarını gevşetti ve adamla birlikte yere düşerken çevik bir hareketle öne atılarak hızını kesmek ister gibi bir takla attı.

Seri bir hızla geriye dönerek yerden doğrulmaya çalışan adamın yüzüne bir tekme daha indirdi. Adam eline yapışmış gibi bırakmadığı silahı Anka'ya doğrulttuğunda kız bir an bile düşünmeden adamın üzerine atıldı. Yerdeki adamın üzerine atıldığında, adamın da kolu savruldu ve sessiz bir kurşun mutfak duvarına saplandı. Ardından bir başka kurşun mutfağın bahçeye açılan büyük camına saplanarak camı aşağı indirdi.

Anka o kadar çevik ve hızlı hareket ediyordu ki adamın kolunu bir kez daha kaldırmasına izin vermeden yeniden bacaklarını yerdeki adamın boğazına sarıp silahı tutan eline yapıştı. Boğazına kilitlediği bacaklarını tüm gücüyle sıkarken kendi sırtı mutfak zemininde, adamın kolu da bükülü halde ellerinin arasındaydı. Tüm gücüyle abandı ve adamın kolundan gelen sesle amacına ulaştığını hissetti, ki onu doğrulayan ses adamın gırtlığından dışarı fırladı.

Yüzündeki maske nedeniyle boğuk bir çığlık olmuştu ancak yine de evin içinde yankılanmıştı. Anka yukarıdaki adamların her an aşağı ineceği bilinciyle bacak kaslarını zorladı ve adamın boğazını tüm gücüyle sıkmaya devam etti. Merdivenlerden gelen hızlı ayak seslerini duyduğunda daha fazla oyalanmaması gerektiğini bilerek bedenini hafifçe yer-

ANKA

de çevirip ani bir hareketle bacaklarının arasındaki boynu çevirdi ve duyduğu sesin ardından debelenen adamın hareketsiz kalarak külçe gibi yığıldığını gördü.

Bacaklarını çabucak gevşetti ve bir sıçrayışta ayağa kalkarak mutfaktan salona açılan kemerin kenarına sındı. Soluk soluğa kalmasına rağmen sessizce nefes almaya çalışıyordu. Yemek yapmaya başlamadan önce her zaman yaptığı gibi saçlarını topladığına şükreliyordu. Önüne düşen birkaç tutamı, ıslak yüzünden çekerek kulağının arkasına sıkıştırdı. Tam o sırda merdivenlerin dibinde henüz öldüklerinden haberi olmayan arkadaşlarına seslenen adamı duydu. Adam merdivenlerin bitiminde mutfığa doğru yönelirken yeniden seslendi ve daha içeri bir adım atmadan mutfığın ortasında yerdeki cansız bedenleri görünce merdivenleri henüz bitirmemiş olan diğerine seslenerek öne atıldı.

Elindeki silahı ileri doğrulturken temkinli bir adım attı ve kenarda sinen Anka aniden ileri atılarak silahın olduğu eli kavradı ve yeni bir boğuşma başladı. Anka adamın silahlı elini kavramışken dirseğiyle adamın yüzüne vurdu. Darbenin adamın burnunu kırdığını biliyordu ve adamdan çıkan ses yanılmadığını ispatlıyordu. Göz ucuyla diğerinin silahını doğrulttuğunu gördü ancak boğuşma nedeniyle adam uygun nişan alamıyordu ve elindeki silah bir sağa bir sola sürekli hedef değiştiriyordu. Buna rağmen yine de tetiğe bastı ve Anka kolunun üstünde ince bir sızı hissetti.

Kurşun sıyrıp geçmişti, acısına aldırmadan boğuşmaya devam etti. Adam kırılan burnuna rağmen yeniden toparlanmıştı. Ağzının içinde küfürleri sıralarken kızı hızla ileri itti ve Anka yalpalayarak salona doğru savruldu. İki adam bu kez ona doğru yaklaşırlarken çabucak dengesini sağladı ve yeniden iki ayağının üstünde sağlamca durdu. Solundaki adamın bacağına nişan aldığını gördüğü anda çevik ve hızlı bir hareketle yanındaki kanepenin üzerine sıçradı ve kanepenin arkasına dayadığı ellerinden destek alarak bir parandayla adamın yüzüne tekme indirdi. O sırada kanepeye isabet eden kurşun nedeniyle boğuk bir ses duyuldu.

Anka o andan itibaren bir ölüm kalım savaşına girmişti. Öyle hızlı ve çevik hareket ediyordu ki adamlar hızına yetişemiyorlardı. Adamların cüsseleri ve kas güçleri düşünülürse Anka ne yapıp edip o kısılcacın arasına sıkışmaması gerektiğini biliyordu ve bu yüzden çok seri hareket ediyordu. Salonun ortasında iki adamla birlikte dövüşürken hem kolları hem de bacaklarıyla gelen darbeleri savuştururken, aynı anda saldırı yaparak; olabildiğince sert darbeler indirmeye çalışıyordu.

Adamlardan biri elindeki silahı beline takıp bacağına sarılı olan avcı bıçağını çekti. Anka iki adamla karşı karşıya kaldığında birinin diğerine "Şu kaltağı tut, yanlış bilgi verilmiş. Bu sıradan biri değil." diye hırsla konuştuğunu duydu.

Gözlerinde ölümcül bir öfke vardı adamın. Anka bu adamların kesinlikle bu evden çıkmaması gerektiğini biliyordu. Öylesine bir öfkeyle kavruluyordu ki, o an bir ordu bile gelse kendisini durduramayacağını hissetti. Oğlunu ondan almaya kalkmışlardı ve gözünü şu an delicesine kan bürümüştü. Elindeki bıçakla kendisine saldıran adamın elini, ileri atılarak çapraz yaptığı iki bileğinin arasında sıkıştırdı ve ters çevirerek avuçlarıyla bileğini kavradı. Aynı anda bedenini yana çekerek tüm gücüyle adamın karnına tekme indirdi ve arkasından dolanan adamı da geri bir tekmeyle arkaya püskürttü. Adamın elindeki bıçağı alabilmek için yükselerek ters bir takla attı ve adamla sırt sırta gelirken yeniden üzerine gelen diğer adamın karnına sert bir tekme indirdi.

Arkasındaki adamın kolunu ters büktüğü için adamın canı yanmasına rağmen kendini kurtarmak için etrafında dönmeye çalışıyordu. Anka yine hızla hareket etti, iki elinin parmakları, arkasındaki adamın bileğine pençe gibi yapışmışken kendi eksenini etrafında dönerek kavrayışı sıkılaştırdı ve kolun daha da bükülmesini sağladı, aynı anda adamın çığlığını duydu. Diğer tüm hızıyla onun üzerine gelirken aniden ellerini gevşetti ve yana doğru hızla çekilerek üzerine gelen adamın diğerine çarpmasını sağladı. Bıçak yere düşmüştü. İki adam çarpışmanın şiddetiyle sarsılarak öne savruldu ve Anka tereddüt dahi etmeden yere kendisini

ANKA

atarak bir takla attı ve hızla yere düşmüş olan bıçağı kavradı. Bir an bile beklemeksizin yerde kalçasının üzerinde dondu ve tüm gücüyle bıçağı adamlardan sırtı donuk olana fırlattı.

Acı bir çığlığın ardından kabzasına kadar sırtına bıçak giren adam öne doğru düştü. Debeleniyor, elini sırtına uzatıp bıçağa ulaşmaya çalışıyordu ancak fayda etmeyeceğini o salondaki üç kişi de biliyordu. Diğeri artık çok daha fazla hırs bürümüş halde Anka'nın üzerine saldırdı. Anka karnına yedığı tekmeyle nefesinin kesildiğini hissetti ancak yılmadı ve yerde kendi etrafında dönerek yuvarlandı. Hızla ayağa kalkın önündeki kanepenin arkasına sıçradı. Ayağa kalktığı anda nefesini düzeltmeye çalışırken diğerinin kanepenin diğer tarafından kendisine öldürecek gibi baktığını gördü. Adam öylesine kudurmuştu ki Anka bir an için ürkse de bu duygudan çabucak uzaklaştı. Oğlu mutfaktaki dolabın içinde endişeyle saklanırken onun korkmaya hakkı yoktu.

O bir anneydi ve ne olursa olsun evladını korumak zorundaydı. O an Anka doğanın en yırtıcı ve vahşi canlısı idi. Evladını korumak ve ona zarar vermeye çalışanları ortadan kaldırmak üzere hareket eden vahşi bir yok ediciydi.

Ve tıpkı hissettiği gibi davrandı. Bir yırtıcı gibi haykırırken kanepenin arkalığundan güç alarak diğer tarafa sıçradı ve tüm gücüyle adamın göğsüne sert bir şekilde iki ayağının tabanıyla vurdu. Adam geri savrulurken dengesini toplamak için kolları boşlukta savruldu. Çabucak toparlanarak karşıındaki kızın üzerine atıldı ve sıkı bir dövüş başladı. Kollar ve bacaklar hiç durmuyordu. Anka çenesine bir yumruk yese de yenilmez bir güdüyle acısını içine gömüp aniden ileri alarak sert bir yumruğu bu kez kendisi adama indirdi.

Bu dövüşü hızlı olan kazanacaktı ve Anka'nın yavaş olma lüksü yoktu. En az kuvvetle maksimum zararı vermek üzerine aldığı dövüş teknikleri en büyük kurtarıcısıydı. İnanılmaz bir hızla yaptığı hamlelerin kimisi karşı tarafın savunmasıyla bertaraf edilmiş olsa da yanıltıcı birkaç hamle arasında bulunduğu boşlukta hızla bacağını kaldırdı ve sert bir tekme adamın bacaklarının arasına indirdi. Acıyla öne eğilip bu

çaklarının arasını tutan adamın üzerine sıçrayarak dirseğini ensesine indirdi ve yüzükoyun yere düşen adamın üstüne oturarak kollarıyla boğazına sarıldı, maskeli kafayı geri çekerken tüm gücünü kullanarak, tek koluyla boğazını sıkma-ya devam etti. Diğer elini başının yanına dayadı ve kollarının arasındaki boynu aniden çevirdi, tüyleri diken diken eden bir sesin ardından adamın debelenmesi son buldu.

Anka başkalarının daha geldiğini düşündüğü ve tüm duyularını harekete geçiren bir gürültü duyup, ardından gelen hareketlenmeyi hissettiğinde, başını kaldırıp öldürücü ifade-ye sahip gözlerle salonun girişine baktı ve Derim’le birlikte yanında aynı yüz ifadesine sahip olan Jan ve Baho’nun bakışlarıyla karşılaştı. Üçü de soluk soluğa şok olmuş yüzlerle ona bakıyordu.

Karşısında kendisine şaşkınlıkla bakan yüzlere ölümcül bakışlar atarak, biraz evvel boynunu kırdığı adamın üzerinden doğrulurken keskin ve zehir gibi bir sesle tısladı.

“Siktirin gidin evimden!”

Kapıda donmuş gibi kendisine bakan adamların önünden umursamadan ileri, mutfığa doğru hızla iki adım atıp aniden durdu. Oğluna ulaşmak ve ona her şeyin yolunda olduğunu söylemek istiyordu fakat üzerindeki tişört kanla kaplanmıştı ve oğlunun karşısına bu şekilde çıkamazdı.

En ufak bir duraksama yaşamadan geri bir adım atarken üzerindeki tişörtü bir çırpıda çıkardı. Hâlâ donmuş gibi ona bakan adamların önünde yalnızca sutyenle kalmış olmasına aldırmadan daha önce kanepenin üzerine attığı siyah tişörte uzandı. Aynı anda Jan ve Baho’nun başlarını ona bakmamak için yana çevirdiklerini fark etmedi bile. Derim’se şaşkın gözlerini kızdan ayıramıyordu.

Anka seri hareketlerle tişörtü başından geçirdi ve kollarını içine sokarken hızla mutfığa doğru koştu. Aşil’in saklandığı dolabın önüne varırken dizlerinin üzerinde neredeyse bir metreye yakın kaymıştı. Öyle hızlı hareket ediyordu ki oğlunun bir dakika daha o dolabın içinde korkuyla saklanmasına tahammül edemeyecek gibiydi.

ANKA

Derim önünden fırtına gibi geçen kızı, arkasından istem sizce takip etti. Evin hali haraptı ama Anka'yı böyle görmek aklının ucundan bile geçmezdi.

Seyahati düşündüğünden fazla uzamıştı ve işlerini bitirir bitirmez daha fazla beklemek istememişti. Her gün Aşil'le telefonda konuşmuştu ancak bu ona yeterli gelmemişti. Ale acele tüm görüşmeleri bitirmesinin ardından soluğu havaalanında almıştı. Uçaktan iner inmez kimseye haber vermeden Anka'nın evine yollanmıştı. Bahanesi hazırды. Oğlunu özlemişti ve yatmadan önce bu gece onu görmek istiyordu. Bu bahane ile Avcı önünü kesmeden Anka'yı da görebileceğini biliyordu. Tek istediği de buydu zaten. Oğlunu ve onun annesini görmek ve kısa da olsa onlarla zaman geçirmek maksadındaydı. Aşil yanlarındayken Anka sert çıkamayacaktı ve Derim de bu fırsatı olabildiğince değerlendirecekti.

Anka'nın sitesinin önüne geldiklerinde fark etmişlerdi garipliği. Her zaman yerinde duran güvenlik yoktu ve Derim'in talimatıyla etrafı kontrol eden adamlar, üç cesedi de güvenlik kulübesinde bulmuşlardı. O andan sonra Derim'in yerinde durması olanaksızdı. Arabadan nasıl indiğini, Anka'nın evine doğru nasıl koştuğunu hatırlamıyordu bile. Peşinden koşan Jan ve diğerlerini de fark etmemişti. Tek isteği Anka ve oğlunun iyi olduklarını görmektir.

Fırtına gibi evin önüne geldiğinde kırık kapıyı gördüğünde başından aşağı kaynar su dökülmüş gibi hissetti. Ensesindeki karıncalanma beyninin içinde minik kurtçukların dolaştığı hissini veriyordu. İçinde her şeyi parçalamaya hazır devasa bir kin büyürken bir an bile duraksamadan kapıdan içeriye koştu soluk soluğa. Göreceklerine kendisini hazırlama şansı olmamıştı bile. Onun gözünün önüne gelen görüntü seneler öncesine aitti ve aynı görüntüye bir kez daha tahammül edemeyeceğini biliyordu. Derim o an dünyayı yerle bir edecek bir öfkeyle kuşanmıştı. Kapıdan içeri koşup kısa koridorda ilerleyerek salonun girişi olan sağa döndü ve gördüğü manzarayla mihlanmış gibi kalakaldığında, peşinden gelen Jan ve Baho tıpkı onun gibi soluk soluğa olmalarına

rağmen donup kalmışlardı.

Derim, Anka ile göz göze geldiğinde onun zehir gibi bir sesle "Siktirin gidin evimden!" dediği sözlerini dünyanın en güzel kelimeleri olarak algıladı. Hayattaydı... Öyle güçlü ve yılmaz bir şekilde öldürdüğü adamın üzerinden ayağa kalkmıştı ki, Derim o an kıza yeniden aşık olduğunu hissetti. Hem oğlunu hem kendisini korumuştı... Vahşi bir ifadeyle bakan gözleri ona öylesine baş döndürücü görünmüştü ki; genç kadın bir kez daha gözünde büyüyerek ulaşılmayacak bir yüceliğe oturdu.

Sessiz adımlarla Anka'yı takip ederken Jan'a başını çevirmeden "Avcı'yı ara, haber ver. Gelsin hemen." diye talimat verdi.

Mutfığa açılan kemerin dibine ulaştığında omzunu kemere yaslayarak Anka'ya baktı. Ada tezgahla uzun tezgahın arasında dizlerinin üzerine oturmuştu. Biraz evvelki vahşilik yüzünden silinmiş şimdi yumuşak bir ifade kaplamıştı çehresini. Eliyle saçlarını geriye attı ve yavaşça tezgahın solunda kalan kapağa uzandı. Yüzünde sıcak bir gülümsemeyle açtığı dolabın içine bakıyordu. Derim yavaşça aşağı çöktü ve sırtını duvara verirken dizlerini karnına çekerek kollarıyla bacaklarını sardı. Gözlerini Anka'nın üzerinden çekemiyordu.

Anka açtığı kapağın gerisinde oğlunun ufacık olmuş şekilde oturduğunu gördü. Dizlerini karnına çekmiş, elinde tuttuğu bıçağı ileri uzatmıştı. Yüzünde öyle karmaşık bir ifade vardı ki Anka bu manzarayla yerle bir olduğunu hissetti. Sıcacık gülümsedi oğluna.

"Annecim... Her şey yolunda bebeğim. Sakın korkma tamam mı?"

"Korkmuyorum ki." dedi Aşil o ince sesiyle. Cesaretli davranmaya çalışıyor ancak küçücük bir çocuğa has olan korkusunu gizleyemiyordu. Babasının benzeri olan ela gözleri titriyordu.

Anka yavaşça elini ileri uzattı.

"Bıçağı bana ver annecim. Artık ona ihtiyacın yok. Ben buradayım. Her şey yolunda."

ANKA

Aşil'in titreyen eliyle uzattığı bıçağı alarak gözlerini oğlundan ayırmadan dizlerinin üzerinde kalkarak bıçağı aceleyle tezgahın üzerine bıraktı ve yeniden aşağı çöktü. Kollarını hafifçe açarak "Gel annecim. Artık çıkabilirsin." dedi yumuşak bir sesle.

Aşil bir an tereddüt etse de yalnızca iki saniye sonra kendisini annesinin kollarının arasına attı. Anka sıkıca oğluna sarılarak geriye oturdu ve sırtını uzun tezgahın altına dayadı. Dizlerini yukarı çekerek oğlunu karnının üzerine oturttu ve sıkıca sarıldı oğluna. Yüzünü, saçlarını öpücüklere boğuyordu.

"Benim cesur oğlum. Harika bir iş çıkardın annecim. Sen çok cesur bir çocuksun ve ben seninle gurur duyuyorum."

"Hiç korkmadım anne. Bana öğrettiğin gibi bekledim. İyi iş çıkardım değil mi?"

"Harika bir iş çıkardın bebeğim."

"Onlar kimdi anne?"

Aşil yüzünü hafifçe geri çekmiş yanaklarında annesinin elleri yüzünü kavramışken merakla bakıyordu mavi gözlere.

"Yanlışlık olmuş bir tanem. Birini arıyorlarmış ben de onlara gitmeleri gereken yeri söyledim, gittiler. Başta emin olamamıştım o yüzden sen zarar görme diye saklanmanı istedim."

"Yabancılarla konuşmamam gerek değil mi anne?"

"Evet bebeğim. Yabancılarla konuşmamalısın."

Aşil başını annesinin göğsüne yatırdı ve gözlerini kapadı. Hissettiği güven öyle açıktı ki huzurla annesinin göğsünde yatıyordu. Anka tıpkı oğlu gibi gözlerini yumarken yüzünü oğlunun saçlarına gömdü ve sımsıkı oğluna sarıldı.

Kısa bir süre ana oğul birbirlerine sarılı vaziyette yerde oturdular. Anka derin bir nefesi ciğerlerine çekerken tıkanmış hissetti. Bedenini terk eden adrenalin ve dakikalardır hissettiği korku sonrası ne yaşamış olduklarını yeni idrak ediyordu. Oğlunu kaybedebileceği korkusu içinde ani, fakat öylesine güçlü bir duyguyla patladı ki daha önce yaşadığı ataklardan birinin gelmek üzere olduğunu hissetti. Aniden

gözleri ardına kadar açıldı ve zorlanarak yeniden bir nefes çekmeye çalıştı ciğerlerine. Elleri titremeye başlarken panikle başını oğluna eğdi.

"Gece!"

Avcı'nın tam da şu an ihtiyacı olduğu isimle kendine seslendiğini duyduğunda öylesine ferahladı ki birkaç dakika daha dayanması gerektiğini kendisine telkin etti. Bir an evvel oğlunun bu evden çıkarılması gerekiyordu. Etrafı görmeden ve Anka'nın biraz sonra gireceği krize şahit olmadan bu evden çıkmak zorundaydı Aşil. Titreyen ellerini oğlunun yüzünün iki yanına koyup başını kaldırdı ve göz göze gelmelerini sağladı. O sırada Avcı mutfığa hızla girmişti bile. Yüzü allak bullaktı. Yalnızca bir saniye bakiştılar ve Anka yeniden gözlerini oğluna çevirdi.

"Bebğim hani seninle yön bulmaca oynuyorduk ya. Şimdi yeniden oynayalım mı?"

Aşil başını kaldırıp annesine bakarken gülümsedi ve başını salladı.

"Bak Avcı da geldi. Avcı şimdi seni kucağına alacak. Daha önce yaptığımız gibi. Sen de hangi yöne döndüğünü ve kaç adım attığını aklında tutacaksın. Ama biliyorsun gözlerini kapaman gerekiyor."

Anka zorlanarak da olsa yumuşak bir sesle oğluyla konuşurken oyun oynadıklarında kullandığı o oyuncu ses tonunu kullanıyordu.

"Oyun bozanlık yok ama. Tamam mı? Gözlerini kapıyorsun ve Avcı'nın hangi yöne döndüğünü ve kaç adım attığını bulmaya çalışıyorsun?"

"Evet anne. Kuralları biliyorum. Yine kazanacağım."

Aşil neşeyle annesinin bacaklarının üzerinde otururken zıplamıştı. Avcı çocuğun görüş açısını kapatır şekilde arkasında durdu ve sıcak bir sesle "Ne haber dostum?" dedi yumruğunu uzatarak.

Aşil, Avcı'nın yumruğuna küçük yumruğuyla vurdu ve biraz evvel sanki hiçbir sıkıntı yaşamamış gibi neşeyle karşılık verdi.

ANKA

“İyiyim dostum.” dedi çocuksu bir sesle. “Annemle oyun oynadık biliyor musun? Tıpkı bana öğrettiği gibi saklandım ve hiç ses yapmadım. Şimdi de seninle oynayacağız değil mi?”

Avcı, Aşil’e doğru kollarını uzatarak eğildi ve aynı sıcak tonla devam etti.

“Evet dostum. Şimdi gözlerini kapayacaksın ve hiç açmayacaksın. Sonra da hangi yöne döndüm, kaç adım attım bilebilecek misin bakalım?”

“Bilirim ki! Hep biliyorum!”

“Bu kez daha karmaşık yaparım ama.” dedi Avcı rekabetçi bir ses tonuyla.

“Yine bilirim!” diye bağırdı Aşil neşeyle. Sesinde iddiacı bir hava vardı.

“Tamam o zaman. Kapat bakalım gözlerini.” diyen Avcı, çocuk gözlerini kapayınca kucağına aldı ve bu kez endişeli gözlerle Anka’ya baktı.

Jan onu aradığında zaten yoldaydı ve ulaşması uzun sürmemiştir. Son yarım saattir kapıdaki güvenliğe ulaşamıyordu ve bu durum normal olmadığı için çoktan motosiklete atlayarak yola çıkmıştı bile. Yol boyu Anka’yı aramış, onun da telefona cevap vermediğini gördükçe endişesi katlanmıştı. Jan aradığında korktuğunun başına geldiğini biliyordu. Grenkov’un bu derece ileri gidebileceğine ihtimal vermemiştir ve şimdi nasıl da büyük bir yanılgıya düştüğünü hüsrarla fark ediyordu.

Anka dizlerinin üzerinde emekleyerek ada tezgahın önüne çıktı ve daha fazla gidemeyeceğini anlayınca sırtını tezgahın altına yaslayarak bacaklarını uzattı. Telaşlı bir halde eliyle önündeki çekmecelerdeki en üst bölmeyi işaret etti Avcı’ya. Avcı bir yandan Aşil’le konuşurken bir yandan aceleyle çekmeceyi açıp içinden küçük siyah bir çanta çıkararak Anka’ya uzattı.

“Evet dostum ben başla deyince başlayacağız. Ne yapacağını biliyorsun.”

“Evet!” diye bağırdı Aşil gözleri kapalı neşeli bir sesle.

Anka sık sık soluk alırken zorlanarak fısıldadı.

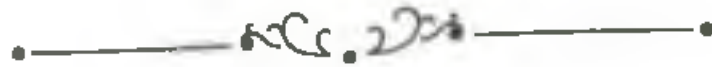
“Çıkar onu buradan. Güvenli bir yere götür.”

“Sen iyi misin?”

Avcı’nın dudaklarını kımıldatarak sorduğu soruya Anka hızla başını sallayarak karşılık verirken ciğerlerine çekemediği nefes yüzünden gözleri yaşarmıştı. Kucağına aldığı çantanın fermuarını titreyen telaşlı ellerle açıyordu. Gözünün yanından bir damla yanağından aşağı kayarken kaşlarını çattı.

“Gidin! Ben hallederim.” diye fısıldadı zorlukla.

5. BÖLÜM

Avcı, Aşil'i daha fazla bekletemezdi ve evin halini görmeden, ki daha çok ortada yatan dört cesedi görmeden, bu evden çocuğu çıkarması gerekiyordu. Anka çoktan küçük çantanın içinden şıngayı ve ilacını çıkarmıştı. Titreyen elleriyle ilacı şıngaya çekti ve Avcı arkasını dönüp mutfaktan çıkarken elindeki şıngayı bacağının üstüne sapladı. Aşil mutfaktan çıktığı anda, Anka sesli şekilde zorlukla nefes almaya çalışıyordu. Boğazından iniltiye benzer sesler çıkarıyordu ve gözlerini kapayarak başını sırtını yasladığı duvara dayadı. Tüm dikkatini nefesini düzenlemeye vermişti ancak biraz evvelki görüntüler aklına geldikçe çıldıracak gibi oluyordu.

Oğlunu onun elinden almaya kalkmışlardı. Sapık bir pislik, sırf zevki uğruna küçücük bir çocuğa böylesi bir korku yaşatmayı reva görmüştü. İçindeki öfke ve kızgınlık öylesine büyüyordu ki kabaran öfke dalgalarının, artçı deprem şiddetinde göğüs kafesine çarptığını hissediyordu. Göğüs kafesi daraldıkça nefes alamadığını düşünüyor, bu kez panik yeni baştan başlıyordu.

O ana kadar Anka'yı izleyen ve oğlunu, hiçbir şey fark etmeden evden çıkarmaya çalışan genç kadına yaklaşamayan Derim, sessizce oturduğu yerde kımıldayamamıştı bile. Aşil'in onu gördüğü anda verebileceği tepkileri tahmin ediyordu ve o anda oğluna görünmemek, onun nazarında da en doğru hareket olacaktı. Birbirleriyle sözleşmeler dahi, böyle bir durumda ikisinin de önceliği Aşil'di. Derim daki-

kalardır kendisine hakim olmaya çalışarak sessizliğini korumaya çalışıyordu. Anka'nın her şeyi kontrol altında tutmaya çalışması, en kritik anda bile en ufak detayı düşünerek hareket etmesi ona karşı hem hayranlığını büyütüyor hem de yaşadığı şoku içinde sindirmeye çalışıyordu. Anka, onun düşündüğünden bile daha becerikliydi. Böylesi bir şeyi ona anlatmış olsalar, şahit oldukları kadar etkileyici olmazdı asla.

Zihninde sürekli dönüp dolaşan sorulara henüz cevap bulamıyordu ve öncelikli olarak Aşil'in evden çıkmasını sabırla bekliyordu. Anka'ya kim, neden saldırmıştı? Buna birileri nasıl cüret edebilmişti? Derim, onda şaşırtıcı duran sakinliğinin ardında zihninden geçen ve eyleme dökeceği görüntülere öylesine kaptırmıştı ki kendisini, yanından geçen Avcı ve kucağındaki Aşil'e dönüp bakmadı bile. Bu gece Anka'ya saldıranların kimler olduğunu öğrenip, onları yeryüzünden silme isteği her şeyin önüne geçmişti. Donukluğunun ardından gizlenen vahşi planlar kalbinin delicesine atmasına neden oluyordu.

Derim, genç kadının zorlukla nefes almaya çalışarak bacağına sapladığı şırıngayı fark ettiğinde içinde kaybolduğu düşüncelerden zorlukla sıyrıldı. Genç kadının yaşadığı атаға şahit olduğunda tüm düşünceleri seneler öncesine kaydı. Bir kez onun böylesi bir kriz yaşadığını görmüştü ve o gün yaşadığı endişe, yeniden tüm benliğini ele geçirdi. Yaslandığı yerden güç alarak bedenini ileri itti ve dizlerinin üzerinde Anka'ya yaklaşırken kızıdan öfke dolu bir ses çıktı.

"Sakin! Sakin yaklaşma bana!"

Anka kızarmış gözlerini açıp başını Derim'e çevirdiğinde adam öylece kalakaldı ve geriye doğru çekildi. Şimdi o da kalçasının üzerinde kızıdan birkaç metre uzakta yerde oturuyor, endişeyle Anka'ya bakıyordu. Anka ise kararmış gözlerinde kinle bakıyordu ona.

"Bana yaklaşma!" dedi zorla çıkardığı bir nefesle.

"Sakin ol" diye mırıldandı Derim elini hafifçe uzatarak.

"Sakin olmak mı?" diye bağırdı Anka. Nefesi kesilince başını yeniden arkaya attı ve tekrar sık sık soluyarak nefes

ANKA

almaya çalıştı. Acı dolu bir tonla konuşmaya çalıştı.

“Oğluma saldırdılar! Nasıl sakin olmamı söylüyorsun?”

“Kim?” diye sordu Derim buz gibi bir sesle.

Duyduğu kelimeler beyninden vurulmuş gibi hissettirdi. Anka cevap vermedi. Tekrar sık sık soluk alırken enerjisini düzgün nefes almaya harcamak istiyordu.

“Kim Anka?” diye yeniden sordu Derim ürkütücü bir sesle. “Kim benim oğluma saldırıyor? Kim dedim sana?”

Anka yüzünü buruşturarak ters ters Derim’e baktı ve yeniden yüzünü önüne çevirdi. Başını geriye yaslayıp kalp atışlarının ve nefesinin düzene girmesini bekledi. Tam o sırada mutfağın içinde telefonunun sesi yankılanmaya başladı. Önündeki tezgahın üzerinde olduğunu biliyordu ama uzanacak takati yoktu. Bakışları çalan telefona ulaşmak ister gibi tezgahın üzerine dikilmişken Derim yavaşça yerinden kalkıp kızın önünden ilerleyerek telefona ulaştı. Eline aldığı telefonun ekranına bakarken alçak bir sesle konuştu.

“Kayıtlı olmayan bir telefon. Yalnızca numara görünüyor.”

Anka aksi bir bakışla başını kaldırıp adama bakarken kolunu gücükle kaldırıp elini uzatarak telefonu istedi. Derim kuşkuyla bir ekrana bir kıza baktı ve dişlerinin arasından kızgın bir sesle “Her kimse ben de duyacağım!” dedi ve telefonu açarak sesi dışarı verdi.

“Gecem!”

Anka sesi duyduğunda yüreğinden öyle bir sevinç şahlandı ki hissettiği heyecanla nefesi yeniden kesildi ve öksürmeye başladı. Derim duyduğu kadın sesi ile merakla kaşlarını çatı ve telefonu kızın önüne yere bırakırken kendisi de tam karşısına tekrar yere oturdu. Bir bacağına dizinden kırarak topladı ve diğerini göğsüne çekti. Kolunu dizinin üstüne koyarken geriye yaslandı ve gözlerini Anka’ya dikti.

“Gecem iyi misin?” diyen endişeli ses yeniden duyuldu.

“Kızıl” dedi Anka fısıltı gibi alçak bir sesle. Sesindeki özlem öylesine açıktı ki Derim kaşlarını çatarak baktı kıza.

“İyi misin Gecem? Her şey yolunda mı? Prensime iyi mi?”

"İyiyiz... İkimiz de iyiyiz. Nasıl haberin oldu? Aramaman gerekiyordu!"

Anka'nın sesi hem mutlu hem endişeliydi. Alin'in aramış olmasına inanamıyordu ancak şu an başka hiç kimsenin sesini de bu kadar çok duymak istemezdi.

"Siktir et, ayarladım ben merak etme."

"Nasıl haberin oldu?"

"Serseriler söylediler. Avcı haber vermiş. Onlardan birinin telefonunu kullanıyorum."

"Riske giriyorsun. Hemen kapatman gerek."

"Hayır merak etme... Ayarladım her şeyi..." diyen Alin'in sesi kendine güvenliydi. Endişeli bir tonla devam etti. "Sesin kötü geliyor."

"İyiyim..."

Çıkan alçak sestten ikna olmuş görünmüyordu Alin. Bastırarak devam etti.

"Atak mı? İlacını aldın mı?"

Sesi tıpkı endişeli bir anne gibiydi. Anka istemsizce gülmüştü.

"Aldım merak etme. Şimdi daha iyiyim."

Alin tam olarak ikna olmadıysa da bu konuyu uzatmak istemez gibi öfkeli bir sesle devam etti. "O orospu çocuğunu bulacağım Gecem, sen hiç merak etme, bulup hadım edeceğim onu."

Anka kıkırtıya benzer bir ses çıkardı. "Her zamanki gibi benden daha merhametlisin." Ardından kinci, sert bir sesle devam etti. "Ben o merhameti göstermeyeceğim, kalbini sökeceğim onun."

"Avcı haberin sokağa yayılmasını sağladı. Herkes arıyor mutlaka bulacağız onu. Hangi deliğe girerse girsin bulacağız."

"Ne zaman döneceksin?"

"Biraz daha var."

"Ne kadar daha?" dedi Anka isyan dolu bir sesle. Başı arkasına yaslanmış yorgun gözlerle boşluğa bakıyordu. "Sana burada ihtiyacım var. Bu kadar uzaması normal değil. Şimdiye kadar alıp çıkmış olman gerekiyordu."

ANKA

"İki ay daha..." dedi Alin alçak bir tonla. Sesindeki garip tını Anka'nın başını indirip yerdeki telefona kaşlarını çatarak bakmasına neden oldu.

"Ne demek iki ay daha? Alin çıldırtma beni... Dört ay oldu neredeyse. Hâlâ kasanın yerini bulamadın mı? Bu imkansız!"

"Buldum..." dedi Alin düşük bir tonla.

"Bulduysan neyi bekliyorsun?"

Anka'nın kızgın sesine Alin karşılık vermeyince, kız bu kez otoriter bir tonla "Alin!" diye bastırdı.

Karşı tarafta birkaç saniye süren sessizlik oldu ve nihayet derin bir iç çekişin ardından Alin'in sesi duyuldu.

"Hani sensiz geçirdiğim o altı aya yakın süre vardı ya..." dediğinde Anka inanamayan bakışlarını telefona dikmişti. "Sadece seni anlamaya çalışıyorum... Beni yalnızlığa mahkum edecek kadar nasıl dibe vurabilmiş olduğunu anlamaya çalışıyorum..."

"Ben gönüllü senden ayrı kalmadım!"

"Biliyorum! Biliyorum ama gönüllü beni terk etmeyi göze aldın!"

Alin'in suçlayıcı sesiyle Anka yerinde toparlanmaya çalıştı. Ancak bedenini o kadar yorgun hissediyordu ki yeniden sırtını duvara yasladı. Küskün, kırgın bir sesle mırıldandı.

"Beni anladığımı sanmıştım. Benim asla ihanet etmeyeceğimi bilmen gerekirdi."

"Biliyorum" dedi Alin çabucak atılarak. "Biliyorum bunu. Ama kalbim kaldırmıyor anlıyor musun? Son beş senede sürekli bunu düşündüm. Kalbim bunu kaldırmıyor ve seni anlamam gerekiyor. Seninle her şeyi birlikte yaşadık. Her şeye birlikte göğüs gerdik. Beni terk etmeyi göze almanı anlamaya çalışıyorum."

"Ve kendini öyle boktan bir yerde hapsederek benim yaşadıklarımı yaşamaya çalışıyorsun."

Alin'in yılgın bir sesle "Dibe vurmanın nasıl bir şey olduğunu biliyorum artık..." dediğini duyduğunda Anka yerinde dikilerek yarı korku yarı sinirle bağırdı bu kez.

"Hemen çık oradan! Sikerim kasasını, bilgisini. Başka bir yol buluruz. Çık oradan Alin!"

"Hayır!" dedi Alin inatçı bir sesle. "İki ay daha..."

"Hayır!" diye bağırdı Anka. "Alin anlamıyor musun? Sana burada ihtiyacım var!"

"Biliyorum. O pisliğin döndüğünü duydum."

Derim telefonda gelen sözlerle yerinde dikildi. Söz konusu pisliğin kendisi olduğunu anlamaması için aptal olması gerekirdi. Düz bakışlarını Anka'ya çevirdiğinde kızın ona bakmadığını yine yerdeki telefona bakışlarını kilitlediğini gördü. Kendisi hakkında varılan yargıya öfkelenmemesi gerekirdi ancak içten içe yüreğinde bir yerlerde yalnızca ağır bir kırgınlık hissetti.

"Seni özledim Güneşim" dedi Anka yumuşak özlem dolu bir tonla. "Lütfen... Çık oradan. Sana ihtiyacım var. Eve dön."

"İki ay daha..." dedi Alin inatçı bir tonla. "O zaman eşit olacağız. Bana iki ay daha ver."

"Hayır!" dedi Anka neredeyse ağlamaklı bir tonla. "Benim elimden gelseydi, seni bir gün bile bırakmazdım. Gönüllü gitmediğimi, gönüllü kalmadığımı biliyorsun. Bana bunu yaşatma. Seni yanımda istiyorum. Lütfen..."

Anka'nın yalvaran ses tonuna Alin birkaç saniye karşılık vermedi. Anka aceleyle devam etti.

"Aşil seni çok özledi. Sana burada ihtiyacımız var. Bana misilleme yapma Alin. Yapma bana bunu. Özellikle şu anda yapma bunu. Bak bu gece Aşil'i benden almaya kalktılar. Hani biz hep birlikte olacaktık. Hani biz Aşil'i seninle birlikte koruyup büyütecektik. Şimdi prensini savunmasız mı bırakacaksın?"

"Allah kahretsin Anka!" diye bağırdı Alin telefonda. "Senin bu yaptığın haksızlık."

"Ne olursa olsun soluğun kadar yakınındayım demiştin. Soluğunu hissetmek istiyorum. Verdiğin sözü tut! Benim de, Aşil'in de sana şimdi ihtiyacımız var!"

Anka geri adım atmaz bir tavırla tüm silahlarını kuşa-

ANKA

narak saldırıyordu ve Alin'in çok fazla dayanamayacağını biliyordu. Aylardır onun dönmesini beklemişti. Düzenli raporlarından her şeyin yolunda olduğunu bilse de bu işin bu kadar uzaması aklına bir türlü yamatmamıştı ve nedenini şimdi anlıyordu. Alin beş sene önce kendisini öldürmeye kalkmasını hiçbir zaman affetmemişti ve bir yanı hep Anka'ya küstü. Şimdiyse onunla aynı şartlarda olabileceği bir ortamda, sırf onunla eşit olmak için aynı süreyi berbat bir ortamda geçirmeyi göze almıştı.

Dört ay önce kendi rızasıyla bu göreve talip olmuştu. Alin için bambaşka bir kimlik yaratmışlardı. Girdiği uyuşturucu örgütünün tetikçiliğini yapıyordu. Alınan istihbaratlarda örgüt lideri Kenevir Ethem'in elinde devlet içinde uyuşturucu ticaretine ön ayak olan ya da bu işten pay alan herkesin listesi vardı ve o listeyi ele geçirmek hedefleriydi. Adamı doğrudan içeri alamazlardı çünkü listeyi ele geçirmeleri gerekiyordu. Sırf bu yüzden örgüt içinde alt kademede görev alan ve kendilerine istihbarat sağlayan ajanlarla iş birliği yapılmış tüm senaryo buna göre yazılmıştı. Örgüt lideri kızıkları seviyordu. Kendisi de bir uyuşturucu bağımlısı idi ve acıması olmayan bir sosyopattı. Ona yakın olabilecek ve tıpkı kendi gibi sosyopat olabilecek bir kızıl saçlı, arayıp da bulamayacağı biriydi.

İçerideki ajanların adamın kulağına fısıldamaları ve Kızıl'dan söz etmeleri zor olmamıştı. Sokaklarda bağımsız bir hayat süren ve keskin nişancı olan Kızıl'a teklifin gelmesi uzun sürmemişti. Adam Kızıl'a kendisi için çalışmasını teklif ettiğinde çok bonkör davranmıştı ve Kızıl'ın bu rolü oynaması zor olmamıştı.

Adam gittiği her yere Kızıl'ı da götürüyordu ve öldürülmesi gerekenleri kız ortadan kaldırıyor. Bu süreçte suikast düzenlenen birkaç dürüst üst düzey devlet görevlisi de olmuştu ve tüm bu suikastlar Kızıl'ın verdiği bilgilerle gerçekleşmişti. Elbette adam hepsinin öldüğünü düşünüyordu ancak devam eden gizli operasyon neticesinde anlaşılacak bu devlet görevlileri şimdilik göz önünde tutulmayarak ölü gösterilmişlerdi.

Herkes Kızıl'ın adamın gizli kasasındaki listeyi ele geçirip çıkmasını bekliyordu. Anka, Kızıl'ın sırf kendisiyle eşitlenmek için aldığı bu riske inanmakta güçlük çekiyordu. Mehmet Aydar'ın doğruyu öğrendiğinde çıkaracağı kıyameti düşünmek bile istemiyordu. Kızıl bağımsız ve ele avuca sığmayan bir kişilikti ve Anka çok iyi biliyordu ki ne Mehmet Aydar'dan, ne de bir başkasından zerre kadar korkmazdı o.

Kızıl'ı nereden vuracağını çok iyi biliyordu ve yine her kötü şeyde olduğu gibi bu gece yaşananlarda da iyi bir taraf görmeye çalıştı. Eğer bu gece eve saldıranlar olmasa, Kızıl'ın bu durumu uzatacağına emindi fakat şimdi eline geçen bu fırsatı değerlendirmesi kaçınılmazdı. Son şansını denemek için üstelemeye devam etti.

"Bu yaptığın büyük haksızlık."

"Senin bana yaptığın da haksızlıktı. Beni geride bıraktın. Sen o silahı kalbine dayadığında benim nasıl hissettiğimi biliyor musun? Nasıl çaresiz kaldığımı biliyor musun sen? Ben senden daha merhametliyim dediğin gibi. Sana asla öyle bir şey yapmam! Geride kalanın neler hissettiğini ben çok iyi biliyorum. Seni asla öyle çaresiz bırakmam ben."

"Bırakıyorsun ama..." dedi Anka acınası bir sesle.

"Bırakmıyorum. Sadece seni affedebilmek için seni anlamaya çalışıyorum. Sevdiklerinden uzakta nasıl hissettiğini, nasıl dibe vurduğunu anlamaya çalışıyorum. Ben sana asla benim yaşadıklarımı yaşatmam! Buradan sağ çıkacağım. Ama zamanı gelince."

Anka kızın inatçı ve geri adım atmaz tavrını öylesine iyi biliyordu ki, bu şekilde devam edemeyeceğinden emin bir tavırla başka yerden vuruşa geçti.

"Aşil'in güvende olması gerekiyor ve bunu tek başıma yapamam. Sana ihtiyacımız var. Bir an evvel o lanet listeyi al ve çık oradan."

"O pislik babasının güçlü olduğunu biliyorum! Şimdiye kadar bir boka yaramadı. Bir kez de oğlunu koruması gereken o değil mi?"

Anka yan gözle Derim'e kaçamak bir bakış attı. Derim

ANKA

kaşlarını çatmış öfkeyle telefona bakıyordu. Bakışlarını Anka'ya çevirdiğinde kıza öldürecek gibi bakıyordu fakat Anka aldırmadan yeniden bakışlarını yerdeki telefona çevirdi.

"Bu konuda çok gönüllü olduğuna emin olabilirsiniz. Aşil'i benden alırsa ne olacak?"

"Bir bok alamaz o bizden! Önce beni geçmesi lazım tamam mı? Yaptıklarının hesabını ödeteceğim ona!"

"O zaman şimdi yanımda olman gerek çünkü şu an dediklerini o da duyuyor ve bana hiç de buna hevesli biri gibi görünmüyor."

Bir an için hatta ses kesildi ve Alin'in sesi bir tarafına kaçmış gibi hissetti Anka. Gülmemek ve ciddiyetini korumak için dişlerini alt dudağına geçirdi. Alin kısık bir sesle sordu.

"Yanında mı?"

Derim dakikalardır dinlediği telefon konuşmasından az çok bir şeyler çıkarmıştı. Telefonda adının Alin olduğunu öğrendiği kadın, Anka için çok önemliydi. Bunu anlamıştı ve şu an hangi bok deliğindeyse onu oradan çıkmaya ikna etmeye çalışıyordu. Bunun için kendisini kullandığını anlamaması mümkün değildi. Kızgındı. Evet kesinlikle kızgındı ancak öte yandan hak vermiyor da değildi. Anka'nın ona karşı hissettiği nefreti yok sayması ya da haksız olduğunu düşünmesi mümkün değildi. Bu kadını öyle veya böyle hayatında tutmak istiyordu ve geçmişte yaptıklarını bir şekilde affettirmesi gerekiyordu. Affetmese bile her şeye rağmen hayatında Derim'in varlığını kabul etmesini istiyordu. İlk fırsatın şimdi ayağına geldiğini hissetti. Anka'nın gözüne girecekse onunla ortak adım atması lazımdı. İşine gelse de gelmese de, hoşlansa da hoşlanmasa da, tavizler vermesi gerektiğini biliyordu. Belki gözünde hep kötü adam olarak kalacaktı ama bu durum Anka'nın işine yaracaksa, buna da razıydı. Anka'nın ondan hiç beklemediği adımı atarken de, bu düşüncülerin inancındaydı. O yüzden sesi çok rahat ve kararlıydı.

"Aşil'i benden alabilmeniz için... Sen her kimsen umurunda bile değil ama senin gibi bir ordu gelse de bunu başaramayacak. Aşil benim oğlum."

Anka aniden başını çevirip yarı korku yarı araştıran bakışlarını Derim'e çevirdi. Sıkıdığı kurşun kendi topuğunu vurmak üzereydi. Derim ona bakarken gözlerini yumup sakin olmasını ister gibi başını salladı yavaşça. Anka kaşlarını çatarak baktı adama. Öncesinde oğlunu ondan almayacağını söyleyen sözlerini yalanlayan bir çıkıştı bu. Araştıran gözlerini emin olmak istercesine adama diktiğinde, yerdeki telefonda kin dolu hınçlı bir ses dışarı yankılandı.

"Bekle beni piç kurusu! Bir hafta sonra ordayım... Sen değil Aşıl'ı, bizden artık günah bile alamazsın!"

Anka hızla başını telefona çevirdi tekrar. Şaşkınlıkla ekrana bakıyordu. Derim'in hamlesi işe yaramıştı.

"Dönüyor musun?"

"Seni yalnız bırakacak değilim! Sikerler! Hiçbir şey alamaz o bizden artık. Aşıl bizim. Bir hafta içinde ordayım! Kapıyorum! Bir hafta dayan Gecem."

Anka'nın yüzünde büyüyen gülümseme, suratındaki sevinç görülmeye değerdi. Derim içinden bir şeylerin aktığını hissetti. Onu mutlu edecekse kötü adam olarak kalmaya her zaman razı olacaktı.

"Seni seviyorum Kızıl. Seni çok seviyorum, sakın unutma bunu."

"Ben de seni seviyorum Gecem. Geldiğimde kolyemi de geri alırım ona göre..."

Anka'nın duyduğu sıcak sözlerle eli boynuna gitti. Beş senedir tek kolyeyi dönüşümlü kullanıyorlardı. Yüzünde bir gülümsemeyle karşılık verdi.

"Sen yanımda olduğunda ona ihtiyacım olmayacak artık. Emanetin güvende merak etme."

"Hadi eyvallah. Ben gelene kadar prensime iyi bak."

Telefonun kapandığına dair ses birkaç saniye sonra mutfakta yankılandı ve ardından mutfak derin bir sessizliğe gömüldü. Anka hâlâ yerdeki telefona bakarken Derim incelercesine Anka'ya bakıyordu. Yüzünde şimdi sağlıklı bir renk vardı. Bu kez hafif atlattığı kriz yapılan telefon görüşmesinin ardından etkilerini tamamen kaybetmiş görünüyordu. Anka

ANKA

rahatladığına dair derin bir nefesi ciğerlerine hiçbir sıkıntı çekmeden gönderdi ve gözlerini yumarak başını geriye yasladı.

Derim'den gelen "Kimdi o?" diyen alçak sesle başını yeniden indirip bakışlarını adama çevirdi. Kendine güvenli, hatta sanki gözdağı verir bir gülümsemeyle karşılık verirken sesi de yüzündeki ifade gibi tehdit doluydu.

"Kardeşim..." dedi üstüne basarak. Ardından adamın şaşkınlıkla gözlerinin açılmasına neden olan tek kelimeyi ekledi.

"İkizim!"

Derim, Anka'nın verdiği karşılıkla beş sene önce Mehmet Aydar'ın kendisine verdiği kısıtlı bilgileri hatırladı. Kendisini o kadar çok Anka'ya programlamıştı ki, diğer her şeyi ve herkesi bir kenara attığını yeni fark ediyordu. Yetimhane-den alınan dört çocuktan biri de Alin'di. Anka için ne derece önemli olduğunu şimdi çok daha iyi anlıyordu. Kızın eli boynuna gitmiş dalgın dalgın boynundaki kolyeyi okşuyordu. Bir diğer kolye geldi aklına. Onu genç kadından aldığında gözlerinde beliren hüznün bugün bile aklından hiç çıkmamıştı. O kolyeyi kaptırmış olmanın ona nasıl acı verdiğini, kendisini nasıl yalnız hissettiğini şimdi çok daha iyi anlıyordu. Derim'in bilinçli ya da bilinçsiz yaptığı her eylem Anka'ya indirdiği ağır darbelere neden olmuştu.

Parmaklarının boynuna gitmesini engellemek için elini sıkıca yumruk yapıp dizinin üzerinde zorlukla kalmasını sağladı. O kolye, beş senedir onun da boynundan çıkmamıştı. Anka'ya ait olan o kolye, kızı her zaman yanında hissettiriyor, geçen sürede zayıf hissettiği her anda dayanma gücü veriyordu. Güneş ve ay figürünün anlamı şimdi kafasında oturmuştu. Avcı ve telefondaki kadın Anka'ya Gece demişlerdi, Anka, telefondaki kadına Güneşim demişti. Böylesi bir şey daha önce aklına gelmemişti. Figüre yüklediği anlam;

Anka'nın vatanseverliği idi oysa şimdi tam olarak taşlar yerine oturmuştu. Gece ve Gündüz... Güneş ve Ay... Kolye ikizlerin birbirine olan bağlılığını temsil ediyordu. İkisi bir bütündü ve biri olmadan diğlerinin bir anlamı yoktu.

Ve Derim geçmişte her ikisine de, bugün bile hâlâ sızlayan yaralar açmıştı. Onları birbirinden ayırmış, acımasız eylemi yüzünden, az daha sonsuza kadar birbirlerini kaybedebilecek olmalarına neden olmuştu.

Bu gece akıllı karmakarışık olmuştu ancak bir an evvel düşüncelerini sıraya koymalı ve gerekli adımları atmalıydı. Kafasında hızlı bir şekilde önceliklerini sıraladı ve kendine hakim olamadığı sert bir sesle konuşmaya başladı.

"Kendini daha iyi hissediyorsan gidelim artık."

Anka hızla başını ona çevirdi. Daldığı düşüncelerden anında uzaklaşmıştı.

"Nereye?"

"Tabii ki benim evime. Oğlumu güvenlik dışında tutacağımı sanmıyorsun herhalde."

"Oğlumu benden alamazsın!" diyerek Anka yerinde dikildi ve kalçasının üzerinde bedenini adama çevirdi.

Derim sıkıntılı bir ifadeyle yüzünü buruşturdu.

"Saçmalama! Oğlumuzu! Senden almak istemediğimi sana daha evvel de söyledim. Ama önce bana bu gece oğluma saldıran o orospu çocuğunun kim olduğunu ve nedenini söyleyeceksin ve ben onu temizleyene kadar benim evimde güvenlik için kalacaksınız."

"Ben senin evinde asla kalmam!"

"Kalacaksın Anka!" dedi Derim sinirli bir sesle. "Oğlumuz söz konusuken sen de ben de gerekli tüm tavizi vereceğiz birbirimize. Senden Aşil'i almak gibi bir düşüncem yok ve bir an önce bu saçma korkuyu at kafandan. Aşil'in güvenliği için bana katlanman gerek... Şimdi bana bu gece gelenlerin kim olduklarını söyle!"

Anka ters ters adama bakarak yerinde doğrulmaya başladı. Ona bunu söylemeyi düşünmüyordu. Bu Derim Akhan'ın sorunu değildi. Yerdeki telefonuna uzanarak iki ayağının

ANKA

üzerine kalktı ve ters ters Derim'e bakarken Avcı'nın numarasını tuşladı. Telefon açılır açılmaz Avcı, Anka'nın konuşmasına fırsat vermeden konuşmaya başladı.

"Ben de şimdi seni arayacaktım. Başkan yolda geliyor. Temizlik ekibi şimdi kapıda, ortalığı toparlayıp cesetleri yok edecekler. Kendini daha iyi hissediyorsan seni almaya geliyorum."

"Aşil nerede?"

Anka'nın sert sesiyle Avcı bir an duraksadıysa da korkusuzca cevap verdi.

"Jan'la birlikte babasının evine gönderdim. Handan abla da geliyor. Biz durumu kontrol altına alana kadar Aşil'le o ilgilenecek."

"Sen ne yaptığını sanıyorsun Avcı? O evde kalamaz benim oğlum!"

"Yanına geliyorum Anka. Kapat telefonu."

Avcı uzlaşmadan uzak bir tonla konuşup telefonu kapamıştı bile. Anka hırsıyla adımlarını ileri atıp mutfaktan çıkışa yöneldi. Derim kızın çıplak ayakla ve sinirle attığı adımların ardından hızla yerinden doğrularak kızı takip etti. Anka kırık kapıdan dışarı çıktığında, bir an evin önündeki kalabalığa şaşkınlıkla baktı. Derim'in bazı adamları ve Avcı'nın yönlendirdiği birçok kişi evin önünde konuşlanmışlardı. Avcı kızın evden çıkışını görür görmez konuştuğu adamlardan uzaklaşıp eliyle evi işaret ederken, başını geriye çevirerek konuşmaya devam ediyordu. Otoriter bir sesle talimatları sıralarken kendinden o kadar emindi ki karşısındakiler yalnızca başlarını sallıyorlardı.

"Konuştuğumuz gibi. Siteyi güvenliğe alın, kapıya yetkin beş adam dakin. Evin içindeki her iz yok edilecek. Leşler konusunda ne yapacağınızı biliyorsunuz. Diğer evlere de her şeyin yolunda olduğunu söylemek için birileri gidip bilgi versin, kimseyi bu evin etrafında görmek istemiyorum."

Sokakta yanan sönen ışıklar ve kalabalığın içinde Anka çıplak ayaklarla bahçe kapısının önünde dikiliyordu. Gözlerindeki öfke Avcı'nın metrelerce öteden fark edebileceği ka-

dar açıktı. Anka ağzını açmadan önüne gelen Avcı otoriter bir sesle konuşmaya başladı.

“Hiç tartışmaya başlama Gece. Neler hissettiğini biliyorum ama Aşil’in güvenliği şu an en önemli konu. Babasının evinde daha güvende olacak. Jan ablukaya aldı bile. Kimse onun saçının teline zarar veremez.”

“Güvenli evlerden birine gidebilirdik!”

“Şu an o evin dışında hiçbir yer güvenli değil Anka. Göremiyor musun? Kapıda üç adamımız şehit oldu! Adam manyağın önde gideni. Her şeyi hasır altı edecekler. Burada geberen adamlarını soracaklarını mı sanıyorsun? Aşil’in güvenliği önceliğimiz öyle değil mi?”

Avcı her ne kadar anlayışlı olmaya çalışsa da sesi sert çıkıyordu. Aşil onun için de o kadar önemliydi ki her türlü tavizi verebileceğini biliyordu. Aşil aile demekti. Ve her ne olursa olsun o ailesini korumak zorundaydı. Anka bıkkınlıkla oflarcasına bir nefes bırakıverdi ve yüzüne düşen saçlarını sinirli bir hareketle geriye attı.

“Ben oğlumdan uzakta duramam. Onun evinde de kalamam!”

“Bu kez mahkûm olmayacaksın! Kalacaksın Anka! Sen de ben de çaresizce yapılması gereken en doğru şeyi yapacağız. Bu kez o evde senin borun ötecek! Kimse sana istemediğin hiçbir şeyi yapamaz, yaptıramaz! Ben her an yanında olacağım. Başkan birazdan burada olacak...” Gözlerini kızın çıplak ayaklarına indirdi. “Ayaklarına bir şey giy. Hava soğudu iyice. Araç hazır, seni Aşil’in yanına götüreceğim. Buradaki her şeyi organize edip ben de peşinden geleceğim.”

Anka gözlerini kısarken dudaklarını sinirle birbirine bastırdı. Avcı’ya katılmak istemese de haklı olduğunu biliyordu. Oğlunun güvenliği için her şeye katlanırdı ve şu an önünde katlanması gereken bir süreç vardı. Bakışlarını öfkeyle etrafta gezdirdi. Derim tam arkasında durmasına rağmen adamın varlığını kabul etmez şekilde görmezden geliyordu. Derim’in adamlarının üzerine kilitlenen bakışları öylesine garipti ki kaşlarını çatarak adamlara baktı. Neden kendisine

ANKA

tuhaf baktıklarını anlamıyordu ve bu tuhafılıktan rahatsız olduğunu açıkça belirtir bir terslemeyle sordu Avcı'ya.

"Bunlar ne diye bana böyle bakıyorlar?"

"İçeriye gördüler. Eski tanıdıkları senle şu anki sen arasında bağlantı kuramıyorlar herhalde. Devreler yandı anlayacağın."

Tıpkı yan gözle bakışlarını üzerlerinde gezdirdiği adamlara baktığı alaycı ifade gibi Avcı'nın sesi de alaycıydı.

"Eskiden tanıdıklarını sandıkları kişi bir öğretmendi. Nasıl davranmamı bekliyorlardı ki?"

"He işte. Hâlâ sindirmekte zorluk çektikleri belli..." Eli ni Anka'nın omzuna atıp kendisine çekerek eve yöneldi. "Hadi... Ayaklarına bir şey giy, seni götürsünler. Ben de en geç yarın saate yanındayım."

"Alın aradı..."

"Biliyorum... Haberim var... Özellikle haber vermelerini istedim."

İkisi de eve doğru yürürken konuşmaya devam ediyorlardı.

"Sen neden bu kadar uzattığını biliyor muydun?"

"Tahmin ettim sadece." dedi Avcı omuz silkerek. "Yanılmamışım değil mi?"

"Bilerek serserilerin ona haber iletmesini sağladın!" dedi Anka yarı şaşkınlık yarı kuşkuyla.

"Başka türlü dönmeyecekti. Sadece fırsatı değerlendirdim. Ayrıca şu an gerçekten burada ona ihtiyacımız var. Ailemize saldırdılar. Bunun hesabını hep birlikte keseceğiz."

Anka ilk defa tepki vermeden Avcı'ya baktı. Kapının ağzında ikisi de karşılıklı dikiliyorlardı. Birbirlerine bakışlarında sonsuz bir güven ve teslimiyet vardı. Anka ileri atılarak Avcı'ya sarıldı.

"Çok haklısın Avcı. Ailemiz tehdit edildi ve hep birlikte bunun hesabını soracağız. İyi ki varsın!"

"Saçmalama. Asıl siz iyi ki varsınız. Benim tek ailem sizsiniz."

Anka gülümseyerek Avcı'dan uzaklaşırken kolunda his-

settiği acıyla yüzünü buruşturup gayri ihtiyarı sol elini sağ kolunun üstüne götürdü. Olayın sıcağında hissettiği acıyı yok saymıştı ve her şey olup bittikten sonra kolundaki sızı kendisini hissettirmeye başlamıştı. Avcı kızın yüzündeki ifadeyle bakışlarını koluna indirince siyah tişörtten kısmen belli olan kanı gördü.

“Sen vuruldun mu?”

Avcı’nın endişeyle çıkan sesiyle birlikte kapının dışında olan Derim hızla ileri atıldı. Adeta dünyanın uydusu ay gibi kızın yörüngesinin dışında kalamıyor sürekli sessizce yakınlığında dolaşıyordu. Duyduğu kelimelerle içinde devasa bir korku baş gösterirken elini hızla ileri uzatıp kızın kolunu kavradı.

“Vuruldun mu sen?”

Anka hızla kolunu geri çekip ters ters Derim’e bakıp yine adamı yok sayarak Avcı’ya döndü.

“Sadece sıyırdı geçti. Handan abla geldiğinde bakar.”

Derim kızın kendisini terslemesine ve yok saymasına kırılgan gözlerle baktı ancak gözleri Avcı’da olan Anka bu bakışı göremedi. Derim sıkıntılı bir nefes çekip düz bir ifadeyle “Araba bekliyor. Hadi gidiyoruz. Eve gidince koluna bakılacak.” dedi.

“İstemez!” dedi Anka ters bir sesle. “Senden gelecek hayır en fazla sıcak bir hücre olur.”

Derim kızın karşılığı ile sarsıldığını hissetti ve tüm gücüyle bu darbeyi sindirmeye çalıştı. Gözleri pişmanlıkla Anka’ya kilitlendi. Başını haklı olduğunu belirtircesine üzüntüyle sallarken mırıldandı kederle.

“Haklısın... Ne desen haklısın...”

Mehmet Aydar, Derim’in yeni evinin büyük salonundaki kanepenin bir ucunda oturuyordu. Sağ elinin parmakları sıkıntılı yüzünü temsil eder gibi sürekli kanepenin kolunda inip kalkıyordu. Salonun içinde Derim, Jan, Avcı ve Anka

ANKA

vardı. Anka, Mehmet Aydar'ın yanında otururken Derim ve Jan karşılarındaki kanepedelerdi. Avcı ise Mehmet Aydar'ın çaprazındaki koltuğa yerleşmişti.

Mehmet Aydar'la birlikte gelen Handan Aşil'i, Derim'in evi tadilat yaptırırken oğlu için hazırlattığı odaya yatırıma-ya götürmüştü. Tabii öncesinde Anka'nın kolundaki yaraya gerekli müdahaleyi yapıp sargısını sardıktan sonra Aşil'e ilgilenmişti.

Aşil babasının evine geldiğinde Jan diğerleri gelene kadar çocukla ilgilenmiş, Baho ile birlikte çocuğu oyalamışlardı. Aşil gerçekten çok değişik bir çocuktur. Başka çocukların travma olarak yaşayacağı şeyi çoktan zihninden atmış, etrafında ona gösterilen ilgiye odaklanmıştı. Bir süre annesi ile birlikte babasının evinde kalacağı bilgisi şu an için onu en çok mutlu eden şeydi ve daha birkaç saat önce yaşanan kötü dakikalara takılmış gibi görünmüyordu. Bunda elbette Anka'nın oğlunu bugüne kadar her türlü duruma alıştırmaması ve oğluna karşı takındığı farklı tavrın da etkisi vardı. Anka, Alin ve Avcı içinde bulundukları hayatla Aşil'in başa çıkabilmesi için diğer çocukların alışkın olmadığı birçok garip duruma karşı, yarı oyun sayılabilecek şekilde Aşil'i adapte etmeye çalışmışlardı ve bugün bunda ne derece başarılı olduklarını görmüşlerdi.

Handan, senelerdir Mehmet Aydar'ın evinde çalışan becerikli bir kadındı. Tüm evi çekip çevirmesinin yanı sıra genelde bir çeşit yardımcı olarak da Mehmet Aydar'la birlikte hareket ederdi. Ankara ve İstanbul arası yatılı tüm seyahatlerde mutlaka onunla birlikte Mehmet Aydar'a eşlik ederdi. Eski bir hemşire olarak kimi zamanlar sağlık bilgisine de başvurulurdu ve bugün olduğu gibi anında müdahaleyi gerektiren durumlarda kimseye iş bırakmazdı. Ellililerin başındaki kadın omuzlarına gelen saçlarını genelde başının arkasında bir tokayla tutturuyordu. Yaşına göre dinç ve hareketliydi. Buna yine yaşına göre formda oluşu da etkendi elbette.

Mehmet Aydar'la ilişkisi bir çeşit abi kardeş ilişkisiydi. Tanışıklıkları uzun yıllar önce Doğu'da görev yaparken

başlamıştı ve seneler sonra Handan mesleğini bırakmaya karar verdiğinde, Mehmet Aydar'la çalışmaya başlamıştı. Uzun yıllar Doğu'daki görevinde birçok olaya şahit olmuştu ve daha fazla ölüm görmek istememişti. Gerçi Mehmet Aydar'ın yanındayken ölüm görmüyordu ama sık sık bu tür haberleri de almıyor değildi. Çoğu zaman "Bir ömürde görülmesi gerekenden fazla ölüm gördüm, daha fazlasına ihtiyacım yok." derdi. Sıradan ve sakin bir hayat istiyordu ve uzun senelerdir de istediği şekilde yaşıyordu. Evlenmeyi hiç düşünmemişti. Evliliğe uygun bir kadın olmadığını sık sık tekrarlarsa da, Anka ve diğerleri bunun tam tersi olduğunu düşünüyorlardı.

Geçmişte onlarla çok ilgilenmişti ve kadındaki anaç tavır aslında tam da evlenmesi gereken bir kadın olduğunu ispatlıyordu ancak Handan böyle düşünmüyordu. Aslında daha çok sevdiklerini kaybetme korkusundan kendisini bu durumdan uzak tutuyordu. Doğu'da görevliyken evladını kaybeden o kadar çok anne görmüştü ki; kendisinin bu acıyı kaldıramayacağı inancıyla evlilik ve çocuk sahibi olma düşüncesinden tamamen uzaklaşmıştı.

İçindeki anaç ruhu Anka, Alin ve Avcı'yla beslemişti ve Aşil doğduğundan beri de bu duygusunu büyük bir memnuniyetle doyuruyordu. Aşil, Handan'a her şeyi yaptırabilirdi ve Handan, Aşil tarafından kullanılmaktan bir an bile şikayet etmezdi. Anka kısmen bu durumdan memnundu çünkü Aşil'in büyükanne ve büyükbaba sevgisini tatmasını istemişti. Bunu Handan ve Mehmet Aydar çok güzel bir şekilde ona veriyorlardı ve bu açığın kapanması Anka'yı en çok sevindiren şeylerden biriydi.

Anka, Derim'in evine isteksiz adımlarla girmişti. Büyük dört sütunun taşıdığı devasa bir sundurma evin yine devasa kapısını çevreliyordu. Helenistik tarzda inşa edilmiş ev gerçekten çok değişikti. Anka birçok kereler bu evin etrafından arabayla geçmişti ve yüksek duvarlardan içeriye göremese de, inşa edildiği arazinin giriş kapısının ihtişamı bile, evin güzelliği hakkında fikirler edinmesine neden olmuştu.

ANKA

Yüksek duvarların çevrelediği arazi geniş, uzun sık ağaçlar ve yeşilliklerle çevrili bahçesi göz alabildiğince büyüktü. Evin arkasında büyük bir açık havuzla birlikte, içeride de bunun biraz daha küçüğü kapalı havuz mevcuttu. Ev iki kısma ayrılıyordu. Cepheden sol tarafı Derim ve Jan'ın kullandığı kısımları kapsarken, sağ kısım Derim'in talimatıyla evdeki insanların kalacağı odaların ve eğitim için gerekli bölümlerin düzenlenmesine ayrılmıştı.

Yerleri granit döşeli geniş girişinden üst kata çıkan mermer merdivenler vardı. Girişin yüksek tavanı tıpkı bir kubbe gibi göğe yükseliyordu ve cam tavan şu an birkaç yıldızın parladığı karanlık gökyüzünü gözler önüne seriyordu. Duvarlardaki aplikler ortalığı yumuşak bir ışıkla aydınlatmıştı. Girişin sol tarafında büyük salon bulunuyordu. Sağ tarafta birkaç oda ve mutfığa ulaşımı sağlayan geniş koridor uzanıyordu. Arka bahçeye bakan ve mutfığa yakın olan büyük oda, yemek odası olarak düzenlenmişti. Büyük pencereleri havuza bakıyordu. Ev aslında sade ve göz alıcı şekilde düzenlenmişti.

Farklı bir ev olsa da; geçmiş bir an gözünün önünde canlanmıştı Anka'nın. Etrafta yine onlarca adam vardı. Bu kez kendisine bakışları daha farklıydı hepsinin. Çekinir gibi... Saygı duyar gibi... Derim'in eliyle önünü göstererek yönlendirmesiyle büyük girişten soldaki modern şekilde dekore edilmiş geniş salona girmişlerdi. Öncesinde bilgilendirildikleri için Aşıl'ı uzaklaştırmışlardı. Anka bu halde oğlunun kendisini görmesini istemiyordu ve bu durum nispeten içini ferahlatmıştı.

Salondaki koltuklardan birine oturan Anka tek bir kelime etmeden düşünceli bakışlarını etrafta dolaştırmıştı. Salonun büyük pencereleri ön bahçeye bakıyordu ve yine etrafta dolaşan birkaç adamı görebiliyordu. Derim salon penceresinin önünde elleri pantolonunun ceplerinde dikilerek dışarı bakıyordu. Anka nedense onun da bakışlarının baktığı yeri görmediğini ve düşünceli olduğunu biliyordu. İkisi de tek laf etmemişlerdi.

Eve varmalarından on dakika sonra Mehmet Aydar ve Handan ulaştı eve. Handan yanında getirdiği ilk yardım çantasından gerekli malzemelerini çıkarıp Anka'nın koluna müdahale etmişti. Durum düşündükleri kadar kötü değildi, dikiş gerekmemişti ve Handan pansuman yapıp ince yarayı sarmayı yeterli bulmuştu. Anka'nın saçlarını okşayarak gülümsemesinin ardından Aşıl'ın yanına koşturmuştu. Anka, Avcı'nın getirdiği yeni bir tişörtü üzerine giymiş şimdi sakince Mehmet Aydar'ın yanında oturuyordu.

Bu süreç boyunca ne Derim ne de Anka birbirleriyle hâlâ hiç konuşmamışlardı. Derim'in kendisine zorlukla hakim olduğu belliydi ancak kızın yanında ani çıkışlar yapmamak için sabretmeye çalışıyordu. Mehmet Aydar nihayet uzayan sessizliği bozarak Avcı'ya bakışlarını çevirdi.

"Herifin nerede olduğunu tespit edebildiniz mi?"

"Henüz değil. Hâlâ konsolosluğa giriş yapmamış. Ama herkesin haberi var. Yakında çıkar bir haber."

Mehmet Aydar başını öne çevirirken dalgınca aşağı yukarı salladı. Derim artık daha fazla tahammül edemiyormuş gibi sert ve sabırsız bir sesle araya girdi.

"Bana biri burada neler olduğunu anlatacak mı artık? Benim oğluma kim, ne sebeple zarar vermeye çalışıyor? Küçük bir çocuktan alıp veremediği ne?"

Bakışları öylesine öfkeli ve karanlıktı ki; Anka adamın birkaç metre uzağında olmasına rağmen gözlerinin kopkoyu bir kahverengine döndüğünü görebiliyordu. Şu ana kadar şaşırtıcı derece kontrollüydü ama etrafına yaydığı kötücül enerji, bu konuda kendisini ne kadar zorladığını da ispat ederiği biydi.

Mehmet Aydar, Derim'in haklı sorularını göz ardı edemeyeceğinin farkındaydı ve çenesini hafifçe sallayarak Avcı'ya bakarken Derim'i işaret ederek açıklama yap der gibi bir bakış attı.

Avcı son beş senede az çok tanıdığı adamın verebileceği tepkileri tahmin ederek yüzünü buruşturdu önce. Ardından tatsız bir yüzle Derim'e bakarak olabildiğince hafifletir bir

ANKA

ses tonuyla açıklamasını yaptı.

“Birkaç ay önce Anka’yla Rus Konsolosluğu’ndaki bir resepsiyona katıldık. Benim orada bizim için çalışan bir ajandan almam gerekenler vardı. Dikkat çekmemek için birlikte gittik. Bazı davetlere Anka ile katılıyoruz. Aynı firmada yönetici pozisyonunda görünüyoruz ikimiz de ve sosyal hayatta bu kimliklerimiz bizim için kolaylık sağlıyor. O davette Rusya’nın İstanbul Başkonsolosu ile de tanıştık doğal olarak...”

“Anatoly Grenkov.” dedi Derim dişlerinin arasından. Adam hakkında yeteri kadar bilgisi vardı çünkü babası ile zaman zaman iş yapıyordu ve Grenkov ailesini asla sevmemişti.

Avcı başını salladı ve yine tatsız bir sesle kirpiklerinin altından Derim’e bakarak umursamaz olduğunu ümit ettiği bir tonla konuşmaya devam etti.

“Herif Anka’ya taktı...” dediği anda Derim yerinde dikleşti.

“Pardon?” dedi gözlerini kısarak ölümcül gözleriyle önce Avcı’ya sonra Anka’nın duvar gibi yüzüne çabuk bir bakış attı. Duyduklarının doğru olmamasını ister gibiydi ses tonu.

“O akşam birkaç kez Anka’ya yemek davetinde bulundu ve her defasında kibarca reddedildi. Sonra her gün çiçek göndermeye başladı ama hepsi geri iade edildi. Adamı sen de tanıyorsun işte. Hayır’ı cevap olarak kabul etmiyor. Bir süre evvel sağ kolu olan köpeğini, Sergei’yi yollamış eve. Anka da gerekli cevapları verip, geri göndermiş. Üç gün önce trafikte Anka’nın yolunu kesmiş güya tesadüfen karşılaşmışlar gibi. Yine aynı cevabı alınca, şerefsiz kendince Aşil’i alırsa, Anka’nın da ona gideceğini düşünmüş mercimek aklıyla.”

Avcı’nın hafifletmeye çalışır bir ses tonuyla yaptığı açıklama bittiğinde salona derin bir sessizlik çöktü. Jan temkinli bir bakışı Derim’e çevirdiğinde, Derim’in gözlerini bile kırpmadan Avcı’ya bakarken heykel gibi yerinde oturduğunu gördü ve sıkıntıyla gözlerini yumdu. Fırtına öncesi sessizlik tam da buydu.

Jan birazdan kopacak kasırganın önüne kattığı her şeyi

parçalayacağını biliyordu. Bakışları hızla Anka'ya çevrildiğinde onun da en az Derim kadar gergin ve patlamak üzere olduğunu görüyordu. Kız sanki kafasının içinde hain planlar yapar gibi gözlerini kısmış dalgın bir halde yere bakıyordu. Salondakilerle ya da konuşulanlarla ilgileniyor gibi görünmüyordu. Sanki aklında yalnızca kendisinin yapacaklarını hesap ediyor gibiydi. Jan, Anka'nın duruşunun nedense Derim'den daha tehlikeli olduğunu düşündü o an. Birkaç saat evvel kızın evinde olanlara şahit olmuştu ve oğlu söz konusu olduğunda onun nasıl da acımasız ve gözü kara bir yok edici olduğunu anlamıştı. Bu yeni tanıdığı Anka'yı anlamakta zorluk çekiyordu. Gerçi geçmişte tanıdığı kadını da hiçbir zaman çözememişti. Anka Soylu onlar için koca bir muammaydı.

"Sen benimle dalga mı geçiyorsun?" diye kükreyen sesi salonda patladığında aynı anda ayağa fırlamıştı Derim. Sanki onu tutan o kalın ipleri koparmış, şimdi tıpkı bir mancınıktan kurtulmuş ve son hız ileri atılan bir ateş topuna dönmüştü.

"Sen benimle dalga mı geçiyorsun lan? Bunu şimdi mi söylüyorsunuz? Kim lan o şerefsiz? Kim o Grenkov denilen orospu çocuğu? Ne demek Anka'ya taktı? Ne demek onu yanına getirmek için benim oğlumu almaya kalktı? Bunu bana şimdi mi söylüyorsunuz? Gebertirim lan o herifi! Onu yerin yedi kat dibine sokar üzerine bok doldururum! Bunu bana şimdi mi söylüyorsunuz?"

"Derim!" dedi Mehmet Aydar sert bir sesle. Ardından onun sakinleşmesini umduğu açıklamaya girişti. "Adam Başkonsolos. Ülkeler arası dengeler var. Adama durduk yere saldıracak değildik. Makul olmasını beklemek yapılacak ilk akıllıca hamleydi. Bu derece saçmalayacağı düşünülmemiştir."

"Amca!" diye haykırdı Derim hırsla. "Hiçbir şeyi düşünemiyorsunuz! Hep geç kalıyorsunuz! Bu herifin ne bok olduğunu, en az benim kadar biliyorsun! Bu duruma gelmesine nasıl izin verirsin? Bunu bana daha önce söylemeniz gerekiyordu!"

"Sana ne be!" diye nihayet Anka uzun zamandan sonra ilk defa sesini çıkardı çemkirir gibi. "Sana ne? Sana ne diye

ANKA

durum raporu veriyoruz?”

“Benim oğlum söz konusu!” diye yeniden haykırdı Derim, Anka’ya doğru tehdit dolu bir adım atarak. Elini kaldırıp öfkeyle salladı. “Bizim oğlumuz söz konusu! Seninle ve oğlumla ilgili her şey beni ilgilendirir anladın mı? Adam sana asılacak, sırf seni yanına getirtebileceğini sanarak oğluma kastedecek, ben de susup kenarda bekleyeceğim öyle mi? O pislik sana asılacak ve ben susacağım öyle mi?”

Derim inanmaz gibi küçümseyici bir ifadeyle yüzünü buruşturdu. Ardından gözlerini ardına kadar ayırıp, bedenini öne eğdi ve yüzünü Anka’nın yüzüne iyice yaklaştırdı. Asit gibi bir sesle dişlerinin arasından ölüm kusarcasına tısladı.

“Senin etrafında tek bir adam görmeyeceğim! Sana bakarken ağızlarının suyu akıyor ya, onları o suda boğarım! Onları o bir kaşık tükürükte boğarım!”

Anka yüzünü tedirginlikle hafifçe geri çekti ancak Derim’in ona diktiği bakışları aynı şekilde onun gözlerine kilitli duruyordu. Adamın yüzü öylesine gerilmişti ki kaşının üzerinden yanağına inen yara izi bembeyaz kesilmiş, çok daha belirginleşmişti. Adamın bakışları adeta aklını kaybetmiş bir delinin gözlerinde görülebilecek bir ifadeye sahipti. Ne yapacağı ya da bir sonraki adımı nereye atacağı tahmin edilemez bir kaçığa ait gibi. Anka yine de korkusuz gözlerle baktı adama ve ters bir sesle karşılık verdi.

“Seni ilgilendirmez! Hatırlarsan bir zamanlar sen beni atmıştın böylelerinin önüne!”

Derim duyduklarıyla pişmanlığın kavurduğu ateşte yansa da, Anka’nın kendisini kışkırtan sözleriyle kızın boynunu kırmamak için tüm iradesi ile kendiyle savaştı ve gözlerini yumarak derin bir nefesi ciğerlerine gönderirken, beyninin ihtiyacı olan oksijenin de yerine ulaşması için birkaç saniye bekledi. Yeniden gözlerini açtığı anda salondaki diğerleri tedirgin bir şekilde sessizce ikisini izlemeye devam ediyordu. Mehmet Aydar özellikle araya girmemeye karar vermişti. Bu savaşın bu şekilde çetin başlayacağını biliyordu ve olabildiğince kozlarını paylaşmalarını istiyordu. Anka içindeki zehri

atmak, Derim de bu zehri kendisine çekip bedeninde hapsetmek zorundaydı. Derim kelimelerin üzerine basa basa alçak bir sesle kızın sözlerine karşılık verirken sağ elini kaldırıp gösterir gibi boşlukta tuttu.

"Ne dersen de, ne yaparsan yap, bir daha sana zarar vermek üzere bu el kalkarsa; bileğimden keseceğime yemin ettim! Şu an o şerefsizi gebertmek için elime ihtiyacım var ve bunu yapmayacağım. Ama bir gün, kendime hakim olamaz da sana yine zarar verirsem, oğlumun üzerine yemin ediyorum... Gözünün önünde bu eli keseceğim! O herifi geberteceğim... Seni de geri alacağım... Ayaklarının dibine pas pas olsam da seni geri alacağım! O güne kadar kimsenin sana dokunmasına izin vermeyeceğim. Ardımda binlerce ceset bıraksam da, buna izin vermeyeceğim!"

Anka donmuş gibi adama bakarken iri iri açılan mavi gözleriyle küçük dilini yutmuş gibi bakıyordu Derim'e. Adamın gözlerinde öyle bir kararlılık vardı ki; bir insanın gözlerinin bu derece alev saçabileceğini ummazdı. Sanki o alevlerin ucu yüzüne değiyordu ve suratını ateş almış gibi kıpkırmızı hissediyordu.

Mehmet Aydar, nihayet Anka'nın yardımına koşar gibi otoriter bir sesle araya girdi.

"Herifin diplomatik dokunulmazlığı var. Bu işin senin dediğin gibi kanlı olması imkansız. Diplomatik dengeleri bozmamız birçok soruna yol açar."

Derim gözlerini bir an bile Anka'nın gözlerinden ayırmadan, başını bile çevirmeden umursamaz sert bir sesle amcasına karşılık verdi.

"Sikerim diplomatik dokunulmazlığını. Sizin için dokunulmaz olabilir. Ben istediğim herkese dokunurum! Hem de öyle bir dokunurum ki; sonucuna kimsenin hayal gücü yetmez!"

Ardından aniden bedenini dikerek doğruldu ve Jan'a döndü. Keskin bir sesle emredercesine konuştu.

"Lee'yle irtibata geç. O orospu çocuğunun nerede olduğunu bulsun. Adamların her an operasyona hazır olmalarını

ANKA

sağla. O herif bulunacak. Babası şerefsizinin telefonlarını da takip edin. Oğluyla mutlaka konuşacaktır. Yer tespiti yapın."

Jan başını sallayarak yerinden doğrulurken Anka sinirle atıldı. Biraz evvelki ruh halinden çabucak sıyrılmıştı. Derim'e olan öfkesi her şeyin önüne geçiyordu ve sarf ettiği hiçbir kelimenin kendisini etkilemesine izin vermek istemez bir tutum sergiliyordu.

"O herifi sana bırakacağımı sanıyorsan kendini kandırıyorsun. Sana ihtiyacımız yok!"

Derim önce ters ters Anka'ya baktı ardından Mehmet Aydar'a döndü ve uyaran bir sesle konuştu.

"Makul olmasını sağla. Bu iş sizden çıktı."

Ardından konuyu kendince kapamış bir tavırla sert adımlarla salondan çıktı. Avcı derin bir nefes alarak arkasına yaslandı. Sokaktaki herkes Grenkov'u arıyordu. Birimdeki tüm teknik adamlara Grenkov'u bulmak üzere talimat verilmişti. Enteresan bir şekilde bu süre avında Derim ve ekibiyle rekabet halinde olacaklarını düşündü. Dudağının ucundaki kıvrılmayı engellemek için dişlerini dudağının içine geçirdi ve yan gözle sinirden kudurmuş olan Anka'ya baktı. Kız öfkeyle onu kâle almadan salondan çıkan adamın ardından kapıya bakıyordu hâlâ.

Salonda en çok düşünceli ifadeye sahip olan kişi Mehmet Aydar'dı. Derim'i artık öylesine iyi tanıyordu ki, şu an kendisini adadığı yoldan asla geri dönmeyeceğini de biliyordu. Anka'dan vazgeçmeyecekti. Ancak karşısına çıkacak gerçeklerle nasıl başa çıkacağından ve nasıl tepkiler verebileceğinden emin olamıyordu.

Senelerdir içinde tuttuğu gerçeklerin ağırlığı yüreğine taş gibi oturmuştu. Bir yanı, her şeyi bilindiği gibi bırakmayı ve o karanlık dehlizlerden yüzeye çıkmamasını ümit etmeyi isterken, bir yanı daha çok vicdanının dürttüğü diğer yanı, bu gerçekleri saklamaması gerektiğini söylüyordu. Bunları ya kendisi makul ve gerektiği şekliyle Derim'e ve diğerlerine anlatacak ya da zorlukla geride tutmaya çalıştığı Süleyman'ın bunu yapacağına emindi.

Süleyman, Derim'den hoşlanmıyordu. Bunu belli etmekten de çekinmiyordu ve Mehmet Aydar onların bir araya gelmemeleri için elinden geleni yapmaya çalışıyordu. Kısmen tavrı geçmişteki Derim'le aynıydı. Babasının yaptıkları için oğlunu suçluyordu. Mehmet Aydar'a göre bu haksız bir yargıydı. Bir zamanlar Derim'in yaptığı haksız yargılara sahipti Süleyman da. Aslında Mehmet Aydar onu anlayabiliyordu da. Abi bildiği, tek aile bildiği adam ve kadına kasteden ve hayatlarını sonlandıran kişinin oğlu, o adam ve kadının kızından bir çocuğa sahip olmuştu. Süleyman'a göre Derim bunu hak etmiyordu. Süleyman bunu kendisine yediremiyordu ve kızların bu gerçeği bilmiyor oluşlarını kaldıramıyordu. Mehmet Aydar'la birçok kereler bunun tartışmasını yapmışlardı ve her defasında Süleyman'ı zorlukla raptede-bilmişti adam.

Ancak bu, Süleyman'ın kızlardan da uzak durmasına neden olmuştu. Mehmet Aydar onun gözlerinde görebiliyordu. Aşil'i çok seviyordu ama ona her baktığında Ahmet Soylu ve karısının başına gelenleri de anımsıyordu. Anka'nın, oğlunun babasının gerçekte kim olduğunu bilmemesi, vicdanına öylesine ağır bir yük oturtuyordu ki, bu ağırlığı taşımakta çoğu zaman zorlanıyor ve kızların yüzüne bakamayacağı duygusuyla onlardan uzak duruyordu. Yüreğinin bir kısmı Anka'ya küskündü de. Çoğu zaman "Keşke!" diyordu. Keşke Anka, Derim Akhan'la birlikte olmasaydı ve bu karmaşa içine hiçbirini koymasaydı diye düşündüğü an sayısı, az değildi.

Sırf bu nedenle İstanbul'a geliş süreleri çok kısıtlıydı ve Ankara onun için bir kaçış adresiydi. Mehmet Aydar, aklının bir köşesinde yakın gelecekte ortaya çıkacak gerçeklerle yaşanacak kaosu göze almak zorunda kalacağını bilse de, şu anda Süleyman'ın da burada olması gerektiğini kabul etmek zorundaydı. Birçok şeyi kontrol etmeye çalışmış, herkesi bir arada tutmaya çabalamıştı. Ama bazen kader onun kontrolünün dışında seyrediyordu ve Mehmet Aydar her zaman yaptığı gibi o gün geldiğinde de yine herkesi bir arada tutmaya çalışmaktan başka çaresi olmadığını biliyordu.

ANKA

Gerçekler ortaya çıkacak, yaşananlar tüm çıplaklığı ile gün yüzüne saçılacak ve belki bir süre herkes bir tarafa savrulacaktı. Ancak bundan kaçış yoktu. Bu gerçeği ömrünün sonuna kadar saklayamayacağını o da çok iyi biliyordu.

Anka hiçbir zaman aptal bir kadın olmamıştı. Hem aldığı eğitimler hem de güçlü hisleri nedeniyle karşısındakileri okumakta zorluk çekmezdi. Karşı karşıya kaldığı insanların tavırları, sarf ettiği kelimeler onların kişilikleri hakkında ona öyle çok ipucu verirdi ki; bunları kafasındaki süzgeçten geçirir, onlara karşı tavrını da buna göre şekillendirirdi. İnsanları okumak ve gerçek kişiliklerini tanımlamak onun için kolaydı. Seneler önce Derim'i de aslında iyi okumuştı.

Ona karşı gelgitli ve çelişkili tavırları, onun nasıl bir ikilem içinde olduğunu çok net belli ediyordu. Geçmişte her ne kadar ona karşı zaman zaman gösterdiği yumuşak tutumu olsa da; masum olduğunu bildiği halde ele geçirdiği kadına karşı gösterdiği o acımasız ve delice nefreti yüzünden, o da Derim'den nefret etmişti. Bu nefretin inkar edilmesi olanaksızdı ancak şöyle bir durum vardı ki; Anka'nın işin içinden çıkamadığı kısım da burasıydı; tüm bunlara rağmen neden adama karşı çekildiğine bir açıklama getirememişti. Cevabını bulamadığı, bulmuşsa bile kendisine itiraf etmekten kaçındığı bu soru, onun da hiçbir zaman içinden çıkamadığı bir karmaşada hapsolmasına neden olmuştu.

Geçmişte Derim'le birlikte olduğu anları ne zaman zihninden geçirse; o anlardaki adamla, diğer zamanlardaki adamın aynı kişi olduklarından hep şüpheyne düşmüştü. Derim'in ona kilitlediği bakışlarının gerisinde adını koyamadığı bir şeyler görmüş, hep bunları anlamlandırmaya çalışmış, o gözlerin gerisinde ona söylenenleri duyabilmek için kulak kabartmıştı ama sonuç hep aynısı olmuştu. Bir türlü onların neler olduğunu ya da nasıl isimlendireceğini bilememişti.

Derim Akhan, çoğu zaman kendisinin bile çözemeyece-

ği kadar karmaşık bir bulmacaydı. Öylesine uç noktalarda dolaşüyor, öylesine çabuk öfkesine kurban gidiyordu ki; onu görmek için tüm dikkatini verenlerin önüne bile kapkara bir toz bulutunu savurarak, kendisini de o kasırganın içinde debdebeye teslim ediyordu.

Anka, onun kendisine karşı takındığı o akıl almaz hamleleri, ondan yüz bulamadığı için yaptığını biliyordu. Derim, adeta istediği olmadığı için herkesin canını yakacak kadar gözü dönük, ele avuca sığmaz o tehlikeli mahalle çocuğu idi. Kaba kuvvetten kaçınmıyor, ezebileceği her şeyi ve herkesi eziyordu. Anka onun mahkumu olarak geçirdiği sürede kabul edemediği esaretin tüm isyanını göstermişti. Kimi zaman kontrolünü kaybettiği ve zayıf düştüğü anlarda adeta bir vakumla çeker gibi adamın ona karşı olan zaafını kullandığı da bir gerçektir.

O anlarda az da olsa şefkate ihtiyacı oluyordu ve adamın o şefkati yalnızca tek yerde gösterdiğini keşfettiğinde de bunu almaktan çekinmemişti. Gerçi her defası pişmanlıkla sonlanmıştı. Çünkü her ne kadar ihtiyacı olanı aldığını düşünse de, sonrasında bu durumu kendisine yedirmekte de zorlanmıştı. Esiri olduğu ve onu bırakmayı asla düşünmeyen bir adamla birlikte olabilmek için, onun da kısmen tıpkı karşısındaki gibi aklını kaçırmış olması gerekiyordu.

Şimdi ise yine aklını kaçırmış ve ne yapacakları kesinlikle öngörülemeyen iki hasımdılar. Tek ortak noktaları; ikisinin de asla vazgeçemeyeceği oğulları idi ve ironik şekilde bu kez ortak hareket etmeleri gerektiği bir zaman dilimine girmişlerdi. Anka en başa çıkılmaz durumlarda bile hep soğukkanlı şekilde en doğru adımı atmaya çalışan biriydi ve özellikle şimdi, oğlu söz konusuken bu yanı çok daha fazla ayaktaydı.

Öfkesine ya da kinine yenilip yapacağı yanlış bir hamle, belki hepsini felakete sürükleyebilirdi ve ne yazık ki her ne kadar sık sık kendisinin de aklını kaçırmış biri olduğunu düşünse de; en makul hamlelerin yine kendisi tarafından yapılması gerekeceğini düşünüyordu. Derim Akhan'ı şu anki krizde en iyi şekilde yönetmek, yine ona kalıyordu ve ne ya-

ANKA

zık ki kendi konumları düşünülürse bu uğurda kullanılacak en doğru adam Derim Akhan'dı.

Onların durabileceği sınırlar, Derim Akhan için çizilmemiştir. Ki çizilse bile adamın tüm o sınırları, büyük bir zevkle ve vahşilikle sileceğini de düşünmek ütöpik değildi. Anka'nın derinlerine gömdüğü yabancılık, zevk duyar bir şekilde onun bu sınırların ötesine geçmesini istiyordu da. Oğluna el uzatan her canlı, babasının zalimliği ile karşılaşacaktı ve Anka; o zalimliği kullanmaktan bir an bile tereddüt etmeyeceğini çok iyi biliyordu. O da tıpkı karşısındaki adam gibiydi kısmen. Sevdiklerine zarar veren herkesle gözünü kırpmadan savaşabilirdi, savaşmıştı ve yine savaşacaktı.

Mehmet Aydar, Handan'ın bir süre Derim'in evinde kalmasını makul görerek ayrılmıştı o gece. Avcı her zamanki yerinde duramayan yapısıyla, peşine düştükleri Grenkov için çoktan sokaklara dönmüştü. Derim, salondan ayrıldığından beri ortalarda görünmüyordu ve Jan da ona bakma bahanesiyle sıvışmıştı.

Uzun süredir Anka salonda tek başına oturuyordu. Kafasındaki düşünceleri sıraya sokmaya çalışırken aslında bu gece bu evde kalacak olma gerçeğini de kendisine kabullenmeye çalışıyordu. Bu gece oğluyla uyumak istiyordu ve birazdan Handan'ın onu bulacağına emindi. Dirseklerini dizlerine dayamış başı iki elinin arasında yere diktiği gözleriyle kafasındaki düşüncelerle savaşıyordu. Kapıda yapay bir öksürükle kendini belli etmeye çalışan birinin sesini duyduğunda, kafasını kaldırıp gözlerini salonun kapısına çevirdiğinde Eren'le göz göze geldi.

Ağır ağır bedenini yukarı kaldırıp arkasını oturduğu kanepeye yaslarken gözleri karşısındakini vurmak ister gibi hafifçe kısılmış, kirpikleri birer oka dönüşmüştü. Dudakları birbirine mühürlendi ve dik dik Eren'e bakmaya devam etti.

Eren çekimser bir adımı ileri doğru yavaşça atarken alçak

bir sesle selamladı onu.

“Selam.”

Anka hiçbir karşılık vermeden genç adama bakmaya devam ediyordu. Geçmişte olduğu gibi saçları yine kısacıktı ve iri beden şimdi geçmişe oranla daha kaslı görünüyordu. Geçen beş senede o bedenin epey hırpalandığı belliydi ancak anlaşılan oydu ki; güçlü bir şekilde çıkmıştı o hırpalanmalardan. Bakışlarına, geçmişe oranla belirgin bir bilgelik oturmuştu. Bir zamanlar genç bir delikanlıyı andıran sima, şimdi bir erkeğe dönüşmüştü.

“Bana kızgın olduğumu biliyorum... Haklısın da...” diyerek pişmanlık dolu alçak bir sesle birkaç adım daha atarak Anka’ya doğru yaklaştı adam. Kızın karşısında aralarında birkaç metre kalasıya durdu ve ellerini önünde birleştirerek başını özür diler gibi hafifçe aşağı eğdi. Gözleri zaman zaman yere kaysa da hızla kırıştırdığı kirpiklerin arkasındaki gözlerini kızın yüzünde tutmaya çalışıyordu. Anka ses çıkarmadan düşmanca gözlerle adama bakmaya devam etti. Gözlerindeki kin adamın okumakta zorlanmayacağı kadar açıktı.

“Senden özür dilemek istedim... Buna şimdiye kadar fırsat bulamamıştım ve şimdi seni burada tek başına yakalamışken yapmak istedim...”

Anka gözlerini kısarak sorarcasına baktı adama. Kaşları hafifçe çatılmış, Eren’in gerçekte ne yapmaya çalıştığını anlamaya çalışıyordu.

“Banu’nun lafıyla hareket etmememiz gerekiyordu. O zamanlar toydum ve doğrudan patrondan talimat almadan yaptığımız hata için senden özür dilerim... Çok büyük bir hataydı. Biliyorum telafisi yok... Patron cezamızı verse de sana yapıların affı yok... Çok uzun zamandır vicdanım beni yiyip tüketiyor. Şimdiye kadar asla böyle bir şey yapılmamıştı ve bunu sorgulamamam bile o zamanlar ne kadar aptal olduğumu gösteriyor. Ama akılandım artık. Seni incittiğimiz için, sana yaptıklarımız için çok özür dilerim... Dediğim gibi

ANKA

telafisi yok bunun, affedilecek bir şey de değil ancak en azından samimi üzüntülerimi kabul etmeni umarım...”

Anka kafası karışmış gibi Eren’e bakarken istemsizce dudaklarını aralayarak “Sen ne anlatıyorsun bana be?” dedi ters bir sesle.

Eren hızla başını kaldırıp tedirgin gözlerle Anka’ya baktı ve hızlı hızlı pişmanlık dolu bir sesle konuşmaya devam etti.

“Sana geçmişte verdiğimiz zarar için özür diliyorum. Banu bizi yaralttı. Emri patronun verdiğini söyledi... Patron emir verince biz sadece yaparız. Banu’nun bize yalan söyleyebileceğini düşünememiştik... Patron sonradan canımıza okudu ama her şey için çok geçti. Aldığımız her cezayı sonuna kadar hak ettik ama bu sana yaptıklarımızı telafi etmiyor tabii...”

Anka genç adamın çabuk çabuk konuşarak yaptığı açıklamaları şaşkınlıkla dinliyordu. Eren neredeyse önünde kıvrılarak pişmanlık dolu bir sesle konuşmaya devam ediyordu sanki biri onu durduracakmış da, bir an evvel söyleyip kurtulmalıymış gibiydi tavrı.

“Biliyorum bana güvenmiyorsun. Aşil’i koruyacağıma da güvenmiyorsun. Benden nefret ettiğini de biliyorum ama Aşil’i, hayatım pahasına koruyacağıma dair sana yemin ediyorum... Bana kin tut, nefret et haklısın. Ama Aşil’in asla zarar görmesine izin vermeyeceğime inan. Bir daha aynı hata tekrarlanmayacak. Aldık dersimizi... Bir daha patronun tek bir lafının dışına çıkılmayacak. Asla güvenini yıkmayacağız. Büyük bir aptallık yaptık, Banu’nun lafına kandık o zaman ama bir daha asla böyle bir şey olmayacak.”

Anka çocuğun can havliyle sıraladığı hızlı kelimelere yetişmeye çalışırken zihninde geçmişe ait görüntüler hızla geçiş yapıyordu. Hücreye kapatıldığında yediği dayak, sonrasındaki işkence görüntüleri hızla zihninden geçerken, Eren’in sözlerini de kafasında bir yere oturtmaya çalışıyordu ve ortaya çıkan gerçeklik; bir an duraksamasına ve karışık bir yuma-

ğa dönen düşüncelerin aniden patlayarak etrafa saçılmasına neden oldu. Kafasının içinde boşlukta süzülen ayrı parçalar yavaş yavaş yerlerine oturmaya başlarken yeniden ortaya çıkan başka bir resim pürüzsüz bir görüntüye kavuşuyordu.

“Sen emri patronundan almadın mı?” diyerek, alçak sesle şüpheli bir tonla döküldü soru dudaklarından.

Eren hızla başını iki yana salladı. “Patronun haberi yokmuş ki. Biz iki aptal Banu’nun oltasına takıldık. Tecrübesizdik o zamanlar. Hem her türlü emre itaat, hem de ağzımızın sıkılığı test ediliyor sandık. Patron gerçeği öğrenince hepimizi sürgüne gönderdi. Köpek gibi iki sene kapı bekçiliği yaptık. Ekipten menetti patron bizi. Tekrar ekibe alınmak için canla başla çalışıp, ses çıkarmadık çünkü hak etmiştik. Bundan sonra ondan duymadan tek adım atılmayacak. Senden af diliyorum... Chris de, ben de çok pişmanım. Yaptıklarımı geri getirmez biliyorum ama bundan sonra beni kendine kalkan bil. Patronun emri... Önce Aşil, sonra sen... Senden özür diliyorum. Çok özür diliyorum... Pişmanım... Çok pişmanın... Bir kadına bunu yaptığımız için çok pişmanım. Öylesine aptalmışım ki patronun böyle bir şeye izin vermeyeceğini bile düşünememişim. Banu’nun yalan söyleyebileceği aklımıza gelmemişti ki...”

Anka aniden elini kaldırıp genç adamın soluksuz yaptığı konuşmayı bıçak gibi kesti. Tüm bu açıklamaların nereye vardığını anlamayacak kadar aptal değildi. Banu, tıpkı onu ilk gördüğü anda hissettiği gibi Derim’e olan duygularıyla, onu ortadan kaldırmaya kalkmış ve bunun için o zamanki iki çömez aptalı da planına alet etmişti.

Kendisi o zamanlar ortadan kaybolan Chris, Eren ve Banu’yu hiçbir zaman sormamıştı. Buna gerek duymamıştı; çünkü başka görevlerde olduklarını düşünmüştü. Oysa şimdi sürgünde olduklarını ve ekipten uzaklaştırıldıklarını öğreniyordu.

Düşünceleri hızla Malta’da en fazla aşağılandığı geceye

ANKA

kaydı ve Banu'nun yüzü gözlerinin önüne geldi. Kadının ona bakan kinli gözlerinin nedenini şimdi daha iyi anlıyordu. Derim'in dibinden ayrılmayan kadın, o Casino'da sıradan biri gibi çalışmaya gönderilmişti. Bu onun için epey ağır bir darbe olmalıydı ve o gece tüm kinini de Anka'nın yüzüne kusarak çıkarmaya çalışmıştı. Kadın, Derim'e karşı farklı duygular besliyordu ve kendisini de rakip olarak görmüştü doğal olarak.

Sinirle bir kahkaha atmak istedi. Ne rakipti ama kendisi de? Bileğinde prangalı bir köle, ne kadar rakip olabilirse, Anka da ancak o derece bir rakipti elbette. Belliydi ki kadının gözü öylesine dönmüştü ki Anka değil, hiçbir dişiyi Derim'in etrafında barındırmak istemiyordu. Esir ya da özgür fark etmiyordu onun için... Kendisi tek olmak istiyordu ve sağlam olduğuna inandığı konumu tehdit altındaydı şüphesiz.

Ortaya çıkan gerçeklikle, Anka derin bir nefes aldı. Bu gerçek belki içine bir ferahlık yayılmasına neden olmalıydı ancak bunu hissedemiyordu. Olan olmuştu ve hiçbir şey geri alınamazdı. Düşünceli gözlerle Eren'e baktı. Adamın yüzünde pişmanlıkla kıvrandığını gösteren öylesi çocuksu bir ifade vardı ki; bu adamın gözü kara halde her türlü tehlikeye atıldığı düşüncesi nedense Anka'ya komik geldi. Ters ters Eren'e bakmaya başlarken nihayet aynı ters sesle ancak kararlı bir tavırla karşılık verdi.

"Sen etrafındayken Aşil'e bir şey olursa Eren, ben senin patronun kadar merhametli davranmam, kafanı koparırım senin! Şimdi siktir git, özürlerini kendine sakla. Af dilemek istiyorsan bana kelime israfı yapma, icraat göster!"

"Sana yemin ediyorum kefaretimi ödeyeceğim."

Anka sinirle göz devirip elini boşlukta salladı.

"He Eren he, bundan sonraki tek yanlısında ben sana ödeceklerimi biliyorum. Senin karşında öğretmen sandığınız kişi yok artık. Bu kez ellerim boş durmayacak, bundan emin olabilirsiniz."

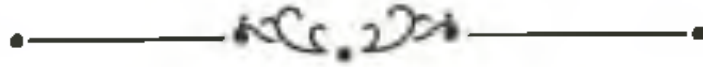
"Duydum ellerinin maharetini ..." diye Eren saygılı ve hayranlık dolu bir yüz ifadesiyle kıza karşılık verince, Anka yüzü-

nü buruşturup başını salladı.

“Bir’ siktir git Eren.”

Eren çabucak toparlanarak başını salladı ve yüzünde güvence veren bir gülümsemeyle birkaç saniye karşısındaki kıza bakarak topuklarının üzerinde geriye döndü. Salona girerken düşük olan omuzları, çıkarken bu kez belirgin şekilde daha dikti. Uzun zamandır taşıdığı yükün, az da olsa eksilmiş olduğunu hissettiğı aşıkardı.

6. BÖLÜM

Handan Aşil'i uyutup salona geri döndüğünde Anka hâlâ tek başına oturmaya devam ediyordu. Eren az evvel çıkmıştı ancak yaptıkları konuşmadan Handan'a bahsetmedi Anka.

"Uyudu mu Handan abla?"

"Uyudu güzelim. Yorulmuş epey. Her şeyiyle heyecanlı bir gün oldu onun için."

"Oynarken heyecan duyup yorulmasını tercih ederim. Umanım bu akşam yaşananların farkına çok varmamıştır."

"Sanmıyorum. Onu iyi yetiştiriyorsun. Hem tehlikelere karşı hazırlıyorsun hem de bunu oyuna çevirebiliyorsun."

"Daha ne kadar bunu sürdürebilirim ki Handan abla? Hızla büyüyor... Her geçen gün daha çok şeyin farkına varıyor. Bir sene sonra bunlara kanmayacak."

"O zaman ona göre tedbirler alınacak elbette..." diyen Handan usulca Anka'nın yanına oturup bedenini kıza çevirdi ve yumuşak ancak gerçekçi olmaya çalışan bir yüzle baktı kıza... "Anka, Aşil bir gün sizin gibi olacak güzelim. Yaşadığı bu ortamda başka türlü olması imkansız. Bunların içinde büyüyor ve günü geldiğinde tüm bunları yaşadığı ortama göre değerlendirecek. O zaman hepimizi daha iyi anlayacak. O da sizin gibi ülkesine sadık bir vatansever olacak ve bunlar onda çocukluk travması olarak kalmayacak. Sen onun annesinin ve çocuğunu dışarıdan gelebilecek her türlü tehlikeye karşı korumak zorundasın. Bunu çok da iyi beceriyorsun aslında. Kendini suçladığını biliyorum ama kabullenmen ge-

reken şey; Aşil diğer çocuklar gibi sıradan bir hayat yaşamayacak. Annesinin, babasının kim oldukları ortada. O da bu millet ve devlet için çabalayacak. Bunlar yapılması gereken şeyler güzelim."

"Küçücük çocuk şimdiden kana kavgaya alışsın istemiyorum Handan abla. Bu ona haksızlık. Çocukluğunu olabildiğince normal ve mutlu geçirmesini istiyorum. Zamanı gelince bu ülkenin yararı için gerekiyorsa kan da dökülecek, kanı da dökülecek biliyorum... Ama şimdi çocukluğunun tadını çıkarsın istiyorum "

"Bunun için de elinden geleni yapıyorsun. Bak onca şeye rağmen çok mutlu ve sevgi dolu bir çocuk. Sen tüm olumsuzluklara rağmen onu sevgi dolu yetiştirdin ve gözleri ıslıl ıslıl parlayan bir çocuk oldu şimdi."

"Hiçbir çocuk nefret ve kavgayla daha akli başına gelmeden karşılaşmayı hak etmez. Önce çocukluğunu hak ettiği gibi yaşasın. Zaten dünya öyle rezil bir yer ki; ben ne kadar korumaya çalışsam da tüm kötülüklerle karşılaşacak bir şekilde. Kalbinde sevgi, ne kadar derinlere işlerse; ileride verdiği kararlar da, atacağı adımlar da; vicdanının sesiyle, öfke ve nefretin gözünü kör etmesine izin vermeden, sağduyu ile olsun istiyorum."

"Ben öyle olacağına eminim canım. Endişe etme sen. Bu akşam olanları yarın sabah unutmuş olacak. Şu an onu en çok heyecanlandıran şey, babasının yakınında olması. Sen de buradasın ve ilk defa anne babasıyla aynı çatı altında uyuyor. Bir çocuk için bundan daha mutluluk verici şey olamaz. İkiniz de etrafındayken, o kendisini daha çok güvende hissediyor ve o yüzden senin düşündüğün gibi bu akşam olanlar, onda kalıcı bir korku bırakmayacak."

Anka isteksiz de olsa Handan'ın dediklerini doğrular şekilde başını yavaşça salladı. Günlerdir diken üstünde yaşamının gerginliği ile öylesine yorgun düşmüştü ki bu akşam üzerine tüy dikmiş gibi hissediyordu. Yorgun gözlerini Handan'a kaldırdı.

"Bu gece Aşil'le uyumak istiyorum." diye mırıldandı.

ANKA

Handan anlayışlı bir gülümsemeyle başını salladı. Anka bu gece oğlunu kaybetmenin eşiğine gelmişti ve şimdi oğluna sarılarak uyuma isteğini ziyadesiyle anlayabiliyordu. Zeki gözlerle kıza bakıp göz kırptı.

"Bunu isteyeceğini bildiğim için sana ayrılan odada uyuttum onu. Deniz sana küçük bir valiz yapıp göndermiş, odana bıraktım. Hadi git üzerini deış, ana oğul koyun koyuna uyuyun bu gece. Bu tarafı sen bana bırak, hem evi kontrol altına alırım hem de Aşil'le ilgilenirim. Siz şu adamı bulun önce, gerisi hallolur güzelim. Üzme kendini bu kadar."

Anka gözlerini kinle kıstı. Dudaklarını büzerek öfkeli bir sesle tısladı.

"O herifi bir bulalım Handan abla, ciğerini sökeceğim onun!"

Handan başkasını şaşırtacak bir soğukkanlılıkla kıkırdadıktan sonra imalı bir tonla karşılık verdi.

"Sana kalmaz diye düşünüyorum."

Anka ters ters bir bakış attı Handan'a. Derim'in daha hızlı davranacağını düşündüğünü biliyordu. Yavaşça yerinden kalkarken çenesini salladı.

"Bana şu odayı göster Handan abla... Ciğer sökmek için o manyakla yarışacağım hiç aklıma gelmezdi ama şimdi bunları düşünmek istemiyorum. Oğluma sarılmaya ihtiyacım var."

Handan başını sallarken gülümsedi ve ayağa kalkarken başıyla "hadi beni takip et" der gibi bir jest yaptı.

Anka kollarının arasına çektiği oğlunu göğsüne yatırıp gözlerini yummuştu. Oğlunun saçlarının kokusunu burnuna çekerken ona sahip olduğu için yeniden şükretti.

Üzerine uzun kollu bir tişört ve pijama pantolon giyerek yatağa girdiğinde oğluna sokulabilmek için sağ kolunun üzerine yattığında kolundaki sızıya aldırmamaya çalışmıştı. Oğlunun huzurla uyuyan yüzünü izlerken acısı şimdi ona

tatlı bir sızı gibi geliyordu. O sızı oğlu uğruna verdiği çabanın ödülüydü. Şimdi acı gibi değil, zafer sızısı gibi geliyordu ona. Oğlunun saçlarını şefkatle okşadı. Kendisine hakim olamayarak çocuğun boynuna dudaklarını bastırıp sevgiyle öptü. O sırada Aşil gözlerini açmadan "Anne..." diye mırıldandığında hemen elini sırtına bastırıp okşayarak kendisine biraz daha çekip "Buradayım annecim. Buradayım bir tanem. Annen hep yanında..." diye mırıldandığında çocuk kendisine iyice sokularak kolunu annesinin boynuna sardı huzurla.

Şimdi sessizlik içinde ikisi de birbirlerinin kollarında yatıyorlardı. Aşil tekrar uykunun derinliklerine çekilirken Anka gözleri kapalı uykuya teslim olmayı bekliyordu. Kafasının içindeki düşüncelerin hızı; gözleri kapalı olsa da, uykuya yenilmesine izin vermiyordu. Düşünceleri bir geçmişe bir bugüne geliyor, karmaşık görüntüler zihninde parça parça oradan oraya savruluyordu.

Eren'in sözleri yeniden beyninde yankılanıyor, yeni öğrendiği gerçek, geçmişi tekrar düşünmesine yol açıyordu. Derim'in sonraki tavırlarını değerlendirmeye çalışırken, başka birinin yapacağı gibi onu temize çıkarmaktan daha çok, yaptıklarının acımasızlığını ön plana çıkarıyordu. Derim nefretin yarattığı akıl tutulmasına kapılmasa, kendisi de o yaşananlarla yüz yüze gelmeyecekti sonuçta. Derim'in bilgisinin olup olmaması Anka'nın onu temize çıkarmasına sebep olamazdı. Fiziksel şiddetin acısını çoktan unutmuştu, ona yapılan aşağılamaların yarattığı kırıklıklar hâlâ geçmemişti. Kişiliğine ağır darbeler indirmişti Derim Akhan. Ona saydırdığı hakaretleri, aşağılanmaları unutmaması mümkün değildi. Kalbi kırıklar içindeydi ve bunların tek sorumlusu da Derim Akhan'dı.

Gözleri kapalı halde uyumaya çalışırken düşünceleri hiç durmaksızın oradan oraya koşuyordu. Tüm bunların bıçak gibi kesilmesine neden olan sesi duyduğunda, aniden geri-lip kulak kabarttı etrafa. Odanın kapısının yavaşça açıldığını hissediyordu. Yatağın ayak ucuna doğru ilerleyen ağır adım sesleri kulaklarının içinde yankılanıyor gibi geldi. Oysa kalın

ANKA

halı bu adımların sesini yutuyordu.

Derim saatlerdir Lee ile görüşüyordu. Lee bütün olanaklarını Grenkov'u bulmak üzerine kullanıyordu. Derim ve Jan birlikte durumu değerlendirirken Lee de onlara alternatifler sunuyordu. Grenkov'un babasının sistemine girmek üzereydi Lee ve adamın babasını arayacağına emindiler. Bu saate kadar kendi adamlarına ulaşamayan adamın büyük bir terslik olduğunu anlaması kaçınılmazdı ve doğal olarak kolay kolay ortaya çıkmayacaktı. Ya da kimselere yakalanmadan ülkesine dönmenin yollarını arayacaktı.

"Ashında adamı doğrudan suçlayacak bir şey yok. Neden kaçıyor ki?" dedi Lee durumu anlamadığını belli eden karmaşık bir yüzle. "İnkâr edebilir her şeyi, öyle değil mi?"

Lee'nin tek bildiği teknoloji idi ve çoğu zaman hem Derim'i hem de Jan'ı çıldırtan saflıkta sorular sorabiliyordu. Derim öfkeyle görüntülü konuşma yaptıkları ekrana bakarken Jan yan gözle ona bakıp daha fazla damarına basılmaması için hızla atılarak Lee'ye açıklama yapmaya girişti.

"Anka'yı sıradan bir yönetici sanıyordu ve Aşil'i kolayca aldırabileceğini düşündü. O yüzden aptal herif tedbir almamış ve gönderdiği adamlarla irtibat halinde olduğunu belirtir kayıtlar var. Adamların telefonları incelenmiş, Avcı bilgisini verdi. Dolayısıyla bu saldırının onunla organik bir bağı var, bunu biliyor. İş emniyete düşerse medyaya da yansıyor demektir ve tam bir rezillik kopacak. Bu riske giremez, ki emniyet zaten işin içine girmeyecek yoksa bu tarafta her şey arap-saçına döner. Adamlarıyla hâlâ kontak kuramadığına göre, durumu o da değerlendirmiştir ve düşündüğü gibi her şeyin basit olmadığını anlamıştır. Adam manyak olsa da aptal değil. İkiyle ikiyi toplamayı becerir. Kıcı tutuşmuştur ve sessizce bu ülkeden çıkacak diye düşünüyoruz. Öncelikli korumamız gereken şey Anka'nın kimliği ve ardından Aşil'in güvenliğini sağlamak. Sen adamın yerini tespit etmeye çalış sadece. Kalanı

biz buradan halledeceğiz. Bu ülkeden çıkmaması lazım. Tüm alternatifleri değerlendir ve hepsini kontrol et. Özel uçak, kaçak tekne ne olursa, hiçbirini gözden kaçırma.”

“Anladım.” dedi Lee yüzündeki ifade çok öyle göstermese de. Ona samanlıkta iğne ara diyorlardı ve o da bunu yapacaktı. Zordu ama geçmişte yaşadığı hezimetten sonra başka bir küçümsenmeye daha gelemeyecekti. O iğneyi mutlaka bulacaktı.

Derim ve Jan saatlerce durum değerlendirmesi yapmışlardı. Marcel, Silva ve Baho’yu çağırıp ekiptekileri organize etmelerini iletmişlerdi. Hâlâ tam olarak tüm gerçeği bilenler yalnızca birkaç kişiydi ve onlar da diğerlerinin sadece bilimleri gereken kadarını onlara aktarıyorlardı.

Derim gönderdiği adamların ardından Chris ve Eren’i çağırılmıştı. Gözleriyle ikisini de yerlerinde mihlayacak kadar sert bakıyordu.

“Kefaretinizi ödeme zamanı!” diyerek girmişti söze buz gibi bir ifadeyle. “Geçmişte yaptığınız haltı hâlâ affetmedim ve ikinci bir şans için ekibe tekrar döndünüz. Bunun kıymetini bileceksiniz. İkiniz de diğer ekiplerden bağımsız yalnızca benimle irtibatta olacaksınız. Benden başka kimseyle konuşmayacaksınız ve çenelerinizi sıkı tutacaksınız. İkiniz de Aşıl’ın etrafından beş metre uzağa gitmeyeceksiniz. Gerekiyorsa onu korumak için öleceksiniz ama onun kılına zarar verilmesine izin vermeyeceksiniz.”

“Anlaşıldı patron.” dedi iki adam da aynı anda başlarını sallayarak. İkisi de elleri önlerinde bağlı şekilde Derim’e sorgusuz itaat eder gibiydi. Verilen görev onlar için çok değerliydi ve ikisinin de en ufak hata yapma lüksü yoktu. Derim en değerli varlığını onların korumasını istiyordu ve bu kez onun yüzünü kara çıkarmayacaklardı. Tam bir teslimiyet, tam bir itaat vardı ikisinde de.

Derim emin olmak istercesine sert ültimatolarını sıralayıp adamları gönderdikten sonra Jan’la birlikte yalnız kaldığında Jan saatlerdir onu huzursuz eden durumu nihayet sese döktü.

ANKA

"Banu'ya ben izin verene kadar ortada dolaşmamasını söyledim. Anka'nın bu gece buraya geldiğinde daha fazla stres yaşamaması için ilk anda onunla karşılaşmasını istemedim ama yarın mutlaka görecektir Banu'yu."

"Yani?" dedi Derim anlamadığı belli karmaşık bir yüzle Jan'a bakarken.

Jan sıkıntıyla gözlerini devirdi. Sinirli bir sesle karşılık verdi.

"Aşil'in annesinin kim olduğunu bilmiyor ama yarın gerçeği öğrenecek Anka'yı gördüğünde. Sen Banu'yu hâlâ mı tanımadın? İki senedir sorgusuz her emre uyuyor diye uslandığını mı sanıyorsun?"

"Yine mi aynı yere döndük?" dedi Derim sinirle.

"Hiç oradan çıkmadık ki... Banu kurnaz bir kadın. Burada olduğu sürece sana karşı umudu tükenmiyor. Hastalıklı bir düşünce şekli var onun. Ben sana uyarımı yapıyorum. Banu yine Anka'nın canını yakmak isteyecek. Bundan eminim. Sen göremiyor olabilirsin ama ben çok açık görüyorum. Fiziksel olarak asla el uzatamaz, bunun karşılığında başına ne geleceğini biliyor ama fırsatını yakaladığında Anka'yı incitmekten kaçınmayacaktır."

"O zaman cezasını da çeker! Ekipten siktir olur gider!"

Derim öfkeyle bağırıyordu neredeyse. Jan ifadesiz bakışlarla devamını ister gibi bakıyordu Derim'e. Derim'in bu kez hata yapmasını istemiyordu; çünkü mutlu olmasını istiyordu ancak Jan, Derim'in kadınlar söz konusu olunca vicdanının üzerine örtülen örtüye sahip değildi ve çok daha netlikle görebiliyordu çoğu şeyi.

"Ona neden ikinci şans verdiğimi biliyorsun!" diye devam etti Derim öfkeyle. "Bu derece büyük hataya asla göz yummazdım ama kefaretim olsun istedim. Ona ben bir şans verirsem... Öylesi büyük bir hatayı ben tolere etmeye çalışsam, belki Anka da bana aynısını yapar diye ümit ettim. Ben ki öylesi bir hataya göz yummam... Ama bir umut diyorum anladın mı? Bir umut belki aynısını Anka da bana yapar!"

"Senin ne düşündüğünü ben biliyorum. Seni anlıyorum

da... Ama Banu'nun buna bu şekilde baktığını sanmıyorum. Ben her zamanki gibi sana uyarımı yapıyorum! Ortaya çıkacaklara önceden hazırlan diyorum."

"Oğlumu bile bana düşman yetiştirmemiş. Oğlumun beni sevmesini sağlamış. Affetmez mi beni de? Anlamaz mı Banu'yu neden burada tuttuğumu? Onun gösterdiği merhameti göstermeye çalışıyorum. Onun gibi sağduyulu olmaya çalışıyorum. Anlamaz mı bunu?"

Derim masum bir çocuk gibi açtığı gözleriyle sorarcasına bakıyordu Jan'a. Sarki bir ümit onu tasdiklemesini ister gibiydi. Jan başını salladı.

"Ben senin ne yapmaya çalıştığını biliyor, anlıyorum da... Kadınlar söz konusu olunca o dediklerin pek öyle işlemiyor. Anka'yı geri almak istiyorsan, onun isteklerine boyun eğceksin ve Banu'yu gördüğünde, burada istemezse onu göndermeye hazırlıklı ol."

"Yaparım!" dedi Derim hızla tereddüt dahi etmeden. "Benden bunu istesin, iki saat içinde Banu bir uçağa binerek nereye istiyorsa oraya gidebilir."

"Diyorsun?" dedi Jan şaşkınca Derim'e bakarak. Bu kadar çabuk karar vermesi şaşırtmıştı adamı.

"Diyorum!" dedi Derim keskin bir tonla. "Anka, gidecek derse iki saat sonra Banu gidecek!"

Jan rahatlamış gibi derin bir nefes alıp oturduğu tekli koltukta geri yaslanıp bacak bacak üstüne attı.

"O zaman sorun yok demektir. Yarın ola hayrola bakalım nasıl karşılaşacaklar."

Derim işaret parmağını sallayarak Jan'a baktı. Odanın içinde hareketsiz duramıyordu ve attığı tur aniden sona ermişti.

"Banu'ya söyle! Anka'ya karşı tek bir terbiyesizliği ya da saygısızlığı olursa, bu kez gözünün yaşına bakmam! Beni istemediğim şeyleri yapmaya mecbur bırakmasın."

Jan dudağının ucunu umursamazca kıvrıp pantolonun üzerinde toz varmış gibi elini bacağının üzerinde silkeledi.

"Ben söylerim de, o anlar mı bilemem. İki senedir sesini

ANKA

çıkarmadan her denileni yapıyor ama ben onun düşündüğünün tersine aptal biri değilim. Kadınları artık iyi anlayacak kadar çok kadınla birlikte oldum. Ne onun bakışlarındaki sinsiliği kaçırıyorum ne de kendini çok akıllı sanmasını göz ardı ediyorum. Fırsat kolladığının farkındayım ve o kadında takdir ettiğim tek şey; pes etmemesi. Hiç yılmıyor ve ne zaman ona görev versem, ne şekilde olursa olsun istediğim sonucu alacağımı bilmenin rahatlığını yaşıyorum. Başarısızlığı kabul etmiyor ve şimdiye kadar onu burada tutmana çok ses çıkarmadıysam sırf işime geldiği içindi.”

Derim gözlerini kısarak baktı Jan’a. Ardından derin bir nefes çekip boynunu iki yana esnetti. Sağ elini ensesine kaldırarak parmaklarını sıktı ve boyun kaslarını gevşetmeye çalıştı.

“Avcı’yla irtibatı koparma... Ben oğluma bakmaya gidiyorum. Sabah herkesten rapor bekliyorum. Bu herifi en kısa zamanda alacağız. Burada olmazsa dünyanın neresinde olursa olsun gidip alacağız.”

Jan bakışlarını yere indirip düşünceli gözlerle aşağı bakarken başını salladı ve alçak sesle karşılık verdi.

“Aslında düşündüm de, bence de bu herifi Türkiye’de almasak daha mantıklı gibi geliyor. Yarın sabah daha akıllı salım düşünelim, amcanla ve Avcı’yla da bunu değerlendirelim. Belki de herifin çıkmasına izin vermeliyiz ve gerekiyorsa gidip babasının koynundan çekip almalıyız.”

Derim çalışma odasının kapısına yönelmişken aniden durarak geri baktı sorarcasına. Jan başını kaldırıp sakın sakın kendisine bakıyordu ve omuzlarını silkerek soran gözlere karşılık verdi.

“Bu herifi bu ülkede temizlersek çıkacak sorunları bir düşün. Diplomatik kriz çıkar. Amcanın bu tür sorunlarla uğraşmasını istemezsin. Ama herifi kendi ülkesinde temizlersek suçlu yalnızca o olacak. Yediği bokların bir karşılığı olmalı öyle değil mi? Babasının ne bok olduğunu da dünya biliyor her ne kadar bilmiyormuş gibi davransalar da...”

Derim birkaç saniye düşünceli gözlerle Jan’a baktı ve aklına yatmış gibi başını salladı.

"Mantıklı... Avcı'yı ara... Ben de amcamı arıyorum. Yarın sabah erkenden bu konuyu tartışalım. Bu ülkeye zarar verecek her türlü durumdan kaçınmamız lazım. Etrafında ufacık bir hata yapmasını bekleyen dünya kadar çakal var, ben öğluma güvenli ve sağlam bir ülke bırakacağım!"

Jan memnun bir yüzle gülümseyerek başını salladı. Derim'in şimdiki adandığı şeyler, en çok onu mutlu ediyordu çünkü kendisi de hayatında ilk defa iyi şeyler yapmanın hazasını yaşıyordu. Bu kez Derim öfkesine hemen kapılıp gitmiyordu. Bu kez Derim sağduyulu olmaya çalışıyor ve doğru yolları takip ediyordu. Öylesine değişmişti ki Jan bir zamanlar tanıdığı Derim'le şimdiki arasında dağlar kadar fark olduğunu biliyordu. Gerçi onun dışında bunu bilen çok fazla kişi yoktu, bu da onlar için lütuftu. Herkes Derim'i eskisi gibi bilmeliydi. Bu onları güvende tutan yegane şeydi.

Derim ağır adımlarla çalışma odasından çıkıp üst kata yönelecekken Handan'la karşılaştı. Kadın elinde bir fincan tutuyordu ve dumanı tüten fincandan yayılan koku içindekinin bitki çayı olduğunu belli ediyordu.

"İyi geceler Handan abla..." diye alçak sesle selam verdi Derim. Bu kadının karşısında kendisini ufak bir çocuk gibi hissediyordu ve bu his kendisini nedensizce rahatsız ediyordu. Ancak kadının gözlerindeki otorite ve duruşundaki diklik Derim'in ezip geçebileceği türden görünmüyordu.

Handan yumuşak sesli anaç bir tavırla karşılık verdi.

"Sana da Derim."

"Aşil odasında uyuyor değil mi? Bir kontrol etmek istiyorum."

"Hayır canım..." dedi Handan rahat bir yüzle. "Annesi-ne ayrılan odada birlikte uyuyorlar. Anka bu gece oğlundan ayrı yatmak istemedi. Ciddi bir badire atlattılar."

Derim kaşlarını kaldırıp başını salladı anlamış gibi ancak ne yapacağını bilemez gibi ağırlığını bir ayağından diğerine

ANKA

aktardı.

"Ben ikisini de bir kontrol etsem?" diye çekinerek sorarcasına baktı Handan'a. Gözleri izin vermesini ister gibi bakıyordu.

"Sabah görsen daha iyi olabilir. İkisi de uyuyordur şimdi."

"Uyandırmam." diye üsteledi Derim.

"Anka'nın uykusu hafiftir, uyanır mutlaka."

"Biliyorum."

Derim'in duraksamadan verdiği karşılığa bu kez Handan kaşlarını kaldırdı. Derim'in Anka'nın tüm tepkilerini ezbere bildiği aşıkardı.

"Biliyorsan uyandırmak istemezsin sanırım. İkisinin de dinlenmeye ihtiyacı var."

"Sessiz olurum."

Derim yılmadan üstelemeye devam ederken bu kez kaşlarını çatmıştı ve dik dik Handan'a bakıyordu. Neden bu kadından izin almaya ihtiyacı olduğunu anlamazcasına içinde kabaran isyan duyguları benliğini çevrelemeye başlamıştı. Handan, Derim'in karşılığına aldırmadan konuyu değiştirerek adamın karışmış bir yüzle kendisini dinlemeye başlamasına neredeyse gülecekti.

"Şu senin aşçı Jacques'a söyle, bundan sonra neler pişirileceği konusunda önce bana danışacak. Aşil'in düzgün beslenmeye ihtiyacı var ve abuk sabuk yiyecekleri çocuğun önüne koymayacak. Aşil sabahları mısır gevreği yemiyor. Düzgün kahvaltı yapması lazım. Talimatları benden alacak bundan sonra. Diğer öğünler için de neler yapacağını ben ona söyleyeceğim. Ayrıca evde çalışan diğer hizmetlileri sabah erkenden karşımda bekliyorum. Verilecek talimatlarım var. Aşil'in odasındaki bilgisayar kalkacak, henüz elektronik aletlerle uzun süre vakit geçirmesine izin verilmiyor. Sevdiği birkaç kitabın listesini yaptım, yarın onları tedarik edersiniz. Evin içinde, Aşil'in etrafında silahlı adamlar dolaşmayacak. Adamlarına kendi taraflarında kalmaları talimatını vermeni istiyorum, bu kanatta sakın ve huzurlu bir ev ortamı olacak ve Aşil de bu ortamda zamanını geçirecek."

Derim kaşlarını çatmış uysal bir çocuk gibi söylenenleri kafasını sallayarak onaylıyordu yalnızca.

"Yarın sabah kahvaltı dokuzda olacak. Aşil ve Anka hafta sonları biraz daha geç kalkıyorlar. Onlar uyanana kadar kim-senin rahatsız etmesini istemiyorum. Kahvaltıya gecikmeni de istemiyorum. Aşil anne babasıyla birlikte sakın bir aile kahvaltısı yapacak. Jan da eşlik edebilir size."

"Amcamla konuşacaktım. Yarın sabah erkenden bir konu üzerinde konuşmamız gerekiyor."

Derim neredeyse azar yiyen bir çocuk gibi huzursuz bir tavırla açıklamaya geçmişti.

"O zaman Mehmet Abi'ye kahvaltıda burada olmasını söylersin, hem Aşil bundan hoşlanır. Bütün aileyi bir arada görmeyi seviyor."

"Ama Avcı'nın da gelmesi lazımdı."

Derim mırıldanır gibi karşılık verince Handan tereddüt etmeden lafı yapıştırdı.

"Deniz zaten aileden. Elbette burada olacak. Sen arar mısın, ben mi arayıp haber vereyim?"

Handan tek kaşını kaldırmış sorarcasına karşısındakine bakarken, fincanını dudaklarına yaklaştırmıştı. Derim hızla kirpiklerini kırptırdı ve tedirgin bir yüzle onaylarcasına başını salladı.

"Ben haber veririm zaten arayacaktım. Söylerim kahvaltıya yetişir."

"İyi... Güzel... Konuşacaklarınızı kahvaltıdan sonra konuşursunuz. Anka, Aşil'in etrafında gerginlik istemiyor. Buna da dikkat ederseniz güzel olur."

"Tamam..."

Derim yine uslu bir çocuk gibi başını sallamıştı.

"İyi geceler o zaman sana." diyen Handan, Derim'in önünden geçmek için hareket edince Derim istemsizce yana doğru bir adım atıp kadına yol verdi ve arkasından ısrarla yeniden sordu.

"Onları kontrol edebilir miyim?"

Handan omzunun üzerinden başını geriye çevirerek

ANKA

umursamaz bir tavırla omuz silkti.

“Oğlunla sevdiğin kadına bakmak için benden izin almayamı ihtiyacın var?”

Ardından başını iki yana sallayarak uzaklaşmıştı. Derim birkaç dakika sessizce kafası karışmış gibi kadının arkasından baktı. Salonun sağında kalan geniş koridorda ilerleyerek küçük televizyon odasına girmişti Handan.

Kendisine gelmek ister gibi başını hızla iki yana sallayarak merdivenlere yöneldi. Handan'ın otoriter tavrı onu ürkütüyordu. Birkaç kez amcasıyla görüştüklerinde karşılaşmıştı kadınla ve her defasında aynı hisle dolmuştu. Garip olan kadın çok anaç görünümlüydü ancak bakışlarındaki disiplin, Derim'in her defasında karşısında hazır ola geçmesi gerektiğini söyler gibiydi.

Merdivenleri çıkarken cebinden telefonu çıkararak önce Jan'ı aradı ve Handan'ın talimatlarını ona ilette. Ardından merdivenlerin başına gelince bu kez amcasını arayarak durumu ilette ve en son Avcı'yla kısa bir görüşme yaparak nihayet telefonu tekrar cebine soktu.

Adımları önce kendi odasına yöneldi. Aşil'in odası kendi odasının hemen bitişiği idi ve Anka'ya ayrılan oda Aşil'in odasıyla karşılıklıydı. Odasına girer girmez önce üzerindeki kileri çıkarıp duşa girdi. Üzerinden hem bu akşamki yolun tozunu hem de akşamın kirini atmadan hayatının en değerlilerine gitmek istememişti. Yüreğinde bir yerlerde minik bir burkulma hissetti. Ana oğul ikisi koyun koyuna yatarken kendisini dışlanmış gibi hissediyordu. Üzerine çabucak siyah bir pijama altı ve yine siyah kısa kollu bir tişört geçirdi. Boynundaki kolyeyi tişörtün yakasından içeri soktu. Neyse ki boğazını saran tişört kolyenin dışarı çıkmasına izin vermiyordu. Çıplak ayaklarla odasından çıkarak koridorun karşısında kendi odasının çaprazında kalan odaya yavaşça ilerledi.

Yatmadan önce ikisinin de iyi olduğunu görmek istiyordu. Kapıyı yavaşça araladı ve sessiz adımlarla odadan içeri girdi. Ardından yine kapıyı yavaşça kapatarak, odanın ile-

risindeki yatağa doğru adımladı. Yatağın solundaki komodin üzerindeki küçük abajurdan yayılan zayıf ışık, odayı az da olsa aydınlatıyordu. Yatağın ayak ucuna geldiğinde gördüğü manzara ile yüreğinden bir şeylerin akıp gittiğini hissetti. Hayatında daha önce böylesi güzel bir manzara görmemişti. Sağ elini istemsizce yukarı kaldırıp ağzının üzerine kapadı ve avucuyla çenesini kavradı sıkıca.

Aşil'in kafası annesinin hemen boynunun altına gömülmüştü ve bir elini annesinin üzerine atmıştı. Anka, oğlunu kollarıyla sarmalamış sanki herkesten korumaya çalışır gibi sıkıca kendisine bastırmıştı. Yüzü oğlunun saçlarına gömülmüştü. Derim kalp atışlarını kulaklarının içinde duyuyordu. Şakağındaki damar tenini rahatsız edecek kadar güçlü bir şiddette atıyordu.

Beş yıl boyunca onlardan uzakta kaldıktan sonra bu derece yakınlarına gelmiş olmasına inanamıyordu. Bu manzara hayatındaki tüm acılara değerdi. Çektiği tüm hasrete şimdi gördüğü manzara değerdi... İkisi de öylesine güzeldiler ki, aklı almıyordu şimdi ikisinin de onun hayatında olduklarına. Derim daha önce hayatında hiç güzel şeylere sahip olmamıştı, hiç güzel şeyler yaşamamıştı ve hayata dair çok fazla umudu da olmamıştı. Ama şimdi karşısındaki manzara, yalnızca onları seyrederek geçireceği bir ömre bedeldi.

Odadan çıkıp gitmesi gerekiyordu ama ayakları yere çivilenmiş gibi bu manzarayı bırakıp gidemiyordu. Bu güzellik nasıl bırakılıp gidilirdi ki? Kalbi göğüs kafesinin içinde öylesi şiddetle çarpıyordu ki bir an nefesi kesilmiş gibi hissetti. Elini ağzının üzerinden çekerek sessiz derin bir soluk almaya çalıştı. Yerdeki adımları sökölürcesine kımıldadı ve adımları istemsizce yatağın Aşil'in olduğu tarafına yöneldi. Gözlerini bir an bile yataktaki sevgi yumağından ayıramıyordu. Bacakları yavaşça bükülerek yatağın yanında dizlerinin üzerine çöktü. Elini yatağın üzerine kaldırdı ve avucu yatağın üzerinde süzülerek Aşil'e doğru uzandı. Aynı anda Anka'nın gözleri ardında kadar açıldı ve ikisi göz göze geldiler.

Derim'in eli Aşil'in sırtına dokundu. Yavaşça oğlunun sır-

ANKA

tını okşayarak elini saçlarına doğru kaydırды. Anka gözlerini Derim'e dikmişti ve ikisi de ses çıkarmadan birbirlerine bakıyorlardı.

"Kovma beni..."

Derim yalvaran bir tonla fısıltı gibi alçak bir sesle konuşmuştu.

"Lütfen... Bu gece değil... Lütfen kovma beni..."

Anka yalnızca Derim'e bakmaya devam etti. Yine aynı şeyi hissediyordu. Derim'in loş odanın içinde çok daha koyu görünen gözlerinin ardında, yine başka şeyler vardı ve o, var olanı yeniden onların ne olduklarını çözmeye çalışıyordu. Öylesine bir yakarıştı ki bu; Anka nedense hiçbir tepki vermede yalnızca adamın gözlerine bakmaya devam etti.

"Kalsam ya burada..." dedi Derim yine fısıltı gibi bir sesle yalvarırcasına. "Ses çıkarmam... Sizi rahatsız etmem... Yalnızca burada kalsam da sizi seyretsem, olmaz mı?"

Parmak uçları nazikçe oğlunun saçlarını okşadı. Gözlerinde öyle garip bir ışıltıyla oğluna bakıyordu ki Anka nedensiz bir hüznün benliğini çevrelediğini hissetti. Fırtınalar kopar, yüreğini sakinleştirmeye çalıştı. Kalbi güm güm atarken göğsünde yatan oğlunu rahatsız edeceğinden korktu. Kirpikler yavaşça aşağı indi ve oğlunun huzurla uyuyan yüzüne baktı.

Ne çok beklemişti babasını. Ne hayaller kurmuştu. Küçük bir çocuğun hak ettiği öyle çok şey kaçırmıştı ki. Babası hiç yanında olmamıştı. Arkadaşlarının babalarıyla yaptıklarını dinlerken o sabırla kendi babasının gelmesini beklemişti. Hep severek, hep özleyerek... Görmediği bir babayı, tüm kalbiyle sevmişti. Tüm benliği ile özlemişti... Anka yüreğinin sızladığını hissetti. O da babasıyla çok zaman geçirmemiş, bu hayatta, ama öylesine güzel zamanlar geçirmişlerdi ki o kısıtlı süre bile hafızasında hep taptaze bir canlılıkta yer ederek kalmıştı. Alin'le birlikte hafta sonları anne ve babalarının yataklarına dalmalarını, çığlık çığlığa kahkahalar eşliğinde babalarıyla sarmaş dolaş olmalarını asla unutamıyordu.

Dünyadaki her babanın iyi olmadığını da biliyordu. Bunu o kadar yakından öğrenmişti ki, Alin'le ne kadar şanslı ol-

duklarını düşündü bir kez daha. Selin'in babası, baba olmasından evvel insan bile olmamıştı. Derim'in babasının da gurur duyulacak bir baba olmadığını az çok biliyordu.

Ahmet Soylu mükemmel bir babaydı. Bir çocuğun ömrünün sonuna kadar hasretle ve gururla hatırlayacağı mükemmellikte bir baba olmuştu. Anka şimdi kendi oğluna bakarken onun da bu duyguları yaşamasını istedi. O da tıpkı kendi çocukluğundaki güzel anıları hayatının geri kalanında anımsayarak, ne derece büyük bir sevgiyle kuşanmış olduğunu bilsin istedi. Bir insanın çocukluğunun güzelliği, gelecekte yaşayacağı en acı anları bile yok edebiliyordu. Geçmişten gelen tek bir kare resim, yaşanan tüm acıları derinlere gömebiliyor ve geriye yalnızca o mutlu anları bırakıyordu hafızalarda.

Anka, oğlunun da bunları yaşamasını istiyordu. Bu dünyada anne olarak evladına verebileceği en büyük fayda, mutlu bir çocukluk geçirmesini sağlamaktı. Belki Derim gurur duyulacak bir baba değildi ama Anka bunu Aşil'in bilmesi gerektiğini düşünmüyordu. Onun hayallerini yıkacak son kişi bile olamazdı yeryüzünde. Derim'i, Aşil'e uygun bir baba yapabilirdi. Kendisine inancı tamdı bu konuda.

Anne olarak evladının mutluluğu için her şeye katlanabileceğini biliyordu. Kirpiklerini ağır ağır yukarı kaldırıp hayran gözlerle oğluna bakmaya devam eden Derim'e gözlerini dikti ve dudaklarını zorlukla aralayarak fısıldadı isteksizce.

"Oğlunun yanına yat ve sarıl ona. Sabah seni gördüğünde mutlu olacaktır."

Derim hızla gözlerini Anka'ya kaldırıp duyduklarına inanmadığı belli bir şaşkınlıkla baktı ona. Anka adamın inanmaz bakışlarına ifadesizce bakmaya çalışarak tatsız bir sesle fısıldadı yine.

"Sadece oğlum için..."

Derim uzun denecek bir süre kıınılamadan baktı sevdiği kadına. Onun fedakarlığının ne derece sınırsız olduğunu biliyordu. Sırf oğlunun mutluluğu için nefret ettiği adama bile katlanabiliyordu. İçinde derin bir sızı geçtiği yerleri yakarak

ANKA

bedenini acıyla kavurdu. Pişmanlığı, çaresizliği öylesine büyüktü ki, bu kadına ömrünü verse de telafi edemeyeceğini hissediyordu.

Öte yandan onun kendisine olan nefretin onu hayatta tuttuğunu da anlıyordu artık. Affedilmeye öylesine kilitlenmişti ki sonrasında ne olacağını ya da ne hissedeceğini bile bilmiyordu. İçinden bir ses bir gün o noktaya ulaşırsa; kendiyle başa başa kaldığında, kendisinin Anka kadar merhametli olamayacağını söylüyordu. Eğer bir gün kendiyle baş başa kalırsa, o günün bu dünyadaki son günü olduğunu da çok iyi biliyordu. O kendisini asla affetmeyecekti ve bu yükü yaşamayı imkansızdı. Şimdi onu hayatta tutan tek şey, Anka'nın nefretiydi. Anka ondan nefret edecek, merhametini sunmayacak ve Derim bir ömür, bunun için çabalayacaktı. Düşününce; bu fikir baş döndürücü güzellikte görünüyordu. En azından onu hayatta tutacak, oğlu ve sevdiği kadınla bir gün daha fazla zaman geçirmiş olacaktı.

Yorgun ruhunu taşıdığı bitap bedenini zorlukla kımıldatarak dizlerinin üzerinde hafifçe kalktı, yavaşça kendisini yatağa bıraktı ve oğluna doğru sokuldu. Dudaklarını Aşil'in başının üzerine bastırdı belli belirsiz. Yüzü hissettiği utanç ve onları hak etmediğini kabul eden benliğiyle, ateşe bulanmış gibi yanıyordu. Sağ kolunu kaldırıp hem oğlunun hem sevdiği kadının üzerine koruyucu bir perde gibi örttü.

"Sizi hak etmiyorum biliyorum... Ama geri kalan ömrüm, senin ve oğlumun... Beni affetme... Affetme ama yanında tut... Benim tutunacak başka bir şeyim yok... Yalnızca iki ince dalım var... Sen ve oğlum... Alma onları benden... Affetme ama yanında tut..."

"Uyu Derim!"

Anka adamın sözlerini sanki duymak istemez gibi hükmeden buyurucu bir tonla karşılık vermişti. Üzerindeki kolun ağırlığını yok saymaya çalışıyordu fakat içten içe bu koruyucu perdenin, oğlu için verdiği çabanın ağırlığını da hafiflettiğini hissediyordu.

Derim'in dudağının ucu kıvrıldı. Yüzü sanki ruhuna bir

ışık tutulmuş gibi öylesine aydınlanmıştı ki bakışlarını Anka'ya kaldırdığında, onun kendisine bakan dik bakışlarına bile aldırmadı. Tıpkı bir bayram sabahı en büyük neşesini yaşayan bir çocuk gibi gülümseyerek bakıyordu oğlunun diğer tarafında yatan kadına.

"İlk defa adımı söyledin."

"Madalya mı takacaksın?"

"Daha çok duysam güzel olurdu."

"Çeneni kapamazsan Aşil uyanacak ve o zaman neyin güzel olacağını sana göstermek zorunda kalacağım."

Anka aksi alçak bir sesle ters ters konuşurken kaşlarını çatarak bakıyordu adama. Derim'se parlak bir gülümsemeyle ona bakmaya devam ediyordu.

"Handan abla seni de korkutuyor mu?"

Derim'in sorduğu alakasız soru Anka'nın bu kez kaşlarını şaşkınlıkla çatmasına neden oldu.

"Ne?"

"Handan abla... Seni de korkutuyor mu?"

"Bazen..."

"Amcamın onu neden yanında tuttuğunu anladım sanırım."

Derim fısıltıyla konuşmaya devam ediyordu ve Anka da istemsizce ona uyum sağladı.

"Neden tutuyormuş?"

"Otoritesi yüzünden... Tıpkı imparatorluğunu yöneten bir kraliçe edası var. Amcam daha azıyla yetinmezdi bence."

"Handan abla, çözüm odaklı, sonuca pratik ve hızlı giden bir kadın."

"Fark ettim. Biraz evvel dünya kadar talimat sıraladı. Sabah dokuzda hepimizin kahvaltı sofrasında olmamızı istedi."

"Pazar günleri dokuzda kahvaltıya oturuyoruz."

"Her pazar mı?"

"Mümkün olduğunda, her pazar."

"Ben daha önce hafta Sonu aile kahvaltısı yapmamıştım."

Derim her ne kadar düz bir ifadeyle kelimeleri sarf etse de sesinin tınısında bir kırıklık, belirgin bir hüznün vardı. Anka

ANKA

duyduklarıyla yeni bir şaşkınlığa girdi.

"Ailesi olan her çocuk mutlaka hafta Sonu aile kahvaltısı yapar."

"Ben yapmadım."

Anka ne tür bir karşılık vereceğini şaşırarak duraksadı. Derim'in geçmişiyile ilgili dosyasında olanları okumuştı, on dört yaşında amcasının onu ülkeden çıkardığını, annesinin de sonradan öldürüldüğünü biliyordu ama öncesinde mutlaka bir arada olmuş olmaları gerekiyordu. Gerçi babasının ne türde bir adam olduğunu da biliyordu ama yine de Derim'in çocukluğunda mutlaka iyi günleri olmuş olmalıydı.

"Ama çocukken annen ve baban yanıdaydı öyle değil mi?"

"Babam şerefsizin tekiydi." dedi Derim hınçlı bir tonla. Bakışları hızla aşağı inmişti ve gözlerini Anka'dan kaçırmıştı. Anka azarlayan bir sesle karşılık verdi.

"Uyuyor olsa bile Aşil'in yanında kelimelerine dikkat et!"

Anka korumacı bir tavırla sarf edilen kelimeye ani tepki gösterse de, hissettiği şaşkınlık onu alt üst etmişti. Bir çocuk babası için böylesi nefret dolu bir kelimeyi nasıl kolayca sarf edebilirdi ki? Akif Sancar Ağaner'in temiz bir adam olmadığını o da biliyordu. Mehmet Aydar kardeşiyle ilgili bilgileri onlara aktardığında; böylesi kirli bir adamın, nasıl olur da onun kardeşi olabileceğine hepsi şaşırmışlardı ancak bazen gerçek dünyada böylesi şeylere şahit olduklarından, bu gerçeği de çaresizce kabullenmek zorunda kalmışlardı.

Derim, Anka'nın sert tepkisine hızla kirpiklerini yukarı kaldırıp suçlulukla baktı ona.

"Özür dilerim."

Anka adamın tavrı nedeniyle an be an daha çok şaşkınlığa sürükleniyordu. Derim uysal bir çocuk gibi hemen özür dilemişti ve bu Derim, daha önce tanıdığı adamla hiç benzerlik göstermiyordu. Şüpheyile gözlerini kıstı ve kuşkulu bakışlarını adama dikti.

"Sende bir çeşit ruh hastalığı olabilir mi? Çoklu kişilik bozukluğu gibi bir şey..."

Derim birkaç saniye duru gözlerle baktı kuşkulu gözlere.

Öyle güzel gözleri vardı ki; Derim onun gözlerine her bakışında, gökyüzünde özgürce kanat çırpın kuşlar kadar hafif hissediyordu kendisini.

“Yok.” dedi gülümseyerek.

Yüzündeki hayranlık öylesine belirgindi ki Anka adamın tek kelimelik karşılığına inanmaz bir tavırla gözlerini kısma da, bu bakıştan rahatsız olarak hafifçe kıpırdandı. Aynı anda Aşil mırıldanarak hareketlendi ve uykusunda devam ettirdiği mırıltılarla etrafında dönerek bu kez yüzünü Derim’in göğsüne gömdü. Bir bacağıyla Derim’in üzerine attı.

“Sabaha kadar yatağın içinde en az on tur atar.”

Anka, Aşil’in sırtını örtmeye çalışırken kendi kendine konuşur gibi açıklama yapmıştı. Derim kollarını oğlunun etrafına dolayarak onun rahatça yerleşmesine yardımcı oldu ve açılan bacağıyla yeniden yorganın altına soktu.

“Olsun...” dedi Derim taraf tutan bir tonla. “Öyle rahat ediyorsa, tur atsın.”

“Sabah ayaklarını burnunun dibinde ya da ağzının içinde bulduğunda da aynı şeyi yine duymak isterim.”

“Ben oğlumu başımda taşıyım.”

Derim’in samimi olduğu şefkat dolu sesiyle Anka gözlerini kaldırıp adama baktı.

“Onu şımartmanı istemiyorum.”

“Onu şımartmayacağım...” dedi Derim başını onaylarcasına hafifçe sallayarak. Göğsünde yatan çocuğun saçlarını usulca okşadı ve bakışlarını Anka’ya çevirdi. Gözlerinde garip bir ışıltıyla kıza bakarken mutlu, bir o kadar da güvence verir bir tonla devam etti. “Onu sadece seveceğim.”

Derim sabaha kadar uyumamıştı. Bu anı uyuyarak kaçırmak istememişti ve en son konuşmalarının üzerinden sessizliğe gömülen ve ardından uykuya yenilen Anka ve oğlunu seyrederek geçirmişti gecenin geri kalanını. Bu fırsatı bir daha eline geçirip geçirmeyeceğinden emin değildi ve her

ANKA

saniyesini değerlendirmek istemişti. Uyku yalnızca gönüllü feragat ettiği bir bir ayrıntıydı.

Aşil tıpkı Anka'nın da dediği gibi gece boyunca yatağın içinde tur atmıştı. Zaman zaman Anka'ya sokuluyor, Anka uykusunun içinde bile bunu hissederek oğlunu kollarıyla çevreliyordu. Derim her defasında Aşil'in ayaklarıyla itelediği yorganı üzerlerine örtmüştü. Sabaha karşı ne zaman gözlerinin kapandığını bilemiyordu. Yüzünde hissettiği bir ağırlıkla gözlerini yavaşça açtığında en fazla yarım saat geçmişti uykuya dalalı. Sol omzunun üzerinde yatıyordu ve yorgan, yine üzerlerinden aşağı kaymıştı. Aşil yüzüstü yatarken, başı annesinin karnının üzerinde, ayaklarının biri babasının yüzündekeyken diğeri yine babasını göğsünün üzerindeydi.

Derim gülmemek için kendisini zorlukla tutarken çocuğun rahatsız olmaması için kımıldamamaya çalıştı. Sağ elini yavaşça kaldırıp, yüzünün üzerinde olan Aşil'in, kendi elinin içinde minicik kalan ayağını yavaşça yastığın üzerine, yüzünün yanına indirdi. Dudaklarını yumuşak bir dokunuşla oğlunun ayağının altına bastırdı. Öylesine yumuşak tabanları vardı ki, dudakları topuğuna kaydı yavaşça.

"Gıdıklanacak" diye fısıldadı Anka gözlerini açmadan uyarırcasına. "Gıdıklanırsa uyanır. Henüz erken."

Derim gözlerini yumarak gülümsedi. Onun uykusunun kendisi gibi hafif olduğunu biliyordu ama gözlerini açmadan ne yaptığını biliyor olduğunu anlaması gülümsemesine neden olmuştu. Anka'nın uyarısına aldırmadan Aşil'in yukarı sıyrılmış pijamasının paçasını yavaşça aşağı çekerken oğlunun ayak bileğine yeniden bir öpücük kondurdu. Anka gözleri kapalı sırt üstü yatarken, sol elini kaldırıp karnının üzerinde kafası duran çocuğun saçlarına avucunu yerleştirdi. Sanki onun uyanmasını istemez gibi sakinleştirici yumuşak hareketlerle saçlarını okşadı.

"Senin de kalbin ona her baktığında deli gibi atıyor mu?"

Derim'in alçak sesli fısıltısı Anka'nın hareket eden parmaklarını duraksattı. Gözlerini açmamıştı ama Derim'in varlığını her hücrelerinde hissediyordu. Sonuçta aynı yatakta

yatıyorlardı her ne kadar ortalarında oğulları olsa da. Buna şaşırması gerekiyordu ama yine de bu kadar yoğun hissetmesi canını sıkıyordu. Derim'in ses tonundaki şefkat ve hâlâ olana inanmadığını belli eden şaşkınlığı nedensizce içinde ferahlama hissettiriyordu. Onun acımasız ve katı bir adam olduğunu çok iyi biliyordu ama Aşil söz konusuyken başka bir kimliğe büründüğü de inkar edemediği bir gerçektir.

Aşil, Derim'in hayatında bambaşka bir yerde duruyordu ve Anka'nın bunu kabullenmesi saçma bir şekilde çok olağan geliyordu. Derim'in sorusuna hâlâ cevap vermemişti ve muhtemelen Derim onun tekrar uyduğunu düşünüyordu. Dudakları yavaşça aralanırken gözlerini de aynı yavaşlıkta araladı ve düşünceli bakışlarını tavana kaldırdı. Hâlâ açık olan abajurun aydınlığına ek olarak sabahın ışıklarının da az çok içeri dolmasıyla, görüşünü tamamen netleştirmişti.

"Göğsümü acıtacak kadar."

Anka'nın alçak sesli cevabında öylesi bir tını vardı ki; Derim duyduklarıyla donakalmış gibi hissetti. Göğsünün ne kadar acıdığını daha farklı kelimelerle ortaya koyamazdı. O göğüsteki acıya en çok Derim sebep olmuştu ve gözleri pişmanlıkla geri kapanırken dudaklarını birbirine mühürlemek ister gibi bastırdı. Bedeni parçalanmış gibi bir acı, hızla üzerinden geçti. Kapalı gözlerini örten kirpikleri titredi.

"Özür dilerim..." diye fısıldadı acı bir sesle. "... Her şey için özür dilerim."

Anka cevap vermedi ona. Uzun süre tavana bakmaya devam etti. Parmakları yine oğlunun saçları arasında yavaşça hareket etmeye başlamıştı. Düşünceleri yine birbirine girmiş gibi hissediyordu. Derim Akhan yanındayken yine geçmişe gitmesi çok doğaldı ve tüm görüntüler kopuk kopuk zihninde dolaşıyordu tekrar. Durgun, düz bir sesle sanki düşünüyormuş gibi yeniden alçak sesle konuşmaya başladığında Derim duyduklarıyla göz kapaklarını aralayıp bakışlarını ona kaldırdı.

"Hani yatta... Marsilya'ya giderken bana bir şey demiştin..."

ANKA

Derim hiçbir tepki vermeden ona bakmaya devam etti. Anka yine aynı tonla düşünüyormuş gibi konuşmaya devam ediyordu.

“Bir gün bana teşekkür edeceksin demiştin...”

Yüzünü yavaşça Derim’e çevirdi ve berrak, Derim’in tutkunu olduğu elektrik mavisini gözlerini adamın pişmanlık dolu el gözlerine çevirdi. Yüzü ifadesizdi.

“Haklıymışsın...” dedi yine alçak düz bir sesle. Derim, anlamadığı belli gözlerini kırpmadan kendisine bakıyordu.

“Bana Aşil’i... oğlumu verdiğin için sana teşekkür ederim... Sanırım yalnızca o, her şeye değer... Bana yaptıklarına bile...”

Derim suçluluk içinde kıvrılırken burukça gülümsedi.

“Seni çok seviyorum.”

Anka adamın yumuşak bir tonla sarf ettiği üç kelimeyi duyduğunda gözleri şaşkınlıkla açıldı. Böylesi bir karşılık beklemiyordu. Derim hiç pes etmiyordu. Kırpiklerini hızla kırıştırıp başını çabucak geri çevirdi ve yeniden tavana bakmaya başladı. Bunları duymak istemiyordu. Derim’e inanmak istemiyordu ve hiçbir zaman inanmayacaktı. Derim sanki kızın o an neler hissettiğini biliyormuş gibi yumuşak ancak buruk bir tonla alçak sesle mırıldanmaya devam etti.

“İnanma istersen yıldızların yandığına,

Güneşin döndüğüne inanma,

Doğrunun kendisini yalan bil,

Ama seni sevdiğime inan.”

Anka’nın dudaklarından istemsizce alçak sesli sinirli bir gülüş çıktı ve yine istemsizce alaycı bir sesle mırıldandı.

“Hamlet...”

Derim’in hiçbir zaman romantik bir adam olabileceğini ya da şu anki tavırda olabilecek bir adam olabileceğini Anka düşünmemişti. Belki de Derim’in hep tek bir yönünü görmek istemişti ve başka türlü bir adam olabileceğine ihtimal vermemişti. Gerçi Derim’in bir başka yönünü daha tanımıştı ama nedensizce bunu zihninin en derinlerine gömmek ve düşünmek istemiyordu. Ona karşı gardını alırken Derim’in

içeri sızmasına neden olabilecek tek bir açık vermek istemiyordu. Sonraki kelimeleri duyduğunda bu sızmanın erken olabileceğinden korkmaya başladı ve yine gardını sağlamlaştırmaya çalıştı.

"Seninle hep sohbet etmek istedim... Her şey hakkında... Ama bunu hiçbir zaman yapamadık... Çok istedim ama yapamadık... Çok inatçıydım..."

"Çok despot ve manyaktın. Hatta bence ruh hastasıydın."

Anka aksi bir sesle karşılık vermişti Derim'e. Sesindeki savunma tınısı Derim'in dikkatinden kaçmamıştı.

"Öyleydin..."

"Hâlâ öylesin!"

Anka yeniden yüzünü yana çevirip ters bakışlarını adama dikti. Derim yavaşça başını iki yana salladı kabul etmediğini belirtir şekilde. Yanağı, yastığın üzerinde yüzünün yanında duran oğlunun ayağına değince yeniden dudaklarını oğlunun bileğine dokundurdu şefkatle. Anka gözlerini kısarak baktı ona. Yüzünde o an öylesine yumuşak ve öylesine farklı bir ifade vardı ki yeniden onun aynı adam olup olmadığını şüpheyile düşündü. Derim yumuşak bakışlarını Anka'ya çevirdi.

"Kısmen... Ama sizin yanınızda olmayacağım..."

Anka ne demek istediğini anlamadığı belli bir yüzle ona sorarcasına bakarken Derim elini kaldırıp oğlunun sırtını yavaşça okşadı.

"Hâlâ o adamım... Dışarıdakiler için... Ama bu odada... Ya da sizin olduğunuz herhangi bir yerde öyle olmayacağım..."

"Manyak olduğunu kabul ediyorsun yani?"

"Daha fazlasıyım. Hele şimdi, inan bana daha fazlasıyım."

Derim gözlerini kısarak kafasının içinde kurduğu farklı şeyler olduğunu belirtir bir yüzle, inkara kalkışmadan netlikle karşılık vermişti. Anka kaşlarını çatarak baktı adama. Gözlerindeki savunma öylesine belirgindi ki; Derim onun konuşmasına fırsat vermeden alçak sesle sormadığı soruyu cevapladı.

ANKA

"Artık siz varsınız... Sen varsın... Oğlum var... Size zarar vermek isteyen herkes için inan bana daha manyağım... Sizin için yapabileceklerimi bir bilsen... Manyaklığımın ne kadar sınırsız olduğunu anlarsın."

"Bizim senin korumana ihtiyacımız yok!"

Anka tükürür gibi fısıldamıştı ve Derim bu sözlerle yalnızca gülümsedi. Kirpikleri bir an aşağı düştü ve iki saniye sonra yeniden kalkarak parlak ela gözleri kıza dikildi. Bakışları nedensizce Anka'yı huzursuz hissettirmişti. Garip, yakıcı bir bakıştı bu.

"Sana çok kötü davrandım..." diyen pişmanlık dolu itiraf girişi, Anka'nın düşmanca gözlerle ona bakmasına neden oldu. "Bir yanım, diğer yanımla hep kavgadaydım ve şeytani tarafım hep galip geldi... Güçlü taraf oydu çünkü. Diğer yanım, daha kendimi bilmeden çok önce, derinlere gömülmek zorunda kalmıştı. Hayatta kalabilmek için şeytan olmam gerekiyordu, ben de oldum. Ama senin yanında zayıf olduğumu bildiğim diğer tarafım, hep daha güçlüydü aslında. Sen ona, unuttuğu şeyleri yeniden hatırlattın ve ben belki de bu savaşta o galip gelirse, hayatta kalamayacağımı düşünerek onu bastırmaya çalıştım. Yaşamak en güçlü içgüdü çünkü. Hayatta kalmak... Ne olursa olsun..."

Anka düşüncelerinin karmaşık olduğu belli bir yüz ifadeyle bakıyordu şimdi adama. Derim kendinden emin yumuşak bir sesle devam etti gözlerini kızın karmaşık gözlerinden ayırmadan.

"Artık benim hayatta kalmam umurumda bile değil... Yalnızca siz kalın istiyorum. Çünkü benden geriye bu dünyada kalacak tek iyi şey; sizsiniz ve ben bunu heba etmeyeceğim. Sana kadar, bana dair tek bir iyi şey yoktu. Benden geriye iyi olan sadece siz kalacaksınız ve ben onu korumak için yapabileceğim her türlü kötülüğü yapabilirim. Sizin için bu dünyayı nasıl bir cehenneme çevirebileceğimi bir bilsen... Hani sen benden hiç korkmadın ya... İnan bana; işte bu sefer korkarsın."

Derim'in ses tonu öylesine ürkütücü derecede tehdit ba-

rındırıyordu ki, Anka bu kadar yumuşak çıkan sesin nasıl böylesine ürkütücü olabileceğine bir süre inanamayarak baktı adama.

"Ben senden hiçbir zaman korkmadım, asla korkmayacağım da" dedi başkaldıran bir sesle. Sesinde yine her zamanki asilik, her zamanki korkusuzluk vardı. Derim belli belirsiz başını yukarı aşağı salladı memnuniyetle.

"Ben de buna güveniyorum... Benden korkmayan, kimse-den korkmaz... Ben de ancak böyle bir kadına yakışabilirim..."

Anka şaşkınlıkla gözlerini ayırdı. *Bana böyle bir kadın yakışır* dememişti aksine kendisini böyle bir kadına yakıştırıyordu. Derim onun ne düşündüğünü çok iyi anlamış gibi dudakları gülümser gibi minicik kıvrıldı ve gözlerinde uyarıcı bir bakışla kirpiklerinin altından baktı sevdiği kadına.

"Yalnızken her şey, sen nasıl istersen öyle olacak. Sözümün arkasındayım. Artık efendi sen, esir benim... Ama etrafta başkaları varken beni sorgulama... Bana karşı gelme... Tek bir zayıflığımda en başta, oğlumuzu tehlikeye atarsın. Herkes benim eskisinden daha acımasız olduğumu biliyor ve öyle düşünmeye devam edecekler. En ufak bir açık, kurtların etrafta dolaşmalarına neden olur ki; ben buna izin veremem. Çoğu zaman değişmediğimi düşüneceksin... Bu hataya düşme... Değiştim... Hem de çok değiştim... Sen değiştirdin beni... Yüreğime aşkı koydun, beni ateşle yıkayıp, benim olduğunu sandığım eski kıyafeti küle çevirdin ve aslında şimdi bana ait olan bu yeni kıyafeti giydirdin. Bedenim ilk defa üzerindikilerden tatmin oluyor. Önceki kaba ve hoyrat kumaş yok üzerimde. Ama bunu yalnızca sen gör. Başkalarının görmesine ben izin veremem. Sen de verme. Oğlumuz için buna izin verme."

Anka, ilk defa Derim'in sözlerine başka anlamlar yüklemeyen doğrudan zihnine yerleştirdi kelimeleri. Derim kasıp kavuracaktı... Şimdilik kendisine paye vermeden bu düşüncüyü yalnızca oğlu üzerinde tutmaya karar vererek, sarf edilen sözleri sindirmeye çalıştı. Oğlu için Derim'in tam da söz ettiği gibi biri olmasını istiyordu. Onu her kötülükten ko-

ANKA

ruyacak, güvenli bir hayat sunacak tek kişi babasıydı. Bunu kabullenebilirdi. Bir çocuk sadece koşulsuz babasına güvenebilirdi ve Aşil de bunu yapacaktı. Tüm bunlara rağmen Derim'in gerçekliğini Anka'nın inkar etmesi olanaksızdı. Nihayet pazarlık dolu bir tonla karşılık verdi.

"Onu içinde bulunduğun işlerden uzak tutacaksın. Güvenli ve iyi bir hayatı olsun istiyorum. Onun hayatında tek bir leke istemiyorum."

"Tıpkı senin dediğin gibi olacak... Bir gün geriye dönüp baktığında asla pişmanlık yaşamayacağı kadar düzgün ve temiz bir hayatı olacak."

Derim'in tereddütsüz ve hızlı bir kabulleniş göstermesi Anka'nın gözlerini kısarak şüpheyile ona bakmasına neden oldu. Derim'se bu bakışlardan gözlerini kaçırmadan dürüst gözlerle ona baktı. Uzun süre ikisi de birbirlerinden gözlerini ayıramadan öylece bakışmaya devam ettiler. Anka kendisine kilitli bakışların, içinde kabullenemediği bir şeyleri kıpırdattığı hissedince, bu bakışmanın gereksiz olduğunu düşünmüş gibi sonlandırmak istercesine sıkılmış bir yüz ifadesiyle yeniden gözlerini tavana çevirdi.

Derim, sonlanan bakışmanın ardından buruk gözlerini Anka'nın arkasında kalan komodinin üzerindeki dijital saate çevirdi. Saat yedi buçuğu geçmişti. Aşil'in hâlâ uyuyacağı belliydi ancak ikisinin de bu saatten sonra tekrar uykuya dönmeyecekleri açıldı. Sessizlik odanın içinde hüküm sürüyordu.

Derim gözlerini indirerek bakışlarını oğlunun yüzüne çevirdi. Sol yanağı annesinin karnının üzerinde derin uykusuna devam ediyordu. Sağ eli yüzünün yanında duruyordu. Dudakları istemsizce kıvrıldı. Elini yavaşça oğlunun sırtında dolaştırdı ve rahatlatıcı bir hareketle okşamaya devam etti. Böylesi huzur veren bir sessizlikte bir daha onlarla zaman geçirir miydi bilemiyordu. Bu belki de ilk ve son davetti onun için. Yüreği bu düşünceyle hafifçe burkuldu ve sessiz olmasına çalıştığı derin bir nefes çekti ciğerlerine.

Konuşulması gereken öyle çok şey vardı ki. Hepsini hem

bir anda konuşmak istiyor hem de zamana yaymak istiyordu. Anka'yla hem her şeyini paylaşmak istiyor hem bazı şeyleri anlatamayacağını kederini yaşıyordu. Geçmişi, anlatmaya kaçındığı en önemli kısımdı mesela. Nedensizce çocukluğuna dair hiçbir şeyi onun bilmesini istemiyordu. Gerçi düşüncelerinin gerisindeki o naif, kırılgan çocuk; bundan, ona acımasını istemediği için kaçındığını söylüyordu ama o çocuğa kulak vermek istemiyordu. O çok derinlerinde gömülüydü. Diğer gururlu, dik başlı çocuk çenesini dikerek başını sallamıştı aldığı kararı onaylayarak.

Öte yandan çok zaman önce yapılması gereken bir itirafın belki de tam da şimdi yapılması gerektiğini düşündü. Oğluna yeniden baktı ve ondan güç almak istercesine derin uykusundaki huzurlu yüzünü seyretti birkaç dakika. Dudaklarından nasıl çıktığını bilmediği kelimeler alçak bir fısıltı halinde gün yüzüne döküldüğü anda Anka şaşkınlıktan kocaman açılmış gözlerle hızla başını ona çevirmişti.

"Annemi, babam olacak o şerefsiz öldürmüştü."

Anka daha önce böylesi bir şaşkınlık yaşayıp yaşamadığını düşündü. Duyduklarıyla başı öylesine hızlı Derim'e çevrilmişti ki boyun kaslarının kramp girmiş gibi sızladığını duyumsadı. Ağzını açıp bir şeyler sormak istedi ama duydukları onu öyle sersemletmişti ki ne soracağını dahi karıştırdığını fark etti. Her şey bir hiç uğruna mı yaşanmıştı? Bir hiç uğruna Selin'in peşine düşmüş ve bir hiç uğruna aylarca Selin yerine Anka'ya mı eziyet etmişti?

Derim düşünceli gözlerle oğluna bakarken kaşları çatılmıştı. Dalgın bir duruşu vardı. Omuzları adeta taşıdığı yükün utancıyla boynunun içine çekilmişti. Anka'nın şok olmuş şaşkın gözlerle kendisine baktığını biliyordu ve nasıl olup da bu cümleyi kurabilmiş olduğuna şaşırıyordu. Ama bunun çok önce söylenmesi gerektiğinin farkındalığı ile yaşadığı utanca rağmen dile getirmesi neden olmuştu. Suçluluk ve utanç dolu bakışlarını yavaşça yukarı kaldırdı ve birkaç saniye boyunca donup kalmış olan şaşkın yüze baktı.

"Senden hiçbir şeyimi saklamayacağım... Bunu bilmek

ANKA

senin hakkın...”

“Nasıl...? Ne zaman...?”

Anka zorlukla ağzını açıp tutuk bir halde konuşmaya başlayınca, önce neyi sorması gerektiğini karıştırmış gibi baktı adama ve derin bir soluk alıp gözlerini yumarak kafasını toplamak ister gibi birkaç saniye duraksadı. Derin bir nefes alıp gözlerini yeniden açıp çabuk bir bakışı Derim’e fırlatıp “Bekle.” dedi alçak uyarıcı bir tonla.

Ağır ve dikkatli bir şekilde hafifçe kımıldanarak kucağında yatan Aşil’i kol altlarından tutarak yukarı çekti ve ikisinin ortasına yavaşça yeniden yerleştirdi. Çocuk bu kez mırıldanmamıştı bile. Öylesine derin uyuyordu ki; Anka bir yandan acaba anne ve babasının yanında olduğunu hissettiği için mi böylesine güvenli ve derin bir uykuda olup olmadığını düşündü.

Yüzüstü yatan çocuk bu kez sağ yanağının üzerinde uyurken yüzü babasına dönmüş, hafifçe ona sokulmuştu. Derim göğsüne çektiği çocuğun üzerini örterek sırtını okşadı şefkatle. Anka sağ yanının üzerinde hafifçe doğrulmaya çalıştığında kolunda hissettiği acıyla yüzünü buruşturdu belli belirsiz.

Kirpiklerinin altından ona bakan Derim bu belli belirsiz mimiği fark ettiğinde endişeyle “Çok acıyor mu?” diye sordu. Kolunun acıdığını tahmin ediyordu ancak genç kadın buna aldınıyor gibi görünmüyordu. Tıpkı tahmin ettiği gibi Anka onun sorusuna cevap vermeden yastığın üzerine dirseğini dayayarak doğruldu hafifçe. Soruşturan bakışlarını Derim’e dikmişti.

“Anlat şimdi” dedi alçak buyurgan bir sesle. “Ne demek bu? Mehmet amca bize bunu söylemedi.”

Derim, onun da amcasına aynı sıfatla hitap etmesinden nedensizce mutluluk duydu. Anka sesindeki suçlayıcı tona engel olamamıştı. Kaşları çatık halde Derim’e bakıyordu...

“Size neden söylemediğini bilmiyorum. Belki kendince sebepleri vardır.”

“Sen ne zaman öğrendin? Ne zamandır biliyorsun bunu?”

“Beni aldıklarında... O gün...”

Derim çekingen fısıltı gibi bir sesle karşılık vermişti.

Anka kaşlarını kaldırdı ve gözlerinde öfke kıvılcımları çıktı. Onların bilmediği bu gerçeği Derim beş yıldır biliyordu ve Anka ihanete uğramış gibi hissetti o an. Ağaner'in o zamanlar kendilerine artık Derim'in, Selin sayfasını sonsuza kadar kapattığını söylediğinde de buna inanmak istememişlerdi. Derim'i tanıdığını düşünen Anka'nın bunu kabul etmesi mümkün değildi. Hedefe kilitlenen Derim'in vazgeçmeyeceğini çok iyi biliyordu. Sırf bu yüzden hâlâ Selin'le gizli saklı görüşüyorlardı. Hayatlarında alenen görüşmeler olmuyordu ve tüm düzenleri Selin'i korumak üzerine planlanmıştı. Ağaner defalarca kez buna gerek olmadığını söylemesine rağmen Anka, Derim'e güvenmemişti bu konuda. Ağaner'in bile Derim'i durduramayacağını düşünmüştü her zaman.

Şimdiyse gerçeği Derim itiraf ediyordu. Bunca zamandır Ağaner'in neden bu gerçeği onlardan sakladığına anlam veremiyordu.

"Neden bize söylemedi peki gerçeği?"

"Belki benim söylemem gerektiğini düşünmüştür."

Derim'in düşünceli tavrına Anka ifadesizce baktı. Ağaner bunu neden Derim'in itiraf etmesini beklemişti ki? Kızgın fakat az da olsa rahatlamış bir tonla sordu.

"Selin artık güvende mi?"

Anka'nın keskin fısıltısıyla Derim hızla gözlerini kıza kaldırdı. Bakışlarındaki suçluluk neredeyse elle tutulacak gibiydi.

"Ashında o hep güvendeydi... Ona zarar vermezdim..."

"Ben de sana inanacağım?"

Anka'nın alaycı ve küçümseyici gülüşüne Derim hak verircesine baktı.

"Gerçeği bilmiyordum ve birilerinden acısını çıkarmak istedim. O şerefsiz bana Saffet Akdoruk'un adını vermişti."

"Sana düzgün konuş dedim!" dedi Anka azarlar bir tonla gözleriyle Aşil'i işaret ederek.

"Özür dilerim." diye fısıldadı Derim hemen, hızla bakışlarını oğluna indirerek. Bundan sonra oğlunun yanında çok daha dikkatli olması gerekecek, hakimiyetini kaybetmemeye

ANKA

çalışacaktı.

"Bu konuyu daha sonra konuşacağız. Oğlumun yanında bu tür konuşmaların yapılmasını istemiyorum. Onu mutlu eden masallar dinlemesi gereken zamanlarında, kulakları bu tür şeylerden uzak kalacak."

Anka'nın direktif verir gibi sarf ettiği kelimeleri Derim uysal bir tavırla başını sallayarak kabul etti ve suçluluk dolu çocuksu bir tavırla Anka'nın ne düşüneceğini şaşırdığı karşılığı verdi.

"Ben masal bilmiyorum ama ona nasıl anlatacağım?"

Anka derin bir nefes çekip gözlerini yumdu ve sakinleşmeye çalıştı. Tıpkı bir çocuğa nasihat verir gibi tane tane üzerine basarak, adamın sorusuna otoriter bir tonla karşılık verdi.

"Kitaplarını okursun o zaman..."

Derim anlamış gibi başını salladı. Bu fikir makul görünmüştü ona da. Anka yerinde toparlanarak yeniden sırt üstü yattı ve ellerini karnının üzerinde birleştirdi. Gözleri tavana dikili, dakikalardır yaptıkları gibi alçak bir tonla devam ederken sesindeki memnuniyetsizliği saklamakta zorlanıyordu.

"Sesini duymayı seviyor. O yüzden kitaplarını sana okutuyor. Yoksa kendisi de okuyabiliyor."

Derim kaşlarını kaldırarak şaşkınlıkla baktı Anka'ya. Duydukları onu şaşırtsa da o an yüreğindeki kuşlar mutlulukla taklalar atıyordu. Oğlu onun sesini duymayı seviyordu...

"Bunun için daha küçük değil mi? Henüz anaokulunda."

"Bir senedir okuyup yazabiliyor."

Anka'nın önemsiz bir ayrıntıymış gibi verdiği bilgi Derim'in göğsünün gururla kabarmasına neden oldu ve bu gururu açıkça gösterdiği bakışlarını yeniden oğluna indirdi.

"Çok akıllı değil mi?"

Anka başını yana çevirerek ters ters Derim'e baktı.

"Kendine paye çıkarma!"

"Ben sana çıkarmıştım daha çok."

Anka inanmadığı belli bakışlarını hafifçe kısarak baktı adama. Dudağının ucu bu iltifata ihtiyacı olmadığını belirtir

şekilde hafifçe kıvrılmıştı küçümsercesine.

"Bana onu anlatsana..." dedi Derim sevgi dolu bir tınıyla. Oğlundan bahsettiği her anda ses tonu değişiyordu.

"Seni kandırıyor..." dedi Anka hiçbir rahatsızlık hissetmeden. Hatta bundan duyduğu memnuniyet bakışlarından okunuyordu. Derim ona sorarcasına bakmaya devam ederken o da konuşmaya devam etti.

"Sesini duymayı sevdiği için kitaplarını sana okutuyor. Sesin, varlığını ona kanıtlayan bir gerçeklik..." Anka'nın durgun sözleriyle Derim'in kalbi sızladı. Oğlu onu ne çok uzun zaman sabırla beklemişti. Başını eğerek dudaklarını oğlunun saçlarına bastırdı. Mis kokusunu içine çekerken gözlerini yumdu daha fazla hissetmek istercesine. Ciğerleri şenlik ateşiyle kavruldu.

"İngilizce ve Fransızca anlayıp konuşabiliyor..."

Anka'nın adeta rapor verir gibi düz bir sesle devam ettiği sonraki sözleriyle Derim'in kaşları hayretle yukarı kalktı ve araştıran şaşkın gözleri yeniden göğsünde yatan çocuğa indi birkaç saniye ve tekrar Anka'ya çevrildi.

"Tüm bunlar yaşına göre fazla değil mi?" dedi inanmayan gözleri kıza dikili halde bakarken.

Anka umursamazca omuz silkti. Yan gözle küstah bir bakış attı.

"Çocuklar çabuk öğrenirler. İki yaşından üç yaşına kadar etrafında yalnızca İngilizce konuşuldu. İzledikleri de aynı dildeydi. Üç yaşından dört yaşına kadar Fransızcaya geçiş yaptık. Yalnızca okulda Türkçe konuşuyordu. Son altı aydır belli zamanlarda dönüşümlü kullanıyoruz. Artık üç dile de hakim, dolayısıyla geçişlerde zorlanmıyor."

"Neden bana söylemedi o zaman?"

"Seninle oynamayı seviyor."

Derim tıpkı bir çocuk gibi gülümsedi Anka'nın sözlerine.

"Annesi gibi..." dedi eğlendiği belli bir tınıyla.

Anka yan gözle Derim'e baktı gözdağı verir gibi. Derim se ona gülümseyerek bakıyordu.

"Sana benzemesini çok istemiştim. Galiba hayatımda ilk

ANKA

defa bir duam kabul oldu.”

Anka hissettiği memnuniyetsizliği açıkça ortaya koyan bir yüzle hırslı bir tavırla karşılık verdi.

“Sana benziyor!”

Küfreder gibi çıkmıştı sözleri ağzından. Aşil’in, Derim’in küçük kopyası olması hayatı boyunca ona koyan en ağır darbeydi. Her gün oğlunda babasını görüyordu ve kabullenmek istemediği birçok duyguyla savaşıyordu.

“Dış görünüşten söz etmiyorum...” dedi Derim savunma dolu bir tonla konuşsa da sesindeki muzip tını Anka’nın dikkatinden kaçmamıştı. Hatta Derim’in sonraki küstah sözleri, ne derece doğru bir tespitte bulunduğu da ispat ediyordu. Derim şakacı bir tonla “Gerçi dış görünüşümün epey gideri var, oğlumun da yakışıklı olacağı kesin. Ama ben daha çok karakterinin sana benzemesini istemiştim. Haklı çıktım.”

“Giderin mi var?” dedi Anka sinirli bir şaşkınlıkla yüzünü yana çevirip. Küçümseyici şekilde yüzünü buruşturdu. “Kendini gözünde çok büyütme istersen!”

“Ben daha çok senin gözünden bakmıştım.”

Derim’in artık alenen gülümsemesi Anka’nın inkar etmeye çalıştığı her şeyi ortaya dökmek ister gibiydi. Derim’e asla o zevki tattırmayacaktı. Öfkeli bir tavırla yerinden doğruldu ve yataktan çıktı.

“Handan ablaya kahvaltı için yardım edeceğim.”

“Handan abla, Jaques’a gerekli talimatları verecekti. Senin yorulmana gerek yok.”

Derim, onun kaçmaya çalıştığını biliyordu. Anka ona karşı hissettiği çekimi asla itiraf etmezdi. Onun ne derece inatçı olduğunu biliyordu ve buna rağmen yine de gidişini engellemek istemişti. Yüzündeki sırtıtmaya engel olamıyordu. Anka, ucu kalkan yorganı yeniden kapatırken ters ters Derim’e baktı.

“Kahve içeceğim ben. Hazırlasın senin Jaques’ın o zaman kahvaltısı!”

“Benim Jaques’ım değil. Tipim değil zaten. Ben siyah saçlı, elektrik mavisi gözleri olanları seviyorum.”

Yatağın yanında ayakta dikilirken, öldürecek gözlerle koynunda oğluyla yatan adama tepeden bakan Anka, ters bir sesle karşılık verdi.

“Bir’ ara hatırlat, güleceğim bu esprine!”

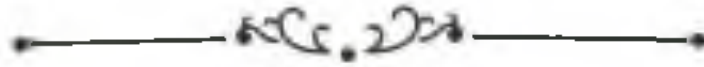
Topuklarının üzerinde dönerek banyoya yönelirken direktif vermeyi ihmal etmedi.

“Dokuza yirmi kala Aşil’i uyandır. Zor uyanıyor. Kahvaltıya geç kalmayın!”

“Bütün gece uyumadım. Belki ben de uyuyakalırım. Sanırım bizi uyandırmaya gelmen iyi bir fikir olabilir.”

Derim oğluna daha çok sokularak gözlerini kapamıştı bile. Anka omzunun üzerinden geriye bakıp gözlerini devirdi ve tek kelime etmeden banyoya girdi.

7. BÖLÜM

Anka banyoda elini yüzünü yıkadıktan sonra odaya tekrar döndüğünde yataktan derin solukların dışında ses gelmiyordu. Handan'ın söz ettiği bavul, daha önce bıraktığı gibi dolabın önünde duruyordu ve adımlarını ona doğru yöneltti. Eline siyah dar bir kot ve balıkçı yaka sütlü kahve bir kazakla birlikte, bavulun yanında duran siyah süet yarım botlarını da alarak odadan çıktı, kendisine ayrılmış odanın karşısında olan Aşil'in odasına girerek üzerini değiştirdi.

Dün gece bu eve geldiğinde etrafa göz atarken tahmin ettiği üzere iki kat aşağı indi ve girişe vardığında mutfığa ulaştığını düşündüğü geniş koridoru takip ederek yanılmadığını anladı.

Handan geniş mutfakta, yanında Eren'le birlikte, iri yan, azalmış kıvrak saçları arkasından ince bir at kuyruğu yapılmış, boynunda beyaz bir önlük asılı olan adama talimatlar yağıdırıyor, Eren de onun söylediklerini adama çeviriyordu. Adamın yeni tıraş olduğu yüzü tertemizdi ve Anka onun altmış yaşlarında olmasına rağmen çok dinç görüldüğünü düşündü. Gözleri tedirginlikle Handan'ı izlerken sürekli başını onaylarcasına sallıyordu ve o sırada ona kadının söylediklerini çeviren Eren'e bakmıyordu bile. Eren de tıpkı Jaques gibi tedirgindi Handan'ın karşısında. Handan otoriter bir tavırla karşılarında dikilirken, gözleri ikisi arasında mekik dokuyordu.

Söylediklerine aniden ara verip suçlayan bir sesle "Söylediklerimi aynen çeviriyorsun değil mi? Tek bir şey atlama

Ben ne diyorsan aynılarını söyleyeceksin!" dedi Eren'e.

Eren sanki bir suç işlerken yakalanmış gibi hızla başını sallayıp ikna dolu bir tonla karşılık vermeye çalıştı.

"Evet Handan Hanım. Siz ne söylerseniz aynen aktarıyorum."

Handan tatmin olmuş bir ifadeyle başını salladı.

"İyi aferin..." dediğinde Eren'in kaşları yukarı kalktı. O anki durumuna inanamıyor olduğu belliydi. Kendi boyunun yarısına gelmeyen Handan ondan daha güçlü görünüyordu karşısında.

"Kahvaltı havuza bakan küçük yemek odasına hazırlanacak. Aşil'in yumurtası, kayısı kıvamında olacak..." Aniden durup gözlerini kısıtı ve sorgularcasına Eren'e bakarken "Bu Fransızlar yumurtayı kayısı kıvamında yapmayı bilirler değil mi?" diye sordu kuşkuyla.

Eren sanki bir sorgulamaya alınmış gibi tedirgin ve huzursuzdu. Sesi kendinden çok emin çıkmasa da başını sallarken karşılık verdi.

"Adam Fransa'nın en iyileri arasında, bilir bence."

"Sor bakayım biliyor muymuş?" dedi Handan küçümsercesine dudağının ucunu kıvrarak.

Eren, Jaques'e dönüp Handan'ın söylediklerini çevirince adam anlamadığı belli bakışlarını önce Eren'e sonra Handan'a çevirdi ve başını iki yana sallarken ne demek istediğini anlamadığını söyledi. Eren'in gözlerindeki telaş görülmeye değermişti. Anka mutfağın kapısında kahkahayı basmak üzereydi ve Handan, Jaques'in hareketinin ardından hayal kırıklığı ve küçümsemeyle karşısındaki adamlara bakıyordu. Eren'in, Handan'a çevirmesine gerek kalmamıştı, ki Handan sanki bir açık bulmuş gibi sağ elini boşlukta sallayıp küçümseyen bir sesle konuşmaya başladı.

"Hah! Bir de Fransa'nın en iyileri arasındaymış! Adam daha kayısı kıvamında yumurtayı bilmiyor, kalkmış yemek yapacağım diyor."

"Handan abla..." diye seslendi Anka daha fazla dayanamayarak. Küçük bir kahkahanın dudaklarından firar et-

ANKA

mesine engel olamamıştı. İleri adımlarken "Günaydın." dediğinde, Handan ona dönüp "Günaydın güzelim." demişti sıcak bir sesle. Ardından şikayetçi bir tonla hızla devam etti. "Bunların bir şey bildiği yok, adam sabahtan beri bana hava atmaya çalışıyor, hâlâ bir kahvaltı hazırlayamadı."

Jaques'ın tedirgin gözleri Handan ve Anka arasında gidip geliyordu ve Eren'in de ondan farkı yoktu. İkisi de mutfağın ortasında hazır ol da bekliyorlardı. Anka kıkırdayarak üçlünün yanına vardı ve Jaques'a elini uzatarak "Merhaba. Anka ben." dedi Fransızca, Handan'a oranla daha sıcak bir tavırla. Ardından bakışlarını Handan'a çevirdi gülümseyerek.

"Adama yumurtayı kayısı yap dersen adam ne yapsın? Aşçı adam, kimyager değil. Zaten henüz yumurtanın kayısıya dönüştürülecek kadar bilimin ilerlediğini sanmıyorum."

Handan şaşkınca Anka'ya baktı birkaç saniye, ardından suçlayan gözlerini Eren'e çevirdi ve tam ağzını açıp azarlamaya başlayacakken Anka hızla araya girdi.

"Ben senin istediklerini söylerim ona. Eren'in senin söylediklerini tam olarak anladığını sanmıyorum."

"Nasıl anlamaz? Türkçe konuşuyorum burada. Kayısı kıvamı diyorsam kayısı kıvamıdır işte."

"Ben yumurta önüme nasıl konursa öyle yiyorum, kayısı kıvamı ne bilmiyorum." diye mırıldandı Eren gözlerini aşağı indirerek, huzursuz bir şekilde ağırlığını bir ayağından diğerine aktarmıştı.

"Nerede yaşıyor bunlar anlamıyorum ki?" dedi Handan gözlerini devirerek.

"Tamam. Tamam... Sen sakın ol, ben sana yardım ederim..." Ardından gözlerini Jaques'a çevirdi ve samimi bir tonla Fransızca konuşmaya başladı.

"Handan Hanım, Aşil için orta haşlanmış yumurta istiyor." dediğinde Jaques bir anda aydınlanma yaşamış gibi gülümseyerek kaşlarını kaldırdı ve başını memnuniyetle salladı. "Elbette hanımefendi... Anladım ne demek istediğinizi..." dedikten sonra kızgın bakışlarını Eren'e çevirdi. "Yumurta nasıl kayısı olur sersem!" dedi.

"Eren sen gidebilirsin, gerisini ben hallederim." dedi Anka çocuğa bakmadan. Eren, kızın yüzüne bakmamasına bozulmuş olsa da, bu durumdan bir an evvel kurtulma isteğiyle başını hızla sallayarak ileri adımladı.

"Nasıl isterseniz... Kusura bakmayın... Ben bilmiyordum..."

Anka, Eren'in sözlerini duymazlığa geldi ve tekrar Handan'a döndü. "Sen neler yapılması gerektiğini bana söyle, ben Jaques'a aktarırım... Ama önce bir kahve içmek istiyorum..."

Handan mutfağın içinde hareket ederken "Gel güzelim, hazır kahve zaten." diyerek ilerideki tezgahın üzerindeki kahve makinesine yöneldi.

Sonraki dakikalarda Anka ortadaki ada tezgahın etrafındaki yüksek taburelerden birine oturdu ve kahvesini içmeye devam ederken Handan'ın yağırdığı talimatları Jaques'a aktarmaya başladı. Adam hem mutfağın içinde sürekli hareket ediyor, hem de Anka'yla söyledikleri hakkında onaylayarak konuşuyordu. Handan tıpkı Anka gibi bir kahve almış kızın yanına oturmuştu. On beş dakika boyunca Handan'ın istediği her şey Jaques'a aktarılmıştı ve Handan durumdan memnun görünüyordu.

Handan, evin yönetimi konusundaki otoriteyi ele almıştı. Derim'in dahi kadının tavrına karşı çıkabileceğini Anka sanmıyordu. Keza dün gece Handan hakkındaki sorusu da, bu düşüncesini destekliyordu. Anka, gülümseyerek Handan'a bakarken onun hayatlarında olmasından, ne kadar mutlu olduğunu düşündü bir kez daha. Handan onu tam olarak tanımayanlar tarafından bütünüyle bir muammaydı. Sevecen tavrı çok çabuk şekilde sert bir otoriteye dönüşebiliyordu ve onu tam anlamıyla tanımayanları karmaşaya sürükleyecek kadar şahsına münhasır bir karakterdi.

Anka kahvesini bitirmek üzereyken tam da o sırada kafasından geçen düşünceyi ortaya koyan Handan'ın sesini duydu.

"Saat dokuza geliyor güzelim. Mehmet abi birazdan burada olur. Hadi git Aşil'i uyandır geç kalmayın kahvaltıya. Zor uyanır şimdi o şebek."

ANKA

Handan'ın sesindeki sevgi tınısı öyle belirgindi ki, Aşil'den söz ettiği her anda ses tonu şeker yiyormuş gibi yumuşuyordu. Anka başını sallarken son yudumu içmek üzere fincanı dudaklarına yaklaştırdı. Tam o anda mutfağın girişinde bir hareket dikkatini çekince dudaklarında fincanla birlikte başını kapıdan tarafa çevirdi ve ağzına aldığı yudumu neredeyse zorlukla yutkundu.

Sakin duruşundan en ufak bir ödün vermeden fincanı yavaşça dudaklarından uzaklaştırıp önündeki tezgaha bırakırken, gözlerini bir an bile kapıdan giren ve kendisine donmuş gibi hayretle bakan Banu'dan ayırmamıştı.

Banu hayatının şokunu yaşıyordu o anda. Kapının girişinde kalakalmıştı ve neler olup bittiğini anlamadığı belli bir yüzle birkaç saniye boyunca gözleri etrafta dolaştı. Jaques ocağın başında bir yandan bir şeyleri pişirirken, becerikli ve hızlı hareketlerle tabaklar hazırlıyordu. Hazırladığı her tabağa bir sanat eseri muamelesi yapar gibi özenle süslüyordu ve görüntü gerçekten de ağız sulandırıcıydı. Başını çevirip kapının girişine bakmamıştı bile.

Handan yanında oturan Anka'yla bedenleri birbirine dönük, yüz yüzeydi ve sırtı kapıya dönük olduğundan henüz içeri girenin fark etmemişti ancak Anka'nın donuk bakışlarından bir şeylerin ters gittiğini anlaması zor değildi. Yavaşça başını omzunun üzerinden geriye çevirdi ve kapının önünde dikilen sarı saçlı, buz gibi bakan mavi gözlere sahip yüze baktı umursamazca.

Başını yeniden Anka'ya çevirdi ve sıradan düz bir tonla "Aşil'i hazırladıktan sonra Derim'i de uyandır sana zahmet. Mehmet abi birazdan burada olur, kendisinden sonra gelenleri tasvip etmiyor biliyorsun." dedi.

"Derim, Aşil'le uyuyor zaten. Uyandırırım."

Anka ifadesiz bir sesle karşılık verip yerinden yavaşça kalktı ve ileri doğru adımladı. Gözlerini Banu'dan ayırmamıştı bile. Handan yerinde sakince oturur gibi gözüксе de; o da yavaşça oturduğu taburede dönerek, bedenini kapıya doğru çevirdi. O sırada Anka kapının önündeki Banu'yla

karşı karşıya gelmişti bile. Banu nihayet yaşadığı şoktan çıkmıştı ve bakışlarındaki nefret alenen ortada idi.

"Senin ne işin var burada sürtük?" dedi zehir gibi bir sesle. Gözleri öfke saçıyordu ve tehdit dolu bir adımı Anka'ya doğru attı.

Anka dümdüz bir ifadeyle karşısındaki kadına baktı. Geçmiş ışık hızıyla gözlerinin önünden geçti ve Banu'nun nasıl olduğunu bile anlamadığı bir hızla başını geri çekip aniden kadının burnunun üzerine bir kafa attı. Banu'nun çığlığı mutfağın içinde yankılandığında, Jaques yaptığı işten hızla geri dönerek elinde yeşilliklerle şaşkınca kapıdan tarafa baktı. Handan sakince yerinde oturmaya devam ediyordu ve Banu kanayan burnuna elini bastırmıştı. Şaşkınlıktan şok olmuştu. Kin dolu gözlerini Anka'ya kaldırdığında, Anka işaret parmağını ileri uzatarak onun gözüne sokarcasına salladı.

"Bana bir saha sürtük dersen, o dilini koparıp eline veririm! Kendinle karıştırma beni!"

Ardından hiçbir şey olmamış gibi kadının yanından geçecekken sol koluna yapışan elle durmak zorunda kaldı. Banu burnundan akan kana aldırmadan boştaki eliyle yapıştığı Anka'yı hırsla sarstı ve delirmiş gözlerle ona bakarak "Sen kim olduğunu sanıyorsun?" diye sordu boğuk öfkeli bir tonla.

Anka gözlerini uyarırcasına bir kolundaki ele, bir Banu'nun kanlanmaya başlayan gözlerine indirip kaldırdı.

"Çek o pençeni kolumdan!"

Banu bunu duymamış gibi hırsla yeniden sarstı kolunu.

"Sen dersini almamışsın anlaşılan. Bunca sene sonra Derim, seni soktuğu delikten çıkarmış olabilir ama bu yaptığını ödeyeceksin."

Anka elini uzatarak kolundaki bileği kavradı ve aniden ters çevirip Banu'nun yeni bir acı çığlığı eşliğinde kadının kolunu bükerek, kırılan dizlerinin üzerine çökmesini sağladı. Banu'nun hiç beklemediği bu hareket acı çeken yüzünde yaşadığı şaşkınlığı açıkça belli ediyordu. Bu kadın onun geçmişte tanıdığı kadına benziyor olsa da, şu an karşısında olanın, aynı kadın olduğundan şüpheye düşmüştü.

ANKA

Dizlerinin üzerinde yere çökmüşken bileğindeki acıya katlanmaya çalışarak kurtulmak ister gibi dönmeye çalıştı ancak Anka bir diz darbesiyle onu olduğu yere yeniden sabitledi. Yüzünü kadının yüzüne yaklaştırdı ve ürkütücü denecek kadar sakın bir sesle uyaran bir tonla karşılık verdi.

“Bu kez değil!” dedi asit gibi bir sesle. “Bu kez izin vereceğimi sanıyorsan büyük yanılırsın.”

Hızla kadını geri iterek bileğini serbest bıraktı. Banu kalçasının üzerine yere düşerken, sakın adımlarla geri dönerek mutfaktan çıktı. Arkasından gelen Handan’ın alaycı sesini duyabiliyordu.

“Aşil’in annesiyle daha önce tanıştığınızı bilmiyordum. Ne güzel bir tesadüf, değil mi canım?”

Anka sinirden kudurmak üzereydi. Banu’yu burada göreceğini asla tahmin etmemişti. Adımları merdivenleri tırmanırken yeri delecek kadar sert basıyordu basamaklara. Görüntüler öylesine hızlı geçiyordu ki zihninden, adeta kafası, bu görüntülerin birbirine değerken oluşturduğu sürtünme hızından ısınmış gibi hissediyordu. Kafasından dumanlar çıkmak deyimi birazdan gerçeklik kazanacakmış gibiydi. Öfkeli adımları gece kaldığı odanın önüne vardığında, o odada Derim’le birlikte olan Aşil ancak aklına gelebilmiş gibi aniden durdu ve gözlerini yumarak sakınleşmeye çalıştı. Derin derin birkaç nefesi ciğerlerine çekerek kendisine durulmak için süre tanıdı.

Nihayet sakınleştiğine kanaat getirince odanın kapısını açtı ve içeri girdi. Derim’i öldürme planlarını belki de erkeğe çekmeliydi! Ancak yataktaki adamın, kolları arasındaki oğlunun huzurlu yüzünü görünce, bu düşünceyi isteksizce zihninden uzaklaştırdı. Oğlu yüzünden asla Derim’i öldüremeyecekti ve bu zevkten mahrum kalmak, keyifsiz bir şekilde yüzünü buruşturmasına neden oldu. Küçücük çocuğun Derim’in hayatını kurtarıyor olması komik olsa da, çaresizce

omuzlarını indirerek sıkıntılı bir nefesi dudaklarından sesli bir şekilde dışarı vermesine engel olamadı.

Aynı anda Derim'in gözleri açılarak Anka'ya çevrildi. Kızın yüzündeki sıkıntılı ve öfkeli ifadeyi gördüğü anda ters giden bir şeyler olduğunu anlaması bir saniyesini bulmamıştı.

"Ne oldu?" diye sordu boğuk uykulu bir tonla. Kaşları çatılmış sorgular gibi Anka'ya bakıyordu.

Anka ona düşmanca bir bakış atıp yatağa doğru yaklaştı ve yorganın ucunu kaldırarak kollarını oğluna doğru uzattı. Derim kollarının arasındaki çocuğu göğsüne bastırırken yeniden kısık bir sesle aynı soruyu sordu.

"Ne oldu dedim?"

Anka öfkeli bakışlarını Derim'e dikti ve sorusunu göz ardı ederek sinirle mırıldandı.

"Saat geçiyor. Aşil'in hazırlanması lazım. Mehmet amca birazdan burada olacak."

"Sana ne olduğunu sordum Anka?"

"Gerçekten mi?" dedi Anka, sinirle tıslayan alçak bir sesle. Kontrol eden hızlı bir bakışı oğluna attı ve yeniden Derim'e baktı öfkeyle. "O kadına söyle, burada olduğum birkaç günden benden uzak duracak! Oğlumun etrafında asla dolaşmayacak bile! Oğlumla onu yan yana getirirsen, sana yemin ediyorum Aşil'in bir daha bu eve gelmesine asla izin vermem!"

Derim dikkatli hareketlerle kollarının arasındaki çocuğu yavaşça yatağa bırakarak doğruldu ve sırtını yatağın başlığına dayadı. Sağ elini dağınık saçlarından geçirdi ve suçlu bir bakışı Anka'ya atarken alçak sesle sordu.

"Sana bir şey yaptı mı?"

Anka oğlunun üzerine eğildiği esnada, sinirli olduğu kısık bir kahkaha attı. "Yok canım. Yeni bir şey değil. Her zamanki gibi sürtük! olan bana dersimi veriyordu."

Derim aniden bacaklarının üzerindeki yorganı kenara fırlatarak yataktan çıktı. Öylesine öfkeliydi ki yüzü, Anka istemsizce eğildiği yatağın üzerinden doğrularak dikildi ve şaşkınlıkla adama baktı. Derim'in öfkeli adımları odanın kapısına ulaşmak üzereyken "Nereye?" diye sordu.

ANKA

Derim'in eli kapının kulpundayken sinirle geriye döndü. "Onu uyarmalarını söylemiştim!" dedi tükürür gibi. "Senin karşında haddini bilecek!"

Anka bir an duraksayarak adama baktı ve tam Derim kapıyı açmak üzereyken atıldı.

"Saçmalamayı kes!" dedi sıkılmış bir tonla yüzünü buruşturarak. Çenesiyle yatağı işaret etti. "Aşıl'ı uyandıracağım." dediğinde Derim sorarcasına ona baktı. Omuzlarını silkerken eli hâlâ kapının kulpundaydı ve "Eee?" dercesine ona bakıyordu.

Anka umursamaz bir tavırla gözlerini devirdi ve otoriter bir tonla karşılık verdi.

"Uyanınca seni görmek ister. Artistliğini sonra yaparsın."

Anka'nın küçümseyen kelimeleri Derim'in gözlerini kısmasına neden oldu. Elini kapıdan geri çekti ve işaret parmağını öne doğru sallarken biraz evvel aştığı mesafeyi kapatır şekilde geriye doğru bir adım attı.

"Ben artistlik falan yapmıyorum! Jan'a onu uyarmasını söylemiştim."

Anka inanmadığı belli bir tavırla başını sallayarak geriye döndü ve yeniden yatağın üzerine eğilirken söylenircesine karşılık verdi.

"Onu buraya getirmeden önce düşünecektin. O kadını benden uzak tut, bir dahaki sefere kırılan sadece burnu olmaz!"

Derim yatağın yanına yaklaştığında duyduklarıyla mümkünmüş gibi kaşları daha çok çatıldı.

"O ne demek?"

"Burnunu kırdım." dedi Anka sıradan bir şeyden bahsediyormuş gibi.

"Eline sağlık." dedi Derim düz bir sesle.

Anka cıklamasının ardından aynı düz sesle karşılık verdi.

"Yok. Kafama sağlık."

Derim istemsizce kıkırdadı ve yatağın içine otururken sıratarak Anka'ya baktı.

"Kafa mı attın?" diye sorarken elini uzatarak Anka'nın al-

nına dokundu ve yeni fark ettiği hafif kızıllığı okşadı.

“Acıyor mu? Buz getireyim mi?”

Anka ters ters ona bakmasının ardından başını ters bir hareketle sallayarak Derim’in elini kendisinden uzaklaştırdı ve yüzünü oğluna doğru eğdi. Dudaklarını oğlunun boynuna bastırıp tatlı bir sesle oğluna seslendi.

“Aşil... Bebeğim, uyanma vakti.”

Aşil’den hiçbir ses çıkmayınca elini küçücük sırtında dolaştırarak okşadı ve yeniden seslendi.

“Bebeğim hadi. Çok geç oldu artık.”

Aşil yüzünü diğer tarafa çevirirken itiraz dolu mırıltılar çıkardı ve yatağa yeniden yerleşti. Anka kaşlarını çatarak oğluna baktı ve kendi kendine konuşur gibi “Bu kadar da derin uyumazdı.” diye mırıldandı.

Derim mest olmuş bir yüzle gülümseyerek ana oğlu seyrediyordu. Anka kalçasını yatağa yerleştirdi ve yeniden Aşil’e sokularak sıcacık boynuna yüzünü bastırdı. Boğuk çıkan sesinde sevgi tınısı çok belirgindi.

“Gıdıklamaya başlıyorum.” dedi uyarırcasına oğlunun kulağına.

Aşil gözleri kapalı kıkırdadı ve yüzünü yastığa gömerken uykulu bir sesle itiraz etti.

“Anne... Biraz daha lütfen...” dedi son kelimeyi uzatarak.

“Çok uyudun ama... Bak Mehmet deden kahvaltıya gelecek şimdi. Beklemeyi sevmiyor biliyorsun.”

“Az daha...”

“Hayır. Az daha yok. Çok uyudun ama...”

“Rüyamda babamla uyuyorduk... Biraz daha lütfen...”

Derim çocuğun uykulu bir sesle sarf ettiği boğuk kelimeleri duyduğunda yüreğinden bir ateş topunun geçtiğini sandı. Kalbi yangın yerine dönmüş gibi ağır bir acı hissetti. Anka bakışlarını Derim’e kaldırdığında onun kederli gözlerle oğluna baktığını gördüğünde, yüreğindeki sızıyı tüm bedeninde hissetti.

Aşil’in babasına karşı hissettiği özlem öyle büyüktü ki, Anka şu an onun bu hislerini doyurabilmesini sağladığı için,

ANKA

onu rahatsız eden her tatsızlığı bertaraf edebileceğini hissetti. Aşil mutlu olduğu sürece, önüne çıkan tüm kötülükleri aşılabildi. Bu duyguyu öylesine güçlü bir şekilde içinde tutuyordu ki; birkaç dakika önce yaşadığı tatsızlığı bile kafasından çabucak attı.

"Belki de rüya değildir" diye alçak sesle oğlunun kulağına fısıldadı. Dudaklarını onun yumuşak yanağında gezdirdi. "Hadi, aç gözlerini artık."

"Ya açmayım..." dedi Aşil itiraz ederek. Yüzünde mutlu bir tebessüm vardı. O anki bulunduğu dünyadan kopmak istemediği öylesine açıktı ki, Anka hüznle baktı oğlunun yüzüne. Bakışlarını yeniden kaldırıp Derim'e gözlerini dikti ve kirpiklerini aşağı indirerek onun oğlunu uyandırmasını istedi.

Derim komut almış gibi dirseğinin üzerine güç vererek oğlunun üzerine eğildi ve Anka hafifçe geri çekilirken Derim yüzünü oğlunun boynuna gömdü. Kısa sakalları oğlunun boynunu gıcıklayınca Aşil yine kıkırdadı ve yüzünü tekrar yastığa gömmek istercesine çevirdi.

"Babacım... Hadi uyan oğlum..."

Aşil yüzünü yana çevirerek zorlukla gözlerini açtı ve mahmur şaşkın bakışlarını babasına çevirdi.

"Baba?"

Derim gülümseyerek oğlunun yanağını öptü.

"Çok uykucusun ama... Bütün gece hiç uyanmadın."

Aşil kirpiklerini kırıştırdı ve yüzünü aydınlatan bir gülümsemeyle babasına baktı.

"Biz beraber mi uyuduk?"

Derim başını salladı gülümseyerek, ardından şikayetçi bir tonla karşılık verdi.

"Çok dağınık yatıyorsun be oğlum. Hep üstümü açtın."

Aşil duyduklarıyla kıkırdadı ve kolunu babasının boynuna atarak kendisini yukarı çekti. Dudaklarını babasının yanağına bastırırken kıkırdamaya devam ediyordu.

"Annem de hep aynısını söylüyor."

Kolları babasının boynunda, başını annesine çevirdi mut-

lu bir yüzle.

"Biz beraber mi uyuduk?" dedi hayret dolu bir sevinçle.

Anka gülümseyerek başını salladığında Aşil aniden yerinden fırlayıp yatağın üzerinde zıplamaya başladı.

"Annemle babamla uyudum ben!"

Derim çocuğun yatakta zıplamasıyla yerinde sarsılırken doğrularak oturdu ve aydınlık bir gülümsemeyle oğlunu izledi. Anka kalçasının üzerinde doğrularak ellerini geriye koydu ve bedeni geriye doğru eğik bir açıyla oğlunun mutlu yüzünü izledi gülümseyerek. Şu anki manzara, yaşadığı her şeye değerdı. Aşil'in kolları yanlarında sallanırken hiç durmadan yatağın içinde zıplıyordu kıkırdayarak. Uykusu hiç olmadığı kadar çabuk açılmıştı ve yüzünde sanki kocaman bir güneş parlıyordu.

"Düşeceksin şimdi" dedi, uyaran yumuşak bir sesle.

"Babam tutar."

Aşil hiç tereddüt etmeden güvenli bir tonla annesine karşılık verdiğinde, Anka düşünceli bakışlarla izledi oğlunu. Babasına bu derece güveni, ne zaman edinmişti çözümlemeye çalışıyordu.

Derim ileri atılarak oğlunu tekrar yukarı sıçradığı bir esnada yakaladı ve yatağa yatırarak yüzünü oğlunun karnına gömdü.

"Tutarım ben oğlumu. Benim yanımda oğluma hiçbir şey olmaz."

Öylesine kendinden emindi ki sesi, Anka ikisini izlerken yüzündeki gülümsemenin farkında değildi. Daha önce böylesine güzel bir manzara görebileceği hiç aklına gelmemişti. Baba oğulun kahkahaları odayı dolduruyordu ve Anka istemsizce bu sesleri çok sevdiğini düşündü. Aşil'in mutlu kahkahaları, Derim'in daha önce şahit olmadığı boğuk gülen sesi; o an kulaklarında hoş bir müzik tınısı gibi çınılıyordu. Ve nedensizce o an, senelerdir eline almadığı bir müzik aleti aklına düştü ve tam da şimdi neşeli bir parçanın bu görüntüyü tamamlayacağını düşündü.

Gözleri kederle aşağı indi ve dalgın dalgın bacaklarına

ANKA

baktı. Kahkahalar dakikalarca sürdü ve nihayet soluk soluğa Derim'in oğluna "Mehmet dede geç kalırsak bize kızacak sanırım. İkimiz de fırça yemeyi istemeyiz değil mi? Bir an evvel hazırlanmamız lazım." dediğini duydu.

"Fırça yemeyi biliyorum ben!" diye bağırdı Aşil bilmiş bir tonla. Babasının gövdesinin atında kıpır kıpır hareket ederken kollarını tekrar boynuna sardı sıkıca. "Azarlar bizi değil mi?" dedi kıkırdayarak.

Derim başını kaldırıp oğluyla göz göze geldi ve gülümseyerek başını salladı.

"Çok mu zekisin bakayım sen?"

Aşil gözlerini yumarak başını salladı bilgiç bir edayla. Yeniden gözlerini açıp küçük dişlerini ortaya döker şekilde güldü.

"Avcı da çok zeki olduğumu söylüyor."

Anka nihayet dalgınlığından sıyrılıp gözlerini devirdi ve otoriter bir sesle araya girdi.

"Çok zekiysen kalk bakalım o zaman. Sabah kalkınca yapman gerekenleri biliyor musun görelim."

Başıyla kapıyı işaret ediyordu o sırada. Aşil suratını asarak önce annesine sonra babasına baktı ve sızlanan bir sesle konuştu.

"Elimi yüzümü yıkayacağım. Dişlerimi fırçalayacağım ve kıyafetlerimi kendim giyeceğim."

"Bence çok doğru bir sıralama" dedi Derim, takdir eden bir sesle. Kollarının arasındaki çocukla birlikte doğruldu ve ayağa kalktı. Aşil'i yavaşça yere bıraktı ve önünde eğilerek göz göze geldi.

"Aynularını ben de yapacağım. Şimdi ikimiz de odalarımıza gidelim ve geç kalmayalım. Anneni daha fazla kızdırmak istemeyiz değil mi?"

Aşil başını salladı kabul ederek. Ama kendisine hakim olamadan uyarırcasına karşılık vermeyi ihmal etmemişti.

"Mehmet dedemi kızdırmamak daha iyi. Annem çabuk affediyor. Dakik olan Mehmet dedem."

Derim ve Anka'nın aynı anda kaşları yukarı kalktı. Anka

şaşkınlıkla oğluna bakarken, Derim çabuk bir bakışı Anka'ya atarak bakışlarını tekrar oğluna çevirdi ve medet umar bir tonla çıktığını fark etmediği bir sesle sordu.

"Ne kadar çabuk affediyor?"

Aşil omuzlarını silkip tam ağzını açacakken Anka önce davrandı ve sert bir sesle araya girdi.

"Anneler sadece çocuklarını affeder. Başka kimseye af yok!"

Ses tonu öylesine sert çıkmıştı ki aynı şekilde bakan bakışları Derim'e kilitlendiğinde, Derim hüsrana uğramış bakışlarını ona çevirmişti.

"Sanırım ben şanslıyım baba" dedi Aşil gülümseyerek. "O sadece benim annem" dedi, omuzlarını *ne yapalım sen de şansına küs* der gibi silkerek.

Derim çaresiz bir nefesi içine çekerken yavaş yavaş doğruldu ve Anka'ya birkaç saniye derin bakışlarla baktı. Başını ağır ağır sallayarak mırıldandı.

"Haklısın oğlum. İyi ki senin annen."

Bir süre boyunca ikisi de birbirlerine baktılar. Derim derin özlem dolu bakışlarla Anka'ya bakarken Anka, sert bakışlara sahipti. Aşil ikisi arasındaki bakışmayı bir ona bir diğerine bakarak dikkatle izledi ve meraklı bir tonla "Sen annemi kızdıracak bir şey mi yaptın baba?" diye sordu.

Derim bakışlarını zorlukla Anka'dan çekerek aşağı indirdi ve üzüntülü gözlerle oğluna bakarak başını salladı.

"Evet oğlum. Anneni hem kızdıracak hem de üzecek bir şey yaptım ve şimdi beni affetmesini umuyorum."

Aşil bakışlarını annesine çevirdi ve birkaç saniye çocuksu bir masumiyetle bakmasının ardından aynı masumiyetle sordu.

"Babamı affedemez misin anne? Bak o da çok üzgün. Bazen ben de yanlış şeyler yapıyorum beni affediyorsun, onu da affedemez misin?"

Anka ifadesiz bakışlarını oğluna çevirdi ve aynı ifadesiz düz bir sesle nasihat verir gibi karşılık verdi.

"Bazı şeylerin affı yoktur bebeğim. Bazı şeyler telafi edi-

ANKA

lemez.”

Aşil anlamış gibi üzgün bir tavırla başını salladı. Alçak bir sesle karşılık verdi.

“Evet haklısın. Mehmet dedemin evindeki vazoyu ben kırınca da, dediğin gibi olmamıştı değil mi? Çöpe atmak zorunda kaldı.”

Sesi üzgün ve suçlu çıkıyordu. Altı ay önce Ağaner’i Ankara’da ziyarete gittiklerinde Aşil hiperaktif yapısıyla evin içinde oynarken Ağaner’in değerli bir vazosunu kırmıştı ve hâlâ bu konuda hissettiği suçluluğu taşıyordu. Gerçi Ağaner ona küsmemişti, hatta kendisini teselli de etmişti ve fakat adamın ilk andaki üzüntülü gözlerini de hiç unutmamıştı. Sonrasında annesiyle birlikte kırdığı kadar değerli olmasa da başka bir vazo hediye etmişlerdi ancak o zaman bazı şeylerin telafi edilemeyeceğini de öğrenmişti.

“Haklısın bebeğim. Tıpkı kırılan o vazo gibi bazı şeyler eskisi gibi olamıyor. Yok olup gidiyorlar.”

Anka oğluyla konuşmasına rağmen dik dik Derim’e bakıyordu ve Derim onun ne demek istediğini çok iyi anlamıştı. Kırılan kalbi bir daha eskisi gibi olamayacaktı. O kadar çok parçalanmıştı ki artık parçaları bile bir araya getiremeyecekti. Omuzları hissettiği üzüntüyle aşağı düştü ve başını anladığını belirtir şekilde belli belirsiz yavaşça salladı kabullenerek.

“Annen haklı oğlum. Kırılan şeyler eskisi gibi olamıyor. Ben annenin kalbini çok kırdım. Beni affetmemekte haklı.”

Sesi o kadar kederli ve alçaktı ki Aşil dahi onun üzüntüsünü anlamıştı ve teselli etmek ister gibi babasının elini tutup bedenini babasına yasladı.

“Sen de bundan sonra kırmamaya çalışırsın.”

“Bundan sonra her şey sadece annenin kalbi için olacak oğlum. Her şey onun için olacak...”

Derim yemin eder gibi alçak bir sesle oğluna karşılık verirken gözlerini bir an bile Anka’dan ayırmamıştı. Anka adamın üzerine kilitli bakışlarına tedirginlikle baktı. Öylesine yoğun bakıyordu ki sanki ruhunu görebiliyormuş gibi hissetti. Bedeninden bastırmaya çalıştığı bir ürperti geçti.

Öyle garip bir manzaraydı ki baktığı... Birbirinin kop-
 yasına benzer bir büyük, bir küçük beden ümitle kendisine
 bakıyordu. Biri pijamalarının içinde dağınık kumral saçları
 yüzüne dökülmüş, masumca ona bakarken; diğeri siyahlar
 içinde aynı masumlukla bakıyordu kendisine. Anka neden-
 sizce karşısındaki iri bedeninin nasıl bu kadar masum gözlerle
 ona baktığını düşünüyordu. O bedeninin yaptıklarını, yapabi-
 leceklerini, gücünü ve ne derece kötücül olabildiğini çok iyi
 bilmesine rağmen, o anda kendisine bakan o ela gözlerdeki
 masumiyete nasıl sahip olabildiğine anlam veremiyordu.

Karşısında birbirine benzer iki çocuk duruyor gibi hisset-
 ti. Birinin hâlâ cennetin kapısının önünde, diğerrinin cehenne-
 min kapısından hiç ayrılmadığını bilse de, aynı masumiyete
 sahip olmaları aklının alamayacağı bir karmaşa içinde kal-
 masına neden oluyordu.

Derim Akhan masumiyet kelimesiyle uzaktan yakından
 ilişkili olamazdı ve şu anki duruşu nasıl yansıtabiliyordu an-
 lamış değildi. Neyi kaçırmış olabileceğini şüpheyile düşündü
 inceleyen bakışlarını Derim'in üzerinden çekemeyerek. Tıpkı
 oğlu gibi karmaşık saçları yüzüne dökülmüştü. Yüzündeki
 yara izi belirgin bir vahşilik katıyordu simasına, kirli sakalla-
 n itiraf etmekten kaçındığı çekiciliğini çok daha fazla ortaya
 çıkartıyordu ve bakışlarındaki yoğunluk Anka'ya hiç de ma-
 sum olmayan düşünceler içerisinde olduğunu ispatlar gibi
 parlıyordu. Fakat tüm bunlara rağmen, gözlerinin gerisindeki
 masumiyet nasıl peyda oluyordu buna anlam veremiyordu.

Derim tarifsiz hislerle çevrelenmiş haldeydi. Masada ne-
 şeli konuşmalar yapılıyordu ve Jan'la birlikte kimi zaman
 şaşkınlıkla konuşmaları takip ediyorlardı. Mehmet Aydar
 yemek masasının başında oturuyordu ve Derim onun sağın-
 da otururken Aşil adamın sol tarafında tam babasının kar-
 şısındaydı. Anka oğlunun diğer tarafında otururken Jan'la
 karşı karşıya kalmışlardı ancak başını kaldırıp Jan'a bakmı-

ANKA

yordu. Gözleri Derim ve Jan dışında her tarafa yöneliyordu fakat onlara bakmamak konusunda kararlı gibi davranıyordu. Anka'nın diğer tarafında Avcı oturuyordu ve Handan Avcı'yla karşılıklı yerleşmişlerdi masaya.

Mehmet Aydar, neşeli bir sesle konuşurken Aşil'le yumurtalarını tokuşturuyorlardı o anda. Derim şaşkınlıkla bakışlarını amcasına çevirmişti. Adamı daha önce böyle bir yüz ifadesiyle görmediğini düşünüyordu. Çocuk gibiydi şu an adam. Aşil'le şakalaşıyor, sohbet ediyor ve sık sık gülümsüyordu. Avcı bir yandan Handan'a laf yetiştiriyor bir yandan tabağını ikinci kez tepeleme dolduruyordu.

Elinde, kreplerin olduğu tabağı Anka'nın burnunun dibine uzatarak "Bak Handan abla krep yaptırmış, sen seversin. Böğürtlen reçelin de unutmamış getirmiş." dedi neşeli bir sesle.

"Handan ablanın yaptığı reçelin yerini hiçbir şey tutmuyor."

Anka başını sallayarak Avcı'ya tabağına bir krep koymasını işaret ederken önündeki reçele uzandı. Tabağındaki krepin üzerine bolca dökerken Avcı şakacı bir tonla "Şeker komasına gireceksin kızım, az da bana bırak." diye söylendi.

"Handan ablanın reçeli şeker komasına sokmaz merak etme. Onun sırrı bu, şeker kullanmıyor."

"Handan abla, hâlâ şu reçellerinin tarifini vermeyecek misin?"

Avcı'nın dolu ağız, boğuk bir sesle sorduğu soruya Handan ağzına götürdüğü çayı nedeniyle *yok* dercesine kaşlarını kaldırdı. Çayından bir yudum almasının ardından bardağı geri bırakırken sitemli bir tonla karşılık verdi.

"Sen ağzın doluyken konuşmamayı öğrenecek misin?"

Avcı şımarık bir yüz ifadesiyle tıpkı biraz evvel kadının yaptığı gibi kaşlarını kaldırdı ve yine dolu ağız karşılık verdi boğuk bir sesle.

"Hem yiyip hem konuşabiliyorum Handan abla. Multitask bir insanım."

Mehmet Aydar masanın başından ona onaylamaz bir ba-

kış atarken, Anka yüzünü buruşturarak "İğrençsin." diye söylendi.

Avcı dolu yanaklarıyla gülümseyerek Anka'ya baktı ve Anka sanki ne yapacağını hemen anlamış gibi ona dönerek tehdit eder bir tavırla parmağını salladı.

"Sakin! Sakin düşündüğümü yapma seni gebertirim. Çocuk musun hâlâ be?" dedi yüzünü buruşturarak.

Avcı çocukluklarında da bu tür iğrençlikleri yapardı ve Anka kudururken, Alin her zaman ona uyum sağlardı. Sırf Anka'nın verdiği tepkiye ve ardından hışımla üzerine atlamasına bayıldığı için ağzını ardına kadar açar çiğnediklerini gösterirdi çocukken.

Avcı ağzındakileri hızlı hızlı çiğnerken kıkırdadı ve umursamaz gözlerle baktı yanındaki kıza.

"Aşil'e berbat örnek oluyorsun. Marifetmiş gibi böyle saçma şeyler öğretme bozuşuruz sonra."

Anka söylenerek önüne döndü ve içine reçel doldurduğu krepî dürüm gibi sararak ağzına götürdü ve büyük bir lokma ısırıldı. Ağzındaki lokmayı gözlerini kapatarak zevkle çiğnerken, kendisine hakim olamadan aldığı zevki yansıtır bir ses çıkardı ve biraz evvel Avcı'nın yaptığı ve kızdığı hareketin aynısını yaparak dolu ağız konuştu.

"Handan abla... Nefis bu reçel... Hele kreple enfes oluyor."

Yanındaki Avcı yüksek sesli bir kahkaha attığında Mehmet Aydar istemsizce gülümsedi. Tıpkı çocukluklarında olduğu gibi davranıyorlardı ve neşelerini hiç kaybetmemişlerdi.

"Ama anne, sen de ağzın doluyken konuştun!" diye bağırdı Aşil kahkaha atarak. Annesinin bir açığını bulmaktan dolayı hissettiği mutluluk açıkça belli oluyordu.

Anka hızla gözlerini açtı ve suçlu bakışlarını oğluna çevirirken hızlı hızlı ağzındakini çiğneyip yutmasının ardından çabucak savunmaya geçti.

"Ben sadece beğenimi belirttim. Avcı gibi yapmıyorum."

"Ama Avcı ağzındakileri gösterirken çok komik oluyor."

"Hayır komik olmuyor! Bu çok çirkin bir davranış."

ANKA

Anka oğluna cevap yetiştirip elindeki krepten bir parça daha ısırdı ve yine kendinden geçer gibi gözlerini yumdu. Aşil annesinin yüz ifadesine bir kahkaha daha attı ve başını eğerek Avcı'yla göz göze gelmeye çalıştı.

"Bence anneme krepî yasaklamalıyız. Bizden daha çok seviyor."

"Benden daha fazla olduğu kesin ama senden daha çok olduğunu sanmıyorum."

Avcı şakacı bir sesle Aşil'e karşılık verip omzuyla Anka'yı dürttü.

"Krepî mi daha çok seviyorsun, beni mi?"

Anka ağzındaki yutup gözlerini açtı ve ciddi bir yüzle yanındaki adama baktı.

"Ne kadar saçma bir soru! Tabii ki krepî!"

Aynı anda Aşil ve Avcı kahkaha atınca Handan da kıkırdarak onlara eşlik etti. Anka ciddi bir ifadeyle kalan son lokmasını ağzına atıp, yan gözle ters ters Avcı'ya baktı. Yüzündeki ciddiyeti korumak için çaba harcadığı yadsınamazdı.

Derim şaşkınlıkla izliyordu masadakileri. Yanındaki Jan'ın da ondan aşağı kalır yanı yoktu. Onlar daha önce böyle neşeli bir kahvaltı yapmamışlardı. İhtiyaç gidermeye yönelik hızla bir şeyler atıştırırlar ve bir an evvel işlerine dönmeye bakarlardı. Uzun saatler süren neşeli kahvaltılar şimdiye kadar yaptıkları arasında yoktu.

Derim, Anka'nın yüzünden gözlerini ayıramıyordu. Kahvaltı yaparken Avcı ve Aşil'le sürekli şakalaşıyor, gülümsemesi yüzünden silinmiyordu. Daha önce onu bu kadar uzun süreli gülümserken görmemişti. Tıpkı seneler önce Marsilya'ya giderken yatta şahit olduğu gülümsemeye takılıp kaldığı gibi yine karşısındaki kadının yüzüne takılıp kalmıştı. Mavi gözleri ıslıl ıslıl parlıyordu ve Derim o gözlerin içinde kaybolmak istiyordu. Çocuksu bir masumiyet fakat kadınınsı bir zarafet vardı yüzünde. Oğlunun yumurtasını soyup, tabağında dilimlerken, bir o kadar da bir anneye yaraşır bir şefkat vardı tavırlarında. Bir kadın, farklı bunca şeyi kendisiyle nasıl bütünleştirebiliyordu, bilemiyordu ama kendisini

de o bütünlüğün bir parçası yapmasını arzu etti o anda. İçinde hiç bitmeyen eksiklik duygusu sanki karşısındaki kadınla yok olacaktı gibi hissediyordu.

"Handan'ın reçelini sen de dene. Kaçırmak istemezsin bu lezzeti."

Mehmet Aydar'ın sesiyle Derim dalgınlığından sıyrılma-ya çalışırcasına boş bakışlarını amcasına çevirdi ve en son ne dediğini anlamaya çalıştı. Mehmet Aydar başıyla masanın ortasındaki reçeli işaret etti.

"Sen de dene." diye tekrarladı yumuşak bir sesle.

Derim hızla kirpiklerini kırpıştırıp başını sallarken yerinde kıpırdandı.

"Anne, babama da reçelli krep yapar mısın? Bakalım o da beğenecek mi Handan anneannemin reçelini?"

Anka, Aşil'in cıvıldaayan sesiyle huzursuzca yerinde kıpırdandı ve biraz evvel bir yudum içtiği elindeki çay bardağını masaya geri koydu.

"Kendisi isterse alır bir tanem."

Anka'nın açıklayıcı olduğunu düşündüğü karşılığına, Aşil yalnızca iki saniye süren hayal kırıklığı dolu bakışlarıyla cevap verip başını üzgünce sallayarak, asık suratla tabağına döndü. Anne babası arasında henüz çözemediği gerginliğin çok net farkındaydı ve uzlaşmacı girişimleriyle bunu ortadan kaldırmaya çalışması başarılı olamamıştı.

Anka onun az evvel neşeyle yaptığı kahvaltısına asık bir suratla devam edeceğini çok iyi biliyordu. Bakışları yukarı kalkınca Mehmet Aydar'la göz göze geldi. Mehmet Aydar gözüyle Aşil'i işaret edip rica eder gibi baktı Anka'ya. Anka pes etmiş gibi belli belirsiz başını sallarken Aşil'in asık suratlı eğik başına yan gözle bakarak doğrudan Derim'e hitap etti.

"Derim, krepine böğürtlen reçeli mi yoksa ahududu mu istersin?"

Aşil, duyduğu cümleyle hızla başını kaldırıp, parlayan gözlerle önce annesine sonra babasına baktı. Yüzü anında aydınlanmış gibi gülümsemeye başlamıştı hevesle. Bakışları babasına çevrilmişken kirpikleri hızlı hızlı hareket ediyordu.

ANKA

"Ahububuyu dene baba. Önce ahububuyu. Ben onu daha çok seviyorum. Sen de seversin."

Avcı yüksek sesli bir kahkaha atıp "Ahududu!" dedi düzelterek.

Aşil kaşlarını çatarak baktı Avcı'ya. "Ben de ahububu dedim!" dedi aksi bir tonla.

Avcı yeniden gülerken Anka dirseğiyle Avcı'yı dürterken ateş saçan gözlerini adama çevirdi.

"Aşil'le didişme!" dedi dişlerinin arasından. "O dört buçuk yaşında! Sen kaç yaşındasın?"

Avcı umursamaz alaycı bir yüzle omuz silkti ve dalga geçtiği belli bir karşılık verdi. "Otuz iki."

"Aferin. Otuz iki dişinin de dökülmesini istemiyorsan uslu dur!"

Jan'ın kahkahası o anda patladı odanın içinde. Dakikalardır şaşkınlıkla izlediği sahne, son diyalogla onun da koyvermesine neden olmuştu. Avcı, Jan'ın kahkahasına arsız bir sırıtışla karşılık verirken Handan başını iki yana sallayarak gülümsüyordu.

Anka tabağının içindeki krep ahududu reçelini dökerek kendisine yaptığı gibi dürüm haline getirdi ve Derim'le göz göze gelmemeye çalışarak ileri uzattı. Başını yanındaki oğluna çevirmişti.

"Bakalım baban beğenecek mi?"

Derim kendisine uzatılan krep alırken parmak uçları birbirine değdi ve Anka hızla bakışlarını ellerine çevirirken çabucak elini geri çekti. Derim gözlerini karşısındaki kadından ayırmadan elindekini dudaklarına yaklaştırdı ve hatırı sayılır bir lokma ısırdı. Aşil meraklı bir dikkatle babasının tepkilerini izlerken Anka kirpiklerinin altından çabuk bir bakış attı adamın yüzüne. Derim kaşlarını çatmış ağzındaki lokmayı yavaş yavaş çiğnerken gözleri düşünüyormuş gibi oğluna çevrilmişti. Aşil yerinde heyecanla kıpırdandı ve parlayan gözlerle babasından gelecek sözleri bekledi.

Derim'in yüzü yavaş yavaş gevşedi ve dudakları gülümsediğini belli eden bir kıvrılmayla yanlara kaydı. Oğlunun

aynısı olan ela gözlerini onun heyecanla parlayan ela gözlerine kilitledi. Ağzındaki lokmayı yuttuktan iki saniye sonra diliyle dudaklarını yaladı ve beğenisini gerçekçi bir dürüstlükle ortaya koydu.

"Kesinlikle favorilerim arasına girdi. Daha önce böyle güzel bir reçel tatmamıştım."

Aşil heyecanla yerinde zıpladı.

"Handan anneanne, gördün mü babam da ahububuya bayıldı, tıpkı benim gibi."

Derim kalan krepî yemeye devam ederken Aşil mutlu bir yüzle babasını izliyordu. Bakışları öylesine hayranlık barındırıyordu ki Anka oğlunun bakışlarının daha önce bu kadar parlayıp parlamadığını düşündü hüznle. Handan, Anka'nın oğluna bakan hüznünlü gözlerine çabuk bir bakış atıp gülümseyerek Aşil'e döndü.

"O zaman babana da bir kavanoz vereceğiz demektir."

"Eline sağlık Handan abla. Gerçekten çok lezzetli." dedi Derim son lokmasını yutkunduktan hemen sonra.

"Afiyet olsun." dedi Handan gözlerini anaç bir jestle yumarak.

"Ben de bakayım şu reçelin tadına." diye mırıldandı Jan merakla. İleri uzanıp reçel kabını önüne çekmişti. Parmaklarının arasında tuttuğu bir parça ekmeğin üstüne, bıçağın ucuyla reçel sürdü. Aşil bir anlık kaybettiği eski neşesine devam ederek "Jan amca, bence sen de bayılacaksın. Biz babamla çok bayıldık, değil mi baba?" dedi onaylanmak istercesine Derim'e bakarak.

Anka, anlayışlı gözlerle oğluna bakarak gülümsedi. Babasının onun da beğendiği her şeyi beğenmesine ihtiyacı varmış gibi onaylanmayı beklemesi, içini sızlatsa da onu anlamasına neden oluyordu. Babasıyla ne kadar çok şey hakkında ortak fikirleri olursa, sanki o kadar daha yakın olacaklarmış gibi hissettiğine emindi. Sanki aralarındaki bağ, çok daha güçlü olacağı için artık asla kopmayacaklarına inanmak istiyor gibiydi.

Elini kaldırıp usulca oğlunun saçlarını okşadı Anka. Par-

ANKA

maklarının ucuyla yüzüne dökülen saçları kenara itti ancak asi saçlar tekrar alnına döküldü ve bu görüntü istemsizce gülümsemesine neden oldu. En az üzerinde durdukları başın sahibine uygun asiliğe sahiptiler saçlar da. Aşil her ne kadar uyumlu ve zeki bir çocuk olsa da, Anka onun boyun eğmez asiliğini de çok iyi biliyordu. İnat ettiği şeyden asla vazgeçmiyor, mutlaka istediğini elde etmenin bir yolunu buluyordu. Anka bu konuda ona hiçbir zaman kızamıyordu çünkü oğlu bu huyuyla kendisine inanılmayacak kadar çok benzerlik gösteriyordu.

Gülümseyerek başını kaldırdığında Derim’le göz göze geldi. Derim kırpmadığı gözlerini Anka’nın üzerinden ayırmıyordu. Bakışları oğlu ve Anka arasında hızla gidip geldi ve yeniden Anka’da sabitlendi. Anka’nın yüzündeki gülümseme soldu. Öyle çok şey söylüyordu ki Derim’in bakışları, Anka gözlerini kaçırmak istese de sanki gözlerini karşısındaki manzaraya yapıştırmışlar gibi geri çekemiyordu bakışlarını.

Derim tüm benliğinde hissettiği hayranlığı ve aşkı net bir açıklıkla yansıtarak bakıyordu ona. Yüzünde belli belirsiz yumuşak bir gülümseme vardı. Gözleri, adeta ruhu Anka’ya akıyormuş gibi bir teslimiyetle ışıldıyordu.

“Babam sana çok güzel bakıyor değil mi anne?” dedi yanındaki Aşil huşu içerisinde.

Dirseğini masaya dayamış, çenesi minik avucunun içinde, daha önce yüzünde hiç görülmeyen bir huzurla babasına bakıyordu.

Mehmet Aydar’ın bakışları üçü arasında gidip geldi ve dudaklarını üzüntüyle birbirine bastırdı. Bakışlarını tabağına indirirken alçak bir ses ve yumuşak bir tonla “Tabağında-kileri bitirmelisin Aşilcim.” dedi çocuğun dikkatini dağıtmak ister gibi.

Mehmet Aydar düşünceli bir tavırla elinde tuttuğu kahve-

sinden bir yudum alarak önündeki sehpaye geri bıraktı.

Anka asık bir suratla kolları göğsünde bağlı yanında oturuyordu. Huysuzluğunu yansıtmaktan zerre çekinmiyordu. Avcı, Mehmet Aydar'ın çaprazındaki tekli koltukta, Jan ise onların karşısındaki kanepede oturuyordu. Derim elleri cebinde düşünceli gözlerle salonun camından dışarı bakıyordu. Kahvaltı sofrasındaki rehavet hepsinin üzerinden uçup gitmişti çoktan. Yarım saat önce hep birlikte masadan kalkıp salona geçerlerken Handan, Aşil'le oynayacağını söyleyerek çocuğu alıp uzaklaşmıştı.

Mehmet Aydar nihayet Jan'ın biraz evvel ortaya koyduğu fikir hakkındaki düşüncelerini dile getirdi.

"Doğrusu bu aslında."

Anka ateş saçan öfkeli gözlerini hızla ona çevirdiğinde anlayış bekleyen gözlerle baktı yanındaki kadına.

"Bizim sınırlarımızdan çıkmadan bir şey yapılırsa, bunun açıklaması zor olur."

"O herif benim oğluma kastetti!" dedi Anka zehir gibi bir sesle. "O zaman hangi cehenneme gidecekse, ben de oraya gideceğim, hesabını ben keseceğim!"

"Orada dur bakalım!" dedi Derim, duyduklarıyla hızla önünde dikildiği cama arkasını dönerek. Kaşları kızgınlıkla çatılmış gibi görünse de endişe yüklü bakışları Anka'yı esir almıştı.

"O herife hesap kesecek biri varsa o da benim!"

"Sen ne karışıyorsun be?"

"Anka!" dedi Derim uyarı dolu alçak bir sesle. Birkaç adımla kızın karşısına geçip Jan'ın yanındaki boşluğa oturdu. Öne çıkmış olan bedenine hafifçe eğim vererek dirseklerini dizlerine dayadı ve ellerini önünde kavuşturdu.

"Herifi henüz nereden alacağımızı bile bilmiyoruz. Adam tek başına mı? Babasının gücünü bilmiyor musun sen? Geri dönüp dönülmeyeceği bile belli değil. Aşil ne olacak?"

Anka ters ters Derim'e bakıp yüzünü yana çevirdi. Du-

ANKA

rumu kendisine yediremiyordu. Oğluna kastetmiş olan bir adamı başkalarına bırakmak kendine yedirebileceği bir şey değildi. İçinden bir ses "O da Aşil'in babası." dese de bunu kabullenmek istemiyordu.

"Sen oğlumuzu korudun. Üzerine düşeni fazlasıyla yaptın. Bundan sonrası bende."

Anka, Derim'in sözlerini duymuyormuş gibi adeta taş gibi bir suratla oturmaya devam etti. Bakışları salonun camından dışarıya kilitlenmişti. Aralık ayının ilk gününde idiler. İçinde bulundukları zamanı belli eden hava yağmurluydu ve üzerlerinde kalan birkaç yaprağın savrulduğu dallar, dışarıdaki rüzgarla eğilip bükülüyorlardı. Bu soğukta dışarıda dolaşan adamların üşüyüp üşümediğini düşünmek şu anda çok saçma görünse de bunu merak etmekten kendini alıkoyamadı.

"Adamlar bu soğukta devriye mi geziyor?"

Dudaklarından dökülen kelimelerin o anki konuyla hiç alakası yoktu ama karşı koyamadığı bir dürtüyle dudaklarından dökülmüştü.

Derim duyduklarıyla katı bir şekilde kaşlarını çatı ve kesin bir dille karşılık verdi.

"Evet! Gezecekler! Alışık onlar!"

Anka umursamaz olduğunu düşündüğü bir hareketle omuzlarını silkti ve hızlı ters bir bakışı Derim'e fırlatıp yeniden bakışlarını cama çevirdi. Derim dik dik Anka'ya bakmaya devam ediyordu. Grenkov'un peşinden gitmek istemesi kabul edebileceği bir istek değildi ve onun bu fikri kafasından sonsuza kadar atmasını istiyordu. Mehmet Aydar, Derim'in yüzüne araştıran gözlerle bir bakış attı ve bakışlarını Anka'ya çevirdi.

"Derim haklı Anka. Aşil'i bırakıp böyle bir operasyona katılamazsın. Başlarına bir iş gelirse, biz onları tanımıyoruz biliyorsun! Başlarının çaresine bakmak zorundalar. Sen böyle bir riske giremezsin. Geride Aşil var."

Anka huysuz derin bir nefesi sıkıntılı bir şekilde dudak-

larının arasından koyverirken onların haklı olduklarını bilmenin hüsrânını yaşıyordu. Yaşamaktan ziyade bunu kabullenmeye çalışıyordu. Türkiye sınırları içerisinde Grenkov'u öldürürlerse, ortaya çıkabilecek sorunları düşünmek zor değildi. Diplomasi çarkları o kadar hızlı işleyecekti ki, medyadan bu ölümle ilgili çıkabilecek haberlerin ardından yaşanacak kriz, birçok sorunu da beraberinde getirecekti. Kabullenmekte zorlandığı belli bir mimikle yüzünü buruşturdu. Bakışları yardım dilenircesine Avcı'ya yöneldi.

Avcı onunla göz göze gelince ne demek istediğini anlamış gibi, başını olumsuz anlamda iki yana salladı.

"Çok riskli! Burada yapamayız. Her nereye gidecekse, orada olan, orada kalacak. Başına bir iş gelse seni buraya getiremeyiz. Aşıl'ı düşünmek zorundasın."

Anka son kalesi de yıkılmış gibi omuzlarını düşürdü ve kollarını göğsünden çözerek sıkıntılı bir nefesi dudaklarından dışarı üfledi. Dirseklerini dizlerine dayayıp yüzünü avuçlarının arasına kapadı. Uzun denecek bir süre öylece durmaya devam etti ve neden sonra başını kaldırıp öfke saçan gözlerini Derim'e dikti.

İkisinin bakışları ortak bir öfkede birleşmişti. Derim gözlerini onun tutkunu olduğu mavi gözlerinden ayırmayarak, sanki kafasından geçenleri söylemesini ister gibi hafifçe başını salladı. Komut bekler gibi bakıyordu Anka'ya. Anka o bakışta öyle bir şey yakalamıştı ki; ondan dünyayı istese, Derim ayaklarının altına serecekmiş gibi bakıyordu ona. Adeta sahibinden, umut ettiği komutu bekleyen vahşi bir canavar gibiydi. Anka hırsıyla gözlerini kıstı ve kin dolu bir tonla tıslarcasına kelimeleri dudaklarından dışarıya azat etti.

"O herifin kalbini sökeceksin!"

Derim sarf edilen kelimeler ve ona bakan gözlerdeki kini içine öyle bir şevkle çekti ki, aynı anda ciğerlerine çektiği nefesle başının döndüğünü sandı.

Karşısında oturan kadının her dakika hissettiği ama bil-

ANKA

mediği bir yönüne şahit oluyordu ve gerçek bir açıklıkla şahit olduğu her şey onu, çok daha fazla o kadına bağlıyordu. Anka, görünenden çok daha derin bir kadındı. Onun o sakin, soğukkanlı duruşunun çok ötesinde, derinlerde öyle vahşi bir kadın vardı ki; Derim seneler önce onunla sevişirken hissettiği duyguları, damarlarında akan kanın ısınmasıyla yeniden hissetti. Onun vahşiliğini seviyordu. O sahte soğukluğun altında yatan ateşi görebiliyordu ve o ateşin ancak kendi içindeki ateşle birleştiğinde, gökyüzüne ulaşabilecek kadar harlanacağına emindi. Derim, Anka için dünyayı kavurabilirdi. Her şeyi küle dönüştürüp, avuçlarıyla etrafa saçabilir, o külleri başlarından yağın konfetilere çevirebilirdi.

Başkasına ürkütücü gelecek gülümsemesi yüzünde yayılmaya başladığında, Anka gözünü bile kırpmadan Derim'in ölüm kusan bakışlarına bakıyordu. Grenkov şu andan itibaren yeryüzünde yaşamıyordu, biliyordu. O çoktan ölmüştü... Derim'in bakışları Anka'ya bu müjdeyi veriyordu ve Anka bundan en ufak bir rahatsızlık hissetmiyordu. Oğlu için Derim'in ölümcül bir yok ediciye dönüşmesi bu dünyada en çok güvendiği ve onu en çok rahatlatan şeydi.

"Ben yaşadığım sürece, hayatta olduğum sürece, oğlumun saçının tek bir teline zarar gelmeyecek. En ufak bir çizik benim oğlumun bedeninde olmayacak. Sana yemin ederim, oğlumuza uzanan her eli kökünden keseceğim, buna cesaret edenin soluğu, çıktığı gırtlaktaki son soluk olacak."

Anka içinde vahşi kıvılcımların oynadığı gözlerini, Derim'in gözlerinden çekmeden başını salladı onaylarcasına. Onun da güvendiği buydu. Her ne kadar karşısındaki adamla onun hiçbir zaman kapanmayacak bir hesabı olsa da, oğlunu hayatı pahasına koruyacağından emindi. Bunu gözlerinde açıklıkla görebiliyordu. Neden böyleydi bundan çok emin değildi ama Derim'in gözlerinde, oğlunu korumak için her şeyi yapabilecek bir adam olduğunu gösteren işaretler; neredeyse elle tutulacak somutlukta idi.

Mehmet Aydar, kederli gözlerle Derim'i izliyordu. Tüm çocukluğunu kendi babası tarafından işkenceyle geçirmiş olan bu adam, bugün kendi evladını korumak için her şeyi yok edebilecek güçteydi ve söylediklerini yapacağına Mehmet Aydar da emindi. Derim kendi yaşadığı hiçbir şeyi oğluna yaşatmayacaktı ve Aşil ne kadar şanslı bir çocuk olduğunu hiçbir zaman bilemeyecekti. Derim hayatının sonuna kadar yıkılmayan bir dağ gibi oğlunun arkasında olacaktı. Kendi babasından görmediği her şeyi oğluna verecekti ve Aşil bir gün geldiğinde, kimse tarafından yenilemeyen bir adam olacaktı. Onu ayakta tutan da babasının sonsuz sevgisi ve gücü olacaktı.

Salondaki derin sessizliği bölen ve birbirlerine kilitlenmiş gibi bakan iki gözü ayıran; aynı anda Avcı ve Jan'ın çalan telefonlarının sesi oldu. Anka birkaç dakikadır etkisinde olduğu hipnozdan kurtulmak istercesine, sersemlemiş zihnini toparlamak için başını iki yana salladı ve huzursuz bir yüz ifadesiyle ağır ağır arkasına yaslandı. Gözleri boş boş etrafta dolaştı. Derim'se gözlerini kızın üzerinden çekmeden hiçbir şeye aldırmaksızın ona bakmaya devam ediyordu. Aynı anda iki adamın alçak sesle yaptıkları görüşmeleri duysa da umursamadan bakmaya devam etti. Onu saatlerce seyredebilirdi...

Yüreğinde ona karşı hissettiklerini kabullenip, kalbiyle barış yaptığından beri öylesi hafif hissediyordu ki; Anka'nın ona yüz vermeyen tavrı bile umurunda değildi artık. Sadece ona bakarak bile haz duyabilirdi... Damarlarında dolaşan kan kıpır kıpırdı ve bedeninin karıncalanmasına neden oluyordu. Anka'nın öyle bir etkisi vardı ki üzerinde, damarlarındaki kan; onu gördüğünde tıpkı bir çağlayan gibi gürül gürül akıyor, ondan uzakta buz tutmuş gibi donuyordu.

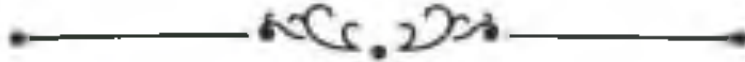
Bu kadın ona bir evlat vermiş, kendisine olan tüm haklı nefretine rağmen ondan olan çocuktan vazgeçmemiş ve mükemmel bir evlat yetiştirmişti. Derim doğduğundan beri sadece son beş senedir yaşadığını hissediyordu. Çektiği soluk

ANKA

ilk defa tatlı gelmişti ona. Kalp atışlarına ilk kez şükretmişti.

Onları görmeden o atışların sonlanacağından korkmuş, attığı her güne şükrederek uyanmıştı. Dün gece hayatının en muhteşem gecesini geçirmişti. Hatta hafızasında hayatının tek mükemmel gecesini olarak kalan; Anka ile seviştikleri son gece bile ikinci sıraya inmişti. Sevdiği kadın ve oğluyla birlikte geçirdiği ilk gece; ölene kadar hafızasında, en mükemmel gece olarak kalacaktı...

8. BÖLÜM

“Grenkov üç gün sonra kiralanmış özel bir yatla Karaburun’dan Varna’ya geçecek.”

Avcı elindeki telefonu memnun bir yüz ifadesiyle kapadığında, dudaklarından dökülen kelimeler istediği bilgiye ne kadar çabuk ulaştığını gösterir bir küstahlığı barındırıyordu. Elinin kolunun nerelere uzanabileceğini gösterir bir güçle üstten bakarcasına gözlerini Jan ve Derim arasında dolaştırmıştı.

Jan ona yan gözle küçümser bir bakış atıp aynı anda bu mimiği destekler şekilde alayla gülmüştü. Elindeki telefonu cebine sokarken tıpkı Avcı’nın tavrına denk bir küstahlıkla karşılık verdi.

“Grenkov için dört gün sonra Varna’dan Sochi’ye kalkacak özel bir uçak ayarlanmış.”

Avcı hızla bakışlarını Jan’a çevirdiğinde yaşadığı hayal kırıklığını bastırmaya çalışması, Anka’ya çocukça bir tavır olarak göründü ve neredeyse sinirli bir kahkaha atacakken kendisine zorlukla hakim oldu. İki adam birbirlerini tartar gibi bakışlarını birbirine dikmişti ve sessiz bir karşılaşma birkaç saniye boyunca amansızca aralarında devam etmişti.

Mehmet Aydar gözlerini bıkkın bir tavırla devirip iki adam arasında rekabete yönelik bakışmalara son vermek üzere ağzını açtı.

“Sidik yarışı mı yapacaksınız kendi aranızda?”

Avcı sıkıntılı bir tavırla elini saçlarından geçirip gözlerini

ANKA

Jan'dan çekmiş ve Ağaner'e kaçamak hızlı bir bakış atmıştı. Sanki suç üstü yakalanmış bir çocuk gibiydi tavrı. Anka yine dişlerini alt dudağına geçirip yan gözle Avcı'ya alaycı bir bakış attı. Kaşının birini kaldırmış "Çok acıdı mı?" der gibi alaycı bir teselli barındıran yüz ifadesiyle Avcı'ya bakıyordu. Avcı gözlerini hafifçe kısıp diklenir gibi baktı ona ve suratını asarak kollarını göğsünde kavuşturdu.

Derim'in kahkahası salonu doldurdu. Anka şaşkınlıkla hızla gözlerini adama çevirdiğinde; Avcı'nın da, ona çevirdiği sorgulayan gözlerinin üzerindeki kaşları çatılmıştı.

"Siz hep böyle misiniz?" dedi Derim eliyle ikisini de göstererek.

Anka kaşlarını çatıp "Nasıl?" diye sordu, anlamadığı belli bir yüzle adama bakarken.

Derim eğlendiği belli gülümsemesini yüzünden silemiyordu ve Anka o sırada adamın gülmemesini diliyordu. Onu gülerken çok görmemişti ve nedense şimdi bunu fazla görmediğine minnet duymaya başlamıştı. Derim'in gülümsemesi çekim gibiydi. Bakışları parlıyor, o sert yüz hatları yumuşuyor ve yüzü adeta farklı bir auraya bulanmışçasına dönüşüm geçiriyordu. Dudağının bir kenarı hafifçe kalkmış, çarpık gülümsemesi yüzünde, Anka'nın gözlerini kaçırmaması ve bir daha ona bakmaması gerektiğini tembihler bir çekiciliğe bürünmüştü. Adam gerçekten çekiciydi, hatta Anka'nın her zaman tüm gücüyle inkar ettiği gibi baş döndürücüydü.

Kirpiklerini indirerek gözlerinin önünü perdeledi ve bakışlarını yere çevirirken Derim'in eğlendiği belli ses tonunu duydu.

"Çocuk gibi sürekli didişiyorsunuz."

"Yok, biz hiç didişmeyiz." diyerek Avcı kendinden emin bir tonla karşılık verdi ona. Anka kirpiklerinin altından belli etmeden Avcı'ya baktığında, onun Derim ve Jan'a küçümsercesine baktığını gördü.

Avcı onlara kendi aralarındaki ilişkinin daha güçlü olduğunu kanıtlamak ister gibiydi. Onlar hiç birbirleriyle kavga etmemişlerdi. Hiçbir zaman birbirlerini incitmemişlerdi ve

hiçbir zaman ayrı fikirde olmamışlardı. Aynı anda hareket eden bir bütünün parçaları gibiydiler.

"Ama eğlenmeyi severiz. Birbirimizle eğlenme fırsatını kaçırmayız, bu bizi daha çok birbirimize bağlıyor."

"Sizin bir de diğeriniz vardı değil mi?"

Jan'ın meraklı sorusu bu kez Anka'nın ona bakmasına neden oldu. Aynı anda Avcı başını salladı ifadesiz bir sesle karşılık verirken.

"Kızıl..." dedi Avcı düz bir tonla ve Ağaner "Alın!" diye-
rek otoriter bir sesle hemen araya girerek düzelitti. Kızların isimlerinin tıpkı babalarının koyduğu şekliyle telaffuz edilmesini istiyordu her zaman. Bakışları Avcı'yı uyarıyordu.

Avcı, Ağaner'e hızlı bir bakış atıp umursamaz bakışlarını yeniden Jan'a çevirdi. "Gizli görevde şimdi..." Ardından bakışlarını tekrar Ağaner'e çevirdi ve rapor verir tonla devam etti. "Birkaç güne kadar burada olacak. Hallolacak o iş."

"Bu kadar uzaması saçmaydı zaten."

Ağaner uzayan işten sıkıldığı ve bunun altında başka şeyler olduğunu düşündüğü sıkıntılı ifadesini saklamamıştı.

"Birkaç ufak pürüz. Sıkıntı yok. Hallediyor. En fazla bir hafta."

Anka ile birbirlerine kaçamak bir bakış attılar ve aynı anda Derim'in de Anka'ya delici gözlerle baktığını fark etti Avcı. Derim biraz evvelki gülümsemesi yüzünden silinmiş olarak oturduğu kanepede arkasına yaslanmıştı. Düşünceli bakışları Anka'nın üzerindeydi. Dudaklarının arasından alçak bir tonla yanındaki Jan'ı bilgilendirdi.

"Anka'nın ikizi..."

Jan şaşkınlıkla gözlerini ardına kadar açıp bedenini Derim'e çevirdi.

"Nasıl yani? Aynısı mı?"

Anka bıkkınlıkla gözlerini devirirken, bu sefer gülme sesi Avcı'dan çıktı. Derim gözlerini Anka'dan ayırmadan kaşlarını kaldırdı olumsuz anlamda.

"Çift yumurta ikizi anladığımı kadarıyla."

Telefondaki ses tonu farklıydı. Aynı yumurta ikizlerinin

ANKA

ses tonlarının da aynı olduğunu biliyordu ama Avcı'nın Kızıl demesi bu düşüncesini sağlamlaştırmıştı daha çok. Aynı şekilde Anka'ya da Gece diyordu ve bunu itiraf etmek hoşuna gitmese de bu hitabın kulağa çok hoş geldiğini düşündü.

Anka gözlerini kısarak gözdağı verir gibi baktı ona. Ağaner araya girdi tekrar.

"Evet çift yumurta ikizi. Anka babasına benzer, Alin annesine."

"Sen nereden biliyorsun?" diye sordu Jan meraklı bir tonla gözlerini Derim'den ayırmayarak. Bu bilgiyi ondan sakladığını düşündüğü bir güceniklik vardı sesinde. Derim, Anka'nın anında uyanan bakışlarını fark edince hiçbir açık vermeden umursamazca omuzlarını silkti.

"Anka söyledi dün gece. Aşil'le konuşuyorlardı ben de sordum kim diye."

Anka adamın hiçbir rahatsızlık duymadan ve açık vermeden söylediği yalana hayretle baktı ve hemen yüz ifadesini düzelterek ifadesizlik oturttu yüzüne. Ağaner'in bakışları ikisi arasında gidip geliyordu ve dün akşam Alin'le yaptığı telefon konuşmasını henüz ona söylemek içinden gelmiyordu. Hatta sonradan söylemek de içinden gelmiyordu. Bunu Alin'in dönüşüne bırakmak, şu an halihazırda uğraşılan sorunlara bir yenisini eklememek üzerine aldığı bir karardı.

"Demek bir de baldız çıktı ha." dedi Jan şaşkın şaşkın yeniden yerine yerleşirken.

"Pardon?"

"Pardon?"

İki hayret yüklü sinirli ses aynı anda çıkmıştı. Avcı ve Anka birbirlerine hızlı bir bakış atıp tekrar gözlerini çevirerek öldürecek gibi Jan'a bakıyorlardı. Jan iki öldürücü bakışın üzerine kilitlendiğini fark ettiğinde, yerinde yeniden kıpırdandı ve elini sakın olmalarını ister gibi kaldırarak "Pardon ya. Ağzımdan öylesine çıktı." dedi geçirircesine.

Derim'se diğer üç yüzden farklı olarak alayla gülümsüyordu. Avcı gözlerini kısarak Jan'a baktı ve tehdit eder gibi tısladı.

"Ağzından çıkanlara dikkat et bence. Biz daha mülayim tipler olarak alttan alıyoruz sizi ama Alin bize benzemez. Çakar suratına dakikasında."

Anka memnun bir gülümsemeye başını salladı belli belirsiz. Alin'in dönüşünden sonra etraf bu derece sessiz olmayacaktı ve hoşuna gitmeyen her söylevde tepkisini hiç gizlemekten ortaya koyacaktı. Alin ele avuca sığmazdı. Ağaner'e bile çoğu zaman diklenirdi ve Anka onun en çok kimseyi umursamayan dikliğini severdi. Alin, Anka'nın zıttıydı. Anka içinde yaşadığı karmaşayı ne kadar çok derinlere bastırırsa, Alin o kadar çok dışarı atardı her şeyi. Anka hep hesaplı hareket ederdi, Alin hesapsızca atılırdı. Birbirlerini müthiş bir denge de tutarlardı ve biri diğerini her zaman tamamlardı.

"Alin meselesini döndüğünde konuşacağız. Bu sonranın işi." diyen Ağaner'in sesi yeniden duyulduğunda salondakiler de tekrar toparlanarak gündemdeki konuya döndüler.

"Anlaşılan o ki; Grenkov Karaburun'dan Karadeniz üzerinden Varna'ya geçecek. Oraya vardıktan sonra özel uçakla Sochi'ye geçecek ve Sochi'den Moskova'ya geçmesi sorun olmayacak onun için. Babası kalanı halledecektir."

Bakışlarını Derim'e dikti Ağaner. "Moskova'ya ulaşmadan Sochi'de halledebilir misiniz?"

Derim düşünceli bakışlarını yere indirmişti. Arkasına yaslanmış bir bacağını diğerinin üzerine atmıştı. Sağ kolu oturduğu kanepenin arkasına uzanmıştı, sol eli bacağının üzerindeydi ve parmakları sürekli bacağının üzerinde hareket ediyordu.

"Sochi'ye geçene kadar dört gün var. Önce Sochi'de nereye gideceğini tespit edelim, sonrası kolay."

"Lee araştırmaya devam ediyor. Bilgisi geçen uçağın kuyruk numarasından kime ait olduğunu bulmaya çalışacak."

Jan'dı Derim'e karşılık veren. Derim başını salladı ağır ağır. Bakışları kısılmış, kafasının içindeki düşünceleri tartıyor gibiydi. Aynı anda Jan'ın telefonu tekrar çaldı. Jan telefonu kulağına dayayıp birkaç dakika ses çıkarmadan karşıdaki sesi dinledi ve bakışları bir an için Derim'e kaydı. Ardından

ANKA

yalnızca "Tamam." deyip telefonu kapadı. Derim başını ona çevirmeden sanki konuşmanın ne olduğunu çok iyi biliyor-muş gibi gözleri yerdeyken dudaklarını araladı.

"Uçağı kim ayarlamış?" diye sordu Jan'a başını çevirme-den.

"Dimitry Grenkov'un ortağı..."

"Igor Kuzmin?"

Derim tek kaşını kaldırarak yavaş yavaş başını yanındaki adama çevirdi ve manidar ancak bir o kadar tehlikeli bir gülümsemeye baktı Jan'a. İkisi arasındaki bakışma sessiz bir diyaloga neden olmuştu. Jan gözünü bile kırpmadan Derim'e bakmaya devam ediyordu. Diğerinin bakışları öyle garipti ki, Anka karşısında oturduğu adamın gözlerinde yanıp sönen tehlikeli ışıltıları eliyle tutabileceğini hissetti.

"Fırsat ayağına geldi." diye mırıldandı Jan nihayet başını yeniden önüne çevirirken. Boş ifadesiz yüzü şimdi karşıya bakıyordu ve gözleri bir an için Ağaner'e takıldı.

Ağaner aşağı eğik başını kaldırmadan kirpiklerini yukarı kaldırmış, derin delici bakışları, iki adamın üzerinde dolaş-mıştı. Avcı anlamadığı belli bakışlarını üç adamın üzerinde dolaştırıp en sonunda Anka'ya bakarak belli belirsiz başını iki yana sallayıp "Ne oluyor?" dercesine soran bakışlarını en son kıza çevirmişti. Anka tıpkı Avcı gibi belirsiz bakışlarla ona karşılık verdi bilmediğini anlatır gibi başını yavaşça sağa sola sallayarak.

"İkisi aynı anda olmaz." dedi nihayet Ağaner alçak bir sesle. Ancak sesi uyarı doluydu. Derim'e diktiği gözleri aklından geçeni yapmamasını söyler gibiydi. Derim ağır ağır yüzünü Ağaner'e çevirdi ve öylesine başkaldıran bir ifadeyle sinsice gülümsemeye devam ederek amcasına baktı ki; Ağaner gözlerini yumup sıkıntıyla derin bir nefes aldı.

"Ne oluyor?" diyen Avcı'nın sesi döküldü ortaya. "Igor Kuzmin'le sorun ne?"

Kimseden ses çıkmayınca Avcı üsteleyerek devam etti. "Herifin kaçak silah ticaretinde Grenkov'un ortağı olduğunu biliyoruz da; şu an onun bizi ilgilendirdiği yok."

Ağaner tasvip etmez bakışlarını Derim'in üzerinden çekmemişti. Derim adamın bakışlarını umursamadan aniden ayağa kalktı ve tıpkı yüzü gibi ifadesiz bir sesle "Gidelim Jan. Hazırlıklara başlayalım." dedi.

Bu kez Anka'ya bir kez bile dönüp bakmamıştı ve sanki özellikle gözlerini kaçırır gibiydi. Derim arkasını dönüp salondan çıkarken Jan ayağa kalkıp tek kelime etmeden onu takip ediyordu. Anka iki adamın arkasından kaşlarını çatarak uzun süre baktı ve sonra hesap sormak istercesine bakışlarını Ağaner'e çevirdi. Aynı anda Avcı yerinden kalkıp biraz evvel Jan'ın oturduğu yere yerleşti ve dirseklerini dizlerine dayanarak öne doğru eğildi. O da tıpkı hesap sorarcasına Ağner'e bakıyordu şimdi.

"Bizim bilmediğimiz bir şey mi var?"

Soruyu soran Avcı'ydı ve sesi Ağaner'e karşı çok nadir kullandığı bir diklenme barındırıyordu. Ağaner ters ters karşısındaki adama bakıp sırtını kanepeye yasladı ve ağır ağır bir bacağı diğerinin üzerine attı. Anka bedenini yanındaki adama çevirmiş, bir bacağı hafifçe kanepenin üzerine çekmişti. Sağ eli oturduğu kanepenin sırtındaydı. Avcı'nın sorduğu sorunun cevabını beklemeden tıpkı biraz evvel Avcı'nın sahip olduğu tonla "Bizden daha neleri saklayacaksın Mehmet amca?" dedi. Bu kez ne Başkan demişti, ne de resmi bir sıfat kullanmıştı. Bu sefer yapılacak konuşmanın mahiyeti çok daha özeldi ve Anka'nın kullandığı sıfat da bunu belli ediyordu.

Avcı çatılan kaşlarla Anka'ya çevirdi bakışlarını sorgularcasına. Anka ona bakmadan gözlerini Ağaner'in üzerine dikmeye devam ediyordu. Bir sonraki cümlesi Avcı'nın önce gözlerini kısmasına ardından öfkeyle Ağaner'e bakmasına neden oldu.

"Derim'in annesini, onun babası... Senin kardeşin öldürmüş... Bugüne kadar bizim bunu Saffet Akdoruk'un yaptığına inanmamızı sağladın. Bunun sebebi ne? Bizden daha neleri saklıyorsun?"

Ağaner sıkıntılı bir tavırla yüzünü buruşturdu. İkisinin de

ANKA

kendisine suçlarcasına bakmasına aldırmamaya çalışarak sakin bir sesle karşılık verdi.

"Bunu sana söylemek Derim'in vazifesiydi."

"Saçma!" dedi Avcı kendisine hakim olamadığı yüksek bir sesle. Duydukları aniden dikilmesine neden olmuştu. "Bunu bizden nasıl saklarsınız? Biz hâlâ o manyağın aynı intikamı göttüğünü düşünüp senelerdir Selin'le gizli saklı görüşüyoruz."

"Size buna gerek olmadığını söylemiştim."

"Ve ben de sırf buna güvenip Selin'i tehlikeye atmayı göze alacaktım, öyle mi? Ben o manyağın gözünün ne derece dönük olduğunu birinci elden öğrendim!"

Anka'nın isyan dolu sesine Ağaner yüzünde tek mimik oynamadan başını çevirip baktı.

"Derim'in her ne kadar kötü bir adam olsa da, sözünün eri bir adam olduğunu da size söylemiştim."

"Bu mudur yani?" dedi Avcı öfkeyle. "Sözünün eri olmasına güvenip, kardeşimizi onun insafına mı bırakacaktık?"

"Selin artık tehlikede değil. Uzun zamandır değil."

"Ama bunun böyle olduğunu kati bir şekilde biz şimdi öğreniyoruz! Neden bizden sakladın?"

Anka öfkeli yüksek bir sesle karşılık verdi Ağaner'e. Ağaner sanki çok olağan bir şey söylüyormuş gibi düz bir sesle "Çünkü bunu sana Derim'in söylemesi gerekiyordu." dedi.

"Ne alakası var?"

"Çünkü sizin bir çocuğunuz var ve birbirine güvenen anne babalar, çocuklarını da tam anlamıyla güvende tutarlar."

"Ben ona asla güvenmiyorum!" diye neredeyse bağırdı Anka.

Ağaner buna inanmadığını belli eden bir tavırla yüzünü hafifce buruşturdu ve Anka'nın bir süre dilini yutmuş gibi şaşkınlıkla kendisine bakmasına neden olacak ders verir söylevine başladı.

"Şu an güvenmediğini düşünüyor olabilirsin. Ama ben seni tanıyorum Anka... Hem de çok iyi tanıyorum. Sen onda bir şey görmeden asla onunla birlikte olmazdın. Hele sana

yaptıklarından sonra ölsen bile birlikte olmazdın. Şimdi ondan bir çocuğun var ve sen onda daha evvel ne gördüysen hâlâ içinde... orada bir yerlerde o şeyin durduğunu biliyorsun. Derim çok büyük bir hata yaptı. O da farkında bunun ama ne senden, ne de çocuğundan vazgeçmeyecek. Kardeşim olacak o iblis onu yanlış yönlendirdi ve Derim yaptıklarından çok pişman. Telfi etmek için elinden geleni yapmaya çalışıyor. Sana bu bilgiyi daha önce ben vermedim çünkü bunu sana Derim'in söylemesini istedim. Birbirinize güvenirseniz, çocuğunuzu da birlikte güvende tutarsınız. İkinizle ilgili takdir ettiğim tek şey; her şeye rağmen, aranızdaki onca parçalanmışlığa rağmen evladınızı buna alet etmiyorsunuz. Çünkü ikiniz de onun mutlu ve güvende olmasını istiyorsunuz. Bu sizin için mükemmele yakın bir çıkış noktası."

"Birbirlerine güvenseler ne olacak ya?" dedi Avcı öfkeyle. "Anka'nın ona güvenmeye ihtiyacı yok ki. Aşil'i biz de güvende tutabiliriz. Siz ne tür hayaller kuruyorsunuz onlar için?"

Avcı küçümser bir alaycılıkla sormuştu sorusunu ve Ağaner beklenmedik şekilde üzgün gözlerini Avcı'ya çevirdi ve alçak bir sesle ifadesizce karşılık verdi.

"Onlarla ilgili hayal kurmuyorum. Ben gerçekçi bir adamım... Bunun mümkün olamayacağını biliyorum çünkü. Ama sağlıklı ve medeni bir ilişkiyi yürütebileceklerine inanmak istiyorum. Bu da birbirlerine güvenmekten geçiyor."

Mehmet Aydar gerçekçi bir yaklaşım tutturmaya çalışıyorsa da; içten içe düşündüğü gibi olmamasını diledi. Derim'i tüm hatalarına rağmen seviyordu. Onun yaşadığı onca kötülüğün içinde yalnızca mağdur taraf olduğunu düşünüyor, bazen insanların içinde bulundukları nedenlerden dolayı kötü olduklarını ya da kötü olmak zorunda kaldıklarını kabul ediyordu. Derim başka bir hayatın içinde bambaşka bir adam olabilirdi ve bugünkü Derim, yalnızca kardeşi olacak o insafsızın eseri idi. Neyse ki Derim'in şimdiden sonra bir şeyleri düzeltebilecek kadar sağlam genleri vardı ve bunun için sahip olduğu aile mirası olan kana şükreliyordu.

ANKA

Mehmet Aydar nesiller boyu en ufak bir açığın olmadığı bir aileye sahipti ve sahip olduğu kan; onun her zaman gururla başını dik tutmasına neden olacak kadar sağlamdı. Derim'in de buna yaraşır şekilde hareket edeceğinden emindi. Çünkü onun şu anki tek isteğinin, oğluna gurur duyacağı bir şeyler bırakmak olduğunu biliyordu. Derim hayatı boyunca babasından öylesine utanmış, öylesine tiksiniş ve nefret etmişti ki; aynı duygulara oğlunun sahip olmasına asla izin vermeyecekti.

"Ben o manyağa asla güvenmem!" dedi Anka tükürürcesine.

Mehmet Aydar, Anka'nın kızgın sesiyle düşüncelerine set çekip sakın bir tonla karşılık verdi.

"Kendin için belki... Ama oğlun için güvendiğini biliyorum..."

Anka karşılık vermeden ters ters Ağaner'e baktı. Bunu inkar edecek değildi. Derim'in gözlerinde oğlu için her şeyi yapabileceğini görmüştü ve şu an içinde bulundukları durumda geride durmayı, gördüklerine güvendiği için becerbiliyordu.

Ortaya çıkan birkaç dakikalık sessizliği Avcı'nın sesi böldü tekrar. Araştıran bakışlarını Ağaner'in yüzüne dikmişti ve öylesine dikkatli bakıyordu ki tek bir açığı kaçırmak istemez gibiydi.

"Başka bilmemiz gereken var mı?" dedi, neredeyse karşındaki bir mahkumu sorgularcasına.

Ağaner başını sıkıntıyla yukarı kaldırıp gözlerini yumdu birkaç saniye ve sıkıntılı bir nefesi dudaklarının arasından üfleyerek, başını indirdi tekrar. Once Avcı'ya sonra kaçamağa benzer hızlı bir bakışı Anka'ya atarak yeniden dudaklarını araladı.

"Acık artırmada..." diye alçak bir sesle başladığı cümleyle Anka tıslar gibi bir nefes verip bedenini çevirdi ve dirseklerini dizlerine dayanarak yüzünü ellerinin arasına gömdü. Hayatı boyunca en ağırına giden anlar, yeniden zihninden geçerken birbirine kilitlediği dişleri nedeniyle çenesi sızlar-

casına kasılmıştı. Kulaklarına Ağaner'in bir an duraksayıp yeniden başladığı sözleri doluyordu. "... Açık artırmaya katılan adamlar... Saffet Akdoruk'un kazık attığı... Selin'in peşine düşecek adamlar..." diye devam ettiği sözlerini Avcı sabırsızlıkla yarıda kesti.

"Selin hepsinin gözünün önünde öldü!"

Ağaner'in başını iki yana salladığını Anka görmemişti ancak Avcı adamın düz ifadesine gözlerini kaçırmadan bakıyordu.

"Derim kendisini sorumlu hissediyor... Ayrıca yaptığı halıtan utandığı için..."

"Pezevenkliğinden mi?" dedi Anka boğuk alaycı bir sesle. Yüzünü ellerinin arasından kaldırıp başını Ağaner'e çevirdiğinde gözlerindeki nefret ve küçümseme Ağaner'in onun haklı olduğunu düşünmesine rağmen otoriter bir sesle uyarmasına neden oldu.

"Sözlerine dikkat et!"

"Nesine edeyim? Yalan mı?"

Anka'nın isyan dolu sesine Ağaner aynı otoriter tonla karşılık verdi.

"Sana yakışmıyor bu! Amacının böyle olmadığını biliyorsun!"

"Nesini biliyor ya? Oradaki rezilliği bu kız yaşadı!"

Avcı araya girip bir yandan eliyle Anka'yı gösterirken çıkışır gibi sesini yükselttiğinde, Ağaner başını Avcı'ya çevirdi.

"Hepsi blöftü! Anka da biliyor. Çünkü Derim ona gerçeği söyledi ama şu an haklı kızırgınlığı ve kızgınlığı ile bunu kabul etmek istemiyor."

"Bu yaptıklarını haklı çıkarmıyor! Ne düşünürse düşünsün, yaptığı eylem açıklıkla durumu ortaya koyuyor ama!"

Anka tiksindir bir yüz ifadesiyle yüksek sesle Ağaner'e isyan ederken "Neyi biliyor?" dedi Avcı hayret dolu gözlerini Anka'ya çevirerek.

Anka, Avcı'nın gözlerine çabuk bir bakış atıp kabullenmek istemez gibi başını iki yana salladı ve usanç dolu yüzünü aşağı eğdi. Ağaner onun herhangi bir açıklama yapmaya-

ANKA

cağına emin olunca yeniden söze girdi.

"Derim, onun yanında kalmasını istiyordu ve boyun eğdiremeyince, korkmasını sağlamaya çalıştı. Selin olduğunu sandığı Anka'yı zaten onlardan birine vermeyecekti. Yine kendi yanında tutmaya devam edecekti. Lee'yi, kendi adına telefon bağlantısıyla arttırmaya eklemiş. Onu geçmelerine izin vermeyecekti. Aptalca... Hatta çocukça denecek kadar saçma bir hamleydi ama eski Derim'i düşünürsek şaşırtıcı değil..."

"Sanki şimdi daha farklı!" dedi Avcı küçümsercesine gülererek. Öte yandan Derim'in yapmaya çalıştığı şeyi hayretle düşünüyordu. Yine kendisi alacaksa böylesi küçültücü bir saçmalığı bir adam neden yapardı ki? Onca ay boyunca Anka'yı hiç mi tanımamıştı? Bunun ona boyun eğdirebileceğini nasıl düşünebilmişti?

"Deniz!" dedi Ağaner uyaran bir tonla. "Son beş senedir aramızda onunla en fazla görüşen ve irtibatta olan sensin. Bunun doğru olmadığını sen de biliyorsun ama ona olan öfken gözünü perdeliyor şimdi. Bu söylediklerine inanmadığınızı biliyorum..."

Avcı ters ters adama bakıp herhangi bir savunmaya girişmedi ancak bedenini düzelterek geriye yaslandı ve dik bir sesle "Adamları anlatın!" dedi sert bir sesle konuyu yeniden öncesine getirerek.

Ağaner derin bir nefesi ciğerlerine çekince göğsü yukarı kalktı ve verdiği nefesle yeniden aşağı indi. Yerinde yeniden yerleşir gibi hafifçe kıpırdandı ve bu kez bacaklarının yerini değiştirdi. Şimdi sağ bacağı diğerinin üzerine atılırken kolunu oturduğu kanepenin kolçağına dayadı.

"O arttırmadaki adamlardan sadece biri kaldı. Diğerlerini Derim yok etti."

Anka hızla başını adama çevirdiğinde agzının şaşkınlıkla açık kaldığının farkında bile değildi.

"Ne?" dedi Avcı'da en az onun kadar şaşkın bir yüzle.

"Igor Kuzmin. Geriye kalan sadece o. Derim şimdi Grenkov'la birlikte onu da ortadan kaldıracak."

Anka kendisini zorlayarak o geceyi yeniden zihninden

geçirdi. Masada beş adam olduğunu biliyordu. Yüzleri, hayal meyal hafızasında canlanıyordu ancak isimlerini hiçbir zaman bilememişti. O geceye ait hiçbir şeyi düşünmek istememişti ve asla bununla ilgili kimseye tek soru sormamıştı.

O gece ölümden dönmüştü ve sonrasında tek düşünebildiği karnındaki çocuğuyla birlikte ölüme ne kadar yaklaşmış olduğu gerçeğiyle yüzleşmek olmuştu. Hamile olduğunu bilse, öylesi bir çılgınlık yapmayı muhtemelen hiçbir zaman düşünmezdi. Ancak o zamanki şartlar, içinde bulunduğu ruh hali, ümitsizlik, Selin'i kurtarma çabası... Her şey o kadar çok üst üste gelmişti ki tek çıkış; yaptığı o delice hamle görünmüştü. Hayata yeniden döndüğünde ardı ardına gelen gerçeklerle sadece çocuğu ile birlikte hayata tutunmaya çalışmıştı ve o geceye dair her şeyi zihninde en derinlere gömmüştü.

"Her şeyi doğru düzgün anlatın!" dedi Avcı direktif verir gibi. Yeniden bedenini öne çıkardı ve keskin gözlerini Ağaner'e dikti. Ağaner ona diktiği gözlerini kırpmadan sakın bir sesle anlatmaya başladı.

"O gece Derim aptalca bir hamle yaptı. Bedellerini hâlâ ödüyor ve muhtemelen ödemeye devam edecek." Yan gözle hızlı bir bakışı Anka'ya atıp yeniden Avcı'ya baktı. "Geçen beş yıl içinde adamların dördünü indirdi. Bizim için yapması gerekenleri yaparken bir yandan da, o beş adamı takip edip tek tek ortadan kaldırmanın yollarını aradı ve dördünün icabına baktı. Beşinci İgor Kuzmin'di. Uzun zamandır onun da peşindeydi. Şimdi Grenkov'un ortağı olması sadece bir tesadüf... Hatta onun için iyi bir tesadüf bile diyebilirim."

"Neden?" diye sordu Avcı anlamadığı bir yüzle. "Adamlar Selin'in öldüğünü düşünüyorlardı. Saffet zaten geberdi gitti. Madem artık tehlikeli değiller neden peşlerindeydi?"

"Kişisel mesele." Ağaner kestirip atar gibi karşılık verse de durumu kendisinin de tasvip etmediği yüzünden anlaşıyordu.

"Siz bunu ne zamandır biliyorsunuz ve neden kişisel meselesi oluyormuş?"

ANKA

Anka'nın sormak istediği her soruyu Avcı soruyordu o sessizce dirsekleri dizlerinde yere bakmayı sürdürüyordu. Kafası allak bullaktı ve yalnızca konuşmaları takip etmeye çalışıyordu.

"Buradan ayrılmadan önce konuşmuştuk bunu. Deniz utancından bunu yapıyor." dedi Ağaner durgun ancak onu anladığını belli eden bir tonla. "Yaptığının ne derece çıkmış olduğunun farkında ve bunu telafi etmeye çalışıyor. Hem Selin'e hem de Anka'ya borcu var. Selin'in peşine boşuna düştüğünü biliyor ve onun da kendisi gibi yalnızca mağdur taraf olduğunun farkında. Anka'ya borçlu çünkü affedilmeyecek şeyler yaptı ona. Ayrıca..." diyen Ağaner düşünceli bir şekilde aniden sustu ve uzun denecek sessizliğinin ardından aynı düşünceli tavırla devam etti. "... Ayrıca yaşadığı utancı, o adamları ortadan kaldırarak yok edebileceğini sanıyor."

"Adamları ortadan kaldırması yaptıklarını bertaraf etmiyor!"

Avcı yine Anka'nın yerine karşılık vermişti. Anka ise yüzünde alaycı bir gülümsemeyle başını yavaş yavaş iki yana sallamıştı yalnızca. Gözleri yerden kalkmıyordu ve duydukları onun için hiçbir anlam ifade etmiyordu.

"Etmiyor... Etmeyecek... Derim de bunun farkında..."

Ağaner'in düşünceli gözleri yere inmiş, dudakları bükülmüştü. Derin düşüncelere dalmış gibi görünüyordu. Avcı'nın sorusunu duysa da duruşunu değiştirmeden bir süre cevap vermedi.

"E o zaman? Ne anlamı var bu yaptığının?"

Nihayet Ağaner ağır ağır bakışlarını kaldırdı ve hafifçe omuz silkti.

"Yalnızca basit bir iç rahatlatma çabası... Bunun hiçbir faydası olmayacağını ona söyledim ama umursamadı..." Bir an sözlerine es verip bu kez tok bir sesle devam ederken başını da umursamazca sallamıştı. "Gerçi ikisi benim de işime gelmişti. Hatırlarsan iki yıl evvel örgüte silah sağlayan Iraklı'nın öldürülmesi bizim için de iyi olmuştu..."

Avcı'nın kaşları hayretle kalktı yukarı. "O yaptı yani?" so-

usunu Ağaner başını sallayarak cevapladı. "Örgüte uyuşturma yolunu açan Ürdünlüyü de ortadan kaldırdı."

"Örgüte ağır darbe olmuştu. Hâlâ toparlanamadılar, yeni kanallar açmaya çalışıyorlar."

Ağaner omuz silkti tekrar. "Çalışsınlar bakalım. Bundan sonra kimlerle irtibata geçeceklerini biliyor olacağız."

Mehmet Aydar'ın bir zamanlar ona hayal gibi gelen ütöpük fikri, artık hayata geçmişti. Truva Atı içeride idi ve Ağaner bundan sonra yapılacak her hamlenin önceden bilgisini alıyor olacaktı. Elbette kimi zaman bazı şeylere göz yummak zorunda kalacaklardı. Derim'in Konsey'deki pozisyonunu tehlikeye atacak kadar şuursuz ya da sabırsız davranacaklardı ancak günün sonunda çok daha fazlasına sahip oldukları sürece, kimi zaman küçük kayıplar vermeyi göze almak zorunda olacağını biliyordu. Buna kendisini çoktan hazırlamıştı ve içinde bulunulan şartlar ikinci derece zayıflanna olması gerektiğini çoktan kabullendirmişti.

Birkaç saat Öncesi

Banu aynadaki aksine bakarken gözlerinden dışarı fıskıran öfkenin aynayı parçalayabileceğinden emindi. Hatta parçalamak istiyordu da... Öylesine öfkeli idi ki; hayali düşüncesinin hiçbir zaman gerçekliğe dönüşemeyeceğini bilircesine, biraz evvel aldığı ağır kesicinin şişesini hırsıyla aynaya fırlatarak fiziksel gerçekliğe döktü. Odasının içinde bulunan küçük banyoda, camın cama çarpan sesi yankılanırken, aynaya fırlattığı ilaç şişesi, kırdığı ayna ile birlikte, lavabonun içinde onlarca parçaya dağılarak süzölmüş ve lavabonun giderinde bir araya gelmişlerdi. Beyaz haplarla, kırılan koyu renkli camlar ve sırlı cam parçaları garip bir tezat oluşturuyordu. Karşısındaki aynada kalan bir kısım parçalar, biraz evvel aldığı darbeye onlarca su yoluna benzer kırılmaya sahip olurlarken, Banu artık hezeyana uğramış kendi yüzünün onlarca

ANKA

aksini görüyordu karşısında.

Kırılan burnunu iki avucunun içine alarak acı bir çığlıkla yerine oturmuştu ve şimdi göz altlarına hakim olan morluklarla bilirlikte yüzü hiç iç açıcı görünmüyordu. Soluk teni, yüzünde tam bir ölü beyazlığına sahipti. Ancak gözlerindeki öfke kesinlikle tam manasıyla canlıydı. Hatta öylesi bir canlılıktı ki bu; buz mavisi gözlerini çevreleyen beyazlığın içindeki ince kılcal damarların kımıl kımıl oynadıklarını görebiliyordu. Hareket acı vermesine rağmen, nefretle gözlerini kış ve dudakları aynı nefretle büzüldü.

Mutfakta yaşadığı şaşkınlığın üzerinden yarım saate yakın zaman geçmişti. İlk şoku atlatmasına fırsat bulamadan gelen ikinci şok, burnunun üzerine yediği darbeydi. Son şoksa, o sürtüğün o piç kurusunun annesini olduğunu öğrenmesi idi. Şimdiye kadar bir böcek kadar önemsemediği kadını ne kadar hafife aldığını, yeni yeni idrak ediyordu ve peş peşe gelen görüntüler, artçı depremler misali zihninde sarsıntılara neden oluyordu.

O küçük piç kurusunun annesinin kim olduğunu artık öğrenmişti. Derim'in oğluyla konuşurken kullandığı; daha önce hiçbir zaman şahit olmadığı ses tonunun nedeni ortaya çıkmıştı ve Banu'nun bunu hazmetmesi kolay olmayacaktı. Hatta bunu hazmetmeyi düşünmüyordu bile. O ömrünü Derim'e adamıştı ve bu adanmışlığın karşılığını alacağına hep inanmıştı. Almak zorundaydı...

Odanın içinde yankılan kendi adını duyunca derin bir nefes alıp, yüzündeki tüm ifadelerin yok olmasına zorlandı kendisini. Jan'ın sert sesini duyduğunda neden burada olduğunu anlaması güç değildi. Buz gibi ifadesiz bir yüzle banyodan çıkıp odasına yöneldi ve Jan'ın kaşları çatık, sert ifadesine baktı duygusuzca.

"Sana benden izin çıkana kadar ortalıkta dolaşma demiştim."

Jan konuya doğrudan girmişti. Bir önceki gece Anka eve gelmeden Banu'yu uyarmış, ikinci bir emre kadar evin diğer tarafında dolaşmamasını dikte etmişti. Sabah daha gözünü

açmadan Derim'in telefonuyla uyanmıştı ve Derim, Banu'ya gerekli uyarıların neden yapılmadığının hesabını soruyordu. Oysa yapılmıştı. Banu'nun mutfakta Anka'yla karşılaştığını öğrendiğinde yataktan öfkeyle çıkmış, üzerini değiştirdikten sonra soluğu kadının odasında almıştı.

"Kahve almak için mutfığa gittim sadece."

"Bu kısımdaki mutfığın nesi var? Her türlü ihtiyacınız zaten burada da karşılanıyor!"

Jan, Banu'nun kurnazlığını yemediğini doğrudan bildiriyordu sertçe. Adamlar için ayrılan tarafta da tüm ihtiyaçlarının karşılandığı mutfak ve çalışanlar vardı. Derim, Aşil hayatına girdiğinden beri çocuğun normal bir ortamda olmasını sağlamak için tüm tedbirleri almıştı ve evin diğer kısmı ikisinin özeline ayrılmıştı daha çok. Jan, adamların tümüne gerekli direktifleri vermiş, onayı olmadan Derim'in özelinde olan kısımlara kimsenin ayak basmayacağını açıklıkla belirtmişti.

Banu her zamanki gibi bu yasakları kendi kurnazlığınca deleceğini ve bir şekilde sürekli Derim'in gözünün önünde olabileceğini düşünüyordu. Jan, Banu'nun suyunun çoktan ısındığını ve iplerin her an kopmak üzere olduğunun ziyadesiyle farkındaydı ve Banu'nun bunu göremiyor oluşuna hayret ediyordu. Kadını daha zeki sanıyordu ve tek yanılgısının kadının zekasını gerçekten de abarttığı yönündeki yanlış olduğunu düşünüyordu artık.

"Sadece alışkanlıkla yapılmış bir şeydi. Daha önce hep aynı mutfığı kullanırdık. Paris'te ve Malta'da..."

Banu düz bir sesle, masumane olduğu savunmasını dile getirirken Jan tek kaşını kaldırıp ellerini cebine soktu ve alayla gülümsedi.

"Banu... Sen gerçekten de benim aptal olduğumu düşünüyor musun? Gerçekten bu kadar kör olabilir misin?"

Banu bir an gözlerini kıssa da kendisini çabucak toparlayarak, tekrar ifadesiz bir yüzle adama baktı sadece. Jan'ın aptal olmadığını çok iyi biliyordu. Hatta Jan ne düşündüğünü ya da ne hissettiğini çekinmeden söyleyen bir adam olduğu için, Banu'nun ona göre acınası hislerini yüzüne vurduğun-

ANKA

dan beri bunu biliyordu.

Jan uzun denecek bir süre Banu'nun yüzünde gözlerini gezdirdi. Kırılan burnu nedeniyle gözaltlarındaki morlukları, buz mavisi gözlerindeki kanlanmayı ifadesiz gözlerle inceledi. Bu tür şeyler Jan'ı hiç etkilemiyordu. Banu içine girdiği şeyi, bile isteye seçmişti ve birçok kez katıldığı operasyonlarda da bu tür darbeler almıştı. Bütün adamları bu tür darbelere alışık ve Jan için kadın erkek fark etmiyordu. Bu işe girmişse; riskleri de göz önünde bulundurmamak zorundalardı. Kimse kimseyi pamuklara sarmayacaktı sonuçta.

Banu'yu huzursuz edecek kadar uzun süren sessizlikte Jan keskin gözlerini bir an bile kadının yüzünden çekmeden bekledi. Nihayet Banu'nun sinirlerinin artık iyice gerildiğinden emin olduğu bir anda, ağzını açarak direktif verir bir tonla konuşmaya başladı.

"Şansını çok zorluyorsun Banu. Sana kimseye tanınmayan ikinci bir şans verildi ve bunu bu kadar çabuk harcamamanı tavsiye ederim. Sana daha önce de söylediğim gibi, kafanda ne tür hayaller varsa bir an evvel onlardan kurtulman senin yararına olur, aksi halde çok daha kötü bir sonuçla karşı karşıya kalacaksın. Sana bu son ihtarım. Benim onayım olmadan Derim'in özel alanına geçiş yapmayacaksın. Senin buradaki adamlardan hiçbir farkın yok ve hepiniz aynı şartlara sahipsiniz. Bu ekibe girerken bunu biliyordun ve kimsenin imtiyaza sahip olmadığı açıkça belirtilmişti. Ya daha önce kabul eder gördüğüm şartlara uyacaksın ya da kendi yolunu çizeceksin. Hatırlatmama gerek yok sanırım; kendi yoluna gitmeye karar verdiğinde yapman gerekeni biliyorsun..."

Jan bir süre susup gözlerini kısarak dikkatle karşısında bir heykel gibi dikilen kadını süzdü. Eğer ekipten çıkmaya karar verirse ağzını sıkı tutması gerektiğini, tek bir yanlısında Derim'in affı olmayacağını Banu da çok iyi biliyordu.

Derim ve Jan için Banu'nun böylesi bir tercih yaptığında, göz önünde bulundurdıkları riskler vardı elbette, ancak son beş senedir birçok değişiklik yapılmıştı ve Banu'nun da Derim'i yıkmaya yönelik bilgilere sahip olmadığından emindi-

ler. Sonuç olarak, Banu her şekilde teste tabii olacaktı ve en ufak yanlışında Derim'in acımasının olmadığını bilincindeydi. Derim şimdiye kadar ona büyük müsamaha göstermişti fakat Banu, onun da sınırları olduğunu biliyordu. Bu sınırları geçtiğinde Derim'i kimse tutamazdı.

"Ben olduğum yerden memnunum..." dedi Banu düz bir sesle. "... Ekipten çıkmayı düşünmüyorum. Hiçbir zaman düşünmedim..."

"O zaman kurallara uysan iyi olur."

Banu belli belirsiz başını salladı onaylarcasına.

"Baho sana yapılması gerekenleri bildirecek bugün. Ya ayağını denk alır üstüne düşeni yaparsın ya da karşılaşmak istemediğin sonuçlara katlanırsın."

Banu'nun tek bir mimiğinin oynamadığı yüzü karşıya bakıyordu ve gözlerini de Jan'ın omzunun üzerinden karşı duvara dikmişti. Başını yeniden belli belirsiz salladı. Jan bir süre emin olmak istercesine kadının yüzüne sessizce baktı ve konuşmanın son bulduğunu belirtir şekilde topuklarının üzerinde dönerek odadan çıktı.

Banu, Jan'ın arkasından birkaç dakika boyunca aynı hareketsizlikle dikilmeye devam etti. Önce yüzündeki ifadesizlik kayboldu ve gözleri nefretle parlarken aniden hırsıyla yanından dikildiği yatağın üzerine atıldı ve her şeyi etrafa saçmaya başladı. Birbirine bastırdığı dudaklarının arasından homurtuya benzer sesler, attığı kızgın çığlıkları bastırdığını gösteriyordu. Banu delirmek üzereydi. Onca senenin emeğinin buruşturulup çöpe atılmasına duyduğu öfke, onu çıldırmanın eşiğine getirmiş gibi hissediyordu; ki bu histen daha çok tam anlamıyla bir çıldırmaydı.

Etrafa saçtığı yorganı, yastığı ve çarşafı dakikalarca tekmeleyerek sessiz çığlıklarına devam etti. Saçları arkasında topladığı ve at kuyruğu yaptığı tokadan fırlamış diken diken olmuştu. Nihayet yorgun bir şekilde nefes nefese yere çöktü. Avuçları, yerdeki yorganın bir ucunu öylesine sıkı kavradı ki adeta birilerini öldürürcesine bir güçle sıkıyordu. Dağılmış ve yüzüne dökülmüş saçların arasından gözleri Jan'ın

ANKA

arkasından kapanan kapıya dikilmişti. Soluk soluğa nefes alırken, verdiği her solukta sarı tutamlar havada uçuşuyor sonra tekrar yüzüne dökülüyordu. Bakışlarındaki kin elle tutulurcasına bir yoğunluk gösteriyordu ve o kinin ait olduğu kişinin yok olmasını dilercesine dudaklarının arasından alçak bir tıslama çıktı.

“Seni geberteceğim sürtüğüm! Yok olup gideceksin! Seni de, piçini de yok edeceğim!”

Elbette henüz bunu nasıl yapacağına dair bir fikri yoktu ama yakın zamanda bulacağından emindi. Mutlaka o sürtüğü de, o küçük piçi de sonsuza kadar ortadan kaldıracak bir fırsat çıkacaktı önüne. Banu sabırlıydı. Tam on senesini Derim’i bekleyerek geçirmişti ve bir on sene daha beklemeyi göze alabilirdi. Onun için süreç değil, sonuç önemliydi ve sonuçta; Derim yalnızca onun olacaktı.

Birkaç Saat Sonrası

Derim’in beş sene önce akıl almaz bir şuarsuzlukla attığı adım yüzünden; Anka’yı önlerine çıkardığı adamları ortadan kaldırması, utancından ziyade o gece hepsinin ağızlarından çıkan sözlerin cezasıydı aslında. Tıpkı bir önceki gece Anka’ya dediği gibi, ona bakan ve ağzından sular akan herkesi kendi tükürüklerinde boğmak, yaptığı utanç verici hareketin üstünü kapamaya çalışmasından daha çok önemliydi onun için.

Yaptığı çirkinliğin zaten affı yoktu. Ömrünün sonuna kadar bu utancı yaşamaya mahkumdu. Adamları ortadan kaldırmak, hissettiği utancı yok etmiyordu. Bunu dürüst bir gerçeklikle kabul ediyordu. Ancak Anka’ya istekle bakan her gözü oymaya, iç çeken her soluğu kesmeye ant içmişti ve şimdi geriye yalnızca biri kalmıştı. Onun hesaplarını yanaltan bir başkası, piyangodan çıkmış gibiydi fakat Derim için bir eksik bir fazla fark etmiyordu. Yine daha önce dediği gibi, ardında

binlerce ceset bıraksa da; aklından onu delirtecek düşünceleri geçiren herkes, ölümü tadacaktı.

Salondan ayrılmasının ardından Jan'la birlikte çalışma odasında iki saate yakın zaman geçirmişti. Lee ile sürekli irtibattaydı ve uzun süren bir telekonferans yapmışlardı. Lee, Grenkov'un ve Igor Kuzmin'in iletişim ağına çoktan sızmıştı ve anlaşılan o idi ki; Grenkov oğluyla Kuzmin üzerinden bağlantıya geçiyordu. İkisinin resmi ortaklıkları yoktu ve bu ortaklığı bilen birkaç kişiden biriydi Derim. Ağaner'in ekibinin bu bilgiye ulaşması da Derim tarafından sağlanmıştı.

Bilgi her zaman güçlü ve Derim her zaman her şeyi bilmek isterdi. Grenkov'la arada sırada iş yapmasının sebebi de buydu aslında. Beş sene evvelki o baskından sonra, Kuzmin, Derim'le yeniden iletişime geçmek konusunda hevesli olmamıştı, ki sonrasında o buluşmadaki adamların da tek tek başlarına gelenler adamın bu tedbirde ne kadar haklı olduğunu da ispat eder düzeydeydi.

Gerçi ölen adamların yaşadıkları hayatta, başlarına gelenler şaşırtıcı değildi. Derim'den şüphelenmemişti. Ancak Kuzmin batıl inançları olan bir adamdı ve o günü kendince lanetli bir gün olarak ilan etmişti. Zaten kızın kendi kalbine sıkıdığı kurşunla öldüğünü, bilinci kapanmadan hemen önce görmüştü. Saffet pisliğinden geriye hiçbir şey kalmamıştı. O defteri çoktan kapamıştı.

Derim, Grenkov'un, Kuzmin'le olan gizli ortaklığını keşfettiğinden beri adama yaklaşılabilmek için bu bağlantıya ihtiyaç duymuştu. Şimdi ise oğlu sayesinde Grenkov'u da karşısına alacaktı.

"Grenkov, oğlunu bizim ortadan kaldırdığımızı öğrenirse yeni bir cephe açmak zorunda kalabiliriz. Bu Rusların nasıl manyak olduğunu biliyorsun değil mi?"

Jan düz bir sesle konuşsa da yapmaya çalıştığı uyarıya rağmen Derim bir süre tepki vermeden oturmaya devam etti. Çalışma masasının önündeki koltuklarda karşılıklı oturuyorlardı ve Derim'in sol kolu masanın üzerinde, düşünceli gözleri dümdüz karşıya bakıyordu.

ANKA

“İki ortağı birbirine düşüreceğiz. Bunu Kuzmin’in yaptığı düşünenecek. Hatta Kuzmin’i öldürdüğüm için bana da teşekkür edecek.”

Jan gözlerini kısarak baktı karşısındaki düşünceli simaya. Derim aklından onlarca düşünceyi aynı anda geçirdiğini belli eden bir ifadeyle oturuyordu.

“Nasıl?”

Derim gözlerini kısarken dudağının bir ucunu kıvırdı sinisi bir ifadeyle. Bakışları hâlâ düşünceli bir şekilde karşıya dikili vaziyetteydi.

“Sırlara satılan silahlardan Dimitry Grenkov’un haberi yok. Kuzmin, babasının arkasından oğlu Anatoly Grenkov’la yaptı işi. Yarı yarıya paylaşmak işine gelmediği için Anatoly’nin istediği yüzde otuz açgözlülüğünü doyurdu. Anatoly de babasının arkasından iş çevirerek ona hesap vermeyeceği paraları kendi kesesine soktu.”

“Kuzmin’i indirirken Grenkov’un önümüze çıkmaması için bu bilgiyi kullanacağımızı sanıyordum.”

“Öyleydi... Hâlâ öyle... Kuzmin öyle veya böyle ölecek ama şimdi geberirken yanında Anatoly Grenkov’u da götürcek.”

“Dimitry Grenkov her ne kadar bu bilgiyi öğrendiğinde Kuzmin’i gözden çıkarsa da, oğlunu ne olursa olsun gözden çıkarmayacaktır. Birçok yerde oğlu da ona bazı kapıları açıyor neticede. Hee, arkasından iş çevirdiği için elbette oğlunu cezalandıracaktır ama bu cezanın tek oğlunun ölümü olacağını sanmam tabii.”

Derim umursamazca omuz silkti.

“Oğlunu o öldürmeyecek, ben öldüreğim.”

Derim’in sesindeki hınca rağmen Jan ifadesizce ona baktı.

“Dünya küçük öyle değil mi? Kuzmin’e yaklaşmak için Grenkov’la iş yapmaya başladığımızda, oğlunun bu şekilde karşımıza çıkacağını hiç düşünmemiştik.”

“Hayatının hatasını yaptı.”

“Aşıl’ın senin oğlun olduğunu bilse, buna cesaret dahi edemezdi.”

"Benim oğlum olması bir şeyi değiştirmiyor. Bir kadını kendine getirebilmek için çocuğuna el uzatabilecek kadar haysiyetsizse, başına gelecek her şeyi hak etmiş demektir."

"Sen de bir zamanlar babasından alamadığın bir intikam uğruna, masum bir kadını alıkoymuştun."

Derim hızla bakışlarını Jan'a çevirdi. Jan en ufak bir tedirginlik göstermeden dimdik bakıyordu ona. Her zamanki acımasız açık sözlü Jan'dı. İlk anda öfke kıvılcımları uyanırcasına gözlerinin içinde parlarsa da, bu o kadar kısa sürdü ki Jan onu çok iyi tanımasına rağmen yanıldığını sandı. Derim'in ona bakan gözleri pişmanlıkla kaplanmıştı.

"Bu kadar büyük aptallığı nasıl yapabildim ben?"

Sesi öylesi düşük, öylesi acınasıydı ki başını yavaşça aşağı eğdi kederle.

"Gözün kararmıştı, hiçbir şeyi düşünmüyordun."

"Ne olursa olsun böylesi büyük bir yanlış yapmamalıydım."

"O yüzden sana her zaman dediğim gibi, öfkene sen sahip çık, öfken sana sahip çıkmasın."

Derim'in başı pişmanlıkla aşağı eğilmiş olsa da sesi duyulduğunda bunun aksini söyleyen bir tonla çıkmıştı kelimeler.

"O zaman Anka'yla hiçbir zaman karşılaşamazdım."

"Seni tanıyorum Derim. Hayatının sonuna kadar taşıyacağın ağır bir yükün altına girdin. Annene verdiği sözleri tutamamak, Anka'ya yaptıkların... Sen bunun altında her gün eziliyorsun."

"Değer..."

Derim'in sesi öyle alçak tonda çıkmıştı ki Jan yanlış duymadığından emin olmak istercesine gözlerini kısıp kulak kabartmıştı.

"Neye değer?"

"Anka'nın hayatımda olmasına, ondan bir oğlum olmasına, ömrümün sonuna kadar beni affetmemesine... Her şeye değer... Affetmesin beni. Ben bile kendimi affedemezken ondan bunu beklemem olanaklı değil zaten... Ömrümün sonuna kadar şu sırta yüklediğim yükün de farkındayım. Ezi-

ANKA

liyorum... Öyle çok eziliyorum ki bazen takatim kalmıyor... Ama yine de değer... Bu yüke değer. Aksi olsaydı..."

Bakışlarını kaldırıp kararlı gözlerle baktı Jan'a ve kısa bir nefes çekip kederli bir gülümsemeyle devam etti.

"Aksini düşünsene... O zaman hayatım boyunca onun yokluğuyla yaşamak zorunda kalacaktım. Sence de değmez mi ezilmeye?"

Derim, Anka'dan hem kaçmak hem de sürekli etrafında dolaşmak istiyordu. Geçmişteki duyguları, bu kez çok daha bilinçli olarak atağa kalkmıştı. Geçmişte de sürekli etrafında dolaşmak isterdi ama ona karşı olan hislerini inkar ettiği için öfkesiyle perdelerdi duygularını. Oysa şimdi, çok uzun zaman önce kalbindekileri azat ettiğinden beri arkasına sığınacak bir öfkesi yoktu ve şaha kalkmış duyguları bir an bile ondan uzak kalmasına izin vermiyordu.

Gece yaptığı itirafın ayrıntıları konuşulmamıştı. Yapılan kısa itiraf Anka'yı tatmin etmemişti, bunu genç kadının gözlerinde de görmüştü. Üzerini kapatacak ve başka soru sormayacak biri değildi o. Derim aslında kaçak dövüştüğünün farkındaydı. Konunun uzamamasını ümit ederek; bir başka vicdan yükünü söze dökmesinin ardından ortaya çıkan gerçekler, şimdi onun tarafından yapılan kaçışa dönmüştü. Derim sadece safi gerçeği bilmesini, arkadaşı için artık endişelenmemesini istemiş ve konuyu bu şekilde kapamasını ummuştu. Ağaner, onların hâlâ Selin'le gizli saklı görüştüklerini söylediğinden beri, kendisini en çok huzursuz eden ve vicdanını mütemadiyen sızlatan bir yaraydı bu.

İtirafı ona ağır gelse de; istediği, onların artık huzurla görüşmelerini sağlamaktı. Ancak kısa açıklamanın Anka'yı tatmin etmediğini gözlerinde görebiliyordu. Anka onunla baş başa konuşmak için fırsat kolluyordu ve Derim de bu fırsatı ona vermeye gönüllü değildi. Buna hiçbir zaman hazır olmayacaktı. Geçmişine dair Anka'nın bilmesini istediği hiçbir şey

yoktu. Kim öylesi bir babayı anlatmak isterdi ki? Kim parçalanmış çocukluğunu sevdiği kadına anlatabilir, babasının ne derece insanlıktan yoksun olduğunu rahatlıkla söze dökebilirdi ki?

Aşil'in varlığı Derim için tampon görevi görüyordu. Zamanını oğluna ayırmak istemesi hoş görülebilirdi ve o da bu fırsatı değerlendiriyordu. Jan'la birlikte çalışma odasından çıktığından beri Aşil'le vakit geçiriyordu. Ağaner evden ayrılmıştı ve bir süre İstanbul'da kalmaya karar vermişti. Handan kısa bir süre daha Derim'in evinde kalmaya devam edecekti Aşil'le ilgilenmek için. Avcı, Ağaner'in gidişinden sonra birkaç saat daha kalmış, Anka'yla baş başa durum değerlendirmesi yapmışlardı.

Anatoly Grenkov hâlâ ortaya çıkmamıştı ancak ne zaman, nerede olacağını biliyor olmaları şimdilik onların da sabırlı olmasına neden oluyordu. Buna rağmen yine de hiçbir şey olmamış gibi normal hayatlarına devam etmeleri gerekiyordu. Adamın geride bıraktığı ve Anka'yı izleyebileceğinden şüphelendikleri adamları olup olmadığından emin değillerdi. Bununla birlikte artık ölü olan adamlarının akıbetini de mutlaka öğrenmek isteyecekti ve tehlike henüz geçmiş değildi.

Aşil'in birkaç gün babasının evinden çıkmamasını ancak Anka'nın rutin hayatına devam etmesine karar vermişlerdi. Derim bu kararda da araya girmişti. Grenkov henüz Derim ve Anka arasındaki bağlantıyı kuramadığı için Anka'nın şu an nerede olduğuna dair bir fikri de olmayacaktı ve teknoloji firması olduğunu sandığı Merkez'e gidip gelirken Derim'in koruması altında ulaşımını sağlayacaktı.

Anka bu fikirden de hoşlanmamıştı elbette. Derim'in korumasına ihtiyacı yoktu ve kendisini koruyabilecek donanıma sahipti. Bu duruma itiraz ettiğinde ummadığı tepki Avcı'dan gelmişti.

"Kendini koruyabileceğini ben biliyorum ama riske girmeye değmez. Derim'in aracıyla gitmen çok daha mantıklı. Aracın içi görünmüyor. Bu evin dışına çıktığı andan itibaren

ANKA

ren o aracın içinde kimin olduğunu kimse bilemez, Merkez'e ulaştığında da yine aynı güvenlik söz konusu olacak. Şimdilik görünmez olman sonraki adımlarımızın da sağlıklı atılmasını sağlayacak. Önümüzde yoğun günler var, iş birliği yapmamız lazım. Bak hafta sonuna kalmaz Alin dönmüş olacak, nasıl çıkacağına henüz karar vermedik. Biz o tarafı planlarken, bırak Derimler de burayı planlasın."

Anka bu durumdan hoşnut olmasa da isteksizce kabullenmek zorunda kalmıştı. Bir hafta dışını sıkacak, hem Grenkov'dan kurtulmuş olacaklar hem de Alin'in dönüşüyle, eski bilindik düzene devam ediyor olacaklardı. Tüm gün boyunca asık suratla dolaşması içinde bulunduğu durumdan dolayı hissettiği memnuniyetsizliği ortaya koyuyordu. Derim'in evinde kalmak istemiyordu fakat Aşil söz konusuken ona ağır gelen şartlara bile katlanması gerektiğini sürekli kendisine hatırlatıyordu.

Avcı'nın evden ayrılmasının ardından Derim'in yaptığı itirafı ayrıntılı konuşmak istemiş, adamın alenen kaçtığını fark ettiğinde ilk tepkisi şaşkınlık olmuştu. Derim, Aşil'i bahane ederek ondan resmen kaçmıştı. Oysa sormak istediği yığınla soru vardı. Sorularını Ağaner'e de sorabilirdi elbette ancak ondan ümidi kesmişti. Ağaner, Derim söz konusuken tam bir kapalı kutuya dönüşüyordu ve adeta bunları ikisinin çözümlemesi gerekiyormuş gibi davranıyordu. Derim'le ilgili bilmek istediği her şeyi doğrudan adama sormak zorundaydı ve geçen birkaç saat içinde Derim'in buna yanaşmak istemediği çok açık belli oluyordu.

Derim'in geçmişine dair hiçbir şeyi bilmediğini de yeni fark ediyordu. Dosyadaki kısıtlı bilgiler ona dair hiçbir açıklama yapmıyordu. Sıradan herhangi bir kimlik dosyasında var olanlar gibiydi yazılanlar. Geçmişte neler olduğu, Derim'in neden yurtdışına gönderildiğine dair akla yakın bir açıklama bulamamıştı. Babasının suçlarını, hapiste başına gelenleri biliyordu ve bu herhangi bir suçlunun sıradan ha-

yatıydı adeta.

Ağaner'in kimseye iltimas geçmediğinin Anka kendisini bildi bileli farkındaydı. Kendi kardeşine de acımamıştı. Uyuşturucu ve silah kaçaklığı yapan bir kardeşi koruması ya da yaptıklarını göz ardı etmesi onun için mümkün değildi. Ama Derim'in tüm bu olanların içindeki konumunu tam olarak çözemiyordu. Akla yatkın en mantıklı açıklama; suçlu kardeşin kendi oğlunu da batağa çekmeden, Ağaner'in yeğenini kurtarma çabasıyla onu ülkeden göndermiş olmasıydı.

Bunları kafasında bir sıraya dizdiğinde; Derim'in annesinin neden geride kaldığı, 14 yaşında gönderilen Derim'in sonrasında nasıl böylesine bir güç edinebildiği, Ağaner'in, onun iyi bir hayat sürmesi için verdiği uğraşlarının nasıl heba olduğuna dair sorduğu sorulara cevap bulamıyordu.

Bir baba nasıl olur da; kendi yediği kazığın intikamını aldırabilmek için bir çocuğun annesini öldürebilir ve o çocuğu intikam maşası olarak kullanabilirdi aklı almıyordu? Süreç nasıl işlemişti, gerçekte neler olmuştu? Anka bilmek istiyordu. Fakat görünen o ki; bu kolay olmayacaktı. Cevapların hepsi Derim'deydi ve onun da genç kadını tatmin etmeye yönelik bir tutum sergilemeyeceği ortadaydı.

Tüm olanlara rağmen aralarında mutlu olan tek kişi Aşil'di. Bir önceki gün atlatılan badireyi kafasına takmış gibi görünmüyordu. Şu an ilgisini çeken ve onu en mutlu eden şey; anne babasıyla aynı evin içinde birlikte olduğu idi. Her ne kadar hiçbir şeyi gözden kaçırmayan çocuk algılarıyla, anne ve babasının arasında bir sorun olduğunu hissediyorsa da bunu belli etmemeye çalışıyordu. Sanki onlar hep bir arada yaşamışlar ve sanki her zaman aynı şeyleri yapıyorlarmışcasına doğaldı tavırları.

Handan'ın tüm gün evin içinde süren otoriter tavırları akşama kadar devam etmişti. Ancak akşam yemeğine oturduklarında yeniden anaç tavrına bürünmüştü. Akşam yemeği için hazırlanan masada bu kez yalnızca beş kişiydiler ve Aşil

ANKA

annesinin sık sık işaret etmesiyle önündeki yemeği bitirmeye çalışırken mutlu bir kuş gibi şakiyordu.

Birkaç gün okula gitmeyeceğini öğrenmesi onda üzüntü yaratmamıştı. Aksine tüm günü anne ve babasıyla geçireceği için sevinçliydi. Ta ki; ardı ardına kurduğu cümlelerin içinde bir sonraki gün için kendi kendine yaptığı planı söze döktüğünde, aldığı karşılıkla hayal kırıklığına uğrayana kadar...

"Anne, yarın babam, sen, ben birlikte sinemaya gideriz değil mi?"

Anka çocuğun sorusuyla elindeki çatalı ağzına götürmek üzereyken duraksadı ve gayriihtiyari çatalı tekrar tabağına bırakırken "Yarın ben işte olacağım bebeğim, akşam geç döneceğim." dedi yumuşak bir sesle karşılık vererek.

"Ama ben yarın okula gitmiyorsam, sen neden işe gidiyorsun?"

Aşil'in sesi o kadar düşmüştü ki Anka anlayışlı bir gülümsemeyle oğluna bakarken saçını okşadı yumuşak bir dokuyla.

"Çünkü okulda birkaç arkadaşın hastalanmış öğretmenin, sizin de hasta olmamanız için okulun birkaç gün tatil olacağını söyledi. Ama ben işimi aksatamam bir tanem."

Tekrar okula döndüğünde bu yalanın aslında Aşil tarafından keşfedileceği riski vardı ancak o an en kolay açıklama bu gibi görünmüştü Anka'ya. Tek umudu, şu birkaç gün babasıyla vakit geçirmekten memnun olacak olan çocuğunun bunu daha sonra dert etmemesi olacaktı.

"O zaman akşam gitseydik. Tıpkı daha önce Avcı ve Prensesimle yaptığımız gibi?"

Asık suratlı Aşil'e Anka üzüntüyle baktı bu kez.

"Ama akşam geç döneceğim dedim ya bebeğim. Başka gün yapsak olur mu? Hem bak Prensesin de haftaya burada olacak. Yine birlikte gideriz olmaz mı?"

"Ama ben bu kez babamla, seninle gitmek istiyordum."

Aşil ellerini kucağında birleştirip üzüntüyle başını kuca-

ğına indirdi. Bunları duymayı beklemiyordu. Bu kez anne ve babasıyla vakit geçirmek istiyordu ve hayal kırıklığı tüm çehresine bulanmıştı. Anka birkaç saniye dudaklarını ısırıp ve ısrarla bakışlarını çaprazında, masanın başında oturan Derim'den kaçırarak, sessiz bir soluk alıp başını oğluna eğdi.

Derim pürdikkat ana ve oğlunu izliyordu. Aşil'in planı ona gayet uygun görünmüştü ancak Anka'nın buna yanaşmayacağı belliydi. Hatta bir sonraki gün geç geleceğini de yeni öğreniyordu. Demek ki Anka burada kaldığı sürece, buradaki zamanı olabildiğince bu evden uzakta geçirmeyi planlamıştı.

Handan ve Jan, olaya müdahil olmadan bir yandan yemeklerini yiyor bir yandan karşılarında oturan Anka ve Aşil'i takip ediyorlardı.

"İşimi aksatmam mümkün değil ama. Bunun çok ciddi ve önemli olduğunu konuşmuştuk hani?"

"Ama bir gün gitmesen ne olur ki?"

Aşil hızla başını yukarı kaldırıp isyan dolu bir tonla sormuştu soruyu. Anka ciddi bir ifadeyle oğluna baktı ve bu kez yüzündeki otoriteyi gizleme gereği duymadı.

"Aşilcim..." diye başladığında, Aşil durumun ciddiyetini kavramıştı. Annesi ona ne zaman adıyla seslense durum gerçekten ciddiydi. Bu kez sevgi sözcükleri değil, ismi telaffuz edilmişti. "... İşim konusunda seninle pazarlık yapmıyorduk biliyorsun. Hem Handan anneannen de burada. Biliyorsun benim geç geleceğim zamanlar o senin yanında kalıyordu ve önümüzdeki birkaç gün benim geç gelmem gerekiyor. Yapmam gereken, bitirmem gereken işler var. Sorumluluklarımızdan kaçamayız öyle değil mi?"

"Peki ben ne zaman ikinizle birlikte sinemaya gideceğim?" diye bu kez Aşil ondan beklenmeyen yüksek bir sesle neredeyse bağırıyordu. Gözleri dolmuş, akmak üzere göz pınarlarında bekleyen yaşları zorlukla tutmaya çalışıyordu. Diktiği çenesi gözyaşlarıyla nasıl bir savaş verdiğini belli edi-

ANKA

yordu. İsyarı o derece güçlüydü ki başka zaman onda komik duracak bir öfkeyle, bağırarak bir sonraki kelimeler döküldü dudaklarından.

“Kerem kaç defa gitti anne babasıyla ama... Ben hiç gitmedim! Babası ona hep mısırla, gazoz alıyormuş...”

Aşil’in söz konusu ettiği mısır ya da gazozun umurunda olmadığını Anka çok iyi biliyordu. Onun umurunda olan anne ve babasıyla diğer arkadaşlarının yaptıklarını yapabilmekti.

“Annenle konuşurken ses tonuna dikkat et küçük bey.” diyen Derim’in otoriter sesi araya girdi. Anka hızla başını kaldırıp, öfkeli gözlerini adama çevirdiğinde de Derim aldırmadan devam etti. “Annen işi olduğunu söyledi. Ona uygun bir zamanda, elbette istediğini yaparız ama annenle konuşurken ses tonuna dikkat et.”

“Ne zaman ama ne zaman?” dedi Aşil diklenerek.

Anka kaşlarını kaldırarak Derim’e uyarıcı bir bakış attı. Derim’se onun uyarıcı bakışlarına aldırmadı. Anka zorlukla kendisine hakim olmaya çalışıyordu fakat Aşil’in yanında Derim’e çıkışmak istemiyordu. Ortak hareket etmeleri gereken anların ilkinde yaşıyorlardı. İkisinin de Aşil’e karşı istikrarlı davranmaları ve biri çıkışırken diğerinin çocuğu pohpohlamaması gerekiyordu. Anka alt dudaklarını dişlerinin arasına alıp uyarıcı bakışlarını Derim’e dikmeye devam ediyordu. Fakat Derim gözlerini oğlunun gözlerine indirerek anlayışlı bir tonla karşılık verdi.

“En kısa zamanda. Haklısın... Birçok şeyi birlikte yapamadık. Ama artık yapacağız...”

“Ama ne zaman?” Aşil’in yakınırmasına üsteleyen sesi bu kez Derim’in yüzünde yumuşak bir gülümseme oluşturdu.

“Annen ne zaman müsait olursa plan yaparız.”

Aşil hızla bakışlarını annesine kaldırdı.

“Ne zaman müsait olacaksın?” diye heyecanla sorarken yüzü beklenti içerisindeydi. Anka bir an sırf Derim’i zor durumda bırakmak için dört gün sonrasını söylemek istedi

ancak bu Derim'den ziyade Aşil'e ceza olurdu ki; onun artık hayal kırıklığı yaşamasını istemiyordu. Derim'e öfkesini Aşil'den çıkartmaya kalkması, yapılacak en acımasızca hamle olurdu. Derin sikkın bir soluk alıp gözlerini yukarı kaldırdı ve düşünüyormuş gibi yaptı. Kafasında hızlıca hesap yapmaya çalışıyordu. Aşil'e çaktırmamaya çalışarak, çaresiz gözlerini Derim'e indirip tatsız bir sesle sordu.

"Senin seyahatin olacaktı sanırım değil mi? Ne zaman dönersin?"

Derim sanki her zaman bu tür sohbetler yapıyormuş gibi doğal bir ifadeyle omuz silkti. "Sanırım cumaya dönmüş olurum."

"Sen de mi yoksun?" diyen Aşil, gözlerini hüsrarla ardına kadar ayırdı. Sanki yeni bir darbe almış gibiydi. Derim çocuğun yeni isyanına gülümseyerek baktı.

"Buradayım oğlum. Benim seyahatim yalnızca bir gün sürecektir. İşimi halledip hemen geri döneceğim."

Aşil'in rahatladığını belli eden nefesi, dudaklarından çıkarken omuzları da gevşeyerek aşağı düşmüştü. Derim çocuğun tavırlarına gülecek olsa da kendisini tutarak yüzüne bu kez ciddi bir ifade yerleştirdi.

"Cuma akşamı o halde birlikte sinemaya gidiyoruz..." İşaret parmağını kaldırıp uyarırcasına Aşil'e doğru eğdi. "Ama bundan sonra annenle konuşurken tavırlarına dikkat edeceksin, yoksa bozuyoruz."

Aşil hayretle gözlerini kırıştırdı. Daha önce baba otoritesi görmeyen çocuk için bu çok yabancı bir tutumdur ve ne yapacağını bilemez gibi önce destek almak istercesine bakışlarını annesine çevirdi. Anka kendisine hakim olmaya çalışarak sanki durumun farkında değilmişçesine yemeğine dönmüştü ve oğluna bakmıyordu. Babası ile kuracağı ilişkiye müdahil olmayacaktı ve her şeye rağmen Derim onun babasıydı, otoritesini sarsmak yalnızca Aşil'e zarar verecekti.

Anka robotik hareketlerle daha önce bıraktığı çatalı yeni-

ANKA

den ağzına götürdü ve Handan'a gözlerini dikerek ağır ağır ağzındakini çiğnemeye devam etti. Handan doğru yaptığını söylercesine gözlerini yumup açtığı anda yüzünde takdir eder bir gülümseme vardı. Aşil, annesinden gelmesini beklediği desteği göremeyince bakışlarını yeniden babasına çevirdi. Derim hâlâ ona bakmaya devam ediyordu ve tek kaşını kaldırmış sorarcasına kendisinden bir karşılık bekliyordu. Ürkek, utangaç bakışlarla babasına bakıp başını salladı onaylayarak. Derim oğlunun saçlarını şefkatle okşadı.

“Aferin benim oğluma. O halde cuma akşamı annen, sen ve ben sinemaya gidiyoruz.”

Aşil yerinde neşeyle zıplayıp ellerini birbirine çırparken sevinçli bir nida çıkmıştı dudaklarından. Anka yan gözle oğluna bakınca gülümsemeden edemedi. Öyle masum, öyle sevimliydi ki onun mutluluğu her şeye değirdi. Bakışlarını inatla Derim'e çevirmedi. Onun bu fırsatı kaçırmayacağını farkındaydı ve şu an onun yüzündeki memnuniyet dolu gülümsemeyi görmek istemiyordu. Yalnızca oğlunun gülümsemesi ona yeterdi. Yalnızca oğlunun mutluluğu ve huzuru önemliydi...

Derim bir süre boyunca gözlerini bir an bile olsa Anka'nın yüzünden çekmediyse de; yine de bakışları karşılaşmadı. Anka ona bakmamakta ısrar ediyordu. Kederli gözlerini kirpiklerini indirerek perdeledi. Tabağındaki eti kesmeye çalışıyor görünürken, omuzlarındaki yük sanki sırtını kamburlaştırmış gibi hissediyordu. Her geçen gün çok daha ağır hissettiği yükü, bazen adeta nefesini kesiyormuş gibi hissediyordu ancak yaptıklarının bedelini ödemesi gerektiğini kendisine hatırlatınca, kısa bir soluk çekip yeniden sırtına yerleştiriyordu o ağırlığı. Öyle büyük bir günah işlemişti ki; telafisi yoktu... Şu an sevdiği kadın ona yokmuş gibi davranıyor olsa da; o ve oğluyla aynı masada yemek yiyor oluşu bile büyük bir lütuftu ve bununla yetinmesi gerektiğini hatırlattı kendisine.

Anka hayatının sonuna kadar onda görmeyi umut ettiği bakışlarla bakmayacaktı ona. Derim hayatının bundan son-

raki yıllarında da; daha önce delicesine ihtiyacı olduğu ve annesi dışında kimsede göremediği sevgiyi, hiçbir zaman bir başkasında, özellikle Anka'da göremeyecekti. Her şeyi ama her şeyi kabullenmişti... Şimdi, bu anda; oğlu ve onunla aynı havayı teneffüs etmek bile yeterli gelmeliydi ona. Ödemesi gereken bedellerden biri de buydu.

Her şeye rağmen Anka onun hayatında bir güneş gibi parlamıştı. Daha önce hiç yaşamadığı, hissetmediği onlarca duyguyu kalbine karırta karırta sokmuştu. Derim için Anka güneş, kendisi ise İkarus'tu. Yanacağını bilse de; kanatlarının küle döneceğini bilse de, yine ona doğru kanat çırpacak, yine ona varmaya çalışacak, yine ve yeniden tekrar tekrar yanacaktı. Kabullenmişti... Işığı ile ruhunu aydınlatıyorsa, ateşle de benliğini yakacaktı. Yaksındı...

9. BÖLÜM

Yemek sonrası Derim, Jan ve Aşil'le oyun odasında vakit geçirmek için birlikte hareket etmişlerdi. Anka, Handan'ın kolundaki sargıyı değiştirmesinin ardından küçük salonda kahve içmek üzere sözleştiklerinde, Handan evin arkasında, açık havuza bakan küçük salona geçerken Anka, mutfığa Türk kahvesi yapmak üzere yollanmıştı. Jaques çoktan mutfığı toparlamış ve ortadan çekilmişti. Mutfaktaki tüm ışıklar kapatılmış yalnızca üst dolapların altındaki spotlar açık bırakılmıştı. Loş bir aydınlığa sahip olan büyük mutfak huzurlu bir sessizliğe bürünmüştü.

Anka ocaktaki cezvenin kaynamasını beklerken, dibinde peyda olan ve ardından sesini duyduğu bedeni fark ettiğinde hiçbir tepki vermeden gözlerini cezveden ayırmamıştı.

"Sürekli Kerem'in adını duyuyorum Aşil'den. Kerem kim?"

"Aşil'in okuldan arkadaşı."

Anka düz ifadesiz bir sesle karşılık verdi soruya. Derim kollarını göğsünde kavuşturdu, bedenini yan çevirerek kalçasını tezgaha dayadı ve yüzüne bakmayan kadının ifadesiz simasını izlemeye başladı.

"En yakın arkadaşı mı Kerem?"

Anka belli belirsiz başını salladı ve o sırada kabaaran cezveyi yukarı kaldırarak ocağın yanına koyduğu iki fincana kahveleri boşaltmaya başladı.

Derim'in bakışları genç kadının yaptıklarını izliyordu ve

onun da gözleri kahvelerin boşaltıldığı fincanlara çevrilmişti. "Türk kahvesi." diye mırıldandı düşünceli gözlerle.

Annesinin de Türk kahvesini çok sevdiğini hatırlıyordu. Bazen Derim'e hissettirmemeye çalıştığı acılarıyla, yediği dayaklardan sonra hiçbir şey olmamış gibi mutfağa girer kendisine Türk kahvesi yapar, sonra buruk bir gülümsemeyle "*Türk kahvesinin iyi edemediği hiçbir şey yok.*" derdi şakacı olmaya çalıştığı bir sesle. Oysa Derim onun yaşadıklarını unutmak ve oğlunun daha fazla acı çekmemesi için her şeyi normalleştirmeye çalıştığını anlardı. "*Hadi gel ana oğul kahvemizi içelim karşılıklı.*" der kendisine yaptığı kahveden Derim'e de bol şekerli yapardı. Annesinden ayrıldıktan sonra hiç Türk kahvesi içmemişti.

Anka hızlı bir bakışı Derim'e atarak yeniden işine döndü ve sıradan bir sesle sormaya çalışsa da sesindeki küçümsemeyi saklayamamıştı.

"Seni içerken hiç görmedim. Sanırım sen espressoyu tercih ediyorsun."

"Annem çok severdi."

Derim mırıltılı bir sesle karşılık verdiğinde sözler ağzından gayr-i ihtiyari çıkmıştı. Gözleri hâlâ dumanı tüten fincanlardaydı ve o sırada Anka cezveyi lavaboda yıkamakla meşguldü. Yıkadığı cezveyi lavabonun yanında, tezgahın üzerine koyduktan sonra dolap kapaklarını açarak iki küçük bardak çıkardı ve içlerini suyla doldurmaya başladı.

Derim'in sesindeki hüznün Anka'nın dikkatinden kaçmamıştı. Başına gelen her şeyin, annesinin intikamını almak üzere hareket etmesinden kaynaklandığını biliyordu ve bu bile ikisinin birbirlerine ne kadar bağlı olduklarını gösteriyordu. Annesi Derim için çok özel bir yerdeydi. Gerçi düşününce her annenin çocuğu için özel olduğunu kabul ediyordu. Onların anneleri de Alin ve kendisi için çok özeldi. Düşünceleri hemen Selin'e kayınca, onun annesinin de özel bir kadın olduğunu düşünmesi ve Selin'in başına gelen ve gelebilecekleri hak etmediğini hatırlaması yalnızca birkaç saniye sürmüştü. Bu düşünce Derim'e karşı hissettiği öfkeyi

ANKA

yeniden yüzeye çıkarmasına neden oldu.

Hazırladıklarını küçük bir tepsiye koyduğunda, tezgahın üzerindeki tepsiye uzanmadan Derim'e döndürdü bedenini. Kaşlarını çatarak adama baktı bu kez.

"Söylesene, annen sırf onun intikamını almak için masum birine zarar verdiğini bilse ne düşünürdü?"

Derim hızla bakışlarını yukarı kaldırıp karşısındaki kadına bakarken kollarını göğsünden çözdü ve bir eli tezgaha sıkı sıkıya tutundu. Karşısında saklamaya çalışmadığı bir öfkeyle kendisine bakan kadının gözlerine bakan gözleri titriyordu. Bu soru hiçbir zaman yüzleşmek istemediği cevapları barındırıyordu ve Derim hiçbir zaman bununla yüzleşecek cesareti kendisinde bulamayacaktı. Derin bir nefes alıp toparlanmaya çalıştı ve konuyu değiştirmek ister gibi düz bir sesle başka bir soru sordu.

"Neden oğlumuzu üzüyor bu Kerem?"

Anka'nın kaşları şaşkınlıkla yukarı kalktı ve sinirli bir gülüş dudaklarından dışarı fırlarken karşılık verdi.

"Şimdi de küçücük bir çocuğun peşine mi düşeceksin?"

Derim duyduğu sözler ve suçlamayla afallamış gibi donakaldı. Karşısındaki kadının gözündeki yerini ancak bu sözler ispatlayabilirdi ve hiçbir zaman o yerden başka bir yere sahip olamayacağını sanki o an anlamış gibi bakışları kırgınlıkla doldu. İstemsizce çektiği acı dolu sesli bir nefes göğsünü şişirdiğinde, kalbinin paramparça olurken çıkardığı kılma seslerini duyumsuyordu. Bedenindeki çatırdama sesleri, kulaklarını dolduruyordu ve aynı anda kulaklarında onu rahatsız eden bir uğultu hissetti.

Anka karşısında duran adamın çehresindeki değişimi gözle görebiliyordu. Sanki Derim gözlerinin önünde parçalara ayrılıyordu ve bakışlarındaki kırgınlık, bedeninde hissettiği acı, elleriyle tutacak somutluğa dönüşüyordu. Derim adeta ağır bir darbe almış gibi istemsizce geriye doğru bir adım attı ve hissettiği sarsılmayla tökezler gibi bir an dengesi bozuldu.

Tanımlayamadığı bir sızı nedensizce Anka'nın içinde

peyda oldu. Ne kadar kötü olsa da, onu hep güçlü ve yıkılmaz görmüştü ve şu an gözlerinin önünde cereyan eden yıkılış, ona yakıştıramadığı bir gerçekliği ortaya koymuştu. Derim'in bakışları öylesine acı doluydu ki, işte o an Anka geçmişte gördüğü ve yeniden anımsadığı şeyi gördü onun gözlerinde. Şu an ona tıpkı Aşıl'in baktığı gibi bakıyordu. Küçücük bir çocuğunun kederi, gözlerine öylesine yüklenmişti ki; Anka geçmişte de neden Derim'e karşı koyamadığını şimdi anlıyordu. Tüm kötülüğüne, tüm manasız hıncına karşın; Derim'in gözlerinin gerisinde ona ellerini uzatan çaresiz bir çocuğun izleri vardı ve Anka o çocuğun kederine ve sevgi açlığına tepkisiz kalamamıştı.

Derim ağır ağır geriye doğru birkaç adım attı ve kırılgan gözlerinde saklayamadığı mahcubiyetle yavaşça döndü ve hiçbir karşılık veremeden mutfağı terk etti. Anka onun arkasından bakarken düşük omuzlarının ve kamburlaşan bedeninin içini sızlatmasına mani olamıyordu. Hissettiği bu ikilemin yakında onun da akıl sağlığına ciddi darbeler indireceğinden şüpheye düşmüştü. Derim'den nefret etmeye çalıştığı her anda onun bakışlarındaki bir şey, her defasında bunu tersine çeviriyordu ve Anka en çok bu anlarda hissettiği dilemmadan nefret ediyordu. Oysa Derim'e karşı olan hislerinin sabit kalmasını ve onu kendisinden uzak tutabilmesini sağlamasını istiyordu.

Huzursuz hislerle boğuşarak yavaşça arkasını döndü ve tezgahın üzerine bıraktığı tepsiye uzanarak, o da mutfağı terk etmek üzere hareketlendi.

Handan küçük odada geniş yumuşak minderlere sahip olan kanepelerden birine yerleşmişti. Odanın içinde ayaklı bir abajurdan gelen ışık içeriyi aydınlatıyordu ve büyük camların gerisindeki açık havuzun ışıkları odanın içinde dans ediyordu. Manzara Anka'nın inkar edemeyeceği kadar güzeldi. Kırık beyaz tonlarla döşenmiş oturma gurubu içeriye huzur verici bir ortam oluşturmıştı. Geniş ve rahat bir kanepenin karşısında büyük ekran bir televizyon vardı ancak şu an açık olmadığı için Anka, Handan'ın da sessizliğin

ANKA

tadını çıkarmak istediğini anlıyordu. Televizyon karşısındaki kanepede değil, havuza bakan geniş koltuğa oturmuş gözlerini camdan dışarıya çevirmişti. Anka elindeki tepsiyle odaya girdiğinde yavaşça başını kıza çevirip yumuşak bir gülümsemeyle baktı ona.

Anka, Handan'ın yanına yaklaşıp tepsiyi önlerindeki büyük sehpanın üzerine bıraktı. Handan ayaklarını toplamış kanepenin koluna bir dirseğini dayamıştı. Anka'yı görünce toparlanmak istediye de Anka yumuşak bir sesle karşı koymuştu.

"Rahatına bak Handan abla. Bozma keyfini. Bugün çok yoruldun sen de."

Tepsiden bir fincanı alarak kadına doğru uzattı. Kendi fincanını alarak Handan'ın yanına oturdu ve tıpkı onun gibi bacaklarını yukarı toplayarak bir omzunu kanepenin sırtına dayayarak yüzünü kadına çevirdi. Elindeki fincanı dudaklarına götürürken Handan da aynı anda bir yudum almıştı kahvesinden.

"Eline sağlık, çok güzel olmuş."

"Afiyet olsun."

Anka tıpkı onun gibi yumuşak bir gülümsemeyle baktı kadına.

"Aşil'i bu akşam geç yatıracaksın sanırım." dedi Handan yumuşak bir sesle.

Anka başını belli belirsiz salladı. "Yarın okula gitmeyecek zaten. Bu akşam tadını çıkarsın."

"Babasıyla zaman geçirmeyi seviyor."

"Her çocuk gibi."

Handan'ın bakışları yeniden camın arkasındaki havuza çevrilmişti. Anka da başını yavaşça çevirip dalgınca havuza baktı. Gece karanlığında, aydınlatılmış havuzun açık mavi görüntüsü seyredene huzur veriyordu. Esen rüzgarın adeta havuzun sularını okşuyormuşçasına yarattığı dalgalanmayı bir süre sessizce izledi.

"Ona karşı hissettiklerine rağmen Aşil'in yanında çok doğru hareket ediyorsun. Aşil'in bu istikrara ihtiyacı var."

Anka, gözlerini yavaşça kadına çevirirken, Handan'ın kimden bahsettiğini sorma gereği duymadı bile.

"Aşıl'ın mutluluğu ve huzuru her şeyden daha önemli. Benim öfkemden bile."

"Seni çok takdir ediyorum. Her zaman en sağduyulu olan sendin."

"Başka türlü sü sadece çok daha fazla dert getirir. Sadece mantıklı olmaya çalışıyorum."

Anka'nın durgun bir sesle verdiği karşılığa Handan anlayışlı bir yüzle gülümseyerek cevap verdi.

"Bazı durumlarda duygularını bastırman doğru olabilir ama her zaman her şeyin içinde birikmesine izin verme."

Sessiz sinirli bir gülüş Anka'nın dudaklarından dışarı fi-rar etti.

"Duygularıma kendimi bıraksam, inan bana beni bile korkutacak çıkışlar yapabilirim."

"Belki de arada sırada bunu yapmalısın."

Anka alaycı bir kuşkuyla, Handan'ın kendisine dönük bakışlarına gözlerini dikti.

"Gidip onun suratına bir yumruk atmam işe yarar mı diyorsun?"

"Eğer seni rahatlatacaksa belki de atmalısın."

Handan'ın alaycı karşılığına Anka yeniden sinirli bir gülüşle karşılık verdi.

"Tek yumrukla kalamayacağımdan korkuyorum."

"O zaman içindeki öfkeyi yok edene kadar atmaya devam etmelisin."

Anka başını hayıflanırcasına iki yana salladı.

"Bunun işe yaracağını bilsem belki denerdim. Ama yaramayacağını biliyorum. Öfkemden daha çok şeyler var başa çıkmaya çalıştığım."

"Kendini aşağılanmış hissediyorsun."

Handan'ın emin olduğu durum tespiti Anka'nın inkar etmediği bir sonuçtu. Alçak bir sesle karşılık verdi.

"Blöf yapmış..." diye alçak sesle konuştu. Elindeki fincandan bir yudumu almak için elini dudaklarına kaldırdı. Acı

ANKA

bir yudumun ardından fincanı diğer elinde tuttuğu tabağa yavaşça bırakırken gözleri fincanın üzerindeydi. "Bunu anlamadım... Anlamış olsam bile yine de görürdüm blöfünü ve yine aynı şekilde davranırdım. Kendimi biliyorum..."

"Hamile olduğunu bilmiyordun. Bilseydin aynı şekilde davranmazdın. Seni tanıyorum."

"En acısı da bu ya işte... Az daha kendi çocuğumun hayatına kastedecekmışım."

"Bu senin suçun değil..."

"Bunu bilmem bir şeyi değiştirmiyor Handan abla... Her şeyin suçlusu o! Bunu biliyorum ve bana en ağır gelen; şimdi onunla oğlumu paylaşmak zorunda kalmak ve sırf oğlumun sağlıklı büyüebilmesi için çok şeyi yutmak zorunda olmak."

"Zorunda değilsin Anka."

Handan elindeki boş fincanı önündeki sehpaye bırakmak için hareketlendi ve fincanı bırakmasının ardından pozisyonunu değiştirerek bu kez bedenini Anka'ya çevirdi.

"Öfkeni kus ona. Bunu Aşil'in yanında yapmak zorunda değilsin. Kırıklığını, sana hissettirdiklerini yüzüne bağır... İçindekileri dök, rahatla."

"Neyi değiştirecek?"

"En azından içindeki zehirden kurtulursun."

"Bağırıp çağırmam içimdeki zehri boşaltmayacak ki. Belki anlık bir ferahlama duygusu verecek ama o yine orada kalacak."

"Senin öfke değil o zaman, hayal kırıklığı. İçinden atmadığın, hissettiğin hayal kırıklığı."

Handan'ın bilge bir tavırla, yumuşak bir sesle verdiği karşılığa Anka karmaşık gözlerle sorarcasına baktı.

"Sen ona karşı bir şey hissetmesen olmazdın onunla. Kendine bile itiraf etmekten kaçındığın şey; onunla, her türlü kötülüğüne rağmen bir şekilde güvendiğin için birlikte oldun. İçinden atmadığın şey; o güvene ihanet eden ona karşı hissettiğin hayal kırıklığın belki de."

"Ben ona hiçbir zaman güvenmedim!"

Kaşları çatılı Anka öfke dolu bir tonla tükürürcesine Han-

dan'ın sözlerine inkarla karşılık verirken, sesine yansıyan sertlik hareketlerine de yansımıştı. Sehpaya bıraktığı fincan, sinirli tavırlarından dolayı devrilecekken son anda düzelmişti.

"Nasıl biri olduğunu anladığın için genel olarak güvenmedin ama sana karşı farklı davranmış olmalı ki onunla birlikte olacak kadar şahsi güvenini kazanmış."

Handan'ın cesaretle üstelemesi Anka'nın ona sinirli bakan gözlerini dikmesine neden oldu.

"Handan abla!" dedi alçak bir sesle uyarırcasına. Handan bu uyarıya aldırmadan her zamanki yumuşak gülümsemeyle baktı karşısındaki genç kadına.

"Bana hata yaptığını mı söyleyeceksin?" dedi Handan onun sinirine aldırmadan. "Sen hata yapmazsın. Sen fevri davranmazsın. Senin yaptığın her şeyin bir nedeni vardır. Çoğu zaman kimsenin göremediklerini görürsün ve sen onda bir şey görmesen onunla birlikte olmazdın Anka. Şu an bunu kabullenemiyorsun çünkü kalbin kırık, çünkü hayal kırıklığının boyunu aştı, çünkü henüz öfkeni içinden atamadın... Sen her şeyi etraflica düşünür, en çok kalbini dinlersin ve aklındakiyle birleştirip en doğrusunu yaparsın. Sen hemen kesin yargıya varmazsın. Seni sonuca götürenler; elindeki bilgilerden daha çok doğru gözlemlenmeyle yaptığın çıkarımlardır."

Anka kaşları çatılı, kızgınlıkla Handan'a bakarken Handan aniden susup kısa bir nefes aldı ve pat diye çıkışırcasına sordu.

"Onda yaptığın en büyük gözlem neydi?"

Anka ani gelen soruyla hareketsizce Handan'a bakmaya devam ederken Handan elini telaşlı bir tavırla salladı.

"Düşünmeden cevap ver. Hesapsız kitapsız... Onun üzerinde yaptığın en büyük gözlem neydi?"

"Aslında kötü olmadığı."

Anka dudaklarının arasından çıkan kelimelere inanmakta zorluk çekerek bir an kalakaldı ve Handan memnun bir yüzle başını salladı.

"Sen de biliyorsun. Hiçbir çocuk kötü doğmaz. Yaşadıklarının onu kötü yapar. Onun yaptığı tüm kötülüklere rağmen, sen

ANKA

içten içe onun kendisini göstermeye çalıştığı gibi kötü biri olmadığını biliyordun. Şu an şeytana pabucunu ters giydirecek kadar kötü mü? Evet kötü. Bunu hepimiz biliyoruz. Ama bir zamanlar, o da masumdu ve onun masumiyeti elinden sökülüp zorla alındı. Sen onda, çok uzun yıllardır kimsenin onda görmediği bir tarafı gördün ve bu yüzden onunla birlikte oldun. Bu da içgüdüsel bir şey. Birbirinize çekilmiş olmanız beni şaşırtmıyor. Onun sana bakan bakışlarını gördüm. Sen ona unuttuklarını hatırlattın, o da sana çekildi.”

Handan’ın aniden susmasıyla odanın içini derin bir sessizlik kapladı. Anka düşünceli gözlerini oturduğu koltuğun minderine dikmiş, Handan’sa durgun gözlerle ona bakıyordu. Derim’in masumiyetinin zorla elinden alındığı kısma takılıp kalmıştı ve bunu doğrudan Handan’a sorabilirdi ancak bu fikirten hemen uzaklaştı. İçinden bir ses Derim’le ilgili henüz bilmediği şeyleri başkalarından değil, kendisinden öğrenmesi gerektiğini söylüyordu ve sıkça yaptığı gibi içindeki sese kulak verdi. Dakikalar sonra dudaklarını araladığında kelimeler alçak bir tonla çıkıyordu dışarı.

“Hasta olduğum zaman gösterdiği ilgi şaşırtmıştı önce... Hasta olmama sebep olanın, o olduğunu düşünüyordum ve dengesiz tavrı kafamı karıştırıyordu. Hücrede bana yapılan işkenceden haberi yokmuş...” Bakışlarını Handan’a kaldırdığında, sözlerinin onun da kaşlarını hayretle kaldırmasına neden olduğunu gördü. Ancak yine de Handan ses çıkarmadan ona bakmaya devam etti. Sanki devam etmesini ister gibiydi.

“Öncesinde de sertti tavırları. Başa çıkamayacağım bir şey değildi aslında. Nasıl eğitildiğimi biliyorsun. Her türlü şarta uygun eğitim aldım ben. Fiziksel şiddeti kaldırabilirdim. Birkaç defa benim için önemli bile olmayan eylemleri oldu. Ama daha fazlasını beklediğim için bunları çok umursamadım. Kendisini hep tuttuğunu fark ettim. Hep tuttu... Beni parçalamak istediğini gözlerinde görüyordum ama yapmıyordu. Oysa hazırlıklıydım. Bu tavrı beni şaşırtıyordu. Sonrasında yaşadıklarım beklediğim şeylerdi. Kendisi değil, adamlarına yaptırıyor diye düşünmüştüm. Oysa haberi olmadığını daha

dün öğrendim. Bana hiç söylemedi...”

“Bu sabahki kadındı, değil mi o söz ettiğin?”

Geçmişle ilgili birçok şeyi bilen Handan’ın doğru tespiti-ne başını sallarken “Banu.” dedi tatsız bir sesle.

“İnanmayacağını düşünmüştür.”

Handan’ın alçak sesli yaptığı bir sonraki tespiti, başını sallamasına neden oldu.

“İnanmazdım. Bana kendisi söylese inanmazdım. Hâlâ söylemedi... Belki de ona inanmayacağımdan emin olduğu için...”

“Sonra sana karşı farklı davranmaya başladı?”

Handan onu konuşturmak ister gibi ürkütmeden alçak bir sesle sormuştu. Anka omuz silkti.

“Ruh hastası olduğunu düşünüyordum...” Bakışlarını kaldırıp keskin bakışlarını Handan’a dikti. “Hâlâ aynı fikir-deyim!”

Handan, Anka’nın dik bir sesle sarf ettiği son kelimelere neredeyse kıkırdayarak karşılık verdi.

“Ruh hastası gibi davranıyordu ama öte yandan saçma şekilde iyi de davranıyordu. Kendisiyle çeliştiğinin farkında olduğunu anlıyordum ve bazen bu çelişkiyle hissettiği öfkeyi bana yöneltiyordu. Bazen onun öfkesini beslemek benim de işime geliyordu...”

“Çünkü sana iyi davrandığı için, aslında onun bir yanının çok da kötü olmadığını biliyordun ve ona kapılmaktan korkuyordun...”

Anka, Handan’ın yaptığı yine bir başka doğru tespitle duraksayarak bir süre ona baktı.

“Stockholm Sendromu’na kapılıyor muyum diye şüpheyeye düştüğüm anlar oldu fakat öyle olmadığını biliyordum. Ama sağlıklı bir durumda olmadığımı da bilecek kadar aklım hala başımdaydı. Sana yalan söyleyecek değilim Handan abla. Onu çekici bulduğumu inkar etmiyorum. Bana karşı ne kadar saçma sapan davranırsa da, her şeyi kendi içinde ayrı ayrı değerlendirecek bir yapım var ve aslında istediğinde ne kadar farklı bir adam olabildiğini gördüm onun. Gösterdiği

ANKA

ilgi hoşuma gitti. Oyle uçlarda yaşayan bir adam ki: ilgisini de uçlarda yansıtıyor. Duyguları konusunda kontrolsüz biri. Her şeyi en uçta yaşıyor. Galiba beni, bana hatırlattığı için onunla olmayı istedim... O anlarda kontrol sadece bende idi ve bu hoşuma gitti."

Alaycı bir gülüşle dudağını büktü Handan'a bakarken.

"Alin'in de nasıl kontrolsüz olduğunu biliyorsun. Onunla kendimi nasıl bütün hissediyorsam, işte o zamanlar da Derim'le bütün hissettim. O kontrolsüz taraftı, bense onu hizada tutan taraftım. Bu hoşuma gitti..."

Anka masum denecek bir yüzle gülümseyerek adeta basit açıklaması buymuş gibi omuzlarını sikti.

"Ona şimdi istediğini verecek misin?"

Handan'ın duru, hiçbir duygu yansıtmayan sesi düşünceli bir yüzle bir süre kadının yüzünü izlemesine neden oldu. Handan herhangi bir baskı yapmadan sadece safi merakını gidermeye çalışıyordu. Anka başını iki yana salladı.

"Onu affetmem mümkün değil."

Nihayet uzun süren sessizliğin ardından alçak tonla verdiği karşılığa Handan hiçbir tepki vermeden baktı. Anka aynı tonla devam etti.

"Son yaptığını affetmem mümkün değil. Blöf yapıp yapmamasının hiçbir önemi yok. O adamların eline beni bırakmayacak olmasının da bir önemi yok. Bana o anda hissettirdiklerinin hiçbir telafisi yok. Güçlü olanın o olduğunu bana ispatlamak için attığı adım, hiçbir kötülükle baş edemeyecek kadar ileri düzeyde. Bunu affetmem mümkün değil."

Handan herhangi bir tepki vermese de ona hak veriyordu. Derim yaptığı her şeyin bedelini ödemek zorundaydı ve belki de bu bedeli, bir ömür ödemeye mahkumdu. Elini yavaşça uzattı ve Anka'nın dizini hafifçe sıktı teselli etmeye çalışırcasına. Anka'nın üzerine örtülü hüznü dağıtmak istercesine yumuşak bir sesle konuyu değiştirdi.

"Yarın akşam geç geleceğini söyledin?"

Anka başını salladı. Sanki kafasındakileri boşaltmak ister gibi hızla iki yana sallayıp oturduğu yerde kıpırdanarak ye-

niden yerleştirdi koltuğa.

"Yarın akşam poligonda olacağım. Biliyorsun eğitimleri sürekli tekrarlıyoruz."

Handan anladığını belirtir şekilde başını salladı. Belli aralıklarla poligon eğitimleri süreklilik gösteriyordu.

"Sen Aşil'i merak etme. Ben oyalarım onu."

Anka minnet dolu bir gülümsemeyle baktı kadına. Handan, ona ihtiyaç duydukları her zaman yanlarında olmuştu ve hiç yüksünmeden bu desteğine devam ediyordu. Anka'nın bakışları sehpanın üzerindeki fincanlara çevrilince yavaşça yerinden kalkmak için hareketlendi.

"Ben şu fincanları mutfağa götürüyüm sen de akşamın keyfini çıkar. Dizin başlar birazdan."

Handan alçak sesli hafif bir kahkaha attı. "Küçük televizyon odasına gideceğim şimdi. Tam bana göre. Dikkatim dağılmadan kendi kendime izleyebiliyorum."

Anka fincanları tepsiye yerleştirirken "Ben de Aşil'e bir bakayım." diye mırıldandı. Fakat düşündüğü şeyi yapmasına fırsat kalmadan arkasından gelen Aşil'in sesiyle bedenini doğrultup geriye baktı. Eren, Aşil'in yanında dikiliyordu küçük odanın kapısında.

"Annecim?" dedi Anka sorarcasına.

Aşil ayaklarını yere sürüyerek asık suratla ona yaklaşıırken Eren onun yerine açıklama yaptı.

"Lee aradı. Patron'la Jan acil birkaç görüşme yapacaklar. Çalışma odasına çıktılar."

Aşil'in babasıyla geçirdiği zamanın bölünmesi hoşuna gitmemiş olmalıydı. Eren birkaç saniye gülümseyerek Aşil'i izledi ve başıyla Anka'ya selam vererek geldiği gibi sessizce uzaklaştı. Anka anladığını belirtir şekilde başını salladıktan hemen sonra yumuşak bir sesle Aşil'e seslenmişti.

"Birlikte mısır patlatıp en sevdiğin filmi izleyelim mi be-beğim?"

Aşil parlayan gözlerini annesine kaldırdı.

"Yatağa gitmemi söyleyeceksin sandım."

"Yarın okula gitmediğin için sanırım bu seferlik biraz

ANKA

daha geç gidebilirsin yatağa.”

Aşil sevinçle zıplayarak sanki harika bir fikir bulmuş gibi “O zaman hadi mısır patlatalım!” diye bağırdı.

Anka gözlerini devirip gülümsedi. “Şimdi aynı şeyi söyledim sana.” dedi alayla. Aynı anda Handan yerinden kalkmıştı. “Ben de sizinle mutfığa geleyim de kendime meyve tabağı yapayım bari. Herkes kendine uygun programı yaptığını anlaşılan.”

Anka geniş kanepede kaykılmış bir şekilde otururken Aşil, başı annesinin göğsüne dayalı şekilde ikisi de karşısındaki ekranı izliyorlardı. Anka bacaklarını kırarak geriye toplamıştı. Üzerlerinde ince bir battaniye örtülüydü ve kucaklarında da kocaman bir kase içinde patlamış mısır duruyordu. Ana oğul farkında olmadıkları aralıklarla bir yandan ağızlarına mısır atarken gözlerini bile kırpmadan ekrandakileri takip ediyorlardı. Çok eski bir yapım olmasına rağmen Aşil’in en sevdiği animasyon Aslan Kral olmuştu. İlk izlediği üç ay öncesinden beri en az beş kez izlemişti. Ancak yine de izlemekten bıkmıyordu.

Daha önce Handan’la birlikte oturdukları odada, bu kez ana oğul ekranın karşısındaki kanepede yayılmış şekilde otururken, odayı yalnızca ekrandan gelen ışık ve havuzdan içeriye yansıyan ışığın gölgeleri kaplıyordu. Anka o an için inkar edemediği bir huzur hissediyordu. Odanın huzurlu ambiyansı ve oğluyla geçirdiği o anki dakikalar, içinin huzurla kaplanmasına neden oluyordu.

Aşil’in kendisini tamamen izlediklerine kaptırdığı anda, Anka yan taraflarında hissettiği bir hareketle başını hafifçe yana çevirdi ve Derim’le göz göze geldi. İçerinin kısıtlı aydınlığı adamın gözlerini net görmesini engellese de, duruşundaki tereddüt nasıl bir ruh hali içinde olduğunu belli ediyordu. Havuza bakan cama omzunu yaslamış elleri ceplerinde onlara bakıyordu. Bakışları bir an ekrana kaysa da yeniden

kanepedeki ikiliye dönmüştü çabucak. Dudakları üzüntüyle büzülüp başını hafifçe yere eğdi. Onlarla anı paylaşmaya hakkı olmadığını düşünüyordu.

Anka, adamın arkasından gelen havuzun ışıkları nedeniyle tam olarak yüzündeki ifadeyi okuyamasa da arada sırada onu kaplayan kederin yine onu çevrelediğini, oturduğu yerden bile hissedebiliyordu. Yine onu huzursuz eden hisler, nefesinin boğazında sıkışıp kalmasına neden olmuştu. Bakışlarını aşağı indirip gözünü bile kırpmadan ekranı izleyen oğluna baktı. Aşil elini kucaklarındaki kaseye uzatıp aldığı bir avuç mısırı ağzına tıkmaya çalışıyordu. Sığdıramadığı birkaç mısır dudaklarının arasından düşünce Anka gülümseyerek düşünlere uzandı. Elindekileri kucağındaki kaseye geri bıraktı ve başını yeniden yan tarafına çevirdi.

Derim hâlâ olduğu yerde onları izlemeye devam ediyordu. Henüz kendisini fark etmemiş olan oğlunun hareketlerine gülümseyerek bakıyordu. Aşil öylesine konsantre olmuştu ki, hissettiği heyecanı Derim bulunduğu yerden dahi görebiliyordu. Derim'in dikkatini çeken şey animasyonu orijinal dilinden izlemesiydi. Bu durum Anka'nın bir önceki gece söylediklerini tasdikliyordu.

Anka bakışlarını yeniden ekrana çevirdi ve birkaç dakika boyunca içinde verdiği savaşa nihayet yenik düşerek belli etmediği sessiz bir nefesi dudaklarının arasından dışarı bıraktı. Bakışlarını yine Derim'e çevirdi ve çenesiyle yaptığı belli belirsiz bir yönlendirmeye birlikte, üzerlerindeki battaniyenin Aşil'in tarafındaki ucunu kaldırarak gelmesini işaret etti. Derim bir an duraksayarak ona baktı ve Anka başını sallayarak onay verince, çekingen ancak onu mutlu eden bu daveti iletme istemediği belli bir heyecanla yaslandığı camdan güç alarak bedenini düzeltti. İleri birkaç adım atarken Anka'nın alçak bir sesle Aşil'e "Baban da seyretmek istiyormuş filmi." dediğini duydu.

Aşil aniden yüzünde parlayan gülümsemeyle hızla başını çevirdi ve yanı başlarına kadar gelmiş olan babasını görünce sevinçle kolunu kaldırıp "Çabuk baba, çabuk... Başını kaçır-

ANKA

dın ama..." dedi heyecanlı bir sesle.

Derim geniş koltukta yumuşak minderlerin içine gömülürcesine oturdu ve oğluna sokularak üzerlerindeki battaniyeyi örttü tekrar.

"Sen bana başını sonra anlatırsın o zaman."

"Belki yeniden izleriz."

Aşil'in heyecanlı sesine, Anka bıkkınlıkla itiraz etti.

"Bu gece bir kez izlenecek bu film."

Aşil başını yeniden annesinin göğsüne yaslariken ayaklarını babasının bacaklarına dayadı.

"Ben sonra anlatırım babama. Şimdi kaçırmamam lazım filmi."

Ses tonu öyle ciddiydi ki Anka gözlerini devirdi. Defalarca kez izlemesine rağmen tek kareyi kaçırmak istemiyordu. Aşil gözünü ekrandan ayırmadan yeniden annesinin kucağındaki mısırlara uzandı ve aldığı bir avuç mısırı, yine gözünü ekrandan ayırmadan babasına uzattı. Derim, Aşil'in ona uzanan eline baktı önce ve yavaşça elini uzatıp küçük avucun içindeki toplanmış olan birkaç mısırı kendi büyük avucuna boşalttı. Anka yan gözle Aşil'in hareketini takip edince, kucağındaki kaseyi Derim'in uzanabilmesi için biraz daha yana kaydırды.

Sonraki dakikalar sessizlik içinde geçti. Derim önündeki sehpayı bacaklarını uzatmış, o da oturduğu yerde iyice kaykılmıştı. Üçü de gözünü ekrandan ayırmıyordu. Anka zaman zaman yan gözle Aşil'i ve Derim'i kontrol ettiğinde ikisinin de soluksuz filmi izlediklerini gördü.

Aşil yüzünde hayranlık barındıran parlak bir gülümsemeyle izlerken, Derim kaşlarını çatmış ciddi bir ifadeyle seyreliyordu filmi. Anka onun ilk kez bir çocuk filmi izlediğine bahse girebilirdi ancak yüzü öyle ciddiydi ki sanki çok önemli bir şey izliyormuş gibiydi adam. İkisi de kendilerini kaptırmışlardı. Derim bir ara gözlerini ekrandan bir an bile ayırmadan kucaklarındaki kaseye uzanırken alçak bir sesle "Simba'nın babasına ne oldu?" diye sordu Aşil'e hitaben.

"Amcası tuzak kurdu. Simba'yı kandırdı. Babası onu kur-

tarırken öldü.” diye karşılık verdi Aşil hayıflanana üzgün bir tonla.

Derim aniden başını çevirip şaşkın gözlerle oğluna baktı. Aşil’in hissettiği gerçek üzüntü kalbini sızlatmıştı. Oğlunun yaşına göre çok şeyi çabuk kavrayan kişiliği onu hâlâ şaşırtıyordu. Bakışları yeniden ekrana çevrildi. İzlediği animasyon nedensizce farklı hislerle dolmasına neden oluyordu. Bir çocuk filmi olmasına rağmen öyle çok mesaj vardı ki hayata dair, Derim kendisini sorgulamadan edemedi.

“Yeah, the past can hurt... But the way I see it, you can either run from it... or learn from it...”

“Evet, geçmiş can acıtır. Ama bana sorarsan; acıyı unutmak için ya ondan kaçarsın ya da ders alırsın.”

Derim, Bilge karakterin kurduğu bu cümlelerin, içinde bir şeyleri yerle bir ettiğini hissetse de oturduğu yerdeki hareketsizliği devam ediyordu. Gözünü bile kırpmadan ekrana bakıyordu. Belki o anda Aşil’den bile daha ilgiyle izliyordu ekranı. Ve o anda zihninden öylesine çok görüntü ve düşünce geçiyordu ki; ışık hızı bile onları yakalamaya yeterli gelemezdi.

Derim filmin sonuna kadar kıpırtısız ekrana baktı. Kim olduğunu sorguladı. Nereden geldiğini, nereye gittiğini düşündü. Kendisini Simba’yla özdeşleştirdi. Öylesine bir yolculuktu ki onunkisi; çoğu zaman nereye gittiğini bile unutmuş olduğunu fark etti. Aşil’in de tıpkı Simba’nın babasıyla gurur duyduğu gibi kendisiyle gurur duymasını arzu etti. Uğruna canını verecek kadar onu çok sevdiğini bilsin istedi. Kendisinin hayatı boyunca hissetmediği baba şefkatini ve güvenini, oğluna tam anlamıyla verebilmek ve her ne olursa olsun, hep yanında olacağından emin olmasını istedi.

Derim bir Simba oldu, bir Simba’nın babası oldu... Bir geçmişe gitti, bir olduğu ana geldi... Bir çocukluğun acı dolu günlerine gitti, bir kendi çocuğunun mutlu olduğu bugünlere geldi... Derim film boyunca zihninde öylesi bir yolculuk yaptı ki; vardığı durağın, son durağı olsun istedi...

Film bittiğinde bile uzun süre kımıldamadan ekrana bak-

ANKA

maya devam etti. Öylesine kımıltısız oturuyordu ki, Aşil'in sesiyle kendisine geldi ve kalbi hakim olamadığı bir hızla atmaya başladı.

"Anne, ne olur bu gece de birlikte yatalım... Lütfen..."

Anka, en az Derim kadar hareketsizce oturduğu yerde, oğlunun sesiyle ona döndü. Derim'in durgunluğu, büyük bir dikkatle ekranı izlemesi öyle şaşırtıcı gelmişti ki, adamın film bitmesine rağmen hareketsizce oturması, aklından neler geçirdiğini merak etmesine neden olmuş ve o da düşüncelerinin içinde kaybolmuştu. Aşil'in uykulu gözlerine şefkatle bakarken dudaklarını araladı yavaşça. Bu gece de aynı şeyi kaldırabileceğinden emin değildi. Hele Derim'in mutfaktaki son tepkisinden sonra böylesi bir yakınlaşmaya gücü yoktu.

"Yalnız yatman gerektiğini biliyorsun Aşil. Çok büyüdün ama artık."

"Yine yalnız yatabilirim ama dün ben uyumuştum, babamın da bizimle yattığını hatırlamıyorum ki. Bir defacık ne olur?"

Anka dudaklarını büzerek oğluna bakarken gözlerindeki tasvip etmez bakışı Aşil'in fark ettiğini biliyordu. Kirpiklerini kaldırıp Derim'e çabuk bir bakış attığında onun yan gözle kendisine baktığını ancak müdahale etmeyeceğini anlamıştı. Anka'nın otoritesini sarsmayacaktı ve Aşil'in yanında bu konuda fikrini beyan etmeyeceğini belli ediyordu. Ancak bakışlarında öylesi garip bir ifade vardı ki öte yandan bunu istediğini de saklayamıyordu. Gözleri oğlu ve Anka arasında gidip geliyordu. Anka'nın anlık duraksamasından faydalanan Aşil hızla bedenini çevirdi ve bu kez babasına baktı yalvaran gözlerle. İkisi arasında yayıldığı yerde başı annesinin göğsünde ayakları babasının kucağındaydı.

"Baba lütfen... Lütfen bu gece de birlikte yatalım ama ben uyumadan önce olsun."

Derim zorlukla dudaklarını araladı ve boğuk bir sesle "Annen ne derse o oğlum. Annenin kuralları geçerli bu evde. Yalnız yatman gerekiyorsa, yalnız yatman doğrusudur." dedi mırıldanır gibi.

"Yarın yalnız yatsam ne olur ki? Beraber uyuduk ama ben bilmiyorum."

Aşil'in sızlanılcasına yaptığı isyan Derim'in çaresizce oğlunun gözlerine takılı kalmasına neden oldu. Aşil'e destek veremiyordu çünkü Anka yalnız yatması gerektiğini söylüyorsa, doğrusunun bu olacağını düşünüyordu. Oğluyla yatmayı o da istiyordu ancak Anka'yla tartışmasına yol açacak şekilde sorun çıkarmak istemiyordu. Bakışlarını medet umarcasına Anka'ya kaldırdı.

Anka önünde kıvranan iki erkeği izliyordu. Biri ısrar ediyor, diğeri bu ısrara karşılık veremiyordu. Derim'in de bunu istediğini görebiliyordu ama yine de kararı kendisine bırakıyordu. Bakışları beklentiyle babasına bakan Aşil'e indi. O an gözlerinin önüne Alin'le kendi çocukluğu geldi.

Çocukken onlar da Aşil gibi ısrarla annelerine yalvarırlardı hep birlikte yatmak için. Bazen işe yarar, bazense annelerinin otoritesini aşamazlardı ve babaları her defasında "*Patron anneniz. O ne derse, o olur.*" derdi gülümseyerek.

"Hiç bakma babana öyle, burada patron benim." dedi nihayet yumuşak şakacı bir otoriteyle. Aşil hızla tekrar yerinde dönerek bu kez annesine baktı hevesle.

"Lütfen anne... Sadece bu gece... Söz bundan sonra yalnız yatacağım."

Anka gözlerini kısıp yüzünü buruşturdu. Elini uzatıp oğlunun burnunu yavaşça sıkarken "Yalancı!" dedi gülümseyerek. Aşil kıkırdarken burnunu kurtarmak için yüzünü geri çekmeye çalışıyordu.

"Ama biz çok birlikte yatmadık ki..." dedi çocuksu bir sesle. "Kerem her hafta sonu anne babasıyla yatıyormuş."

Derim gözlerini devirerek başını çevirdi ve ağzının içinde kendi kendine mırıldanır gibi söylenirken Anka kendisine hakim olamayarak kahkaha attı. Derim'in o anki yüz ifadesi öylesine komikti ki kendisini tutmaya bile fırsatı olamamıştı. Derim ters ters Anka'ya baktı ve Aşil'in anlamayacağı alçak bir sesle söylendi.

"Sakın aklından saçma sapan şeyler geçirme yine! Ama

ANKA

duydun işte!”

Anka bu kez daha yüksek bir kahkaha attı. Derim, Aşil'in Kerem hakkındaki her beyanına öfkeyle yaklaşıyordu ve bu ona çok saçma görünürken aynı zamanda komik de geliyordu. Derim, Kerem'in adeta Aşil'e işkence ettiğini düşünüyormuş olmalıydı ve görünen o ki; bu fikir hiç hoşuna gitmiyordu. Ancak anlayamadığı şey, beş yaşındaki bir çocuğun bu kadar hassas durumları değerlendiremeyecek olmasıydı. Kerem için herkesin babası vardı ve normal sağlıklı bir ortamda büyüyen beş yaşındaki bir çocuğun farklı düşünmesi imkansızdı.

Anka, içten içe Derim'in tavrına gülerken, Derim'in kulaqlarında onun kahkaha sesleri çınlıyordu. Her defasında genç kadının gülümsemesine tutulup kalıyordu. Onun attığı her kahkaha içindeki şenlik ateşini harlıyordu ve bu kahkahaları daha sık duymak istediğini fark ediyordu. Yine takılıp kalmış gibi gözlerini genç kadının yüzünden alamıyordu.

“Tamam.” dedi Anka gülümsemesini sonlandıramadan oğluna bakarken. İşaret parmağını kaldırırken aynı zamanda sesinde pazarlık eden bir tonlama mevcuttu. “Ama yalnızca bu gece. Yarın kendi yatağında yatacaksın.”

“Söz!” diye bağırdı çocuk yerinden sevinçle fırlayarak. Koltuğun üzerinde zıplamaya başlamıştı ve yalnızca birkaç saniye sonra kendisini babasının üzerine attı. Derim kollarını açıp çocuğu göğsüne bastırdı ve başını eğerek saçlarını öptü. O an onun varlığına öylesine güçlü bir minnetle şükretmişti ki kalbi hissettikleriyle gümbür gümbür atıyordu.

“Ama önce banyo yapacaksın!”

Anka'nın tartışma kabul etmez ses tonuyla, Aşil hızla başını annesine çevirdi ve yüzündeki siteme eş itiraz kelimeleri ağzından çıkmadan Anka atıldı çabucak.

“Banyo yoksa birlikte yatmak da yok!”

Aşil'in omuzları düştü ve bıkkın yüzünü babasına kaldırdı. Dudaklarını sarkıtarak “Patron sen olsan ya!” dedi sızlanan bir tonla.

Bu kez alçak sesli kahkaha Derim'den geldi. Kaşlarını “ol-

maz" der gibi kaldırarak "Bence annenle başımı belaya sokmak istemezsin." dedi şakacı bir tonla.

"Ama benim başım hep belada. Sen de sok."

"Sen sevimlisin... Kotarıyorsun... Ben senin kadar şanslı değilim."

"Hani kurtulamıyorum ki?"

"Kurtuluyorsun demedim, kotarıyorsun dedim."

"O ne demek?"

Derim çocuğun meraklı ifadesine duraksayarak gözlerini ayırdı ve bir an düşünüyormuş gibi gözlerini bu kez yukarı kaldırdı. Yalnızca iki saniye sonra bakışlarını yine oğluna indirdi ve açıklayıcı bir tavırla "O andaki durumu kurtarmak." dedi yumuşak bir sesle.

"İyi iş çıkarmak yani. Ben hep iyi iş çıkarıyorum. Değil mi anne?"

Aşil destek bekleyen bakışlarını annesine çevirdi ve bu kez Anka söylendi.

"O Avcı'yı elime geçirirsem..."

Aşil kıkırdayarak yüzünü babasının göğsüne gömerken kısacak kollarını Derim'in gövdesine dolamaya çalışıyordu. Oğlunu izleyen Anka başını iki yana salladı ve gözlerini kaldırarak Derim'e baktı. Ve Derim'in ummadığı iş birliğine açık bir tavırla "Banyosuna yardım etmek ister misin yoksa bekler misin?" diye düz bir sesle sordu.

Derim duyduklarıyla hissettiği şaşkınlığı saklamaya fırsat bulamamıştı. Anka'dan bu yaklaşımı beklemiyordu ve nedense o an Anka'nın gecenin geri kalanında sırf Aşil için her şeyi normalleştirmeye çalıştığını hissetti. Başını olumlu anlamda sallarken kendi suratının da, en az yüzünü kaldırmış hevesle kendisine bakan Aşil kadar mutlu görüldüğünün farkında bile değildi.

"Yardım etmek istiyorum."

Anka, Derim'in cevabına yalnızca başını salladı ve üzerindeki battaniyeyi kaldırıp yerinden kalkarken göz dağı verir gibi "Pişman olmazsın umarım. Oğlunla banyoya girenin, şimdiye kadar kuru çıktığını görmedim." dedi sitemli bir

ANKA

sesle.

Aşil annesinin sözleriyle kıkırdarken, Derim'in suratına daha önce onda hiç görülmemiş bir mutluluk yayılmıştı.

Banyo tıpkı Anka'nın dediği gibi sonlanmıştı. Bornozunu giydirdiği Aşil'i, Derim kucağında taşıyarak tekrar odaya dönüp yatağın üzerine bıraktığında çocuk inanılmaz bir enerjiyle yatakta zıplarken, Anka elleri belinde, yorgun gözler ve ıslak giysilerle Aşil'e baktı bir süre.

Banyo süresince tüm kontrol ondaydı ve bu kez Aşil'in muzurluk yapmasına engel olmuştu ancak yalnızca kısa süreliğine, çocuğun bornozunu almak için arkasını döndüğünde olan olmuştu. Kaşlarını çatarak çoğu zaman sığınmaya çalıştığı otoriter tonla "Az kaldı, seneye kendi banyonu kendin yapacaksın, bak o zaman da yapabiliyor musun bunu?" dedi.

"Ama haksızlık!" diye bağırdı Aşil zıplamaya devam ederken. "Ben ıslakken sizin kuru kalmanız haksızlık!"

Derim kendisini savaştan çıkmış gibi hissediyordu ve onun üzerindeki giysiler de tıpkı Anka'nınkiler gibi ıslaktı. İlk defa bir çocuğun yıkanmasına yardım etmişti ve bu işin düşündüğü gibi kolay olmadığını öğrenmişti. Özellikle Aşil'le hiç kolay olmamıştı.

"Çünkü seni yıkayan benim! Benim kuru kalmam, senin ıslanman gerekiyor!" dedi Anka sinirli çıkmasına çalıştığı bir sesle. Aynı sinirli sesi bu kez Derim'e yöneltti. "Ve senin de bir daha onun eline düş başlığını vermemen gerekiyor!"

"Ayaklarını yıkacağını söylemişti!"

"Onun her dediğine inanma! Sahtekarın önde gideni!"

Aşil duyduklarıyla kahkaha atarken Derim suçluluk dolu yüzünü Anka'ya çevirmişti.

"Fark ettim!" dedi usulca ve ardından siteme benzer iğnелейici bir tonla "Kime çekmiş acaba?" diye mırıldandı.

Anka gözlerini kısarak Derim'e baktı ve imalı bir tonla "Doğru bir soru! Kime çekmiş acaba?" dedi. Derim'in bozu-

lan simasını yalnızca kısa bir süre izledikten sonra sert bir sesle "Ben odama gidip duş alacağım, sonra kuru bir şeyler giyeceğim. Sen de oğlunu giydirirsin artık. Giysilerini yatağın üzerine bıraktım." dedi, çenesiyle yatağın üzerindeki giysi yığınının göstererek.

Derim'in panik dolu gözleri birden açılırken önce bornozu içinde hâlâ zıplamaya devam eden Aşil'e sonra yeniden Anka'ya bakışları gidip geldi ve aceleye karşılık verdi. "Ben nasıl giydireyim?"

"Öğrenirsin işte!" İşaret parmağını Aşil'e uzattı bu kez. "Babana yardımcı ol! Kudurmaya da bir son ver."

Aşil zıplamaya devam ederken kolları bir aşağı bir yukarı hareket ediyordu. Bornozun içinde ıslak saçlarıyla çok sevimli bir görüntüsü vardı ancak Anka onun sevimli bir canavar olduğunu çok iyi biliyordu. Annesinin tüm uyarılarına rağmen oyuncu tavrına son vermemiştir ve bilmiş bir tavırla "Kolay iş baba. Bence kotarırsınız." dedi eğlendiği belli yüksek bir sesle.

Derim hızla başını Aşil'e çevirdi ve yeni öğrendiği kelimeleri bu kadar kolay kavrayıp kullanmasına şaşırarak baktı oğluna. Anka sitemle başını iki yana sallarken "Ayrıca fark ettiysen, yanında kullandığın kelimelere de dikkat et." diye söylendi.

Rahat hareket etmek için banyo öncesi üzerine giydiği ve şimdi ıslanmış olan bol siyah tişörtü çekiştirerek yüzünü buruşturdu. Üzerindeki tayt da ıslaklıktan nasibini almıştı. Arkasını dönerken tehdit edencesine "Geri geldiğimde üzerinde pijamalarınla yatakta olmazsan, bu gece kendi odanda uyursun küçük bey." dedi.

Odadan çıkarken Aşil'in telaşla "Baba hemen giyinip yatalım yoksa annem dediğini yapar." diyen sesini duyduğunda yüzünde oluşan gülümsemeyi onun görmediğine memnun olmuştu.

"Önce benim giyinmem daha mantıklı sanki. Hatırlarsan sen ıslatmıştın beni."

"Ama şaka yapmıştım."

ANKA

"Bence annen öyle düşünmüyor."

"Annemi kandırmam zor oluyor."

"Bu benim zekamı hafife aldığın anlamına mı geliyor?"

Anka kapının dışında bir omzunu duvara yaslamış, baba oğulun konuşmasını dinliyordu. Üzerindekileri değiştirmesi gerekiyordu ama bu konuşmayı kaçırmak istememişti. Derim, karşısındakinin beş yaşında bir çocuk olduğunu hâlâ kavrayamamış gibiydi çünkü ses tonu sanki büyük biriyle ciddi bir konuşma yapıyormuş gibi çıkıyordu. Anka düşünceli bir ifadeyle kaşlarını çatmıştı ve pür dikkat konuşulanları dinliyordu.

"Nasıl yani? Zeka hafif mi oluyor? Ama Avcı, az ya da çok olduğunu söylemişti. Mesela bende çok varmış." Aşil'in meraklı şaşkın sorusuna Derim geçiştirir bir karşılık verdi.

"Fark ettim. Epey var sende, doğru. Bunu sonra açıklayacağım, önce uslu uslu beni beklemen gerek, üzerimdekileri iki dakikada değiştirip yanına geliyorum ve sonra seni giydireceğiz."

Derim'in büyük yatak odasında, yatağın solunda kalan kapıdan, giyinme odasına geçtiğini anladı Anka ve kendisi de yaslandığı duvardan uzaklaşarak odasına yollandı. Dün gece uyudukları oda yerine bu gece Derim'in odasında yatmalarına Aşil karar vermişti. Derim'in odası çok büyüktü ve çocuğun o odayı daha çok sevdiği belliydi. Derim'in banyosunu kullanmak istemesi de bu yüzdendi. Devasa banyonun içinde, cam panellerin çevrelediği duş bölümü ile birlikte ayrıca üçgen şeklinde derin ve büyük bir küvet bulunuyordu. Aşil'in bu küveti havuza dönüştürme niyetine Anka zorlukla engel olmuştu. Derim'in yardımını inkar edemezdi. Anka'nın yaptırması gereken banyonun uzayacağını düşündüğü için kaçındığı bu fikirden, ertesi gün havuzda zaman geçireceklerine söz vererek uzaklaştırmıştı oğlunu.

Anka kendi odasının içindeki banyoda hızlı bir duş alarak çıktı. Kolundaki sargıyı çıkarmak zorunda kalmıştı ve geniş bir yara bandının yeterli olacağını düşünmüştü. Neyse ki derin bir yara değildi. Bu kadar ince bir çizikle atlattığı

için epey şanslıydı. Henüz yerleştirmedeği valizinin içinden, temiz çamaşırlarla birlikte yeni bir tayt ve uzun kollu gri bir tişört çıkardı. Çamaşırlarını hızla üzerine geçirip, diğerlerini de gittikten sonra saçlarına sardığı havluyu çözerek tekrar banyoya girdi. Saç kurutma makinesiyle hızlı hareketlerle saçlarını olabildiğince kurutmaya çalıştı ancak buna daha fazla tahammül edemeyince, az da olsa nemli halde bırakmaya karar verdi. Odadaki işini bitirince seri adımlarla dışarı yöneldi ve Derim'in odasına yollandı tekrar.

Bu durum ona hem tanıdık hem de garip geliyordu. Tanıdık geliyordu çünkü geçmişte aylar boyunca onunla aynı odada birlikte yatmıştı. Garip geliyordu çünkü tüm olanlardan sonra geldikleri noktada bunun devam ediyor oluşu henüz kolaylıkla kabulleneceği bir durum değildi ancak Aşil söz konusu olunca eli kolu bağlanıyordu.

Tıpkı geçmişte oğlunun adını koyarken düşündüğü gibi Aşil onun tek zayıf noktasıydı ve daha çok kereler onun hatırı için sindirmekte zorlandığı çoğu şeye boyun eğeceğini biliyordu. İsteddiği tek şey; Aşil'in gelecekte geriye dönüp baktığında, çocukluğuna dair hissettiği tek şeyin mutluluk olmasıydı. Sevgiyle çevrelendiğini, anne babasının onu çok sevdiğini, onun mutlu ve güvende olmasını sağlamak için her şeyi yaptıklarını düşünmesi; tek hedefiydi.

Anka geçmişe dair anılarını ne zaman düşünse, içinde hissettiği o sıcaklığı ve mutluluğu, Aşil'in de gelecekte hissetmesini istiyordu. Bunun için her şeyini verebilirdi. Oğlunun yüreğinde çocukluğuna dair tek bir leke istemiyordu ve bunun için verilmesi gereken her ödüne boyun eğmişti. Belki hayatta hiç kimseye ve hiçbir şeye boyun eğmemişti ama oğlunun mutluluğu söz konusu olunca bir an bile başka türlü-sünü düşünemiyordu.

Derim'in odasına girdiğinde birbirine benzer iki kafa, aynı yastığa başlarını koymuş yüzleri birbirlerine dönük alçak sesle konuşuyorlardı. İlginç olanı ise Fransızca konuşuyor olmalarıydı. Anka kapının girişinde bile Derim'in oğluna bakan gözlerinin hayranlıkla parladığını fark ediyordu.

ANKA

Aşil'in çocuksu ince sesi, ciddi yüz ifadesine öylesine tezat ki, Anka gülmemek için dudaklarını birbirine bastırdı. Seyrettikleri animasyon hakkındaydı sohbet.

"Ama Simba'nın suçu yoktu aslında. Tamam yaramazlık yapmıştı ama öyle olacağını nereden bilsin ki? Sence babası ona küsmüş müdür?"

"Hayır. Küsmemiştir. Babalar çocuklarına küsmezler, sadece onları korumak isterler."

Derim oğluna yumuşak bir sesle karşılık verirken ses tonu söylediklerine tüm yüreğiyle inandığını belli eden bir güvenceye sahipti.

"Sen de beni hep korur musun baba?"

"Elbette! Ne olursa olsun, ben hep senin yanında olacağım ve hep koruyacağım."

"Yaramazlık yapsam bile mi?"

"Yaramazlık yapsan bile ben hep senin yanında olacağım."

"Senin baban da hep senin yanında mıydı baba? O da seni koruyor muydu?"

Aşil'in sorusuyla Derim bıçakla kesilmiş gibi derin bir sessizliğe gömüldü ve huzursuzca yerinde kıpırdadı. Tam o esnada yan gözle Anka'nın kapının girişinde olduğunu fark ettiğinde, konunun kapanmasına sevinerek aceleyle "Annen de geldi işte..." dedi alçak bir sesle.

Aşil başını hızla çevirip mutlu bir yüzle gülümsedi ve ayaklarıyla üzerindeki yorganı ittirerek hareketlendi. "Anne! Hadi gel..." dedi hevesle, eliyle annesini çağırarak. Yatağın içinde doğrulmaya çalışırken bir yandan yorganı kaldırmaya çalışıyordu annesine yer açmak için. Anka şefkatle gülümseyerek ilerledi, yatağın diğer tarafına geçerek ucuna oturdu ve bacaklarını yatağın üstüne kaldırdı. Derim de aynı anda yatağın içinde hareketlenmişti ve sol dirseğini yatağa dayayarak doğruldu. Anka kucağına tırmanan çocuğa sarılarak boynuna dudaklarını bastırdı.

"Oh mis gibi kokmuşsun. Saçların da kurumuş." dedi saçlarını okşayarak.

"Babam kuruttu." dedi Aşil gururlu bir tonla.

Anka yan gözle Derim'e bakıp yeniden oğluna döndü.

"Aferin ikinize de o zaman."

Derim gözlerini devirip oflarcasına bir nefes koyuverdi ve başını yastığa bırakarak sırt üstü yattı.

"Çocuk olan o. Benim aferine ihtiyacım yok. Islak saçla yatıracak değildim." dedi söylenerek. Gerçi belli etmek istemese de, büyük bir aferini hak ettiğini düşünüyordu çünkü yerinde duramayan Aşil'i giydirmek için akla karayı seçmişti. İki kez pijamasını ters giydirmişti ve Aşil kahkahalarla gülmüştü. Küçük çocukta maskara olmak hoşuna gitmese de, daha önce tecrübe etmediği şeyler konusunda hızlı bir ilerleme kaydettiğini düşünüyordu.

Anka onu duymazdan gelerek Aşil'i kucağından indirdi. "Hadi bakalım küçük bey. Artık yatma vakti, yerleş bakalım yerine." derken çocuğu yatağın ortasına yatırdı ve kendisi de yerine yerleşerek yorganı üzerlerine örtmeden önce yastığını ortaya doğru kaydırды. Derim, Anka'nın hareketlerini izleyince hemen başını kaldırıp o da yastığını ortaya kaydırarak birleştirdiler ve Aşil için gerekli konforu sağladılar. Anka nihayet tam anlamıyla yerleştiklerine kanaat getirerek, oğlunun yanına uzandı ve yorganı üzerlerine kapadı.

"Işığı kapatabilir misin?" diye sorunca, Derim bu sorunun kendisine yöneltildiğini anlayarak elini yan tarafındaki komodinin üzerine uzattı ve küçük bir kumandaya basarak içeriği karanlığa boğdu. Birkaç saniye sonra Derim'in yattığı taraftaki komodinin üzerindeki abajurdan ortaya çıkan zayıf ışık, odayı gömüldüğü karanlıktan çıkardı ve içerisi az da olsa gözle görüşe açık bir atmosfere büründü. Komodinin üzerine bırakılan kumandanın çıkardığı ses duyulur duyulmazdı.

Aşil ikisinin ortasında sırtı üstü yatarken, yüzünde huzurlu bir gülümse vardı. İki elini de yanlarına uzatarak bir eliyle babasının, diğer eliyle annesinin ellerini kavradı ve ikisini de çekerek kendi karnının üzerine koydu. Üçünün elleri birbirinin üzerindeydi.

ANKA

"Çok mutluyum..." dedi Aşil mest olmuş bir tonla.

Anka başını hafifçe kaldırdı ve oğlunun saçlarının üzerine dudaklarını bastırdı.

"İyi geceler bebeğim."

Birkaç saniye sonra Derim'in dudakları da Aşil'in başına dokunmuştu.

"İyi geceler oğlum."

"İyi geceler anne... İyi geceler baba... İkinizi de çok seviyorum."

Aşil'in derin bir nefesin ardından mutlu bir tonla sarf ettiği kelimelere aynı anda iki alçak ses karşılık verdi.

"Biz de seni çok seviyoruz oğlum..."

"Biz de seni çok seviyoruz bebeğim."

Odaya derin bir sessizlik hakim olmuştu. Aşil, yüzünde mutlu bir gülümseme ile gözlerini kapamasının ardından yalnızca dakikalar içinde uykuya dalmıştı. Derin ve düzenli solukları hem Derim hem de Anka için, belki de hayatları boyu en çok sevecekleri tek sestti. İkisi de bu düzenli sesi, odayı kaplayan derin sessizlik içinde dinlerken kendileri neredeyse soluk almaya korkar gibiydiler.

Derim, derin sessizliğin içinde gözleri açık odanın tavanına bakarken o an hissettiği huzurun hiçbir şeyle boy ölçüşmeyeceğini düşünüyordu. Bu anı dondurmak ve hayatının sonuna kadar bu anda kalmak istiyordu. Keskin kulakları en sevdiği iki canlının nefeslerine odaklanmıştı ve alçak soluklar beyninin içinde yankılanan henüz notalara dökülmemiş harika bir senfoniye dönüşüyordu. Yüzünde belli belirsiz huzurlu bir gülümseme oluşmuştu. Bir eli oğlunun ve sevdiği kadının ellerinin üzerinde dururken diğerini başının altına sıkıştırmıştı. Mutluydu. Her şeye rağmen şu an çok mutluydu. Hayatı boyunca yaşadığı tüm acılar, adeta yaşadığı o anla silinip yok olmuş gibi hissediyordu. Huzurlu derin bir nefesi ciğerlerine çektiğinde; göğsü, şişerek yükseldi ve nefesini yavaşça bırakırken yeniden aşağı indi. Onlarla aynı havayı solumak ruhuna ilaç gibi geliyordu.

Anka tıpkı Derim gibi gözleri tavana dikili sessizce yat-

maya devam ediyordu. Aşil çoktan derin bir uykuya gömülmüştü ve bugünkü yorgunluğu düşünülürse sabaha kadar uyanmayacaktı. Uykuyu seven bir çocuktü ve sabahları uyandırmakta çektiği zorluk bunu da kanıtlıyordu çoğu zaman. Onun da düşünceleri kafasının içinde cirit atıyordu. Derim'le yine aynı odada, aynı yatakta yatıyor olmak bu noktaya tekrar nasıl gelmiş olabileceklerini sorgulamasına neden oluyordu. Gerçi şimdi ortalarında yatan küçük beden bunun nasıl olmuş olabileceğini gösteriyordu ama yine de geçmiş düşününce bunca senenin ardından ve tüm yaşananlardan sonra inanılmayacak kadar garipti durumları.

"Baban neden anneni öldürdü?"

Anka, kelimeler alçak sesle dudaklarından çıktıktan birkaç saniye sonra bile konuşanın kendisi olduğuna inanmakta zorluk çekti. Ne ara bu düşüncelere gelmiş ve bu soruyu sormuştu şaşkıındı. Kaşları çatılırken tedirginlikle yan gözle Derim'e baktı çabucak. Derim'in yüzü ciddi, bakışları tavana dikiliydi.

"Uyuyor olsa bile Aşil'in yanında düzgün konuşmam gerektiğini söylemiştin."

İfadesiz bir sesle karşılık vermişti Derim. Anka tıpkı ona benzer bir tonla "Küfretmeden de cevap verebilirsin." dedi, yine alçak sesle.

"Bunu başarabileceğimi sanmıyorum."

Derim'in kestirip atar gibi verdiği karşılık sıkkın bir tonla çıkmıştı. Bu konuyu konuşmak istemediği yerinde huzursuzca kıpırdanmasından anlaşılıyordu. Anka, elinin üzerinde olan elin kasıldığını ve avuçlarındaki ellere daha sıkı tutunduğunu hissediyordu. Gözleri aşağı inerek Aşil'in karnının üzerinde duran birbirine dolanmış ellere baktı. Bu akşam mutfakta şahit olduğu Derim'in yıkık hali saatlerdir zihninden gitmiyordu ve o kırgınlık huzursuz edici bir kaşıntı gibi sürekli zihninde dolaşıyordu.

Nerden geldiğini bile bilmediği bir teselliyle "Bu akşam mutfakta söylediğim şey sadece şakaydı." dedi.

"Senin gözündeki yerimi biliyorum." diyen Derim'in al-

ANKA

çak sesi bastırmaya çalıştığı kırılganlığını belli ediyordu. "Derin etme, haklısın böyle düşünmekle." diye devam etti aynı tonla

Anka birkaç saniye boyunca adamın dediklerini düşünüyordu. Şu an uykusu yoktu ve kafasına takılanlara bir cevap alamadan uyuyabileceğini de sanmıyordu. Yerinde hareketlenirken Aşil'in üzerinde, Derim'in eli altındaki elini yavaşça çekti ve sağ yanının üzerine dönerek dirseğini yastığa dayadı ve çenesini de avucuna yerleştirdi. Sol elini biraz evvel sağ elinin olduğu yere uzattı ve bu kez kendi eli Derim'in elinin üzerine kapandı.

Derim yan gözle onun hareketlerini takip ediyordu ve biraz evvel elinin altından çekilen elle hissettiği hayal kırıklığı tekrar kendi elinin üzerine konan elle birlikte buharlaşarak yok oldu.

"Konuşalım." dedi Anka düz sesle.

Derim birkaç saniye ona baktı ve o da tıpkı onun gibi hareketlenerek pozisyonunu değiştirdi. Ancak bu kez sağ elini uzatarak hem oğlunun iki elini, hem Anka'nın onun üzerindeki elini avucunun içine aldı. Tıpkı genç kadın gibi dirseğini yastığa dayayarak çenesini sol avucuna yerleştirdi.

"Ne konuşalım?" diye sordu alçak sesle. Gözleri çabucak Aşil'i kontrol etmişti.

"Çok derin uyuyor. Uyanmaz merak etme."

Anka'nın açıklayıcı sesiyle gözleri kadına çevrildi. Anka'nın sonraki sorusu bir an gözlerinin şaşkınlıkla açılmasına neden oldu.

"Çikolatalı mı yoksa zencefilli mi kurabiye seversin?"

Derim sorulan sorunun ciddiyetini çözmeye çalışır gibi baktı kadına hayretle. Kirpikleri hızla kırışırdı. Anka onun yaşadığı şaşkınlığa açıklık getirmek ister gibi devam etti konuşmaya. Ses tonu herhangi bir duygu barındırmıyordu sanki sıradan bir konu hakkında sohbet ediyorlarmış gibiydi.

"Aşil sen döndüğünde kendi yaptığın kurabiyelerden getirecekti sana. Yani evi bastıkları sırada kurabiye yapıyorduk... Ama bana sorduğunda bu soruya cevap veremedim ve ikisini birden yapmayı teklif ettim. Sonra aslında senin hakkında

kişisel hiçbir şey bilmediğimi fark ettim. Aşil sorduğunda senin hakkında doğru ya da yanlış verebileceğim bir cevabım yok. Ama ona yanlış bilgi de vermek istemiyorum. O yüzden soruyorum. Çikolatalı mı seversin, zencefilli mi?"

"Çikolata sevmiyorum."

Derim düşünceli bir sesle karşılık vermişti. Anka'nın uzun uzadıya yaptığı açıklamayı kafasında oturtmaya çalışıyordu. Aşil'le birlikte kendisine kurabiye yapıyor olmalarının hoşuna gittiğini fark etti ve bakışları genç kadına dikilirken hafifçe gülümsedi.

"Ben de sevmem." dedi Anka burnunu kıvrarak. Düşünceli bakışları Derim'in omzunun üzerinden ileriye kilitlendi birkaç saniye boyunca.

Derim "Sen zencefilli mi seviyorsun?" diye sordu merakla.

"Aslında ben kurabiye sevmiyorum. Ama Aşil seviyor. Hem birlikte yaparken iyi vakit geçiriyoruz. Sanırım kurabiyeleri yemekten ziyade Aşil'le birlikte yapmaktan hoşlanıyorum."

"Peki sen ne seversin?"

"Abur cubur sevmiyorum." dedi Anka omuz silkerek. Tekrar bakışlarını Derim'e dikti. "Zencefilli kurabiye mi seviyorsun yani sen?"

"Daha önce ne sevip sevmediğimi hiç düşünmedim. Genelde yiyecek ne varsa onu yerim. Özel tercihlerim yoktur. Yiyecek ayırmam yani."

"Evinde Fransa'nın en iyi aşçılarından birini bulunduran adam mı diyor bunu?" Anka'nın sesi kinaye doluyken kaşının birini alayla kaldırmıştı.

"Yiyecek ayırmam dedim. Aşçı ayırmam demedim... Yediklerimin ne olduğuyla değil, iyi olmasıyla ilgileniyorum."

Anka dudağını bükerek bakışlarını yukarı kaldırırken başını ağır ağır sallamıştı. Derim onun yüz ifadesini öyle sevimli bulmuştu ki gülümsemeden edemedi. Birbirlerine yüzleri dönük alçak sesle konuşmaya devam ederken arada oluşan sessizlikte Aşil'in huzurlu nefeslerini dinliyorlardı.

"Yarın neden geç geleceksin?" diye sordu Derim meraklı

ANKA

bir tonla.

"Akşam poligonda talim yapacağım. Düzenli eğitimlerden biri sadece."

Anka duraksamadan doğal bir sesle karşılık vermişti.

"Burada olduğun süreyi azaltmaya çalışıyorsun diye düşünmüştüm."

Derim'in dürüstçe çıkan sesine Anka bakışlarını indirerek adama baktı ve aynı doğal tonla "O da var tabii." dedi aynı dürüstlikle.

Derim'in dudaklarından kısık sitemli bir gülüş çıkarken onun açık karşılığını da takdir etmeden yapamadı. Anka o sırada adamın çarpık erkeksi gülüşüne bakıyordu düşünceli gözlerle. Derim'in doğal duruşu halihazırda fazlasıyla çekiciyken bir de o çarpık gülüşü ona çok daha fazlasını katıyordu. Anka aklından geçen düşüncelerle istemsizce kaşlarını çattı. Bir adam nasıl olur da hem bu kadar erkeksi ancak aynı zamanda da bu kadar çocuksu olabiliyordu gerçekten çok merak ediyordu.

Derim aşağı inen kirpiklerini kaldırdı ve yine göz göze geldiler. Kızın düşünceli mavi gözleri odanın loş ışığında bile öyle etkileyici bir ışıkla parlıyordu ki hiç usanmadan saatlerce o gözlerle bakabileceğini hissediyordu.

"Bir sonraki gün ne uyduracaksın?" diye sordu alaycı bir tonla.

"Bulurum bir şeyler." dedi Anka hiç duraksamadan omuz silkerek. Derim onun yüzünde oluşan çocuksu kurnazlığa kısık sesle gülünce Anka yine kaşlarını çatarak adama baktı.

"Ne gülüyorsun?" dedi kızgın bir tonla.

"Benden kaçmaya çalışıyorsun ama faydasız olduğunu göremiyorsun."

Anka gözlerini kısarak adama baktı aynı kızgınlıkla. Derim kirpiklerini indirerek gözleriyle ortalarında yatan çocuğu işaret etti. "Ondan vazgeçmedin... Bu benden de vazgeçmedin demektir. Benimse sizden vazgeçmeye hiç niyetim yok... Kaçmaya çalışman anlamsız sadece."

"Sana kızgınlığım ne kadar büyük olursa olsun kendi ço-

cuğumdan vazgeçmemi gerektirmez. O apayrı bir yerde.”

“Biliyorum... Sen de benim için apayrı yerdesin.”

“Yaptığın her şeyin boş bir kin uğruna olduğunu düşünürsek, benim senin için ayrı bir yerde olmamın hiçbir anlamı yok. Çünkü böyle bir şey yok. Her şeyi unutup maziye gömecek değilim.”

“Gömmeni beklemiyorum zaten. Haklısın... Yaptığım kötülüklerin telafisi yok. Anlamsız ve haksız bir amaç uğruna olduğunu da görebiliyorum şimdi. Ama bedeli ne olursa olsun ödemeye de razıyım. Çünkü o zamanki akılsızca ve acımasızca attığım her adım, seni bana getirdi. Sırf bu nedenle bile her bedele razıyım.”

“Seni affetmem imkansız...” diye mırıldandı Anka başını iki yana sallayarak.

“Affetme...” dedi Derim kederli alçak bir sesle. “Sevmen de mi imkansız?” diye sordu medet uman bakışlarla.

Anka tıpkı onun gibi kederle baktı ona. “İnsan affetmediği birini sever mi?”

“Sevmez mi?”

“Nasıl sevsin? Ona yapılanı nasıl unutsun? Nasıl güvensin?” dedi Anka imkansız bir şey sorulmuş gibi.

Derim titreyen kirpiklerini yavaşça aşağı indirdi. Gözleri önce oğluna kilitlendi. Birkaç saniye sonra yavaşça kirpiklerini yukarı kaldırıp yeniden genç kadına baktı duru gözlerle.

“Tam beş yıl boyunca senin uğruna oğlumdan uzakta, ona hasret yaşadım. İstedim ki onun yüzüne bakacak yüzüm olsun... İstedim ki senin yüzüne bakacak yüzüm olsun... Benim hayatımda, sizden başka hiç iyi bir şey olmadı. Sen benim sahip olduğum ilk ve tek iyi şeydin... Çok kötülük yaptım sana...” dedi hayıflanan kasvet dolu bir tonla. “Beş yıl boyunca sizin karşınıza, size layık bir şekilde çıkmak için çabaladım... Yaptıklarımın kefareti ödemek istedim. Ödedim... Ödemeye devam edeceğim... Ufacık bir şans da mı veremezsin?”

Anka karşılık vermeden elini yavaşça Derim’in elinin altından çekti. Yerinde hareketlendi ve sırt üstü yatarak gözle-

ANKA

rini tavana dikerken ellerini de karnının üzerinde birleştirdi. Ruhu darmadağındı. Kendisini bir araya getiremediği parçalara bölünmüş gibi hissediyordu. Hayatı boyunca böylesi büyük bir dilemma yaşamamıştı.

Derim elinin altından çekilen elle birlikte, kaybettiği temasın içinde yarattığı boşluğa dayanmaya çalışıyordu. Oda-
nın içini yeniden uzun süren bir sessizlik kapladı. Nihayet bu sessizlik Anka'nın düz bir sesle konuşmaya başlamasıyla son buldu.

"Seni affetmem imkansız. Bana yaptıklarını unutmam da imkansız. Bunu yaparsam ben, ben olmaktan çıkarım ve inandığım her şeye akabinde kendime ihanet etmiş olurum."

Derim duyduğu sözlerle birlikte sırtında yine o taşıdığı yükün amansız ağırlığını hissetti ve sanki kolları bu ağırlığa dayanamıyormuş gibi ağır ağır yerinde hareketlenerek tıpkı öte yanındaki genç kadın gibi sırtı üstü yatarak gözlerini kederle tavana dikti. Yalnızca ortalarında yatan minik beden düzenli soluklarının karıştığı birkaç dakika süren sessizliği yeniden Anka'nın özlem dolu, yumuşak fısıltılı sesi bozdu.

"Ben çok güzel bir çocukluk geçirdim biliyor musun? Kısa sürdü ama bir ömre yetecek kadar güzeldi çocukluğum. Annem harika bir kadındı... Babamın ne kadar mükemmel bir adam oluşunu anlatacak kelime bulamıyorum... Öyle müthiş bir adamdı ki... Ben sevmeyi anne babamdan öğrendim. Öyle derinlerimize işlediler ki sevgiyi; onların kaybindan sonra sağlamca ayaklarımızın üzerinde durabildiysek; bize öğrettikleri sayesinde. Ağır badireler atlattık ama her seferinde bize öğrettikleri gibi birbirimize tutunarak ayağa kalktık... Bizi bir arada tutan şey, bize öğretilen sevgiydi. Ben çocuğumun da aynı hislerle büyümesini istiyorum. Biliyorum dünya kötülüklerle çevrili, kötü insanlar her yerde var. Ama onu yıkan an; kaybettiği an, yüreğinde sevgi barındırmadığı an olacak. Oysa ben çocuğumun hiç yıkılmamasını istiyorum."

Anka yavaşça başını yana çevirdi ve düz bakışlarla Derim'e baktı.

"Senin yüreğin kin ve nefretle kaplı. Senin yüreğin kap-

kara. Söylesene; yüreği kara bir adam sevilebilir mi? Senin yüreğinde nefretten başka bir şey yok ki.”

Derim yavaşça başını yana çevirdi ve berrak gözlerle baktı genç kadına.

“Aşk var.” dedi yumuşak bir sesle, ardından aynı tonla devam etti.

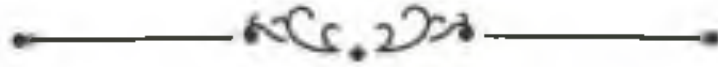
“Aşk var... Sen koydun onu yüreğime... Bana öğrettin bunu... Bilmediğim birçok şeyi öğrettin bana.”

Anka başını iki yana salladı inatla ve sitem dolu bir alaycılıkla gülümsedi.

“Bu dediklerine inanmıyorum.”

“Biliyorum...” dedi Derim yumuşak bir sesle onaylayarak. “Biliyorum inanmadığını... Ama sen de bir zamanlar pes etmemiştin. Ben de tıpkı senin gibiyim. Asla pes etmem... Seni sevdiğime inandıracağım... Bir gün mutlaka inandıracağım.”

10. BÖLÜM

Anka kurulu bir saat gibi sabah gözlerini açtığında telefonun alarmı henüz çalmamıştı. Yavaş bir hareketle yerinde dönerek gece Aşil'in banyosunu yaptırmadan önce komodinin üzerine bıraktığı telefonuna uzandı ve saate baktı. Altı kırktı. Usulca üzerindeki yorganın ucunu kaldırıp yataktan çıkmaya hazırlandığında arkasından gelen fısıltı gibi sesi duydu.

"Nereye?"

Derim yarı merak yarı tedirginlikle sormuştu soruyu. Yataktaki belli belirsiz hareket bile hemen gözlerini açmasına sebep olmuştu.

"Hazırlanmam lazım. İşe gideceğim."

Anka doğal bir tonla cevap verirken yerinden kalkmış yatağın yanında dikilmişti bile. Eğilerek yorganı düzeltti ve Aşil'in üzerini örttü. Başını aşağı eğerek dudaklarını çocuğun sıcak boynuna gömdü ve usulca kokusunu içine çekerek öptü. Bu gece daha öncekilere göre beklenenden az tur atmıştı yatağın içinde. Şimdi yüzüstü yatarken bir ayağı yine babasının üzerindeydi. Derim yerinde hareketlenince Anka fısıltılı bir sesle "Sen kalkma. Uyandığında seni yanında görürse mutlu olur." dedi çabucak.

"Sen gittikten sonra dönerim yanına." diye mırıldandı Derim, yavaşça Aşil'in ayağını yatağa bırakırken.

"Sen hazırlanana kadar kahvaltıyı hazırlamalarını söyleyeyim."

"Kahvaltı yapmayacağım. Hemen çıkmam lazım. Merkez'e gidince atıştırırım bir şeyler."

"Ne yani? Aç mı gideceksin? Bir şeyler yedikten sonra çık."

Derim tasvip etmez bir yüzle ona baksa da Anka kısacık bir süre gözlerini ona dikti ve inatçı bir ifadeyle kaşlarını kaldırdı karşılık vermeden. Topuklarının üzerinde dönerek odanın kapısına yöneldi. Odadan çıkıp kendisi için ayrılan odaya girdi ve doğrudan banyoya yollandı.

On beş dakika sonra banyodaki tüm ihtiyaçlarını karşılamış, bornozla yeniden odaya dönmüştü. Valizinden siyah dar bir kot, krem rengi balıkçı yaka bir kazak çıkardı ve çabucak üzerine geçirdi. Saçlarını at kuyruğu yaparak lastik bir tokayla tutturdu. Yatağın üzerinde duran çantasının içine telefonunu attı. Valizin yanında duran siyah süet yarım botlara uzandı. Yatağın ucuna oturarak giyindikten sonra aynı renkteki süet kısa ceketini ve çantasını eline alarak kapıya yönelirken aklında yapacaklarını sürekli liste yapıyordu. Beyni tam randımanlı bir makine gibi durmaksızın çalışıyordu.

Öncelikle evin durumunu Avcı'yla konuşması gerekiyordu. Bir an evvel evlerine geçmeleri gerekiyordu. Aşil'in burada mutlu olduğunu biliyordu ancak bu düzene alışırca sonrasında çok daha büyük zorluk çekecekti. Alışkanlıklar çok kolay kazanılırdı ve Aşil'in şu anki duruma yatkınlığını göz ardı edemezdi. Eski düzenleri herkes için çok daha sağlıklı olacaktı. Kendisine sürekli Aşil'in de anne babası ayrı diğer çocuklardan farklı olmadığını tekrarlıyordu. Sonuçta medeni bir şekilde durumu yönetebilirlerse bu ayrılık Aşil için travmatik düzeyde olmayacaktı.

Avcı ile Alin'in çıkışını da konuşmaları ve planlamalar yapmaları gerekiyordu. Kafasının içinde sanki bir not kağıdı vardı ve liste gittikçe uzuyordu. Gece Derim'le konuşmak istediği şeyleri konuşamadığını biliyordu ve soruları gittikçe çoğalıyordu. Derim konusundaki inadına neyin sebep olduğunu bilmiyordu ancak onunla ilgili şeyleri yalnızca ondan duymak istediğini biliyordu. Belki Mehmet Aydar'ın ağzını

ANKA

yoklayabilirdi, hatta; belli ki Handan'ın da çoğu şeyden haberi vardı ve onu da yoklayabilirdi fakat bunları çabucak kafasından uzaklaştırıyordu.

Derim hakkında kimseyle konuşmak istemiyordu. İkisi arasında başlamış olan her şey yalnızca ikisi arasında devam etmeliydi ve Anka da bilmesi gerekenleri yalnızca ondan öğrenmeliydi. İlk elden bilgi her zaman onu en çok tatmin eden şeydi ve başkalarını halihazırda karmaşık olan bu duruma karıştırmak istemiyordu.

Odadan çıktığı anda Derim'le burun buruna geldi ve istemsizce sıçrayarak bir adım geri gitti. Derim üzerinde siyah bir eşofman altı ve beyaz uzun kollu tişört, elinde tuttuğu ve ona uzattığı fincanla karşısında dikiliyordu. Üzerindekiler bir gece evvel yatağa girerken giydikleriydi fakat ek olarak ayaklarında siyah spor ayakkabılar vardı. Demek ki üzerini değiştirmemişti ve yeniden Aşil'in yanına döneceği konusunda ciddiye. Dumanı tüten fincandan gelen koku baş döndürücüydü.

"Kahve." dedi Derim elindekini uzatarak.

Anka şaşkınlıkla gözlerini adamın elindeki fincana indirdi.

"Sabahları önce kahve içmeyi seviyorsun." diyerek devam etti Derim tedirgin bir yüzle. Adeta yanılmadığını bilmek ister gibi genç kadına bakıyordu.

Anka tereddütlü bir tavırla elini uzatırken başını salladı ve şaşkın gözleri Derim'e çevrildi.

"Zahmet etmene gerek yoktu." dedi alçak bir sesle.

Derim bir adım yana kayarak onun geçmesi için yol verdi ve birlikte koridorda ilerlemeye başlamadan önce Anka fincanı dudaklarına götürüp bir yudum aldı. Damağında hissettiği tatla gözlerini yumarak ilk yudumun tadını çıkardı ve gözlerini yeniden aralarken neredeyse azarlar gibi "Gerçekten her şeyin iyisini biliyorsun." diye mırıldandı. Kahve enfesti.

Derim'in yüzünde belli belirsiz bir gülümseme peyda oldu.

"Biliyorum evet." derken gözleri kızın üzerine kilitlen-

mişti. Söz ettiğinin kahve olmadığı aşikardı ve Anka gözlerini çabucak ondan kaçırarak ileri doğru adımlamaya başladı. Yanında Derim de onunla birlikte yürürken koridoru takip ederek merdivenlere ulaştılar. Anka merdivenlerin başında bir yudum daha alırken düz bir sesle konuşmaya başladı.

"Soracaklarım henüz bitmedi."

"Farkındayım."

Anka hızlı bir yan bakış attı adama ve ilk basamağa indi.

"Lee ile konuştuklarını da henüz sormadım. Her şey yolunda mı?"

"Sorun yok. Jan'la plan üzerinde çalışıyoruz. Bugün üzerinden geçmemiz gereken birkaç şey var sonra çarşamba gecesi yola çıkacağız."

"Daha erken çıkacağınızı düşünüyordum."

"Aşil'i yatırdıktan sonra çıkacağım. Bir gün diye söz verdim ona, yokluğumu çok fazla hissetmeden geri döneceğim."

Anka onaylar gibi başını sallasa da içten içe hissettiği şaşkınlığı yansıtmamaya çalışıyordu. Aşil'e öncelik vermesi yüreğinde sımsıcak duyguların filizlenmesine neden olmuştu. Merdivenlerin dibine gelince çıkışa yönelecekken elindeki fincana bakarak bir an duraksadı ve aklından geçeni dile getiremeden Derim girdi lafa.

"Fincanı yanına al, yolda devam edersin. Aracın içinde kahvaltı paketin var."

Anka yeniden hayretle adama baktı. "Güne aç başlamanı istemiyorum." diyen Derim'in sesi inatçıydı. Dediğini yapmasını ister gibi ona dik dik bakıyordu. Anka gözlerini devirerek karşılık vermedi ve kapıya yöneldi.

Kapıdan dışarı çıktığında evin önündeki geniş alanda, kapısı açık lüks bir minibüs park halinde bekliyordu. Henüz havanın tam olarak aydınlanmasına yetecek kadar geç bir saat değildi ve bahçedeki aydınlatmaların kırdığı karanlık içinde, Baho minibüsün açık kapısının önünde onu bekliyordu. Anka bir an kahkaha atmak istedi. Geçmiş gözünün önüne gelince Baho'nun her an onun yanında olduğu anlar aklına geldi ve bu durum gülmekle sınırdan bağırarak ara-

ANKA

sında gidip gelmesine neden oldu.

Baho her zamanki ifadesiz yüzüyle ona bakarken düz bir tonla "Günaydın Anka Hanım." dediğinde Anka'nın kaşları hayretle yukarı kalkarken istemsizce "Anka Hanım?" sorusu döküldü dudaklarından.

Bakışları hızla Derim'e çevrildi. "Şaka değil mi bu?" diye sordu.

"Şaka olan ne?" dedi Derim anlamadığı belli bir yüzle.

"Baho'yu yine tepeme mi dikeceksin?"

"Baho seni işe götürecek. Akşam ben gelip alacağım. Tepende olduğu yok, saçmalama."

Anka sinirle gözlerini etrafta dolaştırdı. Yine bahçede devriye gezen adamlar vardı. Anka bir an gözüne takılan figürle, gözlerini kısarak bahçenin ilerisinde gözlerini onlara dikmiş silüete baktı. Banu üzerinde tıpkı diğerlerinin üzerinde olan koyu renkli kalın bir montun içinde, elleri ceplerinde bahçenin ilerisinde dikiliyordu. Anka onu gördüğünde yine tüm sinirinin tepesine çıktığını hissetti ve bu hınçla kararan bakışlarını Derim'e çevirdi.

"O kadını oğlumdan uzak tutacaksın!" dedi alçak tıslayan bir tonla.

"Sen istersen gönderirim. Sadece istediğini söyle yeter."

Derim'in duraksamadan ve bir an bile olsun gözlerini Anka'nın gözlerinden çekmeden sarf ettiği kelimeler öylesine katıydı ki, dediğini hiç düşünmeden yapacağını açıkça ortaya koyuyordu. Anka, bu yeni Derim'le başa çıkmak için hazırlıklı değildi ve duraksayarak adama baktı. Derim sürekli ondan komut almaya hazır halde bekliyordu. Dışarıya yansıttığı duruşu bunu belli etmiyordu ancak Anka'ya bakan gözleri sürekli beklenti içindeydi.

"Senin organizasyonuna karışacak değilim. Böyle bir niyetim yok." dedi istemeden de olsa geri adım atarak. "Sadece Aşil'den uzak tut, yeterli."

Derim birkaç saniye süresince karşılık vermeden araştıran gözlerle kızın yüzüne baktı ve neden sonra yalnızca başını salladı. Ellerini eşofmanın ceplerine soktu ve ağırlığını bir

ayağından diğerine aktardı.

"Aşil yüzme biliyor mu? Bugün havuz için söz vermiştim, ona göre tedbirleri alacağım."

"Biliyor." dedi Anka rahat bir tonla başını sallarken. Ardından daha fazla uzatmak istemez gibi topuklarının üzerinde döndü ve arkasındaki araca yöneldi. Birden aklına gelmiş gibi duraksayarak başını omzunun üzerinden geri çevirdi. "Avcı'ya söylerim mayosunu evden alıp bırakır buraya." dediğinde Derim bir adım atarak ona yaklaştı ve kaşlarını kaldırdı.

"Gerek yok, odasında var. İhtiyacı olan her şey alındı." Elini uzatarak aracın içini gösterdi "Hadi bin artık. Ceketini de giymedin üstüne, üşüyeceksin." dedi.

Derim'in sözleriyle Anka soğuğu hissetti. Dışarı çıkarken elinde tuttuğu süet ceket dışarının soğuğuna uygun değildi ancak araçla gidip geleceği için kalın palto alma ihtiyacı hissetmemişti. Kollarında hissettiği soğukla ürpermişti ve Derim'in sözünü ikiletmeden aracın içine girerek geniş deri koltuğa yerleşti. Birkaç dakika içinde elleri buz kesmişti ve elindeki fincanı avuçlarının içine alarak ısınmaya çalıştı. Baho öndeki yolcu koltuğuna yerleşirken yanında şoför koltuğunda oturan adama Derim başını uzatarak sert bir sesle talimat verdi.

"Mert, kaloriferi aç!"

Anka duyduğu isimle bakışlarını karşıya dikti ancak aracın içinde şoför mahallini ayıran siyah camlardan ön tarafı görememişti. Duyduğu Türk ismi yüzüne düşünceli bir ifade yerleştirmişti. Derim'in daha önce tanıdığı adamlarının dışında yeni yüzler de görüyordu ve duyduğu isimle birlikte bu yeni adamlarını daha çok Türklerden seçtiğini anlamıştı. Diğer yabancı uyruklular senelerdir onun yanındaydı ve hepsine güveni tamdı ancak amaçları yön değiştirdiğinde yeni-lerin Türk olmasına önem vermişti anlaşılan.

Derim bir elini aracın tavanına dayayarak açık kapıdan başını Anka'ya eğdi.

"Akşam çıkacağın saati bana mesaj at."

ANKA

“Gerek yok ben kendi arabamla gelirim. Avcı aldırır benim arabamı evden.”

“Anka!” dedi Derim uyaran bir sesle. “Ne konuştuğumuzu unutma! Geleceğin saati bana mesaj at!”

Anka bıkkın bir ifadeyle soluk aldı. Başını isteksizce sallarken “Tamam, atarım.” dedi tatsız bir sesle.

Derim hâlâ ona bakmaya devam ediyordu. Bir süre ikisi de birbirlerine bakmaya devam ettiler ve Anka bu bakışmanın neden uzadığını anlamadığı bir yüzle “Ne?” dercesine gözlerini açıp başını salladı. Derim sadece anlık kirpiklerini indirdi ve yine çocuksu bir bakış attı kıza.

“Hoşça kal öpücüğü yok mu?”

Anka duyduklarıyla gözlerini hayretle ardına kadar açtı ve yalnızca birkaç saniye içinde yüzüne yayılan kızgınlıkla “Pardon?” dedi gözlerini kısarak.

“Şansımı deniyorum!” dedi Derim hiç çekinmeden masumca gözlerini açarak. Omuzlarını silkti umursamazca. “Bunun için de mi suçlayacaksın? Tek bir öpücük istedim.”

İsteddiği sanki sıradan, her zaman talep ettiği bir şeymiş gibi doğaldı ses tonu. Anka gözlerini kıstı öfkeyle.

“Kapat kapıyı Derim!”

Kızın direktif veren sesine ve öfkeli tavrına rağmen Derim adını söylemesinden duyduğu hazzı saklamadan gülümsedi.

“Kısacık... Sadece yanaktan...” diye ısrar etti Aşıl’ın çoğu zaman takındığı ısrarcı tavrına benzer bir tavırla.

“Üşüdüm! Kapat şu kapıyı!” dedi Anka, bir kez daha kızgın bir sesle.

Derim aniden karar vermiş gibi aracın içine girdi ve Anka hayretle onun ne yapmaya çalıştığını anlamaya fırsat bulamadan Derim koca cüssesiyle aracın içini kaplayarak kızın üzerine eğildi ve Anka elindeki kahvenin dökülebileceği telaşıyla fincanı yukarı kaldırıp dengede tutmaya çalışırken Derim bir eliyle sol yanağını kaplarken, sağ yanağına dudaklarını bastırdı. Anka’nın tepki göstermesine fırsat vermeden geri çekildi ve gözlerini kızın öfke ve şaşkınlık karışımı parılayan bakışlarına dikti.

"Çok da zor değilmiş değil mi? Küçük bir öpücük yalnızca."

Geri çekilerek araçtan çıktı ve aldırılmaz bir yüzle sırtarak göz kırptı. "Akşam görüşürüz." demesinin ardından ağzı bir karış açık kalmış kıza aldırmadan aracın tavanına eliyle vurunca kapı kayarak kapandı.

Araç gözden kaybolana kadar, Derim elleri ceplerinde arkalarından baktı. Üzerinde incecik bir tişört olmasına rağmen soğuğu hissetmiyordu. Çalabildiği o kısa öpücük, içini öyle ısıtmıştı ki tepesinden lapa lapa kar yağsa onu bile hissetmeyecekti. Evi çevreleyen duvarları birleştiren büyük demir kapıya ulaşmaları birkaç dakika sürecekti ve Derim nihayet arkasını dönerek evin kapısına yönelirken telefonuyla birlikte elini eşofmanın cebinden dışarı çıkardı. Yukarı Aşıl'ın yanına dönmeden önce yapması gereken acil bir görüşme vardı. Telefonu kulağına dayadığında karşı tarafın sesini duymaz söze girdi.

"Amca, Avcı'ya söyle Anka'nın evinin onarımından geri çekilsin, ben halledeceğim. Onu uzak tut o evden."

"Günaydın Derim..." dedi Mehmet Aydar sitemli bir tonla. "Önce selamlamak adettendir koçum."

"Günaydın amca." dedi Derim sabırsız çabuk bir sesle. "Duydun değil mi dediğimi? Avcı'yı uzak tut o evden!"

"Avcı bu sabah adamları yönlendirecekti eve."

"Amca!" dedi Derim telaşla. "Ara onu ve benim halledeceğimi söyle."

Mehmet Aydar bir süre karşılık vermedi ve Derim sonrasında onun bıkkın bir nefes çektiğini duydu. "Ne kadar sürececek onarım Derim?" dedi alaycı bir tonla.

"Sürebildiği kadar sürecektir. Ben halledeceğim."

"Evin en fazla birkaç günlük işi var."

"Tamam işte... Belki de biraz daha uzun sürer. Hemen usta bulunmuyor ki?"

Derim'in cevabı Mehmet Aydar'ın uyaran bir tonla "Bizim elimizin altında her daim boşta bu işleri yapan adamlarımız var." demesine neden oldu.

"Hayır!" Derim'in sert karşı koyan tavrı soluk almadan

ANKA

devam etti. "Benim oğlumun yaşadığı evi ben yaptırırım. Sizin adamlarınızı istemiyorum." dedi inatçı bir tonla.

"Derim!"

"Amca lütfen!" diyen Derim'in sesi bu kez daha yumuşak ve rica doluydu. "Lütfen amca... Avcı'yı uzak tut. Gerekiyorsa benim üzerime sal ama onu uzak tut o evden."

"Anka'yı zorla mı tutacaksın senin evinde?"

Mehmet Aydar'ın sözleri Derim'in attığı adımın havada asılı kalmasına neden oldu. Tam merdivenlerin başına gelmişti ve duraksayarak kulağındaki telefonu aşağı indirdi ve boştaki eliyle sinirle saçlarını karıştırdı. Telefonu tekrar kulağına götürdü ve soğuk denecek bir tonla açıklama yapar gibi konuşmaya başladı.

"Biraz evvel işe gitti. Onu bu evde zorla tutmuyorum amca. İsteddiği zaman istediği yere gidip gelebilir. Sadece oğlum ve annesiyle biraz daha zaman geçirmek istiyorum. Üstelik iki gün sonra gitmek zorundayım ve ne yapmaya gittiğimi gayet iyi biliyorsun. Tek istediğim döndüğümde birlikte biraz daha zaman geçirmek. Bana bunu çok görme!"

Mehmet Aydar, Derim'e karşı olan zaafını ona hissettirmese de hep toleranslı olmuştu ve olmaya devam edecekti. Derim onun yeğeni idi ancak kendi oğlu olsa ancak o kadar sevebilirdi onu. Bunu hiçbir zaman dile getirmemişti, elinden geldiğince arkasını toplayarak en azından hissettirmek istemişti. Derim'in ısrarını anlayabiliyordu. Anka'dan vazgeçmeyeceğini de görebiliyordu ama yüreğindeki istemsiz korkudan kurtulamıyordu.

Süleyman o gece İstanbul'a gelecekti ve Derim'le yüz yüze geldiğinde yine aynı ters tavırlara devam edecekti. Onun ters tavrı Derim'in de ona ters davranmasına neden oluyordu ve aralarındaki gerginlik her geçen gün zirveye tırmanıyordu. Mehmet Aydar bir patlama anının yakında olduğundan endişe ediyordu ve bazen haklı olmasa da, Derim'i Anka'dan uzak tutarak bunun önüne geçebileceğini düşünüyordu. Bu düşüncesinin doğru olmadığını yüreğinin ta derinlerinde biliyordu fakat ortaya dökülecek gerçeklerin şu an kimse tara-

findan kaldırılamayacağını da farkındaydı.

Derim'in "Amca?" diyen sesiyle daldığı endişeli düşüncelerden zorlukla kopmaya çalışırken yine yorulmuşçasına bir nefes çekti. Derim'i kıramıyordu ve yine istediğini yapacaktı. Derim onu görmese de başını salladı ve isteksiz bir tonla karşılık verdi.

"Tamam Derim. Avcı bundan hoşlanmayacak ama onu geri çekeceğim. Senin üzerine gelirse top sende, aranızı girmeyeceğim."

"Tamam karışma sen. Bana gelsin, ben hallederim."

Derim'in kendine güvenli sesi Mehmet Aydar'ın gülümsemesine neden oldu. Derim, Anka söz konusu olunca dağları devirecek inanca sahipti.

"Süleyman geliyor. Bir araya gelmemiz gerek. Konuşacaklar var. Programında boşluk bırak bana haber ver."

"Bugün olmaz! Oğlumla zaman geçireceğim.... Annesi de yok zaten... İşte..." dedi Derim sızlanır tatsız bir tonla. "Neyse ben bugün Jan'la benim taraftaki programı oturtayım yarın için sana haber veririm."

"Peki görüşürüz o halde."

"Görüşürüz amca."

Derim telefonu kapatıp cebine attı ve merdivenlerin ilk basamağına adımını attığında arkasından adının seslenilmesiyle geriye döndü. Banu neredeyse dibine kadar gelmişti ve her ne kadar ifadesiz baksa da yüzüne küçük bir gülümseme oturtmuştu. Suratındaki morluktan anlaşıldığı üzere bu küçük mimiği zorlukla oluşturmuştu.

"Günaydın." dedi Banu selam verir gibi.

"Günaydın?" dedi Derim sorarcasına sert bir sesle. Kadının yüzündeki morluk ona hiçbir şey ifade etmiyordu. Yapıtlarının bedelini ödemesi gereken bir başkası da oydu. Sırf Banu ile yüz göz olmamak için hiçbir şeyin farkında değilmiş gibi baktı kadına.

"Kısa bir şey soracaktım."

Derim çabuk sor der gibi başını salladı ve boş bakışlarla kadına bakmaya devam etti.

ANKA

“İki gün sonra operasyon varmış.”

Derim cevap vermeden “Eee?” dercesine bakmaya devam etti.

“Jan benim burada kalmamı söyledi ama ben de ekibe girmek istiyorum.”

Derim sıkıntıyla başını Banu’nun tersine çevirdi ve yeninden merdiven basamağına ayağını koyarak bir adım atarken kestirip atar gibi karşılık verdi.

“Jan ne emir verdiyse o. Ekipler görevlendirildi, herkes ne yapacağını biliyor. Değişiklik olmayacak!”

Banu ısrarlı bir sesle “Ama orada daha çok işinize yarırım.” diyerek öne doğru bir adım attı.

“Emirler tartışmaya açık değil Banu! Jan görev dağılımını yaptı ve konu kapandı. Ayrıca senin, iki hafta sonra yapılacak dövüşlerin organizasyonunda Marcel’e destek vermen gerekiyor.”

“Marcel’le birlikte ben mi gideceğim?”

Banu soruyu sorarken bile durumdan hoşnut olmadığı belliydi.

“Evet! Marcel’e destek vereceksin. Kimin dövüşüne katılacağını ve kimlerin koruma görevinde olacaklarını Marcel bilgi verecek. Dövüşleri o yönetecek.”

“Ama bu üçtür dövüşlere katılmıyorsun. İnsanlar farklı düşünecekler.”

Derim yarılacağı merdivenlerde aniden durarak geriye baktı. Aşağıda kalan Banu, ona bakarken başı neredeyse geriye yaslamıştı. Derim’in duruşu sanki dünyaya ve elbette ona da hükmeder gibiydi. Derim gözlerini kısarak tehdit eder bir yüz ifadesiyle diklenerek sordu.

“Ne düşünecek insanlar?”

Banu tehdit dolu bakışlardan ürkmüş olsa da belli etmeye çalıştı ve Derim’in iyiliğini ister görünür yumuşak bir tonla karşılık verdi.

“Önceki iki dövüş de, Marcel’in organizasyonunda gerçekleşti. İnsanlar senin geri çekildiğini düşünmezler mi?”

“Neden bunu düşünsünler Banu?” diye sordu Derim

tükürür gibi. Gözleri şimdi kıza öldürecek gibi bakıyordu. Banu geriye doğru bir adım atıp masumca omuzlarını silktili.

"Dört senedir dövüşlere katılmıyorsun ama hiç değilse hiçbir dövüşü kaçırmıyordun. Dikkat çekecektir."

"Sen o aklını bunlarla yorma Banu." dedi Derim çenesini kaldırarak. Ses tonuna küçümseme hakimdi. "Dövüşlere para yatıranlar benim neyle meşgul olduğumu gayet iyi biliyorlar. Her zaman beni görmeyeceklerinin de farkındalar. Saçma sapan fikirleri kafana sokma ve sadece işine bak!"

Derim tersleyen sözlerinin ardından merdivenleri tırmanmaya kaldığı yerden devam edecekken aniden durdu ve yüzünü yeniden Banu'ya çevirdi.

"He bu arada..." diye buz gibi soğuk bir sesle yeniden söze girdi. "Bunu sana ilk ve son kez söylüyorum Banu! Anka'ya karşı en ufak bir terbiyesizliğin olursa bedelini ödeme-yi de göze al! Sana tek seferlik şans verdim. Umarım kolayca harcamazsın!"

Kadının karşılık vermesini bekleme gereği duymadan adımlarına devam etti. Geçmişte Banu'nun yaptığı şey kısmen kendi hatasıydı. Banu emirlerine karşı geldiği için cezasını çekmişti ancak kendisi geçmişte Anka'ya öylesine acımasızdı ki Banu'nun yaptıklarına da çanak tutmuştu aslında. Fakat bugün her şey başkaydı ve Banu'nun da bunu kafasına sokması gerekiyordu.

Derim, Banu'yu ekibe tekrar aldığı günden beri onunla olabildiğince yan yana gelmemeye çalışıyordu. Son iki senedir bunu gayet iyi yönettiğini de biliyordu. Sırf geçmişte yaptığı hataların benzerini yapmamak için çaba sarf ediyordu. Banu'yu bir zamanlar sokaklardan toplamıştı ve onu şimdi acımasızca yeniden sokaklara atmanın, geçmişte yaptığı gibi sağduyudan uzak bir eylem olacağını hissediyordu. Tek dileği Banu'nun aklının başına gelmesi ve kafasındaki saçma hayallerden kurtulup önüne bakmasıydı.

Banu, Derim'in direktiflerine söyleyecek söz bulamıyordu. Onunla gidebilmek için iki gün sonraki operasyona alınmıştı ve iki hafta sonra yapılacak dövüşlere de, son ikisinde

ANKA

olduğu gibi Derim'siz katılacaklardı. Jan'ın Banu'yu özellikle Derim'den uzak tuttuğunun farkındaydı ancak Banu artık bu tavırdan sıkılmaya başlamıştı. Üstelik burada olmayacağı zamanlarda o sürtüğün ortalarda olacağı da aşıkardı. Banu dudaklarını birbirine bastırarak iki yanında duran yumruklarını sıkı hırsıla.

Biraz evvel dışarıda şahit olduğu vedalaşma tüm sinirlerini ayağa kaldırmıştı. Derim o kadını arabaya kadar geçirmışti. O kadına tavırları, bakışları öylesine farklıydı ki; Derim'de daha önce görmediği hareketleri görmek her ne kadar onu şaşırtsa da, öfkesi şaşkınlığını bastırıyordu. O kadının özelliği ne idi ki Derim ona saplanıp kalmıştı? Sadece bir çocuk doğurmuş olması mı onu böyle değerli yapıyordu?

Banu, herkesin anlamakta zorlandığı hayallerini gerçekleştirmek için artık ciddi hamlelerde bulunması gerektiğini düşündü. Bu kadın ve çocuk hayatlarında olduğu sürece hayallerinin önünde her zaman bir engel olarak kalacaklardı ve Banu engelleri aşmak konusunda uzmandı. Derim her geçen gün ondan daha çok uzaklaşırken onlara yaklaşıyordu ve bunu kabul etmesi imkansızdı. şimdiye kadar dikkat çekmemek için pasif pozisyonda kalması işe yaramamıştı. Demek ki bundan sonra daha dikkatli olarak biraz aktifleşmesi gerekecekti. Öncelik olarak düşmanı hakkında tüm bilgileri öğrenmesi ve bu bilgiler ışığında nasıl bir hamle yapması gerektiğine karar vermesi gerekiyordu.

Derim merdivenlerin başında gözden kaybolduğundan beri Banu kısık düşünceli gözlerle artık boş olan merdivenlere bakmaya devam ediyordu. On senesini kimsenin heba etmesine izin vermeyecekti. Kararlı bir tavırla başını ağır ağır sallayarak topuklarının üzerinde döndü ve evin kapısına yöneldi. Kimsenin ağzını bıçak açmasa da Banu bir yolunu bulup diğerlerinden bir şekilde bilgi almaya çalışacaktı. Sonrasında ise ne yapılması gerekiyorsa, onu yapacaktı.

Anka, Merkez'e gelir gelmez odasına geçip çantasını ve ceketini bıraktıktan sonra acele adımlarla büyük toplantı odasına yollandı. Yolda gelirken Avcı ile konuşmuştu, Alin'in çıkışı için uygun planı ekiple birlikte yapacaklardı. Odanın önüne geldiğinde adımları önce girişte kurulu kahve ve çay makinesinin olduğu masaya yöneldi ve günün ikinci kahvesini hazırladı. Çabucak bir yudum alırken ister istemez yüzünü buruşturmuştu. Yol boyu içtiği kahveyle boy ölçüşmezdi ancak bu fikri çabucak kafasından uzaklaştırarak yüzünde ciddi bir ifadeyle odaya girdi.

Uzun masanın etrafında Avcı ile birlikte iki kadın üç erkek olmak üzere beş kişi daha vardı. Hepsinin hâlâ yerlerine yerleşmeye çalıştıklarını fark ettiğinde onların da yeni gelmiş olduklarını anladı. Diğerlerinin de önünde içecekleri bulunuyordu. Kimisi çay, kimisi kahve almıştı.

"Günaydın arkadaşlar." diyerek odaya girdi ve Avcı'nın karşısındaki boş sandalyeye yönelirken diğerleri de aynı şekilde onu selamlamışlardı. Avcı ona kısa bir bakış atıp hemen konuya girdi.

"Herkes geldiğine göre başlayalım hemen..."

Tüm kafalar başlarını sallayarak onaylayınca Avcı düz bir sesle konuşmaya başladı.

"Alin bu hafta içinde ihtiyacımız olanı alıyor. Elimize geçecek bilgileri değerlendirmeden hareket edemeyeceğimiz gibi, bu bilgilerin alındığını anlarılarsa tedbir almamaları ve biz müdahale edene kadar hiçbir şeyden haberleri olmaması gerekiyor. Bu yüzden bir operasyon yapılacak ve herkes tutuklanacak. Alin'in çıkışını ondan şüphelenmeyecekleri şekilde planlayacağız. Operasyonun gizli yapılması gerekiyor. Son ana kadar bilgiler kimseye verilmeyecek. Tutuklamaların gerçekleşmesi için önümüzde güzel bir fırsat var. Alin'den bu sabah erken saatte gelen son raporda cumartesi günü yüklü bir teslimat yapılacağı bilgisini aldık. Teslimatın yapılacağı yer henüz kesinleşmedi ancak alıcının kim olduğu daha önceden belli olmuştu. Elinizdeki dosyalarda alıcının tüm bilgileri mevcut..."

ANKA

Avcı'nın sözleriyle herkes önündeki dosyaları açıp kontrol etmeye başladı. Anka da tıpkı diğerleri gibi hareket etti ancak dosyada yazılanları zaten biliyordu. Tüm dosyaları kendisi hazırlamıştı. İstanbul'daki torbacıların neredeyse tamamına mal dağıtan Tuz Ziya idi söz edilen kişi. Adamın iğrenç bir espri anlayışı vardı. Dağıtımını yaptığı tozun tıpkı tuz kadar önemli olduğunu iddia ediyordu. Yemeğin tadı nasıl tuzsuz bir şeye benzemiyorsa, sattığı tozun da insanların hayatlarını tatlandırdığını düşünüyordu. En azından sağda solda verdiği beyanat bu yöndeydi. Hayatın tadının kendisi olduğunu iddia edip kendine Tuz Ziya denilmesini istemişti herkesten ve piyasa adamı Tuz Ziya olarak benimsemişti.

Anka tiksindiği belli bir yüz ifadesiyle adamın dosyasındaki fotoğrafa bakıyordu. Ellilerinde seyrelmiş saçları, soluk teni ve ablak suratıyla tiksindirici bir tipti.

"Nihayet şu pisliği iş üstünde yakalayıp tıkacağız içeri." dedi lojistikten sorumlu Evren. Sesi nefret yüklüydü. Otuz üç yaşındaki genç adam, aynı zamanda Aşil'in en sevdiği arkadaşı Kerem'in de babasıydı. Anka kirpiklerinin altından adama hızlı bir bakış atıp başını salladı karşılık verirken.

"Şimdiye kadar iyi kotardı. Bu kez kaçamayacak."

"Adamın emniyetin içinde adamları olduğu düşünülmüyor. Şimdiye kadar yapılan tüm baskınları sanki önceden haber almış gibi her şeyi temizlemişti. Hiçbir şey bulamadılar."

Bu kez konuşan Esra idi. İyi bir analist olmasının yanı sıra bu tür operasyon öncesi hazırlıklara da destek verirdi.

"Muhtemelen doğru." diyerek Esra'ya cevap veren, onun karşısında oturan esmer ince yapılı Baturalp'ti. Saha operasyonlarında Avcı'ya destek verirdi ve o da zamanının çoğunu dışarıda geçirirdi. Yirmi sekiz yaşındaki bu genç adam uzun zamandır Esra'ya olan ilgisini elinden geldiğince gizlemeye çalışıyordu ancak bu konuda pek başarılı olduğu söylene- mezdi. En azından Esra'nın dışındakilere karşı başarılı değildi ancak görünen oydu ki kısmen başarılı da olmuş denebilirdi. Esra hâlâ onun kendisine karşı olan duygularının farkında değildi. Genç kız ya gerçekten kördü ya da buna

ihtimal vermediği için hâlâ bu ilginin farkına varamamıştı.

“Ama kim olduğu hâlâ tespit edilemedi. Narkotikte çalışan tüm memurlar gözden geçirildi. Tüm iletişim cihazları didik didik edildi. Tüm bu incelemelerden hiçbirinin bilgisi olmamasına rağmen henüz bir veriye ulaşamadık.”

Esra kaşları çatık düşünceli bir yüzle karşılık vermişti Baturalp’e. Genç adamın kendisine bakan kahverengi yumuşak bakışlarının gerçekten de farkında değildi. Yirmi altı yaşında ufak tefek, kahverengi gözlü, beyaz tenli kumral saçlı bir kızdı ve albenisi olmadığına inandığı kendisini, birilerinin beğenebileceğine inancı yoktu.

Anka’nın gözleri bir Baturalp’e bir Esra’ya gidip geldi. Baturalp neredeyse beni gör dercesine bakarken Esra masum bakışlarla ifadesizce bakıyordu ona. Anka neredeyse sıkıntıyla oflayacağından korktu ve hemen önündeki kahveye uzanarak bir yudum aldı. Galiba Esra’nın gözünü açmak için ciddi bir konuşma yapması gerekecekti. O sırada Baturalp, Esra’ya sıcak bir sesle cevap veriyordu.

“Muhtemelen yedek telefon kullanıyorlar. Kim olduğunu bulamadığımız sürece kullan at telefonları takip etmemiz imkansız. Kendi telefonlarını kullanma riskine girmezler. Başka şekilde bulmamız gerek içeridekini.”

Esra düşünceli bakışlarını masaya indirip başını salladı anlamış gibi. Ardından adeta tahammül edemeyen bir sesle homurdanırcasına söylendi.

“Bunu nasıl yaparlar ya? Onlara güvenenlere nasıl böyle ihanet ederler? Onların görevi halkı korumak. Uyuşturucu satıcılarıyla nasıl ortak çalışırlar?”

“Para için ruhunu satan insanlar var bu dünyada. Şerefini satmış çok mu?”

“Onların da çocuk çoluğu vardır mutlaka? Kendi çocuklarının başına gelse, yine mi böyle düşünecekler?”

“O kadar akılları olsa zaten bu pisliğe bulaşmazlar. Ama para hırsı gözlerine perde indirmiş. Bu kadar geniş çaplı düşündüklerini sanmıyorum.”

Baturalp’in Esra’yı sakinleştirmeye çalışır tavrı Anka’nın

ANKA

dudak ucuyla gülmesine neden oldu. Avcı ile göz göze gelince onun da gözlerini devirip gülmemek için kendisini zor tuttuğunu fark etti. Gözleriyle Avcı'ya işaret ederek araya girmesini istedi. Avcı saniyesine sinyali alıp boğazını temizler gibi öksürerek dikkatleri tekrar üzerine topladı. Tüm başlar ona çevrilince yeniden konuşmaya başladı.

"Baturalp senin kulağın sokakta olsun... Alin'den bugün yarın teslimatın nerede yapılacağına dair bilgi gelecektir. Yeri öğrenince operasyon hazırlığını ona göre yapacağız. O andan itibaren neler gerekiyorsa Evren'le birlikte çalışacaksınız." Başını Esra'ya çevirdi bu kez. "Esra... Sen de yer bilgisi gelince çevre analizi yapacaksın. Tüm değerlendirmeleri ve alternatifleri bize ileteceksin." Esra'nın yanında büyük bir ciddiyet içinde sessizce konuşmaları dinleyen genç kıza çevirdi bu kez bakışlarını.

"Cansu, sen tüm bu süreç içinde iletişimi sağlayacaksın. Operasyon odasındaki tüm cihazları tekrar kontrol ettir. Tüm ekipman hazır olacak. Operasyon esnasında dışarıdan destek vereceksiniz ekiplere." Bu kez Cansu'nun karşısındaki delikanlıya çevirdi bakışlarını. Gözlüklü, ince suratlı, ekibin en genç üyesi olan yirmi dört yaşındaki genç adam en iyi teknisyenlerden biriydi.

"Aykut sen de havadan görüntü desteği vereceksin. Dronelar sende."

Bakışlarını bu kez tek tek hepsinin üzerinde dolaştırdı. "Operasyon anında her zamanki gibi içerde liderliği Anka yapacak. Hepiniz ne yapacağınızı biliyorsunuz. Yer her neresi olursa olsun ulaşabildiğiniz tüm kameralara giriş sağlayacaksınız. Oradaki gözümüz sizsiniz ve bizi doğru yoldan içeri sokup çıkaracaksınız."

Hepsi onaylayarak başlarını sallayınca "Sorusu olan var mı?" diye sordu yeniden bakışlarını hepsinin üzerinde gezdirerek.

"Her şey açık." dedi Evren. "Hayırlısıyla kalkacağız bu işin altından. Diğer şerefsizle birlikte Tuz Ziya'yı da alalım, sağ salım Alin'i çıkaralım gerisi her şekilde hallolur. Alin de-

lirmiştir iyice. Ortama uyacağım diye susmaktan, onlar gibi davranmaktan delirmenin sınırına gelmiştir. İyi dayandı aylardır. Ki içimizde çenesini tutamayan tek kişinin o olduğunu düşünürsek bence madalyayı hak ediyor.”

Evren’in son cümleleri alay yüklüydü. Alin’in bu kadar uzun süre hiç açık vermeden dayanması hepsi için şaşırtıcıydı. Sinirine hakim olamayan kızın oradakilere uyum sağlamaya çalışması ve suskunluğunu devam ettirmesi takdire şayandı.

“Aylardır kendini tuttuğuna göre döndüğünde sizden çıkarır geçen zamanın acısını. Katlanırsınız artık.” diyerek pis sırttan Anka, Evren’e karşılık vermişti.

Evren sahte olduğu belli bir bıkkınlıkla yüzünü buruşturdu.

“Bazen hakikaten çekilmiyor. Kulağımızı tıkayacağız mecbur.”

Odada gülüşme sesleri yükseldi. Alin bulduğu fırsatları hiç kaçırmadan herkese laf soka biriydi. Çoğu zaman sahip olduğu alaycı ve umursamaz tavrı herkesi canından bezdirmişti ancak öyle korumacı ve güven veren biriydi ki, en ufak açıklarını da onun kapadığını bildiklerinden hiçbir alınmazdı onun davranışlarına. Herkes Alin’i olduğu gibi kabul ederdi. Çenesi düşük, alaycı, boyun eğmeyen, her şeye muhalif ancak bunlarla birlikte sağlam, adil, gözü kara ve güvenilir biriydi.

Avcı toplantısının bittiğini söyler söylemez diğerleri odayı terk etmek üzere hareketlenirken Anka ve Avcı oturdukları yerden kımıldamamışlardı. Anka sağ eliyle masanın üzerindeki kahve fincanını tutarken arkasına yaslandı ve odada yalnız kalmaları için diğerlerinin gidişini bekledi. Toplantı odasının kapısı kapanır kapanmaz gözlerini Avcı’ya kaldırdı.

“Evin toparlanması için adamları yönlendirdin mi?”

Anka’nın sesi yalnızca durumu öğrenmek istediğini belirtir şekilde ifadesizdi. Avcı duyduğu soruyla gözlerini kaçırarak “Biraz sürecektir gibi.” dedi tatsız bir şekilde yüzünü buruşturarak. Yarım saat önce Başkan’dan aldığı direktif canını çok sıkırsa da kati tavır karşısında ona diklenememişti ancak

ANKA

gideceği adresi ve önündeki birkaç saat içinde soluğu nerede alacağını çok iyi biliyordu.

Anka'nın halihazırda hissettiği gerginliğe daha fazlasını eklemek istemiyordu. İçinden geçen samimi hisleri, doğrusunun da bu olduğu yönündeydi ancak öncelikle ayar vermesi gereken kişiyle hesabını görmek ve genç kadının bu kez yalnız olmadığını belirtmesi gerekiyordu.

"Sebep?" dedi Anka kaşlarını çatarak. Şaşkınlıkla Avcı'ya bakıyordu. İşin birkaç günde bitebileceğini biliyordu ve bir an evvel kendi evine geçmek istiyordu. Fakat ortalık toparlanmadan önce Aşil'i o eve götüremezdi.

"Başkan şu anda boştaki adamların kendisinin Ankara'daki evinin tadilatını yapmalarını istedi."

Anka duyduklarının hayretiyle ağzı açık birkaç saniye boyunca Avcı'ya bakakaldı. Ardından isyan dolu bir tavırla karşı koydu söylenenlere.

"Başkan'ın Ankara'daki evinde tadilat mı var? Çok mu acelesi varmış ki? Benim evi bir an evvel halletselerdi ya. Kaç gün sürer ki zaten?"

"Başkan Ankara'ya dönmeden önce bitmesini istiyormuş. Sen nasılsa şu an güvende olduğun için birkaç gün daha bekleyebileceğini söyledi."

Avcı yalan üstüne yalan atarken Anka'nın durumu anlamaması için gözlerini genç kadının gözlerinden kaçırmamaya çalışıyordu. Tıpkı tahmin ettiği gibi buna rağmen Anka gözlerini kısarak kuşkuyla kendisine baktı.

"Başka adam mı yok? Başka birilerini bul Avcı. Ne demek birkaç gün daha bekleyeyim? Bir an önce kendi evime geçmek istiyorum. Daha fazla kalamam onun evinde."

"Gece..." dedi Avcı yumuşak ikna etmeye çalışan bir tonla. Ne zaman ona *Gece* diye seslense Anka'nın yumuşamasını ister gibiydi. "Zaten gidecek iki güne, etrafta olmayacak ki. Aşil şu anda daha güvende güzelim. Birkaç gün daha sabretmeye çalış."

"Aşil şu anki koşullara alışıyor ve sonrası ona daha zor gelecek Avcı! İki güne gidecek de, ertesi gün donecek yine."

Sanki haftalarca olmayacakmış gibi konuşma bana.”

“Hem belki ortak bir yol bulursunuz bu süreçte. Aşil de şu an daha mutlu değil mi?”

Anka’nın kaşları havaya kalkarken gözleri iri iri açılmıştı. Şaşkınlıkla Avcı’ya baktı.

“Ortak ne yolu bulacağız ya? Ne dediğinin farkında mısın?”

“Aşil mutlu ama değil mi?” diyerek üsteledi Avcı. Anka sıkıntıyla derin bir nefes verirken elini yüzüne düşen bir tutamı arkaya atmak ister gibi sinirli bir hareketle saçlarında gezdirdi.

“Sen benimle dalga mı geçiyorsun? Aşil elbette şu anki durumdan memnun ve olmadığı kadar mutlu ama ne kadar sürecek bu? Sonrasında daha büyük bir hayal kırıklığı yaşamayacak mı?”

“Belki bu süreç hepiniz için daha iyi olur. Sonuçta o da anne babasıyla birlikte kaybettiği zamanı telafi etmeye çalışıyor.”

“Avcı sen beni deli etmeye mi çalışıyorsun? Ne demek istiyorsun sen? Ben şu an katlandığım her şeye oğlum için dayanıyorum. O mutlu olsun diye her şeyi yutuyorum. Ama ben onunla niye aynı evde yaşıyorum ya?”

Anka öfkeli bir tavırla sesini yükseltmişti. Çatık kaşlarının altındaki mavi gözler Avcı’ya öldürecek gibi bakıyordu.

“Haklısın... Ama biz her şeyi Aşil için kabul etmedik mi? Babasız kalmasın, babasıyla gurur duysun, mutlu olsun diye bunca zaman ona babasını anlatmadık mı? Şimdi sen ona tüm anlattıklarına ters bir tavır alırsan, ona yalan söylemiş olmayacak mısın?”

“Aynı evde yaşamamız gerekmiyor bunun için!”

“Bak o da elinden geleni yapıyor ama... Çok değişti geçen zaman içinde. Canla başla uğraşıyor. Kendisini namlunun ucuna koydu...”

“Ya sen ne zamandan beri onun tarafını tutar oldun?” diye Anka sinirli bir tavırla Avcı’nın sözünü kesti. “Ne yani? Yaptığı her şeyin üzerini örtüp hiçbir şey olmamış gibi mi davranayım?”

ANKA

"Hayır! Aksine! Bence canına oku. Bak elinin altında şimdi. Sürekli başına kak! Hayatı zindan et ona! Yaptıklarının acısını çıkar. Ben eminim sesi bile çıkmayacaktır."

Avcı'nın hınzır bir çocuk edasıyla sarf ettiği kelimelere Anka başını geri çekerek hayretle baktı ve alçak bir sesle sordu.

"Sen kimsin? Avcı'ya ne yaptın?" dedi kuşkulu bakışlarla.

Avcı yüksek sesli bir kahkaha atarken başını geriye savurdu. Yumuşak sevecen bakışlarını indirerek karşısındaki kadına baktı gülümseyerek.

"Çabalıyor Gece..." dedi samimi bir tonla. "Gerçekten çabalıyor. Bir şans ver ona. Biliyorum affetmesi zor. Affetme içinden gelmiyorsa. Ama çabasını gör. Herkes ikinci şansı hak eder, öyle değil mi?"

Anka nutku tutulmuş gibi bakıyordu Avcı'ya. Duyduğu kelimeleri Avcı'nın söylediğine inanmak istemez gibiydi. Başını iki yana salladı.

"Beni satmaya kalkmasını unutayım öyle mi?" dedi hayal kırıklığı dolu bir yüzle. "Beni karnımda çocuğumla satmaya kalkmasını unutayım ve ona şans vereyim öyle mi? Neredeyse çocuğumla benim ölümüne sebep olacağını unutayım öyle mi?"

"Bunu yapmayacağını sana söyledi dedin. Blöf yaptığını söyledin..."

"Şimdi bunu biliyorum!" dedi Anka aniden sesini yükselterek. Avucunu masaya koyup bedenini öne doğru eğdi. "Şimdi blöf yaptığını biliyorum! Ben o anlarda neler hissettim sen biliyor musun? Selin'i satmayacağıma yemin etmiştim. Ben verdiğim hiçbir sözden dönmedim şimdiye kadar! Ne kadar çaresiz kaldığımı sen biliyor musun? İnsan kendi hayatını, gözünü bile kırpmadan sonlandırır mı? İnsan bu sınıra nasıl gelebilir hiçbir fikrin var mı? Şimdi ona şans vermemi istiyorsun! Ne şansı be? Ne şansı? O bana niye vermedi o şansı?"

Anka neredeyse haykıran bir sesle konuşurken Avcı gözünü bile kırpmadan onu dinliyordu. Anka sinirle oturduğu koltuğa sırtını dayadı ve yarı kırgın yarı öfkeli bakışlarla kar-

şısındaki genç adama baktı. Avcı birkaç saniye boyunca ses çıkarmadan ona baktı. Neden sonra bu kez o bedenini öne yasladı, kollarını masaya dayadı ve ellerini önünde birleştirdi. Bakışları bir an bile karşısındaki gözlerden ayrılmamıştı.

Durgun, sakın bir tonla "Gecem... Beş buçuk yıl önce sizin aranızda hiç bitmeyecek bir savaş başladı. Ben onun yaptıklarını asla haklı bulmuyorum. Haksız! Hem de sonuna kadar haksız! Ama ben gördüklerime de sırf öfkeliyim diye sırt çevirmiyorum. O adam sana aşık. Hem de çok fena aşık. Şimdi bir oğlunuz var ve sana ulaşmak için onu kullanıyor mu? Evet kullanıyor. Ama bunun için onu suçlayamıyorum. İkinizi de çok istiyor... Bunun için ne kadar çaba harcadığını çok iyi biliyorum..." diyen Avcı, devam edebilmek için bir soluk aldı. Ses tonunda düşüncelerinin doğruluğuna inandığı vicdanlı bir tını vardı. Avcı hiçbir zaman vicdanının sesini susturmazdı ve yine aynı yolda ilerliyordu.

Bu kez uyaran bir tonla devam etti. "Savaş ne zaman kaybedilir biliyor musun?" dedi soran bakışlarını dikkatle kızın yüzünde gezdirerek. Anka dudakları mühürlü kızgınlıkla ona bakarken kendi sorusunu kendisi cevapladı. "Savaş... Düşmanına benzediğin zaman kaybedilir." dedi usulca. "Onun yaptığını yapma! Öfken ve kininin ardına saklanıp onun gibi acımasız olma. Senin böyle biri olmadığını biliyorum... Onun gibi geçmişe saplanıp kalma... Alacağın hesabı al, gerekiyorsa kinini yüzüne kus, yoluna devam et. Onda daha önce gördüğün şeye tekrar sarıl. Seni çok iyi tanıyorum. Sen, sana kötülük yapan adamla bir şey hissetmesen birlikte olmazdın. Bir şey oldu... O zaman sana bir şey oldu ki onunla birlikte oldun ve şimdi bir oğlunuz var. O gördüğün her neyse, o şeyi yeniden gör... Hâlâ orada bir yerlerde o. Sen de biliyorsun... Ona bakma! Onu gör!"

Anka, Avcı kelimelerini tükettiğinde neredeyse dakikalarca hareketsiz kalarak dimdik adamın gözlerinin içine baktı. Dudakları birbirine mühürlenmiş, çatılan kaşları, gözlerinde çok daha keskin bir bakışa neden olmuştu. Dakikalar süren bakışma Anka'nın hışımla denecek bir tavırla aniden ayağa

ANKA

kalkıp odanın kapısına ilerlemesiyle son buldu. Kapıdan çıkmadan evvel arkasını dönmeden sert bir sesle "Evin ne zaman biteceğini bana haber ver!" dedi.

Elini kapının kulpuna uzattığında arkasından gelen Avcı'nın tatsız sesini duyduğu anda donakaldı.

"Derim sana söyler. Onun adamları halledecekler."

Anka ağır ağır geriye döndü ve inanmayan bakışlarını Avcı'ya dikti.

"Başkan'ın evinin tadilatı falan yok?" dedi doğrulanmayı bekleyen bir sesle.

Avcı bilgisi olmadığını anlatır gibi omuz silkti. "Başkan olduğunu söylüyor. Derim'e rica etmiş halletmesi için."

Anka'nın kaşları yeniden havalandı. "Hah!" dedi sinirli bir gülüşle. Buna inanmadığı belliydi. Aniden karar vermiş gibi bu kez sert bir direktifi yöneltti.

"Akşam poligonda olacağım. On gibi çıkarım, bana araba ayarla, biri bıraksın beni."

"E Derim alacakmış seni? Bana öyle mesaj attı."

"Hayır efendim! Kendim gideceğim! Benim korumalığımı yapacağına gitsin başka şeytani planlar üzerinde çalışsın!"

Ardından hırsla kapıyı açtı ve kırarcasına sert bir sesle arkasından kapıyı kapadı. Odanın içinde tek başına kalan Avcı'nın yankılanan gürültüyle gözlerini kapatarak yüzünü buruşturduğunu göremedi. Avcı kapanan kapının ardından birkaç saniye sonra hızla ayağa kalktı ve cebinden telefonu çıkarırken adımlarını kapıya yöneltti. Karşı taraf cevap verir vermez dik bir sesle "Evde misin?" diye sordu.

"Oğlumla kahvaltı yapıyorum. Bugün akşama kadar evden çıkmayı düşünmüyorum."

Derim'in rahat sesine o görmese de tehdit eder gibi kafasını sallayıp sert bir sesle "İyi, bekle beni geliyorum." dedi.

Derim sebebini anladığı ziyaretten zerre çekince duymadan aynı rahatlıkla karşılık verdi.

"Kahvaltıya yetiş istersen. Epey uzun sürecektir gibi. Handan abla istediğin bir şey varsa yaptırırım sana da."

"Yok! Hiç gerek yok! Geldiğimde seni yiyeceğim için baş-

ka bir şeye ihtiyaç duymayacağım!”

“Oon şövalyemiz çarpışmaya geliyor desene! E ben o zaman gidip kılıçlarımı bileyeyim bari.”

“Kılıca ihtiyacım olmayacak! Çıplak elle daha zevkli olacağını düşünüyorum!”

“Madem o kadar isteklisin gelecek dövüşlere seni alalım?”

“Rakibim sen olacaksan bana uyar!”

Avcı hızlı adımlarla asansöre ilerlerken kızgın bir sesle Derim’e laf yapııştırıp telefonu yüzüne kapadı.

“Avcı!”

Aşil, kapıdan giren adamı görünce oturduğu masadaki yerinden heyecanla fırlayarak yeni gelene doğru koşmaya başlamıştı. Masada oturan Derim, Jan ve Handan başlarını çevirip onlara baktılar. Açık havuza bakan küçük yemek odasındaki masanın etrafındaydılar.

Avcı kendisine doğru koşan çocuğa kollarını açarak onu karşıladı ve kollarının içine aldığı çocuğu kavrayarak kucağına aldı.

Derim ikisini izlerken içinde hem kıskançlık hem de mutluluk vardı. Onun uzakta olduğu yıllarda oğluyla ilgilenen ve onu seven birilerinin etrafında olduğunu bilmek güzeldi fakat bunları kendisinin yaşayamadığını ve kaçırdığını bilmek, Avcı’ya bakarken kıskançlıkla kıvranmasına neden oluyordu.

Avcı, Aşil’in her anını çok iyi bilirken kendisi oğlunu yeni tanımaya çalışıyordu. Avcı ve Aşil arasındaki yakınlık elbette baba oğul gibi değildi, daha çok birbirlerine arkadaş gibi davranıyorlardı ancak bu yine de Derim’in içini rahatlatmıyordu. Aşil’in belki de tüm ilklerine Avcı şahit olmuştu. Oysa kendisi için Aşil’in her sözü, her tavrı şimdi ilkti. Belli etmeye çalışarak bakışlarını yeniden önüne çevirdi ve küçük bir ekmek parçasının üzerine reçel sürerek Aşil’in bir sonraki lokmasını hazırlamaya girişti.

ANKA

Handan yan gözle Derim'e çabuk bir bakış atınca onun yüzüne oturan hüznü anlayışlı bir ifadeyle izledi. Jan'ın yüzünde de aynı ifade vardı. Bakışları birbirine çakışınca ikisi de anlamazlığa vererek önlerindeki fincanlara uzandılar.

"Nasılsın dostum? Bugün okulu kırmışsın?" dedi Avcı sevgi dolu bir gülümsemeye.

"Hayır ben kırmadım!" diye şiddetle itiraz etti Aşil. "Arkadaşlarım hasta olmuş, annem okulun tatil olduğunu söyledi."

Avcı'nın sokak ağzıyla kullandığı birçok terime Aşil aşınaydı ve Avcı gibi konuşabildiği için onunla kendisini aynı çizgide görüyordu. Henüz bunları öğrenmesinin uygun olmadığını düşünen Anka'nın karşı koymalarına rağmen Avcı, Aşil'le iletişimde geri adım atmıyordu. Onların bağı farklıydı ve kullandıkları dil de farklı olmalıydı ona göre. Anka'dan yediği azarları da umursamıyordu. Aksine onu çıldırtacak sakinlikle yalnızca sırtıyordu azar seanslarında.

Avcı başını sallayarak onayladı onu. "Biliyorum. Sadece şaka yapmıştım sana."

"Babamla oynayacağız bugün biliyor musun?"

"Gerçekten mi? Eee plan yaptınız mı bakalım?"

Aşil başını sallarken gözlerini de yummuştu sevimli bir yüzle. Gözlerini yeniden açarken babasınıninkilere eş ela gözleri mutlulukla parlıyordu.

"Babam söz verdi. Havuzda oynayacağız."

"Deme!" dedi Avcı şaşırmış gibi. "Harika bir plan. Çok şanslısın. Biz çalışırken sen oyna bakalım köftehor."

Aşil'in kolları kendi boynuna sarılı masaya doğru ilerliyordu bu sırada. Aşil, Avcı'nın sözleriyle kıkırdayarak gülmüştü. Avcı hâlâ devam ettiği belli olan kahvaltı masasına yaklaştığında Handan'a gülümseyerek baktı ve "Günaydın Handan abla." dedi ancak diğerlerine selam verme gereği duymamıştı.

"Biz de şimdi bitirdik kahvaltıyı açsan sana da bir servis açtırayım."

"Yok Handan abla. Kahvaltımı çoktan yaptım ben. Derim'le birkaç şey konuşmam gerekiyordu o yüzden uğra-

dım.”

Aşil'i daha evvel kalktığı sandalyeye oturarak masanın etrafında dolaştı ve Jan'ın yanına Aşil'in karşısına oturdu. Handan masanın başında oturuyordu. Anlaşılan evdeki otortmesini masa başında da devam ettiriyordu. Bakışlarını hızla Aşil'in yanında oturan Derim'e çevirdiğinde onun kendisine aldırılmaz bakışlarla baktığını fark etti. Bakışlarını yeniden Handan'a çevirdi.

“Bir kahve alırım ama.”

Handan başını sallayarak yerinde hareketlendi. “Ben gidip söyleyeyim mutfağa da yapsınlar kahveni.”

“Handan abla, bizim kahvelerimizi de getirsinler o zaman.”

Derim, Handan'a seslenirken elinde tuttuğu küçük lokmayı Aşil'in ağzına soktu. Çocuk itiraz etmeden ağzını açmıştı ve babasının onu yedirmesinden hoşlandığı açıkça belli oluyordu. Tabağındakilerin tamamı bitmişti. Ağzındakini çiğnerken gülümseyerek Avcı'ya bakıyordu. Avcı ona göz kırpinca o da aynısı yapmaya çalışırken yüzünü şekilden şekile sokuyordu. Avcı dişlerini ortaya döken bir gülümsemeye “Hâlâ beceremiyorsun.” dedi çocuğun damarına basmak ister gibi oyuncu bir tonla.

Aşil rekabet dolu gözlerini ona dikti ve ağzındaki lokmayı çabucak yutup “Hayır yapıyorum. Sen görmüyorsun!” dedi başkaldıran inatçı bir tonla.

“Seni kızdırmaya çalışıyor oğlum. Pas verme sen ona. Beceriyorsun. Ben gördüm.”

Derim, Aşil'in saçlarını okşayarak onu sakinleştirirken Avcı'ya düşmanca bir bakış atarak uyarırcasına kaşlarını yukarı kaldırdı. Aşil'in üzülmesini yüreği kaldırmıyordu ve Avcı'nın Aşil'i kışkırtmaya çalışması yalnızca ona bilenmesine sebep oluyordu.

Avcı umursamaz bir yüzle bakışlarını Derim'e çevirdiğinde sanki ondan intikam alır gibiydi yüzünde oluşan sinsi gülümseme. Aşil'le her zaman atışmayı severdi. Çocuğun rekabetçi yapısı Avcı'nın her zaman eğlenecek ve ona takılmasına

ANKA

neden olacak bir malzeme bulmasına sebep oluyordu ve bu konuda da Anka'dan sık sık azar işitmesine rağmen bu keyiften vazgeçmek istemiyordu. Aşil onun için en değerli varlıktı ve aralarındaki sıcak, samimi ve rekabetçi iletişim Avcı için olduğu kadar Aşil için de eğlenceliydi aslında.

Handan'ın geri dönmesinden on dakika sonra hepsinin kahveleri gelmişti. Masadaki Aşil'in varlığı nedeniyle kahvelerini içerlerken sıradan bir sohbeti yürütmeye çalışıyorlardı. Nihayet Handan, Aşil'e babasının biraz işleri olduğunu ve bu sürede birlikte resim yapabileceklerini teklif ederek çocuğun elinden tuttu ve yerinden kaldırdı. Aşil itiraz etmeden atılmıştı bu teklife. Günün geri kalanında babasıyla olacağı için birkaç saati umursamamıştı.

İkisinin odadan çıkmasının ardından geri kalanlar kısa süren bir sessizliğe gömüldüler. Derim ve Avcı birbirlerine dik dik bakarlarken Jan sıkılmış gibiydi. Bu sıkıntısını sese dökmekten çekinmedi ve bıkkın bir tonla "Anlaşıldı. Sizin birbirinize giydireceğiniz belli. Hiç çekemem şimdi sizi. Bugün canım hakemlik de yapmak istemiyor. Benim Marcel ve Silva'yla işim var. Siz de tek başınıza ne bok yiyorsanız yiyin." diyerek yerinden kalktı ve odanın kapısına yöneldi.

Kalan iki adam da tek kelime etmemişlerdi ona. Hâlâ birbirlerini ölçer gibi dik dik karşılıklı bakışmaya devam ediyorlardı. Nihayet dudaklarını aralayıp ilk konuşan Avcı oldu.

"Evi ne zaman bitirmeyi düşünüyorsun?"

"Bittiği zaman."

Derim hiç duraksamadan cevap vermişti düz bir ifadeyle.

Avcı, onun yapmaya çalıştığı kurnazlığı küçümseyen alaycı bir gülüşle "Sence ne zaman biter? Aşağı yukarı yani..." diyerek üsteledi başını iki yana yatırarak.

"Usta bulmak zor tabi." dedi Derim ciddi bir yüzle dağının ucunu düşünüyormuş gibi kıvrarak. "E kış ortası, herkesin tamir tadilat işleri çıkmış. İş bilen adamlar çok meşgul... Bakalım, bulacağız bir çaresini."

Avcı başını ağır ağır bir aşağı bir yukarı salladı ve aniden yüzü ciddileşerek "Sen dalga mı geçiyorsun? Anka yer mi

bunu? Başkan'ı da alet etmişsin buna." dedi kızgın, tasvip etmez bir tonla.

"Amcamı uğraştırmak istemedim bu tür küçük işlerle." dedi Derim umursamazca omuz silkerek.

"Amcan niye uğraşasın lan! Ben uğraşacağım!"

"E iyi işte, seni de uğraştırmak istemedim bu küçük işlerle... Sen bak işine. Yoğunsun zaten."

"Ben mi yapacağım evi? Dünya kadar adam var bunu yapacak! Beni mi düşünüyorsun sanki?"

Derim cıklayarak çenesini kaldırdı. "Seni niye düşünüyüm? Umurumda bile değilsin ki. Çocuk musun seni düşünüyüm?"

Avcı sabır dilenen bir ifadeyle başını yukarı kaldırıp gözlerini kapayarak derin bir soluk aldı.

"Derim!" dedi başını indirerek, sert gözlerini karşısındaki adama dikti uyarırcasına. "Anka kuduruyor. Bu küçük oyunların peşini bırak. Bu şekilde tutamazsın onu yanında."

"Nasıl tutmam gerekiyorsa her yolu denerim. Bu, şu anda elimdeki ilk geçerli bahane."

Derim hiçbir çekince göstermeden dik dik Avcı'ya baktı önce. Ardından gözlerini kıstı ve bu kez o uyaran bir tonla devam etti. "Sana daha önce de söyledim Avcı. Araya girme! Araya giren herkesi ezip geçeceğim! Oğlumun anne babasıyla aynı evin içinde zaman geçirmeye ihtiyacı var ve bunu sağlayacağım."

"Aşil'i hiç kullanma şimdi. Senin!" dedi Avcı kelimenin üzerine bastırarak "Anka'yla aynı evin içinde zaman geçirmeye ihtiyacın var."

Bu kez Derim başını sağa sola yatırarak gözlerini devirdi. "Yani... Öyle de diyebiliriz. Ama oğlum şu anki en güçlü müttefikim dolayısıyla onu kullanmaktan çekinmeyeceğim."

Bakışları açık bir dürüstlikle Avcı'ya dikiliydi şimdi. Avcı ne derse desin karşı koyacağı ve onun hiçbir uyarısını göz önünde tutmayacağını belli ediyordu bakışları.

"Bak... Hafta sonu Kızıl dönmüş olacak. Cumartesi operasyon yapılıyor. Kızıl döndüğünde, birlikte kendi evlerinde

ANKA

kalmak isteyecekler. Kaç aydır birbirlerine hasretler. Kızıl buraya sokarsan olacıklardan ben sorumlu değilim ve işte o zaman asla araya girmeyeceğim!”

“Kardeşleri birbirinden ayıracak değilim. Elbette buraya gelecek. Çıkaracağı sorunlardan da korkum yok. Elinden geleni ardına koymasın.” Derim korkusuz gözlerle karşılık vermişti. Her şeyi göze aldığını apaçık ortaya koyuyordu. “Belki en fazla birkaç hafta sürer.” diyerek devam etti yine umursamazca omuz silkerek.

“Birkaç hafta mı? Ya sen kafayı mı yedin? Üç günlük işi var evin. Sen savaş çıkarmaya mı çalışıyorsun?”

“O savaş çoktan çıktı. Biraz daha alevlenmesinin bir sakıncası yok benim tarafımda.”

“Ne umuyorsun ne?” dedi Avcı elini masanın üzerine koyarak bedenini öne eğdi. “Sence birkaç haftada sana alışıp, gitmekten vaz mı geçecek? Neredeyse altı ay alıştıramadın geçmişte, şimdi ne değişecek de kalacak sanıyorsun?”

Derim, Avcı’nın öfkeli ifadesini derin bakışlarla izledi. Dikkat çektiği noktada bir an gözleri kısıldı ve Avcı’nın susmasının ardından bir süre sessizce dimdik oturmaya devam etti. Neden sonra dudaklarını araladı ve kararlı bir sesle konuştu.

“Geçmişte ben ne bok yediğimi bilmiyordum ve ona hak ettiği gibi davranmadım. Ama şimdi biliyorum. Yüreğim ona karşı ne hissettiğini biliyor. Bu kez ne yaparsa yapsın, ne dersse desin onu incitecek hiçbir şey yapmayacağım. Sevgi zorla talep edilmiyormuş, emek istiyormuş bunu öğrendim ve bu emeği harcayacağım.”

Avcı, Derim’in açık yüreklilikle sarf ettiği kelimeleri duyduğu anda tüm öfkesi buhar olup uçmuştu. Derim’in bakışları, duruşu öyle derin ve içtendi ki; Anka hakkında konuşurken ses tonunun nasıl bir değişim geçirdiğinin bile farkında değildi belki de. Sıkıntıyla sesli bir nefes verip sırtını oturduğu sandalyeye yasladı. Bu kez sakın bir sesle konuşmaya başladı.

“Anka inatçıdır. Çok inatçı...” diyerek başladığı anda De-

rim gülümseyerek "Biliyorum." diye karşılık verdi başını sallayarak. Avcı istemsizce gülümseyerek başını salladı iki yana. Ardından bu kez dostça çıkan bir tonla devam etti.

"Bak Derim... Ben seni anlıyorum. Sana hâlâ kızgın mıyım? Hem de çok kızgınım. Ama ben ömrümün sonuna kadar geçmişe takılıp kalmam. Bir yerden sonra salıvermek taraftarıyım. Geçmişte yaşanmış şeyler, bugün değiştiremeyeceğim şeylerse bunu kafama takıp debelenmem hiç. Bugünüme bakarım. Geçmişte yapılan yanlışların bugün yapılmamasına çalışırım. Ben seni tanıdım... Bundan hiç hoşnut olmasam da; ne sana, ne de kendime yalan söyleyecek değilim... Sana bugün inandım, güvendim artık. Ne kadar çaba harcadığının da farkındayım. O yüzden seni anlıyorum. Ama Anka'nın inadı var ya... İşte onu kırman, deveye hendek atlatmandan daha zor. Sırf inadından bile sana tek adım atmaz... Çoğu şeyi kendi içinde yaşar o... Sessizliğinin ardına saklanır, suskunlaşır, gururundan kalbinin kırıldığını belli etmez... Sana yokmuşsun gibi davranır..."

"Farkındayım..." diye mırıldanarak arada karşılık verdi Derim düşünceli gözlerini masaya indirerek. Eliyle tabağının yanındaki çatal bıçakla oynuyordu dalgınca.

"Sen fevri adamsın... Öfken gözünü karartınca hiçbir şeyi görmüyorsun ve beni asıl korkutan da bu. Sen, sana yokmuşsun gibi davranan birine uzun süre tahammül edemezsin ve Anka'nın, evi bahane ederek burada kalmasını sağladığında, yapacağı ilk şey sen yokmuşsun gibi davranmak olacak. İşte o zaman senin buna kaç gün tahammül edeceğini bilemiyorum ve bu kez seni Aşil bile kurtaramaz."

"Ne kadar dayanmam gerekiyorsa dayanacağım." dedi Derim kirpiklerini kaldırıp kararlı bakışlarla Avcı'ya bakarak. "Ben ondan vazgeçmem! Onu sevdiğime onu inandıracam. Bunun için birlikte aynı ortamı paylaşmamız gerekiyor ve bana bu konuda muhalif olmayın."

"O zaman benden sana tavsiye..." dedi Avcı bıkkın bir ifadeyle. Pes etmiş gibiydi. Bunu neden yaptığını tam olarak bilmiyordu ama sezgilerini takip ediyordu ve o sezgiler gü-

ANKA

nün sonunda Anka'nın da mutluluğuna kapı açacakmış gibi hissettiriyordu. Akıl verir bir tavırla devam etti. "Üzerine çok gitme! Köşeye sıkışırsa daha çok çemkirir. Daha çok kaçar... Madem bu yola baş koydum diyorsun önce ne yap et, içindeki öfkeyi sana kusmasını sağla. Eğer içindeki kızgınlıktan kurtulursa belki o zaman diğer hislerini dinlemeyi göze alır. Öfkesi içinde sıkışıp kaldı ve senelerdir soğukluğunun ardına saklayarak dondurdu durdu onu. Senin hakkında hiçbirimizle konuşmadı. Tek yorum yapmadı. Sadece arada Alin'le dertleştiklerini biliyorum ama onunla bile belli sınırlar içinde yaptı bunu. Anka böyle biridir. İçinde yaşar çoğu şeyi... Alin onun tam tersidir mesela. Alin ondan ne söküp aldıysa, zorla çekip çıkarmaya çalıştı ama hissettiklerinin çoğunun içinde saklı kaldığına eminim."

Derim bakışlarını Avcı'ya dikmiş söylenen her kelimeyi içine çeker gibi kaçırmadan dinliyordu karşısındaki adamı. Anka'nın kapalı bir kutu olduğunu o da çok zaman önce çözmüştü ancak bunu yalnızca kendisine karşı takındığı bir tavır olarak düşünmüştü. Şimdiyse onun şifrelerini çözer gibiydi. Anka belki kendisine bile kapalı kutuydu ve çoğu şeyi kendisine bile itiraf etmekten kaçınıyordu. Onun içinde taşıdığı yükler, Derim'in kendi sırtına yüklediklerinden belki de daha fazlaydı ve Derim o anda ilk adımını, Anka'yı bu yüklerden kurtarmak için atması gerektiğini düşünüyordu.

Anlayışlı gözlerle kendisine bakan Avcı'ya kendisini de şaşırtan bir çekinceyle "Çok mu kızgın?" diye sordu.

"Akşam kendisini buraya bırakmak için araç ayarlamamı istedi."

Derim'in kaşları havalandı. "Çok kızgın yani?"

"Yeterince."

"Bunu yapacak mısın?"

"Yapayım mı?"

Derim cıklayarak çenesini kaldırdı. "Ben alacağım." dedi kararlı bir tonla.

Avcı alayla karşılık verdi. "Bu akşam poligonda atacağı her kurşunu senin için harcayacağına eminim."

"Buna da şükür. Benim yerime bir hedef tahtası bulması hayırlı olmuş."

Avcı sinirli bir gülüşle başını salladı. Eğlendiği belli pırıltılı kahverengi gözlerini Derim'e dikti.

"İşin çok zor."

Derim duru gözlerle ona bakarken yüzünde naif bir gülümseme belirdi.

"Güzel şeyler hep zordur."

Avcı bu kez işaret parmağını tehdit edercesine kaldırarak salladı ve gözlerini kısarak "Bu sefer de batırırsan, yine onu incitirsen Derim, senin ağzını burnunu ben dağıtacağım haberin olsun." dedi gözdağı veren alçak bir sesle.

Anka akşam onda ana binadan dışarı çıktığında Derim'in aracına yaslanmış halde kendisini beklediğini gördüğünde adımları aniden durmuştu. Binanın önündeki geniş alanda kapının on metre uzağında siyah bir Audi A8 L Security duruyordu. Derim kollarını göğsünde kavuşturmuş, başı önüne eğik, ileriye uzattığı bacaklarından sağ bileğini solunun üstüne atmış, kalçasını aracın gövdesine yaslamış halde dikiliyordu. Üzerinde tıpkı arabanın renginde olan kapkara siyah bir kot ve balıkçı yaka siyah bir kazak vardı.

Anka son bir buçuk saattir poligondaydı. Kafasından her şeyi uzaklaştırarak yalnızca karşısındaki hedefe konsantre olarak geçirdiği zaman ona çok iyi gelmişti. Avcı'dan kendisini bırakacak bir araç ayarlamasını istemesinin üzerinden neredeyse on iki saat geçmişti ve gün içindeki koşturma nedeniyle bir kez daha sorma ihtiyacı hissetmemişti.

Saatlerce Esra ve Cansu ile birlikte çalışmıştı. Onlarca rapor, yüzlerce sayfa elinden geçmişti. Onlarca telefon konuşması yapmıştı. Sahadaki birçok ajanla iletişime geçmiş, hem önlerindeki operasyona fayda sağlayacak bilgiler edinmeye çalışırken hem de başka düzenlemelerle uğraşmıştı. Akşam Merkez'in içindeki kafeteryada hızlıca bir şeyler atıştırmış ve

ANKA

bu kez poligona yollanmıştı. Poligon sonrası odasına bıraktığı çantasını ve ceketini almak için geri dönmüş, onu alacak aracın binanın önünde hazır olduğundan emin adımlarla çıkışa yönelmişti.

Derim'i gördüğü anda Avcı'nın ne yapmaya çalıştığını düşünmedi bile. Çünkü Avcı'nın herhangi bir şey yapamadığını çok iyi anlamıştı. Derim, araya Mehmet Aydar'ı da koyarak Avcı'nın önünü kesmiş ve tıpkı sabah kendi karar verdiği gibi yine kendi isteklerini gerçekleştirmeye azmetmişti.

Duraksayarak öfkeli gözlerle adama bakmaya devam ederken Derim onun varlığını hissetmiş gibi bakışlarını kaldırdı ve Anka'yla göz göze gelince arabadan destek alarak doğruldu. Aynı anda çapraz yaptığı bacakları ve kolları da çözülmüştü. Ellerini pantolonunun ceplerine sokarak omuzlarını kaldırdı ve öylece kıza bakmaya devam etti. İki göz birbirisiyle çarpıştı. Anka yorgun kızgın gözlerle ona bakarken Derim masum gözlerle bakıyordu. Sanki anlamasını ister gibi belli belirsiz omuzlarını silkti.

Anka dudaklarını mühürlemek ister gibi birbirine bastırdı. Tek kelimenin bile faydasız olduğunu anlamış olması daha fazlasını sarf etmesini engellemişti. Öyle faydasız görünüyordu ki tartışması, içinden gelen kavga isteğinin bile yalnızca kendisini yoracağını anlamıştı. Halihazırda yorgunken, kalan azıcık enerjisini Derim'e harcamak mantıksız görünmüştü. Öldürücü bakışlarını Derim'in hâlâ kendisine bakan yumuşak bakışlarına kilitleyerek ağzını bıçak açmadan ileri adımladı. Derim hareketlenerek aracın yolcu kapısını açtı ve ölüm sessizliğindeki Anka'nın araca yerleşmesini bekledi. Ağır kapıyı usulca kapadı kadının ardından.

Genç kadın aracın koltuğuna oturdu, çantasını sinirle ayağının dibine attı ve kemerini bağladı. Aynı esnada Derim aracın etrafından dolaşarak kendi tarafındaki kapıyı açıp içeri yerleşmişti. Kaçamak hızlı bir yan bakışı Anka'ya atarken aracı çalıştırdı ve seri hareketlerle aracı çevirerek büyük kompleks içinde çıkış kapısına yöneldi.

Anka kollarını göğsünde kavuşturmuş dimdik karşıya

bakıyordu. Suratı gergin aslında küskün denecek şekilde asıktı. Yola çıkmalarının üzerinden on dakika geçmiş olmasına rağmen ikisi de tek kelime etmemişti. Derim arada hızlı kaçamak bakışlarla Anka'ya bakıyordu ancak genç kadın gözlerini bir an bile diktiği karşıdan ayırmamıştı. Derim bu sessizliğe daha fazla dayanamayacağını hissettiğinde nihayet dudaklarını aralayarak alçak çekingen bir tonla konuştu.

"İstersen eve varmadan sinirini çıkarabilirsin benden."

Anka onu duymamış gibi davranarak istifini bozmadan oturmaya devam etti. Derim yan gözle yeniden ona baktı ve bu sefer çocuksu bir tavırla bahaneleri sıralamaya başladı.

"Amcamla Avcı çok meşgul. Gereksiz yani onların sıradan işlerle uğraşmaları. O yüzden yardımcı olmaya çalıştım."

Anka aniden başını ona çevirdi ve öfke saçan gözlerini adama dikti.

"Öyle mi? Yardımcı olmaya mı çalışıyorsun sahiden? Ne zaman bitecek benim evim o zaman?"

Derim bakışlarını yolda tutmaya çalışarak düz bir sesle karşılık verdi.

"Çocuklar usta bakıyorlar işte. Bulur bulmaz başlayacaklar."

"Sen benimle dalga mı geçiyorsun ya?" diye bağırdı Anka sinirle. "Google'u açsam yığınla usta bulurum kendim."

"Olmaz!" dedi Derim çabucak, başını hızla yana çevirmişti. "Tanımadığımız bilmediğimiz kimseyi oğlumun yaşadığı eve sokamam. Güvenilir biri olması lazım."

Anka küçümseyen bir alaycılıkla tek kaşını kaldırdı. "Hadi ya? Ne zaman bulunacak o güvenilir usta?"

"Bakıyoruz işte." dedi Derim ağzının içinde mırıldanarak. Sesi suçlu çıkmasına rağmen geri adım atacak gibi de görünmüyordu. "Hepsinin şu anda elinde işler varmış. Biter bitmez dönecekler."

Bu bahaneyi Anka'nın yutmadığını ikisi de biliyordu ancak Derim bunu umursuyor gibi durmuyordu. Yeniden çabuk bir bakış attı Anka'ya.

"Hem ne acelen var ki? Zaten o piçi ben gebertmeden senin eve geçemezsiniz. Sorun yok yani."

ANKA

“Nasıl sorun yok ya? Nasıl yok?” dedi Anka tekrar sesini yükselterek. Sinirle başını salladı ve tekrar Derim’e çevirdi öfkeyle parlayan bakışlarını. “Aşil her geçen gün bu duruma daha çok alışıyor. Sonrası onun için ne kadar zor olacak fark edemiyor musun?”

“Zor olması gerekmiyor.” diyerek sakin bir sesle karşılık verdi Derim. Yanındaki genç kadının kat be kat artan sinirine karşın kendisi şaşkırtıcı derecede sakin. “Bence böyle devam edebiliriz. Zaten doğrusu da bu.”

“Seninle aynı evde yaşamam mı doğrusu?” dedi Anka kaşlarını havalandırarak. Sinirli bir gülüş dudaklarının arasından dışarı firar etti. “Böyle bir şey olmayacak!” dedi inatçı bir tonla. “Seninle aynı evde yaşamayacağım! Şu andaki şartlar bunu gerektirdiği için buna katlanıyorum ama en kısa zamanda eski düzenimize geri döneceğiz.”

“Yemek yedin mi? Karnın aç mı?”

Derim’in sakin umursamaz bir tonla sorduğu alakasız soruyla Anka nutku tutulmuş gibi adama bakakaldı. Derim sol dirseğini aracın kapısına yaslamış, yerinde neredeyse kaykılararak oturduğu bir rahatlıkla aracı sürerken yine başını çevirip kıza baktı sorarcasına.

“Acaba karnın aç olduğu için mi bu kadar sinirlisin? Kan şekerin mi düştü? Jaques harika yemekler yaptı. Gerçi Handan ablanın talimatıyla yaptı ama Aşil bayıldı.” Bakışlarını yeniden yola çevirdi. Yolda hızla ilerleyen aracın önünde farların aydınlattığı kesik beyaz çizgiler hızla altlarında yok oluyordu. Derim, Anka’yı çıldırtacak sakinlikteki monologuna devam etti.

“Havuzda Aşil’le çok eğlendik. Gerçekten iyi yüzüyor. Dalış bile yapıyor, inanabiliyor musun? Gerçi sadece bir metre dalabiliyor ama olsun, bence yaşına göre çok önemli bir başarı bu. Çok korkusuz.” dedi gururlu bir tonla. Ardından sesi şefkatli bir tona büründü. “Çok yoruldu ama...” Tekrar hâlâ kendisine hayretle bakan yüze çabuk bir bakış attı ve memnun gururlu bir tonla devam etti bu kez. “Havuz sonrası ben tek başıma yıkadım Aşil’i. Bu sefer ıslatmadı beni... Ger-

çi öncesinde ciddi pazarlık yaptık..." dedi ses tonunu alçaltıp sesli düşünüyormuş gibi eklemişti. "Yemekten sonra gözleri neredeyse kapanacaktı. Bu kez hiç karşı koymadan uyudu. Okumamı istediği kitabın ikinci sayfasını bile dinleyemedi."

Sesindeki yumuşaklık, yüzünde oluşan şefkatli ifadeyle birleşince Anka onun oğluna olan sevgisini, elle tutulacak derece somut bir netlikle görebiliyordu. Derim'e karşı olan öfkesini canlı tutmaya çabalarken onun bu yumuşak ve sevecen tarafı ortaya çıktığı anda bunu başarmak çok zordu. Yine de içinde bitmek tükenmek bilmeyen inadına sıkı sıkıya sarıldı ve sinirle kollarını yeniden göğsünde birleştirip bedenini tekrar karşıya çevirdi. Derim'in onu kontrol eder gibi hızlı bir bakış attığını göremedi.

Derim ona belli etmeden sessiz bir soluk alıp omuzlarını gevşetti. Bakışları yeniden yola çevrildi. İlk muharebeyi şimdilik atlatmış görünüyorlardı. Henüz kimin kazandığına emin değildi ama kısa süreli de olsa ateşkes ilan edilmiş olduğunu düşünmek istiyordu. Yumuşak bir tonla konuşarak yeniden şansını denemek ister gibi aynı soruyu tekrarladığında çok çabuk karar verdiğini anlamış oldu.

"Yemek yedin mi?"

"Sana ne?" diye aniden bağırdı Anka öfkeyle. "Sana ne benim yemek yiyip yemediğimden? Çok mu umurunda? Hatırlarsan bir zamanlar bunu umursamıyordun. Günde bir tas çorba! Hatırladın mı? Ölmem merak etme! Yememiş olsam da ölmem! Sen gayet iyi biliyorsun yemek yemesem de ölmeyeceğimi."

Anka kendisine hakim olmaya çalıştıkça aksi yönde kontrolünü kaybetmeye başladığını hissediyordu. Kontrolünü kaybetmeye başladığını hissetmesi onu paniğe sürüklüyordu ve içinde süren çetin savaş onu yerle bir ediyordu.

Derim arabanın içinde patlayan öfke dolu sesle parmaklarını sıkıca direksiyona geçirdi. Vicdanında baş gösteren sızlama, hissettiği suçluluk duygusuyla birleşince, dayanmaya çalışır gibi çenesini acıtacak kadar dişlerini birbirine bastırdı. Anka'dan gelecek olan tüm tepkileri metanetle karşılaması

ANKA

gerektiğini kendi kendine sürekli hatırlatarak taş gibi bir suratla aracı sürmeye devam etti.

Onun içinde tuttuğu kini boşaltmasına izin vermesi gerekiyordu. Tüm öfkesini, kırgınlığını, haklılığını Derim'in yüzüne haykırması ve zehrini boşaltması gerekiyordu. Derim ömrünün sonuna kadar onun bunları başına kakacağını kabul etmek zorundaydı. Ona yaptığı her kötülüğün acısını kat be kat çıkarmalıydı genç kadın. İçinde sakladığı yaranın irinini akıttığında belki bir şansları olurdu. İçinde tuttuğu süreç gömdüğü derinlerden ara ara yüzeye çıkacak, sonra genç kadın yeniden onları derine gömmeye çalışacaktı ama hep tutacaktı. Oysa Derim o derinleri deşmesini ve orada ne var ne yoksa hepsini dışarı atmasını ve hafiflemesini istiyordu.

Anka'nın hızlı hızlı sinirle aldığı solukları birkaç dakika sessizce dinledi. Genç kadın yeniden gözlerini karşıya dikmişti, aldığı öfkeli soluklarla göğsü inip kalkıyordu. Gergin, kontrollü hızlı bir bakışı yeniden genç kadına çevirdi. Solukları biraz daha sakin çıkmaya başlamıştı şimdi. Alçak bir tonla konuşmaya başladığında sesindeki suçluluğu bastıramadığını fark etti ancak elinden bu kadarı geliyordu.

"Ben yemedim. Birlikte yeriz diye düşündüm."

Anka hızla başını yanındaki adama çevirdiğinde sanki ne diyeceğini bilemediği bir şaşkınlık içinde adama baktı. Onun bu üsteleyen tavrını aklı almıyordu. Sanki aralarındaki her şey normalmiş gibi davranmasına, onun öfke kusan tavrına suskun kalıp, sonra sanki o öfkesi hiç yokmuş gibi doğal bakışlarla kendisine bakmasına inanmakta zorluk çekiyordu.

"Birlikte yeriz değil mi?" diye sordu Derim üsteleyerek. Hiçbir şey olmamış gibi ısrarla bakıyordu Anka'ya. Anka, Aşil'in de çoğu zaman yaptığı gibi üstelerken kendisine diktiği masum gözlerle bakan bir çift ela göze bakakaldı öylece. Derim'in gözleri sık sık önündeki yola dönüyordu ama ısrarla sorarcasına ona bakmaya da devam ediyordu yine.

Yorgun, bitkin bir usanmışlıkla arkasına yaslandı ve bıkkın bir sesle "Ne yemek var?" diye sordu.

Derim'in yüzünde beliren gülümseme görülmeye de-

gerdi. Bakışlarını yola çevirdiğinde Anka yan gözle adamın suratına baktı. Dudakları yana doğru kıvrılmış, biraz evvel vüzüne hakim olan kasvet dağılmış, çocuksu bir mutlulukla gülümsüyordu. Bu görüntü yüreğini sızlattı ama kendi kendisine yumuşamaması gerektiğini hatırlattı. Derim Akhan onun kalbini çok kırmıştı. Tek bir parçayı yerden almak, etrafa saçılıp dağılmış olan diğer parçaları bir araya getirmezdii.

“Handan abla beğendi yaptırdı Jaques’a. Sanırım onun için de ilk oldu bu. İkisinin mutfaktaki halleri çok komik oluyor ama yavaş yavaş anlaşılmaya başladılar. Sanırım Handan ablanın mutfaktaki mahareti Jacques’in hayranlığını arttırıyor.”

“Handan abla yaptı yani beğendiği?”

Derim başını iki yana salladı gülümseyerek. “Hayır. O direktif verdi yalnızca. Közlenmiş patlıcanları temizlemekten nefret ettiğini Jaques’a söylemememi istedi. Mutfağa kraliçe gibi kuruldu ve yalnızca talimat verdi.”

“Eren mi çevirdi yine?” dedi Anka endişeli bir bakışı hızlıca adama atarak.

Arabanın içi biraz evvelki gergin elektrikli havadan tamamen arınmıştı ve şimdi sıradan basit sohbet eşliğinde sakin bir atmosfere bürünmüştü.

“Handan abla onu istemedi?” diye sorarcasına baktı Derim kaşlarını çatarak. “Eren’le bir sorun yaşamadılar değil mi?” diye sordu Derim, belli belirsiz tehdit tınısı taşıyan bir tonla.

Anka kaşlarını kaldırırken cıkladı. Rahatlamış gibi başını oturduğu koltuğun başlığına yasladı ve düz bir tonla karşılık verdi.

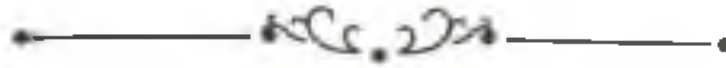
“Yok, öyle bir sorun yok. En son Handan ablanın kayısı kıvamı olmasını istediği yumurtayı Jacques’e yumurtayı kayısıya çevirmesi gerektiğini söylediğinden beri Handan ablanın ona güveneceğini sanmıyorum.”

Aracın içinde patlayan Derim’in boğuk kahkahası Anka’nın da gülümsemesine neden oldu. Derim’in başı arkaya savrulduğunda koltuk başlığına kafası dayanmıştı. Anka yan

ANKA

gözle ona bakarken hakim olamadığı kıkırtısı dudaklarından fırladı. Biraz evvelki öfkesi buharlaşmıştı sanki. Belki yorgunluktandı bu. Kendisini öyle yorgun hissediyordu ki uzun süre öfke kismaya bile mecali yoktu. Kesinlikle yorgunluktan olmalıydı. Yoksa öfkesi hâlâ orada duruyordu. Hissediyordu... Ama şimdilik bunu kenarda bırakması daha iyi olacaktı. Yorgundu... Yorgun olmasa kesinlikle şimdi gevşemiş halde oturmaz ve Derim'e birlikte gülmezdi.

11. BÖLÜM

Ertesi sabah Anka odasından çıktığında bir önceki günün şaşkınlığını bir basamak üste taşıyan manzarayla yüz yüze geldi. Derim yine elinde bir fincan kahveyle kapının önünde dikiliyordu.

“Deli misin sen? Ne kadar zamandır dikiliyorsun burada böyle?”

Elini uzatıp Derim’in ona uzattığı fincanı aldı.

“Çok beklemedim. Dakik olduğunu biliyorum. Dün sabhta bu saatte çıkmıştın odandan. Rutinine bağlı kalmayı sevdiğini biliyorum.”

Anka ona ters bir bakış atıp fincanından bir yudum aldı ve fincanı yeniden adamın eline tutuşturup Aşil’in odasına yöneldi. Derim’in onun arkasından geldiğini hissediyordu ama yüzündeki gülümsemeyi fark etmemişti.

Dün gece eve döndükten sonra mutfakta birlikte yemek yemişlerdi. Ada tezgahın etrafındaki yüksek taburelere yan yana oturmuş, bir yandan yemeklerini yerken bir yandan Derim, Jan ve Lee ile yaptıkları planlardan söz etmişti. Anka’nın sorduğu sorulara açıklıkla karşılık veriyordu. Anka bu arada bir süredir dövüşleri de Marcel’in yönettiğini, onun da dört yıldır dövüşmediğini öğrenmişti. Derim’in yoğun temposu ve kimi zamanlar farklı öncelikler gerektiren işleri nedeniyle dövüşlere eskisi gibi katılmasına engel olduğunu düşündü. Ancak o işten de tamamen el çekme niyetinde değildi. Dövüşlere bahis yatıran akla gelmeyecek isimlerle Derim iletişimi-

ANKA

mini sürekli canlı tutuyordu.

Marcel'in bu işler için ayırdığı ekip şu ana kadar Derim'siz gayet iyi idare etmişlerdi ve Marcel bu konuda rüştünü ispatlamış görünüyordu. Gerçi kardeşi Lukazs'ın desteği yadsınmazdı. Marcel bahis organizasyonunu eksiksiz yürütürken, Lukazs bu dövüşlerdeki güvenliği sağlıyordu ve abisinden daha acımasız olan genç adam için bu tam da ona göre bir işti.

Derim'le birlikte yarım saatten fazla mutfakta sanki her zaman yaptıkları bir şeymiş gibi sohbet ederek vakit geçirmişlerdi. Anka boşalan tabakları kaldıracakken Derim ona engel olmuştu.

"Sen git yat hadi, çok yorgun görünüyorsun ben hallederim burayı." demişti ve Anka ikiletmemişti bu teklifi. Alçak sesle iyi geceler dilemesinin ardından mutfaktan çıkmıştı. Gerçekten yorgundu ve dinlenmeye ihtiyacı vardı. Son günlerde her şey öyle üst üste gelmişti ki, kendiyile baş başa zaman geçiremediğini bile yeni fark ediyordu.

Önce adımları oğlunun odasına yönelmişti. Dakikalarca oğlunun yatağının ucunda oturup, onun huzurla uyan simasını seyretmişti. Saçlarını okşamış, üzerini yeniden örtmüş nihayet oğlunun sıcak boynuna dudaklarını bastırdıktan sonra zorlukla çıkmıştı odadan. Kendi odasına girip, yastığa başını koyar koymaz uyumuştı. Sabah yine kurulu saat gibi alarmdan önce uyandığında kendisini daha dinç hissediyordu.

Şimdi sabahın erken saatlerinde Anka yine oğlunun odasında idi. Üzeri yine açılmıştı fakat neyse ki odanın sıcaklığı üşümesine engel olacak derecedeydi. Buna rağmen yine de üzerini tekrar örttü ve kaçınıcı turundan sonra olduğu belirsiz, kafası yatağın ayak ucunda olan oğlunun başının altına yastığını koydu gülümseyerek. Bazen oğlunun hayatı boyunca yatağın içinde tur atmadan uyumayacağını düşünüyordu. Neden bu kadar dağınık yattığını çokça düşünüyordu ama enerjik yapısının uykusunda da faaliyette olduğunu düşünerek içini ferahlatmaya çalışıyordu. Aksi olumsuz bir düşünce

vüregini çok sızlatırdı ve böylesi bir açıklamayı bilmeyi isteyip istemediğinden emin değildi. Yeniden dudaklarını oğlunun boynuna gömerek kokusunu içine çekercesine öptü. Saçlarını okşadı gülümseyerek. Neden sonra zorlukla da olsa yeniden doğrularak kapıya yöneldi.

Kapının önünde elinde fincanla onu bekleyen Derim, anlayışlı gözlerle bakıyordu kendisine. Yüzünde belli belirsiz yumuşak bir gülümseme vardı ancak bakışları öyle çok şey anlatıyordu ki bu yumuşaklık sevecen olmaktan ziyade yakıcıydı. Anka kapıdan çıkar çıkmaz gözlerini ondan kaçırarak tekrar uzanarak elindeki fincanı aldı. Bu sabah Derim'in üzerinde günlük giysileri vardı. Koridorda ilerleyerek basamakların başına geldiler ve merdivenleri inerken Anka "Sen de erkencisin galiba bu sabah?" diye sordu yan gözle ona bakarak.

"Dün gece Aşil'i yatırmadan evvel, bu sabah kahvaltıda ona eşlik edemeyeceğimi söyledim. Seni bıraktıktan sonra amcama geçeceğim. Süleyman gelmiş. Konuşacaklarımız varmış."

Anka duyduğu sözlerle merdivenlerin dibinde attığı son adımın ardından aniden durdu ve soran bakışlarını Derim'e dikti.

"Süleyman abinin geleceğini bilmiyordum?"

Derim omuz silkti. "Söyler herhalde." Aniden bu kez o gözlerini kısarak Anka'ya baktı. "Süleyman'a abi dediğine göre yakın mısınız? Ne ayak o adam?"

"Doğru konuş! Ne demek ne ayak?"

Anka kızgınlıkla Derim'e diklenince Derim açıklama yaparcasına "Neden bu adam bana ters davranıyor onu anlamaya çalışıyorum. Çok mu yakınsınız? Benimle alıp veremediği ne?" dedi.

"Avcı'yla aranın düzelmesi herkesin aynı duyguları paylaştığı anlamına gelmez. Süleyman abi, Alin'le bana düşkündür. Abi diyorum farkında mısın? Çocukluğumuzdan beri bizi kollayıp gözetan o. Babamın en yakın adamıydı. Elinde büyüdük. Bizim hayatımızı kurtaran da o. Abimiz o bizim.

ANKA

Sana gıcık olması şaşırtıcı değil yani!”

Derim düşünceli gözlerle baktı genç kadına. Süleyman’ın neden ona nefretle baktığını şimdi daha iyi anlayabiliyordu ancak birkaç kez görüştüğü adamın kendisine dikili ölüm-cül bakışlarına anlam verememişti daha önce. Adamın genel tavrının bu olduğunu düşünmüştü. Kimseye güvenmeyen, herkese kuşkuyla yaklaşan adamın tavırları da, doğal olarak geçmişte kendi yaptıklarını düşününce, onun bu hislerini daha güçlü ortaya çıkardığını gösteriyordu. Süleyman’ın, Anka’nın tüm hayatı boyunca yanında olmasına hem şaşırmış hem de içten içe sevinmişti.

Süleyman kendisinden nefret etse de, ki bunu düşünmekte haksız sayılmazdı çünkü adam bunu gizleme gereği dahi duymamış, ona her zaman açık açık nefretle bakmış, tüm görüşmelerinde Derim’i terslemekten en ufak bir çekince göstermemiştir, fakat buna rağmen Derim adamın sağlamlığını da inkar edemezdi.

Süleyman çelik gibi biriydi. Dümdüz, net, kaya gibi sert. Şimdi Anka ve kardeşinin hayatları boyunca yanlarında olduğunu duymak içten içe benliğini ferahlatmıştı. Geçmişte amcasının söz ettiği suikasttan onları kurtaramamış olsaydı hayatı boyunca Anka’yla karşılaşma şansı olmayacaktı ve bu düşünce Derim’i anlık da olsa sarsacak kadar berbat bir senaryo idi. Süleyman her daim onları koruduğu için bile Derim’in gözünde başka yere oturabilirdi ve ona karşı olan tüm nefretine rağmen Derim adama minnet duyabilirdi.

“Tamam, gıcık olsun aldırmam ben. Benden nefret edip etmemesi beni ilgilendirmiyor. Sana iyi davrandığı sürece sorun yok.”

“Bana niye kötü davransın?” dedi Anka ters bir tavırla.

Ancak sarf ettiği sözlere rağmen son yıllarda Süleyman’ın uzaklığını da düşünmeden edemedi. Süleyman onlara hiçbir zaman kötü davranmamıştı fakat son yıllarda bariz şekilde eski sıcak yakınlığından farklı olarak uzak durduğu inkar edilemezdi. Bunu geçmişte yaşananlara dayandırmaya çalışıyordu Anka. Onları her zaman koruyan Süleyman geçmişte

bir kez başarısız olduğu için suçluluk duyuyor olabilirdi. Anka'yı koruyamamıştı.

Değişik bir adamdı Süleyman. Birçok şeyi gereksiz şekilde omuzlarına yüklemeye çalışırdı ve anne babalarının ölümlerine engel olamadığı gibi hâlâ failleri bulamadığı için de hep suçluluk hissedirdi. Oysa onun da yapabileceği bir şey yoktu sonuçta. Acımasız bir suikastı başlarına gelen ama engellenememişti. Yapanlar geride iz bırakmamışlardı ve faili meçhul cinayetlere bir yenisi eklenmişti. Alin'le dosyayı çok kurcalamışlardı geçmişte fakat bağlantılı olan kişiler de artık yaşamıyordu ve emri verene hiçbir zaman ulaşamamışlardı.

"Sadece öylesine söyledim." diyen Derim'in geçiştirir karşılığı ile düşüncelerinden hızla uzaklaşmaya çalıştı.

"Süleyman abiyi gitmeden önce görmek istediğimi söyle. Aşil de özledi onu. Gerçi ben de ararım birazdan ama Mehmet amcanın yanındaysa açmaz telefonu şimdi."

"Söylerim." dedi Derim isteksiz bir tonla. Anka gözlerini kısıp tehdit eder gibi kendisine bakınca savunmaya çekilerek gözlerini ayırdı ve "Tamam, söyleyeceğim. Hatta akşam yemeğine davet edeceğim. Tamam mı?" dedi ikna edici olmaya çalıştığı bir yüzle.

"Kabul etmez, hiç boşuna davet edip laf işitme!"

Anka bu sabah açık bıraktığı saçlarını savurarak döndü ve kapıya yöneldi. Derim'in onun arkasından gözlerini devirdiğini görmedi, peşinden gelen adım seslerini duyuyordu yalnızca.

"Ben de geliyorum sizin ekiple."

Süleyman'ın sert ve tok bir sesle direktif verir gibi sarf ettiği kelimeler tartışmaya açık olmadığını belirtir bir yüz ifadesiyle dudaklarından dışarı çıkmıştı.

Derim, Anka'yı bıraktıktan sonra Mehmet Aydar'ın İstanbul'daki evine gelmişti. Polis güvenliği ile çevrili site boğaz sırtlarındaydı ve şu an içinde oturdukları salonun büyük

ANKA

camlarından boğaz manzarası göz kamaştırıcı güzellikte görünüyordu. Soğuk, puslu havaya rağmen boğazın bozulmayan güzelliği yadsınamazdı.

Salon ağırlıklı olarak klasik mobilyalarla döşenmişti. Derim ne zaman bu salona girse etraftaki bazı antika eşyalar ve dekorasyonun ağırlığı ve ciddi atmosfer nedeniyle diken üzerinde hissederdi kendisini. Adeta emre amade bir asker gibi dik durması gerekiyormuşçasına sert döşemelerin kapladığı ayaklı ikili kanepede sırtı dimdik oturuyordu. Kendi evinde rahat modern mobilyalar çoğu zaman kaykılarak oturmasını sağlarken amcasının evinde böyle bir oturuşu nedense kendisine yakıştıramıyordu. Eşyalar onun bu hislerine yardımcı olur nitelikteydi.

Süleyman, onun oturduğu kanepenin karşısındaki bir diğer ikili kanepede kendisi gibi dimdik otururken Derim kadar rahatsız görünmüyordu. Sanki yumuşak pamuklar üzerindeymiş gibi rahattı duruşu. İki kanepenin çaprazındaki tekli koltuklardan birinde Mehmet Aydar oturuyordu ve biraz evvel kahvelerini getiren evdeki yardımcı kadının salonu terk etmesinin ardından Süleyman pat diye bu sözleri sarf etmişti.

Mehmet Aydar'la durumu daha önceden konuştuğu ve her şey hakkında bilgisinin olduğu belliydi. Derim eve vardığında iki adam da salonda yine aynı yerlerinde oturuyorlardı. Süleyman'a selam vermiş olmasına rağmen karşılık alamamıştı. Adam yine her zamanki gibi ters ters bakmakla yetinmişti. Derim, adamın bu derece kaba tavrına amcasının uyarıda bulunup bulunmadığını merak ediyordu kimi zaman ancak bunu çok fazla kafasına takmaması gerektiğini hatırlatıyordu kendisine. Sonuçta; ne Süleyman'ın onu, ne de onun Süleyman'ı sevmesi gerekmiyordu. Derim, Süleyman'ın yine üstten üstten ona bakarak direktif verir tavrına açıkça ters bir bakış attı ve tıpkı onun kendisine yaptığı gibi onu yok farz ederek amcasına çevirdi bakışlarını.

"Böyle bir şey mümkün değil. Ekip hazır, dışarıdan bir sadece ekip bütünlüğünü bozar."

"Senin ekibine karışacak değilim! Ben genelde tek takılı-
rım."

Süleyman'ın, Mehmet Aydar'dan önce atılması Derim'in sinirlerini bozmaya başlamıştı. Sert bakışlarını yeniden adama çevirdi ve dik dik baktı bu kez.

Elli yaşında olmasına rağmen çok dinç bir adamdı. Esmer kavruk bir teni vardı. Daha çok şakaklarındaki kırlar yaşını ele veriyordu. Buna rağmen kalın bıyıkları simsiyahtı. Kalın kaşların altındaki siyaha yakın koyu kahve bakışları insanı delip geçecekmiş gibi her daim sert bakardı. İri yarı fit bedenin hâlâ talimlere devam ettiği çok net anlaşıyordu. Öyle disiplinli bir adamdı ki, duruşuyla bile bunu gösterebiliyordu. Ancak bu yanıltıcı bir duruştu. Süleyman girdiği her ortama çabucak uyum sağlayan enteresan bir karakterdi. Ahmet Soylu'nun mükemmel projesi... Ahmet Soylu onu öyle iyi yetiştirmişti ki; Süleyman bir balo salonunda kusursuz bir centilmen olabileceği gibi, sokakta da değnekçilik yapabilecek hünerde bir adamdı.

Derim'in ona çevrilen dik bakışlarına aynı şekilde karşılık veriyordu şimdi. Derim sakin olmak için tüm gücüyle savaşıırken dişlerinin arasından "Ben ekibime dışarıdan adam almıyorum." dedi keskin bir sesle.

"Benim senin ekibinde işim olmaz!"

"Ekip düzenini bozmana izin veremem. Herkes ne yapacağını biliyor. Senin varlığın yalnızca karmaşa yaratır."

"Bana emanet edilen çocuklara saldıran herifi sana bırakacak değilim! Cezasını ben keserim!"

Derim sinirli bir tavırla sesini yükselterek karşı koydu. "Benim oğlum! Benim..." diye devam etmek üzereyken susmak zorunda kaldı çünkü devamını nasıl getireceğini o da bilememişti. Elini sinirle saçlarının arasından geçirirken Süleyman alaycı küçümseyen bir yüzle ona bakıp çenesini salladı. "Senin ne?" derken Derim'i zorlamak istediği belliydi. Derim'in devamını getiremeyeceğini ve geçmişin acısını çıkarmak istediğini belli ediyordu bakışları.

Derim aniden başını ona çevirip diklenen bakışlarını en

ANKA

ufak bir tereddüt duymadan Süleyman'a dikip "Benim sevdiğim kadın!" dedi öfkeli bir sesle. Ardından duraksamadan devam etti. "Benim oğlum! Benim kadını! Sana hiçbir halt düşmüyor!"

"Bana bak, ben senin..." diyen Süleyman duyduklarını kabul etmeyen bir öfkeyle yerinde dikilip öne doğru atılacakken, Mehmet Aydar araya girme vaktinin geldiğine kanaat getirmiş olarak elini kaldırıp oturduğu koltuğun koluna vurdu.

"İkiniz de kesin!"

Derim ve Süleyman gözlerini birbirine dikmiş ölümcül bakışlar atarken Mehmet Aydar sert bıkkın bir sesle "Yeter artık! Çocuk gibi davranmayı kesin!" dedi.

"Bu herifi beş sene önce benim elime verecektin Başkan!" dedi Süleyman hınçlı nefret dolu bir sesle. Gözlerini bir an bile Derim'in üzerinden ayırmamıştı. "Bana emanet çocukların canını yaktı! Can yakmak neymiş gösterecektim ben ona!"

Süleyman beş sene önce Mehmet Aydar'ın onu uzak tutmasını hâlâ hazmedemiyordu. Mehmet Aydar uyarıcı bakışlarını ona çevirirken "Süleyman!" dedi, otoriter bir tonla. Süleyman'ın ne kadar dik olsa da kendisine olan saygısı asla sarsılmazdı ve şimdiye kadar onu geride tutabildiyse, sırf Süleyman'ın ona olan sarsılmaz saygısı ve onu ezemeyeceğine güvencesi nedeniyle idi.

Süleyman başını yukarı aşağı sallayarak tehdit dolu bakışlarını Derim'in üzerinden ayırmamıştı. Derim'se tıpkı karşısındaki adam gibi ona çekinmeden bakıyordu.

"İkinizin de sevdikleri ortak!" dedi Mehmet Aydar hatırlatırcasına. "Onların zarar görmemesi için çabalyorsunuz. Orta yolu bulmak zorundasınız! Birbirinizle bir anlaşma yolu bulacaksınız!"

"Bu herifin sevgisi yalan!" dedi Süleyman tükürür gibi. "İnsan sevdiğine zarar vermez! Bu herif Anka'ya zarar verdi mi? Verdi! Nokta!"

"Sen ne biliyorsun be?" dedi Derim tıpkı onun gibi tükürürcesine karşılık verirken yüzünü buruşturdu. Kendisini

tutan ipleri salıvermişti ve Süleyman tarafından yapılan aşılana daha fazla katlanamadığı belli bir tavırla beklenmeyen çıkışı yaptı.

“Sen benim sevgim hakkında ne biliyorsun? Sen hiç mi hata yapmadın hayatın boyunca? O kadar mı mükemmelsin? Ulan bir bok yedim, bedelini ben ödüyorum! Ben ödüyorum, ben! Oğluma hasret kaldım ben! Sevdiğim kadın yüzüme bakmıyor! Hatamın bedelini ödüyorum! Beş senedir bir gün bile of etmedim! Bir gün bile şikayet etmedim!” Alayla baştan aşağı Süleyman’ı süzerek, küçümsercesine güldü. “Ben senin gibi ulvi bir adam değilim tamam mı? Olamadım! Hiç öyle bir şansım olmadı benim! Ama hatalarımdan ders çıkarıyorum! Namlunun ucundayım lan! Sırf oğlumla sevdiğim kadının yüzüne bakacak yüzüm olsun diye namlunun ucunda geziyorum.” İki elini kaldırıp sinirli bir hareketle önünde salladı Süleyman’a doğru. “Anladık! Sen mükemmel bir adamsın. Hiç hata yapmazsın. Ne diyeyim ben sana? Helal olsun! Şanslı adammışsın hep doğrular çıkmış karşına. Eyvallah!”

“Ulan madem kızı intikam için kaçırdın, ne diye birlikte oldun o zaman?” diye bağırdı Süleyman öfkeyle. Gözünü bürüyen öfkesi farkına varmasa bile tıpkı bir zamanlar Derim’in yaptığı gibi sağduyusunu perdeliyordu ve Süleyman aynı hınçla devam etti. “Ne diye kızı hamile bıraktın?”

“Aşık oldum!” diye bağırdı Derim. Aniden ayağa fırladı ve bedenini Süleyman’a eğdi. “Aşık oldum anladın mı? Hamile kaldığını ikimiz de anlamadık ve bir saniye bile pişman olmadım! Anladın mı? Hiç pişman olmadım! Oğlum her şeye değer! Benim oğlum benim ömrümün sonuna kadar ödeyeceğim her bedele değer! Tek pişmanlığım Anka’ya yaşattıklarım. Geri zekâlıydım! Duydun mu Süleyman? Geri zekâlıydım aşık olduğumu çok geç anladım! Şimdi saçının teline dokunamıyorum.” Sinirle sağ elini kaldırıp Süleyman’ın suratının önünde salladı. Sinirden elinin titrediğini bile fark etmiyordu. “Şu eli kesip atsam, yine içim soğumaz! Kesip atamıyorum çünkü bir zamanlar onu inciten bu el, bundan

ANKA

sonra sadece onu korumak için var olacak. Yoksa sikkmişim bu eli!”

“Derim!” diyen Mehmet Aydar araya girdi tekrar. Bu ikisi bir şekilde anlaşmak zorundalardı ve Derim ilk defa Süleyman’a bu derece sert çıkış yapıyordu. İkisini de kontrol altında tutamazsa birbirlerine girecek gibiydiler ve bu ilişkiyi yine kendisi stabil bir hale getirmek zorundaydı.

“Otur yerine. Sakinleş...” Başını Süleyman’a çevirirken sert bakışlarını adamın gözlerine dikti uyarırcasına. “Sen de öfkene gem vur artık. Olup biteni değiştiremezsin. Bir hata oldu ama çok şükür bugün bu hatayı çok daha iyi şeyler için tolere ettik. Derim elinden geleni yaptı, yapmaya devam ediyor. Bunları inkar mı edeceksin? Emanetlerini koruyamadığın için hissettiğin suçluluğu anlıyorum ama ikisi de bugün güvendeler. Aşil’i sevdiğini de biliyorum... Bitiremediğin bu öfkene artık bir son ver.”

“Aşil benim canım!” dedi Süleyman dik bir sesle. Sesindeki korumacı tavır Derim’in dahi göz ardı edemeyeceği netlikteydi...

“Olmasın benim oğlum senin canın!” diye atıldı Derim oğlunu paylaşmaktan hoşlanmadığı belli inatçı bir tavırla.

“Sana mı soracağım?”

“Soracaksın! Çocuk benim çocuğum değil mi?”

“Çocuk Anka’nın çocuğu!”

“Tek başına yapmadı Anka, Aşil’i!”

“Geberteceğim ben bunu!” diye söylendi Süleyman boyununu sağa sola gererek.

“Kesin artık kesin!” diyen Mehmet Aydar tahammül edemiyormuş gibi sesini yükseltti. O da kontrolünü kaybetmek üzere olduğunu hissedince derin bir nefes alıp sakinleşmeye çalıştı. Derim yeniden kalktığı yere oturmuş ters ters Süleyman’a bakıyordu. Berikinin de ondan aşağı kalır yanı yoktu. Mehmet Aydar otoriter bir sesle tekrar konuşmaya başladığında duruma noktayı koyar gibi keskindi sesi.

“Derim... Süleyman sizinle gelecek... Hiç itiraz etme!” dedi ağzını açmak üzere olan Derim’e elini kaldırarak. “Si-

zinle gelecek Grenkov'dan hırsını alacak!" Bakışlarını bu kez Süleyman'a çevirdi. "Derim'in ekibine uyum sağlayacaksın! Talimatlar neyse aynen uyacaksın. Ekibin konsantrasyonunu bozacak tek bir adım atarsan Süleyman, hepimizin felaketi olursun! Bunu aklından çıkarma, emirlere uy!"

"Bu mu bana emir verecek?" dedi Süleyman gözlerini kıstırıp aşağılayan bir el hareketiyle Derim'i işaret etti. Aynı anda Derim oflarcasına nefes alıp gözlerini tavana kaldırdı.

"Ben senin için rahatlasın diye taviz veriyorsam, sen de taviz vereceksin. Operasyonu o yönetecek ve evet emirlere uyacaksın! Uymam dersin şimdi söyle, baştan bu işe girmeyelim. Tek bir hata istemiyorum! Sebep olacağınız en ufak hata başımıza ne tür işler açar, hiç ben anlatmayayım sana. Sen de iyi bilirsin nasılsa. Başka ülke topraklarında gizli operasyon yapıyorsunuz. Aksilik olursa sizi tanımayacağız. İladeleriniz olmayacak! Aşil'i düşün! Babasız kalmasını istemezsin..."

"Bu herifin nesini seviyor anlamıyorum ki?"

Süleyman yine söylenerek başını salladı. Aşil'in görmediği babasını nasıl sevdiğini çok iyi biliyordu. Çocuk daha görmeden öyle seviyorsa şimdi sevgisi nasıl bir zirve yapmıştı Süleyman tahmin dahi edemiyordu. Anka elinden geldiğince Aşil'e karşı objektif olmuş, oğluna haksızlık yapmadan baba sevgisini yüreğine yerleştirmişti. Süleyman buna şaşırıyordu. Anka'yı çok iyi tanıyordu. Kendi babasını nasıl sevdiyse, oğluna da babasını sevdirmişti. Bir çocuk için baba sevgisinin nasıl değerli ve önemli olduğunu en iyi o biliyordu.

Süleyman kirpiklerinin altından, kederli bakışlarını yere indirmiş olan Derim'e kaçamak bir bakış atınca içinde peyda olan karmaşık duygulara anlam verememişti. İçinde nedensiz bir sızı hissedince her zaman diri tuttuğu öfkesine sarılıp, bunu bastırmaya çalıştı. Anka'nın delicesine sevdiği babasını da, bu çocuğun babası öldürmüştü. Nasıl bir kader, nasıl bir alın yazısıydı anlamak imkansızdı. Yediremiyordu kendisine. Gerçekler ağır geliyor, babasının katili olan adamın oğlundan Anka'nın çocuk sahibi olmasını kabullenemiyordu.

ANKA

Bir yerlerde bir yanlış yapılmıştı ama ne olduğunu da çözemiyordu artık. Her şey öylesine birbirine girip kördüğüm olmuştu ki; bu düğüm çözülür müydü, yoksa açmak için kesip yeni düğümler mi atılırdı karar veremiyordu Süleyman.

Salonu kısa bir süre dingin bir sessizlik kapladığında üç adam da kendi düşünceleri içinde savruluyordu. Her birinin zihni kendi karmaşasını çözmekle meşguldü.

Nihayet sessizliği Derim'in kontrollü çıkan tatsız sesi bozdu. Bakışlarını Süleyman'a çevirmeden "Anka seni özlemiş. Akşam yemeğe davet edeceğimi söyledim ama senin kabul etmeyeceğini iddia etti. Yine de eğer gelersen sevinirler. Aşil'in de seni özlediğine eminim." dedi. Her ne kadar Süleyman'a kızgınsa da, en azından Anka'nın hatırı için elinden geleni yapmalıydı.

Mehmet Aydar'ın yüzünde memnun bir gülümseme belirdi. Derim elinden geldiğince uyumlu olmaya çalışıyordu. Mehmet Aydar onu takdir ederken, Süleyman'a çevirdiği imalı bakışları adeta *sen de bir adım atacak mısın?* der gibiydi. Derim zeytin dalı uzatıyordu ve gösterdiği davranış cömert bir yaklaşımdı. Süleyman, Mehmet Aydar'a kısa sert bir bakış fırlattı ve aynı sertlikle Derim'e karşılık verdi.

"Handan sarma yaparsa gelirim."

Sanki illa bir şart koşmak ve buna göre gelmeyi düşündüğünü hissettirmek ister gibiydi. Derim başını salladı. "Yapar sanırım. Haber veririm şimdi."

"İyi. Sekiz uygun mu?"

"Yedi yap sen onu. Aşil dokuzda yatağa gidiyor. En azından iki saat zaman geçirsin seninle."

İkisi de soğuk bir sesle konuşuyor, kirpiklerinin altından ters bakışlar atıyorlardı birbirlerine. Derim konuşmanın bittiğini belirtir gibi ayağa kalktı. Önce Süleyman'a çevirdi yüzünü.

"Akşam Aşil yattıktan sonra ekiple de tanışırsın. Her şeyin üzerinden birlikte geçeriz o zaman."

"Olur."

Süleyman, Derim'e bakmadan onaylamıştı. Mehmet Ay-

dar yerinden kalkacakken Derim elini kaldırarak engelledi.

“Kalkma amca. Zahmet etme. Görüşürüz sonra.”

Mehmet Aydar yeniden koltuğa yerleşirken başını salladı. Ortamdaki kasveti dağıtmak ister gibi şakacı bir tonla “Beni davet etmemeni bu seferlik affediyorum.” dedi.

“Senin davete ihtiyacın yok ki. Orası zaten senin de evin. Evine gelmek için davet mi bekliyorsun?”

Derim alıngan gözlerle amcasına baktığında, Mehmet Aydar keyifle güldü.

“Şaka yapıyorum. Senden izin alacak değilim elbette. Ama bu akşamlik beni mazur görün. Akşam bir iş yemeğine katılacağım. Handan’ın sarmalarını tercih ederdim ama görev beklemes.”

“Peki o zaman. Hadi görüşürüz.”

Derim başarıyla ikisine de selam verip salonun kapısına yöneldi. Kapıdan çıkana kadar Süleyman kirpiklerinin altından onu izlemişti.

“Gerçekler daha ne kadar saklanacak?”

Süleyman yalnız kaldıkları salonda dakikalar sonra sabırsız bir tonla sormuştu soruyu. Mehmet Aydar duyduğu soruyla sıkıntılı bir yüz ifadesine büründü ve neredeyse azarlar gibi baktı Süleyman’a.

“Süleyman! Sen sağduyunu ne zaman kaybettin? Derim’in Konsey’e girişi daha ne kadar oldu? Senin amacın ne? Derim’e karşı hissettiğin anlamsız hırsının onu dağıtmaktan başka yapacağı bir şey yok ki. Derim mi suçlu? Benim şerefsiz kardeşimin yaptıkları için beni de suçla o zaman! Hatta kendini de suçla! Biz bu yolda beraber değil miydik? Düşündüğümüz ne oldu ki? Adaletli olayım istedim. Hukukun üstünde olmak doğru olmaz dedim. Ölüm onun için kurtuluş olmasın, yaptıklarıyla yüzleşsin istedim de ne oldu? Zamanında gözümüzü üzerinden ayırmadık da ne oldu? Derim de annesini kaybetmiş oldu. Sen şimdi gerçeği söylesen ne olacağını sanıyorsun? Derim dağılacak! Bizim hayal bile edemediğimiz şeyi gerçeğe çevirdi ama bu dağınıklıkla hata yapacak. Hem kendi sonunu hazırlayacak hem de ülkemize

ANKA

faydası olacağına inandığımız tüm plan alt üst olacak! Bunu mu istiyorsun? Bu mu seni rahatlatacak şey?"

"Anka bilsin o zaman gerçeği!" dedi Süleyman gözü kör bir inatla. "Ana babasının katili olan bir adamın oğlundan çocuk sahibi olduğunu bilsin o zaman!"

"Bunun kime ne faydası var Süleyman? Anka şu anda bile Derim'e yaklaşmamak için çabalıyor. Arada kalan bir çocuk var. Anka tüm yükleri sırtlandı, sırf çocuğu mutlu olsun diye kendi yaşadıklarını bile yutmaya çalışıyor. Ona daha fazla yük bindirdiğinde kim kazanacak? Anka mı? Sen mi? Aşil mi? Kim?"

"Yediremiyorum kendime!" diye sesini yükselten Süleyman ayağa kalkıp birkaç adımda vardığı, yerden tavana uzanan camın önünde dikilerek gözlerini dışarı çevirdi. Görmeyen gözleri boğaza bakıyordu boş bir ifadeyle. "Yediremiyorum kendime." diye mırıldandı tekrar.

Mehmet Aydar başını omuzunun üzerinden yana çevirerek iri yarı bedene baktı. "Bu sır ömrümüzün sonuna kadar saklı kalmayacak Süleyman. Bunun farkındayım. Ama doğru zaman şimdi değil. Değil Süleyman..." dedi alçak anlayış bekleyen bir tonla. "Derim'in yerinin sağlamlaşması gerekiyor. Zamana ihtiyacımız var. Tek bir yanlış her şeyin sonu olur. Bu gerçeğin şu anda Anka'ya da bir faydası yok. Herkesi dağıtmaktan başka bir şeye yaramayacak bu. İstediğin şeyin farkındayım ben. Ama istiyorum ki doğru zaman geldiğinde, en azından doğru değerlendirmeler yapabilecek kadar birbirlerine güvensinler, birbirlerini tanısinlar. Aşil'i düşün Süleyman. Anne babasının birbirinden nefret eden kişiler olduğunu düşünmesi onda ne tür izler bırakır, bir düşün. Kısacık hayatı boyunca ona hep yalan söylendiğini düşünecek. Herkese olan güveni sarsılacak. Anne babası ayrı evlerde yaşasa da birbirinden nefret etmiyorlar. Aşil bu fikre alışık. Anka kaç senedir onu nasıl işledi bilmiyor musun? Babasını sevmesini sağladı ama onunla aynı evde yaşayamayacaklarını da alıştırdı ona. Annesi babası ayrı evlerde olsa da, onu hep seveceklerini anlattı. Anka kendisine yapılanı yuttu,

her şeye rağmen çocuğunu babasına karşı doldurmadı. Bu en çok Aşil'e zarar verirdi çünkü. Şimdi sen Anka'ya gerçeği söylediğinde ne değişeceğini düşünüyorsun? Anka, Aşil'i babasına karşı doldursun mu? Bu mu isteğin? Bu mu seni mutlu edecek? Bu en çok kime zarar verir Süleyman? Bir düşün bakalım.... Bu en çok kime zarar verir?"

Süleyman, Mehmet Aydar makul bir sesle kısmen de olsa onu ikna etmeye yönelik kelimeleri sarf ederken derin derin düşünüyordu söylenenleri. İsteddiği Anka'nın, Derim'den uzak durmasıydı belki de. Derim'e güvenemiyordu. Hiçbir zaman güvenmemiştir Ama Anka'nın ondan sahip olduğu çocuğa hiçbir zaman kin beslememiştir. Masum bir çocuğa nasıl kin beslenirdi ki zaten? Ama geçen seneler içinde Derim'in niyetini de çok iyi gözlemlemiştir. Derim için Konsey'e girmek; ne ülkesi ne de vatansever biriymiş gibi görünmek için önemliydi. Derim'in böyle bağlılıkları yoktu. Bunu çok iyi gözlemlemiştir Süleyman. Derim'in tek derdi Anka ve Aşil'in karşısına alınıp çıkabilmektir. Doğru yolda ilerlediğini, onları mutlu etmeye çalıştığını göstermekti amacı. Bunu aslında Mehmet Aydar da çok iyi biliyordu ancak o Süleyman'a nazaran bunu umursamıyordu. Mehmet Aydar sonuç odaklı bir vatanseverdi ve ülkesinin yararına olacak her şeyi her türlü kabul ederdi.

"O herifin ülke falan umurunda değil!" dedi kızgın bir tonla söylenircesine. Sesli düşündüğünü kelimeler ağzından çıkışı anda fark etti.

"Biliyorum!" dedi Mehmet Aydar duraksamadan. "Bunu bilmediğimi mi sanıyorsun? Bilmem bir şeyi değiştirmiyor ki. Derim ülkesini umursamasa da, ihanet edecek de değil. Bize en gerekli adam Derim'di ve Derim farkına bile varmadan kendisini o pozisyona hazırlamış oldu. Derim'in benim istediklerimi bana verdiği sürece bizim kadar ülkesine bağlı olmamasını ben umursamıyorum. Her şeyi Anka ve Aşil için yaptığını da biliyorum. Ama benim için sonuç değişmiyor. Derim benim şimdiye kadar sahip olduğum, o Konsey'e sokulacak en iyi adam. Bunu neden kaçırayım? Onun motivas-

ANKA

yonunun bir önemi var mı?"

Mehmet Aydar ayağa kalkıp ağır adımlarla Süleyman'ın yanına vardı ve ellerini pantolonunun cebine sokarak önce camdan görünen göz alıcı manzaraya baktı. Birkaç dakika sonra başını yavaşça Süleyman'a çevirdi.

"Seni asıl sinirlendiren şeyi söyle bana. Derim, Anka'nın hayatında kalıcı olmaya çalıştığı için mi sinirleniyorsun yoksa ülkesini senin kadar sevmeyi için mi sinirleniyorsun?"

Süleyman yan gözle Mehmet Aydar'a ters bir bakış attı. Önce bu soruya cevap vermek istemez gibi uzun süre suskun kaldı ancak neden sonra sanki içinde tutamayacakmış gibi öfkeli bir tonla tükürürcesine, cevap vermek yerine soruya soruyla karşılık verdi.

"Ülkesini bile sevmeyen bir adam, nasıl olur da o ülke için canını vermeye hazır bir kadını sevebilir ki? O adamın sevgisine inanılır mı?"

Mehmet Aydar naif bir gülümsemeyle baktı Süleyman'ın kızgın suratına, ardından yumuşak bir tonla karşılık verdi.

"Belki onun ülkesi de o kadındır Süleyman. Belki o da kendi ülkesi için canını vermeye hazırdır."

Akşama doğru Anka saatlerdir başını kaldıramadığı ekrandan, telefonuna düşen mesaj sesiyle zorlukla gözlerini klavyesinin yanında duran telefonun ekranına çevirdi. Derim'in adını gördüğünde kaşlarını çattı ve Aşil'le ilgili bir sorun olabileceği korkusuyla elini hemen telefona uzattı.

17.30'da hazır ol. Seni almak için kapıda olacağım.

Anka mesajı okuyunca kaşlarını çattı. Bu emrivaki mesaj bir anda sinirlerini ayağa kaldırmıştı. Yazma fikrini hiç düşünmeden sabırsız bir öfkeyle Derim'in numarasının üzerine dokundu. Karşı taraf hiç bekletmeden açınca sinirli bir tonla konuşmaya başladı.

"Akşam geç geleceğim demiştim!"

"Bu akşamlık işlerini ötelemeye çalış. Biraz daha erken çı-

kabilirsin."

"Kaçta çıkıp çıkmayacağımı sana soracak değilim!"

"Anka!" dedi Derim'in yumuşak uyarıcı sesi. "Akşam yemekte misafirimiz var. Evde olmanı istiyorum."

"Bana ne senin misafirinden be! Bana ne! Kendi misafirini kendin ağırla. Benim evim değil orası!"

"Kabul etmek istemersen de senin evin aslında. Ayrıca misafir de senin misafirin."

"Bana bak, tepemi attırma benim!"

"Tepen atınca karşı konulması zor biri olduğunu biliyorum ama istersen biz bize yalnızken atsın."

"Derim!"

Anka öfkeden yükselmiş tehditkar bir sesle adını söylediğinde Derim aynı delirtici sakinlikle karşılık verdi.

"Adımı söylemen hoşuma gidiyor. Gerçi sinirliyken küfür gibi çıkıyor ama olsun..." Ardından onu sakinleştirmek ister gibi küçük bir açıklamanın iyi olacağını düşünerek ekledi sıcak samimi bir tonla. "Akşam Süleyman yemeğe geliyor Anka. Senin misafirini sen yokken ağırlamamı istersen elbette yaparım ama sen de onu görmek istediğini söylemiştin."

"Süleyman abi senin evine mi geliyor yemeğe?"

Anka'nın şaşkın sesi Derim'in onun o anki yüzünü hayal etmesine neden oldu gülümseyerek. Kaşları havalanmış, o harika gözleri ardına kadar açılmış ve dolgun öpülesi dudakları şaşkınca aralanmış olmalıydı.

"Evet. Seni ve Aşil'i görmek istiyor. Handan ablaya sarma siparişi vermişti, Handan abla yaptı bile. Yedi gibi gelecek. O gelmeden biraz dinlenmek istersin diye düşündüm."

Anka şaşkınlıkla kirpiklerini kırıştırdı. Süleyman'ın Derim'in evine yemeğe geleceği, kırk yıl düşünse aklına gelmezdi. Süleyman hiçbir zaman sevmemişti Derim'i ve bunu belli etmekten de çekinmezdi. Şimdi Derim'in evine geliyor oluşu hayrete düşürmüştü onu fakat düşünceleri çabucak rayına oturunca yalnızca Aşil için bunu yaptığını anladı.

Süleyman, Aşil'i gerçekten çok seviyordu ve uzun süredir görmemişti. En son Derim'in İstanbul'a gelmesinden birkaç

ANKA

gün önce görüşmüşlerdi. Cumartesi gecesi olanı da duymuş olmalıydı. Şimdiye kadar gelmemesinin ya da aramamasının nedenini merak etse de mutlaka daha önce öğrenemediği için olduğunu düşündü. Süleyman bazen haftalarca iletişimde olamayacak yerlere giderdi. Arada Mehmet Aydar'a pusula gönderirdi ve ondan geri çağrı almadığı sürece peşine düştüğü işlere odaklanırdı.

Derim'in evine gelmeyi kabul etmesinin hoşuna gittiğini fark ettiğinde kaşlarını yeniden çatarak yüzünde oluşan gülümsemeyi silmeye çalıştı. Aslında bunu pek beceremedi ama kimsenin şu an onun yüzünü görme ihtimali olmadığı için çok umursamadı da. Sesi duyduklarından hoşnut olduğunu belirten bir yumuşaklığa bürünmüştü ve o an sesini kontrol etmeyi unuttuğunu çok geç fark etti.

"Tamam o zaman. Toparlanıyorum. Yolda mısın sen?" derken saatine baktı göz ucuyla. On beş dakika vardı Derim'in gelmesine.

"Yoldayım. Birazdan kapıda olurum."

"Tamam. Görüşürüz."

"Görüşürüz Anka."

Derim'in gülümsediği belli olan yumuşak ses tonuyla, yüzünü buruşturarak telefonu kapadı. Ekrana çabucak gözlerini çevirdi ve hızla elindeki işle ilgili birkaç not alarak, çıkmak için hazırlığa başladı.

Derim, Anka'yı almak için A8 L Security'nin önünü büyük sürgülü demir kapının önüne yönelttiği sırada, aracın içinde telefon sesi duyuldu. Arabanın ön konsolunda bulunan ekrana baktığında Ozan'ın aradığını görünce hiç bekletmeden konsoldaki tuşa dokundu.

"Söyle Ozan."

"Patron buldum herifi."

"Aldın mı? Buldun mu?"

"Aldım patron."

Karşı taraftaki ses, memnun sinsi bir tınıyla karşılık vermişti. Derim adamın yüzünü göremeyeceğini bilse de, kaşlarını çatarak bir an istemsizce o küçük ekrana baktı. Bakışları yeniden önüne çevrildi ve aracı yavaşça açılan demir kapıdan içerdi soktu o sırada. Güvenlik aracı görünce kontrol etmeden içeri giriş izni vermişti. Mehmet Aydar'ın onun giriş çıkışları için prosedürlerden uzak tutulması talimatı verdiğini en başından beri biliyordu.

"İstediğim bilgiye ulaşabildin mi?"

"Ulaştım. Bu gece dönüyorum. Sabaha varmış olurum. Yarın gece istediğin şeyi almış olacağım."

"Nasıl yapacağını biliyorsun. Kimsenin anlamaması lazım şimdilik."

"Biliyorum patron. Bende. Merak etme."

"Adamı ne yaptın?"

"Ne yapmamı istersin?"

Karşı taraftaki ses öylesi donuk, öylesi soğuktu ki Derim, Ozan'ın tam da istediği adam olduğunu en başından beri anlamış olduğu için kendi kendini tebrik etti tekrar.

"Şimdilik tut bir yerde. Doğru bilgi verip vermediğinden emin olursak gösterdiği adrese gömersin!"

"Yanımda getiriyorum o zaman."

"Tamam. Nerede kalacağını biliyorsun."

"Sıkıntı yok."

"Peki o zaman, senden haber bekliyorum."

Derim karşılık beklemeden telefonu kapamıştı. Aracı ana binanın önünde çevirerek park etti ve sakın kendinden emin bir tavırla çıktı dışarı.

Tıpkı bir gece önce olduğu gibi Anka'nın çıkışını beklemeye başladı. Bakışları yere odaklanmıştı ve Ozan'la konuştuğu şeyleri yeniden düşünüyordu. Ozan'dan beklediği bilgi doğru çıkarsa sonrasında yapacaklarına kendisini hazırlamaya çalışıyordu. Çok uzun zaman önce yapması gereken bir şeydi bu aslında. Ancak adamın izini bulmaları çok zaman almıştı ve şimdi sona bu kadar çok yaklaşmış olmak istemeden de olsa kalp atışlarını hızlandırıyordu. Ödenecek çok

ANKA

borcu vardı ve bu da onlardan biriydi. Bir vicdan azabından daha kurtulacaktı çok yakında.

“Dayı!”

“Vay! Koç!”

Aşil, Süleyman’ı salonun kapısından içeri girerken gördüğünde Jan’ın kucağında gömülerek oturduğu kanepenin üzerinden ok gibi fırlamıştı. Elindeki resimli kitabı resmen fırlatmıştı ve Jan gülümseyerek yere düşen kitabı almak için eğilmişti. Aşil’in gözleri öylesine bir sevinçle parlıyordu ki küçük adımlarla heyecanla koşarken ayağı bir an takılsa da çabucak dengesini sağlayıp, en ufak bir endişe yaşamadan kendisini kollarını ona açmış, dizlerini kırarak eğilmiş Süleyman’ın kucağına attı.

Derim, Anka’nın yanında ayakta dikilirken Aşil’in ayağı takıldığı anda ufacık bir hareketlenme ile öne çıktığında, onun dengesini toparlayarak koşmaya devam etmesinin ardından derin, rahatlamaş bir soluk alarak adımını yeniden geri atmıştı. Anka yan gözle Derim’e anlamaya çalışır gibi hızlı bir bakış atıp gözlerini yeniden Süleyman ve Aşil’e çevirdi.

Eve kırk dakika önce gelmişlerdi ve Anka duş alarak üzerini değiştirmişti. Handan’la biraz sohbet etmişler, Aşil’le doyasıya sarılmışlardı. Süleyman’ın geldiği bilgisi içeri verilince o sırada Derim’le birlikte bulundukları mutfaktan çıkarak salona yönelmişlerdi.

Aşil şimdi kısa kollarını sardığı adamın yanaklarını öpüyordu.

“Ama sen neredesin dayı?” diyerek, ince sesiyle hesap soruyordu Aşil.

“Ama iş güç be koç!” dedi Süleyman, ondan beklenmeyecek sıcak çocuksu bir sesle. Aşil’e bakarken gözleri parlıyordu onun da. Dudaklarını çocuğun yanaklarına bastırduğunda Aşil kıkırdarak başını omuzlarının içine çekti.

"Bıyıkların gıdıklıyor yine dayı."

"Ulan sen gıdıklanma diye bıyık mı keseceğiz şimdi?"

Süleyman'ın şakacı sesine Aşil gözlerini ayırarak oyuncu bir tavırla cevap verdi.

"Ulan dedin dayı. Annem kızacak sana!"

"Hadi len oradan." dedi Süleyman umursamadığını belirtir çocuksu bir tavırla.

"Yine dedin!" diyen Aşil, kahkaha attı bu kez.

"Nasılsın bakalım görüşmeyeli?" diye sordu Süleyman, başını hafifçe geri çekip çocuğa sevgiyle bakarken.

Aşil "Çok iyiyim." demesinin ardından heyecanla devam etti. "Babam geldi biliyor musun? Artık işleri bitmiş, bizimle olacak bundan sonra." Başını mutlu bir yüzle babasına çevirdi "Değil mi baba? Artık hep buradasın?"

Derim gözlerini yumarak gülümsedi başını sallarken. Aşil'i tatmin eden güvence verir bir sesle "Buradayım oğlum. Artık hep birlikteyiz." dedi.

"Duydun mu dayı?" dedi Aşil, başını Süleyman'a çevirerek. Duyduklarının onu ne kadar mutlu ettiği açıkça yüzünden okunuyordu ve bunu Süleyman'la da paylaşmak istediğini belli ediyordu.

"Duydum koç, duydum. Çok sevindim senin için. Baban artık yanında..." diyerek bakışlarını Derim'e dikerek hafifçe kısıp söylenir gibi daha alçak sesle "Umarım bunun değerini o da bilir." dedi uyarır gibi.

"Abi!" dedi Anka uyaran bir sesle. Sesini olabildiğinde yumuşatmaya çalışmıştı. Gözleriyle Süleyman'ın kucağındaki çocuğu işaret ederek durumu toparlamak ister gibi "Bana da sarılacak mısın yoksa Aşil'le aşkınıza devam edecek misiniz?" diye devam etti şakacı bir tonla.

Aşil duyduklarıyla kıkırdayınca Süleyman yeniden çocuğun yanağını öptü ve başını tekrar geriye çekerek sanki şikayet ediyormuş gibi "Görüyorsun değil mi koç? Çekemiyor annen bizi. Yine kıskandı." dedi. "Dur ona da sarılayım da küsmesin bize."

Aşil'i kucağından indirdiğinde çocuk bir yandan güler-

ANKA

ken bir yandan sekerek babasının yanına varmış onun elini tutarak bacağına yaslanmıştı.

“Annem bizi hep kıskanıyor baba. Dayım beni ondan daha çok seviyor.” Bu fikirden hoşlanıyor gibiydi ancak sesindeki rekabetçi ton bunu mahsus söylediğini belli ediyordu.

“Bence ikinizi de çok seviyor.” dedi Derim o sırada birbirlerine sarılmış olan Anka ve Süleyman’a kıskanç gözlerle bakarak.

“Nasılsın güzelim?”

“İyiyim abi. Geleceğinden haberim yoktu. Sürpriz oldu bana da.”

“Başkan dün haber verdi olanları. Gece çok geç geldim. İyisin değil mi? Her şey yolunda?”

Süleyman ellerini Anka’nın kollarının üstüne koymuş dikkatli gözlerle genç kadının yüzünü tarıyordu. Anka gülümseyerek başını salladı.

“İyiyiz abi. Her şey yolunda şimdilik. Daha iyi olacak inşallah.”

“İnşallah güzelim.” Sesini hafifçe alçalttı Süleyman. “Merak etme. O herifi yaptığına pişman edeceğim.”

Anka kontrol eden hızlı bir bakışı Aşil’e atarak yeniden Süleyman’a çevirdi gözlerini. Başını onaylayarak sallarken “Konuşuruz abi.” dedi.

Süleyman Anka’dan uzaklaşıp Derim’e doğru bir adım attı. İsteksiz olduğu belli, elini uzattı. Zorlanarak da olsa Aşil’in hatırı için medeni olmaya çalıştığı o kadar belliydi ki, Derim adamın tavırlarını önemsemeyerek tıpkı onun gibi medeni olmaya çalışarak tokalaştı adamları.

“Hoş geldin.”

“Eyvallah.”

Derim, biraz ilerisinde dikilen ve sessizce onları izleyen Jan’a başını çevirerek “Jan’la tanışmamıştın daha önce...” diyerek iki adamı birbirine tanıştırdı.

“Jan... Sana daha önce söz etmiştim Süleyman’dan...”

Jan ileri çıkarak elini uzattı başını sallayarak.

“Biliyorum... Memnun oldum. ”

Süleyman Jan'la da tokalaşırken "Eyvallah... Ben de..." dedi düz bir sesle. Derim, bir elinde Aşil'in eli, boştaki eliyle salonun ilerisini göstererek "Şöyle oturalım. Birazdan yemeğe geçeriz." diyerek ayaktakileri yönlendirdi.

Hepsi salonun ilerisindeki koltuklara yönelirken arkalarından gelen sesle bir an duraksadılar.

"Süleyman..." demişti salona giren Handan sıcak bir sesle. "Sipariş vermeden gül cemalini göstermiyorsun maşallah." diyen Handan gülümseyerek ilerliyordu. Süleyman geriye bir adım atarken diğerleri koltuklara yerleştiler. Süleyman Handan'a sarılırken "E fırsatı kaçırarak değilim. Sık bulamıyoruz senin yemeklerin gibisini." dedi gülerek.

İkisi arasında sıkı bir dostluk olduğu o kadar açıktı ki; Derim, ikisinin birbirine bakan samimi ifadelerinde bunu rahatlıkla görebiliyordu.

"Nasılsın Handan?"

"İyiyim Süleyman sağ olasın. Sen nasılsın? Kaç haftadır haber yoktu senden."

"Biliyorsun bizim işleri Handan. Kaybolduk mu ortadan, çok sesimiz çıkmaz."

"İyi madem. Sevindim gelmene. Çok fırsat olmayınca, seni görmeden yine kaybolsaydın üzülürdük hepimiz."

"İyi ya işte. Senin sarmaları yemeden gitmezdim." Süleyman şakacı bir yüzle göz kırptı Handan'a. "Merak etme bir süre buralardayım."

"Hadi geç otur. Masayı hazırlıyorlar. On dakikaya oturmuş oluruz. O arada soluklan biraz."

"Koşarak gelmedim be Handan."

"Bana espri yapma Süleyman!" dedi Handan bir anda otoriter tavrına bürünerek. Yan gözle Süleyman'a baktı yerine geçerken.

"Bu kadının sertliği de insanı hazır ola itiyor arkadaş." diye söylendi Süleyman gösterilen yere otururken. "Ağız tadıyla bir şaka yaptırmıyorsun."

Aşil, Derim'in kucağına yerleşmiş sırtını babasının göğsüne yaslamış, kafasını da geriye yatırmıştı. Gözleri fıldır

ANKA

fıldır etrafındaki insanların üzerinde dolaşıyordu. Yüzünde silemediği bir gülümseme vardı. Ailedekilerin hep bir arada olmalarını çok seviyordu ve o anlarda çok daha huzurlu bir çocuk oluyordu.

Anka, Derim'in karşısında oturuyordu ve gözleri çocuğun mutlu yüzüne takılınca oğluna göz kırptı gülümseyerek Aşil annesine karşılık vermek için yüzünü şekilden şekile sokunca Anka neredeyse kendisine hakim olamadan kahkaha atacağını düşündüğü anda Derim, elini kaldırıp Aşil'in saçlarını okşayarak çocuğun dikkatini dağıttı. Bir yandan Anka'yı gözleriyle uyarmıştı. Aşil gözlerini kaldırıp babasına baktı gülümseyerek. Öyle mutlu görünüyordu ki suratı güneş gibi parlıyordu. Anka, Derim'in uyaran bakışlarına elinde olmadan çocuksu bir tavırla omuzlarını silktilti. Derim bu kez kaşlarını çatarak baktı ona. Anka hemen bakışlarını kaçırdı ve dikkatini Süleyman'a yöneltti.

Jan, Derim'in yanına oturmuştu ve Handan, Anka'nın yanına geçerken Süleyman'ı da çaprazındaki tekli geniş koltuğa oturtmuştu.

Sohbet daha çok Handan'ın yönlendirmesiyle genel geçer konularla sürdürüldü. Arada Anka da söze giriyordu. Jacques'ın mutfaktaki yardımcılarında biri salonun kapısında belirip, yemeğin hazır olduğunu haber verdiğinde hep birlikte büyük yemek odasına doğru ayaklandılar.

Yemek, Handan ve Anka'nın çabasıyla samimi ve sıcak bir atmosferde geçti. Süleyman sık sık Aşil'e laf atarken çocukla sohbet etmeyi özlediğini fark ediyordu. Aşil çok eğlenceli bir çocuktur. Özgüveni sağlam, kendisiyle barışık ve sosyaldir. Kısacık hayatı etrafındaki büyüklerle iletişimde geçtiği için sohbet etmekte zorlanmazdı. Hatta çoğu zaman büyükleri taklit de ederdi. Gerçi o anlar hepsinin kahkahalarına neden olurdu.

O akşamki yemekte de yine herkesi kahkahaya boğan bir tavır sergiledi. Biten su bardağını doldurması için yanında oturan Süleyman'a uzattığında bardağını dolduran Süleyman'a "Eyvallah" dediğinde masadakiler kahkahayı basmış-

lardı. Anka gülümsemesine engel olmaya çalışarak başını iki yana sallayarak yan gözle Süleyman'a bakıp alçak sesle söylendi.

"Avcı ve seni bu çocuktan uzak tutmalıydım. Bitirim bir tip olacak sizin yüzünüzden."

"E salon adamı olacak değil herhalde. Ne olacağı belli. Hiç triplere girme."

"Salon adamı olsun diye beklentim yok ama en azından beş yaşındaki çocuk şimdiden *Eyyvallah* ya da *Sıkıntı Yok* demesin be abi."

Anka'nın memnuniyetsiz yüzüne Süleyman sırtıtarak baktı. "Kızım çok yakışıyor veledede yahu. Baksana büyük adam gibi."

Anka göz ucuyla Süleyman'ın diğer tarafında oturan Aşil'e baktı. Masanın başında oturan babasının sağındaydı. Anka sesini alçaltarak karşılık verdi.

"Şimdi de babasını taklit etmeye başladı. Etrafında bu kadar hayran olduğu adam varken en çok kimden etkilenecek merak ediyorum."

Süleyman tatsız bir sesle karşılık vermeden önce, göz ucuyla Derim ve Aşil'e hızlı bir bakış attı.

"Hiç boşa merak etme, belli en çok kimden etkileneceği. Sen onun gözlerinin daha önce bu kadar parladığını hiç gördün mü?"

Anka karşılık vermedi. Vermesi de gerekmiyordu. İkisi de biliyordu cevabı. O sırada Derim, Aşil'in tabağındakileri onun yiyebileceği küçük parçalara bölüyordu ve Aşil hayran gözlerle babasını izliyordu.

Yemek sonrası kahvelerini içmek için tekrar büyük salona dönmüşlerdi. Aşil bu kez Süleyman'ın dizlerinin üzerinde oturmuş bir süre adamla sohbet etmişti. Anlatacak çok şeyi vardı. Okuldan başlayıp son günlerde babasıyla yaptığı her şeyi heyecanla anlatmıştı. Bir gün önce babasıyla havuzda geçirdikleri zamanı uzun uzun anlatmış artık dalmaya başladığını gururla söylemişti. Aşil'e kalsa daldığı bir metre, okyanus dibiyle ölçülürdü, onun için o derece büyük başarıydı.

ANKA

Gerçi bunda Derim'in oğlunu öven sözlerinin de etkisi vardı. Aşil yine büyük bir iş çıkarmıştı.

Saat dokuzda Anka, Aşil'in artık yatması gerektiğini söylediğinde çocuk suratını asmış olsa da itiraz etmemişti. Süleyman'la birbirlerine sıkı sıkı sarılarak vedalaşmıştı. Diğerlerini tek tek öperek iyi geceler dileyip annesinin elinden tutarak salonun kapısına yollanmıştı. Onlar salondan çıkarken Anka, Derim'in Süleyman'a hitaben "Biz de çalışma odasına geçelim istersen... Jan, sen de çocuklara haber ver çalışma odasına gelsinler, hep birlikte planların üzerinden tekrar geçip, herkesin ne yapacağını kararlaştıralım." dediğini duydu. Bir an evvel Aşil'i uyutup o da konuşulanları dinlemek istiyordu ancak buna rağmen acele etmeden her zamanki gibi sakin tavırlarla Aşil'e odaklandı.

Her zaman olduğu gibi yatmaya hazırladığı çocuğun banyodaki ihtiyaçlarının ardından yeniden odasına geri dönmüşlerdi. Aşil'in odası, onun yaşındaki bir çocuğun ihtiyacından çok daha büyüktü. Beyaz ve lacivert rengin hakim olduğu devasa oda, huzur verici bir sadelikte döşenmişti. Aşil'e ait banyo odaya açılan bir kapının ardındaydı. Yatağı küçük bir çocuğun ihtiyacından daha büyüktü ancak çift kişilik de denemezdi. Yatağın soluna düşen ve arka bahçeye bakan büyük pencereler, açık havuzun manzarasına sahipti. İnce çıtalarla karelere ayrılmış olan yerden tavana kaplı camları kapatan beyaz uçuş uçuş tüllerin üzerinde kalın lacivert perdeler bulunuyordu. Pencerelerin çaprazında beyaz büyük bir çalışma masası ve onun yanında beyaz bir kitaplık mevcuttu. Raflarına şimdiden Aşil'in sevdiği tüm kitaplar dizilmişti.

Yatağın iki yanındaki komodinlerin üzerinde lacivert abajurlar yerleştirilmişti. Beş kapılı beyaz giysi dolabı yatağın karşına konulmuştu ve Anka'nın daha öncesinde kontrol ettiği için bildiği üzere; içi giysilerle doldurulmuştu. Giysi dolabının yanında çapraz yerleştirilmiş lacivert döşemeli geniş bir kanepa bulunuyordu. Yatağın sağ tarafındaki duvarda, yerden tavana kadar sıralanmış geniş raflarda sayısız oyuncak dizilmişti. Çoğu elektroniği oyuncakların. Sayısız araba

ve uzaktan kumandalı robotlar, uçaklar ya da helikopterler vardı raflarda.

Tüm bu eşyalara rağmen odanın ortasında hâlâ devasa bir boşluk vardı ve ortada parkelerin üzerine beyaz lacivert kalın tüylü bir halı çapraz şekilde yerleştirilmişti.

Anka bir ucuna kalçasını yerleştirdiği yatağın üzerinde sürekli zıplayan çocuğun pijamasını giydirmek için yine ciddi bir efor sarf ediyordu. Aşil'in bitmek tükenmek bilmez enerjisine çoğu zaman hayran olsa da bazı zamanlarda inanılmaz yorucu olduğunu inkar edemezdi.

"Aşil!" dedi otoriter bir sesle. "Hadi annecim, artık uslu dur. Pijamalarını giymen lazım."

Aşil zıplamaya son vererek son sıçrayışın ardından kendisini yatağın üzerine attı. Dizlerinin üzerinde sürünerek annesine yaklaştı ve kollarını kaldırarak üzerindeki çıkarmasına izin verdi. Bir yandan hiç susmadan konuşmaya devam ediyordu.

"Babamla havuzda çok eğlendim anne biliyor musun? Babam öyle güzel yüzüyor ki. Sence ben de bir gün onun kadar iyi yüzebilir miyim?"

"Sen de çok güzel yüzüyorsun bebeğim."

"Ama babam kadar derine dalamıyorum. Babam havuzun dibine kadar dalıyor biliyor musun?"

"Sen de biraz daha büyüdüğünde bunları yapabileceksin."

Anka o sırada çocuğun pantolonunu da çıkarmıştı ve şimdi pijama pantolonunu giydiriyordu. Aşil yatağın üzerinde ayağa kalkarak annesinin pijamasını çekmesine izin verdi. Minicik bedeninde beyaz atletin açığa çıkardığı ince kollarıyla öyle sevimli görünüyordu ki Anka gülümseyerek baktı oğluna. Pijamanın üzerini eline aldığı anda Aşil kendisini aniden aşağı bırakarak birkaç kez esnedi yatağın üzerinde. Anka, onaylamaz bir bakış atıp pijamayı çocuğun başından geçirirken Aşil kollarını kaldırmıştı annesine yardımcı olmak için. Anka pijamanın kollarını giydirirken Aşil kaldığı yerden devam ediyordu heyecanla.

"Babamda da Mehmet dedemin yaralarından var. Babam

ANKA

da ülkemiz için savaşıyor değil mi anne?"

Anka bir an duraksayarak baktı oğluna. Aşil'in neden söz ettiğini anlamaması mümkün değildi. O yaraları kendi gözleriyle de görmüştü bir zamanlar. Derim'in bedenindeki yaraların yaptığı dövüşlerden ya da çevirdiği tehlikeli işlerden kaynaklandığını söylemesi Aşil'in anlayacağı bir şey değildi. Kimi zaman havuza ya da plaja birlikte gittikleri Mehmet Aydar'ın yaralarına aşinaydı Aşil. Bir zamanlar birçok operasyona fiilen katılmış olan Mehmet Aydar'ın bedeninde de yara izleri vardı ancak Derim kadar çok değildi elbette. Aşil'in meraklı sorularını Mehmet Aydar tatmin edici açıklamalarla cevaplamıştı ve şimdi Aşil, tıpkı dedesi gibi babasının da ülkesi için savaşıırken bu yaraları aldığını düşünüyor olmalıydı. Onu hayal kırıklığına uğratacak karşıt bir yorum yapmadan başını sallamakla yetindi.

Aşil, sesli olmasa da aldığı karşılıktan memnun kalmış görünüyordu. Babası kendi gözünde bir kahramandı nasılsa. Bir anda kocaman açtığı parlak gözlerle "Biliyor musun anne? Babamın üstünde benim adım yazıyor." dedi sanki müjde verir gibi.

Anka anlık bir duraksama yaşayarak anlamayan bakışlarını oğluna dikti.

"Nasıl yazıyor?" dedi karmakarışık gözlerle oğluna bakarak.

Aşil eliyle kendi kalbinin üzerini göstererek "Burasında benim adım yazıyor." dedi mest olmuş mutlu bir yüzle. "Hem de kalemle yazmamış biliyor musun? Hiç çıkmıyormuş."

Anka kalakalmış gibi Aşil'in mutlulukla parlayan gözlerine bakıyordu. Söz ettiği şeyin bir dövme olduğu aşikardı. O sırada Aşil devam ediyordu sözlerine.

"Üstünde çok güzel bir kuş resmi de var." Kollarını iki yana açmış tarif etmeye çalışıyordu. "Böyle kanatlarını iki yana açmış, çok güzel bir kuş."

Anka duyduklarının içinde neden deprem etkisi yarattığına anlam veremedi. Kalbi sanki boğazında atmaya başlamıştı. Göğsü, depara kalkmış bir ritimle atan kalbi nedeniyle

sarsılıyor sandı. Derim'in göğsünde dövme olabileceğini hiç düşünmemişti. Geçmişte o göğüste hiçbir şey olmadığını çok iyi biliyordu. Ancak şimdi Aşil'in anlattıkları oraya bir dövme yaptırmış olduğunu gösteriyordu. Üstelik oğlunun adıyla birlikte, Aşil'in söz ettiği kuş figüründen ne olduğunu anlaması zor değildi. Bunun için hayal gücünü kullanmasına bile gerek yoktu. O kuş figürü muhtemelen bir Anka Kuşu idi.

Anka ne kadar zaman kımıldamadan durduğunu bilmiyordu. Aşil heyecanla konuşmaya devam ederken o, oğlunun sözlerini dahi duyamıyordu. Akli, üzerinde bir Anka kuşu ve oğlunun adı yazan göğüste takılı kalmıştı. Gözünün önüne görüntüyü getirmeye çalışıyordu fakat bir türlü istediği resim canlanmıyordu zihninde. Düşünceler beyninde merakla kıvranmaya başlamıştı. O göğüsteki çizimi hem bastıramadığı bir içgüdüyle kendi gözleriyle görmek istiyor, hem de bu içgüdüden sonsuza dek kaçmak istiyordu. Sanki o içgüdüydü durduramazsa etrafına ördüğü kalın duvarlar bir bir yıkılmaya başlayacakmış gibi hissediyordu. Bundan neden böyle etkilendiğine anlam veremiyordu.

Derim'in sarf ettiği hiçbir kelimeye inanmak istemiyordu ve sert hatlı savunmasının yerle bir olmasından korkuyordu. Sıra sıra dizdiği o yüksek duvarların sanki biri yıkılmış gibi hissettiğinde, içindeki deprem sarsıntısının bu sebeple olduğunu düşündü. Zorlanarak kendisine gelmeye çalıştı ve dalgın hareketlerle Aşil'in yorganının altına yerleştirdi. Konuştuğunun kendisi bile olduğunu farkına varmadan durgun bir sesle "Bu akşamlik kitap okumuyoruz bebeğim. Süleyman dayını çok bekletmeyeyim. Yarın akşam bunu telafi ederiz olur mu?" dedi.

"Olur anne." dedi Aşil şaşırtıcı bir iş birliği ile. Yüzündeki gülümseme hiç kaybolmuyordu. Kollarını açarak annesinin boynuna doladı ve anne oğul birbirlerini öptüler.

"İyi geceler bebeğim."

"Sana da iyi geceler annecim."

Anka başını hafifçe geri çekerek oğlunun saçlarını okşadı. Aşil gözlerini yummuştu fakat gülümsemesi yüzünde asılı

ANKA

kalmış gibiydi. Muhtemelen tüm gece gülümseyerek uyuyacaktı.

Anka yerinden ağır hareketlerle kalktı ve abajurlardan birini açık bırakarak tüm ışıkları söndürdü. Kapıdan çıkmadan önce son kez oğluna baktı düşünceli gözlerle.

Koridorda ilerlerken başı düşünceli bir şekilde eğilmişti. Attığı adımlarda ayaklarını görüyordu ancak aklı Derim'in göğsünde olduğunu öğrendiği dövmede kalmıştı ve gözünün önüne o hayali resmi getirmeye çalışıyordu. Kafası hızla çalışıyor, o dövmenin ne zaman yapıldığını tahmin etmeye çalışıyordu. Aşil'in adı yazıldığına göre dört sene öncesi olduğunu sanmıyordu. Aşil doğduktan sonra yaptırmış olmalıydı. Dövmenin tamamını aynı anda mı yaptırmıştı yoksa Aşil'in kuş resmi dediği figürü daha önce mi yaptırmıştı, düşünmeden edemiyordu.

Adımları bir alt kattaki çalışma odasının önüne geldiğinde şaşkınca kapalı kapıya baktı. Ne ara buraya geldiğinin bile farkında değildi. Gözlerini yumarak derin bir nefes aldı ve omuzlarını dikleştirdi. Elini kapıya uzatırken tekrar gözlerini açtı ve yüzüne ifadesizlik oturtarak kapıyı araladı. İçeri attığı adımlarla birlikte hızla içeriyi taradı gözleriyle.

Derim'in hatırı sayılır genişlikteki çalışma odasının solundaki büyük toplantı masasının etrafında ayakta dikilen yedi adam vardı. Hepsinin başları etrafında toplandıkları toplantı masasının üzerine serili harita olduğu belli büyük beyaz kağıda çevrilmişti. Kapının açılmasıyla hepsi başlarını kaldırıp ona dönmüşlerdi. Anka ağır adımlarla odanın içinde ilerleyerek masaya, Süleyman'ın yanına yaklaştı. Bakışlarını önce önündeki beyaz kağıda indirdi sonra sorarcasına Süleyman'a baktı.

"Tamam mı her şey?"

Özellikle Derim'e sormamıştı. Şu an onunla göz göze gelmek istemiyordu ve gözlerini güçlkle adamın göğsünden uzak tutmaya çalışıyordu. Üzerinde olan siyah ince kazak hayalinde kurmaya çalıştığı görüntüyü kapatıyordu ve buna şükretti. Aksi takdirde gözlerini alabileceğini sanmıyordu.

İçten içe bastıramadığı merakına sinirlenmeye başlayarak bu düşünceyi hızla kafasından atmak ister gibi yeniden önündeki planlara gözlerini indirdi ve bu kez daha dikkatli anlamaya çalışırcasına baktı.

"Tamam gibi görünüyor." dedi Süleyman da tekrar planlara bakarak.

"Planı nasıl yaptınız?" diye sordu Anka başını kaldırmadan. Bu kez İngilizce sorduğu soru Derim'e yönelmişti ancak bakışlarını kaldırtıp ona bakmamıştı. Derim'in yanında Jan ve onunla birlikte Baho, Silva, Marcel ve Lukazs dikiliyordu. Ayırdıkları grupların liderlerini bilgilendirmişlerdi yalnızca. Lukazs ek olarak çağrılmıştı. Soruyu cevaplayan Derim düz bir sesle diğerlerini de konuşmaya katarak tıpkı Anka gibi İngilizce konuşarak anlatmaya koyuldu. Bir yandan ince uzun işaret parmağıyla plandaki yerleri gösteriyordu.

"Marcel bizimle gelmeyecek... Sonraki dövüşleri organize etmesi lazım ancak Lukazs bizimle geliyor. Baho, Silva, Jan ve ben gidiyoruz... Süleyman da tabii." diye eklemişti tatsız bir sesle kirpiklerinin altından Süleyman'a memnuniyetsiz bir bakış atarak. "Uçak Sochi'de Kuzmin'in özel hangarının olduğu alana iniyor. Muhtemelen Dimitri Grenkov'un uçağı da o hangarda bekliyor olacak. Anatoly babasının uçağıyla Moskova'ya geçecektir. Biz işi hangarda bitireceğiz... Hangarın olduğu arazi çok geniş. Etrafı ormanlık bölge. Uçuş bilgileri sabah dokuz gibi uçağın ineceğini gösteriyor. Biz gece ormanlık araziye varmış oluruz. Ormandan ilerleyerek hangarın etrafını saracağız. Kuzmin'in adamları vardır mutlaka. Şu an kaç adam olur bilemiyoruz ama sayının önemi yok."

Derim'in kendine güvenen sesi çok sertti. Parmağı ile hangarın olduğu yeri gösterdi ve eliyle bir daire çizerek etrafındaki ormanlık araziye gösterdi.

"Baho ve Silva'nın ekibinden ikişer kişi daha katılacak. Toplam on kişi olacağız. Etrafa dağılıp hangarı çevreleyeceğiz ve Anatoly'i getiren uçak hangarı giriş yaptıktan sonra saldıracacağız. Kimse sağ bırakılmayacak ancak Kuzmin ve Grenkov canlı ele geçirilecek. Onların verecekleri hesap o ka-

ANKA

dar çabuk olmayacak.”

“Grenkov benim.” dedi Suleyman kendinden emin bir tonla. Başını plandan kaldırmamıştı. Derim ona ters bir bakış attı. Bunu kabul etmek istemiyordu. Grenkov onun sevdiğlerine kastetmişti. “Bunu oraya varınca düşnrz.” dedi sesindeki itirazı belli ederek.

Suleyman bakışlarını kaldırdı ve dik dik baktı ona. “Grenkov benim!” diye üsteledi. Derim sıkıntıyla boynunu gerdi.

Anka ikisinin arasındaki gerilime aldırmadan planlar üzerinde gözlerini gezdirmeye devam etti. Hangarı çevreleyen ormanlık alan, yaklaşmak için onları kamufle edebilecek sıklıktaydı ancak ormanlık arazinin bitiminden sonra başlayan ve hangara kadar devam eden açıklık arazi ne kadar hızlı hareket etseler de onları bir süre boyunca savunmasız bırakacak görünüyordu. Siper alacakları ya da saklanacakları herhangi bir gizlenme noktası yoktu ve bu durum ciddi zayıat verebilecekleri riskini de ortaya çıkartıyordu. Anka, Suleyman ve Derim arasında süren dik bakışmalara aldırmadan masanın üzerine doğru eğildi ve parmağı ile hangarın etrafında bir daire çizdi.

“Açık araziye çıktığınızda sizi hemen fark edeceklerdir.”

“Hızlı olacağız. Yoğun atış altında çatışmaya alışık herkes.”

“Beş yüz metreye yakın mesafe. Yine de büyük risk.” dedi Anka Derim’in aldırılmaz sesine başını kaldırmadan.

“İşin tamamı risk. Riskleri göz ardı etmiyoruz ama risksiz olacağını da düşünmüyorum zaten.”

Anka parmağıyla harita üzerinde bir yeri işaret etti. “şu tepe ormanlık arazinin içinde.” Haritanın lğine bakıp kafasından hızlı bir hesap yaptı. “Hangara aşağı yukan  km’lik mesafede. Ama hangarı ve açıktaki araziyi çok iyi görüyor.” Alçak sesle sanki dşnmyormuş gibi konuşuyordu. İşaret parmağını gösterdiği yere tıklar gibi iki kez vurdu. “Bu tepeye keskin bir nişancı yerleştirilirse, en azından az da olsa nlerini keser. Nereden geldiği belli olmayan kurşunlar onların da rahat hareket etmesini engeller. Hem tepe hangarın

doğusunda kalıyor. Sabah güneş tepeye çıkmamış olacak ve güneş arkada kalacak. Kurşunların nereden geldiğini anlasalar bile gözlerine giren güneş ışığı yüzünden kolay yer tespiti yapamazlar."

Derim düşünceli bakışlarla Anka'nın gösterdiği yere bakıp gözlerini harita üzerinde dolaştırdı. Çatık kaşlı yüzü, söylenenleri tarttığını gösteriyordu. Bunu onun düşünmemesi hayıflanmasına neden olduysa da; ekipte o kadar iyi keskin nişancının olmaması bu fikri hiç aklına getirmemişti. Bu mesafe, onun adamlarını aşan bir uzaklıktı. Hayranlık barındıran gözleri sadece bir anlık Anka'ya kalkmış yeniden başı aşağı inmişti. O sırada Anka bakışlarını kaldırıp yanındaki Süleyman'a çevirdi.

"Abi, sen yaparsın bu işi." dedi emin olduğu bir sesle.

Süleyman gözlerini masaya eğdi ve hesapçı gözlerini kıstı. Hafif alaycı bir tonla mırıldandı.

"Önerin ne?"

"McMillan TAC-50" dedi Anka duraksamadan. "Vardır senin zulanda."

Süleyman bıyık altı gülümsedi başını belli belirsiz sallayarak. "Üç km'den fazla mesafe."

Üç buçuk km'ye kadar yolu var. Atarsın sen onu."

Anka'nın ses tonu düzdü. Övücü ya da şüpheli bir yaklaşımı yoktu. Sadece bildiği gerçeği ortaya seriyordu. Süleyman başını iki omzunun üzerine sağa sola sallayarak o da aynı düz sesle karşılık verdi. "Sen daha iyi atardın ama ben de atarım evelallah." dedi düşünceli bir tonla.

Anka suratını asarken söylenir gibi karşılık verdi. "Asil'i bırakamıyorum. Operasyon burada olsaydı gelirdim sizinle."

"En doğru karar güzelim. Asil'in annesine ihtiyacı var. Gözün arkada kalmasın." dedi Süleyman göz kırparak.

"Silahları Rusya'da irtibatla olduğumuz kişiden edineceğiz. Oraya vardığımızda istediğimiz noktaya teslim edilmiş olacak. Özel uçağa yükleyemeyiz o kadar silahı." diyen lan araya girdi. "İhtiyacın olan silah onda var mı sormam lazım"

Süleyman umursamaz bir sesle karşılık verirken omuzla-

ANKA

rını silmişti.

"Sen mühimmat listesini yap, bana ver. Ben Derim'in uçağına yükletirim hepsini."

Jan kaşlarını kaldırarak baktı Süleyman'a. Süleyman teessüf eden bir bakış attı ona. "Elin adamından silah mı isteyeceğiz? Kendi silahımızı götürürüz evelallah. Düşkün müyüz biz?"

Jan şaşkın soran bakışlarını Derim'e çevirdi. Derim birkaç saniye boyunca inceleyen gözlerle bir Süleyman'a bir Anka'ya bakmasının ardından Jan'a çevirdi bakışlarını "Listeyi yap, Süleyman'a ver. Tarasov'la konuş, bizim uçağın inişi için bilgilendir, onun özel alanını kullanacağız, araçlar aprondan alacak bizi. Kontrolleri bizim için ortadan kaldırsın. Oradan araçlarla ilerleyeceğiz. Kuzmin'in hangarına en yakın mesafede araçlardan ayrılıp ormanın içinden yayan devam edeceğiz."

Jan başını onaylayarak salladı. Eski KGB yöneticisi, bugünün Oligark'ı Tarasov hakkında Derim'in elindeki bilgiler ne zaman istese bu özel alanı kullanmasını ve kontrollerden uzak ülkeye giriş çıkış yapmasını sağlıyordu. Derim düz bakışlarını yeniden Süleyman'a çevirdi.

"O zaman tepede sen konuşlanıyorsun, biz de aşağıdakileri indiriyoruz."

"Kollarım kışınızı merak etme." dedi Süleyman küstah bir tonla.

Derim gözlerini devirdi ve derin bir nefes çekti. Ardından sert bir sesle konuşmaya başlamadan önce diğer adamların yüzlerine baktı tek tek.

"Lukazs sen iki adamla birlikte hangarın arkasından ilerleyeceksin. Baho sen bir adamla birlikte kuzey yönünü, Silva sen de yanındaki bir adamla güney yönünü alacaksınız. Jan'la birlikte ben doğuyu, hangarın ön tarafını alıyorum. Ne kadar adam varsa hepsi indirilecek. Grenkov ve Kuzmin mecbur kalmadıkça vurulmayacak. Ancak mecbur kalırsanız bacaklarına sıkın... İletişim için telsizleri Jan ayarlayacak kimse birbirinden irtibatı koparmasın. Koordineli hareket ediyoruz. Hepiniz çok dikkatli olun."

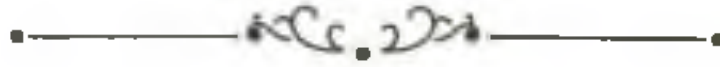
Adamların gözleri masanın üzerinde, kulakları Derim'deydi. Buna benzer operasyonlar çok yapmışlardı ancak ilk kez bu kadar açık bir alanda çatışacaklardı. Marcel'in eli kardeşinin omzundaydı. Bir an iki kardeş göz göze geldiler ve birbirlerine gülümserken başlarını salladılar.

Anka onlara bakarken sanki iki kardeş vedalaşıyor gibiydi ve istemsizce yüreğine bir sızı oturduğu anda, hızla bu duygudan uzaklaşmaya çalıştı. Çok seneler önce Selin'in evinden onu alanlar da, bu iki kardeşti. Onlara sempati beslemesi çok saçmaydı.

Marcel kardeşine dönük başını yeniden önüne çevirdiğinde Anka'nın onları izleyen bakışlarıyla karşılaştı. Anka dik ona bakarken Marcel yumuşak bir gülümseme oturtmuştu yüzüne. Seneler önce onu aldıkları zaman da, onda umulanın çok ötesinde bir şeyler olduğunu hissetmişti ve şimdi geldikleri nokta hislerinin ne kadar doğru olduğunu gösteriyordu.

O zaman onlara direniyormuş gibi görünen kız, resmen onları parmağında oynatmıştı. Marcel, Anka'nın yüzündeki dikliği hayrete çeviren mimiği yaptığı anda Anka birkaç saniye kendisine gelememişti... Marcel ona göz kırpmıştı.

12. BÖLÜM

Çarşamba günü herkes için yoğun geçen bir gün oldu. Jan ve birkaç adam, Süleyman'la birlikte ihtiyaçları olan ekipmanın tedarik edilmesinin ardından Derim'in apronda bekleyen özel uçağına yüklemişlerdi. Süleyman'ın etkileyici yetkisi ve otoritesine de böylece şahit olmuşlardı.

Derim, tüm günü evde kısmen Aşil'le, kısmen çalışma odasında geçirmişti. Kuracağı oyun için birkaç telefon görüşmesi yapmış sonraki gün yapılacak operasyon sonrası atacağı adımlara zemin hazırlamıştı.

Anka, Birim Merkez'inde diğerlerinden farksız bir temponun içindeydi. Sık sık Avcı'yla irtibata geçmişti ve cumartesi yapılacak operasyon için tüm detayları etraflıca tekrar gözden geçirmişlerdi. Alin'den teslimatın nerede yapılacağına dair henüz bir bilgi alınmamıştı ancak bu onları endişelendirmemişti de. Bilginin son dakikaya kadar gelmeyeceğini tahmin ediyorlardı ve sonrasında çok hızlı ve koordineli hareket etmeleri gerekiyordu.

Anka, aynı gün akşam üzeri erken saatlerde Derim'in evine dönmeyi planlamıştı. Derim gitmeden evvel Aşil'le vedalaşacaktı. Aşil'in bu nedenle tatsız olacağını ve onu keyiflendirmek için her zamankinden daha çok çaba harcaması gerektiğinin bilincindeydi. Aşil, kısa zamanda babasına çok alışmıştı ve onun uzağına gidişi bir daha dönmeyecek hissiyatı yaşamasına neden olacaktı.

Anka kimi zaman hangisinin daha kötü olduğunu dü-

şünmeden edemiyordu. Babasının yokluğuna alışkın, sabırla dönmesini bekleyen fakat babasının varlığından ve sevgisinden uzak Aşil mi daha kötüydü yoksa artık baba varlığını bilen ve her uzağa gidişinde bir daha dönmeyeceği endişesini yaşayacak, buruk Aşil mi daha kötüydü? Anka'nın cevap bulamadığı sorulardan birisiydi bu. Tek dileği oğlunun bu endişelerden olabildiğince çabuk uzaklaşmasıydı. Ona bu güvenceyi hissettirecek tek kişi kendisiydi. Şimdi Derim bir kez daha kısa süreli de olsa uzağa gittiği için, bu zamanı Aşil'e destek vererek geçirmek, onun bu endişelerden uzaklaşmasını sağlamak da yine ona düşüyordu.

Çarşamba akşamı hep birlikte yemek masasına oturduklarında tıpkı Anka'nın tahmin ettiği gibi Aşil, içten içe hissettiği endişeyi ortaya serer şekilde o gün kaçınıcı kez olduğu belirsiz aynı soruyu sormuştu.

"Ama çabuk geleceksin, değil mi baba? Sinemaya gideceğimize söz vermiştin."

"Sana söz verdim oğlum. Asla kaçırmayacağım. Çok kısa sürecek işim. Cuma günü kesinlikle dönmüş olacağım ve akşam annen, sen ve ben sinemaya gideceğiz."

"Evet söz verdin." dedi Aşil başını sallayarak. Yüzünde yaşından beklenmeyecek bir ciddiyet vardı. "Söz verince tutarız değil mi? Annem asla verilen sözden dönülmemesi gerektiğini söylüyor. Sözler hep tutulur, değil mi? Tutmazsak kimse bize güvenmez o zaman. Kimsenin güvenmediği biri olmak hiç hoş bir şey değil, değil mi?"

Anka, neredeyse üzüntüyle baktı oğluna. Emin olmak istercesine sürekli babasının söz verdiği gerçeğinin üzerine basmaya çalışıyordu. Derim bakışlarını kısa bir anlığına karşısında oturan Anka'ya kaldırıp yeniden oğluna baktı güven veren gözlerle.

"Annen çok haklı. Eğer söz verdiysek mutlaka tutmamız gerekir. Ben de sana söz verdim ve mutlaka tutacağım."

Derim, Anka'nın verdiği sözlere nasıl da sıkı sıkıya bağlı kaldığını öylesi sert şartlarda tecrübe etmişti ki, Aşil'in sözlerinden bir an bile şüphe duymamıştı. Anka verdiği sözleri

ANKA

ölümüne tutardı ve oğlunu da kendi sahip olduğu erdemlerle yetiştiriyordu. Onları hayal kırıklığına uğratmak en son istediği şey bile değildi. Ne yapıp edip oğluna verdiği sözü o da tutacaktı. Elini uzatıp yanındaki oğlunun saçlarını okşadı. Aşil gözleri titreyerek bakıyordu ona. Son birkaç saattir babasının gidiş zamanı yaklaştıkça durgunlaşmaya başlamıştı.

Çocuğun içinde bulunduğu ruh hali, Anka'nın birkaç gündür üzerinde düşündüğü ve birkaç kez sese de döktüğü endişelerinde ne kadar haklı olduğunu gösteriyordu. Aynı evin içinde sürekli zaman geçirdiklerinde, Aşil'in babasından ayrılması gittikçe güçleşiyordu. Ayrı evlerde durumu kabullenen ve yaşanan ayrılıkları şu ana oranla daha kolay atlatan Aşil, bu kez öncekinden daha ağır ve acı şekilde yaşıyordu bu ayrılığı.

Anka sevecen ve anlayışlı bir sesle girdi araya. Şu an oğluna destek vermesi gereken en doğru zamandı.

"Bebeğim, baban dönecek bir gün sonra. Yalnızca bir gün ayrı kalacaksınız. Bak söz verdi sana. Babalar söz verince tutarlar."

"Tutarlar, değil mi anne?"

Aşil ikna olmaya ihtiyaç duyar, hüznünlü bir suratla baktı annesine.

"Elbette tutarlar. Senin baban da verdiği her sözü tutar." dedi Anka gözlerini şefkatli bir gülümsemeye yumarak başını sallarken.

En azından bu konuda yalan söylemiyordu ve bunun gönül rahatlığı vardı içinde. Derim iyi ya da kötü gerçekten de tüm sözlerini tutmuştu. Geçmişte annesine verdiği sözü tutarken de önüne geleni ezip çiğnemişti, oğluna kavuşmak için verdiği sözleri de tutmuştu. Yaptığının iyi ya da kötü olmasını sorgulamaz mutlaka verdiği sözü tutmaya kilitlenirdi ki; Anka'nın onunla ilgili tek takdir ettiği tavrı buydu.

Aşil, annesinden de güvence alınca rahat bir soluk çekerek az da olsa gevşemişti. Hatta onu tamamıyla rahatlatan son güvenceyi de Jan vermişti.

"Sen merak etme amcacım, ben babanın ensesinden tut-

tuğum gibi sürükleyerek getiririm onu. İki gün bile ayrı kalmayacaksınız."

Aşil duyduklarıyla kıkırdarken başını omuzlarının arasına çekmişti sevimli bir hareketle. Elini ağzına kapayıp kıkırdamaya devam ederken "Ama Jam amca, sen babamı sürükleyemezsin ki." dedi, bu düşüncenin kendisi için çok komik ve olanaksız olduğunu dile getirerek.

"Kim demiş? Tabii ki de sürüklerim."

"Yapamazsın!" dedi Aşil, rekabetçi bir yüzle çenesini ileri çıkarmıştı. Başını hızla yanındaki Derim'e çevirdi. "Yapamaz değil mi baba? Jan amcam seni sürükleyemez! Sen daha güçlüsün!"

Anka gözlerini devirerek başını salladı iki yana. Aşil'in rekabetçi yanı, babası söz konuşuyken de devreye giriyordu ve Anka, Aşil'in bu konudaki sivrilikliğini hiçbir zaman törpüleyemeyeceğinden neredeyse emindi artık.

"Senin yanına dönmek için onun beni sürüklemesine gerek bile yok oğlum. Sen sıkma canını..." diyen Derim, Aşil'in hâlâ sorarcasına ona bakan yüzüne bakışlarını dikerek kaşlarını kaldırdı. "Ayrıca o beni değil, ben onu sürüklerim." dedi, göz kırparak.

Aşil duyduklarından memnun bir yüzle Jan'a çevirdi bakışlarını. "Babam senden daha güçlü Jan amca."

Jan ona haylaz bir bakışla göz kırpıp, yalnızca yanında oturan Anka'nın duyabileceği bir tonla ağzının içinde alçak sesle mırıldandı.

"Benden yediği yumrukları görebilsen böyle düşünmezdin ama sana yüreğim dayanmıyor."

Anka araştıran bakışlarını yanındaki Jan'a çevirdiğinde, onun da duyduklarına pek inanmadığı belliydi. Jan, genç kadının inanmayan gözlerine kısa bir bakış atıp omuz silkti.

"Senin sayende birkaç yumruk atmışlığım var. Başka zaman genelde karşılığını iade eder" dedi, pişkin bir gülümsemeyle.

ANKA

Derim uçağın içinde herkesten uzağa oturmuş görmeyen düşünceli bakışlarını camdan dışarı çevirmişti. Yerden fersah fersah yüksektelerdi ve kapkaranlık boşluk tıpkı bakışları gibiydi.

Aşil'den ve Anka'dan ayrılık bu kez ona çok daha ağır gelmişti. Yatağına yatırdığı Aşil'in yanağına iyi geceler öpücüğünü bıraktığında sanki son kez oğlunu öpüyor olduğu hissinden bir türlü kurtulamamıştı. Hele Aşil'in gözünden düşen damlalar onu yerle bir etmişti ve kendi kirpikleri ıslandığında daha fazla duramayacağını hissederek kendisini zorlukla odadan dışarı atmıştı.

Aşil'in ağlayan bir babayı görmek isteyeceğini sanmıyordu. Derim'i gözünde öyle yüceltiyordu ki şahit olacağı zayıflık sanki onu hayal kırıklığına uğratacakmış gibi hissetmişti.

Yarı aralık kapının dışında duvara yaslanıp Anka'nın sevecen bir sesle oğlunu sakinleştirip uyutmaya çalışmasını dinlemişti. Dolan göz pınarlarına sağ elinin baş ve işaret parmaklarını bastırarak kendi yaşlarının da tıpkı Aşil'in gözyaşları gibi yanaklarından süzülmesini engellemeye çalışmıştı. Titreyen dudaklarını birbirine bastırdığında bu kez çenesinin titremesine engel olamamıştı ancak elinden sadece bu kadar gelebiliyordu.

Dakikalar sonra Aşil'in iç sızlatan ince sesi duyulmaz olmuştu. Anka aynı süre boyunca Aşil'i ikna eden tatlı bir sesle babasının döneceğine güvence veren sözlerine devam etmişti ve Derim yalnızca bunun için bile ömrünün sonuna kadar Anka'ya minnet duyabileceğini biliyordu. Aşil nihayet birkaç kez kederli bir tınıyla iç çekmenin ardından sessizliğe gömülmüştü ve bu sessizlikten dakikalar sonra Anka, aralık kapıdan usulca dışarı süzülümüştü. Derim bir omzu duvara yaslı hüzünlü gözlerle Anka'ya baktığında, genç kadın en az onun kadar hüzünlü gözlerle karşısındaki adama bakmıştı.

Derim'in, bir zamanlar; içinde gördüğüne emin olduğu o gizli naif ve yumuşak tarafı ilk kez bu kadar netlikle gözleri-

nin önündeydi. Her zaman sert ve acımasız görünen adamın, yalnızca Aşil'in yanında ortaya çıkan müşfik yanı, her defasında olduğu gibi Anka'yı yine afallatmıştı. Öte yandan onun bu yanı henüz itiraf edemese de; kalbinde sıra dışı bir sıcaklık da hissettiriyordu. İlk kez onu anladığını belli eden bakışlarla belli belirsiz gülümsemişti destek vermeye çalışırcasına.

"Uyudu nihayet." dedi fısıltıyı andıran alçak bir sesle.

Derim bir süre boyunca karşılık veremeden ona baktı. Kirpiklerinin yeniden Islandığını hissettiğinde utançla başını aşağı eğdi, titremesine engel olmaya çalıştığı bir sesle yemin edercesine "Döneceğim size." dedi söz vererek.

"Biliyorum."

Anka hiç tereddüt etmeden karşılık verdiğinde Derim bu kez ıslak kirpiklerine aldırmandan bakışlarını ona kaldırdı.

"Sizi çok seviyorum. Çok ağır geliyor bu ayrılıklar artık."

Dert yanar gibi kelimeleri sarf ettiğinde Anka yüreğinde anlamlandıramadığı bir sızı hissetti. Bu sızıyı göz ardı etmeye çalışarak Derim'in toparlayacağını umduğu karşılığı verdi.

"Oğluna verdiğin sözü tut, bir an evvel dön o zaman. Onun daha fazla üzülmemesini istemiyorum. Anılarında seninle ilgili yalnızca mutlu kareler olması en doğal hakkı."

"Biliyorum. Bunun için elimden geleni yapacağım."

Anka onaylar gibi başını salladığında yüz ifadesi yumuşaktı. Yüreğinde nereden peyda olduğunu bilemediği bir merhamet duygusuyla, sırf Derim'in moralinin düzelmesi için hafif alaycı bir tonla konuşurken yüzünü buruşturdu.

"Ağlayan bir Aşil yeteri kadar can sıkıcı, suratın şu an tıpkı onunki gibi ve yarın ilk işim büyüdüğü zaman kesinlikle bunu yapmamasını söylemek olacak. Çok övündüğünüz yakışıklılığınız yerle bir oldu gözümde."

Derim istemsizce alçak sesli bir kahkaha atarken aldırılmaz bir tavırla ileri adımlayan Anka'nın peşine düştü. Bir elleriyle çabucak nemli gözlerini kurularken Anka seri adımlarla önünde yürüyordu. Onun yapmaya çalıştığı şeyi anlamıştı ve Anka'nın bir yönünü daha öğrendiğine sevinmişti. Üste-

ANKA

lik bu yönünü de çok sevmiştir. Anka kimi nasıl motive edeceğini çok iyi biliyordu.

Sonraki saat yola hazırlanmakla geçmişti. Avcı motorun üzerinde Derim'in evine vardığında her zamankinden gergindi. Operasyona hazırlanan adamların bulunduğu evin diğer tarafına sert adımlarla ilerledi. Avcı, evin bodrumundaki geniş alana girdiğinde Anka, çoktan hazırlanmış olan Süleyman'ın yanında diğerlerinin hazırlıklarını bitirmesini bekliyordu.

İki yüz metrekare olduğunu düşündüğü mekanın iki duvarı koyu renkli ahşap kapaklı dolaplarla kaplanmıştı. Dolapların önünde aynı ahşaptan uzun arkalıksız banklar bulunuyordu. Hazırlıklarını sürdüren adamların kimi ayakta üzerlerini giymeye devam ederken, postallarını bağlayan kimisi de banklara oturmuştu.

"Yat çıktı yola."

Avcı'nın verdiği bilgiyle diğerleri ona kısa süreli bakış atıp hazırlıklarına devam ettiler. Avcı, adamın gidişine izin vermelerini hazmedemese de doğru hamlenin bu olduğunu biliyordu. Buna rağmen suratını asmaktan geri durmamıştı. Kendi gireceği operasyon olmasa mutlaka Derim'in ekibiyle gitmeyi göze alırdı ancak Alin önceliği olduğundan, bu riske girememişti. Öte yandan Süleyman'ın gidişi onlardan birinin varlığını gösterdiği için memnuniyet vericiydi.

"Ne kadar sürecek?" diye sordu Süleyman.

"Aşağı yukarı dokuz saatte Varna'da olacak. Yat saatte on beş knot yapıyor. Yüz kırk, yüz kırk beş deniz mili."

"Sabah altı gibi Varna'ya varmış olacak yani?"

Avcı, Süleyman'ın diğer sorusunu da başını sallayarak cevapladı

"Kuzmin özel jetini buraya sokabilse bu zahmete katlanmak istemezdi eminim."

Üzerindeki yeğin cırtlarını kapatan Jan araya girdi. "Alandan çıkmayı da göze alamazdı zaten. Yatla gözlerden uzak ayrıldığını düşünüyor. Varna'daki uçak sabah yedi gibi kalkacak alınan izinlere göre. Demek ki dokuz, en geç dokuz

buçuk gibi Kuzmin'in alanına inecek."

Derim ayağına giydiği postalların bağlarını sıkıca bağlar-ken söze karıştı.

"Bizim için yeterli süre. İki saatlik uçuş sonrası, arabayla iki saatlik yolumuz var, kalan bir saati yürüyeceğiz. Grenkov'dan saatler önce varmış olacağız."

"Senin uçağı kim kullanıyor?" diye sordu Süleyman düz bir sesle.

"Ekip liderlerinin hepsi yetkin. Ama giderken Silva kullanacak, dönüşte Baho."

Süleyman yalnızca anladığını belirtir şekilde başını salladı. Herkes hazır olduğunda, geniş alandan tek tek çıkmaya başladılar. Derim en geride kalarak bekledi. Süleyman'ın ardından çıkmak üzere olan Anka'ya hafif bir sesle "Anka!" diye seslendi.

Anka omzunun üzerinden geriye baktığında, Derim başını yanına gelmesini ister gibi salladığında Anka isteksiz adımlarla geri döndü. Süleyman arkasından gelmek üzere olan ancak son anda geri dönen genç kadına, çabuk bir bakış atıp adımlarına devam etmişti.

Anka, Derim'le karşı karşıya geldiğinde soran yüz ifadesi Derim'in ciddi ifadesiyle çarpıştı. Derim adeta onu tembileyen bir ses tonuyla tane tane konuşmaya başladığında, Anka ilk anda söylenenleri anlamıyormuş gibi karmaşık bir yüzle bakmaya başlamış ancak sözlerin devamında kaşları çatılmıştı.

"Ben yokken kalanların hepsi yalnızca senin emirlerini dinleyecekler. Herkesin bilgisi var. Marcel neye ihtiyacın olursa karşılayacak. Sadece söylemen yeterli. Chirs ve Eren, Aşil'in beş metre uzağında olmayacaklar. Biliyorum Eren'e kırgınsın ama sana ben güvence veriyorum. Ne olursa olsun sadece Aşil'in güvenliği için hareket edecek. Bunun için ölmesi gerekiyorsa ölecek. Aksi olursa ben öldürürüm zaten..."

"Buna gerek yok. Avcı etrafta, ben yanıdayım. Yarın Birim'e gitmeyeceğim, buradan takip edeceğim işleri."

"Haberim var. Avcı söyledi. Çalışma odasını istediğin gibi

ANKA

kullanabilirsin, bugün senin için gerekli ekipmanı hazırlattım oraya.”

Anka’nın kaşları hayretle yukarı kalktı. Derim sıkıntılı bir tonla devam ederken derin bir nefes almıştı.

“En azından Handan ablanın burada olmasına seviniyorum. Yalnız kalmanızı istemiyorum.”

“Yalnız değiliz...” diye itiraz etti Anka. “Hatırlarsan birkaç gün önceye kadar sadece Aşil ve ben yaşıyorduk.”

“Bundan hoşlanmıyorum işte. Yalnız kalmanızdan hoşlanmıyorum! Bak manyağın biri çıktı geldi, nelerle uğraştırıyor bizi.”

“Sakın!” dedi Anka hızla işaret parmağını kaldırarak. “Sakın bunu bahane edip aklından geçenleri hayata geçirmeye kalkma!”

“Aşil böyle daha mutlu...”

“Derim!” diye sert bir sesle sözünü kesti Anka. Ters ters adama baktı. “Seninle tartışmayacağım! Konu kapandı!”

Derim bir süre ses çıkarmadan kısıp gözlerle genç kadının yüzünü inceledi. Neden sonra tatsız, tasvip etmez bir tonla “Çok inatçısın! Başımıza ne geliyorsa senin bu inadın yüzünden geliyor.” dedi.

Anka’nın gözleri hayretle açıldı ve saldırgan bir tonla karşılık verdi. “Beni mi suçluyorsun? Başımıza gelenler benim inadım yüzünden öyle mi? Seninkine ne demeli?”

“Ben hiç değilse arada makul oluyorum. Sende, o da yok!”

“Sen ve makul olmak? Ben neden hiç şahit olamadım acaba?”

“Şu an makulüm mesela ama görmek istemiyorsun.”

“Derim!” diye çıkıştı Anka öfkeyle. Adamın üstüne yürür gibi ileri bir adım atacakken duyduklarıyla adımını havada asılı kaldı.

“Veda öpücüğü verecek misin?”

Derim yumuşak bir tonla sorduğu soruyu yine Aşil gibi masumca bakarak destekliyordu.

Anka havada asılı kalan adımını geriye atarak gözlerini kıstı kızgınlıkla.

"Sen çok ileri gitmeye başladın!"

"Olduğum yerde sayıyorum, hâlâ tek adım ileri atamadım." Derim'in memnuniyetsizliğini belli eden şikayetçi ifadesi neredeyse çocuksu denecek biçimdeydi.

"Bence sen olduğun yerde kal!"

"Küçük bir veda öpücüğü?"

Derim'in üsteleyen sorusu ile Anka aniden arkasını dönerek ileri adımlarken söyleniyordu kızgınlıkla.

"Var var... Kesin bende bir şey var ki böyle oluyor. Yoksa mutlaka normal bir adam vardır da, bana denk düşmemesinin başka bir açıklaması olamaz."

"Başka adam falan olmayacak!" diye bağırdı öfkeyle Derim, genç kadının ardından. "Bak! En son sana bakanın gözlerini oymaya gidiyorum şimdi."

"Misket koleksiyonu yaparsın" diye mırıldandı Anka ağzının içinde. Adımını kapıdan dışarı attığından, son sözlerini Derim duymamıştı.

Evin önünde bekleyen iki VIP minibüse on adam, girecekleri operasyona hazır şekilde yerleşmişlerdi. Hepsi siyahlara bürünmüştü ve Anka bahçede ifadesiz bir yüzle dikilirken, o an açık yüzlerin daha sonra maskeyle örtüneceğini çok iyi biliyordu.

Derim'in zihninde asılı kalan kare; araçlar bahçede hareket ettiğinde, evin önündeki geniş alanda yanında Avcı ile kolları göğsünde kavuşmuş, taş gibi bir suratla ayakta dikilen Anka'ydı. İki göz karşılaştığında aralarında kurulan sözsüz iletişim, ikisinin de hafifçe başlarını sallamasıyla sonuçlanmıştı. Anka, oğluna el uzatanın canını alması için Derim'e direktif veriyor, Derim'se bunu yapacağına dair söz veriyordu.

Şimdi oturduğu koltukta tek başına kafasının içinde onlarca düşünce cirit atarken, zihninde durduramadığı bir hızla yanıp sönen kareler; yataktaki gözü yaşlı oğlu ve Anka'nın ona son kez bakan gözleriydi. Adeta askerini savaşa yollayan, metanetle yolunu gözleyen ve zaferini bekleyen bir kraliçe gibiydi. Derim ona istediği zaferi götürecekti. Anatoly Grenkov'u, sevdiği kadına yan gözle baktığı, oğluna el uzat-

ANKA

tığı için pişman edecek, cesedini ayaklarının altında ezecekti.

Süleyman, Derim'in çaprazındaki iki sıra ileride; karşılıklı yerleştirilmiş olan koltukların birinde, ekipten uzağa yerleşmişti. Ekiptekiler kendi aralarında arada kısık sesle sohbet etseler de, o hiçbirisiyle muhatap olmadan dimdik oturmaya devam ediyordu. Arada camdan dışarı baksa da gözleri sık sık Derim'e kayıyordu ve onun tek başına sessizlik içerisinde oturmasını izlerken neler düşündüğünü merak ediyordu.

Yüzünde hiçbir ifade okunmuyordu ama Süleyman'ın tecrübeli gözleri, onun gözlerinin içindeki kederi görebiliyordu. Bu kederin sebebini anlaması da zor değildi. Süleyman, Derim'e karşı tutunduğu tavırdan hiçbir değişim göstermese de, onun Anka ve Aşil'e karşı düşkün tavrını takdir etmeden yapamıyordu. Ona karşı olan negatif hislerine karşın, itiraf etmekten kaçındığı kadar çok olumlu yönleri vardı Derim'in.

Adamlarının onun ağzının içine nasıl baktıklarını görmüştü. Sanki hayatlarındaki her şey Derim'in iki dudağının arasından çıkacaklara bağlıymış gibi, teslimiyet dolu baktırmalarına Süleyman inanmakta zorluk çekse de, Derim'in bunu kolayca kazanmadığını bilecek kadar bu işlerden anlayan birisi olarak; böylesi bir saygınlığa sahip olmasını da takdir etmişti.

Adamların hepsini iki gündür iyi gözlemlemişti ve hiçbirisi sıradan tipler değildi. Derim'in bu adamların saygısını ve bağlılığını kazanması için yaptığı şeylerin basit şeyler olmadığını da az çok tahmin edebiliyordu. Derim'e karşı hissettiği öfkeyi silmiyordu ancak Sezar'ın hakkını Sezar'a vermek gerektiğini de biliyordu. Derim'in takip ettiği yolda kullandığı teknikler ve stratejiler gerçekten de takdire şayandı. Bazı eylemleri, kimileri için kabul edilir bulunmasa da Süleyman için de; sonuca giden her yol mubahtı. Derim'in takdir ettiği diğer tarafı da buydu. Derim sonuca gitmeyi iyi biliyordu ve bu yolda işe yarar her şeyi kullanıyordu.

Sabah altıya doğru Derim ve adamları Kuzmin'in uçağının ineceği ve hangarın olduğu bölgeye varmışlardı. Süleyman kendi silahını sırtlanarak daha önce konuştukları tepeye konuşlanmak için onlardan ayrılmıştı ve diğerleri birbirlerinden birkaç metre aralıklarla ağaçların arkasına yerleşmişler zaman dolduruyorlardı. Hepsi iletişimi, üzerlerindeki telsizler vasıtasıyla kulaklıklardan sağlıyorlardı.

Derim'in talimatıyla kahvaltı denecek atıştırmalıkları bir yandan yerken bir yandan fısıltı denecek alçak sesle aralarında konuşuyorlardı. Bir saat sonra adamlar görevlendirildikleri bölgelere hareket edeceklerdi. Gün henüz doğmamıştı ve hava sıcaklığı dört derecenin altındaydı. Üzerlerindeki giysiler bu soğuğa dayanıklı olsa da soğuk hissedilir boyuttaydı. Derim bir ağaca sırtını dayamış elindeki termos kapağından kahvesini içiyordu. Jan usulca yanına yaklaştı ve o da aynı ağaca sırtını dayayarak yanına oturdu. Onun da elinde benzer bir kapakta kahve vardı.

"Grenkov'u Süleyman sana bırakmak niyetinde değil gibi."

Derim, Jan'ın kurduğu cümleye bir süre karşılık vermeden bir yudum daha kahve içti. Bakışları ileri dikilmişti ve başını Jan'a çevirmedi. Jan yan gözle ona bakınca Derim'in kurnaz düşünceler içinde gözlerini kıstığını fark etti.

"Aklından geçen ne?" diye üsteledi.

"En başından beri düşündüğüm şeyin dışında bir şey düşünmüyorum."

"Amcanın Süleyman'ı yanımıza katmasının nedeni ne?"

"Tüm hayatları boyunca kızları koruduğu için, bu işin ona düştüğünü sanıyor Süleyman. Amcam da onun bu görevi sürdürmesine izin veriyor sadece."

"Sen ne düşünüyorsun?"

"Anka'nın kardeşini henüz tanımıyorum. Ama tanıyıp tanımamın da bir önemi yok. Anka için çok değerli. O zaman benim için de değerli. Artık Süleyman görevinden azledilebilir."

"Süleyman'ın pek öyle düşündüğünü sanmıyorum."

ANKA

“Süleyman’ın ne düşündüğü benim umurumda değil.”

“Grenkov’un işini o bitiremezse dönüş yolu sessizlik içinde geçmez. Geri adım atacak bir adama benzemiyor.”

“Yarım saatim var. Bana bu yeter.”

“Ne için yarım saat?” Jan anlamadığı belli bakışlarla baktı Derim’in durgun yüzüne.

“Adamların hepsini indirip Grenkov ve Kuzmin’le baş başa kaldığımızda, Süleyman’ın o tepeden inip hangara gelmesi yarım saat sürecektir. O yarım saatte ben Grenkov’la bu süreyi baş başa geçirebilirim. Oğlumu almaya kalkmasının bedelini Süleyman ödetmeyecek o piçe.”

“Ama son atış için ona izin vereceksin?”

Jan’ın kuşkulu sorusu ile Derim aldırılmaz bir şekilde omuz silkti.

“O kadarına izin veririm. Dönüş yolunda Süleyman’ın çenesini çekemem. O kadarıyla yetinmek zorunda. Bunca yolu boşa gelmemiş olur.”

“Adam o tepeden, gerçekten o atışları yaparsa önümüzü çok açacak biliyorsun değil mi? Gelişi boşa olmayacak zaten.”

“Onunla veya onsuz yine de girecektik bu çatışmaya.”

“Orası öyle. Ama tahmin ettiğim zayıf azalmış olacak.”

“Kimse burada evcilik oynamak için bulunmuyor. Herhangi bir çatışmada da ölebilirler. Biz de ölebiliriz.”

Derim’in keskin sesi acımasızdı. Girdiği her çatışmada, bu fikri en baştan kabullenerek adım atıyordu. Elbette gözükör bir saldırıda bulunmuyordu hiçbir zaman ancak risk her zaman aklının bir köşesinde silinmeden duruyordu. Jan, Derim’in sözlerine karşılık vermeden kahvesini içmeye devam etti. Söylediklerinin itiraz edebileceği bir yönü yoktu. Ekipteki herkes gerçekçiydi ve ölümü göze alarak katılmışlardı onlara.

Gerçi önceki hayatlarını düşünecek olursa değişen bir şey de olmayacaktı. En azından şimdi kendilerini iyi hissettikleri bir saygıdeğerlikleri vardı. Derim’in ekibi prestijliydi ve herhangi biri kolayca kabul edilmezdi. Uzun süren sert eğitim-

lerden geçiyorlardı ve Derim eğer birine güvenirse; fiziksel gücü yeterli gelmezse de kullanacağı bir alan mutlaka oluyordu. Bu yüzden her şeyden ve herkesten haberi oluyordu. Derim'e çalışan muhbir sayısı az değildi ve bazen kimsenin bilmediği işleri de yaptırarak tek kişilik kadroları mevcuttu.

Jan aklına gelmiş gibi aniden başka bir konuya geçti.

"Ozan'la konuştun sanırım."

Derim onaylayarak başını salladı ağır ağır.

"Ne durumda?"

"İş üstünde, sonuca varmasına az kaldı. Yarın gece istediğime ulaşmış olacak ama Aşil'e söz verdim, o yüzden Ozan biraz daha bekleyebilir."

"Umduğun sonuca ulaşırsan düşündüğünü yapacak mısın?"

"Önce amcamla sonucu netleştirmem lazım. Ondan pozitif sonuç gelirse, diğer işlem için belki birkaç güne ihtiyacım olacak. Her şey tam anlamıyla düzgün seyrederse, o zaman son adımı atacağım."

"Senin için kolay olmayacak... Onun için de."

Kimden bahsettiklerini ikisi de bildiklerinden isim kullanma gereği duymuyorlardı. Derim sıkıntılı bir nefes verip, elindeki kahvenin son yudumunu boğazından aşağı yuvarladı. Yanındaki termosu dönerek uzandı ve kapağı geriye kapatırken olabildiğince ifadesiz bir tonla karşılık verdi.

"Çok önce yapılması gereken şeydi. Yeteri kadar zaman kaybettim. O da bunu hak ediyor."

"Anka'ya söyleyecek misin?"

Derim yan gözle ters bir bakış attı. "Gerek var mı?" dedi bunu yapmayacağını belli eden bir tavırla.

"Belki bilse, en azından sana karşı da yumuşardı diye düşündüm."

"Böyle şeylerle bana karşı yumuşamasını istemiyorum. Beni olduğum gibi kabul ederse bir şansımız olur. Kötülüğümle... Ben iyi bir insan değilim Jan. Onu kandırmam yalnızca kısa vadeli bir çözüm olur. Oysa ben epey uzun vadeli planlar yapmak istiyorum artık."

ANKA

“Sen kötü biri değilsin Derim.”

Jan’ın dostça çıkan yumuşak sesi teselli eder bir tondaydı.

“Gerçekleri yadsıyamayız Jan. Biz iyi adamlar değiliz. Hiç olmadık. Ufak tefek birkaç şey, bizi iyi yapmaz.”

“Sebeplerin de mi önemi yok?”

“Yok! Hiçbir sebep yapılan kötülüğü yok edemez. Bunu görebiliyorum artık. Şimdiye kadar iyi biri olmadım, bundan sonra da olmayacağımı biliyorum ama yaptığım kötülüklerin, çoğunluğun yararına olduğunu bilmek istiyorum artık. Anka ülkesini seviyor, oğluma da bunu aşıyor. Bence bu güzel bir şey. Bir şeylere kendinden daha fazla değer vermek, insana kendini fazla önemsememesini hatırlatıyor ve bu kıymetli bir duygu. Onları mutlu ve güvende tutacak şeyler yapmak istiyorum. Benim için önemli olan tek şey bu.”

“Sen ülkeni sevmiyor musun?”

Derim omuz silkti umursamazca. “Seviyorum ya da sevmiyorum, bunu hiç düşünmedim. Sadece onların hissettiği güçlü duyguları hissetmediğimi biliyorum. Ülkeye benim borcum yok ama Anka ve oğluma borcum var. Onlara iyi şeyler bırakmak istiyorum ve tüm çabam bu yönde. Gerisinin benim için önemli yok.”

“Sen de onları her şeyin üstüne koyarak kendini önemse-miyorsun.”

“Benim bir önemim yok zaten.”

“Önemin var Derim. Benim için çok önemin var. Amcan için de önemlisin, bunu biliyorum. Seni çok seviyor amcan. Tıpkı benim gibi.”

“Ben ona lazım olduğum için amcamın gözünde bir önemim var.”

Derim açık yüreklilikle düşüncesini ortaya koyarken dudajının ucu buruk bir gülümsemeye kıvrılmıştı.

“Yanılıyorsun Derim. Sana ihtiyacı var, bunu kabul ediyorum ama seni bunun için önemseyip, sevmiyor. Seni, sen olduğun için seviyor.”

“Böyle düşünmek seni iyi hissettirdiği için bunu düşünü-yorsun.”

"Sen hiç amcanın sana bakışlarının farkına varmadın mı? Ona nasıl bakıyorsun da, sana bakan gözlerindeki gururu görmüyorsun?"

"Ben gurur duyulacak hiçbir şey yapmadım Jan! Sen görmek istediğin şeyi görmeye çalışıyorsun."

"Yanılıyorsun. Ben ne gördüğümün gayet iyi farkındayım. Ama sen, kendi gözünde öyle önemsizsin ki, kendinle ilgili hiçbir gerçeği görmüyorsun. Hatırlarsan senin kabul etmenden çok önce de, Anka'ya aşık olduğunu görmüştüm ve seni ikna etmekte başarılı olamamıştım. Ben objektif bakıyorum, sense kendine olan öfkeni bir kenara bırakamıyorsun ve kendinle ilgili gerçekleri görmüyorsun."

Derim bir süre boyunca düşünceli gözlerle Jan'ın yüzünü inceledi ve nihayet bu konuşmanın bir yere varmayacağını belirtir bir umursamazlıkla başını sallayarak kalkmaları gerektiğini işaret etti.

"Artık hareket etmemiz gerek. Zamanımız doluyor" dedi kestirip atar gibi.

Jan'ın sözlerini çok fazla düşünmek istemiyordu. Kendi ile ilgili konularda konuşmak rahatsız ediciydi. Derim tıpkı Jan'ın söylediği gibi kendisini çok önemsemiyordu ve yaptıkları kısa sohbette tek doğru olan buydu. Kendisini önemseyecek hiçbir şey yapmamıştı hayatı boyunca. Geçmişe nazaran yalnızca son beş senede yaptıklarından memnundu ve bununla yetinmek zorundaydı.

"Ben işaret verene kadar herkes yerinde kalsın."

Derim kendisinin de kulağına takılı olan telsizden alçak sesle diğerlerine talimat verdi. Yüzüstü yere uzanmış, hangara ulaşmalarını sağlayacak olan açık alanın yirmi metre gerisinde ağaçların arasında Jan'la birlikte ileriye gözlüyorlardı. Grenkov'u getiren uçak az evvel küçük alana iniş yapmıştı ve şimdi taksi pozisyonunda büyük hangara doğru ilerliyordu.

Derim, son yarım saattir dürbünle etrafı kolaçan etmişti.

ANKA

Yirmiden fazla adam vardı etrafta. Kuzmin'i henüz görmemişti ancak hangarın içinde bir yerlerde olduğuna emindi. Uçağın inişi ile birlikte büyük hangar kapıları da açılmaya başlamıştı. Hangarın önünde yan yana dizili beş tane Jeep bulunuyordu.

"Araçlarla kaçmaya kalkarlarsa elimizden kaçırınız." diye mırıldandı Jan tatsız bir sesle. "Çatışmaya hevesli olmalarını umut ediyorum."

Derim gözüne dayadığı dürbünü geri çekip çıplak gözle yeniden kontrol etti çevreyi. Boğazına dayalı telsiz mikrofonuna dokundu tekrar.

"Süleyman?"

"Söyle" diyen Süleyman'ın sesi kulağının içinde yankılandı.

"Biz başladığımız anda araçları saf dışı bırakabilir misin?"

"Biri patlarsa, hepsi patlar. Bende!"

Derim duyduğu cevaptan memnun yeniden mikrofona dokundu. "Herkes dinlesin! Kendinizi belli etmeden olabildiğince yaklaştırmaya çalışacaksınız. Sürünerek ilerleyeceğiz. Tahmini iki yüz elli, üç yüz metre. İşaretimle başlıyoruz."

Yüzlerini kapatan siyah maskeler nedeniyle sadece gözleri açıkta kalmıştı, Derim yerinden hafifçe doğrulurken Jan'a gözleriyle işaret verdi. Uçak hangarın içine girdiği anda Derim "Başlıyoruz!" dedi ve yalnızca birkaç saniye sonra "Şimdi!" dediği anda Jan'la birlikte yirmi metre boyunca yere yakın eğilerek hızlı adımlarla ilerlediler. Açık alanın başladığı sınırına varınca yüzüstü yatıp sürünerek ilerlemeye devam ettiler.

Dakikalar sonra Derim hedefe iki yüz metre kalınca telsizden Süleyman'a komut verdi.

"Süleyman! Araçlar! Şimdi!" dedi keskin bir sesle.

"Ondan geriye say!" diyen soğukkanlı ses, kulağının içinde yankılandı. Derim onun bulunduğu mevkiden kurşunun hedefe ulaşmasının on saniye süreceğini anladığı anda içinden tıpkı Süleyman'ın dediği gibi geriye saymaya başladı. Ve saydığı sayı bire ulaştığında hangarın ilerisinde yan yana dizili araçlardan en baştakinin patlama sesi kulaklarını dol-

durdu. Sonraki dakikalar tam bir kaostu.

Hangarın dört bir yanından, Derim'in adamları hem ateş edip hem ilerlemeye çalışırken üzerlerine yağın kurşunlardan da korunmaya çalışıyorlardı. Zik zak çizer halde ileri doğru koşarken hepsinin parmakları tetiklerde, peş peşe ateş ediyorlardı. İlk aracın patlamasının ardından diğerleri de peş peşe patlamaya başlamıştı ve ortalık tam da cehennemvari bir atmosfere bürünmüştü. Bağırışlar, küfürler, komutlar patlamaların sesine karışıyordu.

"Bekir vuruldu!" diye bağırın Lukazs'ın sesi Derim'in kulağında patladı. "Çatıda keskin nişancı var!" diye devam etti Lukazs.

"Süleyman, duydun mu?" diyen Derim'in sesi gergindi. Koşmaya devam ederken, üzerine hangarın inşa edildiği asfalt zemine yalnızca elli metresi kalmıştı. Yan yana koştuğu Jan'la aralarında şimdi yirmi metreden fazla açıklık vardı.

Süleyman yine insanı delirtecek kadar sakin bir sesle "Duydum! Bendel!" dedi.

Derim hangarı çevreleyen asfalt zemine ulaştığında yerde takla atarak üzerine yağın birkaç kurşundan sakınmaya çalıştı ve kendisini, etrafta sıralanmış büyük kereste sandıklarının arkasına atarak siper aldı. Birkaç metre uzağında Jan da aynı şekilde mevzilenmişti. Çabucak başını kaldırıp etrafına hızlı bir bakış attı, sağ ve soldan Silva ile Baho'nun aynı başarıyı gösterdiğini gördü. Şimdi çatışma daha da hararetlenmişti. Jan'la ikisi hızla ayağa kalkıp iki kişiyi indirdikleri anda yeniden aşağı eğildiler.

"Lukazs, Bekir yaşıyor mu?" diye bağırdı Derim telsizden.

"Bacağından vuruldu. Sürükledik, şu an güvende. Mert'le ben ilerlemeye devam ediyoruz."

Derim, Jan'a çabuk bir bakış attı ve yine aynı anda ayağa kalkıp önlerine ilk çıkan iki kişiyi daha indiler.

"Silva! Baho! Sizde durum ne?" diye bağırdı Derim tekrar başını eğdiğinde.

"Ben eğlencenin tadını çıkarıyorum patron! Dört leşim var. Beni geçen var mı?" diye bağırın Silva'nın içinde bulun-

ANKA

duğu durumdan endişe etmediği hatta epey eğlendiği biliydi.

“Sıkıntı yok patron!” diyen Baho’nun sesi hırslıydı ve Derim sonraki cümleyi duyduğunda nedenini anladı. “Silva: Uçteyim ama bu operasyonun rekoru bende olacak!”

“Hayaller hayatlar dostum!” diye bağırarak Silva, ardından neşeyle ekledi. “Beş!”

“Şu ana kadar üç!” diyen Süleyman’ın sakin sesi duyuldu.

“Sen ekipten değilsin! Seninki sayılmaz.” dedi Baho, ona karşılık olarak. Sesindeki rekabetçi ton telsizden dahi anlaşılıyordu.

Derim konuşmalara aldırmadan “Lukazs! Durumun ne?” diye sordu. Adamların operasyonlardaki saçma sohbetlerine şimdiye kadar hiç karışmamıştı. Onların bu şekilde motive olduklarını biliyordu ve buna aldırmıyordu.

“Keskin nişancı hareket etmemizi engelliyor. Başımızı çıkaramıyoruz!”

“Süleyman?!” diye bağırdı Derim tekrar sabırsız bir tonla.

“Bekle!” dedi Süleyman yine Derim’i delirten sakinlikle. Ardından “Lukasz, çatı çarşamba pazarına çevrilmiş, yerini tespit edemiyorum, tam konum ver.” diyerek ekledi.

“Çarşamba pazarı ne?” diyen Lukazs’ın sesi denileni anlamadığını belli eden şaşkınlığı barındırıyordu.

“Eski eşya deposu gibi yani. Tam konum ver!” dedi Süleyman alaycı bir sesle.

“Sana tam konumu göstereceğim o zaman. Üç deyince koşmaya başlayacağım, ateş edecek. Ne kadar süreye ihtiyacın var?” diyen Lukazs’ın sesini Derim duyduğunda yüzünü buruşturdu. Lukazs’ın alacağı risk büyüktü. Hızlı koşuyordu ancak bir keskin nişancının kurşunundan daha hızlı olamazdı elbette.

“On iki saniye!”

Süleyman’ın sesini duyduğunda Jan’la birbirlerine baktılar ve yeniden hızla yerlerinden kalkıp peş peşe ateş ettiler. Süleyman’ın söz ettiği on iki saniyenin yalnızca iki saniyesine ihtiyacı olduğunu biliyordu Derim, kalan on saniye kur-

şunun hedefe varış süresiydi. İki kişiyi daha indirmişlerdi ancak geride hâlâ öldürülmesi gereken ona yakın adam vardı. Silah sesleri hiç susmuyordu. Derim sırtı kasalara yaslı eğilmiş halde, durumdan sıkıldığını belli eden derin bir nefes aldı ve elindeki otomatik silahı yere bırakıp iki yanında kılıflarına sabitlediği silahlara uzandı. Onun on metre ilerisindeki Jan "Sakın düşündüğümü yapma!" diye bağırdı.

"Çok uzadı! Canım sıkıldı!" dedi Derim sinirle.

"Derim!" diye tekrar bağırdı Jan uyarırcasına. Tam o anda Lukazs'ın sesi duyuldu.

"Üç!"

Ve aynı anda Derim iki elinde silah, aniden ayağa kalkarak arkasına gizlendiği sandıkların önüne çıktı. Ellерinde kavradığı silahlarla ardı ardında ateş ederken ileri doğru sakın adımlarla yürüyordu. Jan hızla yerinden doğruldu ve elindeki otomatik silahı ardı ardına ateşlemeye başladı. Hangara doğru ilerlerken önüne geleni indirmeye devam ediyorlardı. Sağ ve soldan Silva ve Baho'yla birlikte yanındakiler de tıpkı onlar gibi ilerliyorlardı. Derim bacağında bir acı hissettiğinde de durmadı. İleri adımlamaya devam ediyordu.

"Nişancı tamam!" diyen Süleyman'ın sesini duymasının hemen ardından Lukasz'ın sesini duydu. "Arka taraf güvende."

Birkaç dakika daha süren silah sesleri nihayet sustuğunda Derim ve diğerleri hangarın devasa kapısının önüne ulaşmışlardı. Arkalarındaki karmaşada; hâlâ yanmaya devam eden araçlardan gökyüzüne yükselen kara dumanlar ve yerlerde onlarca ceset bırakmışlardı. Hangarın girişinde iki yandan mevzilenerek içeri hareket ettiler.

Derim, sağdan ilerlerken Silva ve onun yanındaki Lucca, silahları önlerinde nişan almış vaziyette arkasından takip ediyordu onu. Jan tıpkı Derim gibi sol taraftan ilerlerken Baho ve Duman diğerleri gibi hızlı adımlarla onu takip ediyorlardı.

Hangarın içinde iki uçak yan yana duruyordu. Derim temkinli adımlarla uçaklara yaklaşırken pilot üniformalarının içinde iki kişi her iki uçağın merdivenlerinin başında elle-

ANKA

ri havaya kalkmış halde dışarı çıktılar. İkisinin de yüzlerinde okunan tek şey korkuydu.

“İn aşağı! İn! İn!” diye bağırdı Jan ileri çıkarak. Derim, hangarın içinde ilerlemeye devam ederken duvarların dibinde sıralanmış büyük kereste kasaların arkasından silahlı iki kişi aniden ortaya çıktı. Üç adam peş peşe silahları ateşlediler ve iki adam yere düştü.

“Grenkov ve Kuzmin’i gören var mı?” diye sordu Derim yüksek sesle. Sesi büyük hangarın içinde yankılanmıştı. Arkasından gelen silah sesleriyle başını sadece yarım saniyeliğine geri çevirip yeniden önüne döndü. Jan pilotları öldürmüştü. Olması gerektiği gibi.

“Bende iki kuş var patron.” diyen Lukazs’ın sesini telsizde duymasının yalnızca birkaç saniye sonrası hangarın ilerisinde hareketlenme fark etti. Lukazs, Mert’le birlikte iki adamı silahlarıyla dürterek önlerine katmış onlara yaklaşıyordu. Ön tarafta çatışma sürerken arkada bulunan küçük kapıdan kaçmak üzere oldukları belliydi.

Derim adımlarını durdurarak onlara yaklaşan adamlara baktı. Gözleri bir anlığına öfkeyle kısıldı. Gözünün önüne; Anka’nın evine yapılan saldırı sonrası genç kadını buldukları an geldi. Oğlunun korkuyla mutfak dolabının içine sığınmış hali öfkesini kat be kat arttırıyordu. Dünyada en fazla değer verdiği iki kişiye, bu herif saldırmıştı ve şimdi hesaplaşma zamanı gelmişti.

İçinde kabaran şiddeti bastırmayı düşünmedi bile. Şu an tüm kötücül düşünceler zihninin içinde dört nala at koşturuyordu ve hepsi bu koşturma içinde burunlarından solurken, dışarı çıkan puslu hava tıpkı zehirli bir iksirin kaynadığı kazardan çıkan kara dumanlar gibi göğe yükseliyordu. İçinde barındırdığı tüm şeytanlar, avuçlarını birbirine sürterek biraz sonra yapacaklarını bekliyordu. Ve Derim tıpkı onlar gibi bu düşünceden haz alıyordu. Günlerdir sabırla bu anı beklemişti ve şimdi sabrının mükafatını alma zamanı gelmişti.

“Etraf temiz!” diye bağıran Silva’nın sesi hangarın içinde yankılandı.

Derim elindeki silahları yeniden kılıflarına soktu ve birkaç dakika boyunca adamların kendilerine yaklaşmasını bekledi.

"Kimsiniz? Bu ne demek oluyor?" diye soran Kuzmin'di. Cesaretli görünmeye çalışıyordu ancak tedirginliğini gizleyemiyordu. Derim elini uzatıp yüzündeki maskeyi çıkarınca adam şaşkınlıkla ona baktı.

"Derim Akhan!" dedi karışmış bir yüzle. "Bu ne demek oluyor?" derken hesap sorar gibi diklenmeye çalışmıştı.

Derim adamın sorusuna cevap vermeden soğuk bakışlarını Grenkov'a çevirdi. Adam korkulu bakışlarla ona bakarken, karmakarışık saçlarıyla cehennem kaçkını gibi görünen Derim'in kendisine öldürecek gibi bakmasının nedenini çözmeye çalışıyordu. Bu düşüncesini de titreyen bir sesle ortaya serdi.

"Bizden ne istiyorsun? Bu saldırının amacı ne?"

Derim yalnızca iki saniye içinde yanında dikilen Baho'nun elindeki tüfeği alıp dipçiği ile Grenkov'un yüzüne tüm gücüyle vurdu. Grenkov aldığı darbeye yere düşerken dudaklarından acı dolu bir çığlık çıktı. Ağzından ve burnundan akan kan yere damla damla aktı. Derim tüfeği tekrar Baho'ya uzattı ve bu kez yerdeki adamın karnına bacağında hissettiği acıya aldırmadan kuvvetli bir tekme indirdi. Grenkov yeniden acıyla bağırdı.

Derim bedenini eğerek Grenkov'a başını yaklaştırdı.

"Biliyor musun Anatoly?" dedi ürkütücü bir tonla. "Benim sevdiğim kadına bakman ve oğluma el uzatmaya kalkman büyük hataydı... Şimdi o gözlerden de, o elden de seni mahrum edeceğim! Ve bunu yaparken çok eğleneceğim."

Grenkov onda daha önce görülmemiş korkulu bir yüzle bakışlarını Derim'e çevirdi. Kanlı yüzünü iki yana sallarken gözleri merhamet dileniyordu.

"Bilmiyordum... Yemin ederim bilmiyordum..."

"Anatoly Grenkov her istediğini alır, öyle mi?" dedi Derim başını ağır ağır yukarı aşağı sallarken. Avcı'nın ona aktardığı sözler, zihninde günlerdir susmadan çınliyordu. Suratında beliren sırıtma Anatoly'in korkuyla yutkunmasına

ANKA

neden oldu. Boğazından aşağı inen kan tadı, bir an midesini bulandırdı ancak bunun şu anki en küçük sorunu olduğunu biliyordu. Başını yine hızla iki yana salladı.

“İnan bilmiyordum. Senin olduklarını bilmiyordum!”

“Tıpkı dediğin gibi! İkisi de benim! Ve ben, bana ait olana uzanan her eli kökünden keserim!”

Derim bedenini doğrultarak, bakışlarını Baho’ya çevirdi. Çenesiyle Kuzmin’i işaret ederek “Bunu az ileride biraz bekletin. Önce buranın işini bitireyim sonra onun da hesabını düreceğim.” dedi buz gibi bir sesle.

“Bilmiyordum! Gerçekten bilmiyordum!”

Grenkov’un kalçasının üzerinde toparlanmaya çalışırken, yalvaran bir sesle bağırmasını kimse umursamamıştı.

“Derim!” diyen uyarı dolu ses Derim’in kulağının içinde yankılandı. “Ben varmadan o herifi öldürürsen, sana sözüm olsun oraya geldiğimde sana sıkarım!” diyen Süleyman’a, Derim umursamaz bir tonla karşılık verdi. “Yarım saatin var Süleyman. Sana canlı bırakırım ama yarım saat boyunca benim!”

“İyi... Çok parçalamadan oyna! Yoksa bir daha sana oyuncak almam.”

Derim bıkkınlıkla gözlerini devirdi ancak cevap vermedi. Ayağa kaldırdıkları Grenkov’a aniden bir yumruk daha attı. Süleyman oraya varıncaya kadar geçecek yarım saat, onun hıncını almak için yeterli bir süre olacaktı.

Anka perşembe gününü üzerinden atamadığı bir gerginlikle geçirdi. Gece boyunca birkaç saat uyuyabilmişti. Zihninde sürekli açık zaman çizelgesi, Derim’lerin nerede, ne yaptıklarını tahmin etmeye çalışarak geçirmişti. Sabah kahvaltayı Handan ve Aşil’le birlikte öncekilerden daha sessiz şekilde yapmışlardı. Aşil’in sorularına karşılık vermek, daha önce bu kadar zor gelmemişti. Yüzünde oğluna karşı takındığı sevecen ifadenin yok olmaması için verdiği uğraş, kaslarını yor-

maya başlamıştı fakat elinden gelenin çok daha iyisini yapmasını kendisine sık sık hatırlatarak dayanmaya çalışmıştı. Sabah birkaç saati oğluyla oyun oynayarak geçirdi. Onu eğlendiren oyunları araya sıkıştırırsa da, daha çok dikkatini geliştireceği oyunlara ağırlık vermişti her zamanki gibi.

Neyse ki Aşil'in rekabetçi kişiliği bu oyunlarda da, en az diğerleri kadar zevk almasını sağlıyordu. Öğlene doğru Aşil'i Handan'a emanet ederek çalışma odasına yollandı.

Çalışma odasına girdiğinde Marcel'le karşılaşacağını düşünmemişti ve kapıdan içeri adımını attığında bu düşüncesini belirtir duraksaması Marcel'in tavrıyla ortadan kalktı.

Sıcak bir sesle "Gel lütfen..." diyen Marcel, eliyle odanın diğer ucundaki bir masayı işaret ederek devam etti sözlerine. "Patron söylemişti. Masan hazır."

Anka bakışlarını gösterdiği tarafa çevirdiğinde üzerinde iki bilgisayar ekranı olan büyük masayı gördü. Ağır adımları o tarafa doğru yönelirken, Derim'in masasında oturan Marcel devam etti sözlerine.

"Benim de birkaç saatlik işim var. Umarım seni rahatsız etmem."

"Sorun olmaz. Bak işine sen."

Çalışma odası çoğu ofisten bile büyüktü. Kapıdan içeri girildiği anda görünen odanın karşı duvarı adeta ikiye bölünmüş gibiydi. Sağ tarafını yerden tavana büyük pencereler oluştururken, sol tarafı yine duvardı ve bu kısımda geniş bir oturma takımı bulunuyordu. Pencerelerin önünde Derim'in çalışma masası vardı ve şu an Marcel çalışma koltuğunda otururken, elleri önündeki klavyenin üzerinde hiç durmadan hareket ederken karşısındaki ekrana bakıyordu. Masanın karşısında iki geniş deri koltuk bulunuyordu. Odanın sağ tarafındaki duvar, içleri kitaplarla dolu, baştan aşağı açık raflarla kaplıydı.

Büyük bir toplantı masası ki yapılan plan bu masanın etrafında konuşulmuştu, soldaki büyük oturma grubunun karşısındaydı. Karşılıklı iki duvardaki farklı ölçülerde çerçeveler, ilk bakışta düzensizmiş gibi görünen ancak kendi içle-

ANKA

rinde bir düzene sahip halde asılmışlardı. Ona ayrılan masa büyük oturma grubunun bir yanına yerleştirilmişti. Odanın atmosferi gerçekten dingin bir konfora sahipti. Kullanılan koyu renkler erkeksi bir hakimiyet hissettirirken bir o kadar da naifti.

Anka onun için hazırlanan masanın arkasına geçerek rahat koltuğa kuruldu ve bilgisayarını açtı. İnternet bağlantısı yapılmış, ihtiyaç duyulabilecek her türlü program yüklenmişti. Birim'in kullandığı sistemi açarak kendi şifrelerini girdi ve gelen maillere baktı. Kendisini işe kaptırması sadece beş dakika sürmüştü. Masanın bir ucuna yerleştirilen kağıtlara ve kalemlere uzanarak bir kısım notlar almaya ve sisteme bağlı kişilere mesajlar göndermeye başladı. Esra ve Cansu'dan gelen raporları gözden geçirirken sürekli notlar alıyordu ve yine aynı sıklıkla, daha ayrıntılı bilgiye ulaşmalarını istediği bir kısım önemli detayları onlara gönderiyordu.

Neredeyse bir saate yakın Marcel'le ikisi sessizlik içinde çalışmaya devam ettiler. Marcel'in arada sırada alçak sesle yaptığı telefon konuşmaları dikkatini çektiyse de çok fazla üzerinde durmadı. Marcel'in bir sonraki dövüşleri organize ettiğini biliyordu. Önündeki işle ilgilenirken elinde olmadan aklının bir köşesindeki düşünceleri geçmişe kayıyordu. Onlarla birlikte yalnızca bir dövüşe katılmıştı ve yaşadıklarını zihninden tamamen temizleyememişti.

İnsanların içlerinde barındırdıkları vahşetin nasıl gün yüzüne çıktığını o dövüşlerde görmüştü. Onu ürküten şey; her insanda var olduğunu bildiğini vahşeti görmek değil, bu vahşetin amaçsız olduğunu düşündüğü şekilde ortaya dökülmesiydi. İnsanların kimi zaman yaşadıklarının sonucunda, içlerinde barındırdıkları vahşetin ortaya çıktığını biliyordu. Kendisi de bunu çok yakın zamanda yeniden yaşamıştı. Oğlunu korumak, onun için öylesine güçlü bir içgüdüydü ki; ne derece yırtıcı bir vahşiye dönüşebileceğini çok iyi biliyordu. Ama bu vahşet sanki hayatta kalmak uğruna, sevdiklerinin hayatı ya da önem verdikleri değerler uğruna ortaya dökülmeliydi ona göre. İnsan öldürmek bir eğlence şekli olmama-

lıydı ve geçmişte gördükleri tam da buydu. Kabullenemediği şey; insanların bu düşünce şekliydi.

Aradan geçen sonraki bir saatte de birbirlerinden uzak çalışma devam etmişlerdi. Kulağına Marcel'in kendisine seslenen sesi çalındığında soran bakışlarını adama kaldırdı.

"Kahve söyleyeceğim. Sen de içer misin?"

Adam kendisiyle Fransızca konuşuyordu. Tüm adamlar bir aradayken kullandıkları ortak dil İngilizce idi ancak Anka'nın sahip olduğu yeteneklerin artık hepsi farkındaydı ve Marcel bu kez kendisine doğrudan Fransızca ile hitap etmişti.

"Lütfen." dedi alçak bir sesle.

Marcel'in telefonu kaldırıp mutfığa talimat geçmesini izledi. Neden sonra elinde tuttuğu kalemi sallarken arkasına yaslandı ve Marcel'e bakmaya devam etti.

"Bu seferki dövüşler nerede olacak?" diye sordu düz bir sesle.

Marcel oturduğu koltukta arkasına yaslanarak koltuğu ona doğru çevirdi ve samimi bir yüzle ona bakarken o da düz bir sesle karşılık verdi.

"Cape Town"

"Güney Afrika." diye mırıldandı Anka anladığını belirtir şekilde başını sallarken. Ardından merakla başka bir soruya geçti. "Kimin dövüşeceğine karar verdiniz mi?"

Marcel başını salladı. "Verdim, evet. Henüz açıklama yapmadım ama. Önce diğer dövüşçülerin bilgisini bekliyorum."

Anka sorarcasına ona bakınca açıklama gereği duydu. "Dövüşleri biz organize ettiğimiz için en son adayı açıklama hakkımız var. Önden bilgi verdiğimizde bizim adaya göre adam çıkarmaya çalışıyorlar ve bu da sürekli değişiklik yapmalarına neden oluyor. Burada yapboz tahtası hazırlamıyoruz. Net olmak zorundalar."

Anka tedirgin bir bakış atıp, tereddüdünü gizleyemeden "Oldu mu hiç?" diye sordu tutuk bir tavırla. "Yani geçen sürede, kaybeden oldu mu sizden?"

Marcel gülümseyerek baktı ona. Kaşlarını yukarı kaldırdı memnun bir yüzle.

ANKA

"Artık çok daha yüksek bahsin olması da bu yüzden. Adamlarımıza karşı olan bahisler çok yükseldi. Kazanan çok ciddi bir rakama sahip olacak."

"Bunu daha ne kadar sürdürebileceksiniz ki? Mutlaka biri çıkacaktır."

"Patron bunu engellemeye çalışıyor haklı olarak. Yenilme-yi sevmez. Ama adam kaybetmeyi hiç sevmez."

Marcel'in sesinde hissedilen saygı, Anka'nın gözünden kaçmamıştı. Gözlerini kısarak adama baktı düşünceli bir yüzle, ardından merakına engel olamayarak sordu.

"Nasıl sağlıyor bunu?"

Marcel omuz silkti sanki açıklama çok basitmiş gibi.

"Henüz sen fark etmedin ama yakında fark edersin. Adamlar dönüşümlü olarak üçer kişilik gruplar halinde bir süre kampa gönderiliyorlar. Aşınası olduğun yüzleri, bazı zamanlarda bir süreliğine göremeyeceksin. Patronun hazırladığı eğitim programına göre hareket ediyoruz. En ağır şartlarda kesintisiz eğitim alıyorlar. Patron bunun için hiçbir fedakarlıktan kaçınmıyor. Dünyanın en iyi eğitmenlerine sahip. Adamlarımız onlardan eğitim alabildikleri için çok şanslılar bence. Burada da çalışma salonu var. Herkesin günlük çalışma takvimine uyması zorunlu."

Anka'nın neredeyse ağzı açık kalacaktı. Bu derece ince düşünülmüş bir şey aklına gelmemişti daha önce ve bunu düşünemediği için kendisini içten içe ayıpladı. Böyle bir şeyi gözden kaçırmış olabilmesi utanç vericiydi.

"Özel bir yer o zaman bu eğitim alanı?" diye sordu kendisine hakim olamadan. Ardından sorduğu sorunun abesliğini fark ettiği anda elini kaldırıp telaşla "Pardon, bu kadar ayrıntılı sormamam lazım. Gizli olduğunu tahmin ediyorum. Unut sorumu." diye devam etti.

Marcel umursamazca omuz silkti. "Senden bir şey saklamıyoruz. Patronun emirleri. Sorduğun hiçbir soru cevapsız kalmayacak..." Anka karışmış bir yüzle ona bakarken Mar-

cel duru bir tonla devam etti. "Marsilya'da dışarıya kapalı özel bir alanda kurulu eğitim yeri. Patronun özel mülkü. Dışarıdan herkese kapalı."

Anka dudağının ucunu bükerek başını salladı anlamış gibi. Marsilya ona yine birçok şey hatırlatmıştı. Düşüncelelerinden uzaklaşmak için diğer soruya geçti.

"Aklında biri olduğunu söyledin. Kim katılacak bu dövüşlere?"

"Duman."

Anka kaşlarını çatarak kim olduğunu hatırlamaya çalıştı ancak o kadar adamın içinde hangisi olduğunu çıkaramamıştı. Marcel onun yaşadığı karmaşaya gülümseyerek baktı. Cevap verecekken odanın kapısı çalınınca bakışlarını kapıya çevirip "Gir!" diye seslendi.

Kapı açılınca elindeki bir tepside iki kupa kahveyle, Jacques'in yardımcılarından genç bir adam içeri girdi. Sessiz hareketlerle kupanın birini nazikçe önce Anka'nın önüne bıraktı, ardından Marcel'in kahvesini de Anka'nın takdir ettiği bir incelikle masanın üzerine bırakarak başıyla selam verip, yeniden odadan çıktı.

Anka adamların hepsinin belirgin bir nezaket ve sessizlik içinde iş yaptıklarını düşündü yeniden. Gereksiz hiçbir şey konuşmuyorlardı ve her zaman tertemiz, jilet gibi kıyafetlerin içinde belli bir düzenle hareket ediyorlardı. Derim'in disiplini, evde en alt kademe çalışanlarda bile kendini belli ediyordu.

Anka kahvesine uzanıp bir yudum aldı. Gözlerini zevkle kapamamak için kendiyle savaş verdi. Birim'deki çamura benzer kahvelerden sonra bu evdeki kahve kalitesi, gerçekten baş döndürücüydü. Fincanı masaya geri bırakıp sorarcasına Marcel'e baktı. Genç adam da tıpkı onun gibi bir yudum içtiği kahveyi masasına geri bırakırken gözlerini Anka'ya çevirdi.

"Duman, patronla birlikte operasyona katılan ekipte. Ya-

ANKA

rına dönmüş olurlar. Tanıştırırım sizi.”

“Türk sanırım?”

Marcel başını salladı. “Dört seneyi geçti ekibe katılalı. Bu ilk dövüşü olacak.”

Anka yeniden kahvesine uzanırken başını salladı anladığını belirterek. “Sen kaç senedir Derim’le birliktesin?”

Meraklı gözleri yeniden Marcel’e dikilmişti. Marcel gülümseyerek düşünüyormuş gibi gözlerini yukarı kaldırdı. Sevimli bir mimikle dudağını bükmesinin ardından cevap verdi bakışlarını indirerek.

“On beş yılı geçti.”

“Kardeşin de mi aynı zamanda katıldı size?”

Marcel’in gözlerinden hızla hüzünlü bir bulut geçti. Bakışlarını yere indirerek başını iki yana salladı. “Lukazs dokuz senedir bizimle.”

“Kaç yaş var aranızda?”

“Üç.”

“Ayrı anda katılmamanız garip” dedi Anka düşünceli bir yüzle.

Marcel uzun denecek bir süre genç kadına baktı. San-ki karşılık vermek istiyor ancak tereddüt ediyordu. Neden sonra adeta tereddütlerini bir kenara bırakmış gibi oturduğu koltuğu ileriye hafifçe çekerek masaya yanaştı. Bir bacağına diğerinin üzerine attı ve sol elini masanın üzerine kapayarak ifadesiz bir yüzle Anka’ya bakarak konuşmaya başladı.

“Bizim babamız katlanılması zor bir adamdı. Onun şiddetine dayanamayacağımı anladığımda on beş yaşındaydım. Lukazs o zaman on ikisindeydi. Evden kaçıp, kardeşimi de arkamda bıraktığımda yaptığım hatanın büyüklüğünü o zaman anlayamamıştım. Patronla evden kaçtıktan beş sene sonra karşılaşmıştım. Uzun süredir kimseyle irtibatım yoktu. Sokakta hayatta kalmaya çalışırken kendinden başka kimseyi düşünmüyorsun genelde. Kardeşimi de düşünememiştım o zamana kadar. Patronla karşılaştıktan sonra hayatım değişti.

Güvendeydim ve artık başımı kaldırıp kalanları düşünecek zamanım olmuştu. Ama hiçbir şey bıraktığım gibi değildi. Babam her zaman yaptığı gibi bir gece eve sarhoş gelip yine annemi dövmeye başlamış. Lukazs karşı koymaya çalışmış ama gücü yetmemiş. Babam o gece annemi öldürmüştü. Gözü dönen Lukazs da babamı... "

Anka anlatılanlarla bedeninin buz kestiğini hissetti ancak tepkisiz bir yüzle adamın hikayeyi anlatmasına devam etmesini ister gibi dümdüz ona bakmayı sürdürdü. İkisi de önlerindeki kahveyi unutmuşlardı.

"Geriye dönüp annemin ve Lukazs'ın ne halde olduklarını öğrenmek istediğimde; kardeşimin hapiste olduğu gerçeği ile yüz yüze geldim. Yirmi yıl yemişti. Polonya hapishanelerinde yirmi yıl, oradan çıkamayacaksın demektir."

"Nasıl çıktı peki?" Anka alçak bir sesle soruyu sorarken kaşları merakla çatılmıştı. İyi bir savunma Lukazs'ı dışarı çıkarmış olabilir miydi?

"Çıkmadı" dedi Marcel. Gözleri şimdi memnuniyet hissettiği bir ateşle parlıyordu. "Patron önce birkaç iyi avukatla işi yasal yoldan çözmeye çalıştı. Onunla bağlantısı kurulamayacak herkese ulaşmanın bir yolunu bulur. Avukatlar görüşmeler sonrası olumsuz geri dönüş bildirdiler. Davanın yeniden açılmasına izin vermedi mahkeme..."

Anka sorarcasına adama bakmayı sürdürürken Marcel bu kez keyifle gülümseyerek arkasına yaslandı.

"Biz de kardeşimi hapisten kaçırdık" dedi pat diye. Anka'nın kaşları hayretle yukarı kalktı. Marcel sanki çok normal bir şey anlatıyormuş gibi aynı keyifli tonla devam etti omuzlarını silkerek. "Patronun ona başka bir kimlik edinmesi zor olmadı. Sonra kardeşimle hiç ayrılmadık. Ekibe katıldı, iyi eğitildi. Artık ben nerede, kardeşim orada."

Anka öylece baktı adama. Derim'e bağlılığını artık anlıyordu ve Marcel, ne olursa olsun ona asla ihanet etmeyecek biriydi. Bu yüzden Derim ne derse sorgusuz yapıyordu. De-

ANKA

rim ona kardeşini vermişti ve artık ikisi de sırtlarını yaslayacakları güvenli adamlarla birlikteledir. Hayatları yine ölüm riskiyle devam ediyor olabilirler ancak bu seferki ölümün, sağlam sebepleri vardı. Aksi olsaydı, çoktan herhangi bir sokak köşesinde de ölmüş olacaktılar zaten. Kardeşi belki içerde seneler önce ölmüş olacaktı.

“Derim’e çok güveniyorsun değil mi?” diye sordu Anka alçak anlayışlı bir tonla.

“Patron geride adam bırakmaz!” dedi Marcel kati bir sesle. Bu sözlerde öylesine bir güven vardı ki, hiçbir şey bunu sarsamazdı.

“Şu anki durum seni rahatsız etmiyor mu?” diye üsteledi Anka. “Derim’in hedeflerinin değiştiğini biliyorsun?”

Marcel tekrar omuz silkti. “Patronun hedefleri hiçbir zaman değişmez. Patron aile için hareket eder. Aşil aile, sen ailesin!” dediği anda Anka şaşkınlıkla kaşlarını kaldırdı elinde olmadan. “Biz aileyiz! Bir arada olmak için ne yapılması gerekiyorsa yaparız. Patron ailesiyle birlikte olmak istiyor, o zaman onun hedefleri bizim hedeflerimizdir. Çünkü bizim için aile o!”

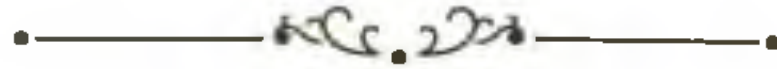
Anka, bir süre Marcel’in sözlerini sindirmeye çalıştı. Derim’in adamlarının gözündeki yerini şimdi daha iyi anlıyordu. Derim onları bir arada tutan, koruyan, onlara amaç veren tek kişiydi. Sert teknikleri vardı ama bu sertlikle baş edebilmeleri için önce onları eğitiyor, aynı zamanda bu eğitimlerle kendilerini korumalarını da öğretiyordu. Hepsinden önemlisi, hayatları boyunca sahip olamayacakları prestiji sağlıyordu onlara. Kayıp kimlikleri, yok olmuş kişilikleri, Derim sayesinde yeniden bu kez sağlam şekilde vücut buluyordu. Derim, hepsinin gözünde öylesine bir saygınlığa sahipti ki, hiç kimsenin bu imajı bozmasına gücü yetmezdi. Anka, Marcel’in gözlerindeki bağlılığın ve hürmetin büyüklüğünü görebiliyordu. Aynı bakış diğer adamların gözünde de vardı. Hepsi Derim’e sorgusuz sualsiz bağlıydı ve bu bağlılığı kırmak imkansızdı.

Bu gerçek, Anka’nın çok daha güvenli bir iç rahatlığına

kavuşmasına neden oldu. Aşil'in doğduğu günden beri ilk defa, daha önce hissetmediği kadar büyük bir memnuniyetle oğlunun babasının Derim olduğuna şükretti. Derim hayatta olduğu sürece, kimse oğluna el uzatamazdı.

Derim, oğlunu son nefesine kadar koruyacak bir ordu yetiştirmişti ve kimse onlarla boy ölçüşemezdi. Anka bu düşüncenin tatlı huzuru ile bir an gözlerini yumdu. Ona bir şey olsa dahi, oğlunu koruyacak bir ordu vardı geride. Kimse onun evladının canını yakamayacaktı. Bu gerçeklik, bir ömür onu mutlu edecek belki de yegane şeydi.

13. BÖLÜM

Cuma sabaha karşı Anka bahçede yükselen seslerle yerinden fırlamıştı. Tüm gece yine gözüne uyku girmemiş kesik kesik dalmıştı yalnızca. Her dalışı yerinden sıçrayarak uyanmasıyla son bulmuştu. Bir önceki akşam Aşil'i oyalamak konusunda ilk defa zorlanmıştı. Aşil bıkip usanmadan ve hatta etrafındakileri de bıktırdığının farkına varmadan babasını sormaya devam etmiş, Anka çığlık atmanın eşiğine dayanmıştı. Bunu yapmamıştı elbette. Aşil söz konusu olduğunda sınırlarını zorlayabileceğini çok önceleri öğrenmişti. Her zamanki gibi anlayışlı ve müşfik tavrından ödün vermeden, oğlunu sakinleştirmiş ve binbir güçlkle uyutmuştu.

Mecbur kalmadıkları sürece telefonla irtibat sağlamamak konusunda hemfikir olduklarından iletişime geçmemişlerdi ve Anka, Aşil'in babasıyla konuşma isteğini de unutturmaya çalışmıştı. Bahaneleri hazırды. Babası önemli işler yapıyordu. toplantıdaydı ve en kısa zamanda müsait olduğunda onu arayacaktı.

Gecenin sessizliğinde bahçeye giren araçların sesi, ekibir döndüğünü belli ediyordu. Anka ayaklarına çabucak geçirdiği spor ayakkabılarının ardından, üzerine uzun kalın bir hırka alarak sessiz acele adımlarla odasından çıktı. Geniş uzun koridoru aceleci adımlarla kat ederken, bir alt kat- ta Handan'la karşılaştılar ve ikisi de birbirlerine hiçbir şey söylemeden bir sonraki katın merdivenlerini inmeye devam ettiler. Geniş girişi seri adımlarla geçerek evin kapısından dı-

şarı çıkıp önündeki birkaç basamağı da indi ve hırkasının iki vakasını önünde birleştirerek kollarını göğsünde kavuşturdu. Handan, yanında tıpkı kendisi gibi merakla yavaşlayan araçları izliyordu.

İki minibüs evin önündeki genişlikle durdu ve kapılar kayarak yana açılırken etraftan birkaç adam koşar adımlarla araçlara yaklaştı. Evin etrafını çevreleyen ışıklar henüz doğmamış günün karanlığını bertaraf ediyordu. Süleyman öndeki araçtan ilk çıkanlardan biriydi. Yüzündeki yorgunluk izleri çok açık görünüyordu. Diğer adamlar da araçlardan çıktıklarında, Anka eksik olanların hemen farkına varmıştı. Derim yoktu... Jan ve Baho da yoktu. Daha öncesinden adını duyduğu Mert de yoktu. Silva adını bilmediği; genç olmasına rağmen beyaza yakın gri saçlı başka bir adamla birlikte, destek verdikleri bir adamı araçtan çıkarmıştı. Anka adamın yere basamadığı bir ayağı nedeniyle bacağından vurulmuş olduğunu hemen anlamıştı.

Soran, endişeli bakışlarını Süleyman'a çevirdiğinde adam Handan'la ikisinin karşısına gelmişti bile. Anka ileri çıkarak kollarını Süleyman'a sardı.

"Hoş geldin abi."

"Hoş bulduk güzelim. Nasılsın?"

"Beni boş ver abi. Asıl sen nasılsın? Her şey yolunda mı?"

Anka kendisine hakim olmaya çalışarak çabuk bir bakışı yaralı adamla birlikte uzaklaşan diğerlerine atarak yeniden Süleyman'a baktı. Süleyman onun bakışlarını takip ederek aynı hızlı bakışı o yöne atıp, yeniden Anka'ya çevirdi bakışlarını.

"Eksik yok ekipte merak etme. Bacağından vuruldu sadece. İlk müdahale yapıldı. Kalanı burada halledecekler."

"Derim nerede?"

Anka'nın sormadığı soruyu Handan sorduğu için, Anka neredeyse kadına minnet duyacaktı.

"Önce bana bir hoş geldin deseydin Handan." dedi Süleyman güya alınmış gibi kadına bakarak.

Handan, Süleyman'a dostça sarıldı ve "Seni sağ salim gör-

ANKA

düm ya, hoş geldiğini biliyorum işte. Derim nerede?" diye sordu tekrar.

"Grenkov'u babasına teslim edecek. Bugün öğleden sonra gelir o da."

Anka kaşları çatık anlamadığı bir yüzle Süleyman'a bakınca Süleyman çenesiyle evin içini işaret ederek "İçeri geçelim. Hava çok soğuk, siz de üşüteceksiniz burada. Anlatırım içeride." dedi.

"Aç mısın? Bir şeyler hazırlatayım mı?" diye soran Handan'dı.

Süleyman "Aç değilim henüz ama sıcak bir kahve iyi gider." derken üçü birlikte içeri yönelirken Marcel etraftaki adamlara talimat veriyordu.

Anka, adamın bahçede yankılanan otoriter sesiyle herkesi yönlendirdiğini duyuyordu. Başını omzunun üzerinden geriye çevirdiğinde karşı karşıya gelen iki kardeşin birbirlerine sarıldıklarını gördü. Lukazs'ın yüzünde yaramaz bir sırıtış vardı. Marcel, onun kafasını eliyle sert bir şekilde sallayarak bir kolunu omzuna attı. Kardeşiyle gurur duyduğu yüzündeki ifadeden açıkça görülüyordu. İki adam birlikte evin diğer tarafına adımlarken kendi aralarında konuşuyorlardı.

Anka, Süleyman ve Handan'ın arkasından içeri attığı son adımda yeniden başını geriye çevirdiğinde Banu ile göz göze geldi. Dünden beri kadınla çok nadir de olsa uzaktan uzağa göz göze gelmişlerdi. Marcel'in onu kendisinden uzak tuttuğunu anlamayacak kadar saf değildi Anka. Derim'in verdiği talimatları eksiksiz gerçekleştiriyordu Marcel.

Banu yine düşmanca gözlerle ona bakarken aynı şekilde kadına karşılık verdi. Banu'nun varlığından nefret ediyordu. Bu nefretin ona yaptıklarından kaynaklandığını biliyordu ancak kadında diğer adamlarda hissetmediği sinsilik onu huzursuz ediyordu ve nefreti katlanarak artıyordu. Banu diğerleri gibi değildi. Kadınca hislerle Anka bunu çok net görebiliyordu fakat Derim'in kendi organizasyonu ile ilgili hiçbir kararına karışmayı düşünmediğinden, hislerini kendisine saklamayı tercih ediyordu. Onun adamları ile ilgili yapacağı

hiçbir yorum yakışık almazdı ve kendisini asla öyle bir pozisyona sokmayacaktı.

Handan, Süleyman'ı mutfığa yakın olan küçük salona yönlendirmişti. Sabahın erken saatleri olduğu için Jaques henüz mutfakta değildi. Doğal olarak ona yardımcı olanlar da henüz mutfığa geçmemişlerdi. Handan çabucak kahve hazırlayıp küçük salona döndüğünde elindeki tepside üç tane fincan vardı. Anka, Handan gelene kadar Süleyman'a soru sormadan sabırla beklemiş, o sırada adam da başını oturduğu koltuğun arkasına yaslayarak gözlerini yummuştu. Üzerinden yorgunluk akıyordu ve çok durmayacağı belliydi. Handan içeri girdiğinde Süleyman doğrularak ona uzatılan kahveyi aldı.

"Kahvemi içip gideceğim hemen. Çok yorgunum." diye mırıldandı. Neredeyse kırk sekiz saattir uyumuyordu ve bu haklı bir istektir.

"Neler oldu abi?" diye sordu Anka, Handan'ın uzattığı kahveyi içmeden önündeki sehpaye bıraktı.

Süleyman kahvesinden sesli bir yudum aldı ve fincanı tıpkı Anka gibi sehpaye geri bıraktı. Anka'ya bakıp alelade omuz silkti.

"Hallettik."

"Öldü mü o şerefsiz?"

Anka'nın hırs bürümüş kinli bakışlarını Süleyman başını sallayarak onayladı.

"Ölmekten beter oldu diyebilirim."

"Sen hırsını aldın ama?" diye sordu Handan cevabını biliyormuş da Süleyman'ı rahatlatmak istiyormuş gibi. Süleyman yüzünü buruşturarak kızgın bir sesle karşılık verdi.

"Yahu ne hırsımı alması? Bir de adama iyilik yaptım o manyağın yüzünden."

Handan ve Anka anlamadığı belli bakışlarını ona diktiklerinde Süleyman isyan dolu bir sesle karşılık verdi. Anka'nın plan konusunda bilgisi olduğunu bildiğinden elini sanki gösterir gibi havada salladı.

"Adamların hepsini temizledik. O Grenkov denen piçi, bir

ANKA

de Kuzmin denilen bir herifi canlı istedi. Ben tepeden inene kadar... Özellikle söyledim bana bırakmasını... Bak, özellikle söyledim... Yarım saatte tepeden inip hangara ben ulaşana kadar, adamı doğramış bile. Bir de bana kalkmış; "*Canlı istedin canlı veriyorum işte*", demesin mi manyak? Ne yapacağım? Adamın kafasına sıktım. Bir de iyilik yaptırdı bana. Adam zaten ölmek için yalvarıyordu."

"Derim neden dönmedi?" diye yeniden Handan sordu. Anka tereddütlü bakışlarla baktı Süleyman'a.

"Herifin cesedini babasına teslim edecekmiş?"

Anka hayretle kaşlarını kaldırdı ve kendisine hakim olmadığı endişe dolu bir sesle çıkıştı. "Herifi hem öldürüp hem de kendisi mi babasına teslim edecek? Adam onu yaşatır mı ya? Bilmiyor mu Dimitri Grenkov'un da ne çeşit bir manyak olduğunu? Adamın tek oğlunu öldürdük."

Süleyman umursamazca omuz silkti. "Kurmuştur o oyununu. Şeytana pabucunu ters giydirecek kafa var onda. Yaş tahtaya basmaz. Var bir sebebi, herife kendi götürdüğüne göre."

"Ya ne sebebi olacak?"

"Güzelim..." dedi Süleyman bıkkın, tatsız bir sesle girizgah yaparak. İşaret parmağı ile başının yanında daire çizerken devam etti sözlerine. "Herifin kafa durmuyor... Her şeyin ucunu birbirine bağlıyor. O baştan kurdu bu oyunu belli. Diğer herifin de canını okuyup, onu da temizledi. Etrafı adamlara öyle bir toplattı ki, dersin Grenkov'u diğeri öldürmüş, o da tamamen tesadüfen diğerinin peşinden gittiği için oradaymış. Ama bak sen şu yazık işe, Grenkov'u kurtaramamış. Vah vah vah."

Süleyman sahte olduğu belli acıyan ses tonu ile alayla konuşurken Anka ne tepki vereceğini şaşırılmış halde adama bakıyordu. Dudaklarından "Bir taşla iki kuş." mırıltısı dö-küldü.

"Onun derdi her ikisiyle idi. Biz de altın tepside sunduk işte ikisini aynı anda." diyerek söylenen Süleyman yeniden kahvesine uzandı.

Kendisini aldatılmış hissediyordu. Grenkov'un alınına sıkıldığı tek kurşun gerçekten adama iyilik olmuştu. Oysa birkaç yumruk da, o atmak istemişti. Derim'in ne kadar vahşileşebileceğini kendi gözleriyle de görmüş olmuştu böylece.

"Peki o, eğer o herifin cesedini götürdüyse siz nasıl geldiniz?" diye sordu Anka merakla.

"Tasarov'un uçağı ile geldik biz. Derim kendi uçağı ile Moskova'ya uçunca, kalanlar da Tasarov'un uçağını kullandı. Herifle ilgili artık ne varsa Derim'in elinde, ne dese ikiletmiyor. Sorsan sıkı dostlar."

Süleyman başını iki yana salladı sıkıntıyla. Gerçi alanda tanıştığı Tasarov'un hareketlerinde de belirgin bir tehdit altındaymış hissi görememişti ama öyle bir adamın Derim'in istediği her şeyi sorgusuz yerine getirişi çok da normal gelmemişti. Son iki günde Derim'in gerçek gücünün yalnızca küçük bir kısmını görmüştü ve bu bile Süleyman'ı ciddi düşüncelere itmişti. Derim'in sahip olduğu güç, kontrol dışına çıktığında başlarına ne tür felaketler gelebilirdi hesap dahi edemiyordu. Tek ümit ettiği şey, Derim'in gerçekten ülkesi için çalışmaya devam etmesi idi.

Anka düşünceli gözlerle Süleyman'ı izliyordu. Adamın canı çok sıkkın görünüyordu. Ona bir şey kalmaması ağır gelmiş olmalıydı. Neredeyse gülecekken zorlukla tuttu kendisini.

"Eee, attın mı sen atışları?" diye sordu adamın keyfini nasıl yerine getireceğini bilerek.

Süleyman aniden dikleşip sert sert Anka'ya baktı.

"Şüphem mi var?"

"Yoo benim şüphem yok da, diğerleri etkilendi mi?" dedi böbürlenen bir yüzle.

"Herhalde kızım! Adamın ekibinde bizim gibi atıcı mı var?"

"Ne kadardı uzaklık?" diye sordu Anka gözleri parlayarak. Aynı atışı kendisinin de yaptığını hayal etti.

"Üç bin dört yüz elli metre." dedi Süleyman, dudağının ucunu yapay bir küçümsemeyle kıvrarak. Gözlerinin parla-

ANKA

maya başlaması bundan duyduğu hazzı yansıtıyordu.

Anka uzun bir ıslık çaldı takdir ettiğini belirten bakışlarla

“Ne sandın?” dedi Süleyman mütevazı bir övünmeyle.

“Rekor olmuş bildiğin.”

“Kim ipler rekoru bilmem neyi?” dedi Süleyman yüzünü buruşturarak. “Ben sonuca bakarım. İndirdim mi? İndirdim!”

“Helal olsun.” dedi Anka memnun bir gülümsemeyle.

Handan gözlerini devirip sırtını koltuğa yasladı. “Ay yine mi başlayacaksınız siz? Bıktım sizin bu muhabbetinizden.”

“Yahu Handan niye kızılıyorsun şimdi?” dedi Süleyman azar yemiş çocuk gibi savunmaya geçerek. “Dünyada kaç kişi var bu mesafeden atış tutturan?”

“Git rekorlar kitabına gir o zaman!”

“Ben madalya peşinde miyim?” dedi Süleyman çıkışarak. “Şurada kızla durumu değerlendiriyoruz. O da iyi atıcı. Seviyor bunları, biliyorsun.”

“İçi gitti zaten kendi gidemedi diye. Dünden beri surat asık.”

“Arada götürüyorum ben onu araziye, hevesini alsın diye. Operasyon burada olsa yine gelirdi bizimle.”

“Ne zaman çıkarız araziye tekrar abi?” diye sordu Anka hevesle. “Aynı mesafeyi denemek istiyorum.”

“Hah!” dedi Handan kızgın bir sesle. İşaret parmağı ile Anka’yı gösterirken Süleyman’a çıkışmaya devam etti. “Gördün mü yaptığını?”

“Handan abla!” dedi Anka itiraz dolu bir tonla sesini yükselterek.

“Hiç Handan abla deme bana! Gözü kara her yere gitmek istiyorsun da, arkanda çocuğun var senin. Sen önce annesin!”

“Ben önce Anka’yım Handan abla!” dedi genç kadın üstüne basarak. Kızgın bakışlarla yanındaki kadına baktı. “Anne olmam, özümde olanı değiştirmek zorunda değil.”

“Haklı!” diye Süleyman araya girdi, destek vererek. “Bu memleketin kadını hem anneliği hem her şeyi aynı anda yürütür. Bunu sen de çok iyi biliyorsun.”

Handan ikisine de tasvip etmez gibi baksa da, onlar gibi

düşündüğünü sese dökmedi. Onun endişesi sevdiklerine gelebilecek zararlardı. Süleyman birkaç saniye anlayışlı gözlerle ona bakıp gülümsedi.

"Senin doğurmayı tercih etmemen farklı düşündüğünden değil Handan. Sen de böyle düşünüyorsun ama endişelerini daha ön planda tutuyorsun. Sevmediklerin için bile öyle acı çektin ki, kim bilir sevdiklerinin acısını görsen nasıl olurdu?"

Süleyman, Handan'ın tam da bam teline dokunmuştu. Handan kızgın gözlerini adama çevirdi.

"Ben sizin gibi değilim Süleyman. Kayıpların acısını gömemiyorum içime. Dediğin gibi sevgilerini dahi hissetmediğim insanlar bile beni o kadar sarsmışken, sevdiklerimin kaybını sizin gibi metanetle karşılayamam."

"Bizim gömdüğümüzü nereden çıkarıyorsun?" dedi Süleyman acı yumuşak bir sesle. "Hiç geçmiyor ki. Ama insan özünü terk edemez öyle değil mi? Kayıplarımız ve acılarımızla yaşamak zorundayız."

"Abim doğru diyor Handan abla. Kaybın acısı geçer mi hiç? Ama bizi, biz yapan şeylerden uzak durmamız bunu engellemez ki. Aşıl benim hayatımdaki öncelikler sırasında her zaman en başta gelecek. Fakat bu kendi özümnden vazgeçmemi ve yalnızca anne olmamı gerektirmiyor. Ben buyum! Aldığım eğitimler, inandıklarım, hayat görüşüm ve yaşam şeklim beni ben yapan şeyler. Oğlum bana yalnızca annesi olarak bakamaz. Bakmamalı. Yaşadıklarım, yaptıklarım, sahip olduğum yeteneklerle ben bir bütünüm ve o da bana bakınca yalnızca annesini değil Anka'yı da görebilmeli."

Handan sıkılmış gibi yüzünü buruşturdu ve geçirir bir el hareketi yaptı. Onların haklı olduğunu biliyordu ve daha fazla uzatmak istememişti.

"Ne halt ediyorsanız edin, bana ne? Oranı buranı yaraladığında zırlayarak gelirsin Handan abla baksana diye."

Anka sırtarak önce kadına baktı ardından Süleyman'a döndü.

"Ee abi, ne zaman gidiyoruz araziye?"

Süleyman bir kahkaha atıp aniden ayağa kalktı.

ANKA

"Ben dinlenmeye gidiyorum. Alin de gelsin de hep birlikte gideriz. Gerçi onun getireceği bilgilerden sonra peş peşe operasyonlar yapılacak, artık ne zaman fırsat olursa."

"Yarın burada olacak inşallah."

Süleyman salondan çıkmak için attığı adımları durdurmadan omzunun üzerinden başını geriye çevirdi ve gözdağı verir bir alayla karşılık verdi.

"Önce Başkan'dan fırçasını yesin de ancak kendine gelir."

Süleyman arkasını dönüp giderken Anka gözlerini ayırıp omuzlarını silkeledi. Bu konuda asla araya girmeyi düşünmüyordu. Alin başına geleceği bilerek hareket etmişti. Muhtemelen yine üste çıkmanın bir yolunu bulacaktı.

Dönüyorum... Nasılsın? Aşil Nasıl?

Anka telefonun ekranına düşen mesajı görür görmez masanın üzerindeki telefona uzandı. Çalışma odasında bu kez yalnızdı. Aşil, Handan'la birlikte oyun odasına gitmişti ve onu uzun süre oyalayacak şeylerin dışında Chris ve Eren'in varlığı da eğlenceli zaman geçirmesini sağlıyordu.

Saatleri huzursuz kalp atışlarıyla geçirmişti. Sanki kötü bir haber alacakmış hissini içinden söküp atamamıştı ve Derim'den haber alamadığı sürece bu duygu katlanarak artmıştı. Onun bulunduğu ortamı ya da uygun olup olmadığını kestiremediği için kendisi iletişime geçememişti ve aklını meşgul tutmak için kendi işlerine yoğunlaşmaya çalışmıştı. Bu kadar endişe ettiği için kendisine olan kızgınlığını da unutmaya çalışıyordu. Beklediği sesi duyar duymaz elindeki her şeyi bir kenara atarak adeta telefona saldırır gibi uzanmıştı.

Biz iyiyiz... Her şey yolunda mı?

Aşil beni özledi mi?

Milyon kez seni sorması anlaşılır bir cevap olur mu?

Olur. Ya sen?

Anka karşılık aldığı cevaba, kaşlarını çatarak bakarken alt dudaklarını dişlerinin arasında ezdi. Sorulan soruya cevap

vermeyi boş vererek yeniden cevap alamadığı sorusunu tekrarladı.

Her şey yolunda mı?

Olmaması için bir sebep var mı?

Şu an neredesin?

Havada.

Anka gözlerini devirerek bıkkınca bir nefes verdi. Uçaktaki internet bağlantısını kullanıyordu ve kim bilir hangi hava sahasındaydı?

Ne zaman dönmüş olacaksın?

Özledin mi beni?

Derim! Sorularıma soruyla karşılık verme!

En fazla beş saat sonra yanınızdayım. Akşam için sinemayı ayarladım merak etme. Aşil'i hayal kırıklığına uğratmayacağım.

Sinemayı ayarladım derken?

Anka kaşlarını çattı tekrar. Sinemanın ayarlanacak nesi vardı ki? Aşil'in izleyebileceği bir filmin gösterildiği herhangi bir salona gideceklerdi ve Anka bunların içinde en uygun olanı seçmişti bile.

Sinema salonunu ayarladım demek istedim.

Anka okuduğu cümlelerin ardından gözlerini kıstı ve düşündüğü şeyi yapmamış olmasını umdu.

Salon kapattım deme bana!

Elbette kapattım! Rahatsız edilmemizi istemiyorum.

Derim! Çıldırдың mı sen? Bu yaptığın Aşil'e haksızlık!

Uzun denecek bir süre Derim'den cevap gelmeyince Anka öfkeyle ekrana baktı. Bunu yapmış olduğuna inanmak istemiyordu. Nihayet tek kelime ekrana düşer düşmez; Derim'in ardına koyduğu şaşkınlık belirten emoji, Anka'nın gülmekle gülmemek arasında gidip gelmesine neden oldu. Derim ve emoji'leri birlikte düşünmek hiç aklına gelmemiştir.

Neden?

Aşil'in birlikte sinemaya gitmek istemesinin tek nedeni, babasını başkalarına göstermek. Bunu elinden alıyorsun!

Bekle...

ANKA

Anka yeniden beş dakikaya yakın ekrana baktı boş boş ve nihayet sabırsızlıkla dizlerini titretmeye başladığı anda yeniden mesaj düştü.

Tamam iptal ettim. Başka salon fikrin var mı?

Alırım biletleri şimdi.

Bir şeye ihtiyacın var mı?

Gelirken yoğurt al. Evde yoğurt kalmamış!

Anka sinirle mesajı yazıp telefonu masaya fırlatır gibi attı ve peşine gelen mesaj sesiyle boynunu uzatarak ekrana baktı. Dudaklarından çıkan sinirden olduğu belli gülüşe engel olamadı.

Nasıl yani? Koskoca evde yoğurt kalmamış mı? Marcel'e neden söylemiyorsun?

Anka kötücül bir gülüşle yeniden telefona uzandı.

İlla sen al istiyorum!

Yine Anka'nın sabırsızlanmasına neden olacak bir süre geçti ve nihayet beş kelimelik mesaj, ekrana düştüğünde Anka bu kez kahkahayla güldü.

Peki o zaman. Gelirken alırım.

Anka yüzündeki sırıtmaya engel olamıyordu. Derim'in verdiği karşılığın, tıpkı kendisinin yaptığı gibi espri olduğunu düşündü ve kendisine katılmış olması nedensizce hoşuna gitti. Adamın eline yoğurt alıp geleceğini düşünmek bayağı absürt bir fikir olurdu. En azından espriden anladığını düşünerek, yüzünde varlığının dahi farkında olmadığı gülümseme ile yeniden işine döndü.

Sonraki saatlerde Avcı'dan gelen bilgi ile uzun zamandır hissetmediği heyecan çehresini kapladı. Alin, teslimatın yapılacağı saat ve yer bilgisini ulaştırmıştı nihayet. Ertesi sabah Alin'e olan hasreti son bulacaktı. İçinde filizlenen taptaze bir şevkle önündeki işleri programladı ve bir düzine telefon görüşmesi yaptı.

Aşıl'e söz verdikleri gibi bu akşam gidecekleri sinemanın ardından oğlunu uyutacak ve hemen Birim'e geçecekti. Gece boyunca yapılacak yığınla hazırlık bulunuyordu ve Anka bunların hiçbirini gözünde büyütüyordu. Alin'e kavuşma-

sını sağlayacak her şey yalnızca teferruattı ve o teferruatları ortadan kaldırma konusunda uzman sayılırdı.

Aralık başı olması nedeniyle akşam karanlığı çoktan çökmüştü ve Aşil yine Anka'yı delirtecek kadar çok kez babasını sormuştu. O akşam sinemaya gidecekleri konusunda kendisine söz verilmişti ve babasının yokluğu verilen sözün tutulmayacağını işaret etmekle birlikte, asık suratını düzeltmesine de engeldi. Anka sabırlı olmaya çalıştığı bir tonla tekrar aynı cümleyi kurdu oğluna.

"Baban yolda bir tanem. Birazdan burada olacak, merak etme filme yetişeceğiz."

"Ama çok karanlık oldu. Ya geç olduğu için vazgeçerseniz?"

"Böyle bir şey olmayacak. Saat daha geç değil, kışın hava erken kararıyor biliyorsun."

"Gideceğiz ama değil mi?"

"Elbette gideceğiz. Biletleri sana gösterdim değil mi?"

Anka, Derim'in uçağının indiğini ve eve varmak üzere olduğunu Marcel'den öğrenmişti. Derim'in eve vardığında üzerini değiştirecek zamanı olacaktı ve Aşil'e söz verdikleri programda değişiklik olmayacaktı. Fakat görünen o idi ki; Aşil'in bu konuda şüpheleri vardı.

Aşil, büyük salonda annesinin oturduğu geniş kanepeye tırmanarak ona sokulduğunda Anka sabretmeye çalıştığı bıkkın bir gülümsemeyle karşısındaki Handan'a belli belirsiz başını salladı. Handan'ın yüzündeki müşfik ifade, Aşil'e bakan anlayışlı bakışların eşliğinde hafif bir gülümseme ile birleşti. Tam o sırada evin önünde, güçlü farların ışığı parladığında Anka başını yana çevirip büyük camlardan dışarı baktı. Göğsüne başını yaslamış olan asık suratlı çocuğa yüzünü eğip "Bak, baban geldi işte." dedi yumuşak bir tonla.

Aşil öyle ani hareket etmişti ki Anka'nın bedeni sarsıldı. Çocuk fişek gibi kucağından aşağı atlayıp kısa bacaklarının

ANKA

elverdiği hızla, salonun kapısına koşarken sesinin yettiğince bağırmıştı.

“Babam geldi!”

Anka gözlerini devirerek ayağa kalkarken Handan da alçak sesli bir kahkaha eşliğinde ayağa kalkmıştı. İkisi de salondan çıkarak evin kapısına yöneldiler.

Aşil çoktan kendisini bahçeye atmıştı ve “Baba!” diye bağırarak ileri koşuyordu. Lüks minibüs evin önünde durmuştu ve yana kayan kapının ardından önce Jan ve ardından Derim çıktı. Baho ve Mert aracın önünde oturmuşlardı ve iki kapı aynı anda açılmıştı.

Jan’ın yüzü Anka’nın dikkatini çekecek kadar gergindi fakat onlara doğru koşan Aşil’i gördüğünde yüzüne zoraki yumuşak bir gülümseme oturtmayı başarmıştı. Anka bu ifadeye bir an kuşkuyla baksa da o sırada babasının kollarına kendisini atan Aşil dikkatini dağıtmıştı ve gözleri kavuşan baba oğula çevrildi. Bu sahne gerçekten görülmeye değerdi. Yüreğinde sıcacık bir duygu belirdi.

Derim bedenini aşağı eğmiş, ona koşan çocuğu kollarına alarak havaya kaldırmıştı. Kollarının arasında sıkıca tuttuğu çocuğa sarılırken Aşil de kısa kollarını babasının boynuna sarmıştı.

“Babacım!” dedi Derim, özlem dolu bir sesle.

“Gelmeyeceksin sandım!”

“İşimi bitirir bitirmez hemen geldim işte. Söz vermiştim ya sana.”

“Ama çok karanlık oldu, yetişemeyeceksin diye çok korktum.”

“Ne olursa olsun yetişirdim.”

“Gideceğiz değil mi baba?”

“Tabii ki gideceğiz. Hâlâ vaktimiz var. Ama bana biraz zaman verirsen önce üzerimi değiştireyim olur mu?”

Derim’in üzerinde evden ayrıldığı sırada giymiş olduğu kıyafetler yoktu. Operasyon sonrası üzerini değiştirdiği belliydi ve şimdi üzerinde siyah renkli bir kot ve füme renkli bir gömlek vardı. Anlaşılan aracın sıcak konforunda üzerine

çoğu zaman giydiği, uzun paltolardan birini giymeyi gereksiz bulmuştu. Dışarının soğuşundan etkileniyor görünmüyordu. Yanında dikilen Jan da onunkine benzer günlük kıyafetler içindeydi. Bu kez saçlarını bağlamamıştı ve omuzlarına dökülen uzun saçları soğuk rüzgarda uçuşuyordu.

Aşil babasının sözlerinin ardından başını sallarken sevimli bir ifadeyle gözlerini yummuştu. İkisi de birbirlerini yanaklarından öptükten sonra Derim yavaşça Aşil'i yere bıraktı. Yanında dikilen Jan'a çabuk bir bakış attı ve bedenini hafifçe geri çevirip Jan'a çenesiyle aracın içini işaret etti. Jan işaret ettiği şeyi hatırlamış gibi bir mimik yaparak aracın içine yöneldi ve küçük bir torbayı alarak Derim'e uzattı.

Derim ileri adımlarken Jan dizlerini kırarak eğildi ve Aşil'e göz kırparak "Amcaya hoş geldin yok mu küçük adam?" diye sordu. Aşil kollarını açarak Jan'a sarıldı. İkisi arasındaki kucaklaşma ve sohbet devam ediyorken Derim'in Anka'ya yaklaşan adımları genç kadının anlam veremediği kadar yavaştı. Nihayet karşı karşıya geldiklerinde Derim elindeki torbayı Anka'ya uzattı.

Anka anlamadığı belli çatık kaşlarla, bir Derim'e bir elindekine bakıp "Bu ne?" diye sordu şaşkınca.

Derim kirpiklerini kırıştırıp "Yoğurt istedin ya." dedi açıklama yaparak.

Anka'nın kaşları hayretle havaya kalktı. Yanındaki Handan "Ne yoğurdu?" diye şaşkınca sordu ve Anka kahkahayı bastığında sesi bahçede yankılandı. Derim saf saf ona bakarken Anka elini yüzüne kapatıp gülmesini durdurmaya çalışıyordu. Derim'se onun kahkahalarına anlam veremese de bunun güzel bir karşılama olduğunu düşünüyordu. Hakim olamadığı bir gülümseme onun da yüzünde belirmeye başladı ve sevgi dolu gözlerle kadına bakmaya devam etti.

"Ben şaka yapmıştım!" dedi Anka, kahkahalarını durdursa da yüzündeki gülümsemeyi silememişti.

"Yoğurt istemen ne tür bir şaka ki? Evde yoğurt kalmamış, sen al, getir dedin." dedi Derim şaşkınca.

Bu kez kahkaha sırası Handan'a geçmişti. Elini uzatıp De-

ANKA

rim'in elinde hâlâ tuttuğu ve Anka'ya uzattığı torbayı o aldı ve Anka'ya küçük bir çocuğu azarlamaya benzer bakışlarla bakarken Derim'e "Hadi geç içeri. Dalga geçmiş seninle." dedi eğlendiği belli bir sesle.

Derim'in anlamadığı bakışları birkaç saniye iki kadın arasında gidip geldi ve Anka'nın sırttan yüzünde gözlerini kısarak durdurdu.

"Ana oğul bitmiyor şakalarınız." dedi sitemli bir tonla.

Anka yok edemediği gülümsemeye omuzlarını sallayarak yana çekildi ve Derim'e yol verdi. Derim başını iki yana sallayarak eve doğru adımlamaya başladı. Koşturarak yanına gelen Aşil'e bakışlarını indirdi.

"Annenle sana, bana şaka yapmanızı yasaklıyorum."

"Ama ben banyo yaparken artık seni ıslatmıyorum ki!" dedi Aşil, gözlerini kocaman açarak. Sesindeki savunma dolu tona Derim hafif bir sesle güldü başını sallayarak.

Anka, Derim'in arkasından hareket etmek için döndüğünde Handan da yanında yürümeye başlamıştı. Handan "Bir şey lazım mı, diye mi sordu?" dedi eğlenen bir tonla.

"Bir şeye ihtiyacın var mı dedi. Ben de dalga geçmiştim ama ciddiye alacağını düşünmedim."

"Nereden bilsin?"

Anka omuz silkti yalnızca. Suratındaki gülümsemeyi kontrol etmeye çalışıyordu. Derim'in söylediğini ciddiye alacağı hiç aklına gelmemişti. Onun yoldaki hali gözünün önüne geldikçe içinden yükselen gülme isteğini zorlukla bastırıyordu. Derim'in bir marketin önünde aracı durdurarak, yoğurt alması kadar absürt bir sahneyi gözünün önüne getiremiyordu bir türlü.

Derim üzerini değiştireceğini söyleyerek odasına yollandığında Anka da Aşil'i hazırlamak için yukarı çıkmıştı. Kendisi üzerine koyu lacivert bir kot ve gözlerinin rengini ortaya çıkaran mavi yün bir kazak giydi. Aşil'in üşümemesi için kazağını giydirirken, aklına takılan Jan'ın yüz ifadesini düşünüyordu. Derim'in acele tavırlarının ardından o da kendi odasına yönelerek gözden kaybolmuştu. Yoğun geçen iki

günün ardından adamın yorgun olduğu için gergin olduğu fikri akla en yakın açıklama gibi görünüyordu Anka'ya.

Aşil'le birlikte hazırlanıp aşağıdaki salona inmelerinden on dakika sonra Derim görünmüştü. Hâlâ nemli saçlarından duş aldığı belliydi. Üzerinde siyah bol bir kargo pantolon ve bisiklet yaka siyah uzun kollu bir kazak vardı. Elini gülümseyerek oğluna uzattığında Aşil bir saniye bile beklemeden ona doğru koşturmuştu ve baba oğlu el ele evden çıkarken Anka yalnızca onları takip etmişti. Derim'in ağır adımları Aşil'e uygun ufak aralıklarla ilerliyordu. Kapının önünde hazır olan aracın içine oturduklarında; Derim, oğlunu kendisi dikkatlice yerleştirmişti koltuğuna. Kemerlerini tekrar tekrar kontrol etmiş sonra oğlunun karşısına yerleşmişti. Anka daha önce olduğu gibi Aşil'in yanındaki koltuğa oturmuştu.

Derim uzun bacaklarını sanki sığdıramıyormuş gibi birkaç kez yerinde rahatsızca kıpırdadı ve nihayet sağ bacağını ileri doğru uzatarak oğluna gülümsedi.

Sonraki birkaç saat muhtemelen Aşil'in hafızasından silinmeyecek kadar güzel geçmişti. Aşil yalnızca film boyunca susmuş diğer tüm zamanlarda hiç susmadan konuşmuştu. Filme girmeden önce Derim'in mısır teklifine; sabırsızlıkla bunu bekliyormuş gibi heyecanla atlamıştı ve Derim diğer insanlarla birlikte sıraya girdiğinde, bir kenarda annesi ile birlikte babasını sabırla beklemeye çalışmıştı.

Bir ara sanki herkese duyurmaya çalışıyor gibi sırada bekleyen adama, "Baba!" diye seslenerek gazoz alıp alamayacağını sormuştu sevimli bir suratla. Derim ona göz kırparak başını salladığında kendisine bakan birkaç gülen surata, gururlu gözlerle karşılık vermişti. Sanki babasını diğerlerine göstermiş ve babasıyla duyduğu gururu onların da görmesini sağlamış gibiydi.

Anka, sırada bekleyen Derim Akhan görüntüsünün gerçekliğini sindirmekte zorlanıyordu. Adam uzun boyu ve iri yapısıyla öyle dikkat çekiyordu ki ister istemez tedirgin gözlerle etrafa bakınmıştı. Böyle bir şeyi ona geçmişte söyleseler bunun imkansızlığı üzerine rahatlıkla bahse girebilirdi.

ANKA

Sıradan bir sinema salonunda, mısır almak için sırada bekleyen Derim Akhan resmi, aklın alacağı bir görüntü değildi. Anka'nın akli hâlâ almıyordu bu görüntüyü ama gözlerinin önündeki gerçeklik bunun tam tersini söylüyordu. Derim, Aşil'in gönlünü yapabilmek için daha önce yapmadığı birçok şeyi sanki her gün yapmaya alışık olduğu şeylermiş gibi gerçekleştirmeye çalışıyordu. Hareketleri tutuktu ve sürekli diğer insanların ne yaptığını gözlemlemeye çalışarak onları taklit ediyordu.

Anka, Aşil'in babasına özellikle seslenirken ne yapmaya çalıştığını anladığında anlayışlı gözlerle önce oğluna bakmıştı buruk bir gülümsemeyle, ardından gözleri sıradaki Derim'le kesişmişti ve Derim yalnızca onun anlayacağı sessiz bir iletişimde bulunarak dudaklarını oynatarak "Teşekkür ederim." demişti.

Anka'nın onu uyarması ve Aşil'in bu zevkten mahrum kalmaması çok kıymetliydi onun için de. Anka'nın her şeyi düşünüyor oluşu, Derim'i öylesine rahatlatıyordu ki; sanki kendisindeki tüm eksiklikleri genç kadın kapatıyor ve onun arkasını kolluyormuş gibi hissediyordu.

Aldığı mısır ve içeceklerle birlikte salona geçtiklerinde Aşil'i ortalarına yerleştirmişlerdi. Anka, Aşil'i daha önce bu kadar heyecanlı görmemişti ve sık sık çocuğun saçlarını okşayarak onu sakinleştirmeye çalışmıştı. Derim geniş aralıklı koltuklarda yine bacaklarını öne uzatarak oturmuştu. Film boyunca Anka onun arada sırada kıpırdanmasına yan gözle baktığında çocuk filminden sıkılmış olabileceği için kıpırdandığını düşünmüştü. Aşil'in kucağında tuttıkları koca mısır kovanını çoğunlukla oğluyla kendisi bitirmişti. Derim aldığı suyundan sık sık içerken mısıra fazla el uzatmamıştı.

Film bittikten sonra otoparka varana kadar Aşil her zaman olduğu gibi susmadan konuşmaya devam etmiş, film hakkındaki fikirlerini aktarmış, sorduğu sorularla babasını da kendisine katılmaya kısmen mecbur bırakmıştı. Derim onunla beraber olduğu zamanlarda kullandığı yumuşak ses tonunu hiç kaybetmeden oğluyla sohbete devam etmişti. Ni-

hayet tekrar araca yerleşip evin yolunu tuttuklarında Aşil'in yorgun düşen çenesi, yorgun bedenine eşlik ederek susmuştu. Yerleştiği koltukta uyuyakalması çok sürmemişti. Derim gözlerini oğlunun uyuyan yüzünden ayırmakta güçlük çekiyordu.

Anka, genç adamın yüzüne bakıp, suratında beliren o müşfik gülümsemeyle oğlunu izlediğini gördüğünde, kendisinin de yüreğinden ılık bir şeylerin aktığını hissetti. Kafasında ona sormak istediği bir düzine soru dönüp dolaşıyordu fakat henüz bunları sormaya fırsatı olmamıştı.

Derim'in gülümsemesinin yüzündeki yorgunluğu silemediğini düşündü. Genç adamın yüzü öylesine yorgun görünüyordu ki buna rağmen oğluna verdiği sözü tutmaya çalışmış olması, o an için genç adama karşı olumlu hislerle dolmasına neden oluyordu. Dudaklarından çıkan kelimelerin bu düşüncelerin etkisiyle dışarı fırlamasına engel olamadı.

"Yorgun görünüyorsun."

Derim bakışlarını hızla genç kadına yöneltti. İkisinin gözleri birbirine kilitlendiğinde bir süre birbirlerine baktılar. Derim'in bakışları öylesine yumuşak ve öylesine sevgi doluydu ki Anka söylediklerinden pişmanlık duydu. Onun kendisini yanlış anlamasını istemiyordu. Sanki Derim'e, kendisine yaklaşmasına fırsat vermiş gibi, garip huzursuz bir duygu geçti zihninden.

"Yoğun geçen bir iki gündü." dedi nihayet Derim düz bir sesle. "Sorun yok."

Yerinde hafifçe kıpırdanarak yine bacaklarını ileri uzatmaya çalıştı. Sanki dişlerini sıkıyormuş gibi çenesindeki kaslar oynadığında Anka kuşkuyla adama baktı.

"Grenkov'u babasına teslim edip nasıl çıkabildin oradan? Böylesi büyük bir riski nasıl göze aldın?"

Bakışlarını çabucak Aşil'in uyuyan yüzüne çevirip alçak sesle sorduğu sorunun cevabını almak ister gibi yeniden Derim'e baktı. Derim tıpkı onun gibi Aşil'e hızlı bir bakış atıp alçak sesle karşılık verdi.

"Daha sonra anlatırım. Aşil'in yanında bu tür şeyler ko-

ANKA

nuşmayalım.”

Anka başını isteksizce onaylayarak salladı ve yüzü camdan tarafa çevirdi. İçinde bulundukları araç, yol boş hatırı sayılır bir süratle hareket ederken, yol kenarında sıralanmış elektrik direkleri, hızla akan bir film şeridini andırıyordu. Arkalarında ve önlerinde onlara eskortluk yapan ilk aracın eşliğinde, bulundukları aracın içini derin bir sessizlik kaplamıştı.

Derim gözlerini kırpmadan Anka'ya bakmaya devam ediyordu. Bakışlarını zorlukla genç kadından ayırıp Aşil'e baktı bir süre. Gözleri sonra yeniden Anka'ya çevrildi. Karşısındaki iki surat da, bakmaktan bıkmayacağı yegane iki yüzdü. Onların uzağında hissettiği acı, o anda hissettiği fiziksel acıdan çok daha güçlüydü.

Derim saatlerdir hissettiği acıyı belli etmemek için çaba harcıyordu. Bu çabasının boşa gitmemesi için dişini sıkması gereken dakikaların hem çabuk geçmesini istiyordu, hem de bu anın bitmemesini diliyordu.

Çatışmada bacağından vurulduğunu ilk anda anlamıştı ama üzerinde durmamıştı. İlk an kurşunun sıyrıp geçtiğini düşünmek istemiş ve çok sonra hissettiği acıyı umursamamaya çalışmıştı. Grenkov ve Kuzmin'le işi bittiğinde, artık bacağında hissettiği acıdan kaynaklanan aksak yürüyüşü bununla beraber kana bulanana üzerindeki pantolon, ilk Jan'ın dikkatini çekmişti. Onu ayakta tutan o vahşi intikam isteğinin sönüp gitmesini takiben, acının dayanılmazlığı sonradan kendisini belli etmişti. Bu tip durumlar, ironik olarak ona dölünü veren adama teşekkür ettiği nadir anlardan biriydi. Çocukluğunda yediği acımasız dayaklar, acı eşiğini öylesine yükseltmişti ki; çoğu zaman başkasının katlanamayacağı acıları gözünü kırpmadan taşıyabiliyordu.

Bacağına saplanan kurşunu Baho ilk müdahaleyi yaparak hangarda çıkarmıştı. Kanamayı durduracağını bildiği Transamine'i vurduktan sonra yaptığı ağrı kesici iğne, geçici tapon ve sargı uçağa varana kadar idare etmesini sağlamıştı. Kafasındaki plandan tek bir sapma yapmadan ekibi Tasa-

rov'un uçağıyla İstanbul'a gönderirken kendisi Moskova'ya uçmuştu. Moskova'ya varmadan evvel uçakta Jan, yeniden sargısını değiştirmişti. Kanama kısmen durmuştu ancak yine de sızıntı şeklinde devam ediyordu. Bacağında kurşunun çıkarıldığı yere dikiş atılması gerekiyordu ancak bunu şimdilik ertelemek niyetindeydi. Bir sonraki ağrı kesici iğne de, kalan zamanda işe yaramış görünüyordu.

Dönüş yolunda Jan ilk önce hastaneye gitmeleri konusunda ısrarcı olsa da, Derim şiddetle karşı koymuştu ona. Hastaneye giderlerse Aşil'e verdiği sözü tutamazdı. Bu kabul edebileceği bir şey değildi ve Jan'la birbirlerine seslerini yükseltmelerine neden olacak şekilde, bu fikre karşı çıkmıştı. Galip gelen kendisiydi.

Süleyman'la vedalaşmadan önce adamı sıkı sıkıya tembihlemiş, vurulduğunu kimseye söylememesi konusunda açıkça tehdit etmişti fakat adamın tavrı bu tehditlerin gereksizliğini ortaya koymuştu. Süleyman durumu Jan'ın tam tersi olarak umursamamıştı bile. Aldırmaz bir şekilde omuz silkip "Ne bok yersen ye!" diyerek kestirip atmıştı. Derim, Süleyman'ın kendisini sevmemesine de, ilk kez o zaman çok memnun olmuştu. Derim'in yaşayıp yaşamaması Süleyman'ın umurunda değildi ve kimsenin Derim'e sempati beslemesini istemeyeceği için bunu söyleyeceği de düşünülemezdi elbette. Tıpkı tahmin ettiği gibi Süleyman kimseye bir şey söylememişti.

Derim şimdi oturduğu yerde bacağındaki zonklamayı bedenindeki her hücrede hissediyordu. Ama bu acı umurunda bile değildi. Evden çıkmadan önce aldığı duşun ardından sargısını tekrar değiştirmişti. Uyluğundaki yaranın görüntüsü berbattı, Jan'ın dediği gibi dikiş gerekiyordu fakat onu heyecanla bekleyen oğlunu hayal kırıklığına uğratmak o an hissettiği acıdan çok daha derin bir acı verecekti kendisine, bunu da çok iyi biliyordu. Seçimini oğlundan yana kullanmıştı. Kafasının içindeki düşüncelere ve hissettiği acıya öylesine dalmıştı ki Anka'nın sesini yeniden duyduğunda dikilerek kadına baktı keskin gözlerle.

"Aşil'i yatırdıktan sonra Birim'e geçeceğim. Sabah geç sa-

ANKA

atlerde dönerim.”

“Ne demek Birim’e geçeceğim? Tüm gece neden Birim’de olacaktıydın ki?”

Anka, Derim’in sert bakışlarına aynı sertlikle karşılık verdi.

“Gece yarısından sonra Alin’in çıkışı için operasyon başlayacak. Hazırlık yapacağız.”

“Ben de gelirim o zaman seninle.”

“Sen niye geliyormuşsun? Senlik bir şey değil ki.”

“Ben de geleceğim dedim!”

“Operasyonu içeriden benim yönetmem gerekiyor. Senin yapacağın hiçbir şey yok. Gelmeni gerektirecek bir şey de yok. Evinde kalıp dinlensen daha mantıklı.”

“Fark ettiysen tartışmıyorum seninle Anka! Ben de geliyorum dedim!”

“Gelmenin anlamı yok!”

“Neyin anlamı olup olmadığına ben karar veririm!”

“Her zamanki dediğim dedik Derim Akhan!”

Anka sinirli bir alaycılıkla adama karşılık verdiğinde Derim birkaç saniye uyaran bakışlarını onun gözlerine dikti. Anka’nın korkusuzca kendisine bakmaya devam ettiğini gördüğünde genç kadını şaşırtan bir gülümseme belirdi yüzünde.

“Şu inatçılığını seviyorum biliyor musun? Gerçi çoğu zaman beni delirtiyor ama olsun, yine de seviyorum.”

Anka ona ters ters bakıp gözlerini tekrar camdan dışarıya çevirdi. Derim’in kimseyi dinlemeyen ve sadece kendi kararlarını uygulayan tarafından nefret ediyordu. Şansını yeninden deneyerek başını tekrar adama çevirdi.

“Dimitri Grenkov ne olacak? Aşil’in yanında kalman daha doğru olurdu.”

“Onunla ilgili sıkıntı yok! Aşil güvende. Etrafında bir ordu var.”

“Nasıl sıkıntı yok!” Hızlı bir bakışı Aşil’e atıp başını Derim’e doğru uzatarak alçak sesle sinirli bir tonla konuştu.

“Adamın tek oğlunu öldürdük. Bunu yanımıza mı bırakacak yani?”

Derim tıpkı Anka gibi Aşil'in derin uykudaki yüzüne hızlı bir bakış atıp aynı tonla karşılık verdi.

"Bunu sonra anlatacağım sana. Aşil'in yanında bunları konuşmayacağımıza hani karar vermiştik?"

Anka sinirle kollarını göğsünde kavuşturup geri yaslandı adama ters ters bakarak. Bu kez Derim başını kadına doğru uzatarak bedenini öne eğdi ve kısık sesle "Ayrıca onu biz değil, ben öldürdüm! Sorumluluk da benim. Sen bu işin uzağındasın!" dedi kararlı bir tavırla.

Anka'nın dudaklarından sinirli bir gülüş fırladı.

"Ben nasıl uzağında oluyorum? Sebep olan benim zaten!"

"Sen hiçbir şeye sebep olmadın! Anatoly'nin ömrü buraya kadarmış, seni bahane etmiş. Takdir-i ilahi!" dedi Derim kızgın bir alaycılıkla. Bu sözü amcasından öğrenmişti ve şu an tam da buraya yakışacağını düşünmüştü. Anka'ya dik dik bakarak öyle ürkütücü bir tonla sonraki cümlesini sarf etti ki; genç kadın bile belli etmemeye çalışsa da bu bakışlardan ürktüğünü içten içe itiraf etti kendisine.

"Bak seni uyarıyorum! Sana aç gözlerle bakan herkesin ömrü, o gün son bulacak! Akli olan uzak durur!"

Anka bu sözlerin altında yatan tehdidi çok net anlayabiliyordu. Bu Anka'ya da bir çeşit uyarıydı ve genç kadın isyanını göstermekten çekinmedi.

"Sen orada bir dur bakalım!" dedi kısık kızgın bir sesle. "Her önüne geleni öldüremezsın. Grenkov, Aşil'e el uzatmaya kalktığı için bu cezayı hak etti ama bu hayatıma girmek isteyen herkesin ölmesi gerektiği anlamına gelmiyor. Herkes Grenkov gibi manyak değil ve doğru adamlarla karşılaşsam buna izin veririm de."

Derim bir buz kütesini andıran bakışlarını Anka'yı hursuz edecek kadar uzun süre sessizlik içinde genç kadının gözlerine dikti. Anka ürpermek için tüm gücünü harcarken Derim tıpkı gözleri kadar soğuk, buz gibi bir sesle "Takdir-i ilahi!" dedi tekrar uyaran bir tonla. "Dene... Dene ve gör bakalım, neler oluyor."

ANKA

Derim, eve geldiklerinde araçta uyuyakalan Aşil'i kucağına alarak arabadan çıktı. Yere attığı adımda bacağına saplanan acıyla dişlerini sıkarak baş etmeye çalıştı. İlk adım istemsiz bir aksamaya neden oldu ancak çabucak kendisini toparlayarak arkasında minibüsten inen Anka'ya belli etmeden ağır adımlarla eve doğru yöneldi.

Geniş girişi o önde Anka arkada kat ederek merdivenlere ulaştılar. Derim başını hafifçe yana çevirdi ve "İstersen sen önden çık, Aşil'in yatağını hazırla." dedi.

Anka bir anlık da olsa bunun saçma bir düşünce olduğunu belirtir bir ifadeyle ona baktı fakat uzatmak istemez gibi omuzlarını silkerek öne geçti ve hızlı adımlarla merdivenleri tırmanmaya başladı. Derim arkasından ağır adımlarla basamakları çıkarken, attığı her adımda sağ bacağına hissettiği acı altında birkaç damla terin birikmesine neden oldu. Üç katı, acısını içine gömmek ister gibi çenesini kilitleyerek arşınladı. Aşil'in odasına girerken yüzü ifadesizdi. Aşil'i yavaşça yatağın üzerine bıraktı ve elinde pijamalarla yaklaşan Anka'ya yer açmak ister gibi kenara çekildi.

Tam o anda cebindeki telefon çalmaya başladığında Anka sorarcasına ona baktı. Derim cebinden çıkardığı telefonun ekranına çabuk bir bakış atıp, önemli olmadığını göstermek ister gibi çalan sesi susturarak telefonu yeniden cebine attı.

"Önemli değil. Adamlardan biri."

Anka karşılık vermeden Aşil'in üzerindekiyi çıkarıp pijamalarını giydirdi. Çocuğu yatağına yerleştirirken yalnızca alçak bir mırıltı dökülmüştü dudaklarından Aşil'in. Anka gülümseyerek oğluna baktı.

"Böyle derin uyuması ne güzel. Bazen çok imreniyorum ona."

Derim buruk bir gülümsemeyle bakıyordu oğluna. O hayatı boyunca hiç derin uyku uyumamıştı. Çocukluğunda da hep tetikte olmuştu ve derin uykunun ne demek olduğuna dair hiçbir fikri yoktu. Oğlunun kendisi gibi olmaması onu

mutlu eden şeylerden biriydi. Anka, Aşil'in üzerini örterek yanağına yumuşak bir öpücük kondurdu ve çocuk onu duymasa da "İyi geceler bebeğim." diye fısıldadı sevgi dolu bir tonla. Usulca doğrularak bakışlarını Derim'e çevirdi.

"Ben hazırlanmaya gidiyorum. Handan ablaya da çıkmadan haber vereceğim, arada Aşil'i kontrol etsin."

Derim belli belirsiz başını sallayarak yatağa yanaştı ve yavaşça ucuna oturarak oğlunun huzurlu yüzünü izlemeye koyuldu. Onu uyurken seyretmek içinde öylesine huzur verici hisler yeşertiyordu ki, açan her yaprak benliğini rengarenk bir çiçek bahçesine çeviriyordu. Oğlu dünyadaki tüm güzelliklerin birleşerek beden bulmuş hali idi. Masum, günahsız ve tertemizdi.

Uzun denecek bir süre oğlunu izledi ve nihayet tıpkı Anka'nın yaptığı gibi Aşil'in yanağına dudaklarını bastırmasının ardından hafifçe geri çekilerek "İyi geceler oğlum." diye fısıldadı.

Aşil, Derim için öyle bir yerdeydi ki; Derim onun varlığını öğrendiği andan beri şükretmediği tek bir günü hatırlamıyordu. Aşil onun kurtuluşu olmuştu. Daha doğmamış bir çocuğun buna muktedir olması olağanüstü bir şeydi. Aşil olmasa; Derim ne Anka'nın hayatında olmak için bir şans elde edebilirdi, ne de bugünkü adam olabilirdi. Onun kurtuluşu Aşil olmuştu ve Derim için Aşil, çok başka bir yere sahipti. Oğluydu, canıydı ama bunların çok ötesinde kurtarıcısıydı. Aşil, şu anda yaşadığı hayatın başlangıç noktası, bir zamanlar içinde bulunduğu kontrolsüz hız treninin doğru raylara geçmesine ve bugün olduğu kişiye dönüşmesine neden olan, makas değiştiren eldi.

Anka, peşinde Derim'le birlikte Birim'e vardığında doğrudan operasyon odasına yollanmıştı. Yüksek tavanlı büyük odanın bir duvarı ekranlarla kaplıydı ve her biri bir başka görüntüyü gösteriyordu. Odanın ortasına yerleştirilmiş ge-

ANKA

niş masalara bilgisayar ekranları ile iletişim sağlayan aletler yerleştirilmişti. Aykut, Cansu ve Esra çoktan masalarına yerleşmişlerdi ve üçünün de başlarında sesli iletişimi sağladıkları kablosuz mikrofon kulaklıkları vardı.

Anka üzerine bol bir siyah kargo pantolon ve beyaz uzun kollu pamuklu tişört giymişti. Ayaklarında siyah postalları vardı ve pantolonun paçalarını postallarının içine sokmuştu. Bütün gece ayakta kalacakları için olabildiğince rahat giysiler tercih etmişti. Operasyon odasına girer girmez kalçalarının hizasındaki kabanı çıkarıp bir sandalyenin arkasına attı ve tişörtün kollarını dirseklerine kadar topladı.

Derim ve odadakiler alçak sesle selamlaşırken yalnızca belli belirsiz baş sallamakla yetinmişlerdi. Son zamanlarda yapılan görüşmeler nedeniyle Derim'in varlığına alışmışlardı ve her defasında iki taraf da resmi selamlaşmayı uygun buluyor gibi görünüyordu. Gerçi bunda, Derim'in onlara karşı takındığı soğuk ve uzak tavrının da etkisi vardı muhakkak. Diğerleri, Derim'in onlara yaklaşımı nedeniyle duracakları sınırları belirlemiş gibiydiler.

Anka "Boştaki masalardan birine oturabilirsin" dedi Derim'e düz bir sesle. Sesinde hâlâ Derim'in kendisi ile birlikte gelmesinden dolayı hissettiği hoşnutsuzluk vardı. Derim ona umursamaz bir bakış atarak Anka'nın ceketini koyduğu koltuğun önündeki masaya yakın olan boş masaya ilerledi ve tekerlekli koltuğu çekerek yavaşça oturdu. Koltuğu yan çevirerek uzun bacaklarını yine ileri doğru uzattı ve bir ayağını diğerinin üzerine atarak bileklerinden çapraz yaptı.

"Kahve var mı?"

İleri adımlayan Anka başını ona çevirerek odanın köşesinde hazırlanmış olan kahve makinesini işaret etti.

"İçecekler orada. Herkes kendisi alıyor."

Derim başını çevirip omzunun üzerinden yan tarafa baktı ve birkaç saniyenin ardından yerinden kalkarak işaret edilen tarafa yöneldi. Kendisi ile birlikte bir fincana daha kahve koydu ve elindeki fincanlarla geriye döndü. Anka diğer üçüyle alçak sesli durum değerlendirmesi yapıyordu.

"Her şey hazır mı?" diye sormuştu Cansu'ya bakarak.

"Operasyon için Avcı ile birlikte, on adam aktif hareket ediyor. Bildiğin gibi, Kızıl'dan gelen bilgi; teslimatın bu gece üçte Ambarlı Limanı'nda yapılacağı. Bu sabah Uruguay Bandıralı OceanLink Gemisi limana vardı. Gelen mal bu gemiden indirilecek ve Tuz Ziya'ya verilecek. Karşılığında Kenevir Ethem de parayı alacak. Alışveriş gerçekleştiği anda baskın için harekete geçilecek. Bizim ekip öncesinde yerlerini almış olacak."

Cansu duvardaki büyük ekranlardan birini elindeki kalemle işaret ederek anlatmaya devam ediyordu. Ekranda Ambarlı Limanı'nın görüntüsü vardı. Limana bakan kameraların bir kısmı ekranlara görüntü aktarıyordu ancak operasyon anında canlı görüntüyü Aykut'un yöneteceği dronelar sağlayacaktı. Gece olması nedeniyle dronelerin fark edileceğini düşünmüyorlardı ve bu onlar için hareket etmeyi kolaylaştırır ve ekibi doğru yönlendirebilecek imkanı verecekti.

"Liman giriş çıkışları tutulacak. Bunun için sahadaki bir kısım adamımızı bu gece göreve çağırdık. Denizden kaçabilme ihtimaline karşı Başkan, Sahil Güvenlik teknelerinden üç tanesini bizim kullanımımıza tahsis etti. Hepsinde bizim adamlarımız olacak. Teknelerde karartma yapıp açıkta bekleyecekler. Olur da denizden kaçmaya yeltenirlerse durdurulacaklar."

"Ziya ve Ethem'i takip eden ekiplerden bir haber var mı?"

"Her iki taraf da sessiz şu an. Hareket ettikleri anda kaç kişi olduklarının bilgisi gelecek."

Anka, yan tarafından önüne uzatılan bir fincan görüntüsüyle irkilerek başını yana çevirdi ve Derim'le göz göze geldi. Elini yavaşça uzatıp fincanı Derim'in parmaklarının arasından alırken mırıldanarak teşekkür etti. Diğer üçünün önünde ters davranmak istememişti ve her şey normalmiş gibi davranmak daha doğru görünmüştü. Derim hiçbir şey söylemeden yalnızca belli belirsiz başını sallayıp yine daha önce oturduğu koltuğa doğru ilerledi.

Önünde bulunanlar alçak sesle konuşsalar da ne dedik-

ANKA

lerini duyabiliyordu Derim ancak herhangi bir müdahalede bulunmadan sessizce onları izlemeyi tercih ederken fincanı dudaklarına yaklaştırıp küçük bir yudum içti.

Anka elindeki fincandan bir yudum kahve içerek yeniden bakışlarını ekranlara çevirmişti. Tam o sırada Derim'den gelen memnuniyetsiz bir söylenişle başını çevirerek sorarcasına adama baktı. Derim kaşlarını çatmış, yüzünü buruşturmuş halde Anka'ya bakışlarını kaldırmıştı.

"Siz buna kahve mi diyorsunuz?"

Anka gözlerini devirerek "Kusura bakma burada böyle." diye karşılık verdi ancak Derim'in buruşmuş yüzü, gülmemek için kendisini zorlukla tutmasına neden oldu. Derim memnuniyetsiz bir çocuk gibiydi o an.

"Bu kahve değil. Bildiğin çamur."

"Bizim bütçemiz senin alışık olduğun kahveleri tedarik etmeye yetmez."

"Ben size bağış yapabilirim." dedi Derim yine yüzünü buruşturup sonraki yudumu zorlukla yutarak.

"Ben hayır demem!" dedi Anka muzip bir sesle.

Derim'in kahve tercihi takdir ettiği birkaç şeyden biriydi. Böylesi bir fırsatı kaçırmayı kimse göze almazdı.

Anka bir süre daha diğer üçlüyle konuştuktan sonra geriye döndü ve kabanını bıraktığı koltuğa yöneldi. Operasyona başlamak için önlerinde beklemeleri gereken birkaç saat vardı. Avcı'nın operasyona çıkacak kişilerle birlikte çoktan hazırlanıp, hareket noktasına vardığını biliyordu ve şimdi herkes için sabırla bekleyerek geçirecekleri bir süre başlamıştı. Anka bu süreyi kafasındaki sorulara cevap alabileceği bir fırsat olarak düşündü. Tekerlekli koltuğa oturdu bacak bacak üstüne atarak elindeki fincanı bacağına üzerine dayadı. Koltuğu çevirerek yüzünü Derim'e döndü. Aralarında yalnızca iki metrelik bir boşluk vardı.

"Grenkov'u nasıl atlattın?" diyerek doğrudan konuya girdi. Sesi alçak, diğerleri tarafından duyulmayacak kadar düşük bir tondaydı. Kaldı ki diğerlerinin kulaklıklarından devamlı bilgi akışı yapılıyordu ve onları dinlemek en son dü-

şünecekleri şeydi.

Derim sıkılmış gibi gözlerini önce etrafta dolaştırdı ardından yeniden bakışlarını genç kadının meraklı gözlerine çevirdi. Durgun düz bir tonla açıklama yaptı.

“Uzun zamandır Igor Kuzmin’i takip ediyordum.”

Derim konuşmaya bu cümleyle başlayınca Anka dikkatli bakışlarla adamı izledi. Kuzmin’i neden takip ettiğini öğrenmişti ve bu hâlâ anlamsız geliyordu ona. Bir zamanlar onunla birlikte diğerlerinin de karşısına onu, Derim çıkarmıştı ve yine kendisi o adamları ortadan kaldırmıştı. Yaptığı şey öylesine manasızdı ki Anka hiçbir mantıklı açıklama bulamıyordu bu tavrına. Belki de sorun buydu. Derim’in hiçbir eylemi mantıklı değildi. Kendi yarattığı kaosu, yine kendisi bir başka kaosla ortadan kaldırıyordu. Bunun nasıl mantıklı bir açıklaması olabilirdi ki?

Derim konuşmaya devam ederken karmaşık düşüncelerini zihninin bir tarafına itip, dikkatini yeniden adama verdi.

“Dimitri Grenkov’la gizli ortaklık yaptığını öğrenmiştim, ona ulaşmak için Dimitri Grenkov’la arada bazı işler yapmaya başladım. Adam Rusya’daki en büyük enerji devlerinden biri biliyorsun... Kuzmin’le ikisi ortak silah satışı yapıyor, yarı yarıya paylaşıyorlardı. Geçen ay Kuzmin, Anatoly ile birlikte Dimitri’nin arkasından iş çevirerek Sırlara silah sattı. Sırlar, oğlu Anatoly Grenkov’u gördükleri için Dimitri’nin bu satıştan haberinin olduğunu düşünüyorlardı. Kuzmin, Anatoly ile yüzde yetmişe yüzde otuz anlaştı. Benim verdiğim fiyatın altında fiyat çektiler çünkü Kuzmin yüzde elli yerine yüzde yetmiş alacağı için, bu oran ona yine de epey kar bıraktı. Anatoly de babasından gizli kendi servetini yapmanın peşinde olduğu için yüzde otuzu kabul etti.”

Derim bakışlarını elinde tuttuğu fincana indirdi. Anka dikkatle adamın anlattıklarını dinliyordu ve az çok kafasında durumu oturtmuştu.

“Sen de bunu kullandın?”

Derim, hafifçe gülümseyerek kirpiklerini kaldırıp genç kadına baktı.

ANKA

“Çabuk kavriyorsun.”

“Anatoly Grenkov’u öldürüp Kuzmin’in üzerine attın?”

Derim omuz sikti umursamazca. “Dimitri bana borçlandı Oğlunun intikamını aldım.”

“İnandı mı?” Anka kuşkuyla sormuştu soruyu.

Derim kendinden emin bir yüzle ona bakarken başını salladı.

“Kuzmin’in onun arkasından iş çevirdiğini söyledim. Geçen hafta da İrlandalıları verdiğim fiyatın çok altında fiyat çekti. İşime taş koyduğu için peşine düştüğümü söyledim. Kuzmin’in yerini tespit edip öldürmeye gittiğimi ama oğlunun cesediyle karşılaştığımı söyledim. Anatoly, yüzde otuzu kabul etmemiş. Babasıyla anlaştıkları gibi yüzde elli alacağını yoksa arkasından ortağının iş çevirdiğini babasına anlatacağını söylemiş. Tabii Kuzmin bundan hoşlanmamış. Hem tehdit hem de kazıklanma... Pek Kuzmin’in kabul edeceği bir şey değil. Cezasını vermiş, Anatoly’i öldürmüştü. Fena tartışmışlar.” dedi Derim, gözlerini belerterek, onaylamazmış gibi başını iki yana salladı.

Anka afallamış bir suratla Derim’in anlattıklarını dinliyordu. Derim, genç kadının hayret dolu yüzüne bakıp, kalanı zevk aldığı belli alçak bir tonla anlatmaya devam etti.

“Aslında suçu Sırpların üzerine atacaktı ama benim baskın ona sürpriz oldu ve planları suya düştü. Sochi’den Dimitri’yi aradım, durumu anlattım, oğlunu getireceğimi söyledim. Çok üzüldüm, yazık...” dedi, başını üzüntüyle iki yana sallayarak. “Sırpları aramasını, durumu teyit etmesini söyledim. İrlandalılardan da bilgi alabileceğini ekledim tabii. Aramış... Ben Moskova’ya vardığımda, arkasından dönen dolapların hepsini öğrenmişti. Oğlunu teslim ettim, taziyelerimi sundum. Kuzmin’i öldürdüğüm için bana teşekkür etti... Nazik bir adam.”

Derim’in alaycı küçümseyen sesi düşündüğünün tam aksini söylüyordu ancak yaptıklarını anlatırken öylesine ciddiydi ki gerçekten de bilmeyen biri, Anatoly Grenkov’u, Kuzmin’in öldürdüğünü sanırdı. Anka duyduklarıyla az da

olsa rahatlatıcı bir nefes çekti. Bu işin ucunun onlara dokunmaması için Derim gerçekten her şeyi ince ince hesaplamıştı ve durumu tamamen kontrol altına almış görünüyordu.

"Peki, Anatoly Grenkov'un ölen adamlarını merak etmeyecekler mi? Kendisini buradan çıkarması için babasıyla irtibat kurdu öyle değil mi? Burada bir şeylerin ters gittiğini biliyor olması lazım."

Anka'nın sorduğu soruya Derim bir an öfkeyle gözlerini kısarak baktı. Anka'nın evine saldıranlar kolay bir ölümle karşılaşmışlardı. Kendisi daha önce varabilseydi, muhtemelen o kadar kolay ölmelerine izin vermezdi. Çenesini küstah bir ifadeyle yukarı kaldırdı.

"Dimitri'nin olanlardan tam olarak haberi yok. Oğlunun burada bir halt yediğini biliyor ama ne olduğunu bilmiyor. Her zamanki gibi oğlunun pisliklerinden biri diye düşünmüş olmalı. Ortalığın soğuması için oğlunu buradan çıkardığını ve birkaç hafta sonra yine geri döneceğini düşünmüştür. Adamlar Anatoly'nin babasından bağımsız kullandığı kişiler. Geride kalan adamları da, Anatoly'nin öldüğünü öğrenmişlerdir. Rusya'ya dönerler ama Dimitri Grenkov'a yaklaşılmazlar. Dimitri onları ciddiye almaz. Muhtemelen bu hafta Grenkov'lardan ses çıkmayacak. Dimitri'nin her şeyi kontrol altına alıp, didiklenmeyecek bir açıklama hazırlaması gerekecek. Benim tahminim, oğlunun trafik kazasında öldüğünü açıklaması olacak. Diğer türlü hiçbir açıklama onun için doğru olmaz. Bunu herkes yiyecek. Dikkatleri üzerine çekmek istemez. Haftaya resmi açıklamanın ardından, diplomasi çarkları dönecek ve İstanbul'a yeni bir Başkonsolos atanacak... Hikayenin sonu."

Derim son iki kelimeyi yine omuz silkerek sarf etti. Elinde tuttuğu boş fincanı masanın üzerine bıraktı ve hevesli bir yüzle gülümseyerek genç kadına baktı.

"Baho'ya söyleyeyim bize kahve getirsin? Bütün gece buradaysak, bu çamurla devam edemeyiz."

Anka gözlerini kırptırarak adamın sözlerini idrak etmeye çalıştı. Konu aniden nasıl değişmişti anlayamamıştı.

ANKA

"Evden buraya kahve getirmesini mi söyleyeceksin?" dedi şaşkınlıkla.

"Elbette. Bununla devam edemem." dedi, yüzünü yeniden buruşturarak fincana düşmanca bir bakış atarken.

Anka, gözlerini devirip oflarcasına bir nefes verdi.

"Burada beklemen gerekmiyor. Eve gidebilirsin. Boşuna vakit kaybediyorsun burada. Senin yapacağın bir şey yok."

"Hayır!" dedi Derim kesin bir tonla. Kabullenmez bir tavırla başını iki yana salladı. "Her şey yolunda giderse sabah kardeşine kavuşacaksın. Hep birlikte gideceğiz eve."

"Bence bu kadar heveslenme. Alın gelmek istemezse onu silah zoruyla bile götüremeyiz."

"Neden gelmek istemesin? Birbirinizi özlediğinizi sanıyordum."

"Sen, Alin'in favorileri arasında değilsin."

Anka'nın alaycı tavrını Derim umursamadı.

"Beni sevmesi gerekmiyor. Seni ve Aşil'i sevdiği sürece benim için sıkıntı yok. Aşil'i özledi öyle değil mi? Onu görmek isteyecektir."

Anka düşünceli bakışlarını yere indirerek başını salladı. Alçak sesle "Zaten gelirse sırf Aşil'in hatırına gelecektir." dedi.

Derim kendisine güvenen bir tonla "Bence uzun süreden sonra pazar aile kahvaltısını kaçırmak istemez." dedi. Anka bakışlarını ona kaldırdığında duraksamadan devam etti sözlerine. "Hem Aşil de çok mutlu olacaktır. Sevdiği herkes etrafında olacak."

Anka ne diyeceğini bilemez gibi baktı Derim'e. Derim'in etrafında kurmaya çalıştığı hakimiyet ve bu uğurda kullandıklarının başında Aşil geliyordu. Ancak bunu öylesine titiz bir yaklaşımla yapıyordu ki Anka son günlerde olduğu gibi sadece hayretle adama baktı.

"Aşil'i kullanman hiç hoş değil!" dedi nihayet onaylamayan bakışları adamın üzerindeyken.

"Elbette değil." diyerek, yumuşak bir gülümsemeyle karşılık verdi Derim. Ve tereddüt etmeden ekledi kararlı bir

sesle. "Ama kullanacağım... Ben de tıpkı Aşil gibi sevdiklerimi etrafımda istiyorum. Sanırım Aşil benden daha olgun, şu anki duruma uyum göstermiş görünüyor ama benim bu duruma uyum göstermem mümkün değil. Seni ve oğlumu her an yanımda istiyorum ve bu uğurda kullanabileceğim her şeyi kullanırım. Buna oğlum da dahil. Üstelik bence bu ortaklıktan onun da çıkarı olacak. Anne babası daima yanımda olacak..."

Derim birkaç saniye sözlerine es verdi ve sessiz bir soluk aldıktan sonra başını Anka'ya yaklaştırarak devam etti. "Üstelik ben pazar aile kahvaltılarını çok sevdim ve bundan sonra olabildiğince az kaçırmak istiyorum bu kahvaltıları..." Eli ni boşlukta sallarken devam etti. "Akşam yemeklerini de... Diğer anları da..."

"Dünya senin etrafında dönmüyor Derim!" dedi Anka bikkın bir tonla. Bakışlarında da tıpkı sesinde olduğu gibi bikkınlık vardı. "Seninle aynı evde yaşamayacağım. Bu fikre Aşil'in de alışmasına neden olma."

"Aşil bu fikre alışmaya hazır zaten. Sadece sen üzülme diye üstelemiyor."

Anka endişe barındıran gözlerini Derim'e dikti ve kuşkuyla gözlerini kıstı.

"Aşil sana bir şey mi söyledi?"

Oğlunun anne babasının ayrı evlerde yaşadığı fikrine alışık olduğunu biliyordu. Doğduğu andan beri onu buna hazırlamıştı ama her çocuk gibi iki ebeveyninin de yanında olmasını elbette isterdi. Bu isteğin ne kadar güçlü olabileceğinden kuşkuya düşmüştü Anka. Aşil'in kendi içinde bu isteği ne kadar büyütmüş olabileceğinden emin değildi ve Aşil ona hiçbir zaman belli etmezdi biliyordu. Ama oğlunun içten içe acı çektiğini düşünmek kalbini sızlatıyordu.

"Endişelenme hemen." dedi Derim genç kadını sakinleştirmek isteyen yumuşak bir tonla. "Sadece geçen gün havuzda oynarken sürekli bir arada yaşamamızın ne kadar güzel olabileceğini söyledi. Aşil zeki bir çocuk. Sen de biliyorsun bunu. Aramızda ters giden bir şeyler olduğunun farkında

ANKA

Bence sen üzülme diye üstelemiyor."

"Beni düşündüğünü nereden çıkarıyorsun?"

"Çünkü seni çok seviyor. Birlikte olduğumuz zamanlar konuştuğumuz her şeyi mutlaka sana bağlıyor..." Derim gözlerini yukarı kaldırıp Aşil'in taklidini yapar gibi başını iki yana sallarken söylenircesine devam etti. "Annem dedi ki... Ama annem bunun böyle olduğunu söylemişti... Annem çok harika bir anne, biliyor musun baba... İyi ki benim annem... Annem her şeyi biliyor baba... Annem olsa böyle yapmamızı söylerdi..." Bakışlarını indirip Anka'ya baktı. "Daha devam edeyim mi?"

Anka, Derim'in sözlerini sessizlik içinde dinledi. Aşil'le bağlarının çok sıkı olduğunu biliyordu. Bu çok doğaldı çünkü onun annesiydi. Ancak onu tek başına büyütürken bu yakınlık daha da güçlenmişti çünkü Anka ona, babasının yokluğunu da hissettirmemeye çalışmıştı. Derim'e dimdik bakarak aniden sordu.

"Onu senden uzak tuttuğumuz için kızgın mısın?"

Derim öyle uzun süre karşılık vermeden Anka'nın gözlerine baktı ki; ikisi de bir an için ne konuştuklarını unutmuş gibiydi. Derim nihayet dudaklarını araladı.

"Kızgın değilim... Üzgünüm... Ama kızgın değilim. Hak etmiştim. Aşil benim bugün olduğum adam olmama neden oldu ve bu sürecin bir bedeli olmalıydı."

Derim'in buruk, hüznü bir ifade ile verdiği dürüst cevabı, bu kez Anka'nın bir süre sessizlik içinde genç adamın ela gözlerine, gözlerini dikerek bakmasına neden oldu. Odayı aydınlatan keskin beyaz ışık altında gözleri yeşile dönüktü bu kez ve gözlerini kaçırmadan o da karşısındaki genç kadına bakıyordu. Anka katı denecek bir tonla karşılık verdi sonunda.

"Evet hak etmiştin... Bizim aramızdaki sorunlar aşılacak şeyler değil. O yüzden Aşil'e ümit verme. Onu kullanma bunun için. Bu ona yaptığın en büyük haksızlık olur."

Derim dimdik kararlı bakışlarını genç kadının gözlerinden ayırmadan karşılık verdi.

"Bizim aramızdaki tek sorun; senin beni affedemeyişin ve ben senden zaten af beklemiyorum. Bizim sorunumuz yok! Beni affetme! Ama hayatında tut istiyorum... Ben hayatımın geri kalanını ne senden, ne de Aşil'den uzak geçirmeyeceğim. Hepimize bir şans vermek zorundasın."

"Ne şansı ya?" diye tıslarcasına kızgın bir sesle sordu Anka. Odanın bir ucundaki diğerlerinin duymaması için sesini alçaltmayı akıl edebilmişti ve başını Derim'e yaklaştırdı öfke saçan gözlerle. "Ne şansı?" dedi tekrarlayarak. Aynı anda sağ elini kaldırıp, avucunu yukarı çevirerek kızgın bir hareketle Derim'in önünde sallamıştı.

"Birlikte olabilme şansı."

Derim öyle duru bir sesle ve hiç tereddüt etmeden açıkça sarf etmişti ki kelimeleri Anka hayretle adama baktı.

"Böyle bir şey olmayacak!" dedi kızgın, inatçı bir sesle.

"Çok erken tabii." dedi Derim yine aynı sakin tonla. "Zamana ihtiyacın var. Beş yıldır ayırınız. Daha bir hafta olmadı yeniden bir arada yaşamaya başlayalı. Normal bu reddediş."

Anka neredeyse ağzı açık kalarak adama bakakaldı. Kendinden öyle emindi ki tavrı, ne diyeceğini bilemiyormuş gibi adama bakıyordu öylece. Nihayet silkinerek toparlanmaya çalıştı ve ters ters bakarak "Hayal kurmayı kes!" dedi.

"Hayal kurmak güzeldir. Gerçekleştirmek daha güzeldir. Bunu gerçekleştireceğim!"

Anka yine onunla tartışmanın anlamsız olduğunu hissettiği anlardan birini daha yaşıyordu. Derim Akhan yine bildiğini okuyordu. Tek fark, geçmişte bunu öfkeyle yaparken, bu kez sakinlikle yapıyordu. Ve Anka o anda hissettiği bir gerçeğin daha farkına vardı. Bu sakinliği yalnızca ona karşı kullanıyordu. Adeta kendisini ona karşı eğitmiş gibi... Adeta Anka ne derse desin sakinliğinden hiçbir şey kaybetmeyecekmiş gibi... Adeta Anka'nın karşısında, öfkesini bilinmeyen dehlizlere gömmüş gibi...

Derim'in son sözlerini kale almadığını ispat eden bir tavırla gözlerini kısarak Derim'e baktı. "Bizim evi ne zaman bitirecekler?"

ANKA

Derim pozisyonunu değiştirmek ister gibi rahatsızca yerinde kıpırdandı ve gözlerini etrafta gezdirerek karşılık verdi.

"Ustanın dönüş yapmasını bekliyorlar işte. Bitmemiş adamın işi."

"Derim!" dedi Anka kızgın kısık bir sesle uyaran bir tonla Derim başını hızla çevirip gülümseyerek ona baktı.

"Adım çok güzel çıkıyor senin ağzından." Anka öfkeyle ona bakarken hâlâ gülümsüyordu. "Farklı bir tonla söylüyorsun."

"Kızgın çıktığı için olabilir mi?"

"Bilmem. Sanırım arada kızgın olmadığın zamanlarda da söylersen karşılaştırma yapabilirim." Harika bir fikir bulmuş gibi gözlerini açarak devam etti. "Bunu mutlaka denemeliyiz! Bana kızgın olmadığında çıkacak tonu çok merak ediyorum."

Anka "Pes!" der gibi ona baktı birkaç saniye. Tekrar gözleri kızgınlıkla parlarken başını Derim'e doğru uzatıp tehdit dolu bir tonla "Evi iki gün içinde bitirsinler! Pazartesi evimizde olacağız!" dedi direktif verir gibi.

"Bu imkansız! İnsanlar hafta sonu tatil yapıyorlar. Pazar günü insanları çalıştırmak çok zalimce. Haftaya bakınız."

Anka bıkkınlık dolu derin bir nefes aldı, geri çekilerek sırtını koltuğa yasladı. Derim aldırılmaz bir tavırla cebindeki telefonunu çıkarmış ekrana dokunuyordu. Telefonu kulağına götürdü ve Anka'nın şiddetle karşı koyduğu tatlı bakışlarını genç kadına dikerek, bakışlarına zıt sert bir sesle konuşmaya başladı.

"Baho, evden kahve getir benim bulunduğum yere. Jaques'e söyle makine bulsun, onu da göndersin. Yarım saat içinde burada ol. Kaç saattir doğru düzgün kahve içmedim!"

Konuşması biter bitmez karşı tarafı beklemeden telefonu kapadı ve gülümseyerek baktı Anka'ya.

"İyi bir kahvenin yerini hiçbir şey tutmuyor değil mi?"

Anka ona yabancı bir yaratıkmiş gibi hayretle bakarken, genç kadının yüzünün kızarmasına neden olan, merak ettiği soruyu pat diye sordu.

"Şu yoğurt şakası neydi? Yoğurt aldırmanın nesi şaka olu-

vor?"

Anka gözlerini hızla kırıştıtırıp bakışlarını kaçırarak odanın ilerisindeki üç kişiye çevirdi gözlerini. Umursamazca omuz silerken "Önemli bir şey değil. Saçma sapan bir şakaydı." diye mırıldandı ağzının içinde.

"Nasıl yani? Saçma sapan olduğunu fark ettim ama merak ettim, esprili olan yanı nedir? Ben birine bu şakayı yaptığımda komik olduğunu anlar mı yani?"

Anka hızla bakışlarını adama çevirdi ve "Saçmalama! Öyle bir şey değil." dedi çabucak.

Derim hâlâ anlamaya çalışır gibi genç kadına bakarken üsteledi.

"Birine yoğurt al dediğimde güler mi?"

Anka kendisine hakim olamayarak gülmeye başladı. Anlaşılan o idi ki; Derim sakinleştikçe, Anka'nın sinirleri bozuluyordu. Başını iki yana olumsuzca salladı.

"Hayır gülmez. Böyle bir şeyi yapma sakın."

"Ama sen güldün."

Anka Derim'in inceleyen bakışlarının altında huzursuzca kıpırdandı ve geçiştirir şekilde karşılık verdi.

"Alacağını düşünmemiştim."

"Ama al dedin. İlla sen al dedin."

Anka elini boşlukta sabırsızca salladı ve konuyu kapatmak ister gibi "Aptalca bir şakaydı. Unut gitsin." dedi.

Derim uzun bir süre dikkatli bakışlarla genç kadının telaşa benzer ifadesini izledi ve kendi kendine konuşur gibi alçak bir sesle mırıldandı.

"Eğer seni bu güldürüyorsa, sanırım eve her dönüşümde yoğurt alacağım."

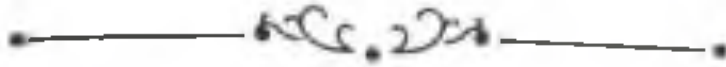
İkisi de uzun süre birbirlerine kilitlenmiş gibi göze göze kaldılar. Anka, bu yeni Derim'le baş etmekte gerçekten zorlanmaya başlamıştı. Geçmişte Derim'in fitilini ateşlemek, minik bir kıvılcıma bakardı ve Anka onun öfkesini ortaya çıkarmakta zorlanmazdı. O öfke kendisinin de adama karşı gardını sağlamlaştırmaya fayda sağlıyordu ve ona karşı kendisini yenilmez kılıyordu. Ama şimdi karşısındaki bu adam,

ANKA

öyle sağlam sinirlere sahip olmuştu ki, Anka onunla nasıl başa çıkacağını henüz bilemiyordu. Ne istediğini, ne hissettiğini açıkça söyleyen, arzularını açıklıkla ortaya koyan ve sarsılmaz tutarlı tavırlarla ilerleyen Derim Akhan, şu an Anka'nın baş edemeyeceği bir donanıma sahip görünüyordu.

Oysa Anka'nın ona güveni yoktu. Derim bir hayal görüyordu ve bu hayal onun düşündüğü gibi gerçekleşmeyecekti. Anka'nın bu hayale zerre inancı yoktu.

14. BÖLÜM

Derim bacağındaki acının an geçtikçe arttığını hissediyordu ancak Anka'yı bırakıp eve dönmeyi aklının ucundan bile geçirmiyordu. Anka'ya belli etmeden masanın altından attığı mesajla Baho'nun kahve ile birlikte yeni malzemeler getirmesini de istemiş, lavaboda tampon ve bandajını yeniden değiştirmişti.

Sağ bacağını ileri doğru uzatmış sanki her şey yolundaymış gibi kolları göğsünde bağlı şekilde oturmaya devam ediyordu. Saat gecenin ikisiydi. Avcı ekibi ile birlikte Ambarlı Limanı'nda mevzilenmişti ve önlerindeki büyük ekranlarda Derim, şu an sessiz sakin olan limanın görüntüsünü izliyordu. Birkaç kamera limana bağlantı veren yolların görüntüsünü aktarıyordu.

Saat ikiyi geçerken limana giren bir araçtan siyahlar içinde biri inmiş ve araç geri dönmüştü. Anka'nın verdiği bilgiyle gelen kişinin Kızıl olduğunu anlamıştı. Yükleme köprüsüne tırmanan kadın karanlıklar içinde kalmıştı. Derim, Anka'dan bilgi almasa, gelen kişinin bir kadın olabileceğini düşünmezdi. Çelik köprüye öyle rahat hareketlerle tırmanmıştı ki sanki hayatını bir sirkte akrobat olarak geçirmiş sanılırdı.

Telefonu çaldığında ekrandaki ismi görünce sıkıntıyla gözlerini kıstı. Bunu geri aramayı unutmuştu. Hiç yapmadığı bir şeyi yapmıştı ve gerçekten unutmuştu. Yerinde doğrulurken birkaç metre ilerideki Anka, bir an için başını çevirip ona baktığında elindeki telefonu geçirircesine kaldırıp konuş-

ANKA

mak için dışarı çıkacağını işaret ederek, bulundukları operasyon odasından dışarı çıktı.

"Patron her şey yolunda mı? Sen dönmeyince ciddi bir durum olduğunu düşündüm."

"Yolunda Ozan. Aradığında meşguldüm atladım sana dönmeyi. Söyle bakalım ne var elinde?"

"Örneği aldım patron. Bende."

Derim bir an düşünceli gözlerle görüşmeyi yaptığı açıklıkta, etrafı taradı. Boş koridor içeriye oranla çok sessizdi.

"Benim sana gelmem zor şu an ama Jan'ı sana göndereceğim şimdi. Elindekini Jan'a ver."

"O zaman senden haber gelene kadar ben bu herifi tutuyorum. Onay verdiğinde tetiği çekerim."

"Evet, konuştuğumuz gibi. Birkaç gün sürebilir. Dikkatli ol."

"Eyvallah."

Derim telefonu kapatır kapatmaz Jan'ın adına dokundu bu sefer. Jan'ın kızgın sesi telefonu açar açmaz kulağının içinde patladı.

"Bana hâlâ o bacağa baktırmadığını söyleme!"

Derim umursamaz bir tonla "Baktırmadım. Başka işlerim var." diye karşılık verdi.

"Derim! Birim'in içindesin! Yirmi dört saat sağlık ekibi var orada. Birilerine bacağını göster ve dikiş atmalarına izin ver. Mikrop kapacak ve daha büyük sorun çıkaracaksın."

"Tamponu yeniledim, o kadar çok kanamıyor. Zamanla iyileşir. Bunu sonra hallederim. Başka bir konu var benim için yapmanı istediğim."

"Söyle!" dedi Jan tatsız bir sesle.

"Ozan'ın yanına gitmen gerekiyor. Örneği almış. Senden başka kimsenin eline geçmesini istemiyorum. Bu çok özel benim için biliyorsun."

"Biliyorum."

"Ozan'ın nerede olduğunu biliyorsun. Ona git ve elindeki al. Yarın sabah incelemeye göndereceğim. Vakit kaybetmek istemiyorum."

Jan derin sikkın bir nefes aldı. "Tamam, ben hallederim

onu. Şimdi çıkıyorum... Ama Derim, lütfen bacağını sağlık ekibinden birine göster hemen."

"Tamam. Sıkıntı yok."

Derim, Jan'ın ısrarlarını kestirip atarak telefonu kapadı ve o katta bulunan lavabolara ilerlerdi. Bacağı şiddetle zonkluyordu ancak buna rağmen Jan'ın uyarılarını dikkate almayı düşünmüyordu. Sadece dinlenmeye ihtiyacı vardı. Neredeyse kırk sekiz saattir uyumamıştı ve dinlendiğinde bu acının geçeceğine emindi.

Alin, Ambarlı Limanı'ndaki yükleme köprüsünün üzerinde pusuya yatmıştı. Bulunduğu yükseklikte sahip olduğu görüş açısı, hem teslimatın yapılacağı noktaya hem de limanın hatırı sayılır bir bölümüne hakimdi. Kolunun altında, gözünü dürbününe dayadığı Bora 12 Sniper tüfeği ile dikkatle etrafı izliyordu. Baştan aşağı siyahlara bürünmüştü ve gür kızıl saçlarını da toplayarak yalnızca gözlerini açıkta bırakan siyah bir kar maskesinin altına gizlemişti.

Saat sabaha karşı iki buçuktu ve aralık ayının, gece birkaç derece daha düşen soğuşunu üzerindeki kalın giysilere rağmen tüm bedeninde hissediyordu. Bununla birlikte bu soğuktan etkilenmiyormuş gibi o anda içinde bulunduğu duruma odaklanmıştı. Bugün, son dört aydır içinde bulunduğu boktan durumun son bulacağı gündü. Özgürlüğüne saatler kalmıştı ve günlerdir üzerinde çalıştığı planın aksamaması için elinden geleni yapacaktı.

Buluşmaya yarım saat vardı ve beklerken düşünceleri kafasının içinde oradan oraya savruluyordu. Son beş sene de gözünün önünden gitmeyen sahne, yine hızla zihninden geçti. Malta'da o boktan gecede; Anka'yı kurtarmak üzere bulundukları otelin çatı katından sarktıklarında, pencereleri kırıp içeri girmeden sadece saliseler önce, kalbine dayadığı silahın tetiğini çeken kardeşinin görüntüsü, hiçbir zaman silinmemişti zihninden. Hissettiği o acıyı, hayatının sonuna

ANKA

kadar unutabileceğini sanmıyordu.

Dünya sanki büyük bir nükleer bombayla yok olmuş ve koca gezegende kendisini bir başına kalakalmış hissetmişti. Anka ona ailesinden kalan tek kişiydi ve annelerinin rahmini bile aynı anda paylaştığı kardeşiyle hiçbir zaman ayrı düşmemişti. Çocukken kurtuldukları o yangın gecesinde bile o kadar korkmamıştı çünkü yine birbirlerinin kollarındaydılar. Hayatlarının sonuna kadar da hep öyle kalacaklarını düşünmüştü. Ta ki o lanet geceye kadar...

O gece ve ertesi gün, hayatının en acı verici uzun anlarını yaşamıştı. Anka gözlerini açana kadar onu kaybedebileceği korkusu içinde yok olmamıştı. Hayatı boyunca öylesi bir korku yaşadığını da hatırlamıyordu. Üstelik görevi gereği yüksek riskli operasyonlarda aktif rol aldığı zamanlarda bile yaşamamıştı o hissi.

Aylardır kendisini yapayalnız hissediyordu. Bu göreve kendi gönüllü olmuştu fakat bunun bu kadar zor olabileceğini düşünmemişti. Aktif olarak göreve başladığından beri çok kereler farklı kimliklere bürünmüştü ve hiçbirisi onu zorlamamıştı. Zira bu görevler en fazla birkaç hafta sürerdi ve bu zaman tolere edilebilir nitelikteydi. Ancak bu kez, çok uzun zamandır başka bir kişilikle yaşıyordu ve insanın kendi dışında biri olmaya çalışması kadar güç bir şeyin daha var olabileceğini sanmıyordu artık.

İnsanın benliğinin derinliklerinde var olan asıl kimliği belki belli bir süre bastırılabilirdi fakat bu ne kadar sürdürülebilirdi ki? Adeta ruhu ele geçirilmiş gibiydi. İçindeki neşeli kadını derinlere gömmüş, sert, umursamaz ve acımasız bir kadın çıkarmıştı ortaya.

Anka'nın gerçek kişiliğini göstermeden bir başkası gibi yaşadığı o altı aylık süreçte, neler hissettiğini artık çok iyi anlıyordu. Kim bilir kendisine kötü davranıldığı anlarda karşı koymamak ve biçare biriymiş gibi davranmak ona nasıl da zor gelmişti. Sırf Selin'i korumak uğruna, ona uygun davranış sergilerken; içindeki vahşi Anka'yı nasıl bastırmaya çalışmış, nasıl sessiz kalabilmişti?

Aylardır Anka'nın neler yaşamış olduğunu çok daha iyi anlamıştı. Yaptığının büyük aptallık olduğunu çok iyi biliyordu ama yine de kendisini durduramamıştı. Onunla eşitlenmek için onun yaşadıklarını yaşamak ve onu anlamak istemişti. Bugün onu çok iyi anlasa da eşitlenmediklerini görebiliyordu. Hiçbir zaman eşitlenmeyeceklerdi, bunu da hoşnutsuzlukla kabul ediyordu. Kendisi istediği an çıkabilirdi ancak Anka, sabırla onların kendisini bulmalarını beklemişti. Şimdi geriye dönüp bakınca; kendi iradesi dışında onu Kenevir Ethem'in yanında tutmaya kalksalar mı muhtemelen Anka kadar sabırlı olamazdı.

Aynı şartlarda olmadıklarını çok iyi biliyordu ve kardeşini daha erken bulamadığı için kendisine verdiği ceza da; yine onun isteği üzerine bugün son buluyordu. O, ne zaman Anka'nın ihtiyacı olsa ona elini uzatmıştı. Bunu annelerinin karnında bile başarabilmişti. Kardeşinin şimdi ona yeniden ihtiyacı vardı ve bu kez geç olmadan onun yanında olacaktı. Hiçbir şey buna engel olamazdı, olmayacaktı. Elini uzatmakta bir kez geç kalmıştı ve ikisi de çok acı çekmişlerdi, tekrar aynı şeye izin vermeyecekti.

Bu geceki teslimat bilgilerini Avcı'ya geçtiğinde iki yönlü plan yapmak zorunda kalmıştı. Birim bu geceki teslimata baskın düzenleyip herkesi toplarken, kendisinin gerçek kimliğinin de ortaya çıkmaması için başka bir plan yapması gerekmişti. Bunu da Kenevir Ethem'le yaptığı iş birliği ile planlamıştı. Ne olursa olsun, onun ya da adamlarının bir tekinin bile; Alin'in içeri girmeyi başarmış bir ajan olduğunu bilmemesi gerekiyordu. Dünya küçüktü ve ileriki yıllarda onlardan birine denk gelmeyeceğinin garantisi yoktu. O sahada çalışan bir ajandı ve kimliğini gizli tutmak zorundaydı.

Kalın deri ceketin cebindeki telefonu, çaldığını belirtir şekilde titrediğinde kulağındaki kulaklığına dokundu.

"Her şey yolunda mı Kızılım?" diyen Ethem'in yılışık sesini duyduğunda, adamın görmediğine sevinerek yüzünü tiksintiyle buruşturdu ve ona karşı kullandığı her zamanki soğuk ses tonuyla "Yolunda. Ortalık sakin." dedi.

ANKA

"Tuz Ziya oraya geldiğinde senden haber bekliyorum."

"Dakikse on dakika sonra burada olur."

"Dakik olacağına eminim."

"Umarım."

Alin, konuşacak başka bir şey olmadığını belirtir gibi kestirip atmıştı. Ona karşı takındığı bu tavır, en baştan ben gerekli gördüğü yaklaşım şekliydi. Gerçi adamın yanına girdikten bir ay sonra keşfettiği ve ona iç rahatlığı yaşatan gerçek nedeniyle daha fazlasının olamayacağını da anlamıştı ancak yine de; adamın bedeninde dolaşan elleri tiksintmesine engel olmuyordu.

Sırnaşık bir kişiliğe sahip olan adam, bir dereceye kadar kendisine yaklaşıyordu fakat soğuk tavrı ve çizdiği sert sınırlar daha fazla ileri gitmesini engelliyordu. Yine de sınırları geçenler için ne kadar tehlikeli olduğunu göstermekten çekinmemişti. Ethem buna bizzat şahit olmuştu. Kızıl'ın istemediği bir şeye zorlanması kimse için iyi olmayacaktı. Tıpkı Kızıl'ın adamın yanına girdiğinin ertesi haftası, adamlarından birinin bir gece kızın odasına girip ona saldırmaya kalktığında başına gelen gibi.

Kızıl izin vermediği sürece ona dokunmaları mümkün değildi. Yatağın dibinde yatan cansız beden bunu ispatlamıştı onlara. Kızıl, olağanüstü bir güzelliğe sahipti ancak gözünü kırpmadan adam öldürmesi, büründüğü o donukluk ve ona istemediği şekilde dokunan adamın yerde yatan cesedi, bu güzelliğin herkese açık olmadığını çok net göstermişti. Kızıl, kantarın topuzunu kaçırmamak için arada Ethem'in kendisine dokunmasına ses çıkarmıyordu. Adamın kendi adamlarına üstünlüğünü kanıtlamaya ihtiyacı vardı ve bakışlarındaki uyarı kıza onu terslememesini tembihliyordu.

Kızıl, adamın güvenini kazanabilmek için yalnızca ona izin vermişti. Bundan nefret etse de; tiksintisini zorlukla gizleyerek, arada adamın kalçalarını ya da göğüslerini ellemesine izin vermişti. Zaten adamın yapabildiği tek şey de buydu ve Alin açısından bu da bir lütuftu. Ülkedeki uyuşturucu pazarını elinde tutan Kenevir Ethem'in, aletinin işlevsel olma-

dığı kimin aklına gelirdi ki? Kimse düşünemezdi böylesi bir gerçeği.

Kenevir Ethem'in, Kızıl'a güvenmesi aslında kısmen bu vüzdendi. Çok sık olmamakla birlikte sırf etrafta dedikodu dolaşmaması için birkaç kadınla zaman zaman ortalarda dolaşmış ve başarısız geceler geçirmişti. Ancak tedbirlerini almıştı ve o kadınların ortadan kaldırılması zor olmamıştı onun için. Şimdi Kızıl'la arasında bir ilişki olduğu düşünülüyordu ve kızın ağzının sıklığı Ethem'i ona hayran bırakmıştı.

Kız kendisinden bile manyaktı. Çok nadir gülüyordu. Sertti, ağzı bozuktu, kimseyi umursamıyordu. Öldürülmesi gereken birini itiraz etmeden ve gözünü kırpmadan indiriyordu. Ethem'in arayıp da bulamayacağı tüm özellikler kızda mevcuttu ve en güzel yanı da, yanından ayırmadığı bu afetin, sevgilisi olduğunu düşünmeleri idi. Üstelik kızın kendisine anlattığı; geçmişte tecavüze uğradığı ve erkeklerden nefret ettiği hikayesine de inanmıştı. Karşılıklı alışveriş ikisi için de çok verimli geçiyordu.

Ethem'in egosu şiştikçe, Kızıl'a olan güveni de büyümüştü. Kızıl bu güveni kullanmakta gecikmemişti. Adamın, istedikleri listeyi nerede tuttuğunu da bu güven sayesinde öğrenmişti. Zaman zaman kafa dinlemek adına ortadan kaybolan adamın şehir dışında bulunan küçük dağ evini de, bu güven sayesinde keşfetmişti. Evi bilen tek kişi Ethem'in tüm parasal işlemlerini takip eden ve diğer programlarını yapan adamı Cenker'di. Alin'in aradığı liste; bu dağ evinde Ethem'in vattığı yatağın altındaki parkelerin altına özel olarak yaptırılmış gömme kasanın içindeki notebookta saklanmıştı. Alin'in bu kasayı keşfetmesi, tamamen tesadüfi olmuştu ancak kasanın şifresini özenli çalışarak ele geçirmişti.

Şimdi istenen liste cebindeki flashbellekte idi ve bu gecenin sonunda güvenli ellere geçecek, ardından uyuşturucu işine ön ayak olan tüm pislikler yakayı ele vereceklerdi.

Tüfeğinin dürbününden dikkatle etrafı gözlerken limanda belli aralıklarla üst üste dizilmiş yüzlerce konteynerin aralarında bir yerlerde Avcı ve ekibinin olduğunu biliyordu.

ANKA

Uzun zamandan beri ilk kez kendisini güvende hissediyordu. Ve bu duygunun nasıl haz verici bir mutluluk olduğunu daha iyi anlıyordu.

Saat tam üçte limanın büyük girişinden içeriye, iki lüks minibüs peş peşe girdi. L şeklindeki alanın en ucuna doğru düşük hızla ilerliyorlardı. Alin araçların Tuz Ziya'ya ait olduklarını biliyordu. Ethem'in araçları limana ulaşımı sağlayan otoyolun kenarında hareket için ondan onay bekliyordu. İki araç da o sabah limana ulaşan OceanLink Gemisi'nin önündeki alanda durduğunda, kapılar açıldı ve tıpkı bekledikleri gibi Tuz Ziya ile birlikte sekiz adam dışarı çıktı. Alin hepsinin silahlı olduklarına emindi. Elini cebine uzatarak telefonu hafifçe dışarı çekti ve kayıtlı olan tek numarayı tuşladı.

"Geldiler."

"On dakika beklesinler o zaman."

Ethem'in kendinden emin sesi Alin'in yine yüzünü buruşturarak "tabii tabii" der gibi başını sallamasına neden oldu. Cevap vermeden hatta bekledi. Bu daha önce konuştukları bir tedbirdi. Görüşme sonlanana kadar tıpkı onun gibi Ethem'in de kulağında takılı olan kulaklıkla açık hatta iletişimde olacaklardı. Kızıl'ın yükleme köprüsünde konuşlanması sadece tedbirdi. Herhangi bir aksilikte Kızıl, Ethem'i uyarmaktı.

On dakika boyunca; Ethem'in üç aracı limana girip Tuz Ziya'nın araçlarının karşısında durana kadar, Kızıl yalnızca adamın nefesini dinlemek zorunda kaldı.

Bulunduğu mesafe yaklaşık üç yüz metre uzaktaydı ancak açık hat konuşulan her şeyi duymasını sağlıyordu.

"Ethem?"

"Ziyacım... Nasılsın?"

"Şu işi bir an evvel halledip gidersek, daha iyi olacağım."

"Bu kadar tırsmana gerek yok Ziyacım. Her şey kontrolüm altında."

Ethem'in kendine güvenli sesi Kızıl'ın sinirini bozsa da adamın söylediklerinde ciddi olduğunu biliyordu. Liman giriş kontrollerini doğrudan geçmişlerdi. Onları durduracak herhangi bir güvenlik kontrolü olmamıştı ve limanın bu ge-

ceki sessizliği yukarıdan birilerinin yardımıyla olmuştu. Bu geceki operasyonun amacı da, o yukarıdakilerin kim olduğunu bulmaktı.

Kızıl dürbünden Ethem'in adamlarına başıyla işaret verdiğini gördü ve aynı anda Ethem'le birlikte üç araçla gelen on iki adamdan ikisi, geminin gövdesinde bulunan dar çelik merdivenlere doğru hareketlendi. On beş dakika sonra adamların elinde büyükçe ikişer çantayla aynı merdivenlerden indiğini gördü. Bu süreçte Ethem ve Ziya sohbet adı altında saçma sapan birkaç laf etmişlerdi. Çantalar Ethem'in ayaklarının dibine bırakıldığında, bu kez Tuz Ziya kendi adamlarına işaret etti. İki adam ellerindeki siyah çantaları Ziya'nın ayaklarının dibine bıraktılar.

"Bir görelim bakalım yeşillerimizi." diyen Ethem'e karşılık olarak Ziya başıyla adamlarına işaret etti ve çantalar Ethem'e doğru çevrilerek açıldı. Ethem gördüklerinden memnun başını salladığında ayaklarının dibindeki çantaları ayağının ucuyla şöyle bir itince, adamları çantaları Ziya'nın adamlarına uzattılar ve aynı anda para çantalarını aldılar.

"Güzel alışverişti." dedi Ethem.

"Öyle olduğunu umuyorum. Fark ettiysen malı kontrol etmedim umarım hayal kırıklığına uğramam."

"Bana güvenmeyen benimle iş yapmasın Ziya!"

Ethem bu sorgulamadan hoşlanmadığını sert bir sesle belirtmişti. Yaptığı işi öylesine önemsiyordu ki ondan kuşku duyulmasına dahi tahammül edemiyordu.

"Seninle iş yapmamın tek nedeni bu zaten. Malı kontrol etme gereği duymuyorum ve bunun aynen bu şekilde devam etmesini istiyorum."

Her iki tarafın çantaları, adamlar tarafından araçlara konulduğunda, iki adam ileriye doğru birkaç adım atıp ellerini birbirlerine uzattılar.

İki el tokalaşmak için birleştiği anda koptu kıyamet...

Ethem'in kulağının içinde Kızıl'ın "Baskın var!" diye bağırın sesine, limana giren resmi araçlar ve onlara uzak mesafeden "Teslim olun! Herkes silahlarını yere atsın!" diye bağı-

ANKA

ran sesler eşlik etmeye başladı. Ve tıpkı tahmin edildiği gibi kimse bu uyarıları ciddiye almadığı için çatışma başladı.

Kızıl, bulunduğu yerden peş peşe tetiğe dokunarak Ziya'nın iki adamını indirdi ancak herkes bir anda etrafa dağılıp konteynerlerin arkasına saklanıp ateş etmeye devam edince, adamlar görüş açısından çıkmış oldu. Buna rağmen yerinde kalarak etrafı taramaya başladı ve burunlarını dışarı çıkaran Ethem'in iki adamını indirdi.

"Kızıl! Çıkar bizi buradan!"

Ethem alanın en ucunda bulunan konteynerlerin arasına saklanmıştı ve telaşlı bir sesle konuşmuştu. Limana giriş çıkışı sağlayan ve konteynerleri çevreleyen iki yol resmi araçlarla kapanmıştı ve silahlar hiç susmadan ateş ediyordu. Çatışma başladığı anda iki kişi öndeki bir aracı çalıştırarak kaçmaya yeltenmişti ancak açılan ateş sonucu araç yol üzerindeki konteynerlerden birine çarparak durmuştu. İçindekilerin öldüğü belliydi.

"Ethem, sık dişini aşağı geliyorum. B planına geçiyoruz... Piç sattı bizi."

"Ziya mı yaptı bunu?" Ethem'in şaşkın sesi kulağında patladığında Kızıl duraksamadan sinirli bir sesle karşılık verdi. "Başka kim olabilir? Bizim adamlar cesaret edemez. Polisle anlaşmış olmalı. Sana söylemiştim, polis bu piçin peşine düşmüş diye."

"Eğer bulursan indir onu Kızıl. Ziya'yı öldür!"

"Aşağı iniyorum. Buradan çıkmamız lazım. Her yer sarıldı. Sana söylediğim gibi baştaki ikinci sırada, bin iki yüz on altı nolu konteynere ulaşmaya çalış. Oraya geleceğim. Eğer Ziya'yı görürsem büyük bir zevkle geberteceğim onu."

Kızıl elindeki tüfeği çelik konstrüksiyon olan köprüden aşağı attı ve tüfeğin suya düşerken çıkardığı sesi duydu. Bu tüfeği sevmişti. Hem de çok sevmişti ancak şimdi onu bırakmak zorundaydı. Kaçış planına odaklanması gerekiyordu. Hızla hareket ederek kendisini bir alttaki demirlerin üzerine sarkıttı. Öylesine çabuk hareket ediyordu ki tıpkı bir akrobat gibi önce elleriyle demir çerçeveyi kavırıyor, bedenini aşağı

sarkıtıyor ve ayakları bir alttaki çerçeveye değdiğinde hedefini eğiyor ve yine ayaklarının altındaki çerçeveleri elleriyle kavriyordu.

Köprünün üstünden zemine inmesi bir dakikayı bulmamıştı. Belindeki silahı sağ eliyle kavrayarak karşısına çıkan bir kişiyi daha vurdu ve elli metrelik açıklığı koşarak geçip kenardaki ilk konteynerlerin arasına daldı. Konteynerlerin dizilimi tıpkı bir labirent gibiydi. Kulağındaki telefonda kurtulması gerekiyordu. Planın ilk aşamasını hayata geçirmek için ceketinin cebindeki telefonu çıkararak yere koydu. Aniden ayağını kaldırarak topuğu ile telefonu ezdi ve bunu yaparken "Ahh!" diye bir nida çıktı dudaklarından.

"Kızıl?" dedi Ethem endişeli bir sesle.

"Seni piç kurusu!" diye tısladı Kızıl ve yeniden telefonu ezdi. "Ziya sattı değil mi bizi?" dedi öfkeli bir sesle ve hemen ardından yine bir darbe ve tekrar bir nida yükseldi. Birkaç saniye bekleyerek kulağından bir ses gelip gelmediğini kontrol etti. Hat kesilmişti.

"Nihayet." dedi rahatlamış bir tonla. Sinirli bir hareketle kulağındaki kulaklığı da çıkararak yere attı. Hızlı hareketlerle ceketinin fermuarını açtı ve iç cebinden başka bir telefon çıkardı. Seraserilerin onun için Ethem'in evinin önündeki çöp konteynerinin altına koyduğu bu telefonu, evden çıkmadan evvel zorlukla alabilmişti. Onunla birlikte çıkardığı küçük bluetooth kulaklığı kulağının içine yerleştirdi. Etraftan hiç durmadan silah sesleri ve bağırışlar geliyordu. Avcı ve ekibinin diğerlerini halledeceğini çok iyi biliyordu ve planın kalan kısmına geçiş yapmaya hazırlandı. Telefonda kayıtlı olan yine tek numarayı tuşladı ve hemen ceketinin iç cebine atarak fermuarı yukarı çekti.

"Kızıl?"

Alin'in yüzünde öylesine bir gülümseme belirdi ki, maskenin altında yalnızca gözleri görünse de bu gülümseyişin büyüklüğü ısıltı ısıltı parlayan gözlerden anlaşıyordu.

"Gecem... Sesini duymak çok güzel."

"Bir de bana sor." dedi Anka keyifli bir tonla. Ardından

ANKA

hemen ciddileşerek devam etti. "Yolu senin için açacağım Talimatlarımı takip et."

"Etraf karanlık ve ben kendimi Gece'ye teslim ettim." dedi Kızıl eğlendiği belli imalı bir karşılıkla. "Sana emanetim artık. Çıkar beni buradan."

Anka, Kızıl'ın sesini duyduğunda kardeşini yanındaymış gibi hissetti ve yüzünde müthiş bir gülümseme belirdi. Derim oturduğu yerden genç kadının yüzünü görebiliyordu ve tekrar, onun gülümsemesinin dünyadaki nadide şeylerden biri olduğunu düşündü.

Aykut'un yönettiği iki dronedan gelen canlı görüntüler Anka'nın şu an limandaki çatışmaya anında müdahale edebilmesini ve ekibi yönlendirmesini sağlıyordu. Dronelara sahip olduğu termal özellik limanın karanlık kalan kısımlarda da hakimiyet kurabilmelerini sağlıyordu. Derim onların hayranlık uyandırıcı bir uyumla çalıştıklarını kendisine itiraf etmek zorunda kaldı.

Anka'nın başına takılı kulaklığın mikrofonu dudaklarının birkaç santim ötesindeydi. Elinin biri belindeydi ve diğer elinde tuttuğu kalem, hissettiği heyecanı belli eden bir telaşla sürekli çeviriyordu. Gözleri önündeki ekranlardan ayrılmıyordu ve başı sürekli ekranlar arasında gidip geldiği için bir sağa bir sola çevriliyordu.

"Avcı, Kızıl'ın çıkışı için harekete geçiyoruz. Ben Kızıl'ın önünü açarken, Cansu sizi yönlendirecek. Aykut, Dorne1'i Kızıl'ın çıkışına yönlendir!"

"Tamam." diyen Avcı'nın sesine silah sesleri karıştı. Konteynerlerin arasında Anka'nın yönlendirmesiyle ilerlemişlerdi ve tabii bu arada önlerine çıkanları da vurmuşlardı. Hem Ethem'in hem de Ziya'nın toplam yirmi adamından on ikisi indirilmişti ancak ne Ziya'ya ne de Ethem'e ulaşamamışlardı henüz.

"Kızıl! Başlıyoruz." dedi Anka, gözlerini ekranlardan

ayırmadan. "Bulunduğun konteynerin soluna doğru, uca yönel... Bekle... Üç dediğimde karşıya geç... Bekle... Bekle... Bir... İki... Üç! Şimdi! Aradaki yolu takip et... Soluna dön! Diğer aralığa kadar ilerle. Bekle! Sağ tarafından biri çıkacak. Bizimkilerden değil." Yalnızca birkaç saniye sonra kulağının içinde silah sesleri yankılandı. "Tamam. İyi gidiyorsun. Sana koş dediğim anda karşıya koş ve aradaki hatta kal."

Anka gözleri hiç durmadan ekranlar arasında dolaşırken Alin'i, ulaşması gereken Bin iki yüz on altı nolu konteynere kadar talimatlarla yönlendirdi. Derim çabışmayı yakından izleyebilmek için Anka'nın yanına gelmiş, ayakta dikilerek tıpkı genç kadının yaptığı gibi gözlerini ekranlardan ayırmıyordu. Sol taraflarındaki masada bulunan Aykut dedikleri delikanlı, önündeki iki kontrol kumandasını öylesine kendine güvenli yönetiyordu ki Derim hayretle baktı ona. Kumandalar sanki bedeninin bir uzvuymuş gibi rahattı tavrı.

Derim bunun bu derece heyecanlı olabileceğini düşünemezdi. Operasyonu canlı izliyordu ve Avcı'nın ekibinin disiplinli taktiksel ilerleyişini hayranlıkla seyrediyordu.

Sağındaki Cansu, oturduğu masada hem önündeki ekranlardan hem de duvarda asılı ekranlardaki görüntüleri hızla takip edip Avcı'yı yönlendiriyordu. Öyle profesyonel bir tavrı vardı ki, ne durgun ses tonu heyecanını belli ediyordu, ne de tavırlarında en ufak bir telaş vardı. Cansu çaprazındaki masada oturan Esra'ya, gözlerini ekrandan ayırmadan seslendi.

"Esra, Baturalp'i senin kanala al. Görüntüyü tam seçemiyorum ama Tuz Ziya ona daha yakın. Oradaki adamın Tuz Ziya olup olmadığını teyit edin."

Esra başını onaylarcasına salladı ve parmakları önündeki klavyede uçuşurcasına dolaştı. Seslerin birbirine karışmaması için üçe bölünen ekibi aralarında farklı kanallarda paylaşarak yönlendiriyorlardı. Esra, şimdi Baturalp'le iletişimdeydi ve Derim bu ekibin L şeklindeki alanın en ucuna hareket ettiğini fark etti. Limanın en ucunda, denize yakın tarafta birkaç konteynerin arkasında üç kişi oldukları belli adamlar onlara

ANKA

ateş etmeye devam ediyordu.

Esra'nın kendine hakim bir sesle "Baturalp, ileri çıkmayın, onlara açık alanda ulaşmaya çalışmanız çok riskli. Teknedeki ekibi yönlendireceğim. Deniz tarafı açıktır," dediğini duydu.

Anka, Kızıl'ı istediği noktaya getirdiğinde "Bin iki yüz on altının önündesin. Ethem konteynerin diğer tarafında. Buradan sonrası sende. Hattı kapamıyorum. İhtiyacın olursa buradayım." dedi ve sessizliğe gömülerek yalnızca Alin'in sesini dinlemeye başladı.

Yanındaki Derim bakışlarını bu kez ekrandaki diğer görüntüye kaydırды. Anka'nın yönlendirdiği kardeşi, önünde durduğu konteynerin arkasına usulca sokuldu. Anka'nın onun konuştuklarını dinlediğini biliyordu ve merakına yenilerek kızın başındaki kulaklığa uzandı. Anka başına uzanan elle dakikalardır kendisini kaybettiği andan sıçrayarak çıktı ve sorarcasına Derim'e baktı. Kaşları çatılmıştı. Derim başındaki kulaklığı çıkararak bir ucunu kendi kulağına dayadı ve gözlerini açarak omuzlarını silkti.

"Merak ediyorum!"

Anka gözlerini devirdi, uzanarak sert bir hareketle Derim'in elindeki kulaklığı aldı ve başına yeniden yerleştirirken önündeki masanın üzerinde başka bir kulaklığı ters ters bakarak Derim'e uzattı. Derim kulaklığı başına geçirdikten sonra eliyle mikrofonu kapatarak alçak sesle sordu.

"Neden çıkışa yöneltmedin de, çatışmanın ortasına soktun onu?" dedi meraklı bir ifadeyle.

Anka tıpkı onun gibi eliyle mikrofonu kapatıp bakışlarını ekrandan ayırmadan karşılık verdi.

"Kimliğinin ortaya çıkmaması lazım. Ethem'i oradan çıkarıp, kurtarırsa ondan şüphe etmezler."

"Adamı kurtaracaktınız madem, o zaman ne diye operasyon yaptınız?" diye soran Derim'e onaylamaz bakışlarla bakarken başını hayıflanırcasına iki yana salladı.

O sırada her ikisi de Alin'in sesini duydular.

"Ethem?" diyen genç kadının sesi alçaktı ve ucuna sindiği konteynerin köşesinden başını uzatıp elinde silahla etrafı ko-

laçan eden adama seslenmiş, kendini belli etmişti.

"Kızıl?" diyen sesi duydular bu sefer. Adamın sesi rahatlamış gibi çıkmıştı." Telefonu neden kapadın?" diye sordu Ethem bu kez sert bir sesle.

"Kapamadım. Ziya'nın adamlarından biriyle karşılaştım. İtişmede kırıldı."

Alin umursamaz bir sesle kestirip atarcasına açıklama yaparken, hızla hareket edip adamın yanından geçti ve konteynerin diğer başına yöneldi.

"B planını iyi ki akıl ettik. Yoksa buradan çıkamazdık. Şimdi yardım et şu konteyneri açalım ve hemen toz olalım buradan."

"Ziya'yı gördün mü?"

"Hayır, zor geldim buraya kadar. İki polis öldürmek zorunda kaldım. Buradan çıkmak zorundayız. Asla yakalanmam!"

Derim, Anka ile birlikte; iki kişinin bir konteynerin başına geldiğini ve kapağını açmaya çalışmasını izliyordu. Aralanan kapıdan biri hızla içeri girerken dışarıdaki diğeri, kapıyı ardına kadar açmaya devam ediyordu. Yalnızca bir dakika sonra Derim'in kulaklarını güçlü bir motor sesi doldurdu. Sorarcasına Anka'ya baktı ancak kız başını ona çevirmemişti ve gözlerini ekranlardan ayırmıyordu.

Anka önündeki masanın üzerinde duran uzun panelde bir düğmeye bastı ve "Avcı, Kızıl motora ulaştı. Vurmak için hazır ol!" dedi sert bir sesle.

"Pozisyon alıyorum!" diyen Avcı'nın sesini duydu Derim. Anka'nın başındaki kulaklığın eşi olan, kulaklığındaki sesten kanal değiştirdiğini o an anlamıştı. Özel ekipten birinin alanın ortasındaki bir konteynerin üzerine çıktığını gördü.

Aynı anda kapısı açılan konteynerin içinden bir motor çıktı ve Ethem'in önünde duran Kızıl'ın adama kendi başındaki kaskın benzeri bir başka kask uzattığını fark etti. Başına kaskı geçiren adam yalnızca bir dakika içinde kızın arkasında motora yerleşmiş, kollarını kızın beline sarmıştı.

"Harikasın Kızılım!" dediğini duydular adamın. Anka

memnuniyetsiz bir yüz ifadesiyle suratını buruşturdu. Adamın kardeşine hitap şeklinden hoşlanmadığı belliydi.

“Sıkı tutun Ethem, buradan çıkıyoruz.” diye bağırarak Alin’in sesi, köklediği motorun sesine karıştı. Motor, içinden çıktığı konteynerin önünde öyle hızla döndü ki; arka lastiğinden çıkan ateş, gece karanlığında dahi ekranda parlamıştı. Ve sonra süratle hareket eden motor, konteynerler arasında ilerlemeye başladı.

Aynı anda Avcı, üzerine çıktığı konteynerlerin üzerinde hızla koşarak ilerliyordu. Derim, konteynerler arasındaki boşlukları atlayarak geçen adamın bir an uçabileceğini bile düşündü. Hızını hiç kesmeden öyle süratli koşuyordu ki, en uçtaki konteynere motordan önce varmaya çalıştığını anladı. Ve tıpkı tahmin ettiği gibi oldu. Konteynerler arasında bazen zikzak çizerek, bazen dümdüz ilerleyerek giden motor nihayet açık alana bağlanan en uca varmıştı. Limandan çıktıktan sonra bağlanacağı yola kavuşmak için son sürat gidiyordu. Oraya ulaştığında onu durdurabilecek hiçbir şey kalmayacaktı.

Avcı aniden durarak üzerinde bulunduğu konteynerde bir dizini yere dayayarak belindeki silahı çıkardı ve dikkatle nişan aldı. Motor hızla üzerindeki konteynerin yanından geçip ilerideki açıklığa çıktığında, tetiğe peş peşe bastı ve Kızıl’ın arkasındaki Ethem’in kollarının gevşeyerek motordan düştüğünü gördü.

Tam her şeyin istedikleri gibi gittiğini düşündükleri anda sağ taraftan açılan ateşle, Kızıl’ın üzerinde gittiği motor aniden devrildi ve kızın yuvarlanarak yere düştüğünü gördüler.

“Alin!” diye bağırdı Anka korku dolu bir telaşla.

Kızıl birkaç tur yuvarlanmasının ardından üst üste dizilmiş yük kasalarına çarparak durdu ve hızla toparlanarak kasaların arkasına saklandı. Neyse ki başındaki kask çıkmamıştı ve çarpma anında kafasını koruyabilmişti.

“Sağ taraftan ateş açıldı!” diye bağırdı Anka ve Avcı’nın üzerinde durduğu konteynerden aşağı atlayarak sağa yönelmesi sadece birkaç saniye sürdü. Peş peşe birkaç el silah sesi duyuldu ve Avcı “Ziya’nın adamı! Piç kurusu!” dedi hırsla.

Planları alt üst olmuştu.

"Gece!" diyen Alin'in sesi duyuldu.

"İyi misin Kızıl?" diye sordu Anka endişeyle.

"Ben iyiyim, motorun lastiğine isabet etti sanırım. Şu an Ethem'le aramızda elli metre var ve bana onu kurtarmam için işaret ediyor. Yaralı..."

Anka sinirle ellerini saçlarından geçirdi. Yüzüne düşen birkaç tutamı kulağının arkasına sıkıştırdı. "Avcı durumun ne?" diye sordu.

"Ethem'in bir adamı var ilerideki yüklerin arkasında. Kızıl'ı bizim çıkardığımızı görmemeleri lazım. Henüz indiremedim, iyi gizlenmiş. Yakınlarda bizden biri var mı?"

"Limanın ucundalar. Üç kişi var çatıştıkları. Diğer ekip konteynerlerin arasındaki iki kişinin peşinde. Deniz tarafından yardım geliyor ama beş dakika sürer. Sıkıştıklarını anlarsa çatışmayı bırakabilirler de."

"Teslim olurlarsa vuramayız. Vuramazsak onların gözlerinin önünde Kızıl'ı alamayız. Hapiste olup olmadığını mutlaka sorgularlar."

"Motor pert oldu." dedi Anka, Avcı'ya durumu bildirir gibi tatsız bir sesle. Birkaç saniye düşünüyormuş gibi sessiz kaldı ve dikkate ekranları izledi. Aniden karar vermiş gibi hızlı hızlı konuşmaya başladı. "Kızıl! Başka çare yok. Koşarak oradan çıkman gerekiyor. Ethem'i bırakmak zorundasın. Avcı diğerini oyalarken Ethem'in yanına ulaş. Adam yaralı. Taşınan olanaksız. İki polis vurduğunu, yakalanmak istemediğini söyle. Sen tetikçisin! Serbest çalışıyorsun ve Ethem'le işin bitti. Onunla birlikte yakalanmanı beklemesi aptallık olur."

"Koşarak nasıl çıkacağım? Anayola çıkıp taksi mi çevireceğim? Bu herifler geride birilerini bırakmışlardır. Neler olup bittiğini takip ederler mutlaka."

Alin'in isyan dolu sesini Cansu'nun sesi takip etti.

"Haklı." dedi Cansu düz bir sesle ve eliyle duvardaki bir ekranı gösterdi. Limana yakın anayolun kenarında bir araç bekliyordu. "Uzun zamandır orada bekliyor. Dikkatimi çek-

ANKA

ti. Plakayı kontrol ettim. Ziya'nın adamlarına ait."

Konuşmaları dinleyen Derim kolundaki saate baktı kaşlarını çattı. Bakışları düşünceli şekilde önce ekranlara kalktı sonra yeniden saatine baktı. Ardından cebindeki telefona uzandı ve ekranda Jan'ın adına dokundu.

"Neredesin?"

"İstediyini aldım dönüş yolundayım."

Derim duyduğu sesle kaşlarını çattı. "Motorda mısın sen? Arabayla gitmedin mi?"

"Motor daha hızlı. Hem ne zamandır kullanamıyordum motorumu. Fırsatı değerlendirdim." Jan'ın eğlendiği belli çocuksu sesini umursamadı Derim.

"Tam olarak neredesin?"

"Avcılar'dan şimdi çıktım. Haramidere bağlantısındayım."

Derim hızla bakışlarını kaldırıp ekranlardan birinde görünen haritaya baktı ve aceleyle "Ambarlı Marina'da olman için tam on dakikan var. Hızlan!" dedi.

"Ne?" dedi Jan'ın şaşkın yüksek sesi.

"Ambarlı Marina'ya yönel. On dakika içinde orada ol! Marina girişinde birini alacaksın. Çabuk ol!"

Telefonu kapar kapamaz Anka'ya döndü. Yanında kendisinin konuşmasını şaşkınlıkla izleyen genç kadına parmağıyla ileriye göstererek "Marina girişe yönelt. Jan on dakika içinde orada olacak. Onu alabilir." dedi.

"Motorlu mu?" diye sordu duraksamadan.

"Siyah Honda Fireblade."

Anka aldığı cevapla yeniden mikrofona konuşmaya başlarken ekranlara gözünü dikti.

"Kızıl, Ethem'den kurtul, çıkışa koş. Adamlar sağ taraftaki yoldalar. Sen Liman Caddesine çıktığında sola yönel ve Marina'nın girişine ulaş. Oradan seni siyah bir Honda Fireblade alacak."

Kızıl karşılık vermeden yaslandığı yerde doğruldu ve hızla ileri koşarak Ethem'in yanına vardı. Sessizlik içinde kızın konuşmasını dinlemeye başladılar.

"Ethem." dedi Kızıl telaşlı bir sesle. "Motor pert. Seni çı-

"Kurtarmam imkansız. Ben gidiyorum."

"Beni burada bırakamazsın!"

"Yaralısın! Her yer çevrilmiş. Seni bu halde taşıyamam. İki polis öldürdüm Ethem. Yakalanırsam ömrümün sonuna kadar çıkamam dışarı. İçeri girmek istemiyorum!"

"Ben ne olacağım?" dedi adam sinirli bir sesle.

"Ya öleceksin ya da teslim olacaksın! Kusura bakma, seninle birlikte kendimi de yakamam. Zaten aranıyorum. Kurtulmam imkansız. Şansımı deneyip kaçmaya çalışacağım!"

Adamdan uzun süre ses çıkmadı ve Alin sabırsız bir sesle yeniden konuştu.

"Buraya kadarmış Ethem. Seninle çalışmak güzeldi ama yakalanamam. Eyvallah!"

Kız çöktüğü dizlerinin üzerinde doğrulurken Ethem'in zor duyulan sesi yankılandı kulaklarında.

"Sen müthiş bir kadınsın. Keşke..." diye devam edecekken Alin adamın sözünü kesti sert bir sesle.

"Keşke diye bir şey yok Ethem. Birlikte iş yaptık ve bitti. Senin de bildiğin gibi profesyonel hayat böyle bir şey!" dedi umursamaz bir sesle. "Sanırım bir daha görüşemeyiz. Kurtulursam, uzun zaman ortalarda olmayacağım."

"Kaçmayı başarırsan Cenker'e ulaş!" dedi Ethem telaşlı bir sesle. "Beni kurtarması için kimlerle irtibata geçmesi gerektiğini biliyor. Gerisini o halleder."

Alin kabul etmiş gibi başını hızla salladı ve adamın daha fazla konuşmasına fırsat vermeden doğrularak arkasını döndü. Etrafını kolaçan ettikten sonra hızla karşıya doğru koştu ve kendisini üst üste bırakılmış yük kasalarının arkasına attı. Anka kulağının dibinde ona atması gereken adımları söylerken sağ tarafında Avcı'nın, Ziya'nın adamıyla birbirlerine ateş etmeye devam ettiklerini gördü.

Aldığı talimatlara göre kasaların etrafında dolaşarak adamın bakış açısından uzaklaşmaya çalıştı. Bir sonraki saklanma hedefi, on metre ilerisindeydi. Anka'nın "Şimdi!" dediği anda çabucak ileri koştu ve yine kendisini kasaların dibine attı. Bu şekilde devam ederek arkasındaki çatışmayı geride

ANKA

bıraktı. Limanın girişine ulaştığında caddeye çıktı, hiç düşünmeden soluna döndü ve yol boyu koşmaya başlarken neşeyle bağırdı.

“Merkez’de görüşürüz Gecem!”

“Bekliyorum Kızıl!” diyerek rahatlamış bir sesle Anka karşılık verdi. Yüzüne yayılan gülümsemeye engel olamıyordu. Aylar sonra nihayet kardeşine kavuşmasına dakikalar kalmıştı.

Alin’in çıkışının ardından yalnızca dakikalar sonra teslim olan üç adam, yaralı bir Kenevir Ethem, Tuz Ziya ile birlikte ölmüş olan on altı adam, dört çanta uyuşturucu, iki çanta dolu para ile operasyon sona erdi.

Alin beş yüz metreye yakın koşmuştu ama zerre yorgunluk hissetmiyordu. Attığı her adım onu özgürlüğe götürüyordu ve kendisini kuş gibi hafif hissediyordu. Yüzünde, başındaki kask nedeniyle dışarıdan görünmeyen kocaman bir gülümseme vardı. Temposunu bozmadan koşmaya devam ederken arkasında bir motor sesi duydu ve başını omzunun üzerinden geriye çevirdi. Gözüne vuran ışık nedeniyle görüntüyü tam seçemiyordu ancak tek far, sözü edilen motorun geldiğini gösteriyordu. Marina’nın girişine varmak üzereydi fakat koşmayı bırakarak adımlarını yavaşlattı.

Motor yavaşlayarak yanına geldi ve durdu. Tıpkı söz edildiği gibi siyah bir Honda Fireblade’di. Sürücüsü bir ayağını yere dayayarak başını ona çevirdi. İkisi de başlarındaki kasklardan birbirlerinin yüzlerini göremiyordu ancak çıkarma gereği de duymadılar. Sürücü başında takılı olan siyah kaskın arkasından tok bir sesle “Sanırım almam gereken yolcu sensin!” dedi.

Alin, motora yaklaştı ve bir sıçrayışta sürücünün arkasına yerleşerek omzuna vurdu.

“Hadi gidelim. Bakalım bu yakışıklı ne kadar hız yapabiliyor?” dedi neşeli bir sesle.

“Yakışıklı olduğumu nereden biliyorsun?” diye sordu Jan başını geri çevirerek alaycı bir sesle. Derim’in Birim’de olduğunu ve bu geceki operasyon hakkındaki bildiklerini yan

vana getirince arkasındakinin Anka'nın kardeşi olduğunu anlaması zor olmamıştı.

"Senden söz etmemiştim. Altımdaki yakışıklıdan söz ediyorum!" diye lafı yapıştırdı Alin. Ardından kollarını adamın beline doladı ve neşeli bir sesle "Gidelim Mego!" diye bağırdı.

"Mego değil benim adım!" dedi Jan sert bir sesle.

"Adını söylemedim zaten. Adın umurumda bile değil. Megolamanı kısalttım. Az laf, çok iş! Hadi bas gaza!" dedi Alin, küstah bir sesle ve aynı anda bir kolunu kaldırıp adeta şoförüne komut verir gibi yeniden Jan'ın omzuna vurdu.

Jan ayağını yerden kaldırıp gaza bastı ve motor ileri fırladı. En az kardeşi kadar sivri dilli olduğu belliydi ve ona laf yetiştirmeyi gereksiz buldu. Birim'e kadar olan dakikalar, tıpkı yol boyu altlarındaki beyaz şeritler gibi hızla geçti. Motor delicesine hız yaparken, sabaha karşı trafikte tek tük olan araçların arasından zik zak çizerek hızla yol alıyordu.

Mehmet Aydar iki saat evvel Birim'e varmıştı ancak kimse'nin dikkatini dağıtmamak için Operasyon Odası'na girmemişti ve gelecek raporları bekliyordu. Birkaç saati daha Birim'de geçirecekleri belliydi. Saat sabaha karşı beşe geliyordu ve herkesin evlerine gidip dinlendirici bir uyku çekmesi için önlerinde birkaç saat daha yapılması gerekenler bulunuyordu.

Anka, Alin'in nihayet güvende olmasının ardından tüm dikkatini biten operasyon sonrası yapılacak düzenlemelere verdi. Ziya'nın yol kenarında bir araçta bekleyen adamlarını bir başka ekiple almaları uzun sürmemişti. Avcı ile sürekli irtibattaydı ve limandaki karmaşayı temizlemek için diğer ekipleri yönlendirmişlerdi. Avcı, kendi ekibindekilerle dönüş yoluna geçmişti ve kalanı Olay Yeri Temizlik Ekibi halledecekti. Olenlerin morga gönderilmesi, tutuklananların Birim'deki sorgu odalarına konulması ve yaralı Ethem'in sağlık ekibine teslimi için yapılacaklarla ilgili tüm bilgilendirmeleri

ANKA

ilgililerine ulaştırmıştı.

Birim'e varmak üzere olan Jan'ın girişi için, güvenlik kapısına bilgi geçmişti ve nihayet heyecanla operasyon odasından çıkıp ofislerin olduğu beşinci kata yöneldi. Derim yanında onu takip ediyordu ancak adam son yarım saattir garip bir sessizliğe bürünmüştü. Anka yan gözle ona baktığında yüzünde sıkıntılı bir ifade olduğunu fark etti.

"Sıkılmış olmalısın. Sana evde kalmanı söylemiştim." dedi düz alçak bir sesle. Ancak ona belli etmese de yanında olduğuna da sevinmişti. Derim yanında olmasaydı Alin'in çıkışı için çok daha büyük sorunlarla karşılaşabilirlerdi. Jan'ı yönlendirmesi adeta son anda yetişen mucizevi bir yardım olmuştu.

"Sıkılmadım. Kırk sekiz saatten fazladır uyumadım, yorgunluk sadece. Sorun yok. Birkaç saat sonra evde olacağız zaten. Dinlendiğimde daha iyi olacağım." dedi Derim geçiş tirir bir tavırla eliyle çenesini sıvazlayarak. Yüzünde her zaman kirli olan sakalları daha da uzamıştı son birkaç günde. Genç adamın solgun yüzü gerçekten yorgun görünüyordu ve Anka neden onun için üzüldüğüne anlam veremiyordu. Bakışlarını adamın yüzünden kaçırarak kata gelen asansörün açılan kapılarından dışarı çıkanı görmek için dönerek geniş alana açılan cam kapılara yöneltti.

Mehmet Aydar odasından çıkmış elleri ceplerinde ikisine doğru ilerliyordu. Gözlerini Anka'ya dikerek "Sorun var mı?" diye sordu.

"Hayır. Ufak aksilikler çıktı ama halloldu her şey. Hepsi alındı. Ziya ölü. Ethem yaralı. Uyuşturucu ve para emin ellerde. Herkes dönüş yolunda."

Mehmet Aydar memnun bir yüzle başını yukarı aşağı salladı. "Alin?" diye sordu kaşlarını çatarak.

"Çıktı. Yolda. Birkaç dakika içinde burada olur."

"Listeyi almış mı?"

"Benim şüphem yok. Sizin var mı?"

"Benim de yok ama bu kadar uzaması kuşkuya düşürdü sadece."

Anka bakışlarını adamdan kaçırarak zoraki bir gülümseme eşliğinde, eliyle alanın bir köşesindeki içecek masasını işaret etti. "Ben bir su alayım. İçecek bir şey ister misiniz?"

Mehmet Aydar çenesini kaldırdı istemediğini belirtir bir ifadeyle. Anka'nın adımları onlardan uzaklaşırken adamın "Sen iyi misin?" diye Derim'e dönerek sorduğunu duydu. Omzunun üzerinden geriye çabuk bir bakış atarken Derim tıpkı ona yaptığı gibi geçiştirir bir ifadeyle "Sadece yorgunluk. Sorun yok." dedi.

"Yüzün çok solgun görünüyor. Hasta mı olacaksın acaba?"

Mehmet Aydar endişeli olduğu belli dikkatli bakışlarla Derim'in yüzünü inceliyordu. Derim sıkıntıyla elini yüzünde dolaştırdı ve yine çenesini sıvazladı.

"Hasta değilim. Sadece yorgunum. Sıkıntı yok!" dedi neredeyse ters bir sesle. Bu ilgiye alışık değildi ve nasıl davranması gerektiğini bilemiyor gibiydi.

O arada kata açılan kapıların önünde, biraz evvel operasyon odasında olan üç kişinin görüldüğünü fark etti ve bakışlarını o tarafa çevirirken konuyu değiştirmek ister gibi "Eki bin gerçekten çok iyi. Hepsi çok iyi seçilmiş." dedi amcasına.

"İyi eğitildiler. Hepsi de potansiyeli yüksek, çalışkan gençler. Bu ülkenin hak ettiği gibi."

Derim, adamın sesindeki ülke sevgisini öylesine netlikle algıliyordu ki, adamın bu adanmışlığını bir kez daha hayranlık karışımı saygı ile takdir etti.

Jan'ın kullandığı motor Birim binasına vardığında güvenlik, kapıları açarak içeri girmesi için yol verdi. Ana binanın önüne kadar olan mesafeyi düşük hızda yol aldı ve beş katlı binanın geniş girişinin önüne gelince motoru durdurdu.

Arkasındaki yolcu sabırsız olduğunu belli eden bir aceleyle beklemeden motordan aşağı atladı ve başındaki kaskı çıkarıp umursamaz bir tavırla oturduğu yere atarcasına bıraktı. Eliyle Jan'ın omzuna yine bir şaplak atarak "Eyvallah

ANKA

koç!" dedi ve hızla arkasını dönerek yüzündeki maskeyle binanın kapısına yöneldi.

Jan aceleyle motordan inerek kaskını çıkardı ve koşar adımlarla onun arkasından yetişti. Hayatı boyunca bir kadında böylesi garip bir davranış görmemişti. Alin çağırdığı asansöre kendisini atmıştı bile ve Jan kapılar kapanmadan saliseler önce yakalayabildi asansörü.

Uzun saçlarını yine başının üzerinde lastik bir tokayla toplamıştı ancak başından çıkardığı kaskın neden olduğu birkaç tutam yüzüne dökülmüştü. Kara gözlerini, karşısında duran, maskenin ardından görünen elektrik mavisi gözlere dikti ve bir an felç geçirdiğini sandı. Diğeri ona bakmadan ayağını yere pıt pıt vururken asansörün panelini izliyordu sabırsızlıkla. Yanındaki adamın varlığının farkında değilmiş gibiydi. Asansörün kata geldiğini belirten bir sesin ardından kapılar ikiye ayrıldı ve kız sabırsız adımlarla dışarı çıkarken Jan iradesi dışında başını yavaşça ona çevirdi.

Alin, asansörden çıktığı anda sağına döndü ve elini yüzündeki maskeye uzattı. Cam kapıların ardında Anka gülümseyerek ona bakıyordu. Yanında başkaları vardı ancak Alin henüz onlara dikkat etmek istemiyordu. Yüzündeki maskeyi çıkardığında kızıl gür saçları dalgalar halinde omuzlarının üzerinden sırtına döküldü. Elindeki maskeyi pantolonun kemerine sıkıştırdı ve suratında kocaman bir gülümsemeyle Anka'ya baktı. İki elektrik mavisi göz birbiriyle buluştu. İki kocaman mutlu gülümseme iki kadının çehresini kapladı. Ve Alin aniden iki kolunu da havaya kaldırıp zafer kazanmış bir edayla melodik bir sesle bağırdı.

"Liberta!"

İleri kardeşine doğru ağır adımlarla ilerlerken, elleri havada yumruk olmuş, adeta başa çıkılmayan yenilmez bir savaşçı gibi şevkle bağıra bağıra şarkı söylüyordu.

Cam kapıyı ikiye ayırarak açtı ve aynı neşeyle şarkıyı söylemeye devam ederken ileri adımlamaya devam etti. Anka tıpkı onun gibi ellerini yukarı kaldırıp yumruk yaparak ona eşlik etmeye başladı.

İkisi de bağıra bağıra şarkı söylüyorlardı ve birkaç saniye sonra Anka'nın arkasındaki Esra ve Cansu da sanki hep birlikte marş söylüyorlarmış gibi onlara eşlik etmeye başladı. İki kardeş birbirlerine doğru attıkları adımlarda buluştular. Kollarını birbirine dolayarak kahkahalar atarken soluksuz kalmış gibi hâlâ bağırmaya devam ediyorlardı şarkı söyleyerek.

Mehmet Aydar elleri ceplerinde başını aşağı eğmiş gülümsemesini gizlemeye çalışarak ayaklarının ucuna bakıyordu. Derim ve Jan ise hayretle birbirlerine bakıyorlardı. İkisinin de kızların neşelerinden doğan şaşkınlığa kapıldıkları belliydi ancak diğerleri, her şey çok normalmiş gibi gülümsemeye devam ediyordu. Esra ve Cansu kızlara eşlik ederek ileri adımlarken Aykut utangaç bir yüzle gülümseyerek onları izliyordu. Kata birkaç kişi daha gelmişti ve onların da aynı şekilde kızlara eşlik ettiklerini duydular. Kattaki gürültü müthiş bir mutluluğun sembolüydü.

"Seni manyak!" dedi Anka nihayet şarkı söylemeyi bırakarak. Hâlâ Alin'le birbirine sarılmış vaziyettedir.

"Çok özledim seni." dedi Alin kulakları çınlatan bir kahkaha atarak. Sıkıca birbirlerine sarılmışlardı.

"Kızıl!" diye seslendi arkalarından bir erkek sesi. Kata sonradan gelenlerden biriydi. Alin, Anka'nın omzunun üzerinden "Vay Har!" dedi yüksek sesle.

Adam yüzünü buruşturup kızgın bir sesle "Harun kızım, Harun ya! Har deyip durma bana!" dedi, isyan dolu bir sesle.

"Çok uzun oğlum!" dedi Alin tekrar bir kahkaha atarak. Ardından iki kardeş birbirlerine sarılmış iki yana sallanırken, Kızıl "Bekleyin oğlum az! Önce kardeşime doya doya sarılıyım, size de sıra gelecek!" dedi neşeyle.

Sonraki dakikalar Kızıl'ın herkese sarılması ve civiltiya benzer neşeli seslerle birbirlerine hal hatır sormalarıyla geçti. Mehmet Aydar sabırla diğerlerinin sıralarını savmasını bekliyordu. Yanında dikilen Derim'in sol tarafına yaklaşan ve hpkı onun gibi hâlâ şaşkınlıkla önündeki coşku dolu grubu izleyen Jan "Ama bunu dememiştiniz bana." diye mırıldandı,

ANKA

alınan bir sesle.

Derim dalgın bir sesle "Neyi?" diye sordu, onun gibi mırlıdanarak.

"Bu çok başka bir şey."

"Başka olan şey ne?" dedi Derim, yine ne dediğini tam olarak bilmeden dalgın tavrıyla karşılık vermişti.

"Bu derece çarpıcı olduğunu söylememiştiniz!" dedi Jan kaşlarını çatarak. Sanki Derim'in kendisinden bir şey gizlediğini keşfetmiş de, bununla ilgili haklı isyanını dile getiriyor gibiydi.

Derim dalgınlığından sıyrılarak ağır ağır başını çevirdi ve yanında çarpılmış bir yüzle gözlerini bile kırpmadan karşısındaki kadını izleyen Jan'a baktı. Jan'ın bakışlarında, daha önce böylesi güçlü bir hayranlık görmemişti. Yüz ifadesi Derim'in üzüntüyle ona bakmasına neden olacak kadar kendinden geçmiş gibiydi. Derim, Jan'ın tedavisi mümkün olmayan çaresiz bir hastalığa tutulduğunu yeni öğrenmiş birinin acısıyla, onun adına hissettiği yoğun üzüntüyü belirtir bir tonla karşılık verdi.

"Kulübe hoş geldin dostum!"

Beşinci katta Mehmet Aydar'ın odasının yanındaki toplantı odasında, ön değerlendirme yapmak için küçük bir grup bir araya gelmişti.

Alin'in cebinden çıkarıp verdiği flash bellek Mehmet Aydar'ın avucunun içindeydi. Yanında oturan Avcı'ya avucundakini uzattı.

"Bilgi İşlem'e ver bunu. Kriptoyu çözüp listeyi çıkarsınlar. Kaç isim var henüz bilmiyoruz. İsimler belli olunca Ankara'ya gideceğim ve yukarıdakilerle durumu değerlendireceğim. Hepsini aynı anda almak için harekete geçeceğiz. Ortalık fena karışacak ve medyaya yansımaları kaçınılmaz. Ama her şeyi kontrol altında tutacağız ve gerektiği kadar bilgi kamuoyuna duyurulacak."

Avcı avucuna uzatılan parçayı aldı ve cebine attı başını sallayarak. Mehmet Aydar bakışlarını odanın içinde olan diğerlerine çevirdi.

"Son birkaç gün, hepiniz için yoğun geçti farkındayım. Herkes yorgun. Hafta sonu herkes dinlensin pazartesi'den itibaren yeni bir yoğunluk başlayacak." Bakışlarını yarım saat evvel gelen Süleyman'a çevirdi. "Ankara'daki görüşmeler sonrası yapılacak operasyonları, Avcı ile birlikte organize edeceksiniz. Alın bir süre ortada dolaşmayacak, hem onun için de iyi bir dinlenme süresi olur." Manidar bakışlarını bu kez kızıl saçlı kadına çevirdi. "Dört ay uzun bir süre oldu senin için. Kendine gelmen için birkaç hafta tatile ihtiyacın vardır sanırım."

Alın umursamazca omuz silkerken bakışlarını adamdan kaçırdı ve önünde oturduğu masaya indirdi.

"Sorun yok, iyiyim ben. Tatile ihtiyacım yok, yeni göreve hazırım."

"Ben yine de bir süre geride kalmandan yanayım. Özellikle tutuklamalar sonlanana kadar ortalarda dolaşma."

"Cenker'i ne yapacağız?"

"Ethem'i biz aldığımız için resmi tutuklanması görünmüyor. Adamın ortadan kaybolması dikkat çekecektir. Cenker'in kimlerle irtibata geçeceğini bilmiyoruz. Adamı takip ediyoruz. Birileriyle buluşacaktır mutlaka."

"Aldığım bilgilerin onun tarafından verildiğini göstermemiz gerekiyor. Ethem, Cenker'e haber vermemi istedi. Kurşanlamamızı sanıyor. Hainin Cenker olduğunu düşünmesini sağlamamız lazım."

"Avcı, Ethem'in sorgusunda bunu ona soylar. Cenker, hâlâ Ethem'le bağlantı kuramadığı için telaşlanacaktır ve bu-
gün mutlaka birileriyle görüşmeyi deneyecektir."

"Bence adamı ortadan kaldıralım en iyisi," dedi Avcı. "Ethem'e, Cenker'in onu sattığını söylerim. Paralarını alıp kaçması şaşırtıcı olmaz. Zaten herifin para trafiğini Cenker yönetiyordu."

"Mantıklı," dedi Süleyman ve dik dik Mehmet Aydar'a

baktı. “Boşuna yaşatmanın anlamı yok. Bugün olmazsa yarın, yine karşımıza çıkar bu herif. Sonradan ne diye uğraşalım?”

“Biz katil miyiz?” diye soran Mehmet Aydar bu fikri onaylamadığını belli ediyordu.

“Masum birini öldürmüyoruz!” dedi Süleyman, protesto eden bir tonla.

Adamın, Mehmet Aydar’a diktiği bakışları korkusuz ve isyan doluydu. Diğerleri her zaman nasıl olur da Başkan’ın onun kendisine bu şekilde davranmasına izin verdiğini merak etseler de; aralarındaki hukukun eskiye dayandığını bildiklerinden, ayrı bir iletişimleri olduğunu kabullenmek zorunda kalmışlardı. Kimse Mehmet Aydar’a, Süleyman’ın takındığı tavrı takınamazdı ve hepsi bunu garip denecek bir doğallıkla karşılıyorlardı.

Mehmet Aydar uzun denecek bir süre Süleyman’a baktı ve neden sonra sıkıntılı bir nefes almasının ardından isteksiz bir tavırla başını salladı. Süleyman’a katılmasa da geçmişte buna benzer yaptığı bir hatanın nelere mal olduğunu bizzat görmüştü. Süleyman haklıydı. Bazen yapılması gereken hamleler o an acımasız görünse de; olması gereken buydu belki de.

“Avcı’yla karar verin. Doğrusunun ne olduğunu düşünüyorsanız onu yapın.”

“Ben Süleyman abiye katılıyorum.” dedi Avcı duraksamadan. “Bu adam, bugün olmazsa yarın yine karşımıza çıkacak. Bence sonradan başımız ağrıyacağına bugün halledelim işini, bitsin gitsin. Ortadan kaybolması Ethem üzerinde de daha sert baskı kurmamıza neden olur. Adamın bizimle iş birliği yaptığını, Tanık Koruma’ya aldığımızı söylerim. Yer bence.”

“Ethem’in durumu ne?” diye sordu Mehmet Aydar tatsız bir sesle. Soruyu Avcı’ya yöneltmişti.

“Omzundan vurdum zaten. Ölmesini istesem öldürürdüm. Ondan alacağımız bilgiler var. Hiçbir şeyi yok, turp gibi. Sağlık ekibi ilgilendi. Bu akşam hücrelerine gönderecekler.”

Mehmet Aydar ellerini masanın üzerine hafifçe vurdu ve

görüşmenin sonlandığını belirtir bir ifadeyle "Hadi gidin hepiniz dinlenin artık. Ayrıntıları pazartesi sabahki toplantıda değerlendirebiliriz. Tüm ekip toplantıda olacak, iş bölümü ona göre yapılacak. Hafta sonu herkes dinlensin iyice" dedi.

"Pazar kahvaltısı?" dedi Alin hevesli bir sesle. Uzun zamandır aile kahvaltılarına katılamıyordu ve sabırsız bir hevesle Başkan'a baktı.

Mehmet Aydar gülümseyerek başını salladı. "Bu hafta sonu İstanbul'dayım. Yarın sabah hep birlikte olacağız."

Alin, yanındaki Anka'ya omzuyla hafifçe dokundu. "Özledim pazar kahvaltılarını. Prensimi de özledim. Hadi artık evimize gidelim, yumulayım Prensimin boynuna."

Anka tedirgin bir bakışı yanındaki kardeşine atarken hafifçe boğazını temizledi. Odadaki diğerleri sessizliğe gömülmüş aynı tedirginlikle onun yapacağı açıklamayı bekliyordu.

"Eee Alincim..." diye bir girizgah yapmaya çalıştı Anka. İstemsiz bir bakış, karşısında oturan Derim'e çevrildi. Alin sorarcasına ona bakarken hâlâ gülümsüyordu. Evini özlemişti ve bir an evvel eski düzenine dönmek istiyordu. Ama en çok Aşil'i özlemişti. Aşil onun için vazgeçilmez bir sevgiydi.

"Anka ve Aşil benim evimde kalıyorlar dolayısıyla sen de bizimle birlikte geliyorsun."

Derim'in tartışmaya açık olmadığını belli eden bir tonla yaptığı açıklama, Alin'in yüzündeki gülümsemenin önce donmasına sonra da solmasına neden oldu. Anka telaşla araya giren adama baktı ve hızlı, kontrol eden bir bakışı Alin'e attı. Alin çakmak çakmak parlayan bakışlarını karşısındaki Derim'e çevirmişti. Bu döndüğünden beri yok saydığı ve görmezden geldiği adama ilk kez bakıştıydı.

"Ne dedin sen?"

"Benim eve gidiyoruz dedim." Ardından çabucak düzeltme yaparak "Aslında bizim eve," dedi gözleriyle Anka'ya işaret ederek. Bu jesti ile sahip olduğu her şeyi genç kadınla paylaştığını anlatmaya çalışıyor gibiydi.

"Şaka yapıyor değil mi?" dedi Alin hızla başını yana çevir-

ANKA

rip şaşkınca Anka'ya bakarak.

Anka gerilen boynunu sıkıntıyla gevşetmeye çalışır gibi sağa sola esnetti ve alçak bir sesle "Ben onun hiç şaka yaptığığını görmedim daha önce. Öyle bir yeteneği yok." diyerek, söylenir gibi karşılık verdi.

"Ne yani? Sen sahiden bunun evinde mi kalıyorsun?" dedi eliyle Derim'i göstererek. Başını adama çevirmemişti bile.

Derim'in gözlerini kısarak "Bu derken?" diyen sesini kimse kale almamıştı.

"Evin tadilatı bitmedi." diye Avcı araya girdi sakın bir sesle. Enteresan şekilde arayı yumuşatmaya çalışıyor gibiydi. Bunu niye yaptığını bilmiyordu ancak son zamanlarda herkes o kadar gergindi ki daha fazla gerginliği kaldıramayacakmış gibi hissediyordu. Birilerinin arabuluculuk yapması gerekiyordu ve nedense en doğru kişi kendisiymiş gibi görünüyordu.

"Ne tadilatı be?" dedi Alin sinirli bakışlarını Avcı'ya çevirerek.

"Hatırlarsan, eve baskın yapıldı demiştim. Evin hali harap."

"Eee? Bir hafta oldu! Üç günde hallederdi bizim adamlar."

"Benim adamlar yapacaklar!" dedi Derim dik bir sesle yeniden araya girerek.

"O niyeymiş?" diye yüzünü buruşturarak sordu Alin adama öldürecek gibi bakarken.

"Oğlumun yaşadığı evi ben yaptırırım. Kimsenin karışmasını istemiyorum!"

"Sana ne be? Orası bizim evimiz! Sen ne diye karışıyorsun?"

"Benim oğlum o evde yaşıyor! Fark ettiğiniz gibi çok da güvenli değilmiş, öyle değil mi? Aşil şu anda gayet güvenli bir evde ve ben böyle devam etmesini istiyorum!"

"Derim haklı. Aşil şu an daha güvenli bir yerde."

Bu kez Jan, Derim'e destek vermek amacıyla araya girdi. Ortam gerilmeye başlıyordu ve her zamanki makul ses to-

nuyla ortamı yumuşatmaya niyetlenmişti. Bunu kesinlikle Alin'le aynı eve gitmek için yapmıyordu. Sadece iş birliği kurmaya çalışıyordu.

"Sen hiç karışma ponpon!" dedi Alin tükürür gibi.

Jan şaşkınlıkla kaşlarını çatıp "Ponpon?" diye sordu anlamadığı belli bir yüzle.

"Ben seni bilmiyor muyum be? Tampon görevi yapan Jan Bartın! Hakkında her şeyi biliyorum merak etme! Tampon sana hiç yakışmıyor! Bence ponpon uygundur! Ponpon!" diye bastırarak son kelimeyi aşağılarcasına tekrarladı Alin, çirkef bir yüz ifadesiyle.

Bir elin masaya vururken çıkardığı gürültü sesiyle herkes susarak sesin geldiği yöne başlarını çevirdi. Mehmet Aydar'ın yüzünde çok nadir gördükleri gerçekten kızgın ifadesi adamın çehresini karartmış görünüyordu.

"Çocuk gibi tartışmaya son verin! Bu kadar işin içinde bir de sizin saçmalıklarınızı çekemem! Alin! Kardeşinle onun kaldığı yere gidiyorsun. Derim sizin evi bitirdiğinde eski düzeninize geçersiniz. Aşıl'ın yanında da bu tür saçma tartışmalara devam ederseniz, ciddiyetime inanın. Handan'la birlikte Aşıl'i kendi evime götüreceğim. Bu konuda çok ciddiym! Siz de gönül rahatlığı ile yersiniz birbirinizi."

Alin, ne Mehmet Aydar'ın ciddi ifadesini ne de sözlerini takmış görünüyordu. Ofkeli bir sesle karşı koydu adama.

"Bu adamın evinde niye kalıyoruz biz?" dedi sinirli bir tavırla eliyle yine Derim'i göstererek. "Geçmişe sünger çekelim öyle mi? Bu adamın saçma sapan tavrı yüzünden ben, kardeşimden altı ay uzak kaldım! Kardeşim az daha kendisini öldürüyordu! Hiçbir şey olmamış gibi bu adamın evinde kalacağım öyle mi?"

Alin inanamıyormuş gibi Mehmet Aydar'a bakarken adam sert bir sertle karşılık verdiğinde Alin'in yüzü kıpkırmızı kesildi.

"Sen dört aydır ne yapıyorsun Alin? Ben aptal mıyım? Sana öyle mi görünüyorum? Ne yapmaya çalıştığını anlamadığımı mı sanıyorsun? Sen neyin cezasını kestiri peki? Devleti

ANKA

elinde oyuncak ettin! Onca adam, senin girdiğin işin sonucunu bekliyor ama sen ne yaptın? Onun yaptığını iddia ettiğin gibi saçma sapan bir tavır sergiledin! Şimdi söyle bakalım! Ben sana ne ceza keseyim? Görevden mi alayım? Devletin işlerini kişisel çıkarlarına alet ettiğin için mahkemeye mi çıkarayım? Seni hapse mi atayım? Ne yapayım sen söyle! Çok adilsin ya! Sen benim yerimde olsan, sana ne ceza keserdin?”

Alin kıpkırmızı bir yüzle bakışlarını kaçırarak masaya indirdi. Odadaki kimseden uzun denecek bir süre ses çıkmadı ve nihayet yine son noktayı Mehmet Aydar koydu.

“Gidin hazırlanın! Derim’in evine geçiyorsunuz! Zamanı gelince kendi evinize dönersiniz.”

Alin hızla yerinden kalktı ve tek kelime etmeden odadan dışarı çıktı. Aynı şekilde Anka kimseyle göz göze gelmeden odadan çıkarken Avcı onu takip ediyordu. Süleyman onlara göre daha sakin bir yüzle çıktı odadan.

Odada Derim ve Jan kalmışlardı. Derim sessizliğini korumaya çalışıyordu. Mehmet Aydar sıkıntılı çabuk bir bakışı Derim’e attığında, onun gergin bir yüzle bakışlarını masaya diktiğini gördü. İçinde bir yerlerin acıdığını hissetti. Hayatın onu sürüklediği yerde Derim bir hata yapmıştı ve anlaşılan o ki, bu hatası yüzünden darbe üstüne darbe yemeye devam edecekti.

Bir zamanlar onun için yapması gerekenden fazlasını yapmadığı için hissettiği suçluluk içini kavurdu Mehmet Aydar’ın. Derim’i o yaşında tek başına gönderdiğinde onunla daha fazla ilgilenmesi gerektiğini biliyordu ve ne yazık ki, o zaman içinde bulunduğu koşullar buna izin vermemişti. Başını bile kaldırıp etrafına doğru düzgün bakacak zamanı olmamıştı.

Oysa şimdi, en azından elinden geldiğince onu koruması gerektiğinin bilincindeydi. Kızların öfkesi dinmeyecekti belki ama Mehmet Aydar kısmen bunu bastırabileceğini düşünüyordu.

Derim, odaya çöken sessizliği alçak bir sesle konuşmaya başlayarak bozdu. Sanki biraz evvelki olay yaşanmamış gibi

durgun bir sesle "Senden özel bir şey rica edeceğim amca." dedi ve Jan'a çenesiyle işaret ederek elini uzattı yanındaki adama. Jan üzerindeki deri ceketin iç cebinden küçük bir sarı zarfı onun avucunun içine bıraktı.

Derim zarfı masanın üzerine koyarak elini üzerine kapadı ve ciddi bakışlarını amcasına çevirdi.

"Yalnız seni uyarıyorum, bu aramızda kalacak. Kimsenin bundan haberi olmayacak!"

Elinin altındaki zarfı yavaşça masanın başında oturan Mehmet Aydar'a doğru itti.

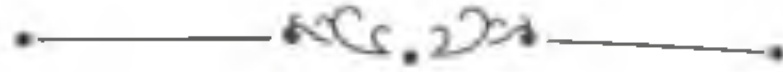
"Sende örnek olduğuna eminim. Bunu karşılaştırmanı istiyorum. Benim için acil ve önemli. Sonucun bir an evvel elime geçmesi lazım."

Mehmet Aydar soran bakışlarını önce zarfa sonra Derim'e kaldırdı. Derim dümdüz bakarak onun bakışlarına karşılık verdi.

"Buldum. Ama emin olmam lazım."

Mehmet Aydar'ın kaşları hayretle yukarı kalktı. Derim'in neyin peşinde olduğunu biliyordu ve önünde duran zarfı Derim'in uzun zaman boyunca taşıdığı vicdan yükünü boşaltacağı yolun ilk kilometre taşı idi.

15. BÖLÜM

Eve dönüş, Jan'ın şoförlüğünde oldu. Kendi motorunu Birim'in garajına bıraktıktan sonra A8'in şoför koltuğuna oturmuştu. Derim önde yolcu koltuğunda otururken yine bacağını ileri doğru uzatmıştı ve Jan sık sık kontrol eder gibi onun yüzüne bakmıştı yol boyu. Derim'in solgun yüzü belli etmese de çektiği acıyı kanıtlıyordu.

Saat sabahın sekizini geçmişti ve yeni aydınlanan gün onlar için başlangıçtan ziyade dinlenmeleri gereken zamanı çağırıyordu.

Anka ve Alin arka koltukta derin bir sessizlik içindelerdi. Toplantı odasından çıktıklarından beri kimsenin ağzını bıçak açmamıştı. Alin'in yüzünden düşen bin parçaydı ve Anka'nın da çok mutlu olduğu söylenemezdi hatta buna ek olarak fazlasıyla tedirgin olduğu da su götürmezdi. Alin'in Mehmet Aydar'ın beklenmedik çıkışı nedeniyle çok fazla diklenemediğini, Derim'in evine vardıklarında asıl tartışmanın başlayacağını düşünüyordu. Halihazırda gergin sinirleri bu kapişmalara dayanabilecek miydi emin değildi. Huzursuzdu.

Nihayet sessizlik içinde geçen yolculuk Derim'in evinin geniş kapılarından bahçeye girdiklerinde son bulmuş oldu. Alin aniden yerinde dikleşerek yan camdan dışarıya baktı ve büyük evin önündeki geniş açıklığa kadar süren mesafeyi şaşkınlıkla etrafı izleyerek geçirdi. Kocaman açılmış hayret dolu gözlerini yanında oturan Anka'ya çevirdi ve dudaklan-

nı kımıldatarak sessiz bir "Oha!" dedi. Anka kaşlarını kaldırıp bunu yapmamasını işaret etmesine rağmen kız hâlâ hayretle etrafını izliyordu.

Önde oturan Jan, dikiz aynasından kızın yüzünü görüyordu ve kahkaha atmamak için kendisine zorlukla hakim oldu. Nihayet arabanın içini kaplayan sessizliği, Alin'e hitaben konuşan Anka bozdu. Bunu biraz da Alin'in dikkatinin dağılması için yapmıştı.

"Herkes bütün gece ayaktaydı. Hepimiz yorgunuz. Sen de dinlen, birkaç saat uyuyalım öğleden sonra uzun uzun konuşuruz."

"Benim karnım aç." dedi Alin her zamanki gibi kafasındaki pat diye dışarı dökerek. Sesindeki huysuzluğu gizleme gereği duymamıştı. "Aç karnına imkanı yok uyuyamam, biliyorsun. Önce karnımı doyurmam lazım."

"Tamam. O zaman önce bir şeyler atıştırırız."

Araç evin önündeki basamaklara birkaç metre kala durdu ve kızların araçtan çıkmalarına fırsat kalmadan iki yandan kapıları açıldı. Derim ve Jan aynı anda kendi kapılarını açıp dışarı çıkmışlardı. Silva, Alin'in kapısını açarken Mert, Anka'nın kapısını açmıştı.

Araçtan çıkan Alin, kapısını açan Silva'nın arkasından aracın etrafını dolaşıp Anka'nın yanına geldi. Gözlerini birkaç saniye boyunca Silva'nın kalçalarından alamamıştı, müzır bir ifadeyle parlayan gözlerini Anka'ya çevirdi.

"Hayatımda gördüğüm en sıkı kalçalar." dedi abartılı bir ifadeyle takdir ediyormuş gibi. Sesini yalnızca Anka duyabilsin diye alçaltmış dudaklarını kardeşinin kulağına yaklaştırmıştı.

"Alin!" dedi Anka uyaran bir tonla.

Alin zorlama bir masumiyetle gözlerini kocaman ayırıp omuzlarını silkti.

"Ne? Resmi gözlemlerde bulunuyorum."

Anka "*sen iflah olmasın*" der gibi gözlerini devirdi ve cenesiyle evin kapısını işaret etti. Aynı anda Derim'in talimat veren sesini duydu.

"Mert, mutfağa haber verin hemen kahvaltı hazırlansın Handan abla indi mi aşağıya?"

"Mutfakta patron. Kahvaltı hazır zaten. Jan, Handan ablayı arayıp haber vermişti."

Silva ve Mert başlarıyla selam verip yanlarından uzaklaşırken, Derim soran bakışlarını Jan'a çevirdiğinde yanına varmış olan adam umursamazca omuz salladı.

"Çıkmadan evvel Handan abla aramıştı, merak etmiş. Her şey yolunda mı diye sordu. Hep birlikte yola çıkacağımızı söyleyince Kızıl Cadı'nın aç uyuyamayacağını söyledi."

Elbette Handan, Alin için böyle bir tabir kullanmamıştı ancak Jan bunun kesinlikle Alin'e uygun olduğunu düşünüyordu.

"Sen kime Kızıl Cadı diyorsun be?"

Alin, Jan'ın sözlerini duyduğunda öfkeyle ısıldayan gözlerini adama çevirmişti. Yüzünde biraz evvelki muzır ifadesi tamamen silinmişti. Jan kızın diklenen sesini duyduğunda sakın bir ifadeyle yüzünü kıza çevirdi.

"Bir süpürge eksik. Karşılaştığımızdan beri ters davrandığının farkında mısın acaba? Merak ediyorum, genel tavrın mı bu yoksa bize mi özel?"

"Tabii ki size özel. Yoksa inan bana gayet uyumlu, tatlı biriyim ama siz bunu göremeyeceksiniz!" dedi ters bir sesle. Konuşurken işaret parmağı ile karşısındaki iki adamı göstermişti. Bir adım gerisinde olan Anka'nın, söylediklerine katılmadığını, alaycı bir tavırla "*tabii tabii*" der gibi başını salladığını fark edememişti. Alin'in uyumlu ve tatlı olduğunu düşünmesi, Anka için tam bir hayalperestlikti.

"Ben senin gibi düşünmüyorum." dedi Jan yine sakın bir tonla. Ellerini pantolonun ceplerine sokmuş topuklarının üzerinde hafifçe esnemişti. Alin'in çıkışını çok umursuyor görünmüyordu.

Alin anlamamış gibi ona bakıp kirpiklerini kırptırdı. "Ne düşünmüyorsun?"

"Bence en tatlı halini bize göstereceksin." dedi Jan kendine güvenli bir gülümsemeyle. "Daha bizi tanımıyorsun bile."

Alin yüzünü buruşturdu. "Yeteri kadar tanıyorum. Sen hayal kurmaya devam et Ponpon! İkinizle de görülecek he-
câbım var benim!"

"Alin!" dedi uyaran bir sesle Anka, ufak bir adımla karde-
sine yaklaştı. Bahçenin ortasında diğer adamların önünde bu
tartışmaya devam etmek istemiyordu. "Eve girelim. Bunları
sonra tartışırsınız. Lütfen!" dedi bakışlarıyla kardeşini uya-
rarak. Etraftaki adamları işaret ediyordu. Anka, Derim'le tar-
tışmaya her ne kadar hevesli ise de hiçbir zaman bunu adam-
larının önünde yapmak istemiyordu. Derim'in, adamlarının
gözündeki otoritesinin sorgulanmasını doğru bulmuyordu.

Alin gözlerini devirerek evin kapısına yöneldi istemeden
de olsa. Başını omzundan geriye çevirip "Bana yolu göster
hadi, kroki lazım bu evin içinde dolaşmak için." dedi. Taş
atarcasına yan gözle Derim'e ters bir bakış atmıştı.

Derim'se onun bakışlarını umursamadı bile. Bir an evvel
odasına çekilip dinlenmek istiyordu ve Alin'in çıkarmak iste-
diği tartışma için yeteri kadar güçlü hissetmiyordu kendisini.
Anka ileri bir adım atacakken seslenerek kızı durdurdu. Alin
tam da o sırada kapı önünde beliren Handan'la yüz yüze ge-
lince, sevinçle kadının kollarına atılmıştı.

Handan ve Alin birbirilerine sarılırken Derim onlara ça-
buk bir bakış atıp Anka'ya döndü.

"Kahvaltıya katılmazsam kızmazsın bana değil mi? Epey
yorgunum ve hemen dinlenmek istiyorum. Kardeşin ona
saygısızlık yaptığımı düşünmez umarım."

Anka, Derim'in nazik bir tonla yaptığı açıklama ile anlık
bir afallama yaşadı. Onun böylesine kibar bir açıklamada
bulanabileceğini düşünmemişti daha evvel. Adamın solgun
yüzü söylediklerini öylesine destekliyordu ki hızla başını iki
yana sallarken süratle karşılık verdi.

"Hayır, hiç sorun olmaz. Elbette git dinlen."

"Haklı olarak epey üstüme geleceği belli. En azından bi-
raz güç toplayayım." diye mırıldandı Derim eve yönelerek.
Anka yan gözle adama baktı temkinli bakışlarla. Derim'in
ses tonu şaşırtıcı derecede sakindi ve sanki Alin'in saldırıları-

ANKA

na kendisini hazırlıyor gibiydi.

Kapıdan içeri birlikte girdiler. Geniş girişte ilerlerken Jan "Bugün toplantı var biliyorsun?" diye sorarcasına Derim'e baktı. Derim ona umursamaz bir bakış atıp "CEO olan sen- sin. Bana ihtiyacın yok, sonra aktarırsın toplantı sonucunu" dedi.

"Önümüzdeki hafta Paris'e gitmemiz gerek. Uzun zaman- dır ortada görünmüyoruz."

"Biliyorum. Hafta başı program yaparız. Bir günden fazla uzatmak istemiyorum. Zaten Noel geliyor. Herkes tatile çı- kacak. Sen yeni senenin planlarını yapmalarını iste, yıl sonu raporlarını da göndersinler."

Jan onaylarcasına başını salladı. Sonraki dakikalarda De- rim ve Jan odalarına çekilerek ortadan kayboldular. Derim'in ardından yok olan Jan'ın da, henüz tek başına Alin'in çirkef- liğini çekmeye gönlü olmadığı belli oluyordu.

Anka, Alin ve Handan sıcak bir sohbet eşliğinde, Han- dan'ın küçük yemek odasına hazırlattığı kahvaltı masasına yerleşmişlerdi.

"Ne o? Haşmetli ayrı mı kahvaltı yapıyor?" dedi Alin iğ- neleyici bir tonla.

"İki gündür uyumuyor Alin. Tamam ben de kızıyorum ama Sezar'ın hakkı Sezar'a öyle değil mi?"

"Niye uyumuyor? Beşik mi sallıyor bütün gece?"

Anka gözlerini devirdi. "Burada değildi. Grenkov'un pe- şinden gitti. Dün akşam geldi, Aşil'e söz verdiği için yoldan gelir gelmez sinemaya gittik. Sonra bütün gece Birim'de be- nim yanımdaydı..." Anka Derim'i savunduğunu fark etme- den bir an duraksadı ve kardeşine baktı. "İyi ki yanımdaydı. Jan'ı sana o yönlendirdi. Aksi bir durumu, şu an gerçekten düşünmek istemiyorum."

"Grenkov konusu kapandı mı?" Alin'in sesinde belirgin bir hayal kırıklığı olsa da kuşkuyla gözlerini kısmıştı Anka'ya bakarken. Anka yorgun bir yüzle başını salladı onaylayarak.

"Kapandı."

"Neyse bize kalmadan halletmiş bari. Gerçi bende ken-

dimi epey hazırlamıştım o pisliği hadım etmeye ama bana nasip değilmiş demek ki."

"Alin!" dedi Handan uyaran bir tonla. Bakışları, çocuğuna tasvip etmez bir şekilde bakan annelere benziyordu.

"Aşil etraftayken diline hakim ol. Çocuk ilk defa bu kadar mutlu ve keyfinin bozulmasını istemiyorum. Anka da istemiyor haklı olarak."

Alin yan gözle baktı kardeşine. "Nasıl baba oğul?" diye sordu, sorgulayıcı bakışlarını kardeşinin üzerinden çekmeden, ağzına ufak bir lokma attı ve çiğnemeye başladı. Anka masaya dirseklerini dayayıp yorgun yüzünü ellerinin arasına aldı.

"Çok iyi." dedi yorgun bakışlarla. Parmaklarının ucuyla gözlerini ovuşturdu. "Düşündüğümünden çok daha iyi. Sanki baba olmak için doğmuş. Bilmiyorum... Hâlâ garipsiyorum. Bu kadar başarılı olacağını hiç tahmin etmemiştim. Aşil öylesine hayran ki ona..."

Handan buruk bir gülümsemeyle baktı Anka'ya. Anka'nın aksine o, Derim'in babalığına şaşırıyordu.

"Sana nasıl davranıyor? Eskiden yaptığı gibi saçmalamıyor değil mi?"

Alin'in sesindeki koruyucu ton çok belirgindi ancak Anka onun sözlerini duyunca dudaklarından sinirli bir gülüş fırladı. Başını iki yana salladı yüzünde alaycı bir tebessümle ve bakışlarını kardeşine çevirdi. Derim'in şu an ona nasıl davrandığını ve üst üste yaptığı itiraflarını anlatmanın doğru bir zaman olduğunu düşünmüyordu. Bu öyle beş dakikada anlatacağı bir şey değildi. O anki yorgunlukla bu konuya girmek istemedi.

"Yorgunum. Sorgunu sonra yaparsın. Kalk, gidip vatalım. Biraz dinlenelim sonra konuşuruz bunları. Benim de sana soracağım yığınla şey var."

Bakışlarını Handan'a çevirdi bu kez.

"Handan abla, Aşil uyandığında birkaç saat sen ilgilenir misin?"

"Sen Aşil'i dert etme. Chris ve Eren onu iyi oyalıyorlar.

ANKA

Bugün satranç oynayacaklardı zaten.”

“Alin’in odası belli mi?”

“Çoktan hazırlandı merak etme. Senin odanın sırasında koridorun sonundaki oda.”

“Handan abla bu evde kaç oda var sahiden?”

Handan, Alin’in sorusu ve merakla ona diktiği bakışlarına yüzünü çevirdi gülümseyerek.

“Sayısız.” dedi düz bir tonla. “Adamlar evin diğer tarafında kalıyorlar. Bu taraf Derim’in özel alanı. Sadece Jan bu tarafta kalıyor. Sizin kaldığınız en üst katta yedi oda var. Ben ikinci katta kalıyorum.”

“Neden sen ikinci katta kalıyormuşsun? Yedi odada kim kalıyor ki? O mu söyledi bunu sana?” dedi Alin yerinde diklenerek. O derken Derim’i kastettiği anlaşılıyordu.

Handan gülümserken başını iki yana salladı. “Derim öyle biri değil. Ben en üst katı istemedim. Her gün üç kat in çık yapamam. Sadece Aşil için çıkıyorum. Odalardan biri hâlâ boş. Sizin odalarınız arasında iki boş oda var ama Derim birini Deniz’e hazırlattı, gerçi henüz burada kalmadı o. Benim odam senin odanın altında. Köşedeki oda. Bayağı konforlu ama zaten sürekli kalmayacağım burada biliyorsunuz. Mehmet abi, Ankara’ya dönerken onunla birlikte döneceğim.”

Anka ilk defa duyduğu bu gerçeğe şaşkın gözlerini Handan’a çevirdi. Derim’in, Avcı için bile oda hazırlattığını bilmiyordu. Handan onun şaşkın gözlerine baktı, hafif azarlayan bir tonla “Geldiğinden beri şu evi doğru düzgün gezip bakmadın, nereden bileceksin hangi oda kimin?” dedi.

Anka huysuz bir tavırla omuzlarını silkti ve yerinden doğrulurken ters bir sesle karşılık verdi.

“Bu evle ilgilenmiyorum Handan abla. Geçici kalıyoruz senin de bildiğin gibi. Evimiz biter bitmez kendi düzenimize geçeceğiz. Burada nerede, ne var çok ilgimi çekmiyor.”

“Zaten boşa zaman kaybı.” diyerek Alin ona destek çıktı. O da şimdi oturduğu sandalyede doğrulmuştu. “Gez gez bitmez. Kalmayacağımız bir evi neden inceleyelim ki? Mesela ben sanki otelde kalacakmışız gibi düşüneceğim. Kaldığım

otellerde her odayı tek tek incelemiyorum.” dedi kestirip atar bir yüz ifadesiyle. Başını Anka’ya çevirip çenesiyle kapıyı işaret etti.

“Hadi göster şu odayı da gidip uyuyayım artık...” Bu kez başını yeniden masada oturmaya devam eden kadına çevirdi. “Handan abla ellerine sağlık. Çok teşekkürler. Öğleden sonra konuşuruz uzun uzun olur mu?”

Anka müteşekkir olduğu bir gülümsemeyle Handan’a bakıp kolunu Alin’in boynuna attığında kızıl saçlı genç kadın da bir kolunu onun beline sarmıştı. İki genç kadın birbirlerine sarılı halde odadan çıkarken Handan tebessümle onların arkasından bakıyordu. İçinden bir ses, kızların burada kalış sürelerinin onların düşündüğünden biraz daha uzun olacağını söylüyordu.

“Prensesim gelmiş!”

Aşil’in heyecanlı çılgılığı evin girişinde yankılandığında, Anka ve Alin indikleri merdivenlerden girişe varmak üzereyken Aşil, arkasında Eren ve Chris’le girişte görünmüşlerdi.

İki genç kadının da bellerine kadar uzanan gür saçları açıktı. Biri siyah, diğeri kızıl saçlı iki kadın yan yana, gerçekten inanılmaz bir görüntü sergiliyorlardı. Alin, Anka’dan birkaç santim daha uzundu fakat ikisinin de ince bedenleri aldıkları eğitimleri belli eden bir esnekliği ve gücü gösteriyordu. Bununla birlikte hayran olunası bir asalet vardı dik duruşlarında.

Aşil, Alin’i gördüğünde çıldırmaya benzer bir sevinçle büyük girişi koşarak aşıyor, açtığı kollarıyla merdivenlerin bitimine ilerliyordu o sırada. Anka, çocuğun yaşadığı şaşkınlıktan, henüz ona Alin’in dönüşünü söylemediklerini anlıyordu. Çocuğun bunu bilse, Alin’i uyutmayacağı belliydi.

Saat öğleden sonra iki idi ve iki genç kadın on beş dakika evvel uyanmışlardı. Gerçi Anka daha erken uyanmış, duş alıp üzerini değiştirdikten sonra Alin’in odasına giderek onu

ANKA

zorlukla yataktan çıkarmıştı. Sabah eve geldiklerinde öylesine yorgundu ki, Alin'le konuşmayı özlemiş olmasına rağmen bunu keyif alacağı bir zamana ertelemeyi tercih etmişti.

Aşil'i gören Alin merdivenlerin son basamaklarını hızla inerek kendisine doğru koşan çocuğa, dizlerini yere koyarak kollarını açtı.

"Prensım benim! Çok şükür Allah'ım! Seni öyle özledim ki küçük prensım benim!"

Genç kadının yüzündeki özlem, sevgi öylesine belirgindi ki gözleri dolu dolu olmasa bile Aşil'e karşı hissettiği duyguların gücü yine de kendisini belli ediyordu. Alin kollarının arasına aldığı çocuğa sıkıca sarılarak geniş girişte ayağa kalkarak kendi etrafında döndü ve attığı kahkahalar Aşil'in ince sesli kahkahalarına karıştı.

Aşil'in peşindeki iki adam meraklı bakışlarla bu ikiliyi izliyordu, Anka ise kollarını göğsünde kavuşturmuş naif bir tebessümle bakıyordu kardeşine ve oğluna. Alin, Aşil'e en az Anka kadar değer veriyordu. Tıpkı Anka gibi o da Aşil'i büyütürken geceler boyu uykusuz kalmış, endişeden kıvrandığı birçok gün ve gece geçirmişti. Çoğu zaman Handan, teyzenin anne yarısı olduğunu söylerdi onlara ve bu; Alin ve Aşil arasındaki ilişkide gerçekten de doğru bir tanımlamaydı. Alin, Aşil için canını verebilirdi, yüreğinde öylesine bir yere sahipti ki küçük çocuk, Alin bu yeri kimsenin dolduramayacağını düşünürdü sık sık.

Alin ve Aşil birbirlerinin suratlarına sayısız öpücük kondururken Anka ağır birkaç adımla Eren ve Chris'in yanına yaklaştı.

"Çocuk bakıcılığı canınızı sıkıyor olmalı." dedi Anka samimi bir ilgiyle. Chris'in de anlaması için İngilizce konuşmuştu.

Adamların yaptıkları iş göz önünde tutulursa bir haftadır Aşil'in arkasından koşturmak onlar için sıkıcı olmalıydı. Eren başını iki yana sallarken Chris sesli cevap vermişti. Eve geldiğinden beri ilk kez Anka ile konuşuyordu ve gözlerindeki mahcubiyeti gizleyemiyordu.

"Harika bir çocuk. Onunla zaman asla sıkıcı geçmiyor."

Anka çabuk bir bakışı birbirlerine hâlâ sevgi gösterisinde bulunan ikiliye çevirip yeniden iki adama baktı.

"Evin içinde sürekli onun peşinde koşmak zorunda değilsiniz. Dışarıda dikkatli olmanız yeterli."

Chris başını sallayarak "Bu mümkün değil. Patron beş metre uzağında olmayacaksınız dedi. Evin içi de dahil." diyerek karşı koydu.

Anka kaşlarını çatarak baktı genç adama. "Buna gerek yok. Evin içinde ne tehlike olacak ki?"

"Düşebilir." diyen Eren cevap verdi genç kadına adeta bu fikirden ürkmüş gibi.

"Çocuk o. Tabii ki düşecek. Çocuklar düşe kalka büyürler."

"Mümkün değil! Patron düşmeyecek dedi."

Anka, Eren'e uzaydan gelmiş yabancı bir yaratılmış gibi baktı şaşkınlıkla. Sinirli bir gülüş dudaklarından fırladı.

"Çocuklar düşerler Eren."

"Aşil düşmeyecek!"

Anka aldığı keskin karşılıkla hızla kirpiklerini kırptırdı. Eren bu fikrin konuşulmasından bile huzursuzluk duymuş gibiydi. Bakışları Chris'e çevrildiğinde onun da bu fikirden hoşnut olmadığı belliydi. Anka kuşkulu bir ifadeyle gözlerini kıstı ve sırf merakından aklındaki soruyu sordu.

"Aşil düşerse ne olur?"

İki adamın da gözlerinden belli belirsiz bir panik ifadesi geçti. Eren başını iki yana sallarken "Hiç iyi şeyler olmaz." dedi alçak sesle. Yüzü gerilmişti.

"Ne demek bu?" Anka anlamaya çalışır gibi dikkatle adamların yüzlerindeki ifadeleri izliyordu.

"Patron asla affetmez! Söz konusu bile olmaz. Aşil düşerse biz de düşeriz..." diyen Eren duyulur duyulmaz bir sesle "Mezara." diye tamamladı sözlerini.

Anka karışmış bir yüzle birkaç saniye boyunca adamların yüzlerine baktı ve kendisini toparlamaya çalışırken otoriter bir sesle "Siz gidin artık. Aşil bizim yanımızda olacak. İhtiya-

ANKA

yaç duyarsam haber veririm.” dedi. Bu konuyu Derim’le konuşması gerekecekti. Adamların tavırları hiç normal değildi. evin içinde bile Aşil’in peşinde dolaşmaları Anka’ya abartılı gelmişti.

Eren emin olmak için genç kadının yüzüne bakarken Anka sert bir hareketle başını sallayıp çenesiyle kapıyı işaret etti. İkisi de kısa bir baş selamı verip isteksiz adımlarla kapıya doğru hareketlenirken Alin, kucağında Aşil’le birlikte Anka’ya yaklaştı.

“Prensım beni çok özlemiş. Bugün günün geri kalanını birlikte geçireceğiz. Ama önce karnımızı doyuracağız. Değil mi tatlı kuşum benim?”

“Evet!” diye bağırdı Aşil heyecanlı bir sesle. “Sen yokken annemle çok güzel oyunlar oynadık biliyor musun? Babamla da. Hepsini sana anlatmam lazım.”

“Seninle sohbet etmeyi çok özledim minik adam. Sanırım birbirimize anlatacağımız çok şey var. Hem ben yokken neler yaptığını da çok merak ediyorum.”

“Artık çok arkadaşım var biliyor musun?” dedi Aşil yine heyecanla. “Biraz evvel Chris’i satrançta yendim!”

“Gerçekten mi? Tebrik ederim. Epey ilerlettin o zaman?”

“Bazen babamla da oynuyorum ama onu henüz yenemedim.”

Aşil’in suratı bu kez asılmıştı. Rekabetçi yanı bu yenilgilerden hoşlanmıyordu belli ki. Anka bıkkınlıkla derin bir nefes aldı. “Bebğim her zaman yenemezsin. Bazen yenilgiyi kabul etmek zorundasın.”

Aşil aksi bir sesle “Hayır!” derken kaşlarını çatıp, dudaklarını sarkıttı. “Yenilmek istemiyorum. Yenilmek güzel bir şey değil.”

“Senin bu tarafını biraz törpülemek lazım da, nasıl yapacağım, onu bulamıyorum bir türlü.”

Anka söylenerek mırıldandığında Alin sesli şen bir kahkaha attı.

“Unut onu unut! Anası teyzesi belli!”

Anka ters ters ona bakarak yeniden söylendi. “Doğru. Ba-

bası da belli! Çocuğa ne diye kızırırsam?"

Eliyle işaret ederek "Hadi mutfağa gidelim. Karnım acıktı. Jaques öğlen yemeğini hazırlamıştır. Vardır yiyecek bir şeyler." derken mutfağa ulaşan koridora yönelmişti bile.

"Vay! Adamın bir de Fransız aşçısı mı var?"

Kucağında Aşil'le birlikte arkasından gelen Alin'in alayla sarf ettiği kelimelere Anka cevap vermedi ancak omzunun üzerinden başını geriye çevirerek ters bir bakış atmayı ihmal etmedi.

Alin saatler boyu kucak kucağa, bıkmadan Aşil'le konuşmuş, aradaki açığı kapatmak ister gibi uzakta olduğu sürede çocuğun neler yaptığını tek tek sorarak öğrenmişti. Bu süre boyunca sık sık birbirlerini öpmeye devam etmişlerdi. İlk kez Aşil'den bu kadar uzun süre uzak kalmıştı ve kaçırdığı zamanı telafi etmek ister gibiydi. Aşil'in dört ay gibi kısa bir sürede ne kadar değişmiş olduğunu şaşkınlıkla fark etmişti. Çocuk her geçen gün onları daha da şaşırtan bir ilerleme gösteriyordu. Geçmişe oranla babasının yanında olması onda çok olumlu yansımalara neden olmuştu. Önceden de kendine güvenli, sosyal bir çocuktan ancak şimdi bu güven çok daha öteye geçmiş gibiydi. Sürekli babasından söz etmişti Alin'e.

Saatler sonra küçük salondaki geniş kanepede Anka ve Alin bacaklarını altlarına toplamışlar karşılıklı konuşurken bir yandan Handan'ın biraz evvel onlara gönderdiği kahvelerini içiyorlardı. Handan küçük televizyon odasında film izlemeyi teklif ettiğinde çocuk hevesle yerinden zıplayarak kabul etmişti. Handan'ın, iki kardeşin sakın bir zamanı konuşarak geçirmek istemelerini düşünmesi her zamanki anlayış dolu tavrını yansıtıyordu. Anka'nın minnet dolu gülümsemesine yalnızca göz kırparak karşılık vermiş ve Aşil'le birlikte uzaklaşmıştı yanlarından.

İki kardeş yerlerine rahatça yerleştikleri anda Anka endişeli bir merakla sorularını sormaya başladı.

ANKA

“Sana bir şey yaptılar mı Alin?”

Alin anlamamış gibi kaşlarını çatarak baktı kardeşine. Anka tedirgin bir tavırla üsteledi.

“Adamın normal olmadığını biliyoruz Alin. Sana istemediğin bir şey yaptılar mı? İstemediğin bir şeye sırf kimliğini belli etmemek için boyun eğmek zorunda kaldın mı?”

Alin ters ters baktı kardeşine.

“Sen benim kimliğim açığa çıkmasın diye böyle bir şey izin vereceğimi sanıyor musun?”

“Sanmıyorum elbette. Ama endişelenmeden edemedim.”

Alin umursamaz bir göz devirmeye başını salladı.

“İçeri girdiğim anda olabilecek en ters tavrı takındım. Sonuçta profesyonel bir anlaşma yaptık adamla. İlk birkaç işi tereyağından kıl çeker gibi bitirince bana güveni arttı ve doğal olarak beni kaybetmek istemedi. Sonrasında beni dibinden ayırmaz oldu. Adam tam bir paranoyaktı. Etrafındaki herkesin telefonlarını gün aşırı kontrol ettiriyordu Cenker’e. O derece paranoyaktı yani. İçeri girdikten iki hafta sonra heriflerden biri odama girip aklımdan geçen iğrenç fantezileri gerçeğe dökmek istedi ama dökülen kendi kanı oldu.”

“Öldürdün mü?” diye sordu Anka düz bir sesle.

Alin başını salladı. “O geceyi görmeliydin. Bildiğin ortalığı cehenneme çevirdim. Görebilecekleri en manyak kadını gördüler. Sinir krizi geçirdiğimi düşündüler sanırım. Adamın leşini yere serdim sonra da kıyameti kopardım. Bana, benim isteğim dışında dokunmaya kalkacak herkesi onun yanına göndereceğimi söyleyip ağzıma ne geliyorsa saydırdım.”

Alin kahvesinden bir yudum alıp fincanı sehpaye geri bıraktı. Anka kendi fincanını avuçlarının içinde tutarken gözünü kırpmadan kardeşine bakıyordu.

“Ethem manyağı bu durumdan çok hoşlandı. Adamlara bildiğin ayar çekti ve onun dışında kimsenin bana dokunamayacağını söyledi.”

Anka kaşlarını çatı bu kez. Alin alayla gülümseyerek devam etti.

“Ben de sadece ona izin vermek zorunda kaldım... Sonuç-

ta adamların karşısında bir otoritesi vardı ve sarsmak istemedim. Bu durum bana güvenini de sağlamlaştırdı tabii."

"Bir dakika, bir dakika..." dedi Anka bir elini sallayarak. Karışık bir yüzle baktı Alin'e.

"Ne demek bir tek ona izin verdim?"

"Onun otoritesinin sarsılmasına izin veremezdim, mecburen bazı zamanlarda yalnızca onun imtiyazı varmış gibi davrandım."

"Yattın mı o manyakla?" dedi Anka inanmadığı bir dehşetle.

"Saçmalama!" dedi Alin yüzünü buruşturarak. "Adamın tipini bilmiyor musun? Uyuşturucu müptelası manyağın teki. O iğrenç mahlukla yatar mıyım?"

"Eee?"

"Yahu adamın zaten işlevi yoktu. Küçük Ethem harbi küçükmüş..." dedi Alin bir kahkaha atarak. Anka şaşkınlıkla ona bakarken "Adamın kuşu kalkmıyor, kalkmıyor..." dedi üstüne basarak.

"Kenevir Ethem'in?"

"Evet! O yüzden arada adamların yanında beni mıncıklamasına ses çıkarmadım. Bizi sevgili sandılar. Eh bu beni hem diğerlerinden korudu, hem de Ethem benim sayemde hava atmaya başlayınca bana da güveni tam oturdu tabii. Bunu kimseye belli etmedim. Hatta bazen adamın ne müthiş biri olduğunu ima eden birkaç kelime attım ortaya, herkes yedi... Cenker hariç tabii. Gerçeği bir tek Cenker biliyormuş. Daha önce birlikteymiş gibi görüldüğü kadınları ortadan kaldıran da o. Dedikoduların önüne geçebilmek için aldığı iğrenç, acımasız bir tedbir onun için. İş yaptığı adamlar. Ethem'in çükünün kalkmadığını bilse, kimse onu ciddiye almazdı sanırım."

"Peki listeye nasıl ulaştın?"

"Ethem ara sıra ortadan yok oluyordu. İlk başlarda bilmiyordum nerede olduğunu. Kimseye hesap vermiyordu tabii. Sonradan öğrendim. Kafa dinlemek için gittiği bir dağ evi varmış. Bir gün ona eşlik etmemi istediğinde öğrendim."

Bunu özellikle istedi. Adamları bizim uzun, ateşli bir hafta sonu geçireceğimizi düşündüler. Adam tüm hafta sonunu sürekli çektiği uyuşturucu yüzünden yarı bilinçsiz, yarı uçuk kafayla geçirdi. Tek odalı bir evdi. O salonda sizinca ben de gidip yatak odasında yattım. Parmağımda yüzükler vardı, onları çıkarıp yatağın yanındaki komodinin üzerine koymuştum. Sabah yüzükleri alırken birini elimden düşürdüm, yatağın altına yuvarlandı. Yüzüğü almak için yatağın altında uğraşırken fark ettim. Herif yatağının altına gömme kasa yaptırmış, tahtaların altına. Şifreyi öğrenmem biraz zaman aldı tabii. Döndüğümüzde fırsat buldukça evin her yerini kontrol ettim. Çalışma odasındaki masasının kilitli çekmece-sinde küçük bir defter buldum. Tam kara kaplı defter yani... Defterde bir yığın anlamsız rakamlar vardı ve hepsini ezberlemek zorunda kaldım. Fotoğraf çekmem mümkün değildi. Dediğim gibi Cenker'e herkesin telefonunu kontrol ettiriyordu manyak. Bir kağıda yazma riskini de göze alamadım. O eve tekrar geri dönmem gerekiyordu ama bir türlü dibinden ayırmıyordu beni. Malzemelerimin bittiğini söyledim. Onları almaya gideceğimi söyleyip birkaç saat dışarı çıkacağım yalanını attım. Telefonda nereye gittiğimi anlar diye de telefonu evde unutmuş gibi yapıp geride bıraktım. Serseriler motor ulaştırdılar bana, o eve gidip ezberlediğim numaraları tek tek denedim ve sekizinci denememde kasanın şifresini tutturdum. Kasada notebook vardı. Listeyi orada tutuyormuş. Bilgileri flash belleğe yükleyip aynı şekilde her şeyi geri koydum."

"Kesinlikle eminsin değil mi sadece kendisi ve Cenker biliyor kasanın yerini?"

"Eminim. Diğerlerine güvenmez zaten. Benim bulmuş olduğumu da düşünemez. O yüzden Cenker ortadan kaybolursa hainin o olduğunu düşünecektir."

"Avcı pazartesi günü sorguya alacak. Birkaç gün hücrede tek başına kaldığında çok gerilecek. Belki de umduğumuzdan erken çözülür."

Bir süre boyunca iki genç kadın suskunluğa bürünerek

kendi içlerinde, geçen zaman içinde olanları düşündüler. Anka, Alin'in bu kadar uzun süre Kenevir Ethem'in yanında kalmış olabileceğine hâlâ inanmakta zorluk yaşıyordu. Konuşmaya başladığında sesi üzgün ve alçaktı.

"Neden bu kadar uzattın Alin?" diye sordu belli belirsiz kırılgan bir tonla.

Alin bir süre ona cevap vermedi. Bakışları dalgın bir şekilde oturduğu kanepenin döşemesindeydi. Nihayet dudaklarını aralayıp alçak bir tonla konuşmaya başladı.

"O gün hiç aklımdan çıkmıyor Gece. Seni affedemiyorum... Kendimi affedemiyorum... Komik olan ne biliyor musun? Aynı durumda ben kalsaydım tıpkı senin gibi davranırdım. Selin'e olan sözümüzü tutacağını biliyordum. Ümidini kaybettiğin için o tetiğe bastığını da biliyorum. Ve yine aynı durumda ben olsam tıpkı senin gibi davranırdım. Çok ama çok aşağılayıcı bir şey yapıldı sana. O pisliklerden birinin eline geçseydin sana neler yapabileceklerini düşünmek bile istemiyorum..." Alin derin bir nefes alıp kirpiklerini Anka'ya kaldırdı.

"Sana zamanında ulaşamadım. Sana, elini hiç bırakmayacağıma söz vermiştim ama sözümü tutamadım, zamanında sana ulaşamadım."

"Ve sen de kendini cezalandırmak için bu yolu seçtin? Benimle eşitlenmek, beni anlamak istedin ama aslında içten içe aslında kendini cezalandırdın."

Alin omuz silkti suçlu bakışlarla Anka'ya bakarak.

"Seninle eşitlenmem imkansızdı. Oraya gönüllü girdim. O pisliklerin arasında kendi isteğimle durdum. İsteseydim rahatlıkla çıkabilirdim. Her ne kadar o uyuşturucu müptelası manyak sakız gibi yakama yapışıp, beni dibinden ayırmak istemese de, sürekli oramı buramı sıkıştırmış olsa da, isteseydim kolaylıkla çıkardım. Bazen gerçekten her şeye siktirici çekip çıkmak istediğim anlar oldu. Bazen öylesine yalnız hissettim ki kendimi, etrafıma bakıp *benim burada ne işim var* diye sorduğum zamanlar oldu. O anlarda hep seni düşündüm ve nasıl dayanmış olduğuna inanamadım. Kendin di-

ANKA

şında başka biri gibi davranmak, sanki ruhundan vazgeçmek gibi... Elbette gizli görevlerde başkaları gibi davrandık, ama ilk kez bu kadar uzun süre kendi kimliğimi unutup yarat-tığım kimliğe bürünmeye çalışmak öylesine yorucuydu ki, bazen durup “Ben aslında kimim?” diye sorduğum oldu ken-dime. O anlarda aklımda hep sen vardın... Seni dövdükle-rinde, sana işkence yaptıklarında karşı koymamaya çalışma-nın seni nasıl parçalamış olabileceğini düşündüm ve bu beni daha da çıldırttı. Sana yapılanları düşündükçe...” Alin hızlı hızlı yaptığı konuşmaya nefes almak istercesine aniden susa-rak bir es verdi ve derin bir nefes alıp başını hayıflanırcasına iki yana salladı. “Sen ölseydin ben ne yapardım söylesene? Ben sensiz ne yapardım? Ailemden kimse kalmamış olacaktı ve ben yapayalnız kalacaktım. Zamanında yetişemedim...”

“Senin suçun değildi Alin. Siz elinizden geleni yaptınız.”

“Ama zamanında ulaşamadık. Kötü senaryo hiç aklımdan çıkmıyor. Ya o tetiğe bastığında kurşun doğru hedefi bulsaydı?”

“Ama bulmadı... Çok büyük bir aptallıktı yaptığım. Üste-lik boşu boşuna yaptığım bir aptallıktı.”

Anka’nın hüzünlü bir tonla sarf ettiği pişmanlık dolu ke-limeler Alin’in sorarcasına ona bakmasına neden oldu. Anka buruk bir gülümsemeyle omuz silkti.

“Blöf yapmış... Beni korkutmak için...”

Alin ağzı bir karış açık Anka’ya baktı birkaç saniye ve ani-den gözlerinde öfkeli ışıltılar parlamaya başladı.

“Nasıl yani ya? Ne demek blöf yapmış?”

“Maksadı satmak değilmiş. Gözümü korkutmakmış.”

“Böyle manyaklık mı olur ya? Ne demek gözünü korkut-mak için bir oda dolusu psikopat toplayıp açık artırma yap-mak?”

“Kafasının pek doğru şekilde çalıştığını sanmıyorum.”

“Ne çeşit bir manyak bu ya? Üstelik neden hâlâ onun bu lanet evinde kalıyoruz ki?”

Alin aniden yerinden kalkarak ellerini beline dayadı. “Sahi ya? Biz niye hâlâ buradayız? Bize yaptığı onca kötü-lükten sonra biz niye hâlâ buradayız?” dedi öfkeyle.

"Aşil için."

Anka düz keskin bir sesle karşılık verip elini uzattı. Kardeşini yeniden kalktığı yere oturması için kendine çekerken "Otur lütfen. Biliyorum kızgınsın... Ben de kızgınım ama Aşil için buradayız biliyorsun." dedi sakın bir tonla.

Alin her an kalkacakmış gibi kanepenin ucuna kalçasını yerleştirdi.

"Aşil için verdiğimiz sözü tutuyoruz, değil mi? Hiç hak etmediği halde onu görmesine izin verdik işte! Üstelik oğlunun yüzüne bakacak bir amaç da verdik ona. Şimdi en azından şeref duyacağı bir gayesi var, ne yapıyorsa bunun için yapıyor. Şimdi bize iyilik yapıyormuş gibi düşündüğüne eminim ama bir düşünsün bakalım oğlu büyüyünce nasıl bir adam olduğunu sormayacak mıydı ona? Ne cevap verecekti? Masumları kaçırıp, bir de açık artırmaya çıkarıyorum mu? Böylesi utanç verici bir şeyi kim çocuğuna söylemek ister? Aşil olmasa, kimse ondan böyle bir şey istemezdi ve o da eski sığ hayatına devam ederdi. O bize iyilik yapmıyor, kendisine yapıyor! Şimdi hiç değilse oğlunun yüzüne utanmadan bakabilir. Çünkü bir de öyle şanslı ki; yaptıklarını hiçbir zaman çocuğuna söylemeyecek biz varız. Adam tam dört ayak üzerine düştü resmen!"

Alin öylesine kızgındı ki kelimeleri ardı ardına öfkeyle sıralarken neredeyse nefes almadan bir solukta tüketmiş gibiydi.

"Onunla yatan benim Alin. Ben de suçluyum. Onunla yatarak hayatımızın sonuna kadar birbirimize bağlı kalmamıza ben sebep oldum."

Alin, Anka'nın suçluluk dolu bir tonla sarf ettiği keskin gerçeği duyduğunda bir an öylece kalakaldı. Anka daha önce kendisine karşı böyle bir açık yüreklilik göstermemişti.

"Bir anlık bir şeydi..." dedi alçak sesle geçiştirmek ister gibi.

Anka buruk bir gülümsemeyle ona bakıp başını iki yana salladı.

"Değildi... İstedim..."

ANKA

Alin oturduğu yerde kıpırdanarak kendisini kanepeye yerleştirdi ve sırtını arkaya dayadı. Boş gözlerle karşıya bakıyordu. Loş odanın içini, yalnızca ayaklı abajurdan çıkan yumuşak ışık kaplıyordu.

Daha önce açık havuzdan gelen ışıklar artık odanın içinde oynamıyordu. Anka durgun bakışlarını büyük camlardan dışarı çevirdiğinde açık havuzun üstünün kapatıldığını yeni fark ettiğini düşündü. Oysa birkaç gün önce havuzun ışıkları da bulundukları odaya yansıyordu. Gerçekten bu evde olup biten hiçbir şeyle ilgilenmediğini fark ettiğinde nedensizce suçluluk hissetti ve bu duygunun neden içini kapladığına anlam veremedi.

“Bugün onun hakkında konuşurken sesin korumacıydı. Onu savunuyordun.”

Alin’in sesini duyduğunda bakışlarını kardeşine çevirdi. Gözleri karşıya dikili Alin’in sesinde suçlama yoktu, yalnızca fark ettiğı gereğı dile getiriyordu.

“Aşıksın ona?” dedi Alin bakışlarını Anka’ya çevirerek. Sulama olmayan sesine, yargılamayan gözleri eşlik ediyordu. Yalnızca gereğı bilmek, duymak ister gibiydi. Anka sıkıntılı bir nefes alıp başını iki yana sallarken alçak bir sesle karşılık verdi.

“Bilmiyorum... Bunu düşünmedim...”

“Düşünmüş olmalısın ama...”

“Belki düşünmek istemiyorum.”

“Ama belli... Bir şeyler hissediyorsun ona karşı.”

“Bunun ne olduğunu bilmiyorum Alin... Kafam yle karışık ki son günlerde. Her şey st üste geldi.”

Birkaç dakika boyunca ikisinden de ses çıkmadı. Yalnızca birbirlerine bakıyorlardı. Nihayet Alin yerinde yeniden kıpırdandı, bacaklarını yukarı çekerek bağıdaş kurdu ve yüzünü Anka’ya döndü. Keskin bir sesle başını sallayarak söze girdi.

“Hadi anlat bakalım. Dndğnden beri tam olarak neler oldu, ne konuşuldu hepsini tek tek anlat bakalım.”

Anka bir an tereddüt eder gibi görünse de sanki bunu bekliyormuş gibi tıpkı Alin’in yaptığını yaparak bacakları-

nı kanepenin üzerine çekip, o da bağdaş kurarak bakışlarını kardeşine dıktı. Ve sonraki bir saat yalnızca Anka konuştu.

"Peki bu değişim sana inandırıcı geliyor mu?"

Alin, Anka'nın son haftalarda olan her şeyi ona anlatmasının ardından sormuştu bu soruyu. Anka dudağını bükerek omuz silkti.

"Eskiden tanıdığım adam gibi değil. İnanılmaz sakın ve kontrollü. Çok kararlı görünüyor. Ama emin olamıyorum tabii."

"Her an elimde patlar diye korkuyorsun?"

"Onunla ilgili öyle çok boşluk var ki, kafamda bir türlü oturtamıyorum."

"Neyi oturtamıyorsun?"

"Onu kafamda oturtamıyorum. Bir şeyler eksik ve onu tam anlamıyla tanıdığımı sanmıyorum. Bir şeyler hep karanlıkta ve ben daha önce bunları düşünmediğimi fark ettim. Şimdi etrafa saçılmış olan onlarca ip var ve ben o ortalığa saçılmış iplerin uçlarını tutuyorum ama nereye ulaştıklarını bilmiyorum."

"Ona sor!"

"Sormak istiyorum ama şimdiye kadar fırsat bulamadım. Aslına bakarsan bana fırsat sunacakmış gibi de görünmüyor. Bir şeylerden kaçır gibi ve bu yüzden tam olarak ona güvenemiyorum. Sakladığı şeyler onun hakkındaki düşüncelerimi netleştirecek belki ama o sanki bunları ortaya dökmek istemiyor gibi. Bu da beni kandırmaya çalıştığını düşündürüyor bana."

Anka düşünceli bir tonla Alin'e karşılık verirken zihninin gerilerinde sonrasında düşünmek üzere bir kenara koyduğu bilgileri bir araya getirmeye çalışıyordu ama hepsi öyle kopuk kopuktu ki bütüne ulaşamıyordu. Derim'in ona sarf ettiği cümlelerde kullandığı birkaç ifade, Handan'la sohbetlerinde aklına takılan sözler, Derim'in adamlarının tavrı, her şey ama her şey birbirinden kopuk ama bir o kadar da birbirine bağlı gibiydi.

O birbirinden bağımsızmış gibi görünen bilgilerin ucunu

ANKA

birbirine bağlamayı becermiş, parçalardan ibaret olan resmi, bütününe kavuşturup gerçeğe ulaşmanın her zaman yolunu bulmuştu. Bu anlamda gerçekten de çok iyi bir analizci olmuştu. Şimdi ise güçlü bir analitik zekaya sahip olan kendisi, önündeki kopuk parçalardan huzursuz oluyor, bir yerlerde bir şeyler kaçırdığını düşünmeden edemiyordu. Bu duygu son zamanlarda öylesine çok ele geçiriyordu ki onu, sonuca ulaşamamak rahatsız edici bir kaşıntı gibi sürekli zihninin içinde varlığını belli ediyordu.

Küçük salona çöken sessizliği girişteki parkelerin üzerinde duyulan yumuşak adım sesleri bozdu. İki genç kadın başlarını çevirip kapıya baktıklarında Jan'ın ağır adımlarla onlara yaklaştığını gördüler.

"Selam. Ne zaman uyandınız? Dinlenebildiniz mi?"

"Epeydir ayaktayız aslında biz. Siz bayağı uyudunuz. Epey yorgun olmalısınız." diyen Anka cevapladı onu. Jan'la konuşurken sesinde hiçbir duygu yoktu ve düz ifadesiz bir tonla konuşuyordu.

"Yoo aslında ben uyanalı çok oldu. Çalışma odasında toplantıdaydım."

Anka tek kaşını kaldırıp sorarcasına ona bakarken sanki sıkıcı bir iş yaptığını anlatır bir ifadeyle yüzünü buruşturdu.

"Bugün Yönetim Kurulu Toplantısı vardı. Paris'te olmadığımız için görüntülü katıldım toplantıya. Düşündüğümünden uzun sürdü."

"Yönetim Kurulu Toplantısı mı?" diye sordu Anka şaşkınca.

"Akhan Investmen'in bağlı olduğu şirket yöneticileriyle üç ayda bir toplantı yapıyoruz. Bir önceki çeyreğin değerlendirilmeleri ve bir sonraki çeyreğin hedefleri belirleniyor. Raporlar, analizler, hedefler... Sıkıcı şeyler yani anlayacağın."

Jan hafifletir bir şekilde omuzlarını silmişti son kelimeleri sarf ederken. Anka düşünceli bakışlarını ona dikmişti ve o anda sabah eve girmeden önce duydukları aklına takılınca kendisine hakim olamadığı soru döküldü dudaklarından.

"CEO neden sensin?"

"Derim çok fazla göz önünde olmak istemiyor. Ki zaten bu çok normal bir şey."

"Nesi normal?" diyen Alin küçümseyici bir sesle araya girerken Jan'a ters ters bakıyordu.

"Profesyonel şirketlerde genelde şirket sahipleri CEO'luk yapmaz. Bunun için profesyonellerle anlaşılır."

"Ve buradaki profesyonel de sen oluyorsun?"

Jan sakın bakan gözlerini Alin'e çevirdi ve birkaç saniye kıza yalnızca baktı öylece. Kısa tuttuğu sessizliğin ardından yüzünde karşı konulması zor bir gülümsemeyle "Aslında benim profesyonel olduğum alanlar daha başka. Bunu hobi olarak yapıyorum." dedi kızın gözlerine dümdüz bakarken.

Alin aniden ona gülümsedi. Ancak Anka onun gülümsemesine kesinlikle sevimli diyemezdi. Aksine yalnızca onun ve elbette Avcı'nın anlayabileceği şeytani bir gülümsemeydi bu. Kızın yüzünde beliren o şahane gülümseme Jan'ı bir an için afallattı. Böyle bir gülümseme için diz çökebilecek adamlar tanımıştı ve kendisinin de o saflara katılması an meselesiymiş gibi hissetti.

"Mesela ne tür alanlarda da profesyonelsin?" Alin sevimli bir ifadeyle dudak büküp omuz silkti. "Sadece merakımdan soruyorum." derken kirpiklerini kırıştırdı masumca. Jan'ın kendisine bakan beğeni dolu bakışlarını izledi birkaç saniye. Adamın yaşadığı anlık şaşkınlığı değerlendirerek, cevap vermesine fırsat tanımadan, aniden yüzünde küçümseyici bir bakış belirdi ve gözleriyle Jan'ı baştan ayağı süzerken darbeyi indirdi.

"Sanırım profesyonel olduğun alanlardan birini yatay pozisyonda gerçekleştiriyorsun. Hoş düşünce... Eh hakkını vermeyeyim, malzeme de iyi maşallah..." Bakışlarını Jan'ın havretle kendisine bakan gözlerine kaldırıp aşağılayıcı bir tonla devam etti. "Ama bir düşündüm de... Saçı benimle yarışacak uzunlukta olan bir erkek... En sevmediğim!"

Gözleri bir an için öfkeyle parlayan Jan'ın ağzını açıp karşılık vermesine fırsat kalmadan odanın kapısında asık suratlı Aşil göründü ve şikayetçi bir tonla sarf ettiği "Annel" kelime

ANKA

si duyuldu.

Anka bakışlarını diğer ikisinden çekip oğluna çevirdi ve yerinde doğrulurken “Annecim? Ne oldu bebeğim?” diye sordu endişeyle. Diğer ikisi de bakışlarını Aşil’e çevirmişlerdi

Aşil, kendisine yaklaşıırken “Babam neden uyanmıyor hâlâ? Uyansın artık!” dedi.

Anka, rahatlamış gibi gülümseyerek ellerini uzatarak çocuğun minik ellerini tuttu. “Ama baban çok yorgundu bir tanem. Dinlenmesi gerek.” dedi teselli dolu bir sesle.

“Çok sıcaktı.” diyen Aşil’e Anka kaşlarını çatarak “Anlamadım?” diye sordu.

“Babam çok sıcak. Belki uyanır diye yanına gittim, çok salladım ama uyanmadı. O kadar mı yorgun?”

“Hasiktir!”

Anka duyduğu küfürle aniden başını kaldırıp kızgınlıkla Jan’a baktığında adamla göz göze gelemedi bile. Jan’ın yüzü aniden değişmişti, adam öyle hızlı topuklarının üzerinde dönüp kapıya atılmıştı ki Anka ne olduğunu anlamadığı bir şaşkınlıkla uzaklaşmasını izlediği adamı, Aşil’in yanında kullandığı küfür için azarlamaya fırsat dahi bulamadı.

Ancak yüzünde oluşan endişe ve dehşeti kaçırması imkansızdı. Anka çabucak başını Aşil’e çevirdi ve zoraki bir gülümsemeyle “Sen Prensesinle biraz zaman geçir olur mu? Ben de hemen geleceğim yanınıza.” dedi ve başını birkaç saniye içinde yaşananları anlamadığı belli olan Alin’e çevirdi. Alin bir kapıya bir Anka ve Aşil’e bakıyordu.

“Aşil’in yanında kal!” dedi alçak otoriter bir tonla.

Hızla yerinde doğruldu ve seri adımları kapıya yöneldi. Küçük salondan çıktıktan sonra attığı adımlar yarı koşar şekildedeydi. Jan’ın neden telaşla odadan çıktığını tam olarak bilemiyordu ama ters giden bir şeyler olduğu belliydi. Ve o ters giden şeylerin Derim’le alakalı olduğuna emindi. Evin girişine vardığında adımlarını yukarı çıkan merdivenlere yöneltti ve basamakları ikişer ikişer atlayarak üçüncü kata tırmandı. Koridoru aynı adımlarla arşınladı ve Derim’in odasının önüne gelince açık kapıdan içeri girdi.

"Derim!" diyordu Jan yüksek sesle.

Yatağın yanı başında Derim'i kaldırmaya çalışıyordu ancak Derim hâlâ derin bir uykudaymış gibi görünüyordu. Sadece sabah solgun görünen yüzü şimdi pembe denecek bir kızılığa sahipti.

"Ne oluyor?" diye sordu Anka şaşkınca ileri adımlarken.

Jan başını omzunun üzerinden geriye çevirip telaşla "Baho'yu ara! Doktoru getirsin!" dedi emreden bir sesle.

"Ne oluyor dedim!"

Anka yüksek sert bir sesle sorusunu yeniledi kaşlarını çatarak. O sırada yatağın ayak ucuna ulaşmıştı ve Jan hâlâ Derim'e sesleniyordu. Jan sabırsız bir sesle yeniden Anka'ya döndü.

"Vurulmuştu! Vuruldu ve hastaneye götüremedim. Üç gündür sikik bir tamponla dolaşıyor!"

"Siz manyak mısınız?" diye bağırdı Anka. "Ne demek vuruldu, hastaneye gitmedi?"

"Anka?" diye bağırdı Jan. İlk kez Anka'ya bakan bakışları öldürecek gibiydi. "Doktor getirsinler! Ateşi çok yüksek! Hadi!"

"Handan abla!" dedi Anka acil durum çözümünü bulmuş bir telaşla ve seri adımlarını kapıya yöneltti. Koşarak kapıdan çıkarken Jan'ın hâlâ Derim'e seslendiğini ve onun yine bu seslenişe cevap vermediğini duyuyordu.

"Ne okuyorsun?"

Anka duyduğu cılız sesle, başını yanında yatan adama çevirdi. Odanın içine, yalnızca kendi tarafındaki komodinin üzerindeki abajurdan gelen ışık hakimdi. Derim'in yatağının bir yanında sırtını yatak başlığına vermiş karnına çektiği dizlerinin üzerine dayadığı tabletin ekranına gözleri dikiliydi bir saniye önce. Derim yatağın diğer yanında yatıyordu. Elindeki tableti, bacaklarını ileri uzatarak kucağına koydu ve elini uzatarak Derim'in alınına dokundu soruyu cevaplarken.

ANKA

"Sahadakilerden gelen istihbarat raporlarını okuyordum..." diye karşılık verdikten sonra alçak sesle "Ateşin düşmüş biraz." dedi kendi kendine konuşur gibi. Ardından düz bir sesle "Ben de birazdan seni uyandıracaktım antibiyotik için." diyerek devam etti.

"Ne kadar zamandır uyuyorum?"

Derim'in alçak sesi yorgun ve bitkin çıkıyordu. Anka elini alnına koyduğunda bu serin temasın verdiği huzurla gözlerini kapamıştı.

"Epey oldu aslında."

"Saat kaç?"

Anka çabuk bir bakışı tabletin ekranına atarak "Gece yarısına geliyor." dedi. Elini Derim'in alnından çekmişti ve Derim yeniden gözlerini açarak bakışlarını ona çevirdi. Sol yanının üzerine yatıyordu, yerinde hafifçe kıpırdanınca sağ bacağındaki acıyla dişlerini sıktı ve bu belli belirsiz mimik Anka'nın kızgınlıkla kaşlarını çatmasına neden oldu.

Suçlayıcı bir tonla "Neden vurulduğunu söylemedin? Hadi onu bırak neden hastaneye gitmedin hemen?" diye sordu.

Derim birkaç saniye boyunca karşılık vermedi ve yastığın üzerindeki başını hafifçe aşağı eğerek bakışlarını kaçırdı ondan.

"Aşil'e söz vermiştim..." diye mırıldandı suçlu bir sesle. "... O zaman sözümü tutamazdım."

"Aşil'e makul bir açıklama yapardım. Hasta olduğunu söylediğimizde bunu anlardı!"

"Onu hayal kırıklığına uğratmak istemedim. Dün akşam çok mutluydu."

Anka başını onaylamaz bir şekilde iki yana sallayarak gözlerini yukarı kaldırdı ve sinirle dudaklarını büzdü.

"Gerçekten aklın başında değil senin. Ne zaman biraz sağduyulu olmaya başladığını düşünsem bunun tam tersini yapıyorsun ve ben yine en başa dönüyorum."

"Neler oldu?" diye sordu Derim alçak bir sesle. Şu anki duruma nasıl geldiklerini anlamaya çalışıyordu. Anka'nın kendi yatağında onun yanında duruyor olması beklemediği

hatta umut edemediği bir sahneydi.

Anka durgun bir sesle karşıya bakarken alçak sesle bu soruya karşılık verdi. O an Derim'le göz göze gelmek istemiyor gibiydi.

"Alin'le birlikteydik, o sırada Jan da yanımızdaydı. Aşıl yanına gelmiş. Seni uyandırmak istemiş ama uyanmamışsın. Yanımıza gelip sıkıldığını ama seni uyandıramadığını, çok sıcak olduğunu söyledi. Jan anladı..." Yan gözle kızgın bir bakışı Derim'e fırlattı. "... Olandan benim haberim yoktu tabii, ne demek istediğini anlamadım." Bakışlarını yeniden karşıya dikti. "Handan abla ilgilendi seninle. Yaranın enfekte olma riski var o yüzden dikiş atılmadan önce antibiyotik tedavisi gerekiyor. Antibiyotik tedavisi bitince dikiş atılacak. Yapması gerekenleri yaptı, şimdilik durumu takip edecek. Birkaç gün fazla zorlamayacaksın!"

"Sen mi bekleyeceksin yanımda?"

Derim bu fikirden hoşnut bir sesle sormuştu. Anka bir an gözlerini kısıp ters bir sesle karşılık verdi.

"Borcumu ödediğimi varsayalım."

Derim anlamış gibi bakışlarını kaldırdı. Ardından suçlu bakışlarını yeniden aşağı indirerek "O zamanki benim hatamdı. Hasta olman senin suçun değildi." dedi mırıldanarak.

"Ashında Banu'nun marifeti olduğunu ne zaman söylemeyi düşünüyorsun?"

Derim hızla bakışlarını yukarı kaldırdı şaşkınlıkla. Anka yeniden gözlerini kısıtı adama bakarken. Derim bakışlarını telaşla aşağı indirdiğinde söylenir gibi "Düşünmüyorsun tabii." dedi kendi sorusunu kendisi cevaplayarak.

"Kim söyledi? Banu'mu?"

Anka'nın dudaklarından sinirli bir gülüş çıktı. "Sence?"

"O değildir."

"Aferin! En azından az çok adamlarını tanıyorsun."

"Düşündüğünden iyi tanıyorum." dedi Derim alçak sesle. Kızgınsın bana onu burada tuttuğum için?"

"Hayır. Kızmiyorum. Bunu anlayabiliyorum."

Derim şaşkınlıkla bakışlarını kaldırarak Anka'ya baktı.

ANKA

Yine aynı şeyi yapıyorlardı. Alçak sesle yatağın içinde konuşuyorlardı. Bazen yatak dışında bir yerde de böylesi konuları konuşup konuşmayacaklarını merak etti. Onun asıl isteği yatağın dışında konuşmak, yatağın içindeyse aklından geçen diğer düşünceleri gerçekleştirmekti. Gerçi geçmişte de bunun tam tersi olmuştu. O zaman da yatakta konuşmanın dışında şeyler yaparlardı ama bundan da hoşnut olmamıştı. Bunun ortasının neden olamadığını anlayamıyordu. İkisini birden yapabilmek çok mu zordu acaba?

Anka onun aklından geçenlerden habersiz, derin sesli bir nefes alıp kucağındaki tableti yanındaki komodinin üzerine bıraktı ve yerinde toparlanarak Derim'e çevirdi bakışlarını.

"Aç mısın? Bütün gün bir şey yemedin. İlacını almadan bir şeyler yesen iyi olacak."

Derim ağır hareketlerle yerinde doğrulmaya çalıştı. Kollarından güç alarak yatağın içinde oturur vaziyete geldi ve sırtını yatağın başına dayadı. Bacağını fazla oynatmamaya çalışarak ileri uzattı ve yatağın içinde rahat bir pozisyonda oturdu. Başını yanındaki komodine çevirdi ve üzerinde duran telefona uzanırken Anka "Ne yapıyorsun?" diye sordu.

"Jaques'ı arayacağım. Yiyecek bir şeyler getirsin."

"Bu saatte adamı uyumuştur. Sabah çok erken kalkıyor. Rahat bırak adamı. Ben getiririm şimdi."

"Onun görevi yirmi dört saat bana hizmet etmek. Bunun için o kadar para alıyor."

"Küstahlaşma Derim! İnsanlar senin kölen değil. Ne kadar para ödesen de, yirmi dört saat kimseyi çalıştıramazsın. O kadar para ödüyorsun diye adamın ruhunu da satın aldığını sanma! Çalışma saatleri diye bir şey var ve Jaques zaten üzerine düşenden fazlasını yapıyor."

Derim şaşkınlıkla baktı genç kadına. Anka'nın kendi aşçısını savunması garip gelmişti ona. Anka "Ne?" dercesine gözlerini açıp başını salladı.

"Farkında mısın bilmem ama benim aşçımı bana karşı savunuyorsun?"

"Haksızlık yaptığın herkesi sana karşı savunurum!"

"Kendin hariç!"

"Kendimi savunmuyorum çünkü bana yaptıkların savunmanın ötesine geçti!" Anka birden sıkılmış gibi yüzünü buruşturdu ve yatağın üzerinden kayarak ayaklarını yere bastırdı.

"Ayağa kalkma! Yiyecek bir şeyler getireceğim sonra ilacını içeceksin."

"Tuvalete gitmem gerek."

Anka arkasından konuşan adamın sesiyle duraksadı ve bir an afallayarak Derim'in yüzüne baktı. Onu tuvalete götürmesini bekliyorsa fena halde hayal kırıklığına uğrayacaktı.

"Yavaş hareket et ve bacağının üzerine çok yüklenme. Ben dönene kadar işini bitirmiş ol!"

"Yardım etmeyecek misin?"

Anka'nın gözleri bir anlık da olsa panikle açıldı ve başını hızla iki yana sallarken "Aklından bile geçirme!" dedi çabucak.

"Ben seni götürmüştüm."

Derim'in sitemli sesiyle yüzü kıpkırmızı oldu ve ters bir sesle "Daha fazlasını duymak istemiyorum!" diyerek hızla arkasını döndü ve seri adımlarla odanın kapısına vardı. Kapıdan çıkarken arkasından gülen Derim'in sesi, kızgınlıkla dudaklarını birbirine bastırmasına neden oldu. Geçmişte hatırlamadığı anları düşünmek utançla alev almasına neden olsa da; o, hayali sahneleri kafasından hızla uzaklaştırmaya çalıştı.

Koridoru hızla geçti ve merdivenlere yöneldi. İki katı çabucak inerek mutfığa giden koridorda ilerledi. Mutfak daha önce olduğu gibi yalnızca iki spot ışığı nedeniyle loştu. Mutfığa adımını attığı anda ortadaki ada tezgahın önündeki Alin'le karşılaştı.

"Sen de mi acıktın?"

Alin, Anka'nın sesini duyduğunda başını omzunun üzerinden geriye çevirdi. Önündeki tabağa hazırladığı sandviçi koyuyordu.

"Midem kazındı. Uyku tutmadı."

Anka buzdolabından birkaç kap çıkarıp ada tezgahın üzerine dizmeye başladı. Tabak almak üzere ilerideki dolaplara yönelirken Alin'in sorusunu duydu.

"Uyandı mı?"

"Şimdi uyandı. İlacını vereceğim ama önce bir şeyler yemesi lazım."

"Durumu nasıl?"

"Ateşi biraz düşmüş, biraz daha iyi."

"Ona gösterdiğin merhameti hiç hak etmiyor!"

Anka, Alin'in keskin sözlerini duyunca sıradan bir bakışı Alin'e attı ve düz bir ifadeyle karşılık verdi.

"Aşil'i hayal kırıklığına uğratmamak için şu anki durumda. Galiba oğluna gösterdiği özeni ödüllendiriyorum."

"Zaten ona şu an doğru düzgün dalamıyorsam sırf Aşil'e tavrı yüzünden. Tabii prensime açıklama yapmam da zor olacak. Geldiğimden beri Aşil kafamı ütüledi babasını anlata anlata. Bu adamın böyle bir baba çıkacağı kırk yıl düşünsem aklıma gelmezdi."

"Yalan yok. Benim de." dedi Anka düşünceli bir sesle. Kaseye koyduğu çorbayı ısınması için mikrodalgaya yerleştirmişti ve o sırada tezgahın üzerine koyduğu tepsiyi hazırlıyordu.

"Şu sandviçten bir tane daha yapsana." dedi Anka çene siyle Alin'in önündekileri işaret ederek.

"Kendine mi? Ona mı?"

"Fark eder mi?"

"Ona yaptırıyorsan içine arsenik koymayı düşünüyorum."

Anka onaylamaz bir bakış attı kardeşine. "Ben aç değilim! Senin gibi saat başı yemek yiyemiyorum."

"Akşam doğru düzgün bir şey yemedin Anka!" Alin'in sesi sertti. "Eğer sen de yiyeceğine söz verirsen, söz onun ki sine arsenik koymadan ikinize de yapacağım. Bu iyiliğimi de unutmamasını söyle ona!"

Anka gözlerini devirdi. Mikrodalgadan gelen sesle arka-

sını dönerek o tarafa yöneldi. Aynı anda Alin sandviçleri hazırlamaya başlamıştı. Yan gözle Anka'ya çabuk bir bakış attı.

"Onun için endişeleniyorsun."

Anka, Alin'in yanında alçak sesle yaptığı tespitle bir an duraksayarak ona baktı. Kaşlarını belli belirsiz çatarken suçlu hissettiği bir yüzle baktı kardeşine.

"Saçma değil mi?" diye sordu tereddütle.

Alin başını iki yana salladı. "Değil. Ona karşı bir şeyler hissediyorsun ve bu yüzden endişe duyuyorsun, saçma değil."

"Ona karşı bir şey hissetmiyorum!" dedi Anka inkar ederek. "Sadece Aşil'i düşünüyorum ve ona bir şey olursa oğluma nasıl bir açıklama yapacağımı bilmiyorum. Şimdiye kadar döneceğinden emindim ve Aşil'e, onun uzakta olduğunu söylemek kolaydı çünkü doğru olan buydu. Ama hiç gelmeyeceğini söylemek benim için kolay olmaz."

Alin, hazırladığı iki sandviçi koyduğu tabağı Anka'ya uzatırken alayla gülümsedi ve aynı alaycılıkla gözlerini yumarak başını salladı.

"Al canım sandviçlerinizi. Afiyetle yiyin... Bir ara kendine de dürüst olduğun zaman, bu konuyu tekrar konuşalım."

Anka kızgınlıkla baktı Alin'e. Alin iri iri açtığı gözleriyle masumca baktı ona. Boştaki elini kalbinin üzerine kapadı ve alayla devam etti. "Bana da yalan söylersen kalbimi kırarsın. Girme o topa!" dedi alaycı bir uyarıyla.

Anka ters ters ona bakarak uzattığı tabağı aldı ve tepsiye koydu. İki bardağı da tepsiye yerleştirdikten sonra çenesiyle tezgahın üzerinde, içinde portakal suyu olan sürahiyi işaret etti.

"Bir eline de şunu al getir peşimden!"

"Nasıl yani? Odaya girmeme izin verecek misin?" dedi Alin çocuksu bir sevinçle.

"Alin!" dedi Anka uyarırcasına. Alin'in yüzündeki muzip ifadeye gülmemek için kendisini tutuyordu.

"Ama iki laf sokarım!" dedi bu sefer Alin hevesli bir yüzle. "Bu fırsatı kaçırmam imkansız! Sabahtan beri içimde ukde

ANKA

kaldı. Adamın resmen benden yırtmak için kendisini vurmuş olduğunu düşünüyorum.”

Anka onaylamayan bakışlarını kardeşine atarak kapıya yönelirken Alin sırtıyordu. İki kardeş peş peşe mutfaktan çıktılar. Anka önde, Alin arkasında onu takip ediyordu. Derim’in odasına girdiklerinde Anka, onu bıraktığı gibi buldu. Tek fark uyluğunda kalın bir sargı bulunan çıplak bacağı yorganın dışındaydı şimdi. Anka onun altında yalnızca bir bokser olduğunu biliyordu. Üzerindeki tişörtü de kendisi değiştirmişti.

Handan, Derim’in yarasını kontrol edeceği zaman üzerindeki eşofman altını kesmişti ve Anka sonrasında, Jan’ın yardımıyla onu tamamen üzerinden çıkarmıştı. Yükselen ateşi nedeniyle terden nemlenmiş olan tişörtü çıkardıklarında da Aşil’in söz ettiği dövmeği görmüşü.

Yaşadığı şoku çabucak atlatmak istemişti ve önceden bildiği için bunun kolay olacağını sanmıştı. Eğer Aşil bundan söz etmeseydi ilk kez göreceği dövmenin onu sarsacağından emindi ve Derim’in üzerini değiştirirken bunu umursamayacağını düşünmüştü. Buna rağmen sarsılmıştı.

Jan’ın muhtemelen gördükleri nedeniyle, tepkisini merak ettiği için kendisine attığı kontrollü bakışlarının altında olabildiğince ifadesini sabit tutmaya çalışmıştı ancak iradesi dışında bakışları sürekli dövmeye kaymıştı. Derim üzeri değiştirilirken gözlerini açmıştı ama bilincinin tam olarak yerinde olduğu söylenemezdi. Saçma sapan birkaç kelimeyi sayıklar gibi çıkarmıştı kuru dudaklarından.

Tıpkı Aşil’in tarif ettiği gibiydi dövme. Tribal bir tasarımla kanatları açık Anka, Derim’in sol göğsünün üzerindeydi fakat omzunun üstüne doğru uzanmıştı kanatların ucu. Kuşun hemen altında oğlunun adı yazıyordu. Anka bu manzaranın şaşkınlığını atlatamadan Derim’in boynundaki kolyeyi gördüğünde kalakalmıştı. Eli istemsizce kendi kolyesine uzandığında Derim’in eli sahiplenircesine kolyenin üzerine kapanmış ve “Sakin!” diyen saldırgan kelime çıkmıştı dudaklarından. Gözlerini geri kaparken bedenini yatağa bırak-

mişti ve avucunun içine kolyeyi hapsederek "Hayır!" demişti tekrar.

Jan "Lütfen!" diye mırıldanırken Anka'ya rica dolu gözlerle bakarak ısrarcı olmamasını istemişti. Elindeki temiz tişörtü Derim'in başından geçirirken "Bunu sonraya bırak. Şimdi değil." dedi.

Anka yalnızca bir an için kızgın gözlerini adama fırlatıp veniden yardıma koyulmuştu ancak öfkeyle "O benim kol-yem!" demeyi ihmal etmemiştir.

"Biliyorum. Ama şimdi geri almaya kalkma lütfen. Kendisine geldiğinde istersin. Şu an çok zayıf ve ona ihtiyacı var."

Anka anlamayan gözlerle ona bakmış olsa da başka bir açıklama yapmamıştı Jan. Handan'ın işini bitirmesinin ardından Derim'le kalacağını söyleyen kendisiydi. Jan anlık da olsa ona kuşku dolu bir şaşkınlıkla bakmış ve emin olup olmadığını sorduğunda kendinden emin bir tavırla "Ben kalırım yanında." diyerek üstelemiştir.

Bakışları Jan'la buluştuğunda sanki ikisi de aynı şeyi düşünüyormuş gibi birbirlerine bakmışlardı uzun denecek bir süre. Bir zamanlar Derim'in de kendisine baktığını ikisi de biliyordu ve Jan, Anka'nın kararlı bakışlarıyla tatmin olmuş halde fazla üstelemeden çıkmıştı odadan.

Aşil'e ilgilenmek Handan ve Alin'e kalmıştı. Babasının hasta olduğunu öğrenen Aşil'e yalnızca birkaç dakika yanında durabilmesi için izin vermişti Anka. Babasını göstermemek doğru gelmemiştir ona. Aşil'e tıpkı kendisinin de hastalandığında olduğu gibi babasının ateşinin çıktığını, dinlenmesi gerektiğini anlatmıştı alçak bir sesle. Aşil, üzgün mutsuz gözlerle babasının uyuyan suratını birkaç dakika seyrettikten sonra, dudaklarını babasının yanağına bastırmıştı.

"Çabuk iyileş baba." demişti çocuk minik eliyle babasının yüzünü okşayarak.

Anka saatlerce Derim'in yanında oturmuştu. Yalnızca bir şeyler atıştırmak için yarım saatliğine yanından ayrılmış dönüşte tabletini de alarak yeniden oturduğu yere yerleşmişti. Bütün gece adamın yanında ateşini kontrol ederek ve Han-

ANKA

dan'ın talimatlarını takip ederek zaman geçirecekse; boş durmak istememiş, o arada gelen raporları da okuyabileceğini düşünmüştü.

Şimdi elindeki tepsiyle odanın içinde ilerleyerek daha önce kendi oturduğu taraftaki komodinin üzerine elindekini bıraktı. Yorganı kucağına çekmiş bir bacağı açıkta olan Derim'e çabuk bir bakış attı. Alin arkasından onu takip ederek elindeki sürahiyi, tepsinin yanına koydu ve yüzünü Derim'e çevirdi.

Derim gözlerini kaçırmadan Alin'e bakıyordu. İlk saldırının geleceğini hissetmiş gibi temkinliydi bakışları. Gözleri saliseler içinde Anka'ya kaymış yeniden Alin'e çevrilmişti.

Alin dik dik adama baktı. Yüzünü, hâlâ ateşinin düşmediğini belli eden bir pembelik kaplamıştı. Dağınık saçları, kendisine temkinli bakan yorgun gözleriyle azar ıstırmeye hazırlanmış Aşil'e benziyordu suratı. Nedensizce içinden yüksek sesli bir kahkaha atmak gelmişti ama kendisine zorlukla hakim oldu ve dik bakışlarını adamın gözlerinden çekmedi. Öyle uzun süre sürdü ki bu bakışma, onun ağzını açmasına fırsat kalmadan Derim bıkkın bir ifadeyle gözlerini yumup başını salladı.

"Hadi, kalmasın içinde. Söyle."

Alçak usanmış bir sesle sarf ettiği kelimelerle Alin dudaklarını kıvrırken, Anka ona bakıp kaşlarını yukarı kaldırdı yapmamasını ister gibi. Derim gözlerini Alin'e çevirdiğinde Alin umursamazca omuz silkti.

"Düşene bir tekme de ben atmışım gibi olur şimdi. Yakıştıramam kendime... Önce bir toparlan da sonra bakarız."

Derim kirpiklerini aşağı indirdi suçlu bir tavırla. Ardından tek kaşını kaldırıp kirpiklerinin altından tereddütle baktı.

"Çok uzun sürdürecek misin?"

Alin hevesle boştaki elini havada sallarken "Ohoo, ömrünün sonuna kadar!" diye karşılık verdi memnun bir yüz ifadesiyle.

Derim kaşlarını kaldırıp dudaklarını büzdü ve ağır ağır

başını salladı anladığını belirtir bir ifadeyle. Derin bir nefes alıp başını yukarı kaldırdı.

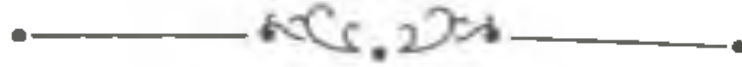
"Hesabını benimle gör. Jan'ı uzak tut bundan. Onun suçu yok."

Alin yalnızca iki saniye Derim'e baktı ve saçlarını savuran bir hızla topuklarının üzerinde dönerek kapıya yöneldi. Başını geri çevirmeden umursamaz bir sesle "Ponpon'u bana bırak! Sen kendini düşün bence!" diyerek kapıyı arkasından kapayarak gözden kayboldu.

Derim ağır ağır bakışlarını Anka'ya çevirdi. Anka yatağın yanında ayakta dikiliyordu. Kapıya dönüp bakmamıştı bile. Sahte bir gülümsemeyle Derim'e bakıyordu. Gözlerinde Derim'in anlamadığı şeytani pırıltılar vardı. Derim onun sözlerini duyduğu anda bu pırıltıların nedenini anladı.

"Hadi bakalım... Yemeğini ye, ilacını iç... Ve sonra da benim kolyemi geri ver!"

16. BÖLÜM

Anka, hazırladığı tepsiyi Derim'in kucağına koydu. Derim bir tepsiye bir Anka'ya baktı. Genç kadın yine yatağın üzerine çıktı, bağdaş kurdu ve yüzünü genç adama çevirerek bakmaya başladı.

"Başla!" dedi, buyurucu bir ifadeyle.

Derim tepsideki çorbaya ve sandviçlere yeniden baktı ve kirpiklerinin altından ona bakarken mırıldandı.

"Sen yedirmeyecek misin?"

"Bacağından vurulduğunu sanıyordum. Kolundan da mı vuruldun?"

"Ben sana yedirmiştım."

"Evet. Serum yedirmiştin değil mi?"

Derim, Anka'nın ezici alaycılığıyla bakışlarını kaldırdı. Bir an için tereddüt etse de kaşlarını kaldırdı "Hayır" der gibi. Anka sorarcasına ona bakmaya devam edince karşılık verdi.

"Aslında çorba içirdim ama çok kendinde değildin. Birkaç kaşık içirebilmişim. Hatırlamıyorsundur."

"Sebze çorbası değil mi? İsabet olmuş. Hatırlamak istediğimi sanmıyorum."

Anka'nın ezici bir imayla sarf ettiği kelimeler Derim'in yeniden gözlerini kaçırmasına ve kederle başını eğmesine neden oldu. Birkaç saniye sonra ne düşündüyse, her zaman yaptığı o akıl almaz dikliğiyle başını yeniden kaldırdı.

"Bunun gibi tavuk suyuydu aslında."

Hâlâ beklentiyle genç kadına bakmaya devam ediyordu. Anka gözlerini devirdi. Bıkkın bir nefes aldı ve "Çocuk değilsin Derim. Kendin ye! Aşıl bile artık kendisi yiyebiliyor." dedi. Ses tonu onun isteğini yapmaya gönüllü olmadığını belirtiyordu.

Derim isteksiz hareketlerle tepsideki kaşığa uzandı ve ağır hareketlerle çorbasını içmeye başladı. İkinci kaşığın ardından alçak sesle sordu.

"Banu'yu burada tutmamı anladığınızı söyledin?"

"Kızgınlam ama anlayabiliyorum."

Derim ona sorarcasına bakınca devam etti. "Marcel'le konuştuk sen yokken... "Derim'in merakla kendisine bakmayı sürdürmesi üzerine sözlerine devam etti. "Adamlarının sana neden sorgusuz itaat ettiklerini bazen merak ediyordum ve anladım sanırım. Hepsini bir yerlerden kurtardın ve onlara amaç verdin. Şimdi hepsinin bir saygınlıkları var. Daha önce ellerine geçmemiş bir fırsatı verdin onlara. Kimseden görmedikleri değeri senden görüyorlar. Sana minnettarlar. Sana saygı duyuyorlar. Senin için ölmeye hazırlar... Çünkü sen onları asla geride bırakmıyorsun."

Anka alçak sesle düşünür gibi yaptığı tespitleri Derim'e aktarırken genç adam sessizce onu dinliyordu. Anka gözlerini aşağı indirdi ve alçak sesle "Derim Akhan geride adam bırakmaz." diyerek sonlandırdı sözlerini.

"Sen gönder dersen gönderirim."

Derim'in samimi karşılığı ile Anka bakışlarını kaldırarak bir süre adamın yüzünü inceledi ve başını iki yana salladı.

"Daha önce de dediğim gibi... Senin adamlarınla ilgili aldığın kararlara karışmayacağım. Beni ilgilendirmez neyi neden yaptığın."

Aralarında bir süre boyunca süren sessizliği Derim'in pişmanlık yüklü sesi bozdu.

"Aslında Banu'yu affetmem söz konusu değildi. Emirlerimin dışına çıktı ve bunun cezasını da çekti..."

"Casino'ya mihmandar yaptın... Senin yanındaki pozisyonundan sonra bu ona fena koymuş olmalı."

ANKA

Anka'nın düz bir ifadeyle araya girerek sarf ettiği kelimeleri Derim başını sallayarak onayladı.

"Sana yaptıklarına neden olan bendim aslında. Ben çanak tuttum. İlk gün sana vurduğunda onu durdurmadım ve o bundan cesaret aldı. Hata tamamen benim..." dedi Derim yakıcı bir suçluluğu ve pişmanlığı yüreğinin en derinlerinde hissederek.

Anka gözlerini kaçırmadan ona bakıyordu. O gün hissettikleri yeniden ruhunu sıkıyormuş gibiydi. Yaşadığı o kadar çok aşağılayıcı ve gurur kırıcı an vardı ki, ilk darbe o gün gelmişti ve hiç aklından çıkmamıştı. Derim'in tüm pişmanlığı yüzünden okunuyordu ve hiçbir tepki vermeden öylece baktı genç adama.

Derim gözlerinde anlayış bekleyen bir ifadeyle baktı genç kadına.

"Biliyorum affı yok olan hiçbir şeyin. Ama yaptıklarımın bedelini benim ödemem lazım... Banu'ya ikinci bir şans verdim çünkü ben senden af beklerken önce benim affetmem gerektiğini düşündüm. Ben birini affetmezsem, senden af beklemem doğru görünmedi..."

Anka anladığını belirtir bir şekilde başını salladı yavaşça. İkisi bir süre birbirlerine baktılar ve nihayet Anka alçak bir sesle karşılık verdi.

"Bunu harcayacak biliyorsun değil mi?"

Derim'in dudağının ucu küçümsemeyle kıvrıldı, ağır bir hareketle yeniden kaşığına uzanırken başını salladı onaylayarak.

"Muhtemelen... Tek dileğim bunu yapmaması."

"Yaparsa?"

Derim bir kaşık daha çorbasından içti ve elindeki boş kaşığı tutarken bakışlarını genç kadına dikti. Bu kez gözlerinde yakıcı bir kararlılık vardı.

"Sana ya da Aşil'e zarar verecek bir şey yaparsa, verdiğim tüm sözleri bozacağım ve onu kendi ellerimle öldüreceğim. Şimdiye kadar hiç kadın öldürmedim umarım bunu bana yaptırmaz!"

Sonraki birkaç dakika Derim çorbasını içerken ikisi de sessizlik içindeydi. Çorbayı bitiren Derim sorarcasına tabaktaki iki sandviçe baktı. Anka onun bakışlarına sesli cevap vermeden uzanarak sandviçlerden birini aldı ve ufak bir parça ısırarak yemeye başladı. Derim bakışlarıyla komodinin üzerindeki portakal suyunu işaret edince Anka dizlerinin üzerine kalkarak sürahiye uzandı ve tepsideki iki bardağı doldurdu. Sürahiyi yeniden aldığı yere bırakarak tekrar kalçasının üzerine oturdu. Derim'in kendisine uzattığı bardağı boştaki eline aldı. Bardağı dudaklarına götürüp bir yudum aldı ve bağdaş kurduğu bacağının üzerine dayadı.

"Kolyemi geri istiyorum." dedi aniden.

Derim ağzında çiğnediği lokma nedeniyle gırtlaktan gelen bir sesle güldü ağzını açmadan. Bu öylesi bir sesteki ki Anka tüylerinin diken diken olduğunu hissetti. Derim'in boğuk ses tonu gülerken cazip bir hal alıyordu ve Anka bu ses tonunun üzerinde bıraktığı etkiden hiç memnun değildi. Derim'in dik bakışları genç kadının üzerine çevrildi. Gözlerini bir an bile genç kadının gözlerinden ayırmadan portakal suyundan o da bir yudum aldı ve kucağındaki tepsinin üzerine bardağı geri bıraktı. Ağzındakilerini yuttuktan sonra dudaklarını yavaşça diliyle ıslattı ve dudaklarını araladı.

"Kolyeyi geri istiyorsan önce beni alacaksın. Bana sahip olursan kolyene de yeniden sahip olursun."

Hiçbir tereddüt göstermeden sarf ettiği kelimeler nedeniyle, Anka neredeyse bir an için ağzı açık halde adama baktı ve aniden gözleri öfkeyle kısıldı.

"Kolyemi geri istiyorum!"

"Ben de seni geri istiyorum. Beni alırsan, onu da alırsın."

"Sen bana hiç sahip olmadın ki geri isteyeyim! O kolye bana ait!"

"Ben de sana aitim!"

"Hayır değilsin!"

"Yapabilirsin!"

"Derim!"

"Anka!"

ANKA

Derim, Anka'nın sert hitabına zıt olarak çok daha yumuşak bir sesle hitap etmişti genç kadına ve ardından devam etti konuşmaya.

"O kolye bende kalacak. Çok alıştım. Geri vermeyi düşünmüyorum. Sende kalmasını istiyorsan, beni kabul etmen gerek." Derim kısa bir nefes alıp, çocuksu denecek bir masumiyetle sevimli bir sesle devam etti. "Sence de iyi bir alışveriş olmaz mı? Kolyenin yanında beni de alıyorsun. Buy one get one free!"

Anka hayretle gözlerini kırptırdı. Yalnızca birkaç saniye sonra hayretini içine gömüp öfkesini yüzeye çıkardı ve elinde yarısı yenmiş sandviçi fırlatırcasına tepsiye geri koydu.

"Komik olduğunu mu sanıyorsun? O kolye bana ait! Ailemden kalan tek parça! Onu bana geri vereceksin!"

"Benim ailemden de, bende kalan tek parça!" dedi Derim, hiçbir çekince göstermeden.

"Ben senin ailen değilim!"

"Olacaksınız! Sen ve Aşil benim ailemsiniz."

"Aşil senin oğlun kabul ediyorum ama biz senin ailen değiliz. Böyle bir şey olmayacak. Aşil'in babası olman bizi aile yapmaz!"

"Bana kolyenin hikayesini anlat!" dedi Derim aniden yumuşak bir sesle. Kucağındaki tepsiyi ağır hareketlerle kaldırıp yanındaki komodinin üzerine bıraktı ve şaşkın gözlerle ona bakan genç kadına meraklı bir yüzle baktı. "Bir hikayesi olduğuna eminim. Diğerini senin boynunda gördüm. Sanırım o da kardeşinin, değil mi?"

"Alin'e geri verdim." dedi Anka asık bir suratla. Eli istemsizce boş boynuna uzandı. Bu öğleden sonra Alin'in kolyesini geri vermişti.

"İlk başta kolyenin figürünü yanlış yorumladım. Avcı ve kardeşin sana *Gece* diyorlar, kardeşine de *Kızıl* diyorsunuz. İkinizi temsil ediyor bu kolye... Gece ve Gündüz... değil mi?"

Anka kızgın gözlerle genç adama bakmaya devam ederken Derim yumuşak bir gülümsemeye ona bakmayı sürdürüyordu. Bakışlarındaki merak apaçık okunuyordu.

Anka'nın kıpırdamadan dik dik kendisine bakmasını umursamadan "İlaçlar nerede?" diye sordu.

Anka aniden değişen konuyla yeniden şaşırarak kirpiklerini kırıştırdı. Derim'in bunu yapmasından nefret ediyordu. Adam aniden konu değiştiriyordu ve Anka, onun her defasında kafasını karıştırmasından nefret ediyordu. Yeniden kalçasının üzerinde doğrularak komodinin çekmecesine uzandı ve bir kutu ilaç çıkardı. Sinirli hareketlerle ilacı çıkarıp Derim'e uzattı. Derim onun öfkeli hareketlerine ters olarak sakindi. Avucuna aldığı bir ilacı yeniden yan tarafına uzanarak tepsinin üzerinden aldığı portakal suyu ile yuttu. Bardağı geri koydu. Elleriyle yataktan destek alarak yatağın içinde yeniden yerleşti ve bacağını yavaşça yana kaydırды.

"Hadi başla." dedi adeta masal dinlemeye başlayacak olan bir çocuğun sahip olduğu hevesli bakışlarını genç kadına dikerek.

"Kolyemi geri istiyorum!" dedi Anka dişlerinin arasından inatçı bir tonla.

"Hikayesini seversem düşünürüm..."

Anka gözlerini kısarak inceleyen bakışlarını adamın yüzünde gezdirdi. Derim berrak gözlerle ona bakıyordu.

"Söz mü?" diye sordu istemsizce. Derim gülümseyerek başını salladı.

Anka huzursuzca kalçasının üzerinde kıpırdandı ve bakışları bir anlık odanın içinde dolaştı. Bu kez her iki taraftaki abajur da yandığı için içerisi daha aydınlıktı. Kolyesini geri almak zorundaydı. Belki adamın üzerine saldırabilir ve zorla almayı deneyebilirdi ancak yaralı da olsa, Derim'in gücüyle boy ölçülebileceğini sanmıyordu. Özellikle yatakta böyle bir şey yapmak istemiyordu çünkü bu boğuşmanın varacağı sonuç, göze alabileceği bir ihtimal değildi. Her şey zaten bir yatakta boğuşmayla başlamıştı.

Yan gözle Derim'e çabuk bir bakış attı. Ona öyle yumuşak bakışlarla bakıyordu ki kalp atışlarının hızlandığını fark ettiğinde saldırı düşüncesinden tamamen vazgeçti. Tüm gücüyle onun çekimine karşı koymaya çalışıyordu. Bu adam-

ANKA

dan uzak durmasını, sürekli kendisine hatırlatılmak zorunda kalmak çoğu zaman yorucu oluyordu ve şimdi olduğu gibi yine kendisini bitkin hissediyordu. Onun yakınındayken bu güce karşı koymak neredeyse imkansızdı.

Sırf bu düşüncelerden uzaklaşmak ve onun çekiminden kurtulmak isteği ile zihninden başka düşünceler geçirmek istedi ve her zaman kendisini sakinleştirdiğine inandığı anne babasını düşündü. Kelimeler alçak sesle dudaklarından dökülürken konuşmaya başladığını bile fark etmemişti. Ellerini kucağında birleştirmiş, bakışları kucağındaki ellerine sabitlenmişti.

“Annem bize hamile kaldığında, her hamilelikte olduğu gibi aylık kontrollere gidiyormuş. Babam ne yapıp edip her kontrolde mutlaka annemin yanında olmaya çalışıyormuş. Ki o sırada annem Ankara’daymış. Babam Mardin’de görevliymiş ama annem ikizlere hamile kalınca Ankara’da kalmasına karar vermişler... Beşinci ay kontrolünde işler ters gitmeye başlamış. İkizlerden biri yeteri kadar beslenemiyormuş ve doğuma kadar dayanamayacağını söylemiş doktorlar... İkizlerden birini kaybedeceklerine hazırlıklı olmalarını belirtmişler. İkisi için de kötü bir süreçmiş...”

Anka kendisini geçmişe götüren görüntülerle farkında olmadığı gülümsemesi yüzüne yayılırken bakışlarını kaldırıp pürdikkat kendisini dinleyen Derim’e baktı ve anlatmaya devam etti.

“Babam, bu zorlu hamilelik esnasında annemin yanında olabilmek için izin almak istemiş ama mümkün olmamış tabii. Annem tek başına Ankara’daymış. Mehmet amca o sırada Ankara’da görevli olduğu için annemle o ilgileniyormuş. Babam annemi ona emanet etmiş ve olabildiğince; yalnızca kontrollerde bir günlüğüne de olsa Ankara’ya gitmeye çalışmış. Altıncı ayda; ikizlerden zayıf olanın kilosu daha da düşmüş, kalp atışları diğerine göre daha düşükmüş. Annem de babam da çok endişelilermiş. Doktorlar erken doğum yapılmasını önermişler. Eğer biri ölürse hem diğeri hem de anne için kötü sonuçlar olabileceğini söylemişler. Ama altı aylık

doğum diğeri için de risk teşkil ediyormuş. Doğmak için çok erken bir zaman. Birinin kalp atışları zayıf da olsa, her ikisinin de kalbi atmaya devam ettiği sürece, annem de babam da erken doğuma karşı çıkmışlar. Annem ya hep birlikte bu yolculuğu tamamlarız ya da olacaklara birlikte karşı koyarız demiş. Doktorlar mecburen kontrollerin daha sık yapılmasına karar vererek bu isteği kabul etmişler. Bir aya yakın süre herkes diken üstündeymiş ama durum değişmemiş. Annem yedinci ayın içindeyken tekrar kontrole gittiğinde ultrasonda doktor bir görüntü yakalamış. İkizlerden güçlü olan, diğer zayıfın eline dokunuyor gibi bir görüntüye benziyormuş. O günlerde zayıfın kalp atışları daha düşükmüş ancak hâlâ kalbi attığı için annem erken doğumu yine kabul etmemiş. On beş gün sonra yeniden kontrole gitmişler...”

Anka'nın yüzündeki huşu Derim'in başını döndürüyordu... Genç kadın alçak sesle anlatmaya devam ederken Derim büyülenmiş gibi onu dinliyordu. Anka parlayan gözlerle gülümsedi ve Derim onun o içinde kendisini kaybettiği elektrik mavisi gözlerinin ışıyla kutsandığını hissetti.

“O kontrolde her şeyin tersine döndüğünü görmüşler. Zayıf olan bebeğin kilosunda artış varmış ama diğerininki bir önceki kontroldekiyle aynıymış. İkisinin de kalp atışları güçlüymüş. İkizler annelerinin karnında birbirlerine destek vermişler. İkisi de birlikte doğmak için savaşmışlar... Savaş-tık...” dedi Anka başını yavaşça sallayarak. “Birlikte aynı gün doğduk...”

Derim, yıllar önce Mehmet Aydar'a sorduğu sorunun cevabını şimdi aldığını anladı ve alçak sesle mırıldanır gibi konuştu.

“Baban sana Anka ismini verdi... Çünkü küllerinden yeniden doğdun... Ve kardeşine Alin adını verdi çünkü seni hayata geri döndüren ışığın kaynağı oydu ve tıpkı soyadına yaraşır şekilde çok yüce ve soylu bir hareketti.”

Anka onaylayarak başını salladı. Yüzünde bundan gurur duyduğunu belirtir tatlı bir gülümseme vardı. Alin onun elini hiç bırakmamıştı. Anne karnında bile onun ölmesine izin

vermemiş, elini hep üzerinde tutmuş, onu hep korumuş ve hep yanında olacağını göstermişti.

“Beş yaşımıza geldiğimizde babam bunu bize tıpkı bir masal gibi anlatmıştı ve bizim en sevdiğimiz hikaye bu oldu. Onlar her ikimizden de vazgeçemediler. Annem zor olsa da aldığı kararın doğruluğundan her zaman memnundu. Ya hep ya hiç derdi bize. Babam beş yaşımıza geldiğimizde verdi kolyelerimizi bize. Birimiz siyah saçlı, diğeri kızıl saçlı doğunca birbirimizi tamamladığımızı düşünmüşler. Doğduğumuz zaman yaptırmış her ikisini de ve bize vermek için biraz büyümemizi beklemiş. Kolyelerimizi beşinci yaş günümüzde boynumuza takarken bize söylediklerini ikimiz de asla unutmadık...”

Anka kısa bir es verdi sözlerine ve içini ısıtan sıcak bir nefesi ciğerlerine çekerek, alçak bir sesle zihninden asla silinmeyen ezberlediği kelimeleri tekrarladı.

“Biriniz Gece, biriniz Gündüzsünüz. Biri olmadan diğeri olmaz. Bunlar sizi birbirinize daha çok bağlayacak. Bizim hem aydınlığımız, hem karanlığımızsınız. İnsanoğlu hem geceye hem de gündüze ihtiyaç duyar. Biri olmadan diğeri olmaz. Siz de bizim için aynısınız. Biriniz olmadan diğerinizi eksik kalırdı. Siz birbirinize tutundunuz, biz de size tutunduk. Bunları boynunuzdan hiçbir zaman çıkarmayın. Nerede olursanız olun, ayrı düşseniz de her zaman birbirinizin varlığını hissedeceksiniz.”

Anka'nın sözlerinin bitiminde odayı derin bir sessizlik kapladı. İkisi de birbirlerine bakmaya devam ediyor ancak tek kelime etmiyorlardı. Derim, şimdi kendi boynunda asılı duran kolyeyi ondan nasıl söküp aldığını hatırlayınca yüreğinde ani, acı bir sızı hissetti. Onun, o kolye olmadan nasıl bir yalnızlık hissettiğini şimdi daha iyi anlıyordu. Anka'ya öylesine büyük bir kötülük yapmıştı ki, onun canını yakmanın bile hissettiklerinin yanında hafif kaldığını şimdi daha iyi anlıyordu. Anka'nın canını çok yakmıştı ama kalbini paramparça etmişti. Sevdiklerinden, kardeşinden onu mahrum etmişti ve ne yaparsa yapsın ona hissettirdiklerini telafi edemeyeceğini anlıyordu.

Gözü dönmüş zamanlarda yaptığı hatalar affedilecek gibi değildi fakat yine aynı düşünceye sarılmak ister gibi, en başta yaptığı hatanın Anka'yı kendisine getirdiğini düşündü. Onun varlığından bile haberinin olmadığı bir hayat düşünmek istemiyordu. Tek bir hata, hepsini başka hayatların içine sürüklemişti ve Derim şu anki hayatını hiçbir şeye değiştirmeyeceğini düşündü. Ödeyeceği her bedele değerdi... Onu hayatında tutuyor olmak, ömrünün sonuna kadar ödeyeceği her bedele kesinlikle değerdi.

Anka, Derim'in kendisine dikili bakışlarındaki derinlikte boğulacağını sandı. Nefesi sanki boğazında düğümlenmiş gibi zorlukla yutkundu ve dudaklarını aralayarak kısa bir soluğu ciğerlerine çekti. Derim ona öyle yumuşak bir gülümsemeyle, öyle derin bakışlarla bakıyordu ki hem bu bakışlardan gözlerini kaçırmak istiyor hem de yapışıp kalmış gibi öylece genç adama bakıyordu.

Kafasının içinde kulaklarını rahatsız eden bir uğuldama peyda oldu. Bu uğultudan rahatsız olmuş gibi yüzünü belli belirsiz buruşturarak elini gayr-i ihtiyarı yukarı kaldırdı ve avucunu sağ kulağının üzerine kapadı. Bu refleks hakimiyeti altına girdiği donukluktan çıkmasını sağladı. Bakışları önce aşağı indi ve birkaç kez kirpiklerini hızla kırptırdı. Ardından gözlerini tereddütle yeniden Derim'e kaldırdı ve beklen-tiyle sordu.

"Kolyemi veriyorsun şimdi değil mi?"

Derim, Anka'yı huzursuz edecek kadar uzun bir süre aynı bakışlarla genç kadına baktı ve neden sonra aniden yatağın içinde aşağı kayarken uyku pozisyonunu aldı.

"Ateşim çıktı sanırım. Uyumam lazım benim."

Anka'nın kaşları öylesine havalandı ki neredeyse saçlarının hizasına kalkmıştı kaşları.

"Söz verdin!" diye sesini yükselterek feryat etti Anka.

"Söz vermedim, başımı salladım. Bu söz verdiğim anlamına gelmez. Ağzımdan söz çıkmadı."

"Hikayeyi seversem veririm demiştin!"

"Düşünürüm demiştim. Sevmedim hikayeyi!" dedi De-

ANKA

rim burun kıvrarak aksi bir sesle. Yalan söylediği öylesine barizdi ki Anka yumruklarını sıkarak adamın üzerine atılmamak için tüm gücünü harcadı.

“Yalan söylüyorsun!”

“Neredeyse ölmek üzere olduğun bir hikaye, nasıl güzel olabilir ki?” dedi Derim ve yorganı başına çekerek yine sol yanının üzerine döndü. Yorganın altından konuşmaya devam ediyordu ve sesi boğuk çıkıyordu.

“Kolye bende kalacak. Çok istiyorsan, yanında beni de almak zorundasın.”

Anka yumruklarını göğüs hizasına kaldırıp tüm gücüyle sıkarken, dişlerini birbirine bastırıp öfke dolu bir jest yaptı. Derim’i o an gerçekten öldürmek istiyordu. Gözlerini yumarak derin derin solumaya ve sakinleşmeye çalıştı. Hırsla hareketlenerek yatağın üzerinde kaydı ve ayaklarını yere bastırdı. Bu odada, biraz daha kalırsa kesinlikle Derim’i öldürmek zorunda kalabilirdi. Derim yatağın üzerindeki hareketlenmeyi hissettiğinde hızla başındaki yorganı kaldırarak aşağı indirdi ve panik dolu gözlerini Anka’ya dikti.

“Nereye?”

“Seni öldürmemek için bu odayı terk ediyorum! Oğluma babasının katili olduğumu söylemeyi göze alamıyorum!”

“Ama ateşim çıktı!” dedi Derim yakınan bir sesle.

“Yorganı tepene çekersen, çıkar o ateş! Yorganı üstünden at o zaman!”

“Ama o zaman üşüyorum.”

Derim’in sızlanan çocuksu sesi, yüzündeki telaşlı ifadesi Anka’ya komik görünse de kendisine çabucak gülmemesi gerektiğini hatırlattı. Şu an Derim’e gülmek yapılacak en büyük hataydı. Şu an Derim’e öfkeliydi. Çok öfkeliydi. Kendisini kandırılmış hissediyordu.

“Şu an gerçekten sana çok kızgıyım. Şansını zorlama Derim!”

Derim yerinde hafifçe kıpırdanarak dirseğinin üzerinde doğruldu. İşbirliğine açık bir tavırla hatta neredeyse ikna etmeye yönelik tatlı bir sesle “Ama gidemezsin. Aşil’in yılba-

şı hediyesi için senden öneri almam gerekiyor.” dedi. Vakit kaybetmek istemez gibi hızla devam ederken bu kez tavrı pazarlık etmeye yönelikti. “Benim alacaklarımdan hoşlanmayacaksın, sonra yeni bir kavga malzemesi bulmuş olacaksın. Bunu göze alamam. Bana öneride bulunman gerekiyor.”

“Yılbaşı’na üç hafta var!”

Anka, itiraz dolu sert tepkiyi vermiş olsa da genç adamın sözleriyle duraksamıştı şimdi. Karmaşık gözlerle Derim’e bakarken, genç adam hareketlenerek yeniden sırtını yatağın başına yasladı ve tıpkı nazlanan bir çocuk gibi üzerindeki tişörtün yakasını çekip acınası bir sesle “Ateşim mi çıktı acaba? Çok sıcak oldu sanki.” dedi.

Anka hayretle gözlerini kırıştırıp genç adamın telaşlı tavrını izledi. Beklenti dolu gözlerini kendisine dikmiş tişörtün yakasını çekiştirmeye devam ediyordu. Anka istemsiz adımlarla yatağın etrafında dolaştı ve genç adama yaklaştığında elini kaldırıp alnına dokundu.

“Çok değil.” dedi alçak sesle.

“Bence çok! Çok sıcak... Bir şey yapman lazım.”

“Ne gibi?” diye sordu Anka tek kaşını kaldırarak.

“Ben senin ateşin çıktığında başından bir an bile ayrılma-
mıştım. Şimdi sen de beni bırakamazsın.”

“Ben zaten senin yüzünden hasta olmuşum!” dedi Anka, suçlayan öfkeli bir sesle.

Derim bakışlarını hızla aşağı indirip gözlerini Anka’nın suçlayan gözlerinden kaçırdı. O kadar haklıydı ki diyecek tek kelimesi yoktu. Ancak yanından gitmesini de istemiyordu. Öne süreceği her türlü bahaneye hazır, yeter ki yanından gitmesin istiyordu.

“Tamam. Hadi içindekileri dök bana, rahatla. Ama gitme...” diye mırıldandı.

Yanında kaldığı sürece hakaretlerine dahi razıydı. Bu nasıl bir çaresizlikti? Anka, genç adamın kıvranan ifadesini inceleyerek bakmaya devam etti. Avucunun içine sıkıştırdığı yorganı tedirginlikle sıkıyordu. Kirpiklerini kaldırıp beklentiyle çabucak genç kadına bakıp yeniden gözlerini aşağı

ANKA

indirmişti. Anka usanmış bir yüz ifadesiyle gözlerini tavana kaldırdı. Omuzları düştü. Kolyesini bir süre daha alamayacağı öylesine belliydi ki Derim’le bu tartışmayı devam ettirmek bile manasız geldi.

“Neden vermiyorsun kolyemi?” diye alçak sesle sordu. Sesinde bu kez suçlama değil merak vardı.

Derim başını kaldırmadan alçak sesle karşılık verdi.

“Sana geri verirsem, gidersin... Bende olduğu sürece yanındasın...”

Duyduğu kelimeler kalp atışlarını aniden hızlandırdı. Sözlerin alt anlamını anlamamak için Anka’nın aptal olması lazımdı ki o öyle bir kadın değildi. Derim, kolyeyi boynunda tuttuğu sürece Anka’yı yanında hissediyordu ve bundan vazgeçmek niyetinde değildi. Anka sakinleşmeye çalışarak ağır adımlarla yatağın etrafında dolaşırken Derim yarı korku yarı tedirginlikle onu izledi. Kapıya doğru gitmediğini gördüğünde sessiz rahatlatıcı bir nefes çekti ciğerlerine. Anka yatağın diğer tarafına yönelip yeniden üzerine oturdu ve tekrar yatağın üzerinde bağdaş kurarak yüzünü Derim’e çevirdi.

“Peki madem. Konuşalım o zaman...” diyerek Derim’e baktı. Derim gülümseyerek başını salladı ancak sonraki duyduğu sözler yüzünün donup kalmasına neden oldu.

“Sen nasıl bir çocukluk geçirdin?” diye sordu Anka merakla. Sesi alçaktı ancak bakışları Derim hakkında daha çok şey bilmek ister gibi duruydu. Kalmaya karar vermişti ve onu oyalamak için açtığı sohbet konusunun gayet yerinde olduğunu düşünüyordu.

Derim’in yüzünün karışması anlık bir zamanda gerçekleşti. Bakışları Anka’nın gözle takip edebileceği bir netlikte aniden kararmıştı. Çenesindeki kaslar sıkıldığı dişleri nedeniyle gerilip gevşedi. Şahit olduğu değişimle Anka’nın kaşları istemsizce çatıldı.

“Başka konu seç!” dedi Derim sert bir sesle. Ses tonuna hakim olamamıştı ve gözlerini genç kadının bakışlarından kaçırarak odanın içinde dolaştırdı. Anka onun sakinleşmek ister gibi sık soluk aldığını fark ediyordu ve sorduğu soru-

nun onu neden bu kadar kızdırdığına anlam veremedi. Meraklı yanı üstelemesine neden oldu.

“Nasıl bir çocukluk geçirdiğini merak ediyorum.”

Derim uzun, çok uzun süre sessizliğini korudu. Anka, genç adamın verdiği savaşı öyle açık görüyordu ki, yenden konuşmaya cesaret edemeyeceğini şaşkınlıkla fark etti. O anki Derim’in tavrı, onun dahi çekinmesine neden olacak kadar sertti. Kaşları çatılmış, yüzü gerilmiş, avuçları içinde sıkıldığı yorgan buruş buruş olmuştu. İnceleyen gözlerini genç adamın üzerinden çekemiyordu ancak aynı soruyu tekrarlayamaya cesaret de edemiyordu. Derim’in yüzünde bir şey ona “Dur!” diyordu.

Zihninin gerilerinde, değerlendirmek üzere bir kenara bıraktığı bilgiler yine boşlukta uçuşmaya başlamışlardı. Şimdi Derim’in üzerine biraz daha giderse, nedense hoşuna gitmeyecek bir anı yaşayacaklarını düşündü ve bu his göğsünün tam ortasına oturdu. Bu konu Derim tarafından hep karanlıkta bırakılacakmış gibi hissediyordu ancak Anka kolay kolay pes etmeyi de kendisine yediremiyordu. Merakını tatmin eden cevapları er geç alacaktı ama şimdilik bunu bir süreliğine rafa kaldırabileceğini kabullendi. Derim’in daha güçlü olduğu bir anda bunun savaşını verebilirdi. Artık emindi. Derim’in çocukluğu ile ilgili kesinlikle ters olan bir şeyler vardı ve Anka bunları öğrenmeyi canı gönülden istiyordu.

Biraz evvel ateşinin çıktığını bahane eden adamın bu kez gerçekten ateşinin çıktığını fark etti. Yüzüne yeniden yayılan kızılık ve alnında biriken birkaç damla ter, bu gerçeği ortaya koyuyordu. Anka istemsizce elini uzatarak Derim’in kulağının altına, boynuna elinin tersini dokundurdu. Bu temas bakışlarını kapalı pencerenin perdelerine dikmiş olan Derim’i yerinden sıçrattı. Anka telaşla elini geri çekerken ağzının içinde mırıldanır gibi “Haklısın. Ateşin çıkmış sanırım.” dedi.

Yeniden yerinde hareketlenerek yatağın üzerinden bacaklarını sarkıttığında Derim’in telaşla “Nereye?” diye sordüğünü duyduğunda, başını omzunun üzerinden geri çevirip

ANKA

sakin bir sesle cevapladı.

“Tepsiyi mutfağa bırakayım, kendime de kahve alacağım.”

“Geleceksin?”

Derim’in olumlu cevap almayı uman, beklenti dolu bakışlarına gözlerini dikerek başını salladı. Düz bir sesle karşılık verdi.

“Bu gece başında bekleyeceğime söz verdim. Ben sözümü tutarım.”

Bakışlarındaki kinayeyi gizlememişti fakat Derim bu kinayeye takılmış görünmüyordu. Yüzünde tekrar hoşnut bir gülümseme belirirken başını salladı. Anka o an onu yine Aşil’e öylesine benzetti ki yüreğindeki sıcaklığa, bu benzetmenin sebep olduğunu varsaymak istedi.

Komodinin üzerindeki ateş düşürücü ağrı kesiciyi bir bardak suyla Derim’e uzattı ses çıkarmadan. Derim ilacı içerken Anka tepsiyi alarak odadan çıktı. Bütün gece Derim’in başında bekleyeceğine göre gerçekten de sert bir kahveye ihtiyacı vardı.

Anka gecenin büyük kısmında elindeki tableten raporları okuyarak, notlar alarak ve aldığı notları ilgililere mail atarak geçirdi. Odanın içi, yine yalnızca kendi tarafında yanan abajurun ışığıyla kısmen karanlığa gömülmüştü. Derim belki ateşin, belki aldığı ilacın ya da belki günlerdir hissettiği yorgunluğun etkisiyle uyuyakalmıştı tekrar. Arada derin soluklarının arasında anlaşılmaz kelimeler mırıldanıyordu. Anka her defasında başını ona çevirip dikkatle dinlemeye çalışıyordu ancak genç adamın kuru dudaklarının arasından çıkan hiçbir şeyi anlayamamıştı. Birkaç kez alnında biriken terleri silmiş, bir kez de yine tişörtünü değiştirmişti.

Tişörtü değiştirirken Derim’i uyandırmak zorunda kalmıştı ancak hiç konuşmamışlardı. Derim minnet dolu bitkin bakışlarını genç kadının üzerinden çekmemişti. Anka ise is-

temsiz kaçak birkaç bakışı onun göğsündeki dövmeden ayıramamıştı. Derim temiz tişörtle yatağa tekrar uzandığında, Anka yeniden yatağın diğer tarafına dolanarak üzerine çıkmış ve tabletine dönmüştü. Derim, genç kadına sokulmuş ve yüzünü onun beline gömmüştü. Anka onun bu tavrına ses çıkarmadan dikkatini tableten çekmemişti. Tarih tekerrürden ibaretti. Bir zamanlar yine böyle ona yastık muamelesi yapmıştı Derim.

Odanın içinde yalnızca Derim'in solukları duyuluyordu ve Anka nedensizce bunun huzur verici bir ses olduğunu düşündü. Ona kızmayı çok istiyordu. Hatta ondan nefret etmeyi de diliyordu fakat Derim'in bu savunmasız tavrı; onda gördüğü o yıkılmaz gücün arkasında ne kadar da aciz biri olduğunu gösteriyordu ve Anka yüreğindeki bu gereksiz merhametin nereden çıktığını anlayamıyordu.

Saatler sonra yorgunluğa yenilen gözleri yavaşça kapandı. Kucağındaki tablet elinden süzülerek yatağın üstüne düştü ve kapanan gözlerinin ardından başı geriye kayarak o da uyuyakaldı.

Gözlerini açmasına neden olan sesi duyduğunda ne ara sabah olduğunu bile anlamadı.

"Anne?" dedi, alçak fısıltı gibi bir ses.

Anka gözlerini kırptırarak açtı. Yatağın yanında pijamaları içinde ayakta dikilen ve merakla kendisine bakan Aşil'in suratıyla karşılaştı. Geriye yaslanmış başını zorlukla kaldırarak çatallı bir sesle "Annecim?" dedi.

Bakışları telaşla etrafı tararken üzerindeki ağırlıktan Derim'in başının kendi kucagında olduğunu fark etti. Hâlâ uyuyordu. Yerinde belli belirsiz toparlanmak istese de Derim'i uyandırmamak için çok fazla kıpırdayamamıştı. Mahmur gözlerini yeniden Aşil'e çevirip hafifçe gülümsedi. Eliyle yüzüne düşen saçlarını omzundan geriye atarken şaşırduğu belli bir ifadeyle "Sen bu saatte uyanır mıydın küçük bey?" diye sordu.

"Babamı merak ettim. İyileşti mi?"

Anka gözlerini indirerek çabuk bir bakışı genç adama attı

ve elini yavaşça kaldırarak alnına dokundu. Gülümseyen yüzünü oğluna çevirdi.

"Ateşi düşmüş." dedi kısık bir sesle. Duyduğu sözlerle yüzüne mutlu bir gülümseme yayılan oğluna baktı. "Ama sanırım hâlâ yorgun, o yüzden sessiz olmalıyız."

Aşil başını uslu bir ifadeyle salladı ve yatağa biraz daha yaklaştı. Anka onun gözlerindeki beklentiyi fark edince yanına düşmüş olan tableti komodinin üzerine bıraktı ve yanındaki boşluğa elini hafifçe vurarak oğlunun yukarı çıkmasını işaret etti. Aşil sanki bunu bekliyormuş gibi hevesle yatağa tırmandı ve annesinin diğer tarafına yerleşerek tıpkı babası gibi o da başını annesinin göğsüne yasladı.

"Eğer babam kahvaltıya kadar uyanmazsa burada birlikte kahvaltı yapabilir miyiz? Onun yalnız kahvaltı yapması hiç hoş olmaz bence."

Aşil'in bilmiş bir sesle öne sürdüğü öneriye Anka gülümsemeden edemedi. Tableti bırakırken saatin sekizi geçtiğini görmüştü ve Mehmet Aydar'ın bir saate kalmaz geleceğini tahmin etti.

"Sen kendin mi uyandın?"

"Kendim uyandım çünkü sizi merak ettim." diyen Aşil'in endişeli sesiyle Anka müşfik bir gülümsemeye başını eğerek oğluna baktı ve kolunun altında duran kafaya elini uzatarak oğlunun saçlarını okşadı.

"Her şey yolunda bebeğim. Endişelenme. Baban azıcık hasta olmuş ama şimdi daha iyi."

"Sence bugün de yatakta mı kalır anne?"

"Sanırım bugün de yatakta kalsa daha iyi olur..." dedi Anka ve konuyu değiştirerek "Prensesini gördün mü bu sabah?" diye sordu.

Aşil başını iki yana salladı annesinin göğsünün üzerinde. "Baktım ama yatağı boştu. Sonra sana da baktım ama sen odanda değildin. Ben de buraya geldim. Sen babamın yanında mı kaldın?"

"Evet bebeğim. Belki babanın bir şeye ihtiyacı olur diye düşündüm. Hani sen hasta olunca senin de yanında kalıyo-

rum ya, öyle.”

“Kerem’in annesiyle babası aynı odada yatıyorlarmış...” dedi Aşil düşünceli bir tonla. Anka bu sözleri duyduğunda Derim’in uyuyor olmasına şükretti. Bu kez Kerem’den nefret etmeyeceğine emindi fakat bu bahaneyi kullanacağından şüphesi yoktu.

“Biz şimdi babamla aynı evde yaşadığımıza göre sen bundan sonra onunla aynı odada mı kalacaksın?”

Aşil’in masumca sorduğu soru Anka’nın anlık telaş hissetmesine neden olsa da sakinliğini korumaya devam ederek durgun bir tonla karşılık verdi.

“Hayır bebeğim. Sana daha önce anlatmıştım. Biz babanla sadece arkadaşız. O yüzden aynı odada kalmayacağız. Sadece bu seferlik bir şey bu. Baban hasta olduğu için. Tıpkı sana, Alin’e ve Avcı’ya baktığım gibi ona da bakmam gerek. Arkadaşlar bunu yaparlar.”

“Sen babamla başka evlerde yaşadığımızı söylemiştin. Cem’in annesiyle babası da başka evlerde yaşıyormuş. Bazı anne ve babalar öyle yapıyor değil mi?” diyen Aşil’e, Anka anlayışlı bir sesle karşılık verdi.

“Evet bir tanem. Bazı anne babalar ayrı evlerde yaşıyorlar ama hepsi de çocuklarını çok seviyorlar. Bazen büyükler bir arada yaşamak istemeyebilirler. Bir arada mutsuz olacaklarına, ayrı evlerde mutlu olmaları herkes için daha iyi olur, öyle değil mi?”

“Evet. Haklısın. Cem çok mutlu olduğunu söyledi. Annesi de babası da onu çok seviyormuş.”

“Elbette severler. Ayrı evlerde olmaları Cem’i sevmedikleri anlamına gelmez. Onlar sadece birbirlerinden farklılar ve aynı evde mutsuz oluyorlardı. Sürekli tartışma yaşanan bir evde olmaları hepsi için haksızlık.”

Aşil’den bir süre boyunca ses çıkmadı. Söylenenleri düşündüğü belliydi.

“Ama babamla sen birlikte mutlu görünüyorsunuz. Hiç tartışmıyorsunuz. “

“Sadece geçici bir süre babanın evindeyiz bir tanem. Hani

ANKA

sana söylemiştim ya, bizim evimizde bazı tamirat işleri var, onların bitmesini bekliyoruz. Onlar bitene kadar baban çok nazik bir davranışta bulundu ve bizi kendi evine davet etti. Yakında yine evimize döneceğiz. Ama sen babanın yanına gidip geleceksin ve sık sık onunla görüşmeye devam edeceksin.”

Aşil başını hafifçe kaldırıp gözlerini annesininkilere dikti.

“Keşke hep aynı evde birlikte olsak. Siz hiç kavga etmiyorsunuz belki de aynı evde yaşayabiliriz.”

Aşil’in öne sürdüğü fikri çok beğendiği ve gerçekleşmesini umut ettiği yüzündeki beklenti dolu ifadeye açıkça okunuyordu. Anka onu hayal kırıklığına uğratacağını bilse de başını üzgün bir ifadeyle iki yana salladı.

“Geçici bir süre birbirimize nazik davranmamız, bir arada yaşayabileceğimizi göstermez bebeğim. Baban ve ben farklı kişileriz ve aynı evde yaşayabileceğimizi sanmıyorum. Ama ikimiz de seni çok seviyoruz ve elimizden geldiğince birlikte zaman geçirmeye çaba harcayacağız.”

Anka, Aşil’in konuştukları konu üzerinde daha fazla düşünmesini engellemek için konuyu değiştirmeye karar verdi.

“Yarın tekrar okula başlayacaksın. Heyecanlı mısın? Arkadaşlarını özledin mi bakalım?”

Aşil aniden gülümseyerek başını salladı ve yerinde kıpırdanarak geriye çekildi.

“Chris’le Eren’i de seviyorum ama Kerem’i özledim. Sence o da beni özlemiş midir anne?”

“Elbette özlemiştir. Siz yakın arkadaşsınız.”

“Oyuncaklarımdan birini ona hediye edebilir miyim? Babam bana çok oyuncak almış. Hepsi benim için çok fazla. Belki birini Kerem’e verebilirim. Verebilir miyim anne?”

“Oyuncakların senin ve onlar üzerindeki tüm hak sana ait. Hangisini istiyorsan verebilirsin tabii ki.”

Anka gülümseyerek oğluna bakarken başını sallayarak gözlerini yummuştu. Aşil dizlerinin üzerinde kalkarak kollarını annesinin boynuna sardı ve yanağına dudaklarını bastırdı. Anka tıpkı Aşil gibi kollarını oğluna doladı ve yüzünü

oğlunun boynuna gömerek kokusunu içine çekti. Tam o anda boğuk sitemli bir ses çalındı kulağına.

"Ana oğul sevişmeniz bittiyse biraz ilgi de bana gösterebilir misiniz acaba? Hastayım ben!"

Anka, Aşil'in omzunun üzerinden gözlerini devirdi. Derim'in gerçekten hasta olduğunda çekilmeyecek bir adam olduğunu düşünüyordu. Aşil sevinçle başını babasına çevirdi ve Anka'nın üzerinden tırmanarak diğer tarafına geçti. Kendisine ikisi arasında yer açtı ve babasının neredeyse kucağına yerleşti.

"Baba!" demişti mutlu bir sesle kollarını Derim'in boynuna dolayarak.

Derim kollarının arasına oğlunu çekerken biraz evvel Anka'nın yaptığı gibi yüzünü Aşil'in boynuna gömerek boğuk bir sesle "Günaydın babacım." dedi.

"Uyandın!" dedi Aşil kıkırdayarak.

"Sohbeti kaçırmak istemedim." dedi Derim şakacı bir tonla.

"Artık iyi oldun mu?"

"İyiyim, endişelenme sakın. Bak geçti bile."

"Annem bugün de yatakta kalacağını söyledi."

Aşil'in ciddi ifadesi, Derim'in Anka'ya hızlı bir bakış atıp yeniden ona dönmesine neden oldu. Oğluna güvence veren bir tonla başını iki yana salladı.

"Hiç gerek yok. İyiyim. Birlikte kahvaltı yapacağız birazdan."

Anka onaylamayan bakışlarla başını iki yana salladı ancak Derim'in onu kâle almadığı bir sonraki cümlesinden belli oluyordu.

"Hep birlikte aile kahvaltısı yapacağız yine. Hem teyzen de bizimle bu kez. Hepimiz bir aradayız değil mi?"

"Evet!" dedi Aşil sevinçle. "Prensesim de geldi. Mehmet dedem de olacak. Avcı da olacak. Jan amcam da olacak. Handan anneannem de olacak. Dayım da olacak..."

Aşil saymaya devam ederken Anka yüzünü buruşturdu. Liste hiç bitmeyecekmiş gibi görünüyordu. Derim, Anka'nın aksine Aşil'in listesini mutlu bir gülümsemeyle dinliyordu.

Dudaklarını yeniden oğlunun boynuna bastırarak sesli bir öpücük kondurdu ve başını geri çekti.

“O zaman hadi bakalım, kalkıp üzerimizi değiştirelim ve kahvaltıya inelim. Mehmet deden fırça atmasın bize.”

Aşil kıkırdayarak başını salladı ve yerinde kıpır kıpır hareket ederek babasının yanağını öptü. Babasını yeniden sağlıklı gördüğü için duyduğu sevinci sergilemekten memnundu.

“Bugün birlikte oynarız değil mi baba?”

Anka hızla başını yana çevirip ciddi bakışlarını Derim'e dikerek kaşlarını kaldırdı uyarırcasına. Derim temkinli bir bakışı ona hızla atıp, gözlerini oğluna indirdi tekrar. Gülümsemi ve “Satranca ne dersin?” diye sordu göz kırparak.

Aşil rekabetçi bir sesle “Bu sefer yeneceğim seni.” dedi itiraz etmeden önerilen oyunu kabul ederek.

Anka başını, “neyse bu olur” der gibi iki yana yatırdı ve alt dudağını kıvırdı kabullenerek. Normal şartlarda Derim'in bacağına yüklenmeden dinlenmesini istiyordu fakat durmayacağı belliydi. En azından oturarak oynayacakları bir oyun bulduğu için buna şükretmeliydi. Nihayet elini uzatarak oğlunun sırtını okşadı ve otoriter bir sesle araya girdi.

“Hadi bakalım küçük bey. Gidip üzerimizi değiştirelim.”

“Ben?” dedi Derim neredeyse panik dolu bir tonla. Anka afallayarak ona baktı.

“Bana da yardım etmen gerekmez mi?” diyerek üsteledi Derim çocuksu bir isyanla.

Anka bıkkın bir nefes koyverdi ve kınayan gözlerini adama dikmiş halde başını iki yana salladı.

“Beni bekle o zaman. Aşil'i hazırladıktan sonra gelirim.”

“Tamam.”

Derim duyduklarını bekletmeksizin onaylamış ve şimdi baş döndürücü bir gülümsemeyle kendisine bakıyordu. Anka bir an onun yüzündeki gülümsemeyle kalakaldığını hissetti. Bakışlarında öylesi bir mutluluk vardı ki adeta bir çocuğun, bayram sabahı sahip olduğu neşe, çehresini kaplamıştı.

Aşil sessizlik içinde bir annesine bir babasına baktı. İkisi-

nen birbirine dikili bakışlarına öylesine kendisini kaptırmıştı ki kafasından geçen düşünce hayrete düşmesine neden olmuştu. Birbirlerine böyle bakan iki kişi, nasıl olur da aynı evin içinde yaşayamayacaklarını düşünüyordu hiç anlayamıyordu?

“Ekmeği uzatır mısın ponpon?”

Alin’in sözlerine Jan kaşlarını çatarak baktı ve oralı olmadan tabağındakilere geri döndü. Aynı anda Mehmet Aydar, genç kadına onaylamaz bakışlarla bakarken Avcı’dan alçak sesli bir gülüş çıktı. Jan’ın Alin’in isteğini yapmayacağı belliydi. Jan’ın sağında oturan Avcı, onun önündeki ekmek sepetine uzanarak, karşısındaki kadına ikram eder gibi sunarken dişlerini gösteren bir sırıtma vardı suratında.

Mehmet Aydar her zamanki gibi masanın başına oturmuştu. Sağında Derim, solunda Aşil oturuyordu. Aşil’in yanındaki Anka’nın bir diğer tarafında Alin ve onun yanına da Handan yerleşmişti masada. Enteresan şekilde masada kadınlar ve erkekler karşılıklı oturmuşlardı. Süleyman gelmemişti kahvaltıya. Birkaç gün önceki ilk ziyaretinden sonra bu kadar sık Derim’in evine adım atmasının doz aşımı olacağı belliydi onun için.

Mehmet Aydar, olanları eve geldiğinde öğrenmişti. Kahvaltı öncesi Derim’le kısa süren bir tartışma yaşamışlardı. Derim’in yaptığı aptallığa inanmadığı belliydi. Şimdi bile yürürken yaşadığı sıkıntı belliydi buna rağmen hiçbir şey olmamış gibi davranıyordu Derim. Amcasının dakikalarca süren paylamasını sessizlik içinde dinlemişti fakat adam onun ınatçı tavrından zerre ödün vermeyeceğini de görmüştü. Derim iyi ya da kötü her şeyi kendi bildiği gibi yapıyordu.

Buna benzer bir atışmayı Anka ve Jan yaşamışlardı kahvaltı öncesi. Anka, sabah Jan’la karşılaştığında onaylamayan kızgın bakışlarını adama dikmişti. Girişte merdivenlerin başındaydı Jan. Suratına vurmuş olan soğuk nedeniyle kızar-

ANKA

miş yüzü, başının üzerinde her zamanki gibi topladığı saçların hafif dağınıklığı dışarıdan yeni geldiğini belli ediyordu. Buna rağmen üzerinde palto yoktu ve hatta giydiği siyah kazığın kollarını da dirseklerine doğru sıyırmıştı. Anka onun adamları kontrol ettiğini ve günlük talimatlarını sıraladığını biliyordu.

Girişte karşılaştıklarında Derim'e nasıl hissettiğini sormuş, aldığı cevaptan memnun bir yüzle gülümsemişti Jan. Aynı anda Anka'ya çabuk bir bakış atmayı ihmal etmemişti. Genç kadının ona neden düşmanca bakışlar attığını bilmiyordu ve bu bakışlardan tedirgin olmuştu.

Büyük salondan çıkan Handan, Mehmet Aydar'ın kahvaltısı öncesi Derim'le konuşmak istediğini söylediğinde, Derim o tarafa yönelirken Jan da yanlarından uzaklaşmak üzereydi fakat Anka buna izin vermemişti. Jan'dan beklemesini istemiş, çabucak Alin'e dönerek Aşil'i alıp kahvaltı odasına gitmelerini söylemişti. Alin, Jan'a adeta başına geleceklerden büyük zevk alıyormuş gibi hain bir bakış atarak Aşil'in elinden tutup Handan'ın peşine takılmıştı. Anka evin büyük girişinde kızgın gözlerini Jan'a dikerek konuşmaya başladığında ses tonuna hakim olmaya çalıştığı belliydi.

"Neden daha önce söylemedin vurulduğunu?" diye hesap sorarcasına çıkmıştı kelimeler ağzından.

"Derim'den bahsediyoruz. Söylememizi istemedi." dedi Jan savunma dolu bir tonla.

"O zaman neden hastaneye gitmesi için ikna etmedin?"

"Söyledim!" dedi Jan yine savunma dolu bir tonla. "Elbette söyledim! İki gündür bunun uğraşını veriyorum. Derim'in kimseyi dinlemediğini bilmiyor musun sen?"

"Dinletecektin! Bu öyle sıradan bir şey değil! Yarası mikrop kaparsa ne olacak? Daha kötüsü Aşil'in gözü önünde bayılıp düşse ne olacaktı? O yarayla iki gün dolaşmasına nasıl izin verirsin?"

"İzin vermedim! Ama dinlemedi beni. Sürekli uyardım onu, dönüşte ilk önce hastaneye gitmemiz gerektiğini söyledim ama Aşil'e söz verdim dedi. Sizi bekletmek istemedi."

Anka öfkeyle işaret parmağını Jan'ın göğsüne vurdu. "Biliyor musun, sürekli söyledim diyorsun ama tek yaptığın da bu zaten. Hep söylüyorsun ama icraata dönüştüremiyorsun. Madem sen sözünü dinletemiyorsun o zaman bana haber verecektin. Ben Aşil'le konuşup ona makul bir açıklama yaptım ve Derim de hastaneye gitmek zorunda kalırdı."

"Derim'in istemediği hiçbir şeyi başkasına söylemem ben."

Jan'ın kaşlarını çatarak verdiği dik cevaba Anka küçümseyerek güldü.

"Senin sorunun da bu Jan. Öylesine sadıksın ki ona, bazen onun iyiliği için bile farklı düşünemiyorsun. Senin yaptığın dostluk değil, biat etmek!"

"Sen ne düşünürsen düşün ona ihanet etmem ben! Sen adını ne koyarsa koy. Sadakat koy! Biat koy! Umurumda bile değil!"

"Dostunun canı yanarken bu sadakat çok anlamsız geliyor." dedi Anka alaycı küçümseyen bir tonla.

"Derim'in acı eşiği yüksektir. Dayanır o. Daha kötülerini de yaşadı! Onun istemediği hiçbir şeyi yapmayacağım!"

Jan'ın inatçı sözleri, bakışlarındaki kararlılık Anka'nın sabır diler gibi derin sinirli bir soluk çekmesine neden oldu.

"Adam!" dedi üzerine bastırarak. "İki gün boyunca vurulmuş halde dolaştı. Buna izin vermen dostluk değil!"

"Onun istemediği bir şeyi yapmam da dostluk değil!"

Anka, Jan'ın geri adım atmaz inatçı tavrına bıkkınlıkla baktı. Jan'ın başka türlü düşünmesini beklemek saçmalıktı. Eşef eden bir tavırla başını iki yana salladı.

"Yaptığın şeyin takdirlik bir şey olduğunu sanıyorsun ama değil! Geçmişte o boktan artırmanın oyun olduğunu bildiğin halde sırf ona sadakatinden bana söylemedin ve az daha kendimi öldürüyordum. Beni kurtarmış olman günahlarını yok etmiyor Jan! Bugün bu noktadaysak bunda senin de payın var. Sizi hiçbir zaman affetmeyeceğim!"

Jan'ın bakışlarındaki suçluluk, yüzüne yayılan kızılık, hissettiği utancı gösterse de inatçı tavrından ödün vermedi.

ANKA

“Ona hiçbir zaman ihanet etmeyeceğim! O benim dostum! O benim kardeşim! Günahını da paylaşırım.”

Anka bu sözlerin ardından uzun denecek bir süre adamın kara gözlerinin içine bakmıştı tek kelime etmeden. Jan böylesi bir kabulleniş gösterdiği sürece başka türlü davranmayacaktı belli ki. Genç kadın topuklarının üzerinde dönüp Jan’dan uzaklaşmıştı.

Şimdi kahvaltı masasında kısmen gerginlik hakimdi fakat Aşil’in varlığı herkesin davranışlarını normalleştirmek için çabalamasına neden oluyordu. İçlerinde en doğal Avcı’ydı. Olanları o da öğrenmişti ancak diğerleri kadar üzerinde durmamıştı. Derim Akhan’ın bildiğini okuyan biri olduğunu çok önceleri öğrenmişti ve seçimleriyle yüzleşmesi gereken de oydu. Öte yandan sırf Aşil’e söz verdiği için kendisini arka plana atmasını da takdir ediyordu Avcı. Bu eylemi ona karşı edindiği güveni sağlamlaştırmıştı aslında. Derim’in acı çekmesine çok takılmamıştı. O da savaşçı biriydi ve bunlarla baş etmeyi biliyor olmalıydı.

Avcı da geçmişte vurulmuştu. Çok uzun saatler yaralı halde dayanmaya çalışmıştı ve sağlam bir adamın bu acıyla başa çıkması gerektiğini düşünüyordu. Bu gelecekte de başlarına gelebilirdi ve çok büyütmemek gerekiyordu.

Jan, kahvaltıda en sessiz olandı. Zihninin gerisinde Anka ile olan konuşmasını düşünüyordu. Onun kısmen haklı olduğunu da kabul ediyordu. Geçmişte; o da en az Derim kadar suçluydu. Gördüğü, inandığı doğruları her zaman çekinmeden Derim’in yüzüne söylerdi ama yaptığının da yalnızca bu olduğunu biliyordu. Bu yanlışları düzeltmek için kendisi hiçbir zaman eylemde bulunmamıştı. Derim’e ihanet etmek aklından bile geçirmediği bir şeydi. Bu Derim’i kaybetmek olurdu ki, Jan’ın Derim’den başka kimsesi yoktu. Onu kaybedemezdi. Biliyordu ki geçmişte istese, Anka’yı kurtarabilirdi. Derim’in şimşeklerini üzerine çeker, tüm suçu üstlenebilirdi ama sadece bununla kalmayacağını çok iyi biliyordu. Derim onu hiçbir zaman affetmezdi ve Jan bunu göze alamamıştı. Derim’in affından çok onu kaybetmeyi göze alamamıştı. Çok

iyi biliyordu ki Derim onu silerdi.

Şimdi de, geçmişteki günahların bedelini yine birlikte ödemek zorundalardı. Kirpiklerinin altından kaçamak bir bakışı çaprazında oturan kızıl saçlı kadına attı. Daha önce böyle biriyle karşılaşmamıştı. Onunla ilk kez karşılaşan her kadının bakışlarındaki beğeniye hiçbir zaman kaçırmamıştı. Onun o vahşi yüz hatlarını, uzun saçlarını, iri bedenini ve delici kara gözlerini ilk kez gören her kadın mutlaka beğeni dolu bir bakış atardı. Jan alışıkta bu bakışlara. Fakat ilk kez bir kadın değil beğeni ile öylesine bile bir bakış atmamıştı ona. Ona karşı böylesi umursamaz bir kadını ilk kez görüyordu.

Parlak uzun kızıl saçları omuzlarından dökülmüştü. Doğal dalgalar öylesine yumuşak bir devinimle sallanıyordu ki Jan ellerini o saçların arasında gezdirmek isteğine güçlkle karşı koyuyordu. Onun kendisine yönelik düşmanca bakışlarından, böylesi bir hayalin asla gerçekleşmeyeceği belliydi. Kendisine taktığı aşağılayıcı lakap canını çok sıkıyordu ancak onun eline koz vermemek için hiçbir tepki göstermiyordu.

Sağ yanında oturan Avcı ile şakalaşarak kahvaltılarına devam ediyorlardı ve daha önce şahit olduğu gibi yine neşe içindeydiler. Sol tarafındaki Derim gibi o da imrenerek bakıyordu diğerlerine. Aralarındaki bağlılık ve sevgi elle tutulacak kadar gerçektir. Öyle doğaldı ki tavırları birbirlerine hazırladıkları lokmaları uzatmaları, birbirlerinin neyi sevip neyi sevmediğini bu kadar iyi bilmeleri bir ömrü birlikte geçirmiş olduklarını gayet açıkça ortaya koyuyordu. Avcı'nın kendi hazırladığı bir lokmayı "sen seversin" diyerek genç kadına uzatmasını kıskançlıkla izledi.

Kızıl saçlı genç kadın, o hayran olunası harika elektrik mavisi gözleri parlayarak Avcı'ya bakarken Jan aynı bakışı kendisine de yöneltmesini istedi fakat bunun imkansızlığı yüreğine taş gibi oturdu. Kadının umurunda bile değildi. Sırf taktığı lakapla onu bozmak için istediği ekmeği, ona uzatmadığından beri dönüp yüzüne bile bakmamıştı. Kendisine taktığı o saçma lakabı tekrarlamaya devam ettiği sürece Jan

ANKA

onun isteklerini yapmak istemiyordu. En azından o da kısmen tıpkı onun yaptığı gibi kendisini kâle almadığını göstermek istemişti fakat şu anki durumu, genç kadın umutsar görünmüyordu. Jan'ın onu kâle alıp almaması gerçekten umurunda değildi ve bunu da çok açık belli ediyordu. Adeta Jan yokmuş gibi, adeta Jan görünmezmiş gibiydi. Ve bu tavrı neden Jan'ın bu kadar canını yakıyordu anlayamıyordu.

Kahvaltının sonunda Alin, bakışlarını Derim ve Jan'ı atlayarak diğerlerinin tabaklarında dolaştırdı gülümseyerek.

"Evet millet, kahvaltısını bitirenler, cila için el kaldırsın."

Aşil, Alin'in sözlerini duyar duymaz yerinde neşeyle zıplayarak el kaldırıp "Ben!" diye bağırdı. Anka önce başını çevirip oğluna gülümseyerek baktı ve o da oğlunun neşesine eşlik ederek bir elini kaldırırken yanındaki kardeşine dişlerini göstererek gülümsedi.

"Ben!" dedi tatlı bir sesle. Avcı, Anka ile aynı anda dahil oldu elini kaldırarak. "Ben!"

Alin, Avcı'ya bakarak elini salladı boşlukta. "Hadi hadi uzat bakalım şunları bana."

Çenesiyle masanın üzerinde Avcı'ya yakın duran bal ve kaymağı işaret ediyordu. Avcı hevesle önündekileri Alin'e uzattı. Bu çoğu kahvaltıda yaptıkları bir ritüeldi. Kahvaltılarını bal ve kaymakla sonlandırırlardı ve Alin büyük bir özenle hepsinin dilimlerini hazırlardı. Her zaman olduğu gibi önce Aşil'in dilimini hazırladı ve göz kırparak "En güzeli ve en ilki her zaman olduğu gibi Prensime gidiyor." diyerek dilimi heyecanla bekleyen çocuğa uzattı.

Anka, uzanamayan Aşil'e yardım ederek dilimi alıp oğlunun tabağına bıraktı. Aşil heyecanlı bir sabırla Alin'in diğer dilimleri hazırlamasını bekliyordu. Anka yan gözle oğluna çabuk bir bakış attı ve onun her defasında bu ufak oyundan aldığı zevki yansıtan ıslıl ıslıl gözlerine sevgiyle baktı.

"Biliyor musun, sen yokken biz hiç yarış yapmadık. Çünkü dilimlerimizi hep sen hazırlıyorsun."

Aşil'in özlem dolu sesine Alin göz kırparak şakacı bir tonla karşılık verdi. "Çünkü onlar beceriksiz benim kadar güzel

yapamazlar.”

Alin “Lady’s first!” diyerek ikinci dilimi Anka’nın tabağına bırakırken Avcı’ya uyaran bir bakış attı alayla. Avcı’nın dilimini hazırlayıp uzatmasının ardından kendi dilimini hazırladı. Handan’a bakışlarını kaldırıp “Hâlâ istemediğine emin misin Handan abla?” dedi kadının bu kez farklı cevap vermesini umarak.

Handan başını iki yana salladı “O kadar kahvaltının üzerine kıtlıktan çıkmış gibi yarışarak yediğiniz bu dilimlerin nesi heyecanlı?” dedi burun kıvrarak.

“Ama Handan anneanne...” diyen Aşil isyan eden bir tonla atıldı Handan’ın sözlerine. “Çok eğlenceli oluyor. Ben hep kazanıyorum!”

Alin başını hafifçe geri çekip Aşil’in kendisini görmesini engellemek istercesine Anka’nın arkasına saklandı. Yüzünde alaycı bir mimikle Avcı’ya baktı. Dudaklarını sessizce kımıldatarak “tabii tabii” derken gözleri parlıyordu neşeyle. Aşil’e yedirmek istedikleri her şeyi oyuna çevirerek alıştırmışlardı ve bir süre sonra bu, aralarında ritüele dönüşmüştü. Avcı, gülümserken Alin’e göz kırptı ve bakışlarını Aşil’e çevirdi.

“Galiba aramızdaki en fena bal kaymak canavarı sensin, o yüzden hep sen kazanıyorsun.”

Aşil duyduklarıyla kıkırdadı ve heyecanla bağırdı. “Ben sayacağım!”

Diğerleri onayı verince kirpiklerinin altından sanki gerçekten de büyük bir yarışa girecekmiş gibi heyecanlı bir yüzle ayrı ayrı hepsine bakarken saymaya başladı. Kıpır kıpırdı hareketleri. Son rakamı “Üç!” diyerek heyecanla bağırdı ve önündeki dilime saldırarak hızlı hızlı yemeye başladı. Anka ve Alin birbirlerine gülümseyerek dilimlerine uzandılar ve tadını çıkararak ağır ağır yemeye başladılar. Avcı, Aşil’le yavaş tutuşmuş gibi davranıyordu ancak ısırıldığı lokmalar öyle küçüktü ki her zamanki gibi Aşil’in kazanacağı kesindi.

Beklenen oldu ve Aşil kazandı. Aşil sevinçle yumruklarını havaya kaldırdığında yanaklarını şişiren lokmayı zorlukla çiğnemeye çalışıyordu, dudaklarının kenarında bal ve kay-

ANKA

mak izleri vardı ve suratı öylesine sevimliydi ki masadaki yetişkinlerin hepsi de sevgiyle bakıyordu çocuğa.

Anka başını hafifçe Alin'e yaklaştırdı. "Her defasında bu numarayı yutuyor ya çok mutlu oluyorum. Hâlâ büyümediğini gösteriyor ve çabuk büyüsün istemiyorum." dedi, mutlu bir yüzle.

"Bir gün büyüyecek elbette. Ama şimdi bu halinin tadını çıkarmak çok güzel gerçekten." Alin gözlerinden sevgi akıtarak bakıyordu çocuğa. Aniden muzip bir tebessümle bakışlarını Anka'ya çevirdi ve hain bir ifadeyle "Ama büyüyünce çok fena dalga geçeceğim bu günleriyle." dedi.

"Çok acele hareket ediyorsun Aşil." dedi Derim ciddi bir tonla. "Önce alternatif hamleleri düşün. Yapacağın her hamlenin üç adım sonrasını kafanda canlandır. Rakibinin hamlelerinin neler olacağını tahmin etmeye çalış ve en doğru taşı hareket ettir."

Aşil, tıpkı babası gibi ciddi bir ifadeyle başını salladı önündeki satranç tahtasına bakarken. Anka'nın daha önce hiç adım atmadığı yan bahçeye bakan şömineli oturma odasındalardı. Oda kahve ve krem renklerinin uyumuyla döşenmişti. Yerdeki kalın krem renkli halının üzerinde kahverengi desenler odanın uyumuna eşlik ediyordu. Şöminenin üzerinde kahverengi ahşap çerçeveli, yuvarlak beyaz bir saat vardı yalnızca. Odanın bir yanında krem renkli bir oturma grubunun dışında, şöminenin iki yanında krem rengi döşemeyle kaplanmış kahverengi ahşap iki berjer koltuk, şöminenin karşısında çapraz yerleştirilmiş kahverengi deri kaplı iki geniş kanepeler bulunuyordu.

Ortada kahverengi ahşap dikdörtgen büyük bir sehpa vardı. İçerisi her ne kadar açık perdeler nedeniyle dışarıdaki ışığı alsa da, dışarıda yağın yağmur havanın erkenden kararmasına neden olduğu için yeterli değildi. Derim odaya girer girmez şömine ve cam arasına yerleştirilmiş, uzun ayaklı bir

abajuru yakmıştı ve odaya şimdi çok daha tatlı bir aydınlık hakimdi.

Yanan şömineden ara sıra çıkan çıtırtılar odayı kaplıyordu. Anka cama dönük olan kanepede sırtını kolçağa yaslamış bacaklarını karnına geçmişti. Bacaklarının üzerinde ince bir battaniye örtülüydü ve yine tableti elinde sessizce gece yarım bıraktığı raporları okuyordu.

Karşısındaki kanepede oturan Derim tıpkı onun gibi kanepenin kolçağına sırtını yaslamış, sağ bacağını da kanepenin üzerinde ileriye doğru uzatmıştı. Sol ayağı yerdeydi. Önündeki sehpanın üzerinde bir satranç tahtası vardı ve sehpanın karşısındaki büyük pufun üzerinde Aşil oturuyordu. Küçük bedeniyile bağdaş kurmuş, dirseklerini dizlerine dayamış ve yüzünü avuçlarına yaslayarak düşünceli gözlerle önündeki tahtaya bakıyordu.

Anka, Derim'in sesini duyunca bakışlarını hafifçe kaldırıp baba oğula baktı. İkisinin de başları önlerindeki tahtaya eğilmişti. Aşil'in düşünceli ciddi ifadesi istemsizce dudaklarının kıvrılmasına neden oldu.

Kahvaltı sonrası Avcı, Süleyman'la buluşacağını söyleyerek erkenden ayrılmıştı. Mehmet Aydar kahvesini içip, kısa bir sohbetin ardından ondan bir saat sonra gitmişti. Ertesi gün Ankara'ya döneceğini ve Handan'ın da onunla birlikte gideceğini söylediğinde, bu haber Anka'nın yüreğine taş gibi otursa da, adamın uzun zamandır kendileri yüzünden bozulan düzenini daha fazla alt üst edemeyeceklerini kabullenmek zorunda kalmıştı. Şimdi Handan odasında toparlanmakla meşguldü.

Jan çalışma odasına çekilirken, Alin de gece iyi uyuyamadığını söyleyerek odasına gitmişti. Derim, Aşil'e söz verdiği gibi satranç oynayacaklarını söyleyince Anka da onları takip etmişti ve şu ana kadar bu fikirden pişman olmamıştı. Oadaki sakin huzurlu atmosfer uzun zamandan beri sahip olmadığı bir lükstü. Zamanın nasıl geçtiğini bile anlamamıştı

ANKA

ve dingin bir zihinle yaptığı çalışma nedeniyle önündeki raporların neredeyse hepsini bitirmişti.

Bakışlarını kaldırarak cama doğru çevirdi. Büyük camlardan yan bahçenin hatırı sayılır bir kısmını görebiliyordu. Dışarıda yağan yağmur camlara vuruyor, yoğun damlaların birleşerek oluşturdukları nehirler ince hatlar halinde camların üzerinden aşağı akıyorlardı. Bahçenin elli metre ilerisindeki köknarlar esen rüzgarla sallanıyor, yeşil yaprakları savruluyordu. Evin önündeki açıklık alan yemyeşil bakımlı çimenlerle çevreliydi ve bahçeyi çevreleyen ağaçların hizasına kadar olan düz boşluk tıpkı yeşil bir gölü andırıyordu şimdi.

Anka dakikalarca izlediği bu manzaradan zorlukla bakışlarını çekerek şöminenin üzerindeki saate baktı ve Derim'in ilacını alması gerektiğini düşündü. Ağır hareketlerle üzerindeki battaniyeyi kaldırdı ve ayaklarını yere bastırdı. Kanepenin önüne çıkardığı panduflarını yeniden ayaklarına geçirdi. Derim kirpiklerini kaldırmış Anka'yı izliyordu. Annesine arkası dönük Aşil hâlâ önündeki tahtaya bakıyordu dikkatle.

Derim soran bakışlarını yukarı kaldırdı. "Nereye?"

Anka dün gecedен beri onun bu soruyu sürekli sormasından usanmış gibi azarlarcasına baktı ona.

"İlacını alman lazım."

Derim elini sehpanın üzerindeki telefonuna uzattı. "Söyle getirsinler. Sen neden kalkıyorsun?"

"Kendime de kahve alacağım."

"Tamam, söyle getirsinler. Senin gitmen gerekmez."

"Biraz hareket etmek istiyorum!"

Anka'nın ses tonu itiraz duymak istemediğini belirtir bir kararlılıkta çıkmıştı. Aşil'in arkasına geldiğinde eğildi ve çocuğun başının arkasından uzanarak küçük suratını avuçlarının içine aldı ve yanağına sıkı bir öpücük kondurdu.

"Sen de içecek bir şey ister misin bebeğim?"

"Sıcak çikolata?" dedi Aşil gözleri parlayarak.

Anka göz kırparak gülümsedi. "Tamamdır küçük bey."

Aşil küçük dişlerini göstererek gülümsedi annesine. Anka doğrulduğunda Derim "Bana sormayacak mısın?" dedi, alıngan bir yüzle.

Anka onun alıngan ses tonuna eş beklentiyle dolu gözlerine baktı ve yüzünü buruşturdu.

"Biliyor musun? Galiba sen hasta olunca hiç çekilmeyenlerdensin. Peki. Söyle bakalım. Sen ne istiyorsun içecek?"

"Kendine ne yaptırıyorsan bana da aynısından yaptır o zaman." dedi Derim gücenik bir bakış atarak.

Anka başını salladı ve odanın kapısına yöneldi. Mutfığa girdiğinde Jaques'in fırından yeni çıkardığı kurabiyeleri tezgahın üzerine koyduğunu görünce, genelde kurabiye sevmemesine rağmen mutfığı kaplayan iştah acıcı kokuyla gözleri parladı.

"Selam Jaques."

"Merhaba hanımefendi." dedi adam gülümseyerek.

İlk günler Handan'ın otoritesi nedeniyle gerilmiş olan adam onu çözdükten sonra epey rahatlamıştı. Hatta aynı dili konuşmalar da enteresan bir şekilde iyi anlaşmaya başlamışlardı ve Jaques, Handan'ın varlığından epey hoşnut görünüyordu. Handan'ın ona çok şey kattığını söylemişti bir keresinde. Handan da ondan çok şey öğrendiğini inkar etmemişti. Yemek yapmayı ikisi de seviyorlardı. Handan her zamanki akıl almaz tutumuyla yeni bir dost kazanmıştı.

"Rica etsem şömineli odaya Derim ve bana kahve, Aşil için de sıcak çikolata yollayabilir misin?"

Anka, sabah aşağı indirdiği ilaçları koyduğu çekmeceye ilerlerken başını, omzunun üzerinden geriye çevirip yaramaz bir gülümsemeyle ekledi.

"Ve bir de şu harika görünen kurabiyelerden bir tabak eklersen çok sevinirim."

"Elbette hanımefendi." diyerek gülümsedi Jaques. Geniş mutfakta ona yardım eden iki gence dönerek talimatlarını sıralamaya başlamıştı bile. Anka, bir bardağa doldurduğu su ile

ANKA

birlikte antibiyotik kutusunu eline alarak geri döndü ve Jaques'e sevimli bir ifadeyle göz kırparak kapıya yöneldi.

On dakika sonra yine kalktığı yere oturmuştu ve iki elinin arasında tuttuğu fincanı dudaklarına götürürken yine camdan dışarıyı seyrediyordu. Taze kurabiyelerden iki tanesini çoktan midesine indirmişti. Aşil ve Derim'in oyunu hâlâ devam ediyordu ve bu seferki epey çekişmeli geçiyor görünüyordu. Hamleler arası daha fazla düşünüyordu iki taraf da. Anka kendisini tutamayarak müdahale edeceğinden korktuğu için tahaya hiç bakmamıştı. Bu Derim ve Aşil'in oyunuydu ve onların sessizlik içinde oyuna devam ediyor oluşları, ortama kattığı huzur nedeniyle hoşuna da gidiyordu.

Aşil tıpkı onun gibi çoktan birkaç kurabiyeyi tüketmişti. En sevdiği şeydi çikolatalı kurabiyeler. Anka yan gözle baktığında Derim'in yalnızca bir tane yediğini gördü. Kahvesinden bir yudum alarak fincanı sehpanın üzerine bıraktı genç adam. Hamle sırası ondaydı ve uzun uzun taşların yerine bakıp bir hamle yaptı. Aşil'in bir atını alarak kenara koydu ve geriye doğru yaslandı tekrar. Bakışları çabucak Aşil'e kaymıştı. Aşil bir an başını kaldırıp babasına baktı ve suratını asarak yeniden yüzünü avuçlarının arasına alarak derin düşüncelere daldı. Atını kaybetmek kötü bir hezimetti onun için ancak sesini dahi çıkarmamıştı.

Aşil, derin düşüncelere gömülmüşken Derim bakışlarını kaldırıp Anka'ya baktı. Genç kadının dalgın gözleri camdan dışarıyı izliyordu. Derim gözlerini bir an için yumdu ve odanın içindeki huzuru, sessiz derin bir nefesle ciğerlerine çekti.

Hayatında ilk kez aile kavramını hissediyordu ve o anı ömrünün sonuna kadar zihnine kazımak istedi. Çok fazla katılımcı olamasa da harika bir aile kahvaltısı yapmıştı. Tüm sevdikleriyle... En azından onun sevdiği herkes etrafındaydı. Hayatında daha önce böyle huzurlu bir an yaşayıp yaşamadığını düşündü ve tek bir kare bile aklına gelmedi.

Otuz beş yaşındaydı ve neredeyse hayatının tamamı ce-

hennem kaosu denecek bir ortamda geçmişti. Tüm hayatı, her an tetikte, her an bir yerlerden çıkabilecek amansız tehlikelere karşı dikkatli ve çoğu zaman ortaya çıkan tehlikelerin şiddetinde savrularak geçmişti. Kimi zaman kendisi tehlike olmuştu... Bizzat kendisi o şiddeti ortaya çıkarmıştı... Hayatta kalma içgüdüğü amansız bir dürtüydü... Hep hayatta kalmaya çalışmış ama huzuru aramak aklına gelmemişti. Görmediği, bilmediği bir şeyin varlığından haberi yoktu ve böyle bir şeyi bulma düşüncesi aklına gelecek en son şey bile değildi.

Oysa artık biliyordu... Huzurla çevrelenmiş sevginin hiçbir şeyle boy ölçüşemeyecek tatminini yaşıyordu ve bunu kaybetmesi artık söz konusu bile değildi... Tadını almıştı... Bunun nasıl baş döndürücü bir bağımlılık yaptığını da öğrenmişti...

Kırpıklarının altından tekrar sessizlik içinde kahvesini içmeye devam ederken dışarıyı izleyen müthiş güzellikteki kadına baktı ve sonra bakışları karşısında ciddi bir suratla yapacağı hamleyi düşünen diğer şahane varlığa, oğluna döndü. Huzur onlardı... Ve Derim'in onların avuçlarından kayıp gitmesine izin vermesi bu saatten sonra imkansızdı. Onları yanında tutabilmek için önüne çıkan her şeyi parçalayabilirdi.

Derim hayatında ilk kez bu kadar güçlü ve yıkılmaz hissediyordu. Ve bu duygu içinde öylesine sarsıcı bir gerçeklikle patladı ki; daha önce aslında ne kadar güçsüz ve aciz olduğunun yeni farkına vardığını anladı.

Alin akşam üzeri uyanarak odasından çıktı ve kahve almak için mutfığa giden yolu arşınlamaya başladı. İkinci katın merdivenlerinde, çalışma odasından çıkan Jan'la karşılaştıklarında ikisi de bir an için duraksayarak birbirlerine bakmaya başladılar. Alin ters, düşmanca bakışlar atarken Jan'ın bakışları dostçaydı.

"Ne oldu ponpon? Dünya'yı kurtardın mı?" diye sordu Alin aşağılayıcı ters bir sesle.

Jan'ın duyduklarıyla kaşları çatıldı. Alin'in düşmanca tavrına anlam vermekte zorlanıyordu. Gerçi kısmen hak verebiliyordu ama önyargılı olmasını kabullenemiyordu.

"Neden bu kadar ters davranıyorsun?"

"Oldu paşam! İstersen pamuklara sarayım seni."

"Bence mahzuru yok." dedi Jan, hevesle atılarak.

Alin kızgın bir yüzle kaşlarını çatı ve diklenir gibi Jan'a doğru bir adım attı. "Biliyor musun? Çok yüzsüzsünüz! Aşıl olmasa kimse sizin yüzünüze bakmazdı ama çok şanslısınız."

"Olanlar için beni mi suçluyorsun?" dedi Jan gergin bir tonla.

"Hepinizi suçluyorum! Sen de en az Akhan kadar suçlusun! Sizin yüzünüzden az daha kardeşim ölecekti. Onu son anda kurtarmış olman günahlarını affettirmiyor. Onu o noktaya getiren de sizdiniz zaten."

"Bak!" dedi Jan elini sinirle kaldırarak. Sesindeki savunma tonu Alin'in dikkatinden kaçmamıştı. "Ben elimden geleni yaptım tamam mı? Onlarca kez Derim'i uyarmaya çalıştım ama onun neler yaşadığı hakkında en ufak bir fikriniz bile yok! Onu hayatta tutan tek şey alacağı intikamdı! Bu da elinden alındığında bir an bile düşünmez, kafasına sıkardı! Yaptığının doğru olduğunu iddia etmiyorum ama benim Derim'e ihanet etmemi beklemeyin! O benim tek ailem ve benim hakkımda ne düşündüğünüz umurumda bile değil! Ben üzerime düşeni yaptım. Uyardım ama dinlemedi. Geldiğimiz nokta bu! Asla pişman değilim! Ayrıca Aşıl'ın varlığını düşünürsek ne Derim ne de kardeşin pişman. Olanlar baktandı kabul ediyorum. Ama ömrümüzün sonuna kadar bununla yaşamamızı bekleme! Geçmiş, geçmişte kaldı. Ben tarafsız kalmak zorundaydım buna rağmen yine de uyarılarımı yaptım. İsteddiğiniz kadar suçlayın beni. Umurumda değil! Hiçbir zaman Derim'in önüne geçmezdim!"

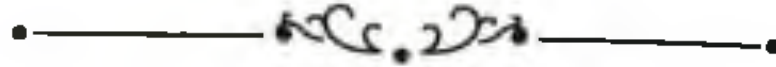
Jan öylesine öfkeli bir savunma yapıyordu ki Alin dik dik Jan'a bakmaya devam etti. Jan sözlerinin bitiminde sağ elini kaldırıp uzun saçlarını geriye iterken sıkıntıyla dudaklarının

arasından bir nefes koyverdi. Alin bir adım daha ileri çıktı ve işaret parmağını sertçe Jan'ın göğsüne vururken, gözlerinden kıvılcımlar saçarak tıslayan bir sesle konuştu.

"Cehennemin en karanlık yerleri, buhran zamanlarında tarafsız kalanlara ayrılmıştır der Dante." dedi alıntı yaparak. "Sen tarafsız kaldığını düşünüyorsun ya, cehennemin en dibine yerleşeceksin!"

"Seni de beklerim orada o zaman." dedi Jan duraksamadan. Ardından Alin'in karşılık veremediği ve ondan duymayı beklemeyi kelimeleri sıraladı. "Kimseyi kınama! Günahından haberin olabilir ama tövbesinden haberin olmaz!"

17. BÖLÜM

Sonraki hafta garip denecek bir sükunetle başladı ve birkaç gün boyunca da aynı gariplikte devam etti. Pazartesi sabahı kahvaltı sonrası Handan'ı yolcu ettiler. Handan, Mehmet Aydar bir sonraki sefer İstanbul'a gelene kadar Ankara'da olacaktı yine.

Handan'ın yokluğu en çok Anka'ya zor geldi. Kendisini yabancı hissettiği evde Handan'ın varlığı bir nebze de olsa bu yabancılik hissini bastırıyordu ve ilk gün ne yapacağını bilemez bir şaşkınlığa düşmesine neden olmuştu. Bu hissi katlayan ilk afallama, o sabah Handan'ı yolcu ettikten sonra tek başına mutfığa girdiğinde Jaques'in günün menüsünü sormasıyla başlamıştı.

Anka, ona cevap bekleyen bir yüzle bakan adama bir süre boyunca bakmaya devam ederken kalçasını ortadaki ada tezgaha yaslama ihtiyacı hissetmişti. Jaques aynı şekilde diğer sorunları da ardı ardına sıralıyordu.

"Evdeki diğer çalışanların da organize edilmesi gerekiyor. Ben mutfak tarafındaki eksikler için liste çıkarıp haftalık olarak tedarik ettiriyorum. Diğer işler için talimatlarınız varsa temizlik ekibine bunları iletebilirsiniz. Hangi odalar temizlenecek, gözünüze çarpan ne tür eksikler var bunları onlara iletmeniz gerekiyor."

"Handan hanımdan evvel ne yapıyordunuz?"

Anka nihayet kaybettiği sesini bularak sorabilmişti bu soruyu. Jaques nazikçe gülümseyerek baktı ona.

"Patron ya da Jan kendileri için olan ihtiyaçları bana iletirdi ben de adamları yönlendiriyordum ancak bundan sonra patron her şeyi size sormamızı istedi. Evde artık sadece onlar yaşamıyor ve hem Aşil'in hem de sizin düzeninizin bozulmaması için talimatları sizden alacağımızı söyledi."

Anka sağ elini kaldırıp çatılan kaşlarını ovdu. Kocaman evin düzenine daha önce hiç karışmamıştı ve o ana kadar fark etmediği konforlu düzenin nasıl işlediğine de akıl yormamıştı. Handan'ın varlığının ona ne derece kolaylık sağladığını şimdi daha iyi anlamıştı. Uzun denecek bir süre sessizce gözlerini yere dikip düşünmeye çalıştı. Nihayet başını kaldırıp Jaques'a baktı.

"Menüyü senin hazırlaman gerekiyor Jaques. Handan hanımın daha önceki talimatlarını takip ederek karma bir şeyler yapabilirsin. Aşil konusunda sana bilgi vermiştir..." dediğinde adam başını sallamıştı onaylayarak. "... Aynı şekilde devam edebilirsin. Herhangi bir değişiklik gerekirse sana önceden haber veririm."

Bir süre susarak düşünceli gözlerle adama baktı ve hafifçe tereddütlü bir bakışı adama atarken alçak sesle sordu.

"Evin temizliği konusunda ilgili kişi kim?"

"Hakkı Bey."

Anka sorarcasına baktı Fransız aşçıya. Adamın adını daha önce duymamıştı ya da ilgilenmediği için fark etmemişti. Jaques gülümseyerek başını salladı. "Kendisini çağırayım ve tanışın en iyisi. Birlikte program yaparsınız."

Anka'nın karşılık vermesine fırsat vermeden mutfaktaki telefona ilerleyerek kaldırmış ve kendi dilinde Fransızca konuşmuştu karşı tarafla. Jaques kendi dilinin yanı sıra yalnızca İngilizce konuşabiliyordu. Anka diğer çalışanların da en azından Fransızca'yı bildiklerini düşündü. Derim'in çalıştırdığı kişilerin yetenekleri ve donanımları konusunda her geçen gün hayrete düşüyordu.

Jaques, telefonu kapamasının ardından hazır olan kahveden bir fincana koyarak Anka'nın önüne bıraktı. Onun sabahın bu erken saatinde önüne konan sorunlardan önce kah-

ANKA

veye ihtiyacı olduğunu anlamış görünüyordu. Anlayışlı bir gülümsemeyle genç kadına baktığında Anka dalgın dalgın kahvesine uzandı. Birkaç dakika sonra mutfağa kırklı yaşların sonlarında koyu renkli bir takım elbise içinde tıknaz bir adam girdi. Kırılmış kısa kesimli bakımlı saçları, yeni tıraş olduğunu belli eden temiz yüzü ile gülümseyerek Anka'ya yaklaştı ve nazikçe elini uzattı.

"Daha önce tanışmamıştık hanımefendi. Ben Hakkı."

Anka adamı yalnızca birkaç defa evin içinde görmüştü. Öylesine çabuk ve sessiz hareket ediyordu ki evde çalışan biri olduğunu anlamıştı ancak tanışma ihtiyacı hissetmemişti. Elinde olmadan utandığını hissetti ve yüzüne yayılan yanmanın dışarıdan çok anlaşılmamasını umarak elini adama uzattı ve samimi bir tavırla el sıkıştı.

"Memnun oldum Hakkı Bey. Anka ben de."

"Ben de memnun oldum efendim." Hakkı elini geri çektikten sonra, ceketinin önünde ellerini birbirine bağlayarak saygılı bir jestle hafifçe başını salladı.

"Buyurun talimatlarınızı bekliyorum. "

Anka tedirginlikle ağırlığını bir ayağından diğerine aktardı. Daha önce böyle bir şey yapmamıştı ve nereden başlayacağına dair hiçbir fikri yoktu.

"Hakkı Bey, ben evin düzenine pek karışmak istemiyorum aslında..." diye söze başladığında adam kısa bir şaşkınlıkla karşısındaki kadına baktı. Yüzü birkaç saniye içinde tekrar eski tepkisiz ifadeye büründü ancak bakışlarındaki saygı netlikle hissediliyordu. "... Handan hanımın size verdiği talimatlarla ilerlemeniz gerekiyor."

"Fakat Handan Hanım geçen haftaki düzenin yalnızca bir haftalık olduğunu bundan sonra sizin emirlerinizin geçerli olacağını söylemişti. Bu hafta hangi odaların çarşafı değişecek, evdekilerin programına göre kimlerin odası hangi gün temizlenecek, çamaşır ve ütü için öncelik verdikleriniz nelerdir, kuru temizlemeye neler gönderilecek, yemekler için hangi oda hazırlanacak bunları sizin söylemeniz gerekiyor. Şömineli odayı ne zaman kullanmak istiyorsunuz bilmem

gerekıyor ki, şöminenin yanacağından emin olayım. Patron ortaldaysen temizlik ekibini ayağının altında istemiyor dolayısıyla programı onun düzenine göre yapıyorduk daha önce ancak şimdi yeniden bir düzenleme yapmamız gerekiyor. Girişteki zemin belli aralıklarla cilalanıyor, odalardaki halılar da sık sık makinayla yıkanıyor. Bunları organize edebilmemiz için sizin talimatlarınız gerekiyor.”

Anka adamın neredeyse soluk almadan yaptığı bilgilendirmeye nefesinin kesildiğini sandı. Bu kadar şeyi onun organize etmesini beklemeleri aptallıktı fakat daha önce evin içinde iki adamla bunu kolayca organize ederken; ki çoğunlukla ikisi de dışarıda oluyordu, şimdi kendileriyle birlikte kalabalıklaşan evde yeni bir düzenleme gerekiyordu elbette. Bir an çığlık atacağını sanıp dudaklarını korkuyla birbirine bastırdı. Sakinleşmeye çalışarak birkaç saniye bekledi ve burundan derin sessiz bir nefes çekip hızla düşündü.

Kendi evinde bunları düşünmesi hiç gerekmemişti çünkü ne zaman ne yapacağını bildiği bir düzende yaşıyorlardı ve her şeyi kendisi yapıyordu. Bu devasa eve kıyasla kendi minicik evinde böylesi şeyler hiç sorun olmamıştı ancak bu evin düzeni kendi eviyle kıyaslanamazdı bile. Nihayet pes etmiş bir şekilde başını sallayarak bıkkın bir yüzle adama baktı.

“Şöyle yapalım o zaman... Seninle birazdan tüm evi dolaşalım ve hangi odaların temizlenmesi gerektiğine birlikte karar verelim. Sonraki düzenlemeyi de bir programa oturtalım. Zaten biz çok kalmayacağız burada...” dediği anda, adam alenen görülen bir şaşkınlıkla baktı kendisine. Bu bakıştan rahatsız olsa da aldırmamaya çalışarak devam etti sözlerine. “Sonrasında siz yine eski düzeninizde devam edersiniz.”

Hakkı söylediklerini başını sallayarak onaylasa da, adamın yüzündeki tereddüt gayet açıktı.

“Patron böyle söylememişti.” diye mırıldandı çekinerek. “Bundan sonraki düzen yalnızca sizin istediğiniz şekilde devam edecek.” dedi kati bir tavırla.

Anka bu sözlerle aldırmamaya çalışarak kahvesindeki son yudumu aldı ve sevimli bir gülüşle adama baktı.

ANKA

“Hadi başlayalım!”

Sonraki saatte Anka, Hakkı ile evi dolaşmış neredeyse tüm odalara girip çıkmışlardı. Daha önce adımını atmadığı evin en alt katında bir çamaşır ve ütü odası bulunuyordu. Bununla birlikte inanılmayacak büyüklükte ve lükste bir spor salonu vardı. Derim ve Jan'ın zamanlarının bir kısmını bu salonda geçirdikleri belliydi. Anka bunu Alin'e söylemesi gerektiğini kafasına not aldı. İkisinin de bu salonu sıklıkla kullanacağından emindi. Bodrum kattaki mahzeni gördüğünde içinden “Pes!” demişti. Sayılmayacak kadar çok olan raflar kaliteli şaraplar ve içkilerle doldurulmuştu.

Hakkı'ya o gün yapılacaklar ve sonraki günlerde devam edecek program için gerekli talimatları verdikten sonra Derim'in odasına yönelmişti. Handan'la vedalaşmalarının ardından genç adam yeniden odasına dönmüştü dinlenmek için. Anka, Handan'ın sıkı sıkıya verdiği talimatları takip etmek konusunda kararlıydı. Elindeki pansuman malzemeleriyle odaya girdiğinde yatağın içindeki Derim kucağına koyduğu laptopta çalışıyordu. Aynı sırada Jan'ın da çalışma odasında bunu yaptığını biraz evvelki kısa ziyarette görmüştü. İki adamın da hiç boş durmadıklarını düşündü Anka.

“Pansumanını yapmamız gerekiyor.”

Derim, Anka'nın sesini duyunca başını kaldırdı. Kucağındaki laptopu usulca yanındaki boşluğa bıraktı ve ellerinden destek alarak yeniden yerleşti yerine. Genç kadını gördüğüne sevinmişti. Onun bu işi bir görevmiş gibi yapıyor olmasına rağmen kendisiyle ilgilenmesi hayli hoşuna gidiyordu.

“İlacını içtin mi?” diye sordu Anka ona yaklaşırken.

“Aldım biraz evvel.”

Anka başını sallayarak yatağın yanına yaklaştı ve Derim bacağını hafifçe yana çekerek ona oturabileceği bir alan açtı. Derim'in yoğun bakışları altında Anka yavaşça yatağın ucuna oturdu ve kucağındaki çantanın fermuarını açarak önüne serdi. Yorganın ucuna elini uzattığında Derim yorganı tamamen bacağının üzerinden kaldırarak çıplak bacağını dışarıya çıkardı.

Kalın, kaslı bacağı, onun bu kasları kolay elde etmediğinin, uzun saatler süren zahmetli çabalarının ispatıydı. Anka, genç adamın güçlü kaslarının kafasında başka görüntülere yol açmasını engellemek istercesine konsantre olmaya çalıştı ve kendinden emin hareketlerle önceki sargıyı yavaşça açmaya başladı. Çıkardığı sargı bezlerini toplayarak kenara koydu. Başını eğmiş büyük bir dikkatle işe koyulmuştu.

Bu tür pansumanları yapmak onun için çok kolaydı. Yıllar süren eğitimlerinde ilk yardım konusunda uygulamalı olarak ciddi bilgilendirmeler yapılmış ve birçok kez bu bilgileri gerçek hayatta da kullanmıştı. Birim'deki diğerleri gibi. İlk yardım müdahalelerinde hepsi uzmandı ve bazen girdikleri çatışmalarda doktor müdahalesinin gerektiği zamanlarda bile bu süreci nasıl yönetmeleri gerektiğini hepsi de çok iyi biliyordu.

"Bugün işe gitmeyeceksin değil mi?" diye sordu Derim alçak sesle. Anka başını eğmiş büyük bir ciddiyetle pansumanı yapıyordu. Derim canı yanmasına rağmen bunu dışarıya hiç belli etmiyordu. Ancak kasılan bacak kasları, yüzünde dışarıya yansıtmasa da hissettiği acıyı belli ediyordu. Buna rağmen duruşu çok sakindi.

"Hayır. Birkaç gün gitmeyeceğim. Alin'le zaman geçirmek istiyorum. Uzun zamandır ayrıyız. Gün içinde Aşil okuldayken bölünmeden konuşabiliriz."

Yeniden okula dönen Aşil, o sabah Eren ve Chris'le çıkmıştı evden. Bu kez anne babasının kendisine eşlik etmemesini dert eder görünmemişti. Babasının dinlenmesi gerektiğini, annesinin de evde kalarak ona bakacağını çok çabuk kabullenmişti.

Eren ve Chris'in, Derim'in onlara verdiği görevi büyük bir ciddiyetle devam ettirmesi Anka'da inkar edemediği bir iç rahatlığı yaratıyordu. İki adam da Aşil'in yakın korumalığını yapmaktan şikayetçi görünmüyorlardı. Tüm gün Birim'in bulunduğu kompleksin içinde Aşil'in çıkışını sabırla bekleyeceklerdi.

"Avcı'dan haber var mı?" diye sordu Derim merakla.

ANKA

"Evet. Bugün sorguya başlayacaklar. Bilişimdekiler şifreyi çözmüşler. Listeyi Mehmet amcaya iletmışler. Sanırım Mehmet amcayı bu hafta Ankara'da yoğun bir gündem bekliyor. Gerekli bilgilendirmeler yapıldıktan sonra tahminen önümüzdeki hafta aynı anda tutuklanmalar gerçekleştirilecek."

"Süleyman burada mı, o da döndü mü?"

"Ankara'ya gitti. Ankara'daki düzenlemeleri o yaparken, İstanbul'dakileri Avcı yapacak. İrtibattalar."

Anka yarayı yeniden temiz sargı beziyle sarmaya başladığında Derim'in bir sonraki sözleriyle kalakalarak bakışlarını hayretle adama kaldırdı.

"Yılbaşı'na kadar burada olmanızı istiyorum."

Aniden değişen konu birkaç saniye boyunca duyduklarını algılamada güçlük çekmesine neden oldu. Kaşları istemsizce çatıldı ve başını otomatik bir şekilde iki yana salladı.

"Üç hafta boyunca burada kalmayacağız."

Derim sakin durgun bir sesle karşılık verirken bakışlarındaki rica öylesine belirgindi ki Anka ilk anda nasıl bir karşılık vereceğine karar veremedi.

"Lütfen... Aşil'le ilk kez bir yılbaşı geçireceğim ve daha önce hayalini kurduğum şeyi gerçekleştirmek istiyorum. Ağaç siparişi verdim. Bu hafta sonu getirecekler. Oğlumla birlikte süsleyelim istiyorum."

Derim, bu vakitlerde Avrupa'da her yerin ıslıl ıslıl olduğunu biliyordu. Kendi şirketinin girişinde de devasa bir ağaç çoktan süslenmişti. Her sene bu ışıltılı zamanlarda kendi evinde oğluyla ve sevdiği kadınla aynı şeyleri yapmanın hayalini kurardı ve ilk kez bu hayali gerçekliğe dökebileceği an gelmişti şimdi. Bu fırsatı kaçırmaması imkansızdı.

Anka içinde bastıramadığı inatçı kadın yüzünden başını yeniden iki yana salladı.

"Üç hafta burada kalmaya tahammül edemem!" Sesi istemeden de olsa sızlanarak çıkmıştı.

"Sen nasıl istersen öyle yaparız. Seni rahatsız etmem. Bak bir haftadır gayet iyi götürüyoruz öyle değil mi? Aşil de bunu yaşamak ister eminim."

"Aşil bayılır bu fikre!" dedi Anka şikayet eder bir tonla.

"O zaman sorun yok demektir!"

"Derim!" dedi Anka üzerine basarak. "Aşil bu duruma alışıyor ve bu ona yaptığın kötülük. Sonrasında çok zorlanacak. Bunu yapma!"

"Yılbaşı'na kadar." diye ısrar etti Derim. Ancak bu ısrarcı ton direktif vermekten ziyade rica doluydu.

Anka sıkıntıyla oflarcasına bir nefes koyverdi ve kaldığı işe devam ederken kızgınlıkla karşılık verdi.

"Yaptığın büyük bencillik. Aşil'e verdiğin mesaj bizim bundan sonra sanki bir arada yaşayacakmış izlenimi oluşturmak. Sonrasında yaşayacağı hayal kırıklığını düşünemiyorsun bile."

"Bir arada yaşayabiliriz. Bunun nesi yanlış?"

"Gerçekten mi?" dedi Anka hızla başını kaldırıp öfke saçan gözlerini Derim'e dikerek. "İstiyorsun ki hiçbir şey olmamış gibi bana yaptıklarını derinlere gömeyim ve mutlu mesut yaşayalım öyle mi?"

"Derinlere gömmeni istemiyorum. Aksine öfkeni kus bana ve rahatla istiyorum."

"Hangi birini kusayım Derim?" dedi Anka diklenerek. "Hangisini unutayım? Tüm olanlardan sonra sahiden sen bunun olabileceğine inanıyor musun?"

"Umut ediyorum."

"Etme! Etme tamam mı? Çünkü öyle bir şey olmayacak!"

Derim sessizce başını aşağı indirdi ve ellerini kucağında birleştirdi. Anka sessizliğe bürünen adamın söylediklerini kabullendiğini varsayarak kirli olan sargı bezlerini küçük bir poşete doldururken açtığı çantayı toparlamaya başladı. Ellerinin sinirli bir şekilde hareket etmesine engel olamıyordu. Baş eğik yaptığı işe devam ederken Derim'in sesiyle yine hayretle kalakaldı ve yeniden gözlerini kaldırarak adama baktı hayretten nutku tutulmuş gibi.

"Aşil'e elektrikli bir araba almak istiyorum yılbaşı hediyesi olarak. Abartı olmaz değil mi? Evin içinde rahatlıkla sürebilir. Havalar düzeldiğinde bahçede de kullanabilir. Ben

ANKA

Lamborghini'ye karar verdim. Sen ne düşünüyorsun? Sence Porsche'u, daha mı çok sever? Lambo siyah ama Porche kırmızı. Sence hangisi daha çok hoşuna gider?"

Anka yalnızca bakakaldı adama. Ciğerlerinde hissettiği baskıyla ne zamandır nefes almadığını hatırlayarak, dudaklarını araladı ve derin bir soluk çekti ciğerlerine.

"Gerçekten inanılmazsın!" dedi başını iki yana sallayarak. Yüzündeki ifade her ne kadar bunu olumlu anlamda söylemediğini belli ediyor olsa da Derim parlak bir gülümsemeyle ona baktı ve başını salladı.

"Biliyorum."

Anka ne derse desin onun yine her zamanki gibi bildiğini okuyacağından emin olarak sorduğu sorulara hiçbir karşılık vermedi ve kucağındaki çantanın fermuarını sert bir şekilde çekerek kapadı. Kararlı bir şekilde ayağa kalktı ve Derim'e tepeden baktı. Genç adam başını kaldırmış parlak gözlerle ona bakıyordu şimdi.

"Evimize dönmek istiyorum Derim. Bu hafta, ya bahanelerini tüketmediğin saçmalıklara son vererek tamiratı yaptır ya da ben kendim halledeceğim!"

Derim'in yüzündeki gülümseme soldu ve gözlerine ciddi bir bakış oturdu.

"Neden bu kadar acele ediyorsun? Burada rahat değil misin?"

"Sen benimle dalga mı geçiyorsun? Mesele rahatlık değil! Bunu sen de biliyorsun! Mesele seninle aynı evde yaşamak istemeyişim!"

"Bana şans vermiyorsun ama."

"Ne şans ya? Ne şansından bahsediyorsun? Bizim bir arada yaşamamız olanaksız!"

"Neden olanaksız?"

"Bunu hâlâ soruyor musun?"

Derim yerinde hareketlenerek dik bir pozisyonda oturdu.

"Soruyorum evet!" dedi neredeyse sinirli çıkan bir tonla. Dik dik Anka'ya baktı ve bastırarak yeniden sordu.

"Bana neden olanaksız olduğunu söyle! Yaptıklarım yü-

zünden beni affedemediğini söylüyorsun ve ben bunu kabul ediyorum. Affetme! Ben senden af beklemiyorum! Ben kendimi affedemiyorum ki, senden nasıl böyle bir şeyi bekleyeyim? Sadece geçmişte yaptıklarımı düzeltme şansı ver bana! Bunu verebilirsin öyle değil mi?"

"Neyi düzelteceksin ya? Neyi düzelteceksin?"

"Sana hak etmediklerini yaşattırmanın özrünü dileme izin vermeni istiyorum. Sözle değil! Sana hak ettiğin gibi davranarak bunu telafi etmek istiyorum! Bu şansı bana vermeni istiyorum!"

"Sence bu, yaptıklarını silecek mi sanıyorsun? Hangi düğün davranış söylediklerini siler ki? Fiziksel zarardan söz etmiyorum üstelik! Onlar umurumda bile değil! Onlarla başa çıkamadığımı mı sanıyorsun? Beni o kadar çok aşağıladın ki hangi davranışın bunları yok edecek?"

"Seni severek yok edeceğim! Seni her şeyden daha çok severek yok edeceğim!"

Anka, Derim'in yükselen sinirli sesiyle ne diyeceğini bilemez gibi baktı genç adama. Derim derin birkaç soluk alıp sakinleşmeye çalıştı. Sağ elini karmakarışık saçlarından geçirdi sabırsızca ve bu kez daha sakin bir sesle konuştu.

"Bana inanmadığını biliyorum ama gerçek bu! Sen benim hayatımda Aşil'den sonra en değerli şeysin. Ama ondan önce bu değeri kazandın ve ben bunu kaybetmek istemiyorum. Seni kaybetmek istemiyorum ve bu kez bunu doğru şekilde yapacağım. Bana bu şansı vermek zorundasın."

Anka gözlerini kısarak diklenen bir tavırla "Zorunda mıyım?" diye sordu hesap sorar gibi.

Derim hızla gözlerini kırpıştırıp yerinde kıpırdandı ve alçak sesle "Yani verirsen iyi olur diye düşünüyorum." dedi çocuksu bir mahcubiyetle. Anka'ya direktif verir gibi bir tavır almasının ters etki yarattığını sıklıkla unutuyordu. Özündeki baskın adamı göz ardı etmesi onun için de zordu çoğu zaman. Sesini yumuşatarak makul bir tonla ikna etmeye yönelik yeni bir taktik denerdi.

"Bizim bir çocuğumuz var. Sence de onun için makul

ANKA

adımlar atmamız gerekmez mi? Ben elimden gelenden fazlasını yapmaya hazırım. Senden de iş birliği beklemem çok mu saçma? Bunu başarabiliriz. Aşıl için bence ikimizin de sağ duyulu hareket etmesi gerek ve ben üzerime düşeni yapmaya hazırım. Sen de azıcık inadını kırabilirsen, bence bunun üstesinden gelebiliriz.”

Anka öfkeli bir tonla “İnadımı kırmak mı? Sence ben inat mı ediyorum yani?” dedi.

“Etmiyor musun?”

“Bu inat değil! Bu seninle aynı ortamda olmak istemeyişim.” dedi Anka sözlerinin aksini ispat eder bir inatçılıkla.

Derim bu sözlere ve genç kadının verdiği tepkiye istemsizce güldü ve boğazından çıkan o boğuk ses Anka’nın sersemlemesine neden oldu. Onun gülümsemesinden nefret ediyordu. Adamın o iç gıcıklatan tonla dudaklarından çıkardığı ses, Anka’nın belirsiz bir süre etkisiz kalmasına neden oluyordu ve o anlardaki kızgınlığı zirveye ulaşıyordu. Fakat bu seferki kızgınlık Derim’e değil kendisine yönelikti. Derim, onun kendisine bakakalan ifadesine yumuşak bir tebessümle karşılık verdi bu kez.

Aynı yumuşak, iç gıcıklatan alçak sesle “Gerçekten benden mi kaçırıyorsun yoksa bana karşı olan duygularından mı korkuyorsun?” diye sordu.

Anka tüm gücüyle eski gücüne kavuşmaya çalışarak yüzüne küçümseyen bir ifade oturttu.

“Sana karşı hiçbir duygum yok benim!”

“Nefret dışında?” diye sordu Derim gözlerini kısıp emin olmak ister gibi.

“Sana nefret bile beslemiyorum!”

“Kızgınsın?”

“Elbette kızgırım!” Anka öfkeyle cevap verirken biraz evvel söylediklerinin aksine davrandığını fark etmedi bile.

“Kırgınsın da?”

Anka duraksayınca Derim yeniden devam etti. “Hayal kırıklığı da var?”

Anka bu kez karşılık vermedi ve dik dik adama bakmaya

devam etti. Derim kendi sözlerini onaylayarak başını salladı.

"Seni çok kırdım. Hayal kırıklığına uğrattım. Hepsinin farkındayım. Bunları telafi edeceğim... Ama sen de kendine dürüst olmak zorundasın. Bizim aramızda hem senin, hem de benim karşı koyamadığımız bir çekim var. Bu en başından beri vardı. Ve çok şükür hâlâ devam ediyor. Bana kızgın ol-san da bunun sen de farkındasın. Biz yeniden sevişeceğiz..."

Derim'in kendinden emin bir şekilde son kelimeleri sarf etmesiyle Anka sinirli olduğu belli yüksek tonlu bir kahkaha attı ve başı arkaya savruldu.

"Gerçekten hayalperestsin sen!" dedi küçümser bir yüzle. Suratındaki gülümseme silinmemiştir.

"Değilim! Bunu sen de biliyorsun ve bu yüzden benden uzağa kaçmak istiyorsun."

"Böyle bir şey yok!" dedi Anka inkar ederek. Bunu itiraf etmesini bekliyorsa Derim gerçekten tanıdığı en iyimser adamdı.

"O zaman ispat et!"

Derim'in meydan okuyan sözleriyle Anka duraksadı ve sorarcasına adama baktı.

"Eğer senin dediğin gibiyse, yılbaşına kadar burada kalmanızın hiçbir sakıncası yok! Ben, bana karşı duyduğun çekimden korktuğun için gitmekte bu kadar ısrarcı olduğunu düşünüyorum. Sense benimle aynı evde yaşamak istemediğini iddia ediyorsun. Kocaman ev! İstemezsen karşılaşmayız bile. Aşıl için yemeklerde bir araya gelmemiz bile yeterli olur. Ama bence aynı evde yaşamaya devam etmemiz bana karşı duyduğun çekimle baş edemeyeceğin korkusunu hissetmene neden oluyor. Yoksa bu kadar büyük evde, üstelik bu kadar kalabalıkta bir arada yaşamamızın bir sakıncası olmaz."

Anka'nın dudaklarından sinirli bir gülüş çıktı tekrar. Derim'in sözlerini kabul etmesi imkansızdı.

"Aşıl'ın bu ortama alışmaması için istemiyorum bunu. Bizim bir arada yaşayacağımız hayalini kurmasını istemiyorum çünkü gerçekler, sonradan daha çok canını yakacak."

"Neden? Farz et ki birlikte birkaç haftalık tatile gittik?

ANKA

Hani demiştin ya, medeni boşanmış çiftler bunu yapıyorlar, öyle değil mi? Tatilde de bu süreyi birlikte geçirebilirdik. Aşil o zaman alışmazsa şimdi neden alışsın ki? O akıllı bir çocuk. Birkaç hafta daha burada kalmanız onda iz bırakan bir travmaya yol açmayacaktır, eminim.”

Anka, Derim’in mantıklı sözleriyle sıkıntıyla ağırlığını bir ayağından diğerine aktardı. Elindeki çantaya parmaklarını aynı sıkıntıyla bastırdı. Aşil’in ruhsal sağlığı için bu tür programlara uymak zorunda olduğunu çok önce kabul etmişti kendisine. Aşil’in olması gerektiği gibi aslında hak ettiği gibi düzgün bir hayat sürebilmesi adına her şeye katlanabilirdi ve bu göze aldığı zorluklardan biriydi.

Derim’in ses tonu bu kez tam olarak bir meydan okumaydı.

“Bana karşı koymaya çalıştığın çekimin varlığını kabul etmiyorsan, yılbaşına kadar burada kalırsınız. Israr etmen bana aksini kanıtlayacak...” Derim kısa bir nefes alıp, ses tonu o iç gıcıklatan yumuşaklığa bürünerek devam etti sözlerine. “Ben sana karşı koyamıyorum ve tekrar sevişeceğimizden eminim. Bunu da sabırsızlıkla bekliyorum... Ama acele etmeyeceğim. Sen hazır olana kadar bekleyeceğim. Çünkü bir daha bana arkamı dönüp yatmanı istemiyorum. Bir sonraki sevişmemizde bunun yeniden olmaması için elimden gelen her şeyi yapacağım.”

Derim’in açık sözlülüğü Anka’nın serseme dönmesine neden oldu. Ağzını açıp tek kelime edemiyordu ama bedeninin içinden bir ateş topunun geçtiğini hissetti. İç organları ateşe verilmiş gibi bir sıcaklık tüm vücudunu sarmalamıştı. Derim’in kendi gözlerinden kaçırmadığı ısrarcı gözleri, söylediği her kelimeye sonuna kadar inandığını gösteriyordu. Öylesi net, öylesi berraktı ki gözleri, pencereden vuran ışıqla birlikte sanki daha da parlamış gibiydi elaları.

Anka, onun o kendinden emin ifadesini bir yumrukla dağıtmak istedi. Dişlerini sinirle birbirine geçirirken çenesi kasıldı. Ona meydan okuyarak bakan gözlere inat, kendi gözleri de bir meydan okumayla kısıldı ve çenesini zorlukla gevşeterek dudaklarını araladı. Kısa bir nefesi içine çekti. Sa-

kinleşmeye çalışarak eski umursamaz ifadesini geri kazanmaya gayret etti. Topuklarının üzerinde yavaşça dönerek kapıya doğru ilerlemeye başladı. Aralık kapıdan çıkmadan evvel duraksadı ve başını omzunun üzerinden geriye çevirdi.

Kendisine tamamen hakim bir tonla "Aşil, siyah Lamba'yu tercih eder. Benden yılbaşı hediyesi bekliyorsan hayal kırıklığına uğrayacaksın!" dedi.

Bu sözlerle onun meydan okumasına karşılık verdiğini ve yılbaşına kadar bu evde kalmaya devam edeceklerini kabul ettiğini belli ediyordu. Derim'in gevşeyen omuzları ve yüzünde oluşan tebessüm bu karardan ne kadar mutlu olduğunu belli ediyordu. Genç kadının ne kadar inatçı olduğunu göz önüne alırsa, bu kararın Derim tarafından kazanılmış büyük bir zafer olduğu söylenebilirdi. Anka odadan çıkmadan, yumuşak sevgi dolu bir tonla karşılık verdi Derim.

"Bana hayatımın en değerli hediyesini verdin zaten. Oğlumuz, hiçbir şeyle boy ölçüşemeyecek kadar değerli bir hediye."

Anka ona karşılık vermeden odanın dışına bir adım attı ve daha koridora çıkıp soluna dönmeyen arkasından gelen Derim'in inatçı yüksek sesini duydu.

"Tekrar sevişeceğiz, biliyorsun değil mi?"

"Yine başladı manyak!" diye söylendi kendi kendine koridorda ilerlerken. Aynı anda hızlanan kalp atışlarını ve birkaç derece yükselen vücut ısını görmezden gelmeye çalışıyordu.

Günün sonrasını Alin'le birlikte şömineli odada sohbet ederek geçirdiler. Aynı kaldıkları zamanı telafi etme arzusu her ikisi için de geçerliydi. Dışarısı aralık ayında beklenildiği üzere öylesine soğuktu ki, ikisinin de evde kalmak istemesi anlaşılır bir durumdu.

Uzun süreden sonra iki kardeş huzurlu bir anı birlikte geçiriyorlardı ve bu saatler ikisi için de çok kıymetliydi. İki genç kadın şöminenin önünde yere oturmuş sırtlarını ileri

ANKA

çektikleri kanepeye yaslamışlardı. Odanın daha önceki dekorasyonunda yaptıkları ufak bir değişiklikti bu yalnızca.

Anka bu ufak değişikliğe Derim'in nasıl bir tepki vereceğini bilemiyordu ancak omuzlarını silkerek bu düşünceyi kafasından uzaklaştırmıştı. Madem üç hafta daha burada kalacaklardı o zaman kendi konforuna öncelik verecekti.

Aldığı kararı çekinerek Alin'e aktardığında kardeşi neşeli bir kahkaha atmış sonra da onun tüm sinirini tepesine çıkaran açık sözlülüğü ile kelimeleri sarf etmişti.

"Ben de olsam aynı taktiği uygulardım. Sana meydan okumamış, kendi istediği şeyi senin kabul edeceğin şekliyle ortaya sunmuş ve sen de kabul etmişsin."

"Eğer kabul etmesem ona karşı koyamadığımı düşünürdün!"

"Zaten koyamıyorsun ki!"

"Alakasız bile yok!"

Alin, Anka'nın inandırıcı olmayan karşı koymasına umursamaz neşeli bir tavırla omuz silkti. "Neyse boş ver. Benim de elime laf sokmak için daha çok fırsat geçmiş oldu." Şikayetçi bir tavırla konuşmaya devam etmeden önce, bakışlarını Anka'ya çevirdi. "Daha başlayamadım bile. Adam odasından çıkmıyor, iyi mi?"

"Çünkü bacağına çok yüklenmemesi lazım. Antibiyotik bitince dikiş atılacak!"

"Bak gördün mü? Onu savunuyorsun."

"Bu savunma değil. Durumun gerçekliğini söylüyorum."

"Ponpon da kaçıyor. O da ortalarda yok."

Alin hain bir gülümsemeye yan bir bakış attı kardeşine. İkisinin de omuzları birbirine yaslı, bacaklarını ileri uzatmışlardı.

"Çalışma odasıdaydı sabah. Aşağı inerken Marcel'i gördüm onun yanına gidiyordu. Haftaya dövüşler var. Bir ekip Cape Town'a gidecek. Sanırım onları organize ediyorlar. Tabii bir de diğer işleri var. Hepsine yetişmeleri zor oluyordur herhalde."

"Seninki boş boş mu oturuyor?"

Anka ters bir yan bakış attı. "Benimki değil! Ayrıca o da

çalışıyordu yatdığı yerde. Boş oturabileceğini sanmıyorum. "

"Belli. Otururken de kıpır kıpır. Yerinde duramayan birine benziyor."

"Hareketsiz durmayı sevmiyor." dedi Anka, düşünceli gözleri yanan odunlara dikili haldeydi. Alin ona çabuk bir bakış atıp, belli etmeden gülümsedi. Kardeşinin daha fazla üzerine gitmemek için bu konuyu o anlık kenara bıraktı ve genel geçer konulardan sohbet açtı. Muhabbet daha çok Aşil etrafında döndü elbette.

Anka'nın bir süre boyunca kendi düşüncelerini sindirmeye ihtiyacı olduğunu biliyordu. Üzerine gitmek zaman içinde kabul edebileceği duyguları reddetmesine neden olacaktı ve Alin onu öylesine iyi tanıyordu ki bir süre onun bu geri çekilişi yaşamadan, her şeyin hesabını kendi içinde vermesini istedi. Buna izin vermek zorundaydı çünkü Anka her şeyin hesabını kendi içinde gören biriydi. Üzerinde baskı olmadan, durgun bir ruh hali ile doğru sonuca varacağını en iyi Alin biliyordu. Anka her ne kadar çoğu kişi üzerinde, inatçı olduğu izlenimi bıraksa da; aslında günün sonunda hep en doğru sonuca ulaşırdı ve söz konusu kendisi bile olsa acımasız gerçeği kabul ederdi. Derim'le ilgili hissettiklerini bunca yıl içine gömmüştü ve şimdi yeniden onlarla yüzleşmesi gereken bir zamandaydı. Bu süreci de sağlıklı bir zihinle geçirmesi gerekiyordu ve Alin bunu elde etmesi için elinden geleni yapacaktı.

Elbette arada kendisine hakim olamadığı zamanlarda aklından geçeni çekinmeden dışarıya dökenecekti fakat söyleyeceği hiçbir şey Anka'nın vereceği kararları etkileyecek şekilde onun üzerinde baskı yaratacak şeyler olmayacaktı. O, Anka ne karar alırsa alsın, sonuna kadar ona destek olacak tek kişiydi. Elbette ikinci kişi Avcı olurdu. Kardeşi mutlu olduğu sürece vereceği her kararının arkasında durulardı; ki mutsuz olduğunda da bu duygusunu samimiyetle aktaracağı kişiler de yine kendileri olacaktı.

Bu durumda; şimdilik sakince onu mutlu edeceğine inandığı kararları almasını beklemek en doğru yaklaşım ola-

ANKA

rak görünüyordu. Onun içinde verdiği savaşı görebiliyordu Alin. Derim Akhan hakkında konuşmak her zaman zor gelmişti Anka'ya. Alin çoğu duygusunu neredeyse sökerek almıştı ondan. Hiç beklenmedik anlarda açtığı sıradan sohbetlerde, bazen anlamsızca yaptıkları bir sohbetin ortasında, bazen sanki çok olağan bir konuymuş gibi sadece onun hakkında konuştukları zamanlarda, üzerinde durmuyormuş gibi umursamaz bir yaklaşımla söke söke almıştı Anka'nın hissettiklerini.

Kardeşinin yaşadığı ikilemin farkındaydı ve yıllarca içinde tuttuğu öfkesini dışarı atmasını istiyordu. Belki de bu evde kalacakları bu süreç buna imkan verecekti. Diğer türlü Anka'nın yine Derim Akhan'dan kaçacağını ve onunla karşılaşmamak için binbir planı hayata geçireceğini biliyordu, fakat bu evin içinde, ne kadar kaçarsa kaçsın sürekli yüz yüze geleceklerdi ve bu da belki de Anka'nın o ümit ettiği patlamayı yaşamasına olanak verebilirdi.

Aralarına giren uzun sessizliği, Alin'in muzır bir gülümseme eşliğinde kardeşinin omzunu dürterek "Bugün sıcak şarap yapalım mı?" diyen sorusu bozdu.

Anka gözleri parlayarak baktı kardeşine. "Akşam üzeri?"

"Harika olur. Ben dışarı çıkıp şarap alayım bir saat sonra."

"Yok yok, boş ver dışarı çıkmayı. Aşağıda mahzen keşfettim, harika şaraplar var. Birkaçını hiç edebiliriz."

İki kadın aynı anda kıkırdadı.

"Hadi kalk öğlen yemeği yiyelim bari, karnım acıktı."

"Sen sürekli açsın zaten." diye söylendi Anka.

"Kahvaltı edeli saatler oldu!"

Anka onun sözlerine aldırmadan yerinde doğrularak ayağa kalktı ve elini kardeşine uzattı.

"Jaques'a söyleyeyim de mutfakta yiyelim yemeği. Boşuna odadaki masayı hazırlamasınlar."

"Bence de. Gerek yok. Mutfak iyidir. Daha sıcak ortam."

İki genç kadın odanın kapısına doğru ilerlerken Alin şikayetçi bir tonla konuşmaya devam ediyordu.

"Öyle bir masa hazırlıyorlar ki yemek boyu gözüm sürek-

li kapıya takılıyor. Sanki her an kapı açılacakmış da Kraliçe Elizabeth odaya girecekmiş gibi hissediyorum.”

“Kadın çok yaşlandı. Buraya kadar gelebileceğini sanmıyorum.” dedi Anka alayla.

“Sence Harry gelir mi?” dedi Alin hevesle. Gözlerini huşuyla yukarı kaldırmıştı.

“Şu Harry takıntından hâlâ mı kurtulamadın?”

“Sence de çok çekici değil mi? Megan’dan nefret ediyorum!”

“İkiniz de kızılısınız. Bence hiç uymazdınız birbirinize.”

“Düşünsene kırmızı kırmızı çocuklarımız olurdu.”

Anka, Alin’in hevesli suratına bakarak küçük bir kahkaha attı ve yüzünü buruşturdu.

“Ben kızıl saçlı erkekleri sevmiyorum. Kadınlar çok hoş oluyor ama kırmızı adam nedir ya?”

“Ben beğeniyorum!” diye ısrar etti Alin. “Harry keşke benimle evlenseydi!”

“Harry’in senin varlığından haberi bile yok!”

“Değil mi?” dedi Alin sanki tek engel buymuş gibi gözlerini açarak. “Eğer beni görseydi, ben eminim o Megan uyuza dönüp bakmazdı bile.”

“Senin kraliyet kurallarına uyabileceğini sanmıyorum Alin! Boşa hayal kuruyorsun. O ilişki yürümezdi.”

Anka’nın ciddi olmaya çabalayarak yaptığı alaycı saptamalara Alin küçümseyici bir kahkaha attı.

“Yürüttürdüm! Yeni kuralları zorla kabul ettirir, mutlu mesut yaşardım. Ne yani? Harry beni mi kıracak?” dedi alıngan bakışlarını yanında yürüdüğü kardeşine çevirerek. Adeta bu fikrin mümkün olması imkansızmış gibiydi ifadesi.

“Harry’nin uyması gereken kurallar, eminim seni bunalırdı.”

“Ben ona zevkle o kuralları yıkmasını öğretirim.”

Alin’in kaşlarını bir aşağı bir yukarı hızla kaldırıp indirmesi ve gözlerindeki muzır bakış Anka’nın tekrar kahkaha atmasına neden oldu. Mutfığa girdiklerinde kahkahalarının arasında “Eminim Harry o kuralları senin için zevkle yıkar-

ANKA

dı.” dedi onaylayarak.

“Harry kim?” diyen sesle, iki kadın, yüzlerinde hâlâ varlığını sürdüren gülümsemelerle sesin geldiği yöne baktı. Jan merakla ikisine bakıyordu sorarcasına.

“Kırmızı çocuklarımızın babası!” dedi Alin pat diye, sınıtarak.

Jan’ın kaşları çatıldı ve elinde tuttuğu kahve fincanıyla genç kadına bakarken kara gözlerinden bir bulut geçti.

“Kırmızı çocuklarınız mı?” diye sordu gergin bir sesle.

Alin başını salladı hevesle. “E ikimiz de kızılız. Bizden başka ne çıkardı ki?”

Jan’ın duyduklarıyla çenesi gerildi. Anka, adamın bedenindeki gerilmeyi aralarında üç metrelik mesafeye rağmen hissedebiliyordu ve şüpheyile adamı dikkatle inceledi.

“Sevgilin de mi kızıl saçlı?” diye sordu Jan, bastıramadığı hayal kırıklığının yüzüne yansıdığıнын farkında olmadan.

“Kader önümüze taş koymasaydı.” dedi Alin adeta uzaklara hasretle bakarmış gibi bir yüz ifadesiyle.

Jan sorarcasına baktı bu kez ancak yüzündeki sertlik kaybolmamıştı. Alin, dert yanar bir ifadeyle suratını astı. “İnanabiliyor musun?” dedi Jan’a. Şikayetçi bir tonla devam etti duraksamadan. “Esmer bir paçoz benim yerimi doldurabilir mi?”

“Sevgilin seni bir esmerle mi aldattı?”

“Benim sevgilim beni aldatacak?” dedi Alin aniden sesini yükseltip, hiddetle karşı çıkarak. “Haddine mi? Keser eline veririm!”

“Alin!” dedi Anka uyaran bir tonla. Alin kaptırıp gitmişti yine. Jan şaşkınlıkla gözlerini kırıştırdı ve neden yaptığını bilmeden bir adım geriye gitti. Kalçası arkasındaki tezgaha dayanmıştı. Kızıl saçlı genç kadının yüzündeki hiddete anlam veremeyerek baktı ve açıklarcasına “Sevgilinin bir esmeri tercih ettiğini söyledin.” dedi. Bu fikir ona da saçma görünmüş gibiydi. Bu kadını kim aldatmak isteyebilirdi ki? Adamın çok salak biri olduğunu düşündü aynı anda ve hızla ekledi.

“Geri zekâlıymış.” dedi genç kadını baştan aşağı beğeni

ile süzerek.

Alin duyduğu kelimeyle gözleri parlayarak Anka'ya baktı. "Gördün mü? Sana söylemiştim! Geri zekâlı işte. Benim yerime kim o Megan'ı alırdı ki?"

"Aldı derken?" dedi Jan atılarak. Adam onu aldattıysa bu ilişkinin devam edeceğine dair ümidi yoktu ve bu nedensizce içinde bir memnuniyet oluştu.

"Gitti evlendi o paçoza!"

Jan'ın kaşları yukarı kalktı şaşkınlıkla. "Kesmedin değil mi?" dedi, kuşkuyla gözlerini kısarak.

"Neyi?" dedi Alin anlamayan bakışlarla.

"Seni aldatırsa keserim demiştin."

"Beni aldatacak adamını keserim tabii!"

"Harry'ninkini kestir mi?"

Jan şimdi dehşetle bakıyordu Alin'e ve Anka dudaklarını bastırarak kahkahasını içine gömmeye çalışıyordu. Bunda çok başarılı olamayacağını hissedince elini ağzına kapattı ancak bir anlık da olsa omuzlarının sarılmasına mani olmadı.

"Harry'ninkini neden keseyim?" dedi Alin bir anlık duraksamanın ardından.

"Seni aldattığı için." dedi Jan üsteler gibi.

Alin elini boşlukta salladı. "He yok, o beni aldatmadı." Aniden durdu ve göz dağı verir gibi baktı Jan'a. "Ama aldatırsan kesin keserdim!"

"Megan'la evlendi dedin. Sizin ilişkiniz bittikten sonra mı evlendiler?"

"Yok" dedi Alin cıklayarak. "Bizimki başlamadan bitti."

Jan kafası karışmış gibi genç kadına bakıyordu ve Alin o sırada ada tezgahın üzerinde hazırlanmış olan salatanın üzerinden bir parça alarak ağzına attı. Anka'nın içine gömmeye çalıştığı kahkahalar dışarı taşmaya başlamıştı. Jan'ın karmaşık yüz ifadesi öyle komik bir hal almıştı ki bu manzaraya dayanması imkansızdı. Kahkahaları mutfakın içinde patladığında Alin sırtıtarak ona bakıyor, Jan'sa hâlâ hayretle ikisini izliyordu. Anka kahkahalarını denetleyebildiğinde Jan'a döndü ve yüzündeki gülümseme olduğu gibi kendisini mu-

ANKA

hafaza ederken açıklama yaptı alayla.

"Söz ettiği Harry... Prens Harry. Hani şu İngiliz Kraliyet Ailesinden. Windsorgillerden..."

Anka'nın sarf ettiği son kelime ile Alin'den mutfakçı cınlatan bir kahkaha çıktı. Jaques onların ne konuştuklarını anlamasa da, yaptığı işin arasında iki kadına gülümseyerek bakıyordu. İkisinin de enerjisi öylesine yüksekti ki ilk defa yanında çalıştığı adamın evindeki atmosferinin değiştiğini görüyordu.

Alin kahkahalarının arasında "Windsorgiller?" dedi sorarcasına elini kaldırıp Anka'ya doğru sallayarak. Yeni bir kahkaha yeniden cınladı etrafta.

"Önceki Hanovergillerdi değil mi? Yanlış mı hatırlıyorum? Gerçi sen daha iyi bilirsin. Ne de olsa seninkinin sülalesi."

Anka sözlerinin ardından yeni bir kahkahayı dışarı bıraktı dudaklarının arasından. Alin ona eşlik etmekte gecikmemişti. Jan'ın kaşları anladıklarıyla daha da çatılmıştı. Dakikaları onunla dalga geçiyorlardı. Yüzünde kızgınlık oluşsa da içine nedensiz bir rahatlama yayılmıştı.

"Dalganızı geçmeniz bittiyse..." dedi sert çıkmasına çalıştığı bir tonla, duraksamadan devam etti sözlerine. "Öğle yemeğini ne zaman yiyeceğiz?"

"Jaques hazırlıyor." dedi Anka hâlâ yüzüne asılı kalmış gülümsemeyle. "Ama biz mutfakta yemeye karar verdik. Sen nerede yemek istersin? Derim için odaya çıkarmalarını söyleyecektim."

"Derim aşağı inmek için hazırlanıyor. Yatakta yemek istemez. Çok sıkıldı."

"Ama bacağına zorlamaması lazım!" dedi Anka aniden ciddileşen bir ifadeyle.

"Bunu git ona anlat o zaman. Biliyorsun ben sadece söylüyorum ama hiçbir zaman kâle alınmıyor." dedi Jan iğneleyici bir tonla.

Anka bıkkınlıkla gözlerini devirdi ve Jaques'a döndü.

"Jaques, biz Alin'le burada yiyeceğimiz yemeğimizi. Sen beylerin yemeğini küçük odaya hazırlat."

Mutfağın içinde hareketlenerek tabakların olduğu dolaba ilerledi ve iki tane servis tabağı çıkararak Alin'e uzattı. Alin'le birlikte kendilerine ada tezgahın üzerine servis açarken Jan hayretle onlara baktı.

"Ne yani? Ayrı mı yiyeceğiz?"

Anka omuz silkerek baktı ona. "Biz burada daha rahat edeceğimizi düşündük."

"Biz de yeriz burada. Neden ayrı yiyelim ki?"

"Benim için de taburede oturmak daha rahat olur." diyen ses arkalarından geldi ve hepsi aynı anda bakışlarını mutfağın girişine çevirdiler.

Derim ağır adımlarla ada tezgaha ilerleyerek yüksek taburelerden birine yerleşti ve sağ bacağını ileri uzattı. Üzerinde V yaka uzun kollu gri pamuklu bir tişört ve siyah bol bir kargo pantolon vardı. Ayaklarına siyah spor ayakkabılar geçirmişti.

"Ne yemek var? Acıktım." dedi düz bir sesle dirseklerini tezgaha dayayarak.

Alin, onunla karşılaştığından beri ilk kez takdirle baktı ona ve imalı gözlerini Anka'ya çevirdi "duydun mu?" der gibi. Anka onun imasına aldırmadan yeniden dolaba döndü ve iki tabak daha çıkarırken Jaques'a seslendi.

"Yemeği burada yiyoruz Jaques. Servisi ben yaparım sen zahmet etme."

Anka'nın servisleri hazırlamasının ardından dördü de tezgahın iki yanındaki yüksek taburelere yerleştiler. Yemek boyunca Anka, Alin'le sıradan bir sesle genel geçer konulardan sohbet ederken arada Jaques'ın sorduğu sorulara yanıt veriyordu. Derim durumdan hoşnut kirpiklerinin altından izliyordu onları. Aşil okuldan sonra spora gidecekti ve döndükten sonra akşam yemeğine kadar atıştırabileceği kurabi-

ANKA

yelerden yapmıştı Jaques o sırada.

"İki taneden fazla verme Jaques. Sonra yemek yemiyor. Geç gelecek bugün, akşam yemeği için çok beklemesi gerek-meyecek."

"Elbette hanımefendi. Handan hanım söylemişti."

"Onun bilmediği bir yere sakla kalanını. Senin haberin ol-madan çalar mutlaka."

Alin, kardeşinin sözleriyle sırttı. "Teyzesine çekmiş."

Anka yüzünü buruşturdu ona bakarak. Onaylamaz bakış-ların eşliğinde "Kötü alışkanlıkların hepsini senden öğreni-yor zaten." dedi.

"Kurabiye candır." dedi Alin arsız bir gülümsemeyle.

"Lütfen bana bu yemeğin üstüne bir de kurabiye yiyece-ğim deme!"

"Tatlı niyetine." dedi Alin masumca gözlerini kırpıştırı-rak. "Yarın sabah koşuya başlayacağım tekrar, yakarım."

Anka başını iki yana sallayarak yemeğine geri döndü. Al-çak sesle bilgilendirme yaptı kardeşine.

"Aşağıda spor salonu varmış. Bugün gördüm."

"Gerçekten mi?" dedi Alin gözleri parlayarak. "Evin için-de spor salonu! Vay be! Zenginliğin gözü kör olsun!"

Jan şaşkınlıkla kirpiklerini kırpıştırıp Alin'e kaldırdı ba-kışlarını. Genç kadının konuşma şekli onu geçen her an daha da hayrete düşürüyordu. Nedensizce açıklama yapmaya gi-rişti.

"Zenginlik meselesi değil. Spor salonuna giderken vakti yolda harcamamak için."

"Sırf yolda vakit harcamamak için evin içine spor salo-nu yaptırarak para harcıyorsunuz yani? Vay be! Zenginliğin gözü kör olsun!" diye tekrarladı Alin yine.

Anka istemsizce kıkırdadı. Ağzındaki lokmayı zorlukla yuttu ve önündeki bardaktan bir yudum su içti. Derim onun kıkırtısına gülümseyerek baktı. Gözleri Alin ve Jan arasında gidip geldi. Alin çatala taktığı salatayı ağzına attı ve meydan

okuyan bakışlarını Jan'a dikti. Yemek basit fakat lezzetliydi. Yalnızca marine edilerek kavrulmuş küçük tavuk parçaları, pilav ve salata vardı.

Anka konuyu değiştirmek istercesine bakışlarını Derim'e çevirdi.

"Alin'le öğleden sonra sıcak şarap yapacağız. Mahzenden iki şişe şarap almamın bir sakıncası olur mu?"

Derim ağzına götürmek için kaldırdığı çatalı yeniden tabağına bıraktı ve alınmış bakışlarını genç kadına dikti.

"Bu ev senin. Lütfen böyle şeyleri bana sorma. İstedğin her şeyi yapabilirsin."

Anka'dan önce Alin atıldı sahte bir sevinç gösterisiyle.

"Düşünsene! Mahzeni sıfırlayabiliriz. Karaborsada iyi fiyata satarız onları. Belki biz de evimize bir spor salonu yaptırabiliriz o zaman."

Anka tenkit eder gibi baktı kardeşine. "Daha uzun süre saçmalamaya devam edecek misin?"

"Ama daha yeni başlamıştım." dedi Alin yine sahte bir ifadeyle suratını asarak.

"Mahzende 47 Château Cheval Blanc de var. Bence kesin o, spor salonunu yaptırır."

Derim'in Alin'e ayak uyduran sesi duyulduğunda iki kadın aynı anda başlarını genç adama çevirdiler.

"Holly shit!" dedi Alin abartılı bir hayretle bağırarak. "Şaka yaptığını söyle!"

Derim'in hakim olamadığı gülümsemesi yüzüne yayılırken çatalın ucundakileri ağzına attı ve çiğnemeye devam ederken başını iki yana salladı. Alin gözlerini kocaman açarak yerinde duramıyormuş gibi kıpır kıpır hareket ederek başını Anka'ya çevirdi.

"O şeyeyi görmek istiyorum! Mahzene inmemiz lazım!"

Anka kuşkuyla Derim'e bakıyordu. Derim ise yüzünde silinmeyen gülümsemesiyle iki kadını izliyordu.

"Şakadır ya." dedi Anka şüpheyle.

ANKA

Alin gözlerini Derim'e çevirip yeniden Anka'ya döndü. "Bana hiç şaka yapıyormuş gibi görünmedi. Sen şakadan anlamadığını söylemiştin!"

"Öyle!" dedi Anka üzerine bastırarak kelimeyi uzatırken. Omuzlarını silkmişti.

"O zaman şaka değildir! O şişe bu evde!" dedi Alin heyecanla. Gözlerini yumup başını yukarı kaldırdı. Abartılı bir sevinçle "İnanamıyorum! Tarihe geçeceğim!" dedi, ellerini dua edermiş gibi birleştirerek.

Aniden başını indirdi ve sanki ciddileşmek ister gibi hafifçe öksürdü. Sesini alçaltarak başını yanındaki kardeşine hafifçe eğdi. "Sıcak şarap yapmak için şişeleri almaya ben inerim aşağı. Sen zahmet etme, yolu göster yeter."

Derim ve Jan'ın kahkahası aynı anda yükseldi. İki kardeş bakışlarını adamlara çevirdiler ve Anka yine aynı şüpheyle "Bence dalga geçiyor." diye mırıldandı inceleyen bakışlarını Derim'e dikerek.

Derim başını iki yana sallarken yine o felce uğratan gülüş sesi çıktı gırtlığından.

"Dalga geçmiyorum. Şişeyi gösteririm ama sıcak şaraba bizi de davet ederseniz."

"Ettik bile!" diyen Alin atıldı heyecanla.

"Etmedik!" dedi Anka itiraz edercesine kardeşine dönerek.

"Ettik ettik!" dedi Alin, hızla başını sallayarak. Aceleyle ekledi. "Etmek zorundayız. O şişeyi görmek istiyorum!" dedi hırsla.

"Onları davet etmeden de görebiliriz. Zaten şişeleri almak için mahzene inmeyecek miyiz?"

Alin bir an duraksarken Derim atıldı bu kez.

"Bazı şişeler kilitli özel bölümde." dedi hain bir gülümseme yüzüne yayılırken. "Anahtar da sadece ben ve Jan'da var."

"Etmek zorundayız!" dedi Alin sesini alçaltıp eliyle An-

ka'nın bacağını dürterek.

"Dürtme beni!" dedi Anka huysuzca silkelenerek.

"O şişeyi göreceğim!"

"İğrenç bir inadin var!" dedi Anka ters bir sesle. Kızgın bakışları Alin'in üzerindeydi.

"Senin inadin benden daha beter. Ben makul şeyleri inat ediyorum. Sen imkansız!"

"Ben inatçı değilim!"

"Hah! Duy da inanma!"

"Yemin ediyorum gece saçını keserim!"

"Teline dokunursan kafanı kazırım!"

İki kardeş didişirken Derim hâlâ yüzünde silemediği gülümsemeyle onları izliyordu. Yanındaki Jan'ın da ondan farkı yoktu. Hayat; Derim'in gözüne uzun zamandan beri hissetmediği kadar güzel geldi. İki genç kadın didişmeye devam ederken öylesi hoş bir enerji yayıyorlardı ki etrafa, mutfağın içindeki hava; adeta yumuşak şefkatli bir el onu okşuyormuş gibi bedenini sıyrıp geçti.

Derim öğleden sonra harika zaman geçirdi. Yatağa dönmek aklının ucundan dahi geçmemişti. Bacağındaki acıyı artık hissetmiyordu bile. Sıcak şarap içmek konusunda ısrarcı olunca Anka'nın öne sürdüğü antibiyotikleri gözden çıkarmaya kararlıydı. Umurunda bile değildi bacağı. Bu anı kaçırmaması imkansızdı. Anka'nın tüm itirazlarına, şarabın kan yaptığını öne sürerek karşı koymuş, genç kadın da yalnızca tek kadeh içebileceği konusunda pazarlığa oturunca anlaşmaya varmışlardı.

Geç yedikleri öğlen yemeğinden sonra mahzene hep birlikte inmişlerdi ve Alin'in heyecanı hepsine bulaşmış gibiydi. Derim, kilitli özel kısımda sakladığı şarabı tıpkı söz ettiği gibi dışarı çıkarıp iki kadına gösterdiğinde Alin neredeyse şişeye büyük bir aşkla sarılmıştı.

ANKA

Jan, genç kadının çocuksu tavırlarını büyülenerek izlemişti. Daha önce onun gibi bir kadınla gerçekten de karşılaşmamıştı. Alin hayata dair her şeyin toplamıydı sanki. Çocuksu, haşarı, huysuz, cazibeli ve seksiydi. Onda öylesi bir neşe ve enerji vardı ki; adeta etrafını çevreleyen sahip olduğu enerji balonunun içine herkesi hapsediyordu. Jan damarlarındaki kanın kıpırtısını hissediyordu. Bu öylesi bir enerjeydi ki; hayatın tamamı sanki kalbine toplanmış ve pompaladığı kanla birlikte bedenine yeni bir ışık salıverilmiş gibi bir duygunun pençesine düşmüştü. Mahzenin loş atmosferinde dahi genç kadının kızıl saçları öyle bir parıldıyordu ki yansıttığı parlıltı adeta ateşe dönüşüyor ve etrafındaki her şeyi meşale benzeri canlı bir ışıkla aydınlatıyordu. Alin tıpkı adı gibi parlaktı. Çevresine saçtığı ışığın kaynağı idi.

Alin'in elinden şişeyi Anka sökercesine zorlukla alarak Derim'e geri vermişti. Bunun için yine didişmişlerdi. Anka her ne kadar Alin'e oranla daha ciddi görünse de, kardeşi döndüğünden beri genç kadının enerjisinin yükseldiğini Derim fark ediyordu. Çok daha mutlu, çok daha fazla gülümserken görüyordu onu ve gülümsemesine tutulup kaldığı kadının bu ifadesi Alin'in kesinlikle yanlarından ayrılmaması gerektiğini işaret ediyordu ona.

Uzun süre mahzendeki şarapları incelemişlerdi. Nihayet iki kardeşin birlikte karar verdiği iki şişeyi alarak mutfağa dönmüşlerdi tekrar. Saat üçü geçmişti. Büyük bir ciddiyetle sıcak şarabı hazırlayan kadınları, iki adam yine ada tezgahın etrafındaki taburelerde oturarak izlemişlerdi. O sırada yine sohbet etmeye devam etmişlerdi. Sözsüz anlaşmaya varılmış gibi kısa süreli bir ateşkes sağlanmış görünüyordu. Şimdilik...

Uzun zamandır hepsinin ayrı ayrı yaşadığı stres ve sıkıntı; ihtiyaçları varmış gibi o anki huzuru bozmak istemediklerini gösterir şekilde iğneleyici hiçbir söz edilmemişti sonraki saatlerde. Derim için bu saatler ifade edemeyeceği kadar olağanüstü güzellikte geçmişti. Alin'in işlerle ilgili meraklı soru-

larına dürüstçe cevap vermekten kaçınmamıştı. Bu soruların içinde Anka'nın neden artık dövüslere katılmadığı sorusunu da yine aynı dürüstlikle cevaplamıştı.

"Aşil'in dövmesini yaptırdığımdan beri katılmıyorum. Dört yıl oldu."

Anka ocağın başında anladığını belirtir gibi başını sallamıştı. Yanında duran Alin, düz bir sesle onu onaylayarak bu fikre katıldığını belirtmişti.

"Mantıklı bir hareket. Göğsünde o dövmeyi gören kim olduğunu merak eder. Aşil'in varlığını başkalarının bilmesi onun için çok büyük bir tehlike yaratır. Şu anda bile durumu kontrol altında tutmak güçken, daha fazla derde gerek yok."

Derim, Alin'in sözlerine anlık bir hayretle bakmıştı. Anka'nın onunla her şeyi paylaştığını tahmin etmesi gerekirdi. Sorarcasına Anka'ya baktığında genç kadın omuz silkerek ona karşılık vermişti. Buna rağmen gözlerindeki suçluluğu gizleyememişti. Derim anlayışlı bakışlarını onun üzerinde tutarak tebessüm etmişti. Bunun için kendisini suçlu hissetmesini istemiyordu. O da birçok şeyini Jan'la paylaşıyordu ve Anka'yı anlayabiliyordu.

Hazırladıkları şarabı, kadehlere doldurarak şömineli odaya geçmişlerdi tekrar. Derim içeri girdiğinde yapılan değişiklikleri fark etmişti ancak bununla ilgili yorum yapma gereği duymadı. İki berjer koltuk, camın önüne çekilmişti ve geniş kanepelerden biri şömineye dönük konmuştu. Diğeri daha önceki gibi şöminenin çaprazındaydı. Anka camın önündeki koltuklara ilerleyince Alin de onu takip etmiş, adamların ikisi de şöminenin karşısına yerleşmişlerdi.

"Pufu Derim'in bacağına altına koyar mısın Jan?"

Anka'nın uyarısıyla; Jan, Derim'in ileri uzattığı bacağına hatırlamış gibi mahcup bir bakış atarak isteğini yerine getirdi. Sonraki dakikalarda iki adam işlerle ilgili alçak sesle konuşurken iki kardeş pencereden dışarıyı izleyerek zaman geçirdiler.

ANKA

“Buna ihtiyacım varmış.” diyerek mırıldandı Alin, gözleri camdan dışarıyı izlerken. Oturduğu koltukta rahat bir şekilde kaykılmış başını arkaya yaslamıştı. Elindeki kadehi oturduğu koltuğun kolçağına dayamıştı. Dışarının aşırı soğuğu nedeniyle buharlaşan camlar görüntüyü puslu gösterse de bahçeyi seyretmek huzur vericiydi.

Karşısındaki Anka tıpkı onun gibi kaykılarak oturmuştu ve gülümseyerek Alin’e çevirdi bakışlarını.

“Hepimizin huzura ihtiyacı var.”

“O yüzden laf sokmuyorum fark ettiysen. Şu an sadece gevşemek, bu huzur ve konforun tadını çıkarmak istiyorum.”

Anka onaylamayan gözlerle baktı kardeşine. “Mümkünse sonra da laf sokma lütfen. Gerçekten gerginlik kaldıracak gücüm yok. Yılbaşı’na kadar sabredersen sevinirim. Evimize döndüğümüzde gördüğün yerde yine devam edersin. Yeter ki ben duymayayım.”

Alaycı bir tavırla “Kıyamıyor musun?” diyen Alin, kocaman bir sırtımayla ona bakıp kadehinden bir yudum aldı. Ağzındakini yutarken de dudakları kıvrılmış haldeydi.

Anka ters ters baktı ona.

“Gerek görmüyorum!”

Alin ona inanmadığını belli eden hızlı bir bakış atıp gözlerini yeniden dışarı çevirdi. Bir süre dışarıyı izleyip alçak sesle “Kar yağacak bence. Sabahki soğuk, havanın kar topladığına işaret.” dedi.

Anka başını sallayarak onayladı onu. Alin aniden yüzünde beliren gülümsemeye yüzünü kardeşine çevirdi.

“Kar yağarsa yine kartopu oynarız. Aşil’le kardan adam da yaparız.”

Duydukları Anka’nın yüzünde parlak bir gülümseme oluşturdu. Hevesle karşılık verdi.

“Avcı da gelir. Aşil sevinçten delirir. Karda oynamayı çok seviyor.”

“Geçen sene ne eğlenmiştik ama.”

"Avcı ikimizle birden başa çıkamamıştı."

"Kendi kaşınmıştı. Kafana o kartopunu atmayacaktı."

"Çok acımamıştı ama."

"Olsun. Atmayacaktı!"

Alin'in keskin karşılığı ile Anka'nın yüzünde sıcak bir tebessüm oluştu.

"Amazonum benim." dedi sevgi dolu bir sesle.

Duyduğu kelime Alin'i gülümsetti. Bu kelimenin ona hatırlattıkları ile gülümsemesi buruk bir tebessüme dönüştü.

"Selin'i özledim. Yarın gidip görelim mi?"

Anka başını salladı. "İyi olur. Ben de göremedim ne zamandır. Sen yokken sık sık telefonda konuştuk ama sadece iki kez görüşebildik."

"Sabah kahvaltıdan sonra çıkalım."

Anka kaşlarını kaldırdı. "Öğleden sonra evde olur. Öğlen çıkarız. Ama yarın sabah eve gidip kendimize biraz eşya almamız lazım. Buraya getirdiklerim kısıtlıydı. Yılbaşı'na kadar kalacağımıza göre biraz daha fazla giysiye ihtiyacımız olacak."

Alin tamam der gibi başını salladı. İkisi de yeniden sessizliğe büründüler. Selin'in hayatlarındaki yeri vazgeçilmezdi. Anka üzerine dikilen bakışları hissetmiş gibi gözlerini Derim'e çevirdi.

Derim'in konuştuklarını duyduğu belliydi ve tedirgin bakışları ona çevrilmişti. İkisinin bir araya gelişi Selin yüzünden olmuştu. Selin her ikisi için de öylesi bir yerdeydi ki; yaşanan ve asla hafızalardan silinmeyecek olan acı anılara neden olmuşken, aynı zamanda birbirlerinden asla kopamayacakları şahane bir varlığın da hayata gelmesine neden olmuştu. Selin olmasa; Derim, Anka'yla hiçbir zaman karşılaşamayacaktı. Selin olmasa; belki Aşil hiçbir zaman var olmayacaktı. Selin olmasa; hayatı boyunca yüklendiği vicdan azabı olmayacağı gibi aynı zamanda boş bir hayatı yaşamaya da devam edecekti. Selin'in hayatlarındaki yeri, zıtlıkların bir araya geldiği

ANKA

ve inkar edilemez ayrıcalıkta bir niteliğe sahipti.

Selin onlar için hem felaket hem de lütuf olmuştu...

"Aşil geldi."

Önündeki pencerenin çaprazından evin girişini görecek şekilde yüzü dönük oturan Anka yaklaşan arabayı görünce mırıldandı. Arkası bu görüntüye dönük olan Alin bedenini öne eğerek başını uzatıp geriye, Anka'nın baktığı yöne baktı. Anka elindeki kadehi Alin'e uzatarak ayağa kalktı. Aynı anda Derim de elindeki kadehi yanındaki sehpa bırakarak kalkmıştı.

İkisi aynı anda odanın kapısına yöneldiler ve koridorda ilerleyerek girişe vardılar. Derim yanında sessizlik içinde yürüyen kadına kaçamak bir bakış attı.

Kendisine hakim olamayarak elini uzattı ve genç kadının omzundan aşağı sallanan uzun saçlarına parmak uçlarıyla dokundu.

"Bence Aşil'e bir kardeş yapmalıyız."

Anka'nın adımları kapıya varmak üzereyken adeta yere zamkılmış gibi aniden durdu ve ağzı bir karış açık halde adama bakakaldı.

"Saatlerdir sizi izliyorum. Kardeş güzel bir şey bence. Aşil'in de kardeşinin olması güzel olur."

Anka boğazında atan kalbini, hızlanan nabzını, kuruyan ağzını, titreyen ellerini, o an hissettiği ve alt üst olmasına neden olan tüm duygularını göz ardı etmek için tüm gücünü kullandı. Hatta iradesinin tüm sınırlarını zorladı ve hayretle fakat aynı zamanda da zorlukla kelimeleri dudaklarından dışarı çıkarabildi.

"Sen ne çeşit bir manyaksın ya?"

"Oğluma kardeş istiyorum. Bunun manyaklıkla ne alakası var?"

Derim keskin bir savunmayla karşılık verirken öyle masum gözlerle bakıyordu ki ona, dışarıdan gören biri Anka'nın saçmaladığını ve Derim'in de onun ne demek istediğini anla-

madığını sanardı.

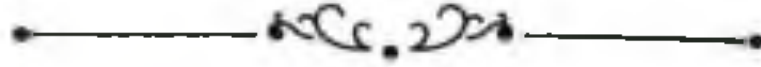
Anka zorlukla yutkundu. Kendisine gelmek ister gibi başını iki yana salladı hızlıca. Adeta aniden aydınlanma yaşamış gibi başını bu kez yukarı aşağı salladı yavaşça. Derim'e bakan gözlerindeki kuşku su götürmezdi.

"Yok, anladım ben seni. Sen bu dünyaya ait değilsin. Başka bir yerden hasbelkader düştün buraya, uyum sağlayamıyorsun belli ki."

"Ben bir tek sana düştüm" dedi Derim sırtarak. Anka'nın tepki vermesine fırsat vermeden kolunu genç kadının beline sardı ve ince bedeni kendisine sertçe yaslar ken kapıya yöneldi tekrar. Yanındaki hayretten donmuş kadını sürükler gibi kendisiyle yürümeye yöneltirken devam etti kararlı bir tonla.

"Hadi gidip oğlumuzu karşılayalım. Kardeş işini sonra yeniden konuşuruz. Ben gündeme aldım."

18. BÖLÜM

Ertesi günün başlangıcı bir önceki sabahın yansımasıydı. Kısa hızlı bir kahvaltının ardından Anka, Aşil'i okula gönderdikten sonra Alin'le uzun uzadıya kahvaltı yapmıştı. Bu kez mutfaktan çıkmamışlardı. Derim ve Jan kahvaltıda bir süre onlara eşlik etmişlerdi fakat kahvaltılarını bitirince yapılacak işleri olduğunu söyleyerek iki kadını yalnız bırakmışlardı. Anka, fark ettirmeden Derim'i izlediğinde adamın gergin olduğunu hissetmişti ancak sebebini sormadı. Jan'ın tavırları da o sabah dalgındı ve ruh hallerini yaptıkları işlerdeki bir aksiliğe yordu.

Öğlene kadar evin içinde sessizlik hakimdi. Anka ve Alin birkaç saatliğine kendi evlerine gidip birer valiz daha hazırlamışlardı. Anka saldırı gecesinden sonra ilk kez evine girmişti. Alin'le birlikte etrafa yeniden göz gezdirdiler. Salonun dağınıklığı toparlanmış, ortadaki halı kaldırılmıştı. Koltuklar ortaya çekilmişti ve üzerlerindeki birkaç minder eksikti. Mutaftaki dağınıklık da aynı şekilde toparlanmıştı ancak duvardaki kurşun izleri olduğu gibi duruyordu. Kırılan mutfak camı takılmıştı fakat üzerinde şeritler bulunuyordu. Kurşun deliklerinin kapanması, tekrar badana yapılması ve ardından, ciddi bir temizlikle evin yeniden elden geçmesi gerekiyordu.

Alin etrafa yalnızca kızgın gözlerle bakıp hiçbir yorumda bulunmamıştı. Anka'nın gösterdiği performans, tıpkı ondan umduğu gibiydi. İkisi de konuyla ilgili tek kelime etmeden valizlerini hazırlayıp evden çıkmışlardı.

Öğleden sonra Anka ve Alin, Derim'in evinden ayrılmadan evvel üzerlerini değiştirmek üzere odalarına yollandılar.

Anka, hazırlanması bitip çantasına uzandığında oda kapısı vuruldu. Başını çevirip kapıya baktığında henüz izin vermediği halde kapı açılmıştı bile. Derim kapıda duruyordu.

"Ne zaman döneceksiniz?"

"Gir demedim!"

"Vurdum ya kapıya."

"Ya uygun halde olmasaydım?"

"Ne fark eder ki?"

Anka, Derim'in umursamaz tavrına kızgınlıkla baktı. Derim omuz silkerek devam etti.

"Görmediğim bir şey değil."

"Çıplak kadınlara alışık olabilirsin ama burası benim odamsa izin almadan giremezsin!"

Öfkeli çıkmasına çabaladığı ses tonuna rağmen söyledikleri, kafasında hiç hoşuna gitmeyen görüntüler oluşturunca yüreğinden anlamsız bir sızının geçtiğini hissetti. Derim'in son beş senede kim bilir kimlerle olduğu düşüncesine; içindeki acıya rağmen katlanmaya çalıştı. Acı öylesine baskındı ki nefesinin kesildiğini sandı ve kısa bir soluğu zorlukla dudaklarından içeri çekti.

"Ne zaman döneceksiniz?" diye tekrarladı Derim sorusunu o sırada. Anka'nın kızgınlığına aldırıyor görünmüyordu. Anka kafasında canlanan hayali görüntüleri sorgulamaya hakkı olmadığını düşünerek sakinleşmeye çalıştı ve düz bir sesle karşılık verdi.

"Akşam yemeğinden önce dönmüş oluruz."

"Baho size eşlik etsin."

"Hayır, gerek yok. Benim arabamla gidiyoruz."

"Anka!" dedi Derim üzerine bastırarak. "Lütfen. Baho bir adamla size eşlik etsin."

"İstemiyorum! Gerek yok!"

Derim, Anka'nın gergin karşılığı ile birkaç saniye susarak baktı ve kısa bir nefes çekip yumuşak bir sesle karşılık verdi.

"Selin'e kimse zarar vermeyecek Anka. Eğer endişen buy-

ANKA

sa. O konu çoktan kapandı biliyorsun.”

“Endişelenmiyorum. Sadece yalnız gidebileceğimizi söylüyorum.”

“Aklım kalıyor. İki kişi yanınızda olsun.”

“Alin’le birlikte olacağız. Aklının kalmasını gerektiren bir şey yok. Şu an tehlikede değiliz, ki olsa bile hiç kimse bize zarar veremez.”

“O zaman A8’i alın.”

Anka gözlerini iri iri açtı ve karşı koyan bir tonla “O koca zırhlı arabayla gitmeyeceğim! Rezil oluruz!” dedi.

Derim gözlerini kısarak bir an genç kadına baktı ve “Kime rezil olacaksınız? Ne alakası var?” diye sordu şaşkınca.

“Gideceğimiz yere o araba uygun değil!” dedi Anka kestirip atar gibi. Derim’in itiraz edeceğini anlayınca elini hızla kaldırdı. “Konu kapandı! Benim arabamla gidiyoruz! İkimiz!”

Derim çaresizce derin bir nefes koyverirken dudakları öne uzandı. Ellerini ceplerine soktu ve yere bakarken sanki halının üzerinde bir şey varmış gibi ayağının ucunu yere sürtmeye başladı.

“O zaman her saat arar mısın beni?”

“Sebeb?”

“Merak ederim. İyi olup olmadığınızdan emin olmak istiyorum.”

Anka alayla kısa bir kahkaha attı ve çantasını koluna takarken gözlerini Derim’e dikti.

“Unuttuysan küçük bir hatırlatma yapayım. Kendini korumayı bilmeyen biri değilim ben. Keza Alin de öyle. Emin ol, gideceğimiz yerde bize hiçbir şey olmaz!”

İleri adımlayarak Derim’in yanından geçip kapıya yöneldi. Odadan çıkarken arkasından genç adamın geldiğini hissediyordu.

“Akşam yemeğine kesinlikle yetişeceksiniz ama değil mi?”

Anka aniden durarak temkinli fakat alttan alta tehdit dolu bakışlarını genç adama dikti.

“Sıkboğaz etmeye devam edecek misin?”

Derim teslim olmuş gibi ellerini yavaşça yukarı kaldırdı.

"Sadece merak edeceğim. Bundan hoşlanmıyorum."

"Ben de çok şeyden hoşlanmıyorum ama ne yaparsın? Hayat!"

Anka, yan gözle Alin'in odasından çıktığını görünce bakışlarını kardeşine çevirdi.

"Veda öpücüğü verecek misin?"

Alin'i izlerken Derim'in sesini ve dudaklarından çıkan kelimeleri duyduğunda bakışlarını hızla adama çevirdi.

"Aklından bile geçirme!"

"Veda öpücüğü!" diye ısrar etti Derim. Alin'in yanlarına varmasına birkaç metre kalmıştı. Anka adamın gözlerindeki geri adım atmaz kararlı ifadeyi ve yanıp sönen ışıltıları görünce riski göze alamadı. Parmaklarının ucunda hızla yükseldi ve Derim'in yanağına çabucak dudaklarını bastırarak geri çekildi. İşaret parmağını tehdit edercesine salladı.

"Aldın! Bahçede bir rezillik çıkarırsan, ben de kavga çıkarırım!"

"Bu veda öpücüğü değil!"

"Aşil aynısından almıştı bu sabah! Senin de kabullenmen gerek!"

"Ben Aşil gibi çocuk değilim! Saçmalık bu!"

"Pardon?" dedi Anka gözlerini kısarak. Alin o sırada yanlarına varmıştı ve gözleri ikisi arasında gidip geliyordu.

"Sorun ne?"

"Veda öpücüğü diye tutturdu. Verdim! Çünkü bahçede onca adamın içinde daha büyük rezillik çıkaracak! Sırf insanların önünde otoritesi bozulmasın diye düşünceli davranıyorum ama bokunu çıkarıyor!" dedi Anka sinirli bakan gözlerini bir an bile Derim'in gözlerinden ayırmadan.

Alin anlamış gibi kaşlarını kaldırıp başını salladı. Tıpkı Anka'nın yaptığı gibi o da parmaklarının ucuna yükseldi ve Derim'in yanağına bir öpücük kondurdu, ardından arsız bir sırtımayla iki parmağının arasına sıkıştırdığı Derim'in yanağından bir makas aldı. Derim'in şaşkınlıkla kalakalmış halde kendisine bakmasına aldırmadan "Bak, bugün şanslı günün

ANKA

Akhan! İki şahane kadın sana veda öpücüğü verdi.” dedi.

Kolunu Anka’nın boynuna sararak ileri adımladı.

“Hadi gidelim. Geç kalacağız.” Anka hiçbir şey olmamış gibi adımlarını kardeşine uydurdu ve o da kolunu Alin’in beline sardı.

Derim biraz evvelki hareket sonrası hâlâ şaşkınlıkla olduğu yerde duruyordu. İki kadın kendi aralarında konuşarak ilerliyordu. Anka’nın elleri boş gitmemesi ve giderken bir şeyler almaları gerektiği ile ilgili söylediği birkaç kelimeyi zorlukla duymuştu.

Yere yapışan adımlarını büyük bir efor harcayarak kıınıldattı ve ileri bir adım attı. Onların elinde oyuncak olacağını düşünüyorlarsa fena halde yanılıyorlardı. Gözlerinin içinde şeytani parıltılar yanıp sönerken çok daha emin adımlarla ileri atıldı ve canının acısına aldırmadan adımları hızlanarak biraz evvel, iki genç kadının indiği merdivenlere ulaştı. Girişi geçip kapıdan çıktı. Evin önündeki alanda Anka’nın arabası duruyordu ve Alin yolcu kapısını açmış içeri yerleşirken Anka arabanın etrafında dolaşıyordu.

Silva’nın arabayı evin önüne getirdiği belliydi çünkü arabanın yanında ayakta dikiliyordu. Silva anlamamış olmasına rağmen Derim, Alin’in henüz kapanmamış kapıdan duyulan alaycı sesle yaptığı yorumu duydu.

“Bu herifin kalçalarına kesinlikle bittim! Top onumda ilk üçe bu herifi koyuyorum. Sence ellesem kızarmı?”

Anka kısa bir kahkaha attı kapıyı açarken.

“Pis sapık!” dedi alaycı bir tonla.

Alin ona laf yetiştirmeye devam ediyordu. Gözlerinin hâlâ Silva’nın kalçalarına kilitlenmiş olmasından dolayı arabanın kapısını henüz kapamaya hazır olmadığı belliydi. Ya da isteksiz.

“Bunlar bu kalçaları nasıl yapıyorlar ya? Ponpon’un ki de müthiş.”

“Anka!” Derim’in sesiyle iki kadın bakışlarını kapı girişine çevirdiler. Anka tam aracın içine girmek üzereyken durdu ve arabanın üzerinden sorarcasına adama baktı. Derim işaret

parmağını “bir dakika” der gibi kaldırdı ve sakın adımlarla kadına yaklaştı. Anka hâlâ sorarcasına bakmaya devam ederken Derim, genç kadının karşısına geldi ve Anka’nın ne olduğunu bile anlamadığı bir hızla elini beline dolayarak genç kadını sertçe kendisine yasladı ve başını eğerek dudaklarını Anka’nın dudaklarının üzerine kapadı.

Anka dünya durdu sandı. Hoyratça emilen dudakları birkaç saniye boyunca beynini felce uğratacak bir elektriklenmeye neden oldu. Dudaklarının arasından içeri sızan sert dil, diline dokunduğunda bacaklarının kendisini taşımayacağını hissetti çünkü dizleri kırılmıştı. Elleriyle istemsizce genç adamın omuzlarına tutunurken bedeni kendisini çevreleyen kollardan çıkan çok daha büyük bir baskıyla sert geniş bedene bastırıldı.

Derim, dudaklarını emiyor, dişlerinin arasında sıkıştırıyor, dilini ağzının içinde sertçe dolaştırıyor ve nasıl yapıyorsa kendisinin de buna eşlik etmesini sağlıyordu. Anka başının bir fırlıdak gibi döndüğünü hissetti. Bu dönüşü durdurabileceğini düşünerek gözlerini sımsıkı kapadı ve ağzının içine giren dili dudaklarının arasına kısırdı. Derim’in bunu yapacağını tahmin etmesi gerekirdi. İçinde kabaran ateş sanki bir avuç barut atılmış gibi aniden patlayarak doruğa tırmandı ve tıpkı Derim’in yaptığı gibi hırsıyla adamın dudaklarını emerek dişlerinin arasında sıkıştırdı. Bedeni, içinde harlanmış olan ateşten etrafa saçılan kıvılcımlar nedeniyle seyiriyordu. Bir dakikaya yakın süren hararetli öpüşme nihayet Derim’in yavaşça geri çekilmesiyle son buldu. Anka zorlukla gözlerini açtı ve alev alev yanan parlak ela gözlerle karşılaştı.

“Veda öpücüğü böyle olur.” diye mırıldandı Derim. Başını hafifçe eğip bu kez yumuşak bir dokunuş bıraktı genç kadının dudaklarının üzerine.

Anka buğulu gözlerle baktı adama. Kızması gerekirdi ancak bunu o anda yapacak gücü bulamadı içinde. Derim onu yavaşça serbest bırakırken açık kapıdan şoför koltuğuna oturması için yönlendirdi ve Anka yerine oturunca emniyet kemerini bağladı genç kadının. Anka dümdüz karşıya

ANKA

bakıyordu tepki vermeden. Derim dudaklarını genç kadının şakağına bastırıp bedeni eğik haldeyken bakışlarını Alin'e çevirdi.

"Dikkatli gidin!"

"Manyak mısın? Kızı pelteye çevirdin! Bu kafayla nasıl kullanacak araba? Öldüren cazibe bu olsa gerek!"

Alin'in aksi çıkmasına çalıştığı sesine rağmen durumla eğlendiği belliydi. Koluyla yanındaki Anka'yı dürttü.

"Toparlan hadi. Sanki ilk defa öpülmüşsün gibi şoka girme! İlk öpücüğünde bile böyle olmamıştın."

Derim tam doğrulmak üzereyken duyduğu sözlerle "Senin boynunu kırarım Kızıl!" dedi dişlerinin arasından. Öldürücü bakışlarını Alin'e dikmişti.

Alin gözlerini kocaman ayırıp alayla "Ooo çok korktum!" diye karşılık verdi. Ardından arsızca gülümsedi. "Kıskançlık! En bir sevdiğim!" dedi kaşlarını hızla indirip kaldırarak.

Anka yavaşça başını Alin'e çevirdi birkaç saniye boş boş kardeşine baktı. Ardından eli otomatik bir hareketle kontağa uzandı. Sol elini kapatmak için kapıya uzatacakken Derim'e çarptı. Bakışları bu kez genç adama çevrildi. Gözlerini hafifçe kıstı ve kıvılcım saçan gözlerle gerilen dudaklarının arasından "Bunu sana çok fena ödeteceğim! Güzel öpüyorsun ama yine de sana çok kızgıyım!" dedi ters bir sesle.

Öfkesinden ne dediğinin kendisi bile farkında değildi. Eliyle Derim'i geri itti ve kapıyı sertçe kapadı. Direksiyonu öfkeli bir hareketle sertçe çevirdi ve arabayı çıkışa yönlendirdi. Geniş bahçeden dar yola girdi ve öfkeyle elini direksiyona vurdu.

"Sabit fikirli manyak! Yapmaz sanmıştım!"

"Boş ver ya. Dudaklarının pası silindi işte. Beş yıldır azizelere dönmüştün. Vatikan sana azizlik mertebesi verecekmiş. Öyle duydum."

Alin'in alaycı sözlerini kulakları cınlatan kahkahası eşlik etti. Anka sinirle ona çevirdi bakışlarını.

"Aman çok komik!"

"Bence komik! Vay be! Ne öpücüktü ama? Bahçedeki

buzlar eridi resmen." Yeniden bir kahkaha attı. "Kar yağınca yapmayın bari. Kardan adam yapacak kar kalmaz bahçede maazallah."

Derim, Anka'nın aracı uzaklaşırken elleri ceplerinde, suratında pişkin bir gülümsemeyle arkasından baktı bir süre. Nihayet araç gözden kaybolduğunda suratındaki gülümseme yavaşça soldu ve bedenini yeniden evin kapısına çevirdi. İleri doğru bir adım atarken Silva'nın sırtarak kendisine bakan yüzüne gözü takıldı.

"Ne var?" dedi sert, dik bir sesle.

Silva rahat bir tavırla omuz silkti. "Seni daha önce böyle görmemiştım patron. Yakıştı sana."

"Siktir git Silva!"

"Aşk seni yumuşatır sandım ama şu an bu fikirden hızla uzaklaştım." dedi Silva alayla. Sanki duyduklarından kalbi kırılmış gibi bir elini göğsüne bastırmıştı.

"Sen en son ne zaman dövüşlere katılmıştın?" diye sordu Derim, tehdit dolu gözlerini Silva'ya dikerek.

"Bir sene evvel. Geldi mi sıram?"

Silva alaycı bir tonla soruyu sorarken endişeli değildi. Geçen zaman içinde yeteri kadar tecrübe edinmişti ve ilk girdiği dövüşlerde yaşadığı endişeyi artık hissetmiyordu. Derim onu dövüşlerle korkutamayacağını anlayınca şeytani bir gülüş yüzüne yansırken iğneleyici bir tonla karşılık verdi.

"Kızıl senin kalçalarını çok beğenmiş." dediğinde Silva'nın kaşları, parlayan gözlerinin üzerinde havalandı. Omuzlarını kaldırarak, göğsünü ileri çıkardı. Bu iltifat ego-suna iyi gelmişti ve Kızıl afetin beğenisini kazanmak çok hoşuna gitmişti.

"Jan da Kızıl'ın kalçalarını beğeniyor yalnız. Bu bilgiyi Jan'a ulaştırmayı düşünüyorum."

Derim'in devam eden sözleriyle Silva'nın yüzündeki gülümseme soldu ve gözleri telaşla etrafı taradı.

ANKA

"Benden pas patron!" dedi çabucak. "Jan'la dövüşmek istemiyorum!"

Derim başını ağır ağır sallayarak yan gözle pis pis Silva'ya baktı ve "İstemezsin tabii." dedi imalı bir tonla.

Silva'nın, Jan'ı yenemeyeceğini ikisi de biliyordu ve Silva'nın bu riske girmek istemediği telaşlı tavrından anlaşılıyordu. Derim çenesini erkeksi bir tavırla şöyle bir kaldırıarak "Sen sözlerine dikkat edersen belki ben de çenemi tutarım." dedi pazarlık eder bir tonla.

Silva çabucak "Roger!" der demez eliyle ağzına fermuar çeker gibi bir jest yaptı.

Derim yan gözle ona bakarken dudağı çarpık bir gülüşle kıvrıldı ve Silva'ya kendi diliyle karşılık verdi. "Bien hecho amigo!"

Keyifli bir yüzle evin içine yöneldi Derim. Adamlarıyla arada atışmayı seviyordu. Dışarıdan bakıldığında hepsi her ne kadar Derim'in karşısında emre hazır askerler gibi duruş gösterecekler de, Derim'le ilişkileri başkalarının bilmediği samimi bir çizgideydi. Onların Derim'i önemseyemediği kadar Derim de onları önemseyiyordu. Derim çoğu zaman bunu farklı yollardan gösteriyordu ama mutlaka gösteriyordu. Derim'e yaslanmak demek sırtlarının yere değmeyeceği demektir ve onlar bir an bile düşünmeden sırtlarını Derim'e yaslıyorlardı.

Derim ağır adımlarla girişte ilerlerken yukarıdan inen Jan'la göz göze geldi.

"Hazır mı her şey?" diye sordu girişte durarak. Jan'ın kendisine yaklaşmasını beklerken onun başını olumlu anlamda salladığını gördü. Memnun bir ifadeyle dudaklarını kıvrıdı. Jan karşısına vardığında, ellerini ceplerine soktu ve dümdüz onun kara gözlerinin içine baktı.

"Bizim doktorla konuştum. Önce ona uğrayacağız şu yara dikiş atsın artık. Sen de birkaç gün çok zorlama. Diğer konu için gerekli düzenlemeleri yaptım, sonrasında oraya gidiyoruz." dedi Jan düz bir tonla.

Jan bir an duraksayarak tereddüt eden gözlerle baktı Derim'e.

"Acaba onun da katılmak isteyip istemediğini sorsa mıy-

dık? Bunu isterdi gibi geliyor.”

“Bu sadece onu daha çok üzer. Sonra ziyaret etmesi çok daha iyi olacak. Zaten zor bir durum. Daha fazla zorlaştırmanın anlamı yok.”

Jan onaylayarak başını salladı. “Haklısın. Yarayı daha fazladeşmenin anlamı yok.”

“Hadi çıkalım. Aşil gelmeden eve dönmek istiyorum. Kızlar daha geç gelecekler sanırım. Aşil’in evde yalnız kalmasını istemiyorum.”

İki adam girişin sağındaki küçük vestiyerden paltolarını alarak üzerlerine geçirdiler. Jan bu arada konuşmaya devam etti.

“Cuma sabah Paris’e gidiyoruz. Akşama kadar tüm görüşmeleri bitirmiş olacağımızı düşünüyorum. Sabah çok erken yola çıkmamız lazım. Gece dönüşümüz de geç olacak ama sen kalmak istemediğin için tüm programı o güne sığdırmaya çalıştım. Epey yorucu olacak.”

“Sorun değil. Kalmak istemiyorum. Zaten yılbaşından sonra seyahatler zorunlu olarak çoğalacak. Önümüzdeki birkaç hafta zamanımın çoğunu burada geçirmek istiyorum.”

“Şubat’ta Konsey toplantısı olacak.”

Jan’ın gergin sesi Derim’in dikkatinden kaçmamıştı. Kapıdan çıkarlarken çabuk bir bakış attı ona.

“O konu hakkında iyi bir plan yapmalıyız Jan. Bu şekilde çok uzun süre devam edemeyiz. Açık vermekten endişe ediyorum. Kendimizi sağlama almamız lazım. Anka ve Aşil’in varlığından haberdar olurlarsa hayalarımından yakalarlar beni, ki buna izin vermem mümkün değil.”

Jan onun haklı olduğunu biliyordu. Başını onaylayarak salladı. Evin önünde park edilmiş minibüse peş peşe girdiler. Aracı Duman kullanırken yanındaki yolcu koltuğunda Baho oturuyordu. Derim yerine yerleşerek ön tarafa bakışlarını çevirdi ve ortadaki aynada Duman’la göz göze geldi.

Gri saçlı genç adam aracı çalıştırıp yola koyulduğunda Derim’in gözleri hâlâ kendi üzerindeydi. Aynaya hızlı bir bakış atıp gözlerini yeniden yola çevirdi. Derim’in delici bakışları çoğu adamının üzerinde aynı etkiyi yaratıyordu.

ANKA

Hem korkuyor hem saygı duyuyorlardı. Arkasından gelen Derim'in sesini duyunca çabucak yeniden aynaya baktı ve tekrar göz göze geldiler.

"Duman, yarından itibaren önümüzdeki haftaki dövüşlere kadar Jan'la antrenman yapacaksın, her gün."

Başka şartlar altında olsa bu çalışmayı kendisi yaptırırdı ancak bacağındaki yarayla istediği performansı göstermesi mümkün değildi. Buna rağmen risk almayacaktı çünkü Jan da en az kendisi kadar iyiydi.

"Tamam patron."

"Beni mahcup etme Duman." dedi Derim keskin bir tonla. Bakışları adamı delegecek gibi bakıyordu.

"Merak etme patron. Bizim ekibin hanesine benimle yenilgi yazılmayacak. Son nefesimi orada vermem gerekse de galip çıkacağım."

"Son nefesini o kafesin içinde verirsen zaten kazanamamış olacaksın!"

"O zaman kafesten çıkana kadar son nefesimi vermeyeceğim."

Derim başını sallayarak onayladı adamı. Dövüşler artık çok daha zorlu geçiyordu ve hırsı tek bir yenilgi almaya izin verecek zayıflıkta değildi. Derim, edindiği prestiji kolay elde etmemiştir ve onu korumak için tüm zorlukları göze almaya hazırdı ancak adamı kaybetmek bu zorluklardan biri değildi. Onları acı verici eğitimlerden geçirmeyi, burunlarından kan gelene kadar ağır bir antrenmanla çalıştırmayı tercih ederdi, ki genelde de bunu yapıyordu. Acıdan delirecek raddeye getirebiliyordu adamlarını fakat ölmelerine izin vermiyordu.

Jan'ın bir hafta boyunca Duman'ı bu delirme noktasına taşıyacağını biliyordu ama en azından sağ salım geri dönmüş olacaktı. Derim bunun olması için yapılması gereken her şeyi, onların da göze almasını istiyordu ve şimdiye kadar hiçbir adamı onu hayal kırıklığına uğratmamıştı.

"Baho, Bekir nasıl?" diye sordu bu kez ön tarafa doğru seslenerek. Moskova'dan döneli dört gün olmuştu ve bu süre boyunca adamın yanına uğrama fırsatı bulamamıştı. Öyle

çok şey olmuştu ki son birkaç gününde nasıl hızlı geçtiğini bile anlayamamıştı.

“İyi patron. Sıkıntı yok. Artık daha rahat yürüyor. Haftaya eski gücüne kavuşmuş olur.”

Derim duyduklarından memnun şekilde başını salladı ve bakışlarını camdan dışarı çevirdi. Akşam üzeri döndüklerinde Bekir’in yanına gitmesi gerektiğini aklına not aldı. Bekir üç yıldır yanındaydı ve şimdiye kadar Derim’i epeyce memnun eden bir performans göstermişti. Bu ikinci yaralanışı idi. Onun dayanıklı olduğunu biliyordu Derim. Birkaç hafta sonra Bekir’in bacağında da yalnızca bu yaranın izi kalacaktı ve eski gücüne kısa zamanda tekrar kavuşacaktı.

Sonraki bir buçuk saat çok çabuk geçti. İhtiyaç duyduklarında başvurdıkları doktorun özel muayenehanesinde Derim’in yarasına dikiş atıldı ve doktor birkaç tembihle yapması gerekenleri aktardı.

“Enfekte olmamış. Çok şanslısın. Birkaç gündür kullandığın antibiyotikler de işe yaramış görünüyor. Sen yine de kutuyu bitir, yarım bırakma. Dikişlerin açılmaması için bir hafta çok zorlama. Biliyorum sen durmayacaksın yerinde ama rica ediyorum Derim, dikişlerin atmasına neden olacak şeyler yapma.”

“Ne gibi?” diye sordu Derim alayla.

Ellilerin ortasındaki beyaz saçlı adam, burnunun üzerindeki gözlüklerin üstünden yaramaz bir çocuğa bakar gibi azarlayan gözlerle baktı Derim’e.

“Sen gayet iyi biliyorsun neler yapılmayacağını. Dövüş yok! Çatışma yok! Kaçıp kovalamaca yok! İlla söylemem mi gerekiyor?”

Derim muzır bir ifadeyle kaşlarını kaldırdı cıklayarak ve adamı delirtmek isteyen haylaz bir tavırla gülümsedi.

“Seks olur mu?”

“Sırtın yere gelecekse sakıncası yok.” dedi doktor alaycı bir tonla lafı yapıştırarak.

Bu kelimeler Derim’im zihninde baş döndürücü birkaç resim oluşturdu ve bedeni keyifle gevşedi. Sonraki saatlerde

ANKA

yaşayacağı anları düşünmek onu o kadar çok geriyordu ki; tıpkı korkusunu içine gömmeye çalışan bir çocuk gibi kendisini iyi hissettirecek her türlü görüntüye sarılmak ister gibi saçma sapan şeyler düşünmeyi tercih ediyordu. Anka onu iyi hissettiren tek canlıydı. Aşıl ise bedeninde kasılıp kalmış olan son kasların gevşemesine neden olacak kadar iyi bir resimdi zihninde.

Yeniden araca binerek yola koyuldular. Derim'in birkaç dakika evvel kısa süreliğine gevşemiş olan kasları yeniden gerilmeye başladı. Sesine de yansıyan bu gerilmeye yanındaki Jan'a emin olmak istercesine sordu.

"Her şey eksiksiz değil mi? Ben bilmiyorum bu konulan. Ama eksiksiz olmasını istiyorum. Bunu hak ediyor."

Jan da tıpkı onun gibi gergindi ancak belli etmemeye çalışıyordu. Başını zorlukla salladı.

"Amcana danıştım. O yönlendirdi. Her şey olması gerektiği gibi olacak."

Aracın içine yeniden derin bir sessizlik hakim oldu. Sonraki yarım saatte ikisinin ağzından da tek kelime çıkmadı. Jan sık sık yan gözle Derim'i kontrol ediyordu. Yaşanacak sonraki saatin onun için ne kadar zor geçeceğini öyle iyi biliyordu ki, bu sessizliğe ihtiyacı olduğunu düşünmüştü. Derim yanında sessizlik içinde otururken, içinde en vahşi savaşı veren hesaplaşmaların yapıldığını çok iyi biliyordu. Derim'in içi paramparçaydı şimdi.

Araç durduğunda Derim bir süre arabanın içinden çıkmadı. Yana kayarak açılan kapı nedeniyle aralık soğuğu içeri giriyordu ve Jan da tıpkı Derim gibi soğuğa aldırmandan kımtısız oturuyordu. İlk adımı onun atmasını ve her zaman yaptığı gibi ardından onu takip edeceğini anlatmak istemişti. Derim dimdik bakışları karşıya dikili bir heykel gibiydi o sırada. Aklından ne geçtiği okunmuyordu fakat Jan az çok neler hissettiğini anlayabiliyordu. Şakağında gözle görülecek şekilde atan damar, kalp atışlarının ne derece hızlandığını belli ediyordu.

Derim'in şiddetle atan kalbinin pompaladığı kan geçtiği

damarları yakıyordu ve acıyı tüm benliğinde hissediyordu. Burayı elinden geldiğince sık ziyaret etmişti ve çoğu zaman kanı çekilmiş bir yılgınlıkla adımlarını sürüyerek ilerlerdi. Bu seferki başkaydı... Bu seferki af dilemek üzere yaptığı bir ziyaretti ve günahlarını ödeyip ödeyemeyeceğinden emin değildi... Affedilip affedilmeyeceğinden emin değildi... Yüzleşmesi gereken çok zor bir andı şu anki durumu fakat bunu yapması gerektiğini biliyordu.

Gözünün önünde annesinin o yumuşak naif gülümsemesi belirdi. Uzun zaman sonra bu resim ilk kez zihninde tekrar şekil bulmuştu. Seneler önce amcasının ona yaptığı sert uyarılara aldırmadan annesini son kez görme isteği, zihnindeki tüm güzel resimlerin yanıp küle dönmesine neden olmuştu. Tüm o güzel tablolar sanki biri, hepsinin dibine benzin döküp yakmışçasına küle dönmüşlerdi ve bunca yıl yalnızca harap olmuş son görüntü zihnine yapışıp kalmıştı. Dudaklarının ucu buruk bir gülümsemeyle kıvrıldı. Bunun iyi bir işaret olduğuna inanmak istedi ve bu düşünceye sıkıca tutundu.

Çok uzun zaman sonra ilk kez annesinin güzel yüzü netlikle gözlerinin önündeydi. Ve bu görüntü ihtiyacı olan gücü ona yeniden kazandırmış gibi başını yavaşça Jan'a çevirdi ve uzun zaman sonra suskunluğunu bozan boğuk bir sesle, dudaklarından tek kelime çıktı.

"Gidelim."

Derim yavaşça doğruldu ve araçtan çıktı. Jan onu takip etti. Baho ve Duman arkalarından geliyorlardı. Nihayet varış noktasına geldiklerinde Jan'ın, kendisinin tanımadığı bir adamla el sıkışarak alçak sesle kısa bir konuşma yaptığını fark etti. İlgilenmedi bununla. Başını çevirip önünde dikildiği mezar taşlarına baktı. Ellerini kalın paltosunun ceplerine sokarak yumruk yaptı ve gözlerini ayırmadan önündeki mezar taşlarına bakmaya devam etti.

İkinci ezanın ardından Derim'in yıllardır amaç edindiği birkaç şeyden biri olan, kendi isimlendirdiği gibi ilk günah çıkarma adımı gerçekleşmişti. Mezarlıkta kendileri dışında

ANKA

defin işlemini gerçekleştiren iki kişi daha vardı ve bu işlem-
den sonra Jan adamların cebine hatırı sayılır bir para koyarak
teşekkür etmişti ikisine de. Mezarların başında dikilen dört
adama şimdi yalnızca Mehmet Aydar'ın yönlendirdiği hoca
son duayı okuyarak eşlik ediyordu. Nihayet dua bittikten
ve Jan hocayı yolcu ettikten sonra Derim son yarım saattir
olduğu gibi kımıltısız önündeki mezarlara bakmaya devam
ediyordu.

Jan tereddütlü bir bakışı ona atarak "Gidelim mi artık?"
diye sordu.

Derim bir dakikaya yakın karşılık vermedi ve nihayet buz
tutmuş kuru dudaklarını aralayarak "Bana biraz izin ver. Bi-
raz yalnız kalmak istiyorum." diye mırıldandı.

Jan anladığını belirtir şekilde başını sallayarak geri bir
adım attı ve çenesiyle Baho ve Duman'a işaret ederek ileride-
ki arabaya yöneldi. Derim'in yalnız kalma isteği çok anlaşılır
bir talepti.

Derim uzun uzun iki eski, bir yeni mezara baktı. Bakışları
ortadaki mezara, kendi annesinin mezar taşına dikili kaldı
bir süre.

"Beni affeder misin bilmiyorum anne? Böyle olmamı is-
temezdin biliyorum. Seni hayal kırıklığına uğrattım..." Kısa
bir süre susmak zorunda kaldı. Nefesi boğazına takılı kalmış
gibi zorlukla yutkunup kısa bir soluk aldı. "Sana sormadan
yanına bir arkadaş getirdim. Umarım bana kızmazsın. O da
senin gibi, evladı için kendisini feda edecek kadar yüce gö-
nüllü, muhteşem bir kadın. Birbirinizi anlayacağınızı biliyo-
rum. Uzun yıllardır o, huzurlu bir uyku uyuyamadı ama
senin ona da kol kanat gereceğini biliyorum..."

Derim acı dolu bir mırıltıyla vedalaştı mezardakilerle.

"Bundan sonra birbirinize emanetsiniz."

Son kez mezar taşlarına baktı.

Samim Akhan – Funda Akhan – Leyla Akdoruk

Artık üçü yan yana yatacaklardı.

Derim başını kaldırıp gözlerini yumdu ve derin bir so-
luk çekti ciğerlerine. Burnundan verdiği nefes soğuk havada

puslu bir duman gibi dışarı çıktı. Başını ağır ağır indirdi ve bedenini zorlukla geriye çevirerek kendisini bekleyen araca doğru ilk adımı attı. Bu adım nedensizce hafif geldi ona. Ayakları sanki yeri hissetmiyormuş gibi sonraki adımı attı. Omuzlarındaki yükün az da olsa hafiflediğini hissediyordu. Arkasında kalan aile mezarlığında yatan iki kadın, hayattayken çok acılar çekmişlerdi ama Derim onların artık huzuru bulduklarına emindi. Bu huzurdan, az da olsa kendisinin de nasibini alabileceğini ümit etti. Günahlarının bedelini ödediğinde, o da huzura kavuşmayı diliyordu. Bir başka bedel daha ödemişti bugün, omuzlarındaki yükün hafifliği bunu hissettiriyordu. Şimdi sıra diğerlerine gelmişti.

Hayatının en büyük yüzleşmesini ertesi gün yapacaktı ve kendisini buna hazırlamak için önünde bir günü vardı. Yarın bu mezarlığa yeniden geleceğini biliyordu. Fakat bu kez yalnız olmayacaktı...

Leyla Güven, dört yıl önce İbrahim Güven'le evlenmeden evvel almıştı Leyla adını. Kendisini uzak geçmişine bağlayan fakat bundan da öte hakkını asla ödeyemeyeceği ve mezarının dahi nerede olduğunu bilmediği annesiyle olan bağı koparmamak için bu ismi seçmişti kendisine. Leyla Alper olarak onun için hazırlanan yeni kimliğini, çok uzun zaman boyunca kullanmasına fırsat kalmadan bir belediye defterine attığı imza ile ismi Leyla Güven'e dönüşmüştü. Tıpkı yeni soyadına yaraşır bir şekilde artık güvendeydi.

Çok kişi onu güvende tutmak için nice fedakarlıklar yapmıştı ve bu yük çoğu zaman onun da derin bir vicdan azabı hissetmesine neden oluyordu. Onun için savaşılan insanların hakkını ömrü boyunca ödeyemeyeceğini biliyordu.

Yeni ismine alışması zor olmamıştı. Belki de isme aşinalığı ya da taşımaktan gurur duyduğu içindi bu fakat yine de benliğinin derinlerinde bir yerlerde sakladığı, annesinin ona verdiği gerçek adına tutunmak; ona kim olduğunu hatırla-

ANKA

tan ve hayata karşı duruşunu sağlamlaştıran yegane etkendi. Neredeyse altı sene önce kendisine oluşturulan yeni kimlikteki isim hanesinde, adı Leyla olarak geçse de; hayatında sıkı sıkıya bağlı olduğu birkaç kişi ona hâlâ Selin diye hitap ediyordu. Bunların başında; çocukluğunun üç küçük kahramanı gelirken, diğeri herkesin İbo dediği kocası İbrahim'di.

Leyla; ki bir zamanların Selin'i, kocasına tam adıyla hitap eden tek kişiydi. En baştan beri İbo hitabını ona uygun bulmamıştı ve tanıştıkları andan beri İbrahim demişti ona. Kocasının sağlam, güvenli ve nazik kişiliğine üç harfin yeterli gelmediğini düşünürdü. İbrahim, üç harfe sığdırılacak kadar basit bir adam değildi ve Selin ona hak ettiği gibi dolu dolu bir isimle seslenmeyi uygun buluyordu.

Seneler önce Avcı'nın onu bir gece İbo'ya emanet edip gitmesinin ardından haftalarca evin içinde tedirgin ve sığıntı gibi yaşamıştı. Gerçi bunlar onun kendi kendine yaptığı şeylerdi. İbo, onun rahat etmesi, kendisini güvende hissetmesi için elinden geleni yapmıştı. İbo ve Selin arasındaki güven bağları, zaman içinde ilmek ilmek atılmıştı. İbo ona karşı her zaman nazik, dostça ve netlikle hissedilen güven veren tavırlarla yaklaşmıştı.

İlk zamanlar aralarında çekişmeli geçen anlar da olmuştu elbette. Selin inatçı ve bağımsız kişiliğinden ödün vermemişti. İbo, onu ilk gördüğü andan itibaren hissettiği beğeniyi hiçbir zaman saklamamıştı ancak bu beğenisini de asla onu rahatsız edici bir tavırla ortaya dökmemişti. Dürüsttü her şeyden önce. Dışarıdan bakıldığında onda görülmeyeceğinden emin olunan fakat bu görüşü yerle bir eden nezaketi, tükenmeyen sabrı ve yılmayan desteği; Selin'in onu tanımaya başladığı zamanlarda şaşkınlığa düşmesine de sebep olmuştu.

İbo, tıpkı Avcı'nın ona söylediği gibi sağlam bir adamdı ve belki de kendi klasmanındaki nadide kişilerden biriydi.

Anka'nın ortadan kaybolduğu altı aya yakın sürede Selin yaşadıklarını unutabileceğini sanmıyordu. O dönem hissettiği vicdan azabı, üzüntü ve kahrolmuşluk hissi, tek başına altından kalkabileceği bir şey değildi ve çok şükür ki o dö-

hem de, aklını kaybetmeden yaşadığı kötü günleri atlatması-
saglayan İbrahim yanındaydı.

Günlerce dinmeyen gözyaşlarını kurutan o olmuştu. Uykusuz geçirdiği gecelerde, çocukluğuna dair tekrar tekrar anlattığı onu mutlu eden yetimhane anılarını dinleyen o olmuştu... Gördüğü kabusların etkisiyle çılgınlarla uyandığında, yanında olan ve kendisine sarılan o olmuştu... En acı geçen yıllarını ve yaşadıklarını anlattığında da, elini tutarak onu dinleyen ve hem gururla hem de hayranlıkla bakarak ona destek olan da; yine o olmuştu...

İbrahim, Selin'in kalbini adım adım fethetmişti ve Selin şimdi bir mucizeyi yaşıyordu. Onun doğmasına neden olan dölü veren adamın öylesine zıttıydı ki kocası, Selin için bu gerçek bir mucize sayılırdı. *Adam* kelimesinin tam anlamıyla beden bulmuş hali idi kocası.

Yeni hayatı Mehmet Aydar sayesinde güvenli, sabit bir düzende devam ediyordu. İbo'nun yaşadığı mahalledeki ilkokulda öğretmenlik yapıyordu ve hayatında hiçbir zaman hayal edemeyeceği kadar huzurlu ve mutluydu. Mahalleyi seviyordu. İnsanlarını seviyordu. Mahalledeki samimiyeti ve sıcaklığı seviyordu. Birçok yeni insan tanımıştı ve sıradan, tam da istediği gibi bir hayat yaşıyordu. Kocası sıradan bir mahalle kahvesinin sahibi gibi görünse de, onun elinin nelerle uzandığını da biliyordu. İbo, babadan kalan yadigar görevi devam ettiriyordu ve dokunulmaz biriydi. Bu dokunulmazlık Selin'i de kapsıyordu.

Selin kocasının görünenden çok daha derin bir adam olmasının hazzını yaşıyordu. İbo dışarıdan bakan herkesin yanılğıya düşmesine neden olacak kadar farklı bir adamdı ve onun gerçeğini bilen yalnızca bir avuç insandı. Selin, kocası sayesinde bambaşka bir hayata adım atmıştı ve her gün edindiği yeni bir tecrübe; bu hayatın hem renkli, hem de yaşamayı değerli kılan bir etken olduğunu ispat ediyordu ona. Annesinin kendisini bugününde görmesini çok isterdi. Yaptığı fedakarlığın sonucunun nasıl işe yaradığını bilmek; Selin emindi ki, annesinin nerede yattığını bilmediği kayıp meza-

ANKA

ında huzurla uyumasını sağlardı.

Şimdiki huzurlu ve güvenli hayatındaki tek ümitsizlik buydu onun da. Annesinin nerede olduğunu bilememesi, mezarını dahi ziyaret edememek; Selin'in içinden atamadığı tek üzüntüydü. Tek ümit ettiği şey, ettiği tüm duaların bir yerlerde yatan annesine ulaşmasıydı. Bu konuda kocası İbrahim'in onu rahatlatmak için söylediği teselli sözlerini her daim sığınyordu.

"Mavişim, senin annene bağını bir mezar taşı sağlamaz. O hep seninle. Sen hep onunlasın. Duaların ona ulaşır ve her eminim. Hem bir de şöyle düşün; bu dünyaya iz bırakmayan onlarca, yüzlerce insan oldu mezarı bile olmayan. Unuttu mu biz onları? Hâlâ onlar için dua etmiyor muyuz? Biliyoruz ki onlara ulaşıyor o dualar. Sen gönlünü ferah tut, duanın eksik etme. Annen de biliyor onu ne kadar çok sevdiğini ve her zaman ona minnet duyacağını."

Selin o gün öğleden sonra okuldan çıktıktan sonra adızlarını kocasının kahvesine yönlendirdi. O gün nedensizce içine çöreklenmiş olan kederi, sanki kocasını görünce silinecek gibi hissediyordu. Okulda olduğu zamanlarda iki buçuk yaşındaki oğlu Onur'a bakan Asiye'ye uğrayıp oğlunu almamak evvel birkaç dakika da olsa kocasını görmek istemişti.

Etrafında küçük bir bahçesi olan kahvenin önüne gittiğinde başını kaldırıp kapalı kapıya baktı. Yazın genelde bahçedeki küçük ahşap masalarda oturmayı tercih edenler, kışın doğal olarak içeride oturuyordu ve yazın açık olan kahve arpası da kışın her daim kapalı oluyordu.

İçerideki İbo, sanki hissetmiş gibi oturduğu çay ocağı önündeki masadan başını kaldırıp pencereden dışarı baktı. Selin'i gördüğünde aceleyle yerinde hareketlenip İbo'nun ve büyük camlı ahşap kapıyı açarak dışarı çıktı.

"Mavişim?" diye seslendi karısına endişeyle.

Selin'in yüzünde buruk bir tebessüm oluştu. İlk anı berri ona Maviş diyen adam sonrasında bu hitabın peşine de iyelik eki eklemişti.

"Ne oldu güzelim? Sıkıntılı bir durum mu var?"

İbo, ilk gördüğü anda karısına tutulmasına neden olan berrak, bebek mavisi gözlerine baktı. İçleri hüznle kaplanmış, bakışlarına kara bulutların gölgesi düşmüştü. En dayanamadığı şeydi bu. Onun o güzelim gözlerine hüznün çöktüğünde, İbo o hüznü yok edemezse kendisini işe yaramaz biri gibi hissediyordu ve bu his hiçbir zaman kabul edemediği kadar ağır geliyordu ona.

Selin omuzlarını öylesine silkip, başını iki yana salladı.

"Yok, merak etme sıkıntılı bir durum yok. İçime nedensizce bir ağırlık çöktü, eve gitmeden seni göreyim istedim. Bana iyi geliyorsun."

Karısının karşısında dikilen İbo, elini uzatıp yüzüne düşen bir tutamı kulağının arkasına sıkıstırdı ve kadifemsi kahverengi gözlerindeki sevgiyi ortaya döken yumuşak bir tonla karşılık verdi.

"Neden için sıkıldı Mavişim?"

"Bilmem. Öylesine."

İbo dikkatle karısının yüzünü inceledi.

"Okulda canını sıkan bir şey mi oldu? O haylazlar seni üzdüyse kulaklarından çivilerim duvara."

Selin kıkırdayarak kocasına baktı. Birkaç basit kelime bile şimdi kendisini daha iyi hissetmesine neden olmuştu. Bura ya gelmekle ne kadar isabetli bir karar verdiğini düşündü tekrar. Kocasının dudaklarından çıkan birkaç basit söz; öylesi anlamlar taşıyordu ki, adeta onu üzen her şeye ve herkese karşı savaş açacakmış gibi hissettiriyordu. Önemsendiğini ve ne kadar değerli olduğunu hissettirmek kocasının en doğal yolla gösterdiği ona has bir yetenektir.

"Yok yok, senden korktuklarından aşırı haylazlık yapmıyorlar. Öğrencilerimin hepsini çok seviyorum."

"Onlar da seni seviyorlar. Senin gibisini zor bulurlar."

"Başladı karısını övmeye yine." dedi Selin sanki söyleni-yormuş gibi. Ancak bunun ne kadar hoşuna gittiği, ikisi arasında konuşulmamış fakat kabullenilmiş bir gerçektir. Selin'in buna ihtiyacı olduğunu İbo biliyordu ve onun güçlü kişiliği de, bu övgüleri kesinlikle hak ediyordu. Karısı karşısına çık-

ANKA

masından ümidini kestiği benzersiz bir kadındı. Yaşadıklarıyla başa çıkma şekli, boyun eğmeyişi, hayata tutunma inadı ve tüm bunlara rağmen yüreğinde bitmek tükenmek bilmeyen sevgiyi ihtiyacı olan herkese sunmaya çalışması, İbo'yu ilk anda etkileyen özellikleriydi.

Selin hem çelik kadar sert, hem de ipek kadar yumuşaktı. Karşısına çıkan engellere karşı çelik sertliğine bürünürken, kimi duygusal anlarda kırılıverecekmiş kadar narin bir yumuşaklık onu çevreliyordu ve İbo o anlarda onun kırılmasına izin vermeyen koruyucu bir kozaya dönüşüyordu. Selin bu güvenceyle yaslanıyordu ona. İbo'nun onu çevreleyen koruyucu kozası, gücünü yeniden toparlaması için soluk alacak zaman veriyordu ona.

"Seni çok sevdiğimi söylemeye geldim."

Selin'in aniden sarf ettiği kelimeler, yüzündeki o yanı utangaç gülüşle birleştiğinde; İbo'nun kalbi yerinden oynadı.

"E be Mavişim." dedi sitemli bir tonla. Bakışları hızla etrafta dolaştı. "Ulan mahallenin ortasında edilecek laf mı bu? Ben nasıl öpeyim şimdi seni bunca hırtın gözü önünde?"

Selin sevimli bir kıkırtıyla kirpiklerinin altından baktı kocasına ve çok şey vadeden parlak bakışlarını hafifçe kocasına kaldırdı.

"Bu kendimi iyi hissetmek içindi, gece de senin için tekrarlanacak."

"Söz mü?" dedi İbo hararet yüklenmiş olan kahverengi bakışlarını karısının hayranı olduğu mavilerine dikerek.

"Söz!" dedi Selin duraksamadan. Gülümsemesi yüzünde asılı duruyordu.

İbo yeniden elini uzatıp karısının saçlarının ucunu okşarken birbirlerine gülümseyerek bakıyorlardı. Selin'in arkasından gelen yüksek sesli korna, ikisini de daldıkları andan koparıp, aynı anda sıçramalarına neden oldu. İbo, bu sesi çıkaran araca saydırmak üzere kızgınlıkla bakışlarını karısının arkasındaki noktaya çevirirken, Selin de başını omzunun üzerinden geriye çevirdi.

"Ooo kumrular, yavaş be... Mahalleyi ateşe verdiniz!"

Kızıl'ın yüksek sesi, açtığı camdan dışarı çıkardığı kafadan geliyordu.

"Destur de lan!" dedi İbo sert bir sesle ancak sesinin tınısındaki nükte diğerinin ona sırtarak bakmasını sağladı sadece.

"Oğlum ergenler gibi kahve önlerinde mi flört ediyorsunuz? Eviniz var be!"

İbo, sevinçli bir nida çıkaran karısının boynuna kolunu atarak ileri bir adım attı ve aynı anda aracın iki kapısı açılarak iki kadın dışarı çıktı. Selin'in yüzündeki parlaklık görülmeye değerdi. Kocasının kolundan sıyrılarak hızla ileri adımladı ve ona doğru seri adımlarla gelen Kızıl saçlı kadının açık kollarına kendini attı.

"İnanmıyorum ya!" dedi, sevinçli yüksek bir sesle.

Alin'le birbirlerine sarılırken Anka yanlarına varmıştı bile ve üçü kollarını birbirlerine dolayarak bir sevgi yumağı oluşturdular.

"Harika bir sürpriz bu!" dedi Selin hakim olamadığı taşkın sevinciyle. Yüreğindeki tüm hüznün adeta buhar olup uçmuştu.

"Özledim seni kızım." dedi Alin aynı sevinçle. "Ne zamandır manyaklarla uğraşıyordum, çok uzun ara oldu görüşmeyeli."

"Asıl manyak benim demiyor da!" diyen Anka, araya girdi laf sokarak. Kollarını Selin'in etrafına doladı.

"Biz onun manyaklığını seviyoruz zaten." diye karşılık verdi Selin. Bir kolu Alin'in diğer kolu Anka'nın boynuna dolanmıştı.

Üç kadın tekrar tekrar birbirlerine sarıldılar. Üçünün de yüzündeki özlem dolu gülümseme ve heyecanlı selamlaşmaları; benzeri bir tebessümün, onları izleyen İbo'nun yüzüne yayılmasına neden oldu.

"Lan aşka bak be!" dedi İbo. Her zamanki tavrıyla sanki şikayet ediyormuş gibi yapay bir sitem vardı sesinde. "Sarılmayın lan benim karıma bu kadar."

"Hadi len!" dedi Alin alaycı bir terslikte. "Sen yokken biz

ANKA

vardık!"

İbo gülümseyerek ona bakarken ağzının içinde onların duyamayacağı bir tonla mırıldandı.

"İyi ki de vardınız."

Kızlar birbirlerine sarılmayı bitirip İbo'ya döndüler. Anka ilk hareket eden oldu, kollarını İbo'nun boynuna dolayıp adamı yanaklarından öptü.

"Ne haber İbo?"

"İyidir be fıstık. Seni sormalı."

Ardından Alin sarıldı İbo'ya. "Okeye dördüncü arayan var mı lan?" dedi. Gözleri parlayarak adamın arkasındaki kahveyi çenesiyle işaret etmişti.

"Yok kızım! Uzak dur benim kahvemden!" dedi İbo çabucak. Kaşlarını çatmış, sağ elini yukarı kaldırarak dur der gibi bir jest yapmıştı.

Alin haylaz bir kahkaha attı. "Niye lan? Geçen sefer ne güzel eğlenmiştim."

"Hee, hile yaptığın için az daha kavga çıkacaktı. Kahvemı alt üst etme eylemlerin mi senin için eğlence?"

"Aa valla günahımı alıyorlar. Hiç de öyle bir şey yapmadım."

"Hadi len! Okeyler cebinden çıktı kızım! Hâlâ mı inkar ediyorsun?"

"Kim koymuş bilmiyorum." dedi Alin sahte bir masumiyetle dudaklarını kıvrarak. Ellerini önünde açmış omuzlarını silkelemişti.

"Yok yaa," dedi İbo gözlerini devirerek. Acıyan bakışlarını Anka'ya çevirdi. "Bu iflah olmaz! Allah sana sabır versin."

Anka tüm sevgisi gözlerine yüklenmiş bir gülümsemeye kardeşine baktı omuz silkerek.

"Olmasın. Ben onu, olduğu gibi seviyorum zaten."

"İkiniz de manyak olduğunuz içindir o. Al birini, vur ötekine."

Alin, İbo'yu umursamadığını belli eden bir hareketle elini boşlukta sallayıp bakışlarını Selin'e çevirdi.

"Hadi kızım, bırakalım bu içi geçmiş adamı, sevgili kahvesinde sevgili ihtiyarlarıyla gününü geçirsin. Biz eve gide-

lim de, az dedikodu yapalım. Karnım da acıktı. Onur'un kurabiyelerinden birkaçını acilen tüketmem lazım."

Selin yüzünde silemediği gülümsemeyle başını salladı. Çabucak uzanarak kocasının yanağına bir öpücük bıraktı.

"Biz eve gidiyoruz sevgilim."

İbo dudaklarını karısının şakağına bastırdı. "Tamam güzelim. Size iyi eğlenceler." Ardından gözleri diğer iki kadına çevrildi.

"Yemeğe kalıyorsunuz değil mi kızlar? Akşam beraberiz?"

"Yok İbocum ya. Bu sefer yemeğe kalamayız. Aşıl buraya geldiğimizi bilse, ona haber vermediğim için üç gün küser valla. Bir de yemeğe kalırsak bir hafta yüzüme bakmaz." diyen Anka'ya, İbo şefkatle gülümsedi.

"Özledim köftehoru."

"En kısa zamanda bir program yapacağım, yine hep birlikte bir araya geleceğiz. Onur'la zaman geçirmeyi çok seviyor biliyorsun."

İbo anladığını belirtir şekilde başını salladı. Elini cebine atıp tespihini çıkardı ve bir tur çevirdikten sonra selam verir gibi havaya kaldırdı.

"İyi madem. Bu seferlik siz kadın kadına takılın, bir dahaki sefere bunu telafi ederiz."

Alin arkasını dönmeden önce İbo'ya göz kırptı ve yeniden yüksek sesle bağırdı.

"Dördüncü arayan olursa haber ver bana. Bak birkaç saat daha buradayız."

"La git!" diye bağırdı İbo ileri bir adım atıp ayağını sertçe yere vurarak. "Dükkanın sigortasını senin yüzünden mi bozacağım?"

Alin sesli bir kahkaha atıp kapısını açtığı araca bindi. Selin arka kapıyı açarken arabanın üstünden Anka'ya seslendi.

"Önce Asiye Abla'ya uğrayalım da Onur'u alalım Gecem."

"Alalım tabii. Özledim haylazı."

İbo, bir süre boyunca olduğu yerde kımıldamadan uzaklaşan arabanın arkasından baktı gülümseyerek. Hayatın onları getirdiği noktaya bazen gerçekten şaşıırıyordu. Şimdiki

ANKA

hayatı, hem yine arada aksiyon yaşamaması neden -bu hem de imrenilecek kadar huzurlu ve doğal anılar yaşamalarına da neden oluyordu.

Bir zamanlar hayatında çok özel vere sahip olan Anka'ya üç kişi daha eklenmişti. Kimsini ve oğlunu hırdan koymuyordu çünkü onlar hayatının merkezindeydi.

Yavaş yavaş bedenini geriye çevirip kahveye doğru den adımlarken "Çok şükür!" diye mırıldandı "Bu günüm ze çok şükür."

...

Üç kadın arayı kapatmak istercesine saatlerce hiç konu dan konuşmuşlardı. Aynı gezegenin yörüngesi gibi beliren hareket etmişler, mutfakta bir yandan çay hazırlarken bir yandan konuşmaya ara vermeden devam etmişlerdi. Anka kucığında Onur'la birlikte hareket ederken sık sık çocuğun yanağına öpücükler konduruyordu. Onur yüzünden Alin'e bir süre boyunca yine didişmişlerdi ve Anka, söker gibi almıştı kardeşinin kollarından küçük oğlanı.

Onur, babasının kumral saçlarına, annesinin mavi gözlere sahipti. Anka onun sarf ettiği yeni kelimeleri duyduğunda kahkahalarla gülmüştü. Çocuklar gerçekten de çabuk büyüyorlardı. Hazırladıklarını, bahçeli, üç odalı müstak evin salonuna taşımışlardı hep birlikte. Evi, Selin yeni baskı dekore etmişti. Eski bekar evi, artık tamamıyla bir yuva görünümündeydi ve bu havayı en çok da İbo seviyordu.

Salona geçtiklerinde Anka ve Alin'in, Onur için aldıkları oyuncaklara çocuk heyecanla saldırmıştı ve onlara hiç engel olmadan kendi kendine oynuyordu şimdi. Üç kadın çayın yanına hazırladıkları atıştırmalıkları ortadaki sehpane üzerine koydular ve çoğu zaman yaptıkları gibi yere oturarak sehpanın etrafına yerleştiler. Bir yandan çaylarını içiyor ve yandan sohbete devam ediyorlardı.

Alin, geçen dört ay boyunca yaşadıklarını Selin'e anlatırken sık sık iki kadından da azara benzer paylamalar işlerdi.

...söylüyormuştu bu sözleri. Ardından Anka sen olanları
...Selin'e. Partirilerinden hâlâ hiçbir şey saklamıyorlar-
...kızatlarında olup biten her şeyden, hepsinin de haberi
...varmış.

"Senin için zor olmalı." dedi Selin. Gözlerinde varı suçlu-
...nın anlatışı vardı.

Anka ona çabuk bir bakış atıp elini onun elinin üzerine
...koydu.

"Güvencilerindeki suçluluğu sil lütfen. Hiçbir şey senin yü-
...zünden olmadı."

"Senin sehep olduğum nedenler yüzünden o adamla öm-
...rümüne kadar kopmayacak bir bağın oldu ama."

Anka buruk bir tebessümle baktı ona ve yalnızca onların
...arasında varlığını açık bir dürüstlikle karşılık verdi.

"Senin yüzünden değil Selin. Aşıl her şeye değer inan-
...ırsa. Ben istemesem olmazdı hiçbir şey. O kadar zaman
...canı yanında kalmaya zorlandım ama bir an bile benim is-
...temediğim fiziksel bir yaklaşımda bulunmadı. Kinci ve nef-
...is dolu bir adam olduğunu kabul ediyorum fakat hakkını
...vermem. Aylarca onunla aynı yatakta yatmaya zorlasa da
...kaybı koymama neden olabilecek fiziksel bir temasta hiç bu-
...runmadı."

"Çekim diyorsun yani?" dedi Selin çayına uzanırken. Ba-
...rın dikkatle Anka'ya dikilmişti. Bunu kendisi de çok iyi
...anıyordu çünkü o da İbo'ya karşı koyamamış, resmen çekil-
...miş adama.

Anka dan sinirli bir gülüş çıktı. Önündeki kekten bir par-
...ça kopararak ağzına attı ve düşünceli gözlerini odanın tava-
...naya kaldırdı. Omuzlarını silkti.

"On kişi lanet bir çekimdi ki, karşı koyamadım..."

"Hâlâ koyamıyorsun." diyen Alin'in sesi duyuldu. Anka
...kollarını ona çevirdiğinde hiçbir yargı göremedi kendisi-
...nin aynısı olan elektrik mavisi gözlerde. Yalnızca yap-
...ıp gerçekçi tespiti sese dökmüştü Alin. Anka yeniden omuz
...larından bu kez onun bakışlarına suçluluk oturdu.

"Bundan nefret ediyorum." dedi sızlanan alçak bir tonla.

ANKA

"Bu çok insani bir şey." dedi Selin anlayışlı bir sesle. "Sen sağlıklı bir kadınsın. Adam anlattığın kadarıyla manyak olsa da çekici biri. Ateşle barut meselesi. Üstelik bak şimdi öğrendiğin birçok gerçek var. İlk zamanlar sana kötü davranırsa da, sonrasında çok nazikti diyorsun. Sana yapılanlardan haberinin olmadığını da söyledin. Üstelik yaptığı ilan-ı aşk, göz ardı edilemeyecek kadar şahane bir şey."

Anka birkaç saniye düşünceli bakışlarla baktı Selin'e. Derin bir nefes alıp adeta aklındakileri bir an evvel dışarı atmak istercesine hızlı hızlı konuştu.

"Anlayamıyorum onu. Gerçekten. Yani bir bakıyorsun adam bildiğin canavar. Bakışları, tavırları, öfkesi, kini... Öylesine saçma geliyor ki. Ama öte yandan çözümleyemediğim bir şey var. Sanki beni sev der gibi bakıyor. Anlatabiliyor muyum ne demek istediğimi? Saçma geliyor biliyorum. Doğru düzgün bir şekilde ifade edemiyorum farkındayım ama o bakışlarındaki keder, o hüznün... Öyle bir an geliyor ki böyle başını göğsüme yaslayıp, saçlarını okşayayım istiyorum. Çok saçma değil mi? Kendimi bazen aklını yitirmiş biri gibi hissediyorum. Sonra yaptığı akıl almaz manyaklıklar aklıma geliyor ve kendime yediremiyorum bu zayıflığı. Hani kocasından dayağı yer yer ama yine gidip kocasının gönlünü eden kadınlar olur ya, kendimi onlara benzetiyorum ve bunun sağlıklı bir durum olmadığına inandığım için kendimi o zayıf, o zavallı kadınlar gibi hissediyorum. Delirmek böyle bir şey mi sizce?"

"Önceki durumunuz biraz ekstrem bir durumdu." dedi Selin anlayışlı bir gülümsemeyle. "Şimdi kuralları sen koyabilirsin. Şimdi onun da bildiği gerçekler var. İnsanların bazen intikamdan gözleri kararıyor, hiçbir şeyi görmüyorlar ama bu duygudan kurtulduklarında; her şey daha açık, daha net. Şimdi onun sana karşı kullanacağı bir intikam yok. Anlatıklarından çok pişman olduğu da belli. Onun gibi bir adamın kolay kolay telaffuz edemeyeceği kelimeler söylediklerin."

Selin bir an durup sanki düşünüyormuş gibi birkaç saniye bekledi ve aniden sordu merakla.

"Samimiyetine inanıyor musun?"

Anka duraksayarak baktı bir an Selin'e. Ağzına dalgınca yeniden bir parça kek atıp yavaşça çiğnedi düşünürken. Bakışlarını Selin'e çevirip başını salladı.

"Garip ama evet. Samimiyetine inanıyorum. Sadece kendime yediremiyorum yaptığını. O son hamlesi yenilir yutulur değil. Samimiyetine inanıyorum ama güvenmiyorum da ona. Ya yine onu öfkeden delirtecek bir bahane bulup, yeniden öylesi aşağılayıcı bir darbe indirirse?"

Selin bir süre söylenenleri sindirmek ister gibi sustu ve sonra yavaşça başını Alin'e çevirdi.

"Sen ne düşünüyorsun?"

Alin omuz silkti. Avucunun içindeki bardağı sehpanın üzerine bıraktı.

"Valla beni biliyorsunuz. Gece'nin alacağı her kararın arkasında dururum ben. Ama benim içimdeki kapanmamış hesabı da her türlü görürüm yine. Bulduğum her fırsatta ona iğneyi saplayacağım. Bu bir gerçek. Fakat öte yandan adam da inkar edemediğim bir sağlamlık da var. Şimdi Allah için hakikaten çok karizmatik, karşı konulması zor bir adam. Değişik bir aurası var. Gece'yi anlayabiliyorum. Eğer önceden de, kısa süre bile olsa ona şimdi baktığı gibi bakmışsa, o bakışlara karşı koyacak kadın az bulunur bu dünyada. Gece'ye güvenmemesi konusunda hak veriyorum tabii. Gözü kapalı bu işe dalmak çok mantıklı değil. Ama Akhan'ın, Gece'ye bakışlarını gördüm ben. Geri adım atacak bir adama benzemiyor. Şu an Gece'ye öyle değer veriyor ki, görsen sen de bunu anlarsın. Ağzının içine bakıyor. Herkesin, evin hanımı olmuş gibi davranmasını istiyor. Bunu gerçekleştirmek istediği de çok belli. Aralarındaki çekimi hissetmemek olanaksız. Gece kendisini iyi saklıyor. Biliyorsun bu manyağı, buz gibi bir tavır aldığı anda bunu kırması çok zordur."

Selin, Alin'in sözlerine gülümseyerek başını salladı ve sitemli çabuk bir bakış attı Anka'ya. Anka umursamazca omuz silkti.

"Bunun o buz gibi domuz inadı olmasa, adam çoktan bunu yatağa atardı. Ama ben Gece'nin iradesine her zaman hayran kalmışımdır. Bak mesela ben onun kadar iradeli değilim. Ponpon'u en kısa zamanda yatağa atacağım."

Alin'in sözleriyle iki kadının gözleri fal taşı gibi ardına kadar açıldı ve aynı anda ikisinden de "Ne?" diyen şaşkın nidalar yükseldi.

Alin umursamazca omuz silkti.

"Valla adamın acayip gideri var. Atarım yani."

"Daha kaç gün oldu adamı görelili be?" dedi Anka itiraz dolu bir tonla. "Gören de senin önüne geleni yatağa attığını sanır. Geri zekâlı! En son ne zaman biriyle birlikte oldun?"

"Benim kabahatim mi? Yatağa atacak adam çıksaydı karşıma atardım. Adam mı vardı etrafta? Adam olanlar Birim'de var. Hepsini de kardeş gibi görüyoruz, içim almıyor. Alsa bile yine yapmazdım, aynı ortamda olmaz o iş. Aşkla işi birbirine karıştırmamak lazım. Uğraştığımız manyaklara da adam deme istersen!" dedi Alin yan gözle kardeşine bakıp sitem ederek.

"Sen ciddisin!?" dedi Anka inanmayan bakışlarını Alin'e dikerek.

Alin yeniden omuz silkti. "Neden olmayayım?" Aniden şeytani bir gülümseme belirdi yüzünde ve gözlerini iri iri açtı. "Kalçalar fena!" dedi haylazca.

Anka gözlerini devirdi ve Selin'e dönerek şikayet eder gibi, eliyle kardeşini göstererek konuştu.

"Duyuyorsun değil mi bu manyağı yine? Sanki derdimiz yetmiyormuş gibi bir de Jan'ı saracak başımıza."

Selin çenesini kaldırarak cıkladı.

"Sarmaz merak etme. Alin'in aşık olacağına hayatta inanmam. Adamı kullanıp, paçavra gibi kenara atar."

Alin'den kulakları çınlatan bir kahkaha çıktı ve eliyle Selin'in omzuna vurdu.

"Valla kendi kardeşimden iyi tanıyor beni. Heh aynen öyle yapacağım. O kadar uzun boylu değil. Just pleasure!" dedi sahte bir masumiyet yüklediği küstah yüz ifadesiyle.

Selin bakışlarını Anka'ya çevirip omuz silkti. "Erkekler yapıyor, kadınlar niye yapmasın? Bırak neyden keyif alıyorsa onu yaşasın."

"Sen bari deme be!" dedi Anka yüzünü buruşturarak.

"Ay niye ben demeyeyim ya?" dedi Selin şiddetle itiraz ederek. "Yalan mı? Tamam çok şükür Allah karşıma İbrahim'i çıkardı. Koşulsuz aşkın, güvenin nasıl olduğunu sonuna kadar yaşıyorum. Bunun harika bir duygu olduğunu da biliyorum şimdi. Asla kaybetmeyi de göze alamam. Allah başımdan eksik etmesin onu... Ama hepimiz üniversitede birleriyle birlikte olduk. Biz aşk sandık, hülyalı hülyalı dolaştık da ne oldu? Adamlar sırf keyiflerini sürmek için bizimle olmuşlar. Hatırlıyor musunuz üniversitede ilk kez birlikte olduğum çocuğu? Kaç ay çıktık, ben, o da bana aşık sandım. Ona güvendim, başıma gelenleri anlattım, sağlam ilişkiler sırlarla kaplanmaz, dürüst olayım istedim. Ne kadar iyi biri, ne kadar da iyi anlıyor beni dedim. Sonra ne oldu? İlk kez birliktelik olduktan sonra aşk başka, seks başka dedi. Meğer sırf benimle yatmak içinmiş onca kibarlık! Pislik!"

"Heee, eşek sudan gelene kadar dövmüştük." dedi Alin başını sallayarak. Ağzına bir parça keki, o atmıştı şimdi rahat bir tavırla.

"İyi oldu!" dedi Selin hırsla.

Anka'nın gözleri ikisi arasında gidip geldi. Kaşının birini tereddütle kaldırıp sorarcasına baktı ikisine.

"Yani siz şimdi keyfini sür, aşkı siktir et mi diyorsunuz?"

Alin'in yine o şahane kahkahası patladı salonda. Yerde oyuncaklarıyla oynayan Onur'un başını gülümseyerek ona çevirdiğini üç kadın da görmedi.

ANKA

"Kusura bakma da, bizi yeme bari! Adama zır gibi aşık olduğun belli. Sen sadece kendine itiraf edemiyorsun!" dedi Alin.

Anka kızgınlıkla kardeşine bakarken Selin kahkaha attı bu kez.

"Hiç kızma şimdi. Haklı! Sen içindeki hesaplaşmayı bitiremediğin için henüz kabul aşamasına geçememişsin. Yoksa dediği doğru, aşık olmuşsun zaten."

Anka isyan dolu bir tonla karşı koydu.

"Ya sizin aklınız alıyor mu? Siz, size onca kötülük yapmış adama aşık olur musunuz?"

"Nasıl af dilediğine bağlı!" dedi Selin duraksamadan.

"Ben önce canına okur, sonra keyfini sürerdim." dedi Alin.

"Aşık değilim!" dedi Anka inatçı kabul etmez bir tavırla. Suratı kızgınlıkla asılmıştı.

"İnadına tüküreyim!" dedi Alin iki elini Anka'ya doğru sallayarak.

Sonraki bir saati aynı konular üzerinde dönerek geçirdiler. Üçü de uzun zaman sonra bir araya gelmenin hazzını yaşıyordu. Geçmişte de uzun saatler boyunca; bazen ağır konular üzerinde, bazen de ipe sapa gelmez konular üzerinde sohbet ederlerdi. Şimdi yeniden aynı şeyi yapıyor olmak halihazırda yaşadıkları birçok sıkıntı içinde, soluklanacak bir an yaratmıştı hepsi için. Yerde oturmaya devam ettikleri salonda; nidalar, kahkahalar, didişmeler ve sızlanmalardan çıkan sesler, duvarlara çarptı... Ve bir gün birilerinin "şu duvarların dili olsa da konuşsa" diyebileceği birçok anı bıraktı geriye...

Anka'nın kullandığı araç Derim'in evinin büyük demir kapısından içeri girdi. Saat akşam üzeri altıya geliyordu. Anka, Aşil'in çoktan eve geldiğini biliyordu. Derim iki kez aramış ne zaman geleceklerini sormuştu. İkinci arayışında

Anka her zamanki ters tavrıyla karşılık vermişti.

"Oğlunla zaman geçirmek istemiyor muydun? Geçir işte!" demişti.

Derim onun terslemesini kâle almayarak ısrar etmişti.

"Yemeğe yetişeceksiniz ama değil mi? Birlikte yiyeceğiz?"

"Evet dedim ya!"

"Fikrini değiştirmedikten emin olmak istiyorum."

"Neden fikrimi değiştireyim?"

"Değiştirmezsin yani?"

"Derim! Sen iyi misin? Yoksa beni delirtmeye mi çalışıyorsun? Ki zaten evden çıkarken yaptığın absürtlük yüzünden yarı delirmiş durumdayım! İstersen şansını zorlama!"

"Akşam için ne yemek istersin? Ne yaptırayım Jaques'a?"

Anka kulağındaki telefonu bir an çekip hayretle ekrana bakıp yeniden kulağına yaslamıştı.

"Jaques ne yapacağını biliyor. Haftalık menüsü var zaten!"

"Olsun, senin canın başka bir şey istiyorsa onu yapmasını söylerim."

Anka gözlerini devirmişti sıkıntıyla oflayarak. "Kapat Derim! Kapat! Sinirimi bozma benim!"

Şimdi giriş kapısından devam eden dar yolu geçmiş, evin önündeki açıklığa doğru ilerliyordu araç. Akşam karanlığının çökmesi nedeniyle evin bahçesindeki ışıklar etrafı aydınlatıyordu. Anka arabayı evin önündeki merdivenlere beş metre kala durdurdu ve kontağı kapadı. Aracın ön camından ileriye, o sırada evin önünden geçip, adamların kaldığı diğer tarafa doğru adımlayan Banu'ya baktı. İki kadın bir an için dimdik gözlerle meydan okur gibi bakiştılar. Yanında oturan Alin aniden gözlerini kısarak başını ön cama yaklaştırdı ve dudaklarının arasından tıslayan bir ses çıkardı.

"Bu o kaltak değil mi?"

"Boş ver Alin."

"Ne boş ver be! Kaç gündür gözüm onu arıyordu etrafta."

ANKA

“Alin lütfen! Değmez!”

“Değip değmediğine ben karar veririm!” diyen Alin’in hırçın sesini, arabanın aynı hırçınlıkla açılan kapısı takip etti.

Banu aracın yanından Anka’ya hızlı bir bakış atıp geçip gidecekken, yan taraftan çıkan ve aracın üstünden ona sert bir sesle “Sarı!” diye bağırarak Alin’in sesiyle düz bakışlarını kızıl saçlı kadına çevirdi.

Alin aracın etrafında dolaşırken Anka, kapıyı açarak dışarı çıktı. Aynı anda ileriden Baho ve Silva’nın geldiklerini de görüyordu. Tıpkı aynı anda evin açılan kapısında Derim, Jan ve Aşil’in dikildiğini gördüğü gibi.

Alin, Banu’nun karşısına dikildi ve öldürücü bakışlarını sarı saçlı ifadesiz surata kilitledi.

“Duyduğuma göre çok güzel dayak atıyormuşsun?” dedi gözlerini kısarak.

Banu, Derim’in tarafına doğru çabuk bir bakış atıp samimi olmayan üzgün gözlerini Alin’e çevirdi.

“Bir hataydı!” dedi alçak sesle.

Alin’den sinirli bir gülüş çıkarken kaşları havalandı.

“Hadi ya? Hataydı demek? İki adam tutarken birini dövmek nasıl hata oluyor, bana da anlatsana?”

Banu yeniden Derim’in tarafına çabuk bir bakış attı. Derim basamakları inmiş elleri ceplerinde keskin gözlerle onlara bakıyordu.

Anka aracın etrafında dolanırken “Alin!” dedi uyaran bir tonla. Kendisine eşlik etmesini ister bir tonda “Hadi!” dedi ısrarla.

“Yok, yok. Siz geçin içeri. Benim burada küçük bir hesabım var görülecek.”

Alin’in hiçbir uyarıyı kabul etmeyen, inatçı sesi Anka’nın sıkıntıyla gözlerini yummasına neden oldu. Bir ordu gelse Alin’i kafasına koyduğu şeyi yapmaktan alıkoyamazdı. Zorlukla gülümseyerek Aşil’e baktı.

“Annecim?” dedi. “Nasılsın? Okul nasıl geçti?”

Aşil gülümseyerek annesine yaklaştı ve elini tuttu.

"Çok iyi geçti. Kerem'le birlikte çok güzel bir resim yaptık bugün."

"Harika! Ben de görmek istiyorum o resmi."

"Okulda ama." dedi Aşil gözlerini kırıştırıp gülümseyerek.

Anka dizlerinin üzerine çöktü. "O zaman yarın kesinlikle gelip göreceğim o resmi." Dudaklarını oğlunun yanağına bastırdı ve ayağa kalktı tekrar. "Hadi biz içeri girelim. Çok soğuk, üşüyeceksin."

"Prensesim gelmiyor mu?"

Aşil'in sorusuna Anka sıradan bir tonla geçiririr gibi karşılık verdi.

"Prensesinin kısa bir işi var. O da birazdan gelecek."

İkisi yan yana içeri adımlarken Derim ve Jan'ın yanından geçtiler. Anka birazdan neler olacağını biliyordu ve umursamadı olacakları. Üzerini değiştirip oğluyla keyifli vakit geçirmek şu anki önceliği idi. Aşil'in olacakları görmesini istemediği de buna en büyük etkendi elbette.

Alin hırsını çıkarmadan rahat etmezdi. Anka'nın buz dibi donukluğuna zıt bir yapısı vardı. Anka, karşısındakini görmezden gelerek çıldırtırken, Alin buna tahammül edemez mutlaka hırsını çıkaracak eylemi gerçekleştirirdi. Anka'nın tenezzül etmeyen tavrına zıt, Alin bodoslama dalardı. Birazdan yaşanacakları Anka biliyordu. İçten içe Banu'nun buna değmeyeceğini bilse de, Alin'in içini rahatlatmasına karışmak istemedi.

Anka kimseye bir şey ispatlamak zorunda olmadığını biliyordu. Banu'yla kozlarını farklı şekilde de paylaşabilirdi fakat kadına bu payeyi vermek istememişti. Banu'nun, gözünde hiçbir değeri yoktu ve ona hiçbir şey ispatlamak zorunda olmadığını düşünüyordu.

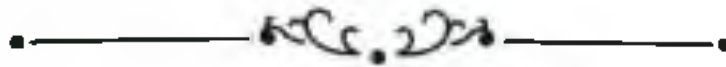
Alin'in de bir şeyleri ispatlamak amacıyla hareket etmediğini biliyordu. Alin'in eli, her zaman onun üzerinde olmuştu ve hayatı boyunca yalnızca bir kez başarısız olmuş, o süreçte

ANKA

de kardeşine zarar verilmişti. Bunun hırsını çıkarması gerekiyordu. Anka onu çok iyi anlıyordu. Kendisi için değil ama Alin için dünyayı yerinden oynatırdı. Anka böyle biriydi. Kendisi için tenezzül etmediği şeyler, sevdikleri için geçerli değildi. Alin'de ise bu duygu çift taraflı çalışıyordu. Hem kendisi, hem de sevdikleri için gözünü kırpmadan atılırdı. İçinde taşıdığı ateşle ya kendini yakardı ya da o ateşin yakaçağı birini bulurdu. Şimdiki yanacak kişi de Banu idi.

Anka umursamazca omuz silkerek, elinden tuttuğu oğlu ile birlikte evin içine doğru adımlamaya devam etti. Bir zamanlar Banu onu buz dolu bir küvette, soğuk bir ateşle yakmıştı. Şimdi o da Alin'in ateşiyle aynı şeyi yaşayacaktı. Bu Anka'ya gayet adil göründü. Üstelik bu kez, teke tek olacaktı bu karşılaşma. Adilden de öte; kesinlikle mükemmeldi durum.

19. BÖLÜM

Alin, karşısındaki Banu bedenini çevirip adımlarına devam edecekken kolundan tutup durdurdu kadını.

"Yok canım, öyle basıp gitmek yok. Biz seninle önce kozlarımızı paylaşalım sonra nereye istersen gidersin hatta cehenneme direkt olursun, umurumda bile değil."

Banu, küçümseyen bir gülümsemeye Alin'i baştan aşağı süzdü. Kendi bedeninden daha ince olan beden onu ikna eder güçte görünmüyordu. Karşısındakinin kim olduğunu biliyordu. Adamlardan duymuştu o sürtüğün kardeşi olduğunu ve neredeyse tüm ailesiyle bu eve yerleşen kadın, içinde beslediği nefreti arşa yükseltmişti.

Derim'in ona karşı olan tavrı, sanki evin hanımı o imiş gibi adamlara verdiği talimatlar ve en son bu öğlen bahçede şahit olduğu manzara; saatlerdir, içini öncesinden çok daha güçlü bir nefretle kavuran etmenlerdi. Derim onun gözlerinin önünde o kadını öpmüştü. Hatta herkesin gözü önünde öpmüştü. Daha önce kimsenin şahit olmadığı bir manzara idi bu.

Derim'in geçmişte birlikte olduğu kadınları görmüştü Banu. Gerçi son yıllarda nasıl yapıyorsa bunu göz önünde yapmıyordu, daha gizli kapaklı beceriyordu ki; tekrar ekibe döndüğü son iki senedir Derim'i bir kadınla yan yana görmemişti. Fakat geçmişteki o kadınların hiçbirine bu kadına baktığı gibi bakmamıştı. Derim'in bakışlarını bilirdi Banu. Umursamaz, boş ve ümit vadetmeyen bakışlardı bunlar. Ama bu öğlen bahçede şahit olduğu manzara hepsinden

ANKA

farklıydı. Derim'in o kadına karşı hissettiği yakıcı arzu, metrelerce öteden dahi anlaşılıyordu.

Şimdi karşısına dikilen kızıl saçlı da, o kadının kardeşiydi. Banu içindeki hırsı yumruklarını sıkarak belli etmemeye çalıştı. Yüzündeki ifadesizliği buz gibi bakışları destekledi. Aynı buz gibi ses tonuyla sordu karşısındaki kadına.

"Ne istiyorsun?"

Alin'in yüzüne şeytani bir gülümseme oturdu.

"Şu dayağı bir de bana at istiyorum. Becerebilirsen!"

Banu hızlı bir bakışı elleri ceplerinde katı bir yüz ifadesiyle onlara bakan Derim'e attı ve bakışlarını tekrar Alin'e çevirdi.

"Patronun emri var! Size dokunulmayacak dedi."

Banu'nun ses tonunda bundan duyduğu hoşnutsuzluk tınısını Alin gözden kaçırmadı ve yine aynı gülümsemeye baktı sarı saçlı kadına.

"Sen orasını bana bırak!" dedi kati bir tonla ve başını hızla Derim'e çevirdi.

"Akhan! Köpeğine bir saat izin veriyorsun! Yasaklar kalktı! Bu kaltak benimle dövüşecek!"

Derim dudaklarını sıkıntıyla birbirine bastırdı. Jan tedirgin bir adımla Derim'in yanına yaklaştı.

"Buna izin verme! Banu'nun ne kadar vahşi olduğunu biliyorsun! İzin verirsen durmaz! Zaten fırsat kolluyor!"

Derim'in dimdik gözleri iki kadına çevrili olduğu halde, sanki tartıyormuş gibi karşılık vermeden bekledi bir süre.

Şimdi bahçenin içinden birkaç adam daha gelmişti evin önüne. Hepsi de merakla Derim'e bakışlarını çevirmişti. Derim arkasından gelen Anka'nın sesini duyduğunda yavaşça başını omzunun üzerinden geriye çevirdi. Kapının önünde yalnız duran kadın sert bir sesle "İzin ver!" dedi.

Jan hızla Anka'ya doğru ilerledi. Yüzündeki endişe kendisini öylesine belli ediyordu ki hızlı adımlarla Anka'nın karşısına dikilip alçak, endişeli bir tonla "Saçmalama! Kardeşin o senin!" dedi.

Anka sakın bakışlarını Jan'a çevirdi ve alaycı bir gülümseme yüzüne yayılırken karşılık verdi.

"Dediğin gibi. Kardeşim o benim! En iyi ben tanırım, değil mi?"

"Banu, vahşidir! Derim izin verirse Alin'in canını yakar!"

Jan'ın endişeli sesi Anka'nın gözlerine yumuşak bir ifade verleşti. Gözlerini sakın ol der gibi yumup başını salladı.

"Merak etme! Banu parmağının ucunu bile dokundurmaz Alin'e." Aniden gözlerini eğlenir gibi iri iri açtı ve heycanla "Bahise var mısın?" diye sordu.

Jan, karşısındaki kadın çıldırmış gibi hayretle gözlerini açarak kaşlarını kaldırdı ve yalnızca iki saniye sonra gözlerinin içi hayal kırıklığı ile dolarken "Buna inanamıyorum." dedi.

"Sen geri zekâlı mısın Jan?" dedi Anka kollarını göğsünde kavuşturarak. "Evimde yaşananları bu kadar çabuk unutmuş olamazsın."

Jan'ın duraksayan ifadesine, kendinden emin bir gülümsemeyle karşılık verdi.

"Biz sekiz yaşımızdan beri eğitiliyoruz. Alin, tüm dövüş sanatlarında uzmandır. Banu ne kadar vahşi olursa olsun, Alin'e tek fiske vuramaz. Ama seni uyarayım, Alin'in onunla işi bittiğinde doktor çağırmanız gerekecek. Bir süre verdiğiniz görevleri yapabileceğini sanmıyorum. Verdiğimiz rahatsızlıktan ötürü özür dileriz!"

Son cümlesini alayla sarf ederken elini, üzerindeki sıkı kotun arka cebine uzattı ve kağıt bir yüz dolar çıkardı. Parmaklarının arasındaki parayı uzatarak düzeltti ve adımlarını ileri atarak park halindeki aracın önüne vardı. Elindeki parayı avucunu üzerine bastıracak şekilde aracın kaputunun üzerine koydu.

"Eee bahis açan yok mu? Ben yüz doları Alin'e yatırıyorum." dedi rahat bir tonla.

"Tüh Allah kahretmesin seni. O kadayı mı?" dedi Alin ayıplayan bir tavırla. Anka muzır bir gülümsemeyle omuzlarını silkti.

"Üzerimde bu kadar vardı."

Adamlar şaşkınca Derim'e baktılar. Şimdi neredeyse on

ANKA

adam vardı etrafta. Derim hâlâ sessizce ileriye bakıyordu. Anka parayı aracın üstüne bırakıp arkasını diğerlerine dönerek Derim'e doğru ilerledi ve yanında bir an duraksayarak başını çevirdi adama. Talimat verir gibi "Ben Aşil'le mutfaktayım. Paralarımı topla bana getir!" derken Banu'ya izin vermesini ima ediyordu tekrar.

Anka tekrar eve yönelirken Alin'in sesiyle adımlarını yavaşlatmadan, başını gülümseyerek omzunun üzerinden geriye çevirdi.

"Şttt güzel popo! Şu arabayı çek bakayım şuradan!"

Silva kendisine seslenildiğini anladığında telaşlı gözleri önce Jan'ı buldu ve ardından çabucak Derim'e baktı. Derim gözlerini kapayarak başını salladı belli belirsiz. Silva araca doğru hareketlenirken Derim, gözlerini Banu'ya çevirdi.

"Serbestsin! Tek dövüş! Sonrasında kurallar yine geçerli!" dedi keskin bir sesle.

Banu'nun yüzünde yavaş yavaş oluşan şeytani gülümsemeye Derim tepki vermeden baktı ancak içinde oluşan tiksintiye de anlam veremedi. Banu'ya şimdiye kadar baktığını ama onun gerçeğini görmek istemediğini yeni fark etmiş gibiydi. Belli etmediği endişeli bakışları Alin'e çevrildiğinde, onun üzerindeki kabanı çıkarıp birkaç adımla Jan'a yaklaşıp adamın eline tutuşturmasını izledi.

"Kabanımı sakın yere koyma, kirlenirse yalatırım sana!" dedi Alin tehdit eder bir tonla. Ardından açık saçlarını elleriyle başının üzerinde toplamaya girişirken emreden bir tonla devam etti.

"Şu başındaki tokayı da bana ver!"

Jan tek eliyle kabanı tutarken diğer eliyle tepesinde topladığı saçlarını tutan lastik tokaya uzandı.

"Banu'nun tekmel..." diye başladığı cümlesini Alin keskin bir tonla yarıda kesti ve çıkacak diğer kelimeleri genç adamın ağzına tıkadı. Adamın uzun saçları omuzlarına döküldüğünde çok seksi görüldüğünü düşündü ve bu düşünce o an saçma geldi kendisine. O uzun saçlı adam sevmezdi ki.

"Taktik verme bana ponpon! İhtiyacım mı var?" dedi aksi

bir sesle. Topladığı saçlarını uzanıp aldığı lastik tokayla sıkıca bağladı.

"Şu saçma sıfattan ne zaman vazgeçiyorsun?"

"Bana on bin dolar yatırırsan belki düşünürüm."

"Gel şunu yirmi bin yapalım, kesin olsun."

"Elli bin?"

"Deal!"

"İşte böyle bonkör ol ponpon! O zaman bayağı çekici oluyorsun!"

"O saçma sözü kullanmayacağım demiştin!"

"Paramı aldığımda! Para peşin, kırmızı meşin!"

Jan'ın uzun koyu kirpikleri söyleneni anlamadığı belli bir şaşkınlıkla hızla kırptı. Alin başını hayıflanır gibi iki yana salladı ve arkasını dönmeden evvel "Çok cahilsin ponpon çokook!" dedi sitem eden bir tonla.

Evin önündeki araç çekilmişti. Bu dövüşü kaçırmak istemeyen adamlar iki kadının etrafında geniş bir halka oluşturmuşlardı. Birkaç dakika içinde herkes cebindeki parayı Anka'nın açtığı bahsin ardından Baho'nun avucuna koymuştu. Banu'yu iyi tanıyan fakat Alin hakkında hiçbir fikirleri olmayan adamlar paralarını Banu'ya yatırmışlardı. Derim bu bahse karışmadı, kendisi de tek kuruş koymadı. Kollarını göğsünde kavuşturup merdivenlerin tepesinde olanları izlemeye koyuldu.

Alin'in kıvrımlı bedeninin üzerinde esnek sıkı bir lacivert kot, siyah uzun kollu pamuklu bir tişört vardı. Ayaklarında alçak topuklu yarım botları ile kendinden emin görünüyordu. Jan, kadının gerçekten de çok seksi olduğunu düşündü tekrar. Hele dövüşe hazır vahşi duruşu baş döndürecek kadar çekici duruyordu.

Banu tıpkı Alin gibi üzerindeki kabanı çıkarıp kenara attı. Onun da üzerinde uzun kollu koyu renkli bir tişört ve siyah kargo pantolon vardı. Ayaklarında deri botları ile en az Alin kadar hazır görünüyordu. Belki Alin'den daha hazırdı bu dövüşe çünkü içindeki tüm kin ve hırsı karşısındaki kızıl saçlı kadını döverek çıkaracağını düşünüyordu.

ANKA

İki kadın insanla çevrili halkanın içinde birbirlerini tanıyan gibi birkaç adım atarak döndüler. İlk hamle Banu'dan geldi. Çevik bir hareketle öne atılıp soluyla direkt bir vuruşla Alin'in yüzüne atacakken nasıl olduğunu bile anmadan hızlı birkaç el kol hareketiyle hamlesi hem savuşturulmuş hem de o kısacık sürede Alin'in bulduğu minicik açığına yüzüne sert bir darbe yemişti. Yanağına aldığı darbeyi göğüs savruldu ve birkaç saniye içinde ilk şoku atlattırmaya çalıştı.

Karşısındaki kadın kesinlikle profesyoneldi. Tekrar garını aldı ve bu kez daha dikkatle karşısındaki kadını izlemeye yeniden yana doğru birkaç adım attı.

Alin, tıpkı kendisi gibi dikkatle onu izliyordu ve duruşu kendisine nazaran daha rahattı. Sanki ısınmaya çalışıyor gibi birkaç kez yerinde zıpladı hafifçe.

Banu yeniden yoklar gibi ileri doğru bir hamle yapıp geri kaçtı. Tekrar hızla öne atıldı ve iki yumruğunu peş peşe altı hamlelerle kızıl saçlı kadının yüzüne doğru salladı ve her defasında havayı savurdu. Alin onunla dalga geçer gibi her darbeyi savuşturarak başını hızla sağa sola kaydırıyordu. Yüzündeki rahat gülümseme Banu'yu çıldırtacak kadar dayanıcıydı. Banu kadının ilk anda düşündüğü gibi boş olmadığını artık anlamış bulunuyordu ve onu hafife almakla hata etmediğini düşündü.

Sonraki dakikalar iki kadın arasında akıl almaz bir hızla yapılan hamlelerin çarpışmasıyla geçti. Banu'nun her hamlesi Alin tarafından anlaşılmayacak bir hızla savuşturulmuş ve her defasında minicik bir boşluktan yararlanarak sert bir darbeyi Banu'ya indiriyordu. Banu yüzüne ve göğüsüne sonsuz yumruk yemişti birkaç dakika içinde. Alin, ustası olduğu WhingChun sanatında hayranlık uyandıran bir performans sergiliyordu. Duruşu öylesine rahat ve kendinden emin ki, Banu'nun içindeki canavar, bu odaklanmış duruşu vermek zor etmek istedi ve kudurmuş bir öfkeyle saldırdı tekrar. Ancak her tekme, her yumruk onu çıldırtan bir sakinlik ve konsantrasyona sahip bedenden geri tepiyordu.

Alin, Banu'nun öfkeden kararan gözlerini, aldığı darbeye

... halihazırda herarlı olan burnundan akan sızıntı şek-
... kanı zevkle takip etti. Kadının ona doğru attığı sert
... sağ bacağı ile keserek veniden savuşturdu ve öyle
... hareketleriyle saldırıya geçti ki, Banu göğsüne al-
... darbeyle geriye savrulurken Alin, kendi etrafında tek
... üzerinde dönerek kaldırdığı diğer bacağı havada
... çadı ve ayağının üstünü Banu'nun suratına indirdi.

Banu aldığı sert darbeyle yere düştü ve bedeni birkaç kez
... vurulandı. Elleriyle verden destek alarak dizlerinin
... kalktı ve dört ayak üstünde bir süre kalarak kendi-
... etmek ister gibi başını hızla iki yana salladı. At kuyruğu
... saçlarından kurtulan birkaç tutam yüzünün iki ya-
... sarkıyordu.

Alin onun etrafında ağır adımlarla döndü. Banu kendisini
... çabucak tekrar ayağa kalktı fakat yüzündeki şaş-
... silememiştir henüz.

Alin onun yüzündeki şaşkın ifadeye alaycı bir gülüşle
... ırpılık verdi.

"Ne oldu Hündin?" dedi aşağılayıcı bir tonla. "Çok mu
... ?"

Banu, sarı edilen hakaret dolu Almanca kelime ile gözü
... gibi ileri atıldı ve karnına yediği bir tekmeyle geri-
... savruldu tekrar. Dakikalar geçmesine rağmen hâlâ karşı-
... kadına tek bir darbe indirememişti ve o andan sonra
... her saldırı gözü dönmüş bir öfkeyle gerçekleşti. Be-
... eğip, hızla; tıpkı bir buldozer gibi Alin'e doğru atıldı
... kollarını kadının beline dolayıp tüm gücüyle sıkı. Alin'in
... yerden kesilmişti fakat debeleniyor görünmüyordu.

Banu sırtına aldığı ağır bir darbeye Alin'in dirseklerini
... kemiklerinin arasına gömdüğünü hissetti ve duyduğu
... an nefesini kesti. Tekrar çok daha sert ve acı verici bir
... ensesine indi ve Banu'nun kolları istemsizce gevşedi.

Alin'in ayakları yere değer değmez, Banu'nun karnı-
... yediği bir diz darbesi ile soluğu kesildi ve öğürerek öne
... eğildi. Kendisini toplamasına fırsat kalmadan bu kez
... gelen ve çenesine yediği diz darbesiyle başı arkaya

ANKA

savruldu. Birbirine dolanan ayakları dengesini sağlamasına olanak vermeyerek sırt üstü düştü.

Banu çenesini hissetmiyordu. Elini uzatıp çenesine dokunmak istedi fakat elini kaldırmaya fırsat kalmadan sırt üstü yattığı yerde karnının üzerine inen tekme dudaklarının arasından acı bir çığlığın çıkmasına neden oldu. Bir yanının üzerine dönerek bacaklarını karnına çekti ve kollarıyla kendisini çevreledi. Yeni bir darbeyi beklemesine rağmen beklediği olmadı. Sımsıkı kapadığı gözlerini hafifçe araladı ve yüzünün yanındaki bir çift botlu ayağa baktı.

“Kalk ayağa *Hündin!*” dedi aşağılayıcı ses tepesinde. “Birileri tutmayınca karşıdakini dövemiyor musun?”

Banu zorlanarak yüzüstü döndü ve derin bir nefes alarak toparlanmaya çalıştı. Elleriyle yerden destek alarak doğrulmaya çalıştı ve birkaç saniye sonra tekrar iki ayağının üzerinde dikildi. Saçları dağılmış, yüzünden akan tere birkaç sarı tutam yapışmıştı. Gözünün biri yarı yarıya kapanmıştı. Çenesindeki sızıya katlanmak ister gibi dişlerini birbirine bastırınca canının çok daha fazla yandığını hissetti. Sağ kolunu kaldırarak elinin tersiyle burnundan akan kanı sildi. Öldürücü bakışları karşıdaki kadına çevrildi. Dövüş başladığı andaki görüntüsüne sahipti hâlâ. Saçının tek bir teli dahi kılmıdamamıştı.

“Senin sorunun ne biliyor musun *Hündin?*” dedi Alin, alaycı çıkmasına çalıştığı zehir gibi kinli bir tonla. “Karşıdakini hafife alıyorsun. Karşıdaki sana izin verdiği için ona vurabiliyorsun. Bak gördün mü? Bu kez sana izin veren olmadı.”

Banu gözlerini kısarak baktı kadına. Bu kadınların kimler olduğunu ya da ne yaptıklarını bilmiyordu fakat karşısındakinin söylediği tek bir şeye katılıyordu. Onları hafife almıştı. Gözlerindeki kin açıklıkla okunurken çenesini dikleştirdi ve başını iki yana yatırarak esnetti. Derin bir nefesi ağzından alarak sesli bir şekilde geri verdi. Birkaç kez yerinde zıplayarak kollarını omuzlarından çevirdi. Yeni bir saldırıya hazırды.

Alin onu çıldırtan keyifli bir sesle kıkırdadı. Banu’nun

tüm gücüyle ona saldıracaklarını biliyordu ve o da öldürücü darbeyi indirmek için bunu bekliyordu.

Tıpkı beklediği gibi oldu. Aralarındaki bir metre boşlukla karşılıklı dikilirken, Banu sol yumruğunu ileri uzatarak aniden ve hızla öne atıldı, kalan tüm gücünü sağ yumruğuna yükleyerek Alin'e savurdu. Alin bu saldırıyla yana doğru yalnızca birkaç santim kaydı ve ileri uzanmış sol kolu, avuçlarının içi ile yaptığı seri birkaç hamleyle geri itti, bedenini birkaç derecelik açıyla yana çevirdi ve Banu'nun sol tarafından, dirseğinden kıldığı sağ kolunu kaldırarak alt koluyla sarı saçlı kadının boynuna sert bir darbe indirdi. Aynı anda sağ ayağını yerde sürüyerek hızla kaldırdı ve Banu'nun alt bacağına vurdu. Dengesi bozulan Banu'nun sol kolunu bükerek hızla etrafında döndü ve omzunun üzerinden kadını havalandırarak sırt üstü yere yapıştırdı. Öne eğilip sert bir yumruğu haykırarak Banu'nun tam diyaframının üzerine indirdi ve Banu'nun kesilen soluğu nedeniyle dudaklarından çıkan acı haykırışı yalnızca cılız bir iniltiye dönüştü.

Alin en ufak acıma göstermeden iki bacağına arasında yerde yatan Banu'nun tepesinde, öne eğdiği bedenine yüklendi ve bir sonraki sert yumruğu tam Banu'nun burnunun üstüne tüm kuvvetiyle vurdu.

Bayılmış olan Banu kımıldamadan yerde yatıyordu. Alin göz alıcı bir zarafetle doğruldu ve bir bacağına kaldırarak Banu'nun üzerinden çekildi. Boynunu iki yana esnetti ve bakışlarını sakince Baho'ya çevirdi. Adamların şaşkınlıkla kendisine bakıyor oluşunu umursamadı bile.

"Paramı ver Kevin!" dedi açtığı avucunu adama uzatarak. Baho şaşkınca ona baktı ve tereddütle "Baho benim adım." derken ileri Alin'e doğru bir adım attı elindekileri uzatarak.

Alin ona göz kırptı. "Boydguard Kevin Costner'dan neyin eksik? Hem ondan daha yakışıklısın."

"Hadi ya." dedi Baho memnun bir gülümsemeyle. Bakışları şimdi hayranlıkla bakıyordu kadına.

Alin adamın uzattığı paraları avucundan sökercesine aldı ve ters bir bakış attı.

ANKA

“Hemen havaya girdi haspa!”

Sonraki adımları sanki hiçbir şey olmamış gibi sakindi. Derim ve Jan'ın yanından aynı sakinlikle geçerek eve girdi. Jan yanlarından geçen kadının kendi kendine “Karnım acıktı ya, inşallah yemek hazırdır.” dediğini duyabildi yalnızca.

Derim hiçbir duyguyu barındırmayan yüzünü Baho'ya çevirerek çenesiyle yerde bilinçsizce yatan kadını işaret etti.

“Odasına götürün. Gerek varsa, doktoru çağırın.”

Derim bu adil karşılaşmadan hoşlanmıştı. Banu'nun böylesi bir derse ihtiyacı olduğunu biliyordu ve içinden memnuniyetle Alin'e teşekkür etti. Anka'nın bunu yapmayacağını çok iyi biliyordu. Derim, Anka'yı onun tahmin ettiğinden daha iyi tanıyordu. Anka bunu yapmazdı biliyordu. Gururuna yedirip Banu'ya meydan okumazdı çünkü bunu yapması Banu'yu önemsediyiğini gösterirdi. Oysa Anka, Banu'yu önemsemiyordu ve onun yerine bunu Alin'in yapması Derim'i çok memnun etmişti.

Anka'nın anlattığı hikaye bunun nedenini ortaya koyuyordu. Anlayabiliyordu Derim Alin'i. Alin, kardeşinin üzerinden elini çekmezdi ve geçmişte kaçırdığı fırsat onu içten içe tüketiyordu. Bunu telafi etme isteği, kozunu şimdi paylaşabilmesini sağlamıştı. Herkes için gayet açık ve netti bu.

Bahçedeki adamlar kendi aralarında hararetli bir şekilde konuşarak yerlerine dönüyorlardı. Kimisi heyecanla konuşurken gülümsüyordu. Seyrettikleri karşılaşma hoşlarına gitmişti belli ki. İki kişi Banu'yu taşıyordu. Derim ifadesiz gözlerle baktı etrafa ve topuklarının üzerinde geri döndü.

Jan memnun bir sırıtmayla yanında yürüyordu. Banu'dan hiçbir zaman hoşlanmamıştı ve bu dersi ona kızılın vermesi ifade edemeyeceği kadar çok hoşuna gitmişti. Elleri ceplerinde Derim'in yanında eve girerken yanındaki adamdan çıkan alaycı soruyu duydu.

“Gerçekten baş edebileceğine inanıyor musun?”

Jan gözleri parlayarak Derim'e baktı, gülümsemesi yüzünde daha da genişlerken duraksamadan emin bir tonla karşılık verdi.

“Kesinlikle tam da benim tipim!”

“İzlemesi eğlenceli olacak.”

Jan bu sözlerle aldırmadı. Onun aklında yapmayı düşündüğü daha eğlenceli şeyler vardı.

Derim tek başına kullandığı aracı, izlediği sahil yolundan ayrılarak Sarıyer’in merkezine çevirdi ve ana caddeyi takip ederek varmak istediği hedefe yöneldi. Jan’ın ısrarına rağmen evden tek başına ayrılmıştı. Bu, yanında başkalarıyla yapacağı bir ziyaret değildi ve tek başına yapması gerekiyordu.

Bir gün evvelki akşam yemeği Alin ve Banu’nun karşılaşması sanki hiç olmamış gibi, umduğundan keyifli geçmişti. Bu konu hiç konuşulmamıştı ve Aşil’in varlığı sayesinde sıcak bir ortamda yalnızca yemeklerini yiyip genel geçer konulardan sohbet etmişlerdi.

O sabah Anka, Aşil’le birlikte erkenden Birim’e gitmişti. Birkaç gündür yapması gerekenleri kardeşi nedeniyle ertelemişti ve eski düzenine yeniden dönüş yapmıştı. Alin’in bir süre daha dinlenmesi gerektiğine karar vermişlerdi kendi aralarında fakat genç kadının bunu pek de kâle almayacağı görünüyordu. Anka’dan sonra, o da şehirde biraz dolaşacağını söyleyerek evden ayrılmıştı.

Derim o gün yapması gereken şeye kendisini hazırlamaya öylesine odaklanmıştı ki, sabahı durgun geçirmişti ve bu kez Anka’dan veda öpücüğü almak konusunda ısrarcı olmamıştı. Zaten Anka da bundan kaçınır gibi aceleyle Aşil’in elinden tutarak çıkmıştı evden.

Öğleden sonra ikiyi geçtiği bir vakit Derim, Mehmet Aydar’dan aldığı adrese neredeyse varmak üzereydi. Ancak bu adresten evvel uğraması gereken yeri de çok iyi biliyordu. Bir gün evvel Anka’nın verdiği tepkiye istinaden kullandığı araç sıradandı kendisine göre. Siyah bir Audi A6 kendi standartlarının epey altındaydı fakat ona verilen tepkiyi dikkate almak istemişti. Aracın önünü tıpkı Mehmet Aydar’ın tarif

ANKA

ettiği gibi etrafı bahçe ile çevrili kahveye yöneltti ve hedefe elli metre kala yolun kenarına aracı çekerek park etti.

Birkaç dakika aracın içinde güç toplamaya çalışırcasına kıpırdamadan oturdu. Ona gösterilecek tepkiyi az çok tahmin ediyordu ve en sert tepkiye bile kendisini hazırlamaya çalıştı. Bunu hak ettiğini biliyordu. Ona ne derlerse desinler sakın kalmak ve anlayışlı olmak zorundaydı. Kendisini onların yerine koyunca verebilecekleri her türlü tepkiyi öylesine haklı buluyordu ki, kendisi adına savunma yapabileceği en ufak bir haklılık payı olmadığını kabullenmişti.

Aracın içinden çıkmadan derin bir nefes aldı ve gergin bir tavırla soluğunu dışarı verirken elini aracın kapısına uzattı. Yavaşça araçtan çıktı ve ileriye doğru birkaç adım attı. Kahvenin kapalı kapısına on metre kala durdu ve başını kaldırıp içeriye baktı. Üzerinde balıkçı yaka siyah bir kazak, aynı renkte yünlü kumaş bir pantolon ve önü açık uzun siyah kalın bir palto vardı. Ayaklarında siyah deri bot bulunuyordu fakat pantolonun paçaları botlarının üzerindeydi bu kez.

Ellerini kalın paltosunun ceplerine soktu ve öylece karşıya baktı. Camlardan içeride masalardaki insanları görüyordu. Bazısı yalnızca çay içip sohbet ederken, kimi okey kimi kağıt oynuyordu. Çok kalabalık olduğu söylenemezdi ve içerideki yaş ortalaması epey yüksekti. Ocağın önündeki masada oturan kişi omzunun üzerinden geri dönmüş arkasındaki ocaktaki delikanlıya bir şeyler söylüyordu.

Başını yeniden önüne çevirirken gözleri dışarıya takıldı ve kahvenin önünde ayakta dikilen kendisini görünce, Derim bulunduğu mesafeden bile onun yüzündeki değişimi fark etti. Kararlı bir tavırla yerinden kalkan adam, gözlerindeki öldürücü bakışları bir an bile onun gözlerinden ayırmadan ileri adımladı ve camlı ahşap kapıyı açarak dışarı çıktı.

Arkasından kapıyı sertçe çekerek kapadı ve adımları hızla ileri atıldı. Tam Derim'in karşısına gelince hiç duraksamadan sağ yumruğunu Derim'in çenesine indirdi. Derim'in başı arkaya doğru savrulsa da duruşunu bozmadı ve cebindeki ellerini yumruk yaparak ayaklarını sağlamca yere bastı. Bunu

bekliyordu.

"Sen ne cesaretle buraya geliyorsun lan?"

Derim başını öne çevirerek düz bakışlarını karşısındaki öfkeden delirmiş gibi görünen adama çevirdi. Adamın daha fazlasını yapmak istediğini ama zorlukla kendisine hakim olmaya çalıştığını görebiliyordu.

"Konuşmamız lazım." dedi düz bir sesle. Sağ elini yavaşça cebinden çıkarıp biraz evvel yediği sert yumruğun vurduğu yeri ovuşturdu. Takdir dolu gözlerini adam dikti.

"Sıkı yumruktu."

"Daha fazlasını yemeden defol git buradan!"

İbo karşısındaki adamın kim olduğunu çok iyi biliyordu. Avcı'yla çok kez konuşmuşlardı hakkında. Fotoğraflarını görmüştü ve bu yüzü nerede görse tanırdı. Tehdidini, onun ciddiye almayacağını bilse de geri adım atacak da değildi. Bir zamanlar karısı olmadan önce, Mavişini bu adamdan korumaya çalışıyordu. Belli ki bu koruma hâlâ devam edecekti.

"Önce sana gelmek istedim. Senin de bilgin olsun diye. Onunla konuşmam lazım."

"Oğlum sen canına mı susadın lan? Seni bu mahalleye gömerim, cesedini bile bulamazlar!"

İbo ileri doğru tehdit dolu bir adım attı. O sırada kahvenin kapısı açıldı ve "İbo? Her şey yolunda mı koçum?" diyen ses geldi arkasından. Başını çabucak omzunun üzerinden geriye çevirdi, elini yukarı kaldırarak "Yolunda Hamit abi. Sen bak keyfine." dedi geçiştirircesine.

Orta yaşın üzerindeki kır saçlı adam bir süre tereddütle onlara baktı ancak İbo'nun yeniden içeri girmesini işaret eden jestinin ardından geri çekilerek içeri girdi ve tekrar kapıyı kapadı.

"Seni önemsiyorlar." dedi Derim alçak bir sesle. Bakışlarını iki adam arasındaki iletişimden hiç koparmamıştı. Kahvenin içinde oturanlar yaptıkları işi bırakmış onları izliyorlardı ve Derim çok iyi biliyordu ki; İbo'nun tek bir işaretiyle hepsi dışarı çıkarak üzerine çullanacaklardı. İbo'nun karşılığını duyunca sakın bir yüzle bakışlarını yeniden İbo'ya çevirdi.

ANKA

"Ne oldu? Çok mu şaşırtıcı geldi?"

"Şaşırmadım. Avcı'yla konuştum daha evvel. Nasıl biri olduğunu aşağı yukarı biliyorum. O yüzden önce sana geldim. Seni ezmek istemiyorum."

"Sen kimsin ki beni ezesin?"

"Sana saygısızlık yapmak istemiyorum anlamında dedim onu."

Derim'in sakin ses tonu, rahat duruşu İbo'nun duraksayarak adama bakmasına neden oldu. Araştıran bakışlarını baştan aşağı Derim'in üzerinde gezdirdi.

"Ne bok yemeye buraya geldin? Hesabın kapandı diye biliyorum."

Derim başını sallayarak kabullenen bir tavırla "Haksız bir hesaptı farkındayım." dedi.

"Geç olmuş ayman!"

Derim yine başını salladı sakince. Kısa bir nefes aldı ve dik dik İbo'ya baktı.

"Bak, içini rahatlatacaksa burada bana istediğin kadar vurabilirsin. Hatta içeridekileri de çağır, güzel bir dayak atın bana. Karşılık vermeyeceğim. Ama yine de onunla konuşmadan buradan gitmeyeceğim. Biz konuşurken senin de yanımızda olmanı istiyorum çünkü desteğine ihtiyacı olacak."

İbo kaşlarını çattı bir an ve sonra tek kaşını sorarcasına kaldırdı.

"Ne konuşacaksın?" İşaret parmağını tehdit eder gibi salladı. "Bak, karımı üzecek, ona zarar verecek en ufak bir şey yaparsan, sana yemin olsun seni gömerim bu mahalleye!"

"Biliyorum." dedi Derim onaylayarak. İbo'nun tek bir işaretiyle mahalleyi tepesine toplayacağını o da çok iyi biliyordu. Buraya yalnız gelmek istemesinin bir başka sebebi de buydu. Yanında adamların birkaçıyla gelseydi İbo tehdit algılayacaktı ve çok daha büyük sorunlar çıkacaktı, bundan emindi Derim.

"Yalnız geldim çünkü size karşı bir tehdit değilim. Ama karınla..." Derim birkaç saniye duraksadı ve kısa bir nefes çekip çenesini dikleştirerek baktı İbo'ya. "... Selin'le konuş-

mam lazım. Ona söylemek istediklerim var. Onun da bilmesi gerekenler var."

"Ne söyleyeceksin lan? Senden ne öğrenecek benim kanım?"

İbo'nun koruyucu öfkesi Derim'in yüzünde bir tebessüm oluşmasına neden oldu. İbo'nun, Selin'e ne kadar değer verdiğini görebiliyordu. Avcı'dan öğrenmişti bu gerçeği ama görmek başka bir şeydi ve nedensizce İbo'nun bu koruyucu öfkesi çok hoşuna gitti. Selin'i karının son damlasına kadar koruyacakmış gibi görünüyordu İbo, sevgisi, endişesi öylesine belirgindi ki; kendi gözleriyle gördüğü bu gerçek, tarifi mümkün olmayan bir memnuniyet yerleştirdi yüreğine.

"Annesi hakkında."

İbo duyduklarıyla bir an hareketsiz kaldı fakat şaşkınlığını çabucak üzerinden atıp yeniden diklenerek başını Derim'e doğru uzattı. Kendi boyu Derim'in uzun boyunun yanında kısa kalıyordu fakat gözlerinde bundan rahatsızlık duyduğunu belli eden tek bir endişe yoktu.

"Bana bak seni gebertirim!" dedi İbo, kızgın bir sesle. "Annesi karımın en hassas noktası. Onu üzmene izin vermeyeceğim! Daha bitmedi mi lan anlamsız kinin? Yıllar sonra ona annesi hakkında ne diyeceksin de yine üzeceksin karımı?"

"İbo lütfen!" dedi Derim, dişlerinin arasından sabırsızca. Kendisini sakın tutmak için tüm gücünü harcıyordu ancak karşısındaki inatçı adam bir duvar gibi dikilmişti önüne. Korumaya kalkmaları öylesine yukarı kalkmıştı ki açıklama yapmasına bile izin vermiyordu.

"Bunun kinle ya da başka bir şeyle alakası yok." diye devam etti Derim sıkılmış sabırsız bir tavırla. "Dinlemek istemiyorsun beni. Sana buraya düşmanca duygularla gelmediğimi söylemeye çalışıyorum. Selin'le konuşmam gerekenler var. O da bilmeyi hak ediyor!" Derim ilk kez usanmış bir sinirle çıkışırcasına devam etti sözlerine. "Ona bir özür borcum var ve bunu yapmak istiyorum! Önüme taş koyma bir şeyi değiştirmeyecek. Öyle ya da böyle onunla konuşacağım. Önce buraya geldim ki; sen de bil, sen de yanımızda ol! Karın

ANKA

o senin! Senden gizli bir şey yapmıyorum!”

İbo, Derim’in sabırsız sinirinin ardındaki yakarışı görebiliyordu. Adamın bakışlarındaki rica öylesine açıktı ki dakikalardır güvensiz bakışlarını üzerine diktiği adamı bu kez sakın bakışlarla izledi.

“Çok kötü bir şey mi?” diye sordu tartarcasına Derim’e bakarak. “Özrü anladık! Dileyeceksin tabii. Senin yüzünden çok gözyaşı döktü!” Birkaç saniye susarak bekledi ve yeniden üstelercesine sordu.

“Annesi hakkındakiler... Çok mu kötü?”

Derim gözlerini yukarı kaldırıp derin bir nefes aldı. İbo’yla orta yola gelmişler gibi görünüyordu. Omuzlarını silkti üzüntüyle. “Öldüğünü tahmin ediyordur.”

İbo başını salladı. “Kızcağız anasının mezarının nerede olduğunu bile bilmiyor ama öldüğünü tahmin ediyor tabii. Avcı kadar ben de çok araştırdım. Bulamadım. Yaşıyor olsa kesinlikle bulurduk.”

Derim anlayışlı bir tavırla başını salladı. Bakışlarını kaldırıp İbo’nun arkasından merakla kendilerini izleyen gözlere çevirdi. Huzursuz bir hareketle ağırlığını bir ayağından diğerine aktardı.

“Bu ulu orta konuşulacak bir şey değil. Mümkünse Selin’in yanına gidelim ve birlikte konuşalım.”

İbo çabuk bir bakışı, başını geriye çevirerek kahveye doğru attı ve yeniden araştıran gözlerini Derim’e dikti. Başını isteksiz de olsa onaylayarak salladı ve bedenini geriye çevirdi. Kahvenin içindekilere, her şeyin yolunda olduğunu işaret eder gibi elini salladı ve yeniden Derim’e döndü. Çenesiyle ilerideki Derim’in aracını işaret etti.

“Yürü gidelim. Evde şu anda.”

Derim başını yavaşça salladı ve topuklarının üzerinde dönerek aracına doğru adımlamaya başladı. Yanındaki İbo onu takip ediyordu.

Evin önüne geldiklerinde iki adam da aynı anda çıktılar araçtan. Bahçe kapısını açıp ileriye doğru adımlayan İbo’yu bu kez Derim arkasından takip etti. Kapının önüne gelince

İbo zile bastı. Selin evdeyken asla anahtarını kullanmazdı ve onun birkaç dakika içinde kapıyı açacağını biliyordu. Tıpkı tahmin ettiği gibi oldu. Zile basmasının ardından bir dakika geçmemişti ki Selin gülümseyerek kapıyı açtı ve İbo'yu görünce yüzündeki gülümsemeye şaşkınlık eklendi.

"Sevgilim? Hayrola? Sen bu saatte gelmezdin? İyi misin?"

İbo tatsız bir bakışı karısına atarak başını salladı ve Selin'in bakış açısında olmayan adama yol vermek ister gibi kenara çekilirken cevapladı Selin'i.

"Sıkıntı yok Mavişim. Bir misafirimiz var, seninle konuşmak istiyor."

Derim, İbo'nun açtığı yere yavaşça bir adım atarak Selin'in bakış açısına girdi ve düz bir ifade yerleştirdiği bakışlarını şaşkın bebek mavisi gözlere dikti.

"Merhaba." dedi alçak bir sesle.

İki göz birbirine kilitlendiğinde ikisinin de zihninde binlerce görüntü ışık hızıyla geçti. Birbirlerini daha önce hiç görmemişlerdi ama ikisi de birbirlerinin yüzlerini öylesine iyi biliyorlardı ki bir süre boyunca sanki uzun zamandır görüşmemişler gibi tanıdık bakışlarla öylece birbirlerine baktılar.

"Benim kim olduğumu biliyorsun sanırım?"

Selin, Derim'in alçak bir tonla emin olmak istercesine sorduğu soruya belli belirsiz başını sallayarak mırıltılı bir sesle karşılık verdi.

"Aşil'in yatağının başında fotoğrafını görmüştüm."

Duyduğu sözler Derim'in yüreğinde ılık bir dokunuşa neden oldu. Yumuşak bakışları Selin'e dikili halde belli belirsiz gülümsedi. Selin'in ilk anda yaşadığı şaşkınlıkta yüzünden çekilen kan, bakışlarına yerleşen tedirginlik gözle görülebilecek netlikteydi. Derim neden olduğu bu durumdan esef duydu. İbo elini uzatarak karısının yanağına avucunu bastırdı.

"Sorun yok Mavişim. Korkma! Ben buradayım."

Selin zorlukla bakışlarını kocasına çevirdi sorarcasına bakarak. Yüzünden çekilen kan, solmuş benzini renklendiren bir hızla geri koşuyormuş gibi bu kez yüzü pembe bir renge büründü.

“Korktuğumdan değil, sadece şaşırdım. Beklediğim bir ziyaret değil bu.”

“Sana söylemek istedikleri varmış.” dedi İbo açıklama yapmasına.

“Ne hakkında?” diyen kelimeler Selin’in dudaklarından zorlukla çıktı.

“İçeri geçebilir miyiz?” diye soran Derim’di.

Selin, çabuk bir bakışı Derim’e attı ve yana doğru bir adım atarak yolu açtı. Derim’in buraya tehdit amaçlı gelmediğini tahmin ediyordu ancak bu ziyareti asla tahmin etmemişti. Şaşkınlığı öylesine büyüktü ki o anki tüm tavırları otomatik bir içgüdüyle ortaya dökülüyordu. Eve gelmiş olan bir misafiri ağırlamak ister gibi eliyle yine otomatik bir hareketle girişi gösterdi. İbo, Derim’den evvel içeri adım atarken alçak bir sesle “Onur nerede?” diye sordu.

“Şimdi uyuttum. Odasında” dedi Selin aynı tonla. Şaşkınlığından hâlâ kurtulamamıştı.

İbo başını sallayıp ayakkabılarını çıkardıktan sonra yüzünü Derim’e çevirdi. Derim tıpkı onun gibi içeri bir adım attı ve İbo’ya uyararak botlarını çıkardı. Dizlerini karnına çekerek botların fermuarını indirmiş ve çıkardığı ayakkabıları İbo’nunkilerin yanına koymuştu. Bakışları hızla İbo’nun ayaklarına kaydı ve Selin’in onun önüne koyduğu terliklere gerek olmadığını gösterir gibi başını iki yana sallayarak tıpkı İbo’nun yaptığı gibi çoraplarıyla evin içine doğru ilerledi.

Salona girdiklerinde Derim çabucak etrafa göz gezdirdi. Öylesine sıcak renklerle döşenmişti ki ev, Derim içerideki yuva sıcaklığını ilk anda hissetmişti. İbo’nun eliyle işaret ettiği üçlü kanepeye ilerledi ve paltosunun eteklerini kucağına toplayarak oturdu.

Selin ağır adımlarla peşlerinden içeri girmişti. İbo, Derim’in oturduğu üçlü kanepenin karşısındaki ikili kanepeye oturdu ve elini yanına oturmasını işaret eder gibi Selin’e doğru uzattı. Selin ilk anın şaşkınlığını üzerinden atmaya çalışıyordu. Şimdi yüzü yine eski sağlıklı rengindeydi fakat gözlerindeki merak öylesine belirgindi ki bakışlarını Derim’in

üzerinden ayırmamıştı ve kocasının kendisine uzanan eline birkaç saniye boyunca tepki veremedi.

"Paltonu çıkarmak ister misin?"

Derim, Selin'in sorusuyla bakışlarını ona kaldırdı ve dostça bir gülümsemeyle başını iki yana salladı.

"Çok kalmayacağım. Birazdan çıkacağız zaten."

İbo ve Selin aynı anda sorarcasına ona baktılar. Adamın çoğul kullandığı kelime, ikisinin de sorgularcasına ona bakmasına neden olmuştu. Derim, elini kaldırıp İbo'nun yanındaki boşluğu işaret etti.

"Sen de otur lütfen. Söyleyeceklerim çok uzun sürmeyecek, sonra birlikte bir yere kısa bir ziyarette bulunacağız."

Selin ağır adımlarla İbo'nun yanına yaklaşıp yavaş yavaş dizlerini kırarak kocasının yanına oturdu ve ellerini kucağında birleştirdi. Karşısındaki Derim huzursuzca yerinde kıpırdandı ve gözleri odanın içinde dolaştı sıkıntıyla. Yeniden bakışlarını öne çevirdi ve bir süre yere baktı. Derin bir nefes alıp dirseklerini dizlerine dayayarak bedenini öne doğru eğdi ve kirpiklerini kaldırarak mahcup bakışlarını Selin'e dikti.

"Öncelikle senden özür dilemek istiyorum. Benim yüzümden yaşadığın sıkıntılı zamanlar için senden tüm samimiyetimle özür diliyorum."

Selin ses çıkarmadan karşısındaki adama baktı. Derim'in bakışlarındaki samimiyetin gerçekliğinden emindi. Adam öylesine duru ve berrak gözlerle bakıyordu ki ona, yüzündeki ifade; samimiyetinden en ufak kuşku duymasına izin vermemişti.

"Yaptıklarından pişmansın" dedi Selin, alçak sesle anlayışlı bir tonla.

Derim'den sinirli denecek bir gülüş sesi çıktı ve bir an gözlerini Selin'den kaçırarak başını iki yana salladı. Bu jestiyle karşısındaki iki yüzdeki şaşkınlığı fark edebiliyordu ancak onlara yalan söylemeyi düşünmüyordu.

"Pişman değilsen ne bok yemeye geldin o zaman buraya?" dedi İbo kızgın bir sesle.

Derim ona çabuk bir bakış atıp inatçı bir ifadeyle dudak-

ANKA

larını birbirine bastırdı ve yalnızca iki saniye sonra dik bir tavırla karşılık verdi.

“Üzgün olduğumu söyledim, pişman olduğumu söylemedim!”

“Sen kaçık mısın, ruh hastası mısın? Nesin sen?” dedi İbo hayretle.

Selin’in yüzünde umulmayacak bir gülümseme belirdi ve elini uzatarak sakinleştirmek ister gibi kocasının elini tuttu.

“Yaptıkları için üzgün çünkü haksız olduğunu o da biliyor. Ama pişman değil çünkü yaptıkları yüzünden Gece’yle tanıştı. Gece’yi tanıma şansı yakaladığı için pişmanlık duymuyor yaptıklarından.”

İbo ağzının içinde söylenir gibi homurdandı ve sıkıntıyla boyun kaslarını esnetti.

“O kızın da hayatının içine etti!”

Derim, İbo’nun sözleriyle yüreğinde bir sızı hissetse de bunu duymazlığa geldi ve yeniden Selin’e baktı.

“Her şeyin şeytani denecek şekilde yapılmış bir planla başladığını geç de olsa öğrendim. Yaşananlar herkes için çok acı farkındayım. Yaptıklarımın cezasını da ödüyorum. Yine de pişman değilim. Bugün sahip olduklarım, geçmişte yaptığım hatanın bana getirdikleri. Hatamın karşıma çıkardıklarıyla yaşamayı seçtim ve iyisini de kötüsünü de tüm kalbimle kabul ediyorum.”

Selin yüzünde anlayışlı müşfik bir gülümsemeyle ona bakarken yanındaki kocasının kaşları çatıktı. Derim sıkıntılı bir soluk alıp dudaklarının arasından sessizce dışarı bıraktı. Önünde tuttuğu ellerini birleştirerek parmaklarını birbirine geçirdi ve canını yakacak bir şiddetle sıktı. Konuşmaya nereden başlayacağını ya da nasıl sürdüreceğini bilmiyordu, bunu öncesinde planlaması da mümkün değildi çünkü bu; hayatında ilk defa yaptığı bir şeydi. En doğru hareketin içinden geldiği gibi davranması gerektiğine karar verdi ve yeniden dudaklarını aralayarak alçak bir tonla konuşmaya devam etti.

“Sana karşı gerçekleştirdiğim eylemin hiçbir haklı tarafı

yoktu. En baştan beri yoktu ancak o zamanlar içimdeki öfke-ye tutunmak zorundaydım. Annemi çok korkunç bir şekilde kaybettim ve hayatımdaki tek değerli varlık oydu. İntikamını alamazsam yaşayamam sandım. Beni ayakta tutacak bir şeye ihtiyac duyuyordum ve başkalarının haklı olup olmaması umurumda değildi. Annem başına geleni hak etmemişti. Benim onunla ilgili kurduğum tüm hayaller yerle bir olmuştu ve haksız olsam da acısını birinden çıkarmak istedim...”

Karşısındaki ikili sessizce onu dinlerken Selin’in yüzünde anlayışlı bir ifade, Ibo’nun çatık kaşlı yüzündeysen kızgınlık vardı.

Bir an duraksadı ve bakışlarında öfke kıvılcımları çakar-ken dişlerinin arasından gergin bir sesle konuşmaya devam etti.

“Babam olacak şerefsiz, Saffet Akdoruk’un adını vermişti. Senin babanın...”

“O benim babam değil!” dedi Selin keskin bir sesle Derim’in sözünü keserek. “Benim dünyaya gelmem için döl vermiş olması onu, benim babam yapmaz. Bunu asla kabul etmiyorum!”

Selin’in sert sözlerini Derim onaylayarak başını salladı ve naif bir gülümseme belirdi yüzünde.

“Seninle çok ortak yanımız var.” dedi dostça çıkan bir tonla.

Selin tek kaşını kaldırarak sorarcasına baktı ona fakat Derim bu merakı gidermeye gönüllü olmadığı belli bir tavırla sözlerine kaldığı yerden devam etti.

“Saffet Akdoruk’un izini çok uzun yıllar sürdüm fakat onu ele geçirmem mümkün olmadı. Çok kurnaz bir adamdı...” Selin onun sözlerini tasdikler şekilde başını salladı. Gözleri bomboş bakıyordu. Saffet Akdoruk onun hayatını cehenneme çevirmiş, annesini elinden almıştı. O adama karşı artık nefret bile besleyecek enerji harcamak istemiyordu. O adama karşı hiçbir şey hissetmiyordu ve bakışları bu duygusunu belli eder şekilde bomboştu. Derim’in anlattıklarını büyük bir dikkatle dinlemeye devam etti.

“Saffet Akdoruk, benim babam olacak şerefsiz hak ettiği

ANKA

gibi hayatının kazığını atıp kaçınca, yanındaki birkaç adamını da piç gibi ortada bıraktı. Hepsi de gırtlaklarına kadayısı pisliğe batmışlardı ve Saffet kaçınca, arkalarını kollayacak biri olmayınca göze batmamak için hepsi bir yerlere dağıldı. Önceleri o adamlar çok umurumda değildi çünkü onların beni Saffet'e ulaştıramayacağını biliyordum. Hepsi ihanete uğramıştı ve Saffet hepsiyle irtibatı kesmişti. Düşük profilde adamlar oldukları için peşlerine düşen olmadı. Hepsi de maşaydı sonuçta. Ancak son birkaç senedir geriye kalanların peşine adamlarımı gönderdim. İstedğim bilgiye onlardan birinin mutlaka sahip olabileceğini düşündüm. Hepsi sahte kimlik kullanmaya başlamışlardı. Ulaştığımız üç adamdan bir şey çıkmadı. Geriye sadece şoförü kalmıştı. Saffet'in o zamanki şoförü Adana'ya yerleşmişti. Sefalet içinde yaşıyordu. Bir fare gibi bulduğu her deliğe sığınıyordu. Üç beş kuruş kazanabileceği her türlü işi yapıyordu. Bulunması zordu ama adamım onu buldu ve istediğim bilgiye ulaştı."

Selin ve İbo merakla onu dinlerken Derim'in nereye varacağını anlamaya çalışıyorlardı. Derim soluk almak ister gibi sustu ve sıkıntıyla boynunu gevşetir gibi başını sağa sola yatırdı. Ellerini zorlukla çözerek yavaşça doğruldu ve geriye yaslandı. Dimdik bir bakışı önce çabucak İbo'ya attı ve hüznü el gözleri yeniden Selin'in bebek mavisini gözleriyle buluştu. Selin kocaman açtığı gözleriyle sorarcasına ona bakıyordu.

"Geçen hafta adamım, Saffet'in eski şoförünün gösterdiği konumdan bana örnek getirdi. Saffet'le ikisi halletmişler... Amcama doğrulamasını rica ettim. Seninle ilgili tüm kayıtların amcamda olduğunu biliyordum... Evvelsi gün amcam testin olumlu olduğunu bildirdi..."

Selin anlamadığı belli bakışlarını Derim'in gözlerinden çekemiyordu. Onun söylediklerini sindirmeye çalışırken içinde yükselen ümidi bastırmaya çalışıyordu. Anlatılanların ne demek istediğini bir yanı algılıyordu ancak hayal kırıklığına uğrayacak olma düşüncesi, beyninde savunma kalkanlarını aktif hale getirmişti ve karmakarışık olan zihni söylenenlerin

ne demek olduğunu çözmeye çalışıyordu.

Dudakları hafifçe aralandı ve sesinin çıkacağından şüphesi olmasına rağmen konuşmak istedi. Bakışları yalvarırcasına Derim'e bakıyordu şimdi. Dudaklarının arasından, içinde biriken kelimeleri bulup çıkaramıyordu. Gözlerine hücum eden yaşlar şimdi görüntüsünü bulanıklaştırıyordu fakat benliğindeki depreme karşı koyamıyordu. Yaşlar büyük bir şiddetle gözlerine hücum etmeye devam ediyordu. Medet umar gibi Derim'e bakmaya devam ederken tek bir damlanın kirpiklerinden kurtularak yanağının üzerinden aşağı kaydığını fark etmedi bile.

"Anneni gömdükleri yeri buldum." diyen Derim'in alçak sesiyle Selin iç çeker gibi sesli, derin bir soluk alırken göğsü şaha kalkmış gibi şişti.

İbo sıkıca karısının elini tuttu. Avucunun içindeki el, zangır zangır titriyordu ve bu titreme şimdi tüm bedenini ele geçirmiş gibiydi.

"Nerede?" diyen Selin zorlukla konuşabildi. İlk damlayı diğerleri takip ediyordu ve artık yanakları gözyaşlarıyla ıslanmıştı. Bu kedere rağmen yüzünde sanki yıllar sonra huzur bulmuş gibi huşu dolu bir gülümseme belirdi. "Nerede?" diye sordu tekrar inlercesine.

"Eğer kendini hazır hissedersen şimdi onu ziyarete gidebiliriz."

Derim'in sözleri bitmeden Selin ayağa fırladı başını sallayarak.

"Lütfen! Hemen gidelim!"

Derim çabucak İbo'ya baktı. İbo tıpkı Selin gibi ayağa kalkarak Selin'in titreyen bedenini kollarının arasına çekti.

"Mavişim. Az toparlan istersen sonra gidelim. Şu anda deli gibi titriyorsun."

Selin başını hızla iki yana salladı. "Şimdi!" dedi inatçı bir sesle. Ardından yalvaran bir tonla devam etti. "Şimdi gidelim. Lütfen!"

İbo çabuk bir bakışı Derim'e attı tereddütle. Selin'in annesinin gömülü olduğu yerin tekin bir yer olduğunu sanmı-

ANKA

yordu ve Selin'in böylesi bir yeri görmesini istemiyordu. Bu düşünce Derim'e kızgın bir bakış fırlatmasına neden olsa da bunun Selin için ne kadar önemli olduğunu da farkındaydı. Yıllar sonra, hayatı boyunca en çok istediği şeye kavuşmuştu karısı. Derim'in bu izi sürerken harcadığı çabayı göz ardı etmesi imkansızdı İbo'nun. Adamın nasıl bir süreklilik avı sürdürdüğünü tahmin edebiliyordu. Buraya özür dilemeye gelirken elinde bu samimiyetini kanıtlayacak delilleri de getirmişti. Selin'in en çok istediği şey; Derim'in tüm yaptıklarını affetmesine neden olurdu, o da biliyordu.

İbo, Selin'in toparlanabilmesi için zaman kazanmak istemesine aklına gelen ilk bahaneyi öne sürdü.

"Mavişim, Onur uyuyor. Onu evde tek başına bırakamayız. O uyanana kadar bekleyelim olur mu?"

Selin itiraz edercesine hızla başını salladı. Kocasının kollarının arasından çıkarken ıslak yanaklarına rağmen ona müthiş bir gülümseme sundu.

"Asiye ablayı ararım. Biz gelene kadar Onur'un yanında bekler."

Aceleyle salonun içinde ilerledi ve yemek masasının üzerindeki telefonuna doğru koştu. Selin telefonla Asiye'yi ararken İbo sıkıntılı bir yüzle Derim'e baktı.

"Çok ani oldu bu."

"Farkındayım. Ama bunun başka nasıl söyleneceğini bilemiyorum."

"Başka yolu yok zaten. Ya söylersin ya söylemezsin. Her türlü bunu yaşayacaktı."

Derim kontrol eder bir bakışı İbo'ya atıp bakışlarını yeniden telefonda konuşan Selin'e çevirdi. Genç kadın kulağında telefon, hızlı adımlarla salondan çıktı. Bir an evvel hazırlanmak istediği belliydi.

"Çok boktan bir yerde mi?" diye sordu İbo çekinerek. Tekrar oturduğu yerde tedirginlikle Derim'e baktı.

Derim düz bakışlarını İbo'ya çevirdi ve teselli vermek ister gibi belli belirsiz gülümsedi.

"Artık değil... Çok güzel bir yerde artık."

İbo tek kaşını kaldırarak sorarcasına ona bakarken gözle-
rumup başını salladı hafifçe.

"Gidince görürsün."

Sonraki bir saat çok çabuk geçti. Derim evden çıkıp ara-
nala beklerken orta yaşın üzerinde bir kadın eve gelmiş,
Selin'in telaşla hazırlanmasının ardından İbo ve Selin evden
çıkarak arabaya binmişlerdi. İbo arkada karısıyla oturmayı
tercih etmişti. Kollarına çektiği kadının gözyaşları dinmi-
yordu fakat yüzünde buruk bir gülümseme de asılı kalmış
gibiymiş. İbo sık sık uzanarak karısının ıslak yanaklarını sildi
elleriyle.

Trafikte geçen kırk dakikanın ardından nihayet Derim
aracı Zincirlikuyu Mezarlığı'nın kapısından içeri soktuğun-
da; arkada oturan İbo'nun da Selin'in de şaşkınlıkla etrafa
baktıklarını dikiz aynasından görebiliyordu. İkisi de anlam
veremiyormuş gibi yan camlardan dışarıya, etrafa bakıyor-
du. Derim aşınası olduğu yolu takip ederek ezbere bildiği
hedefe vardı ve aile kabristanının yirmi metre gerisinde aracı
durdurdu. Selin'in bakışlarının sorarcasına ona döndüğünü
aynadan görmesine rağmen karşılık vermeyerek aracın ka-
pısını açtı ve dışarı çıktı. Aracın arkasındaki iki kapı da onu
takip etti.

Selin tutuk adımlarla dışarı çıkıp yeniden Derim'e baktı
donuk bakışlarla. O böylesi bir şeyi düşünmemişti. Tüm yol
boyu, annesinin nerede olduğunu öğrendikten sonra ona
hak ettiği gibi bir mezar yaptırabileceğini planlamıştı.

Derim elini belli belirsiz kaldırıp yolu gösterdi. Bedenini
ağır ağır çevirip yavaş adımlarını bir gün önce geldiği mezar-
lara yönlendirdi. İbo ve Selin aynı yavaş adımlarla arkasın-
dan onu takip ediyordu. Selin şaşkınca etrafına bakıyordu.
Uzun sık ağaçlar, sessiz mezarlara kol kanat germiş gibiymiş.
Dışarıda dayanılmaz bir soğuk vardı fakat içi öylesine yanı-
yordu ki bu soğuğu hissetmedi bile. Üzerindeki kabanın ka-
püşonunu İbo şefkatli bir hareketle karısının başının üzerine
örttü. Selin ondan güç almak istercesine kocasına çabucak
baktı ve sıkı sıkıya elini tutan adamın parmaklarına daha bir

ANKA

güçle sarıldı.

Derim etrafı çevrili, bakımlı bir aile kabristanının önüne gelince durdu ve bakışlarını ileri dikerek mermer mezar taşlarına baktı. Selin, yanında İbo ile onun yanına gelip ürkek adımlarla yanaştı ve anlamaya çalışır gibi bakışlarını Derim'in gözlerinin dikili olduğu noktaya çevirdi.

Gördüğü şey; kalbinin göğüs kafesinden kurtulup adeta boğazına yükselmesine ve nefesinin tıkanmasına neden oldu. Yüreği delicesine bir hızla atarken dizleri kırıldı. Elleri içindeki mezarların etrafını çevreleyen alçak mermer duvara tutunarak yere çöktü. Dudaklarının arasından çıkan hıçkırığı bastıramamıştı. Gözyaşları sel gibi boşanırken acı dolu bir ses, dudaklarının arasından feryat gibi çıktı.

"Annem!"

Selin dakikalarca annesinin mezarın üzerine kapanarak ağladı. Derim kımıltısız bir şekilde elleri paltosunun ceplerinde dikilmeye devam ediyordu. İbo bir süre boyunca karısını içindeki kederi atması için tek başına bırakmıştı fakat daha fazla dayanamayan adam, karısının yanına çöküp kollarını sarsılan bedene sardı. Karı koca dakikalarca öylece kaldılar. Selin ağladı, İbo karısına sarıldı.

"Annem... Canım annem..."

Selin sürekli aynı şeyleri sayıklar gibi tekrarlayarak ağlamaya devam etti. Dakikalar sonra biraz toparlanabildiğinde başını kaldırdı. Kocasının kollarından sıyrılarak dizlerinin üzerinde ilerledi, titreyen elini annesinin mezar taşına uzattı ve şefkatle mermeri okşadı. Yüzünde gözyaşlarına rağmen mutlu bir gülümseme vardı şimdi. Nihayet olanı yeni algılamış gibi minnet dolu bakışlarını Derim'e çevirdi. Taze mezar toprağı bunun yeni yapıldığını gösteriyordu.

"Ne zaman?" dedi tutuk çatalı bir sesle.

"Dün defnedildi..." dedi Derim, alçak bir sesle. Ardından hızla devam etti. "Uygun bir cenaze töreniyle."

Selin anlamış gibi başını salladı. İbo ona sorarcasına bakınca Derim çok daha alçak sesle "Zaten üzülecekti, daha fazla üzülmeye gerek olmadığını düşündüm." dedi.

Bu kez İbo, anladığını belirten bir şekilde başını salladı. Mezarın buraya taşınması ve defin işleminin Selin'i parçalayacağını o da düşünmüştü. Yol boyu bu endişeler kafasında dolanıp durmuştu ve şimdi tüm kötü olasılıklar yokluğuna kanısmıştı. Selin, İbo'ya iyi olduğunu anlatmaya çalışırcasına gülümseyerek başını salladı ve zorlukla yerinde toparlanarak bu kez mermer duvarın üzerine oturdu. Yalnız kalmak istediğini belirtir şekilde, anlayış bekleyen gözlerini kocasına dikerek boynunu hafifçe yana eğdi.

İbo onun gözlerinden ne istediğini öyle iyi okuyordu ki; isteğini sese dökmesine gerek bulmadan başını anlayışla sallayarak ayağa kalktı ve karısından uzaklaştı. İki adam birkaç metre geriye giderek Selin'i annesiyle baş başa bıraktılar. Genç kadının alçak, buruk tınlı sesini duyabiliyorlardı ancak kelimeleri çıkaramıyorlardı.

İbo ellerini kabanının ceplerine soktu ve gözlerini karısının üzerine dikti. Yanında dikilen Derim'e başını çevirmeden alçak düz bir tonla "Sağ ol" dedi. "Selin için bu çok önemliydi... Ona hayatındaki en önemli şeyi geri verdin... Eyvallah."

"İkisi de bunu hak ediyor."

Derim alçak bir tonla karşılık vermişti. İbo başını hafifçe ona çevirerek bir süre inceleyen bakışlarını yanındaki adamın yüzünde gezdirdi. Heykel gibi dikilen Derim'in bakışları dimdik mezar taşlarının olduğu yöne, karşıya bakıyordu. Yüzünden hiçbir şey okunmuyordu.

"Aile kabristanına defnetmene şaşırdım. Kendi annenin yanına... Böyle bir şeyi beklemiyordum."

İbo'nun sözleri Derim'in yavaşça bakışlarını ona çevirmesine neden oldu. Dümdüz ifadesiz gözlerini İbo'nun kahverengi soran bakışlarına çevirdi ve tıpkı gözleri gibi ifadesiz bir sesle karşılık verdi.

"Bu dünyada birbirlerini en iyi anlayacak iki kadının yan yana yatmasının uygun olacağını düşündüm. Benim annem de kocası olacak şerefsiz tarafından öldürüldü ve tıpkı Selin'in annesi gibi evladı için her şeye göğüs geren bir kadın oldu. Bence birbirlerinin dostluğunu hak ediyorlar. En azın-

ANKA

den artık yalnız olmayacaklar."

İbo anlamış gibi başını salladı yavaşça ve yüzünü tekrar karısına çevirdi.

"Garip bir adamsın" diye mırıldandı İbo. "Yaşadığım sürece epey garip insan tanıdım ama seni listenin en başına yerleştiriyorum."

"Eyvallah."

Derim'in tıpkı İbo gibi alçak sesle verdiği karşılık sonrası, dakikalarca iki adam da sessizce Selin'i izlediler. Nihayet epey bir zaman sonra Selin yavaşça çöktüğü yerden kalktı ve mezar taşını yine şefkatle okşadı. Başını eğip taşın üzerine dudaklarıyla yumuşak bir öpücük bıraktı. Adeta annesini öper gibi.

Bedenini geriye çevirdi ve hâlâ nemli olan gözlerini ilerde sabırla onu bekleyen iki adama çevirdi. Adımlarını yavaşça ileri doğru attı ve iki adamın karşısına geldiğinde yalnızca birkaç saniye nemli gözler ve buruk bir tebessümle Derim'e baktı. Derim'in hiç beklemediği bir hareketle kollarını kaldırarak Derim'in boynuna doladı ve yanağına dudaklarını bastırdı. Ardından başını Derim'in geniş göğsüne yaslayarak, aşağı kaydırıldığı kollarıyla şaşkınlıkla kalakalmış adamı sardı.

Alçak minnet dolu bir tona "Çok teşekkür ederim... Çok teşekkür ederim." diyerek üst üste mırıldanırken yanaklarından yeni yaşlar süzülüyordu.

Derim ne yapacağını bilemez halde iki eli hafifçe yukarı kalkmış boşlukta sallanırken, bedeni felç geçiriyormuş gibi hareketsizdi. Şaşkın, yardım dilenen bakışlarını İbo'ya çevirdi. İbo anlayışlı bir ifadeyle bir an için gözlerini yumup başını salladı. Çenesiyle Derim'in karısına karşılık vermesini işaret etti. Derim tutuk bir tavırla boşluktaki ellerini yavaşça Selin'in sırtına koydu ve birkaç saniye ne yapacağını bilemez gibi öylece bekledi. Elinden gelen tek şey avuçlarını teselli etmeye çalışır gibi Selin'in sırtına hafifçe sürtmek olmuştu.

Selin nihayet hafifçe kendisini geri geçti ve ıslak kirpiklerle başını kaldırıp Derim'e gülümsedi. Bu kez kollarını De-

rim'in bedeninden geri çekti ve ellerini kaldırarak Derim'in yüzünün iki yanına avuçlarını bastırdı.

"Senin için hep kötü adam dendi biliyorum. Hayatın boyunca bunu çok kereler duymuş olman lazım. Ama bugün bana yaşattığın bu mutluluk var ya... Kim ne derse desin, gerçeği ben biliyorum artık..." Sağ elini yavaşça indirip avucunu Derim'in kalbinin üzerine kapadı. "Burası kötü değil... Burası hiçbir zaman kirlenmedi... Hayatta kalmak için bazen kötü olmak gerekiyor ve sen de bunu yaptın. Bazen hepimizin yapabileceği gibi... Kader bir şekilde seninle yollarımızı birleştirdi... Bugün benim için yaptığın öylesine cömert bir davranış ki, ömrümün sonuna kadar sana minnet duyacağım..."

Selin kollarını indirip iki eliyle Derim'in iki elini tuttu ve bedenlerinin arasına çekti. Başını kaldırıp yumuşak bir tebessümle baktı genç adama.

"Ben geçmişî çoktan unuttum. Annelerimiz bizim güzel bir geleceğimiz olsun diye öyle çok fedakarlık yaptılar ki; geçmişin gölgesini onca fedakarlığın üzerine örtmeyeceğim... Şimdi senin de, benim de birer evladımız var ve biz kendi annelerimizden öğrendiğimiz gibi davranacağız. Onların mutlu bir geleceği olsun diye düşmanlığı, kötülüğü, onlara zarar verecek her şeyi bir kenara bırakacağız ve çocuklarımıza, elimizden gelen en iyi geleceği bırakacağız..."

Derim'i temin eder gibi hafifçe başını salladı Selin. "Ben seni anlıyorum." dedi yumuşak bir sesle gülümseyerek. Dolu gözlerle baktı genç adama başını yeniden sallarken. "Seni anlıyorum." diye tekrarladı yeniden.

Derim, Selin'in adeta ruhunu görüyormuşçasına kendisine dikili gözlerine hipnotize olmuş gibi bakıyordu. Selin gözlerinin içine bakarken, adeta kendi gözlerinde tüm hayatının cehennemvari kaosunu görür gibiydi. Genç kadının gözlerindeki bilge anlayış sanki her şeyi gördüğünü ve onu sonsuza kadar affettiğini işaret ediyordu.

Derim zorlukla kurumuş dudaklarını araladı ve duyulur duyulmaz bir tonla karşılık verdi. Sesindeki minneti gizlememişti.

ANKA

"Teşekkür ederim. Bunun benim için anlamı çok büyük."

İkisi de bir süre ortak, acı bir geçmişi paylaşmanın ve artık bunu geride bırakmanın huzuruyla birbirlerine baktılar. Nihayet Selin yavaşça ellerini Derim'in ellerinden çekti ve Derim'in bir koluna girerek onu araca doğru yönlendirdi. Diğer elini uzatarak kocasının koluna girdi. İki adamın arasında ağır adımlarla araca ilerlerken huzurlu dingin bir tonla konuştu bu kez.

"Bir gün bize yemeğe gelmelisiniz. Aşil'le Onur birlikte oynamayı çok seviyorlar."

"Anka'nın benimle bir plan yapmak istediğini sanmıyorum."

Derim'in alçak hüzünlü sesine Selin umursamazca güldü hafif bir tonla.

"Zaman ver ona... Göreceksin bak, bir gün her şey çok daha güzel olacak."

Derim aracın yanına geldiklerinde kolundan çıkan kadına bedenini çevirdi ve rica eder gibi baktı Selin'e.

"Bu olanları aramızda tutarsan sevinirim. Bilmelerini istemiyorum."

Selin birkaç saniye araştıran gözlerle Derim'in mahcup ifadesine baktı ve başını esefle iki yana salladı.

"Üzgünüm. Bunu yapamam. Birbirimizden hiçbir şeyi saklamadık biz. Bugünkü mutluluğumu onlarla paylaşmak isterim. İnsan sevdikleriyle mutluluğunu paylaştıkça çoğaltır. Böylesi önemli bir şeyi telefonda söylemem elbette ama bir sonraki görüşmemizde onlardan bunu saklayamam."

Derim sıkıntılı gözlerini etrafta dolaştırdı. Derin sesli bir nefesi dudaklarının arasından dışarı üfledi.

"Bu o kadar da büyük bir mesele değil. Kendine saklayabilirsin."

Derim ısrar eder gibi bakıyordu şimdi Selin'e. Selin naif bir gülümsemeye ona baktı tekrar.

"Benim için hayatımın meselesi. Annemin artık nerede olduğunu biliyorum ve bunu sana borçluyum. Onlardan bunu saklayamam."

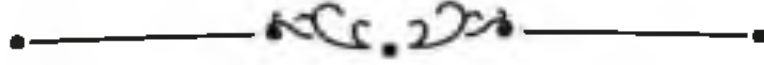
Selin yüzünü kocasına çevirip artık yola çıkmaya hazır olduğunu belirtir şekilde başını salladı. Derim keyifsiz bir tavırla kendi kapısını açarken İbo arka kapıyı karısı için açmıştı. İbo, Selin'in araca binmesinin ardından aracın etrafında dolaştı ve bu kez ön tarafa Derim'in yanına yerleşti. Geri dönüş boyunca hiçbirinden tek kelime çıkmadı. Aracın içinde huzurlu bir sessizlik hüküm sürüyordu.

Derim, Selin ve İbo'yu evlerine bıraktıktan sonra aracın yönünü kendi evine çevirdi. Yüreğinin atışları sanki küçük bir kuşun kanat çırpışları gibiydi. Öylesine hızlı, öylesine hafif... Her zaman omuzlarında hissettiği o amansız ağırlığın az da olsa hafiflediğini hissediyordu.

Selin'le karşılaşmak onun için hayatta yapmak istediği en zor şeylerden biriydi fakat hâlâ inanmadığı bir şaşkınlıkla bunun korktuğu gibi olmadığını düşünüyordu. Selin yaşadığı onca şeye rağmen yüreğindeki naifliği ve sevgiyi kaybetmemişti. Onun o dik vakur duruşu, Derim'i öylesine etkilemişti ki; kendisini de şaşkınlığa sürükleyen bir duyguyla Selin'le gurur duyduğunu hissetti.

Yüzünde fark etmediği bir tebessüm oluşurken, yüreğinde huzurlu ve sıcak bir yerin Selin'e açıldığını duyumsuyordu. Selin, anlaşılmaz bir bağla artık birbirlerinden hiç kopmayacaklarını işaret eder gibi yüreğine yerleşiyordu ve Derim bu duygunun onu daha önce hiç hissetmediği kadar mesut ettiğini fark ediyordu...

20. BÖLÜM

Ertesi gün herkesin, bir yerlerde kendi işleriyle koşuşturdukları bir gündü ve yalnızca akşam yemeğinde bir araya gelebilmişlerdi. Sakin bir yemektir. Jan gün boyu Duman'ı çalıştırdığı için yorgundu. Derim tüm gün çalışma odasında işlerden başını kaldıramamıştı. Alin o gün Anka ile birlikte Birim'e gitmişti. Dinlenmesi gerektiğini söyleyenlere aldırmamıştı.

"Toplama kampından çıkmadım. Ya doğru düzgün bir tatile gönderin beni ya da ensemde boza pişirmeyin! Evde oturmaktan popomun şekli bozulacak. Bu riske değmez!" demişti, kendisine dinlenmesini gerektiğini söyleyenlere.

Akşam yemeğinde daha çok Anka, Alin ve Aşil sohbet etmişlerdi neşeyle. Derim ve Jan ertesi gün sabah erkenden yola çıkacaklardı ve henüz Derim bunu Aşil'e söyleyememişti. Çocuğun keyfinin bozulmaması için olabildiğince geç haber vermek istemişti. Bundan kaçınmasına neden olan en büyük etken Aşil'in son kez giderken döktüğü gözyaşlarıydı.

Derim öylesine korkuyordu ki Aşil'in yeniden gözyaşlarına boğulacağına; ona eşlik etmekten kendini alıkoyamayacağı korkusuyla olabildiğince öteliyordu bu konuyu. Aşil'in gözünden düşen tek damla bile Derim'i alt üst ediyordu ve kendisi de tıpkı onun gibi hakim olamadığı gözyaşlarına boğuluyordu. Bu konuda kendisini bir şekilde eğitmesi gerektiğini düşünüyordu ancak bunu nasıl becerebileceğine dair hiçbir fikri yoktu. Bu, hayatında ilk kez tattığı karmaşık bir

duyguydu ve bununla nasıl başa çıkabileceğine dair bir çözüm bulamamıştı henüz. Sanki Aşil'i kendisi bilerek üzmüş ya da kırmış gibi hissediyordu ve o anlarda kendisine yönelttiği öfke içini kavuruyordu.

Yemek bittiğinde masadan kalkmadan evvel bu bilgilendirmeyi yapması gerektiğini ve daha fazla geciktiremeyeceğini fark edince isteksiz de olsa alçak durgun bir sesle konuşmuştu. Sesindeki suçluluğu bastıramıyordu.

"Yarın sabah erkenden Jan'la birlikte Paris'e gidiyoruz."

Tıpkı tahmin ettiği gibi Aşil yarı şaşkınlık yarı endişeyle kocaman açtığı gözlerini babasına dikti ve kimse bir şey diyemeden aceleyle konuştu. Korku dolu sesinin yüksek çıktığının farkında bile değildi.

"Gelmeyecek misin artık?"

"Geleceğim oğlum" dedi Derim, aceleyle elini uzatıp Aşil'in minik elini avucunun içine alarak. "Yalnızca bir gün... İşlerimi bitireceğim ve hemen döneceğim tekrar."

"Tıpkı daha önceki gibi değil mi? Sadece bir gün!"

Aşil emin olmak istercesine üsteliyordu. Derim yumuşak bir gülümsemeyle ona bakıp gözlerini yumdu başını sallarken.

"Yalnızca bir gün. Yarın sabah erkenden çıkacağım, bütün işlerimi bitireceğim ve gece geç vakit de olsa mutlaka döneceğim. Söz!"

Aşil "Söz!" kelimesini duyunca içi rahatlamış gibi geri yaslanırken sesli bir nefes koyverdi. Babasının sözünü tutacağından emindi ve bu güvence içini rahatlatmıştı.

Derim çabuk bir bakışı Anka'ya attı çaresizce. Aşil'in her zaman bu endişeyi yaşayacak olması ikisini de çaresiz hissettiriyordu. Çehresini mutsuzluk kaplamış olan Anka düşünceli gözlerle oğluna bakıyordu. Derim'in her uzaga gidişi Aşil'de endişe yaratıyordu ve bu konuyu oğluyla eni konu konuşması gerektiğini düşünüyordu.

Aşil, Derim uzaktayken hiç görmediği babasını sabırla beklerdi çünkü zihninde yarattığı baba beklemeye değerdi fakat şimdi yanındaki babası zihninde yarattığından bile ötedeydi ve ondan ayrılmaya tahammül edemiyordu.

ANKA

Derim, herkesi şaşırtacak kadar mükemmel ve eksiksiz bir babaydı. Sınırsız sevgisini apaçık gösteriyordu. Oğlunun tüm ihtiyaçlarını kendisi karşılıyordu ve hiç usanmadan onunla saatler geçiriyordu. Aşil, Derim'in onunla birlikte geçirdiği zamanı tüm samimiyetiyle keyif alarak çıkardığını görüyordu, ondan hiç sıkılmayan ve onu hiç kırmayan babası her şeyiyle dört dörtlüktü ona göre. Ondan uzakta olma düşüncesi bile en korkutucu kabustan daha kötüydü onun için.

Yemekten sonra Aşil yine yatana kadar babasıyla zaman geçirmişti. Birlikte film izlemişler uzun uzun sohbet etmişlerdi. Derim çoğu zaman Aşil'e olan hayranlığının bir sınırı olup olamayacağını sorguluyordu kendi kendine. Öylesine zeki bir çocuktaki ki, Derim karşısındakinin çoğu zaman beş yaşında bir çocuk olduğunu unutuyordu.

Anka ve Alin akşamı kendi aralarında konuşarak geçirmişlerdi. Avcı hâlâ Kenevir Ethem'in sorgusuna devam ediyordu. Cenker'i bir gün evvel almışlardı ve iki adamın da birbirinden haberi yoktu. Avcı Ethem'i, Cenker'in hain olduğuna ikna etmiş görünüyordu. Adam öfkeden kudurmuştu ve hayatı boyunca içeriden çıkamayacağını biliyordu artık.

Mehmet Aydar, Ankara'daki görüşmelerini tamamlamıştı ve pazar gecesinden itibaren paralel operasyonlarla, listedeki herkesin tutuklamaları gerçekleştirilecekti. Süleyman Ankara'daki operasyonları yönetirken, Avcı, İstanbul'dakileri yürütecekti.

"Haftaya kıyamet kopar. Pazartesi sabahı televizyonu açmak bile istemiyorum."

Alin'in tatsız sesine Anka başını sallayarak cevap verdi.

"Tüm hafta bitmez polemikler. Haberlerde başka şey konuşulmaz artık."

İkisi de bir süre sessizlik içinde oturdular ve nihayet Alin derin bir nefes alıp üzerlerindeki sıkıntıyı kovmak istercesine elini salladı.

"Boş verelim bunları! Biz üzerimize düşeni yaptık, gerisi hukukçuların işi..."

Anka başını sallayarak onayladı ve konuyu değiştirerek

yeni hatırlamış gibi aniden sordu.

"Jan'dan aldığın elli bin doları ne yaptın?"

Alin, Anka'nın alayla parlayan gözlerine boş boş bakarak omuz silkti.

"Ne yapacağım? Bizim yetimhaneye gönderdim dün."

Anka esefle baktı bu kez kardeşine. "Bu kadar erken gönderceğini düşünmemiştim, bendeki bin doları da verecektim sana, hepsini bir gönderseydin."

"Yüz dolar koydun bana!"

"Ne olur ne olmaz diye cüzdanın köşesinde tuttuğum paraydı. İki yüz lira mı koysaydım? Üzerimde o kadar vardı dedim ya. Bire on verdi. Güzel bahisti bence." Dudaklarını büzerek pişmanlıkla ekledi Anka. "Keşke daha çok koysaydım."

"Söyledim sana ama cimriliğin tuttu."

Anka bu kez gözlerini devirdi ve şiddetle itiraz etti. "Kusura bakma, bir koşu ATM'ye gidemedim!"

Alin yan gözle ters ters kardeşine baktı. "Neyse bu seferlik affediyorum. Yarın seninkini de gönderirim..." Aniden yerinde hareketlenerek heyecanlı bir sesle sordu. "Yılbaşı geliyor, ne yapıyoruz?"

Alin'in çabucak neşesini bulmuş sesine Anka gülümseyerek baktı ve düşünüyormuş gibi gözlerini yukarı kaldırdı.

"Bu hafta hediye işlerini halletmek istiyorum ama bana yardımcı olman lazım. Bazılarını sipariş verdim senin gidip onları alman lazım. Ben bu hafta başımı kaldıramam. Sen hâlâ izinlisin!"

Anka'nın muzır gülümsemesi Alin'e kahkaha attırdı.

"Yine pis işleri bana veriyorsun!"

Anka gözlerini masumca kocaman açtı. "Hayır! Hiç de öyle yapmıyorum. Listemi yaptım. Bazılarını gidip alacak vaktim olmayacak, sen sadece kuryelik yapacaksın!"

"Sakın benim hediyemi de bana aldırma!"

"Tabii ki de öyle bir şey yapmayacağım. Onu özellikle kendim alacağım merak etme. O kadar yüz­süz değilim."

Alin karşılıklı oturdukları kanepede bacaklarını toplayarak bağdaş kurdu ve hevesli bir yüzle gülümsedi.

ANKA

"Herkesi hallettin mi?"

Anka başını salladı onaylayarak. "Sen?"

"Ben de listemi yaptım. Kime ne alacağımı biliyorum. Ama yarın akşam birlikte birkaç saat dolaşabiliriz belki."

"Bence güzel olur. Birkaç küçük şeyi beraber alabiliriz. Aşil'inkileri, Onur'unkileri falan."

"Harika bir fikir."

"Burada olacağız değil mi yılbaşında?"

Alin soruyu sorarken, oturdukları şömineli odada etrafına baktı incelercesine. Anka onun kendisine dönük olmayan yüzüne tedirgin gözlerle baktı.

"Aşil'in babasıyla ilk defa yılbaşını geçirmesi güzel olacak sanırım."

Alin başını kardeşine çevirip, onaylayarak kafasını salladı. Gözlerindeki destek elle tutulacak netlikteydi.

"Tedirgin olma. Kız mıyorum. Aşil'in mutlu olmasını ikimiz de istiyoruz. Çok mutlu olacağı bir gün geçirecek."

"Avcı'ya da gelmesini söyleyeceğim. Şimdiye kadar hiçbir yılbaşını ayrı geçirmedik."

"Evet. Gelir mutlaka. Endişe etme. Aşil'in mutlu olması için her şeyi yapar o."

"Bu sene Selin'le birlikte olamayacağız gibi görünüyor."

Anka'nın tatsız sesi, Alin'in düşünceli gözlerle ona bakmasına neden oldu.

"Bu seferlik anlayışlı olur bence. Aşil ilk defa babasıyla yılbaşını geçirecek."

İkisi de yeniden derin düşüncelere gömüldüler. Derim'in evine Selin'i davet etme fikri ikisi için de cesaret edemeyecekleri bir durumdu. Kaldı ki İbo etkeni bu düşüncüyü akıllarından bile geçirmemelerini işaret ediyordu. İbo'nun gözünde Derim bir numaralı düşmandı ve Selin'e zarar verebileceği düşüncesinden uzaklaşmış olabileceğini düşünmüyorlardı ikisi de.

Sessizliği Alin'in aniden iyi bir fikir bulmuş gibi heyecanla gözlerini açarak konuşması bozdu.

"Yılbaşından sonra bir gece dışarı çıkmalıyız! Öyle uzun

zaman oldu ki eskisi gibi birlikte bir gece geçirmeyi hak ettik bence."

Anka tıpkı onun gibi heyecanla başını salladı.

"En son çıkmamızın üzerinden altı ay geçmiştir. Harika bir fikir. Selin'e de haber verelim yılbaşı sonrası ona da ne zaman uyuyorsa yine dördümüz dışarı çıkıp dağıtalım biraz."

Alin keyifle yerinde kıpırdandı başını sallarken. Çok sık olmasa da ara ara dördü gece dışarı çıkar eğlenenin suyunu çıkarırlardı. Alin takdir dolu bir tonla devam etti.

"İyi ki Selin İbo'yla evlendi. İbo çok değişik bir adam değil mi? Önceleri korkuyordum Selin'in bizimle eskisi gibi görüşmesine engel olur mu diye. Ama hiç düşündüğüm gibi olmadı. Gerçekten çok şanslıyız. Hayatlarımıza giren insanlar bizi birbirimizden ayırmak zorunda bıraksa çok üzülürdüm."

"İbo kendine güvenen, bu güven yüzünden karşısındakine de güven duyan bir adam. Yaptığımız şey sadece eğlenmek. Bir arada zaman geçirmeye dördümüzün de ihtiyacı var. Bunu anlayabiliyor. Hem o Selin'in mutsuz olmasını istemez. Bütün hayatımız birlikte geçti, neden hayatlarımıza giren kişiler yüzünden birbirimizden kopmak zorunda kalalım ki? Çok büyük haksızlık olurdu bu."

"Haklısın. Ama bazen görüyoruz işte. İnsanlar evlenince eski sevdikleriyle çok zaman geçiremiyorlar."

"Biz de eskisi gibi dip dibe değiliz çünkü başka sorumluluklarımız var artık ama fırsat buldukça yine bir arada olmak istememiz çok haklı bir sebep."

"Evet. İşte o yüzden Selin, İbo gibi biriyle evlendiği için çok mutluyum. İbo, Selin'e engel değil."

"Engel olmadığı gibi bir de gelip toplaması yok mu?"

Anka yüksek sesli bir kahkaha atıp tasdikledi Alin'i. Alin, kardeşinin kahkahasına eşlik etti.

"Ay Evet! Çok dağıtmıştık değil mi o gece? İbo, Selin'i omzuna attığı gibi götürmüştü. Selin'in sarhoş kafa ettiği sözler hâlâ aklımda."

İkisi tekrar neşeyle kahkaha attılar. "İbo'nun yerinde başka adam olsa Selin'i kapıdan dışarı çıkarmazdı." Anka kah-

ANKA

kahalarının arasında zorlukla konuşabilmişti.

"Yok be!" dedi Alin hâlâ gülmeye devam ederken. "Dua edin, yanında siz varsınız yoksa bir daha o izin kağıdını imzalamam! demişti."

"Selin de "Attığın atacağın tek imza nikah defterineydi sana daha imza yok!" diye bağırıyordu adamın omzunda sallanırken."

"Yanımızda Avcı olduğu için İbo olağan karşıladı. İkisi birbirine çok güveniyor biliyorsun."

"Avcı'nın güvendiği sayılı kişiden biri İbo. Eh demek ki Avcı yanılmıyormuş onu İbo'ya emanet ederken."

Anka'nın kahkahaları kesilirken yüzündeki gülümseme solmamıştı ancak şimdi gözleri eskiyi anar bir özlemle oturdukları kanepeye inmişti.

"Ne geceydi o gün ama?" diye mırıldandı dalgınca.

Alin de tıpkı onun gibi durularak kardeşinin yüzüne baktı dalgınca.

"Dün gibi aklımda. Avcı, Selin'i elinde valiziyle yanında götürürken birkaç hafta sonra yeniden bir araya geleceğimizi ve her şeyin yine eskisi gibi devam edeceğini düşünmüştük. Her şey ne kadar farklı gelişti, hepimizin hayatları nasıl da değişti o gece."

İkisi de bir an için bulundukları yerden uzaklaşıp geçmişe dönmüşlerdi. Hiçbirinin o geceyi unutmamasına imkan yoktu. Her şey ne kadar da basit görünmüştü. Oysa hiç ummadıkları neler yaşamışlardı. Hayat, gerçekten de insanlar planlar yaparken kaderin kıs kıs güldüğü bir muammaydı.

Derim saatlerdir yatağın içinde dönüp duruyordu. Hiçbir zaman derin uykusu olmamıştı ama en azından birkaç saat de olsa uyuduğu geceler, son zamanlarda yine alt üst durumdaydı. Sabah çok erken kalkıp yola çıkması gerekiyordu ve tüm gün geç vakte kadar soluk almadan toplantı üstüne toplantı yapacaktı, dinlenmeye ihtiyacı vardı fakat yine uy-

kusuz gecelerden birini yaşıyordu.

En son, Anka ve Aşil'le birlikte yattıklarında ve sonrasında ateşlendiği gün yanında Anka varken dinlendirici bir uyku çekmişti fakat yine günlerdir uykusuz geceler geçiriyordu. Kocaman yatağın içinde dönüp durmaktan tüm çarşaf lar birbirine girmişti. Üzerinde yalnızca bokseri, bacağına atılan di kişin üzerine kapatılmış olan genişçe bir bant ve boynundan çok nadir çıkardığı kolye dışında hiçbir şey yoktu. Bacak larının arasındaki yorganı sinirle tekmeleyerek ayaklarının dibine itti.

Sırtı üstü yatarak ellerini kaldırdı ve parmaklarını saç larına dolayarak gözlerini yumdu. Avuçlarını gözlerinin üzeri ne bastırarak sıkıntılı sesli bir nefesi dudaklarının arasından dışarı saldı. Ellerini yüzünden çekerek başını yavaşça yana çevirip komodinin üzerindeki dijital saate baktı. Saat sabaha karşı ikiye geliyordu ve birkaç saat sonra yataktan kalkması gerekirken hâlâ tek bir dakika uyuyamamıştı. Aniden ayak larının dibindeki yorganı tekmeleyerek yerinde doğruldu.

"Sikerim böyle işi!"

Dişlerinin arasından sinirle söylenerek yataktan çıktı ve tereddütsüz adımlarla odanın kapısına ilerledi. Yine aynı kendinden emin adımlarla kapıyı açarak koridora çıktı ve kendi odasının karşısındaki kapıya doğru kararlı adımlar attı. Bu saatte uyuyamadığına göre iki alternatiften birini ger çekleştirecekti. Ya birkaç saat de olsa rahat bir uyku çekecekti ya da birkaç saat boyunca Anka'yla kavga edecekti. Onunla kavga etmek bile şu anki çaresiz çırpınışından daha iyi görü nüyordu.

Odanın kapısını açıp kararlı adımlarla, Anka'nın uy uduğı yatağı yaklaştı. Yere basan çıplak ayaklarından adım sesleri duyulmuyordu fakat Anka'nın odanın kapısı açıldığı anda kulaklarını diktiğine emindi. Onu hiç umursamadan yatağı yaklaştı ve yorganın ucunu kaldırarak kendisini ya tağı attı.

"N yapıyorsun sen?"

Anka'nın uykulu çıkmasına rağmen sesinde şaşkın bir

ANKA

kızgınlık vardı. Genç kadın hızla arkasını dönüp yanında rahatça yatağa yerleşen adama inanmayan gözlerle baktı.

“Uyuyamıyorum!” dedi Derim sinirli bir sesle. “Birkaç saat sonra kalkmam ve boktan yorucu bir gün geçirmem gerekiyor ama ben uyuyamıyorum! Uyumam lazım!”

“Yani?” dedi Anka, dirseğinin üzerinde doğrulamış, adama hâlâ inanmayan gözlerle bakıyordu.

“Yanisi seninle yatmam lazım! Uyumam lazım!”

“Sen çıldırdın mı ya?”

“Çıldırdım! Evet çıldırdım. Uyuyamıyorum dedim ya.”

Derim’in sinirli aksi sesi tek bir adım geri atmayacağını öylesine belli ediyordu ki Anka yaşadığı şeye inanmakta zorluk çekiyordu. Tıpkı genç adam gibi sinirli bir sesle karşılık verdi.

“Ben senin yastığın mıyım be?”

“Keşke olsan! Benim yastığımın bir boka yaradığı yok!”

Derim sanki yaptığı çok normalmiş gibi kollarını uzatarak Anka’nın etrafında sardı ve güçlü kollarıyla genç kadını kendine çekerek başını Anka’nın göğsünün üzerine koyarak gözlerini yumdu.

“Sadece birkaç saat tahammül et bana. Yarınki... yani aslında bugünkü tempoyu kaldırabilmem için birkaç saat uyumam lazım.”

Anka, genç adamın kollarının arasında tepinir gibi hareketlendi ancak kendisini saran kollar ve bacaklar bir kıskaç gibi bedenini sarmıştı ve istediği uzaklığı aralarına sokmakta başarılı olamadı.

“Derim! Delirtme beni! Bu evde kaldığım sürece beni rahatsız etmeyeceğine dair söz vermiştin!”

“Seni rahatsız etmiyorum! Sevişelim demedim farkındaysan. Sadece uyumak istiyorum.”

“Ben seninle uyumak istemiyorum.”

“Daha önce bayağı başarılıydık bence. Yine yapabiliriz.”

“Başarılı falan değildik! Ben istemiyorum!”

“Bana karşı koyamamaktan mı korkuyorsun?”

Gözleri kapalı Derim’in iç gıcıklatan bir tonla meydan

okur sözleri, Anka'nın aniden debelenmesine son verdi. Genç kadın inatçı bir sesle karşılık verdi.

"Alakası yok! Sadece yalnız uyumak istiyorum."

"Bence alakası var ama kaçmayı tercih ediyorsun."

"Senin gibi mi?"

Derim gözlerini aralayarak sorarcasına bakışlarını Anka'ya kaldırdı.

"Ben kaçmıyorum. Sen hazır olana kadar bekliyorum sadece."

"Sana sorduğum soruları cevaplamaktan kaçyorsun ama. Demek ki kaçındığın bir şey var."

O hafta Anka'nın arada sırada açmaya çalıştığı konuları Derim duymazdan gelmeye ya da başka konularla üzerini kapamaya çalışmıştı. Anka'nın inatla geçmişe dair sorduğu her sorudan kaçınmaya çalışıyordu. Bakışlarını yine hızla aşağı indirerek yine aynı yola başvurdu ve her zaman yaptığı şeyi yaptı.

"Yarın sabah sipariş verdiğim ağacı getirecekler. Süsleri de getirecekler. Cumartesi günü hep birlikte süsleriz değil mi?"

Anka sinirle ofladı, başını yasladığı yastıkta geriye kaydırarak ve gözlerini usançla devirdi.

"Hayır efendim!" dedi kızgınlıkla başını yeniden aşağı eğerek. Sesinde bu kez tehdit dolu bir ton vardı. "Bu kez konu değiştirmek falan yok! Bu kez ben pazarlık açıyorum! Ya doğru düzgün sorduğum sorulara cevap verirsin ya da çıkıp gidersin buradan! Ciddiyim!"

Derim bir süre boyunca ses çıkarmadı. Anka'nın sorularını cevaplamayı hiçbir zaman düşünmüyordu. Ona anlatacak güzel olan hiçbir şey yoktu ve genç kadının, duyduklarından sonra ona acıyan gözlerle bakmasına tahammül edemezdi. Bununla birlikte odadan gitmeye de niyeti yoktu ve bir şekilde uzlaşmak zorundaydı. Sesinde olabildiğince doğru söylediğini gösterir bir tonla nihayet karşılık verdi genç kadına.

"Tamam ama şimdi uyumam lazım. Döndükten sonra."

"Söz mü?"

Derim, Anka'nın göğsündeki başını salladı yalnızca. Bunu

ANKA

yaptığı için kendisinden nefret etse de genç kadını kandırdığını biliyordu ancak ağzından” Söz” kelimesinin çıkmasına imkan yoktu.

Anka, Derim’in niyetinden haberdar olmasa da bu onaylama yeterli gelmiş olmalıydı ki derin sıkıntılı bir nefes koy-vererek alçak bir sesle “Tamam o zaman.” dedi. Ardından adeta boğuluyormuş gibi çıkışan bir sesle “Sıkıntı bastı bana. En azından nefes alayım bari.” dedi, etrafını çevreleyen kolları gevşetmeye çalışarak. Derim kollarını hafifçe gevşetince yerinde hareketlenerek hafifçe geriye kayd ve sırtını adama dönmek isteği ile sol yanının üzerine yatmaya çalıştı.

Derim, genç kadını tekrar kendine çekerken neredeyse öfkeli bir tonla çıkıştı.

“Yine yok öyle sırtını dönüp yatmak! Rahat dur, şurada iki saat uyuyacağım, zehretme!”

“Oldu paşam! Başka emrin?”

“Şimdilik yok! Yorgunum. Sonra bakarız.”

Anka hayretle gözlerini ardına kadar açıp bakışlarını yeniden göğsünde yatan kafaya indirdi. Yüzsüzlüğün bu kadarını aklı almıyordu ve ne karşılık vereceğini şaşırmişti.

“Senin kesinlikle tedaviye ihtiyacın var. Normal değilsin sen.” diye mırıldandı.

“Sabaha kadar dır dır etmeyi düşünüyor musun yoksa bırakacak mısın uyuyayım biraz?”

Derim’in azarlayan sesiyle Anka adeta kabahat işlemiş bir çocuk gibi dudaklarını birbirine bastırdı. Birkaç saniye boyunca ne yapacağını düşündü ve ardından neden buna izin verdiğini sorguladı. Derim’in derin düzenli solukları devam ederken uzun süre düşünmesine rağmen bu soruya ikna edici bir cevap bulamadı. Odanın içini daha önce olduğu gibi derin bir sessizlik kaplamıştı ve bu kez Anka’nın uykusu kaçmıştı.

Derim’in başının altında sıkışan sağ kolunu kurtarmak için hafifçe yukarı çekti, öte yandaki yastığın üzerine bıraktı. Gözleri açık, karanlık odada bakışları görmediği tavana dikiliydi. Yattığı pozisyon kesinlikle rahat değildi ancak kı-

mıldamaya korktuğunu hissediyordu. İçinden bir ses bunun korkmak değil Derim'i rahatsız edebileceği endişesi olduğunu söylediğinde kaşlarını çattı bu kez. Genç adamın ertesi gece eve dönebilmek için yoğun bir gün geçireceğini ve dinlenmeye gerçekten ihtiyacı olduğunu biliyordu. Ona neden yardımcı olduğunu anlamıyordu fakat yine can simidi gibi Aşil düşüncesine sarıldı. Derim, Aşil'i üzmemek için seyahatlerini kısa fakat yoğun geçiriyordu ve Anka en azından onun da bu konuda Derim'e yardımcı olması gerektiğini düşünmek istedi.

Yan tarafa uzattığı sağ kolunu dirseğinden kırarak hareket etmek istediğinde eli Derim'in tenine, ensesinin altına değdi. Parmaklarının ucundaki metal hissi, Derim'in boynundaki kolyenin ucuna dokunduğunu fark ettirdi. Parmakları yoklarcasına minik metale uzandı ve parmak uçlarıyla kolyeyi hissetmek ister gibi dokundu. Üzerindeki figürü ezbere biliyordu. Parmaklarının ucunda kolyeyle oynarken düşünceli gözleri hâlâ tavana dikiliydi.

Derim'in başı göğsünün üzerinde aldığı her nefeste belli belirsiz inip kalkıyordu. Karmakarışık düşüncelere öylesine dalmıştı ki Derim'in alçak uykulu sesini duyduğunda az daha yerinden sıçrayacaktı.

"Anka?"

"Efendim?" diye aynı alçak sesle karşılık verdi.

"Telefonun alarmını beş buçuğa kursana, benimki odamda kaldı."

Anka derin bir soluk alıp yanında uzanan sol kolunu kaldırarak yanı başındaki komodinin üzerindeki telefona uzandı. Alarmı beş buçuğa kurarak yeniden telefonu komodinin üzerine bıraktı.

"Teşekkür ederim."

Derim'in alçak minnet dolu tonla sarf ettiği kelimelere ne cevap vereceğini bilemeyerek sessizce bekledi ve birkaç saniye sonraki kelimeler sonraki sessizliğin başlangıcı oldu.

"Beni kovmadığın için teşekkür ederim."

Anka gözlerinin ne zaman kapandığını bilmiyordu fakat telefonunun alarmı çalmaya başladığında gözlerini açmadan el yordamıyla telefona uzanmaya çalıştı. Kendisini bitkin ve uykusuz hissediyor, rahatsız edici sesi susturmak için eli yoklar gibi yatağın üzerinde hareket ediyordu. Onun telefona ulaşmasına fırsat kalmadan bir beden üzerinden uzanarak telefona ulaştı. Rahatsız edici ses kesildiğinde memnun bir mırıltı döküldü dudaklarından. Gözlerini hâlâ açamamıştı ve yorgun bedenini sağa çevirerek, yarım kalan uykusuna devam etmek üzere konforlu bir pozisyona ulaşmaya çalıştı. Yanağının üzerinde hissettiği yumuşak dudaklar aniden gözlerini açmasına neden oldu. İrkilerek başını hızla geri çekti ve şaşkınlıkla suratının birkaç santim ötesindeki Derim'in gülümseyen yüzüne baktı. Diğer taraftaki komodinin ışığı yanıyordu bu kez ve içerideki görüntü gayet netti.

"Sen uyumana devam et. Ben odama geçiyorum duş alıp hazırlanacağım."

Anka boş boş adama baktı. Kafasını toparlamaya çalışıyor gibiydi. Derim yeniden dudaklarını genç kadının yanağına bastırdı ve yüzünü genç kadının boynuna kaydırarak Anka'nın tüylerini diken diken eden sesli bir soluğu ciğerlerine çekti.

"Çok güzel kokuyorsun. Uyku kokuyorsun ve benim gidecek olmam çok boktan."

Anka gözlerini kırptırarak bir dirseğinin üzerine doğrulmaya ve adamdan uzaklaşmaya çalıştı. Zihni gömüldüğü uyku karanlığından çıkmaya başlamıştı ve Derim'in yanında yatmaya geldiği beyninde şimşek gibi çaktı. Derim birkaç saatlik uyku sonrası inanılmayacak kadar zinde görünüyordu. Genç adam yatağın içinde toparlanarak doğruldu ve Anka'nın gözleri genç adamın apaçık görünen göğsündeki dövmesine takılı kaldı. Gözlerini dövmeden alamıyordu. Önce o kuş figüründe dolaştı bakışları ve ardından aşağıya, oğlunun adına kaydığını gözleri.

"Ona neden Aşil adını koyduğunu biliyorum."

Derim'in mırıltı sesi Anka'nın genç adamın göğsüne yapışıp kalmış olan bakışlarını zorlukla sökerek yukarı kaldırmasına neden oldu.

"Bana karşı tek zayıflığın o. Sana hep hatırlatsın istedin. Aşil'in topuğu gibi... Senin de tek zayıf noktan oğlumuz. Bana karşı..."

Anka boştaki eliyle yüzüne dökülen saçları geriye itti ve yatağın içinde oturmaya çalıştı. Kucağına topladığı yorganı avuçlarıyla kavrayarak bağdaş kurdu ve dik bakışlarını Derim'e dikti.

"Yine gardını aldın ha!" dedi Derim buruk bir tebessümle mırıldanarak. Ardından rica eder bir tonla devam etti.

"Aşil'le konuşmanı istiyorum. Uzağa gittiğim her defasında yüzündeki o korkuyu görmek istemiyorum. Bu beni altüst ediyor. Senin söylediğin her şeye inanıyor. Lütfen... Onunla konuş ve ne olursa olsun mutlaka geri döneceğime inanmasını sağla. Sana inanıyor. Sen dersin bu korkudan uzaklaşır. Korkuyla yaşamasını istemiyorum."

Anka neredeyse uzun denecek bir süre genç adama inceleyen gözlerle baktı ve kendisini bile şaşırtan kelimeleri dudaklarının arasından dışarı bıraktı.

"Uzlaşmamız lazım Derim. Ama şartlarım var."

Derim'in gözleri hayretle açılırken kaşları yukarı kalktı.

"Yani bana bir adım atacak mısın?" dedi şaşkınlıkla.

Anka belli belirsiz başını salladı. Ancak keskin bir tonla karşılık verdi.

"Dediğin gibi Aşil benim tek zayıf noktam. Onun hatırı için deneyeceğim. Ama seni daha iyi tanımak istiyorum ve zamana ihtiyacım var. Bunu doğru düzgün yapmamız gerekiyor."

Derim'in yüzündeki gülümseme sabahın o saatinde hava karanlık olmasına rağmen sanki aniden güneş doğmuş hissi yarattı. Genç adamın yüzündeki gülümseme yaşayan tüm canlıların aklını başından alacak kadar etkiliydi. Genç adam aniden öne uzanarak dudaklarını Anka'nın dudaklarına hız-

ANKA

lıca bastırarak geri çekildi. Hızlı, heyecanlı bir tonla karşılık verdi.

“Döndüğümde ayrıntıları konuşalım. Her isteğin kabulüm.”

“Bence bu kadar heveslenme. Pişman olabilirsin.”

“Hayır! Asla olmayacağım. Sen nasıl istersen öyle olacak.”

“Bunu bir söz olarak alıyorum.”

Derim tıpkı bir çocuk gibi gülümseyerek hızlıca başını salladı. Anka onun bu tavrına inanmıyormuş gibi başını iki yana salladı. Aşil’e bu kadar benzemese ona karşı yumuşayabilir miydi bilemiyordu ama ona ne zaman baksa oğlundaki o saflığı görüyordu ve her defasında olduğu gibi bu cehennem kaçkını adamın, böylesi devasa bedenle nasıl böylesi bir masumiyete sahip olabileceğini aklı almıyordu.

“Hadi yat sen” dedi Derim, tatlı bir sesle. “Ben çıkıyorum. Çok geç vakitte dönerim, siz yatmış olursunuz. Yarın görüşürüz.”

Anka adamın sözlerini ikiletmedi. Tüm gece bölünen uykusu nedeniyle yorgundu ve bu saatte kalkmak gibi bir düşüncesi de yoktu. Parmaklarının arasındaki yorganı üzerine çekerek umursamaz bir tavırla yeniden yatağa yattı ve rahatça yerine yerleşirken gözlerini kapadı.

“İyi yolculuklar” diye mırıldandı.

Yalnızca birkaç saniye sonra bu kez çok daha sert bir öpüşle dudaklar yanağına bastırıldı ve Derim müşfik tatlı bir sesle mırıldandı.

“İyi uykular mon Phenix!”

Anka’nın duyduğu kelimelerle yüreğinden tatlı bir sıcaklık aktı. Dudaklarının ucu istemsizce kıvrıldı. Derim’in o iç gıcıklatan sesinden, iyelik ekiyle isminin Fransızca söylenmesi öylesine iç ısıtıcıydı ki adamın gidiyor olmasına şükretti. Kalacak olması zorlukla hakim olduğu iradesini şüphesiz paramparça edebilirdi.

"Günün nasıl geçiyor mon Phenix?"

Anka, Birim'deki masasında içine gömüldüğü dosyalarda kaybolmuştu ve telefonuna düşen mesaj sesiyle başını kaldırıp masanın üzerindeki telefonunun ekranına baktığında Derim'den gelen mesajı gördü. Saat öğleni geçmişti ve sabahki kahvaltısından beri üst üste içtiği kahvelerden başka hiçbir şey yemediği için ara vermeyi düşündüğü bir andı.

Yavaşça doğrulup telefona uzandı ve birkaç saniye boyunca ekrana baktı. Ekran kilidini kaldırıp mesajın düştüğü uygulamayı açtı ve yine ekrana bakmaya devam etti. Fransızca yazan kelimeler yine içini ısıtmıştı ancak bunu Derim'e belli etmeye niyetli değildi. Nihayet parmakları hareket ederek mesaja cevap verdi.

"Her zamanki gibi. Senin?"

"Sıkıldım!"

Ekrana düşen tek kelimeyle Anka'nın kaşları çatıldı.

"Neden? Ters giden bir şey mi var?"

"Sence ne zaman sevişiriz?"

Bu seferki karşılıkla Anka'nın gözleri fal taşı gibi açıldı ve gördüklerinin yanlış olabileceğinden şüpheye düştü. Ancak Derim'in tutturan arsız tarafını aklına getirince yazılanların tam da gördüğü şey olduğunu düşündü.

"Havada çok mu kaldın? Beynin fazla basınca maruz kalmış gibi görünüyor!"

"Beynim kafa ütüleyen adamların gereksiz açıklamalarına fazla maruz kaldı."

"Toplantılar genelde gereksiz açıklamalarla geçer."

"Şu an karşımdakinin aktardığı rapor özetleri hiç ilgi çekici gelmiyor."

"Benim de şu an hazırlamak zorunda kaldığım dosyalar hiç ilgi çekici gelmiyor ama gerekli olduğunu biliyorum. Böyle düşünmeye çalış bence."

"Kaçta çıkacaksın işten?"

"Bugün erken çıkacağım."

"Neden? Ben yokum diye mi?"

"Her şey seninle ilgili değil! Alin'le alışverişe gideceğiz bu

ANKA

akşam."

"Aşıl?"

"Aşıl'ın sporu var bugün. Biz eve varana kadar Eren onu oyalayacaklarını söyledi."

"Baho'ya haber veriyorum yanınızda olsun."

"Hayır Derim! Baho'yu takma peşimize!"

"Sadece güvenlik için mon Phénix?"

Anka her ne kadar yine o kelimeler nedeniyle eridiğini düşünse de karşı koymaktan vazgeçmedi.

"Alışveriş merkezlerinde güvenlik var! Peşimde dolanan adamlar istemiyorum, ki buna ihtiyacımız da yok."

"Kaçta evde olacaksınız?"

"Bilmiyorum."

"Kaçta?"

"Bilmiyorum dedim ya!"

"Ne alacaksın?"

"Yılbaşı için birkaç kişinin hediyesini."

"Bana da alacak mısın?"

Anka mesaja bakarak haince sırtıttı ve hevesle karşılık verdi.

"Sana almayacağımı söylemiştim! Yılbaşı'na kadar senin evinde kalmayı kabul ettim hatırlarsan. Hiç bekleme boşuna!"

"Peki."

Anka kısa tek kelimelik cevaba ne düşünmesi gerektiğini çıkaramadı. Fazla çabuk, fazla uysal bir kabullenmişti. Hiç Derim'in tutturduğu yapıya uygun değildi fakat zorlukla sağladıkları sulhu bozmak istemez şekilde uzlaşmacı davrandığını düşündü. Derim'den başka bir mesaj gelmeyince telefonu ağır hareketlerle yeniden masanın üzerine bıraktı ve dalgın gözlerini bilgisayar ekranına çevirdi. Kafası yine allak bullak olmuştu. Derim'in onca kilometre uzaktan bile kafasını nasıl böyle karmaşaya soktuğunu aklı almıyordu. Sıkıntılı bir nefesi dudaklarının arasından dışarı verdi ve bu kez masasının üzerindeki sabit hattın olduğu telefona uzandı. Karşı taraftan Avcı'nın sesini duyar duymaz söze girdi.

"Karnım acıktı. Birlikte yiyelim mi? Ara verebilme imkanın var mı?"

"Olur olur. Ben de şimdi seni arayacaktım."

"Tamam o zaman. Asansörlerin önünde buluşalım."

"Çıktım bile."

Avcı'nın neşeli sesiyle Anka gülümseyerek telefonu kapadı ve cep telefonuna uzanarak ayağa kalktı. Telefonu üzerindeki kotun arka cebine yerleştirip odasının kapısına yöneldi. Birim'in içindeki yemekhane en alt kattaydı ve tıpkı iyi bir restoranda yenilebilecek kaliteli yemekler çıkarılıyordu.

Avcı'yla Derim hakkında yaptıkları son konuşmadan beri doğru düzgün konuşmamışlardı. Alelacele işle ilgili yapılan konuşmaların dışında uzun uzun sohbet edecek zaman bulamamışlardı ve şimdi Anka, yemek esnasında daha sakin bir atmosferde Avcı'nın da fikrini alabileceğini düşünmüştü.

"Yılbaşı'nda birlikteyiz değil mi?"

Karşılıklı oturdukları iki kişilik masada Avcı ağzındakileri çiğnerken hararetle başını salladı ve yutkunduktan sonra karşılık verdi.

"Ne zaman ayrı geçirdik ki?" diye sordu şaşkınca.

"Bu sene Derim'in evinde olacağımız için başka program yaparsın diye korktum."

"Saçmalama! Hiçbir şey ayrı geçirmemize neden olamaz. Küçük adamımdan ayrı, yeni bir seneye girmek istemem."

Anka müşfik bir gülümsemeyle baktı Avcı'ya. Tabagındakileri çatalıyla dürterken bakışlarını aşağı indirdi ve çekingen bir tonla konuştu.

"Ona Aşil'in hatırı için deneyeceğime karar verdiğimi söyledim."

Avcı bir an şaşkınlıkla Anka'ya baktı ve bunu sindirmek ister gibi bir yudum su içtikten sonra gülümseyerek baktı Anka'ya.

"Çok sevindim. Aşil de buna çok sevinecek."

"Simdilik Aşil'e bir şey söylemeyeceğim. Her şeyin eski düzende devam edeceğini bilmesi daha iyi. Nasıl olacağını

ANKA

bilmiyorum. Bunu becerebileceğimden bile emin değilim. Sadece denemeye çalışacağım."

"Doğru bir karar bence."

"Ben pek öyle düşünmüyorum. Şu an bile pişmanım."

"Neden pişmansın?"

Anka elindeki çatalı sıkıntıyla tabağın içine bırakıp bulaşıklerini etrafta dolaştırdı. Yemekhanede her zamankinden daha az kalabalık vardı. Çoğu kişinin çoktan yemeklerini yediği belliydi. Geç kalanlar yalnızca birkaç kişiydi. Bakışlarını Avacı'ya çevirdi.

"İçimdeki şüpheden kurtulamıyorum. Ona güvenemiyorum Avacı. Daha fazla kırılmaktan korkuyorum."

"Şu anki şartların önceki gibi değil. Şimdi kendi iradenle her şeyi istediğin gibi yönetebilirsin."

"Ama öfkelenince hiçbir şeyi gözü görmüyor. Sınırlar yok! Ya yine çok daha ağırını yaparsa?"

"Yaptığı hataların farkında. Onun için de şartlar eskisi gibi değil artık. Aşıl var. Onu çok seviyor. Seni sevdiğini de inkar etmiyor. Sizi kaybetmeyi göze alamaz. Eskisi gibi gözü kararmış, kininin rüzgarında savrulan bir adam değil artık."

"Yine de güvenemiyorum." dedi Anka inatçı bir savunmayla. Hızlı hızlı konuşurken başını Avacı'ya doğru eğdi ve alçak sesle devam etti. "Sorduğum hiçbir soruya cevap vermiyor. Onu tanımıyorum bile. Tanımak için attığım tüm adımların önüne duvar örüyor. Gerçek kişiliğini bilmeden onu hayatıma nasıl alabilirim ki? Hep bir şeyler saklıyor ve her soruya kaçamak cevap veriyor ya da duymazlığa geliyor. Nasıl bir hayatı oldu? Neden bu noktaya geldi? Geçmişte neler yaşadı? Bunları bilmeden, bir adamı tanımadan nasıl hayatıma alabilirim ki?"

"Hayatının büyük bir kısmının muamma olduğu doğru" dedi Avacı düşünceli bir yüzle. Şimdi o da çatalını tabağına bırakmıştı. Dirseklerini masaya dayayarak çenesini ellerinin üzerine yerleştirdi ve araştıran gözlerini Anka'ya dikti.

"Belki zamanla bunları aşarsınız. Şimdi çok yeni her şey. İstersen bir süre akışına bırak."

"Bu akış beni korkutuyor işte!"

"Nerden korkutuyor?"

Avcı anlamaya çalışır gibi bakıyordu karşısındaki kadına. Anka huzursuzca yerinde kıpırdanıp masanın üzerindeki kumaş düzeltmeye başladı nedensizce. Omuzlarını silkti cevap vermek istemez bir tavırla. Avcı birkaç saniye boyunca genç kadının huzursuz, çekingen tavırlarını izleyip anlavis dolu bir kınla konuştu.

"Ona kapılmaktan ve bu kez daha çok kırılacağından korkuyorsun."

Anka hızla bakışlarını yukarı kaldırıp kirpiklerini kırptırdı. Aniden sert bir savunmayla karşılık verdi gözlerini inin açarak.

"Tamam kabul ediyorum! Karşı koyamıyorum ona! Seçme bir şekilde çekici geliyor tamam mı? Hazır kendime bu kadar hakim olabiliyorken bunu kaybetmek istemiyorum. Girdap gibi bir adam o, anlıyor musun? Kapılırsam çıkamam diye korkuyorum. Çok mu saçma bu hissettiklerim?"

"Elbette değil. Çok insanı bir savunma. Hatta nefs-i mudafaa şu anki hissettiklerin."

Anka yanaklarını şişirerek sıkıntıyla ofladı ve gözleri tekrar etrafta dolaştırdı. Avcı'nın yeniden sesini duyduğunda yan gözle karşısındaki adama baktı.

"Bunları açık açık ona söyle o zaman. Çekincelenn, seni tereddütte düşüren korkularını ona söyle o zaman."

Anka hızla başını iki yana salladı. "Bunu şimdi ona söylemem imkansız. Elime bir koz daha veremem!"

Avcı derin bir nefes vererek arkasına yaslandı.

"O zaman dediğim gibi zamana bırak. Bu kez yalnız değilsin, biz senin yanındayız. Seni üzerse tepesine bineceğimi biliyor. Bu kez Alın'ın elinden de kurtulamaz. Hepimiz senin ve Aşıl'ın hatırı için uyumlu olmaya çalışıyoruz ama seni bir kez daha üzerse, bu kez tahmin bile edemediği sert karşılıklar alır."

Avcı yeniden öne eğilerek başını Anka'ya uzattı ve gözlerinde eğlence pırıltıları yanıp sönerken neşeyle devam etti.

ANKA

"Hem sen de artık eskisi gibi suskun kalmayacaksın! Seni üzerse, en ağır saldırıyı yaparsın! Senin çenenle başa çıkacak adam hayal edemiyorum."

Anka'nın dudaklarından sinirli bir gülüş çıktı. Bakışları yeniden etrafta dolaştı ve bu konuyu daha fazla konuşmak istemiyormuş gibi yeniden omuzlarını silkerek tatsız bir sesle karşılık verdi.

"Neyse... Boş ver... Neler olacağını göreceğiz... Hadi gidelim artık. Sana vereceğim dosyalar bitmek üzere. Alin'le buluşacağız, iki saate çıkmam lazım."

Anka, en az kendi elindeki sayı kadar çanta taşıyan Alin'le yan yana alışveriş merkezinde dolaşırken telefonuna düşen mesaj sesini duyarak taşıdığı çantaların hepsini bir eline aktarırken kotunun arkasına sıkıştırdığı telefonuna uzandı. Alışveriş merkezlerinin içindeki sıcaklığı düşünerek montlarını alışveriş merkezinin otoparkındaki arabasında bırakmayı tercih etmişlerdi. Alacakları hediye sayısını düşününce ikisi de üzerlerindeki montlarla hem bunalmak hem de ekstra ağırlık yapmak istememişlerdi.

"Nasıl geçiyor alışveriş?"

Anka ekrana bakınca gözlerini devirdi. Derim bıkıp usanmaz şekilde neredeyse saat başı mesaj atıyordu.

"Yine mi o?" dedi Alin alayla.

Anka hayret dolu gözlerini kardeşine çevirdi. "Bütün gün yoğun olacak sanıyordum ama bana yazmaktan doğru düzgün iş yaptığını sanmıyorum."

"Adam resmen flört ediyor!"

Alin, sabah kahvaltıda Anka'nın kendisine söylediği almış olduğu kararı beklenildiği gibi tepkisiz karşılaşmıştı. Kardeşinin mutluluğu söz konusu olunca en absürt şeye bile eyvallah çekebilirdi.

"Hesap sorarak mı? Saat başı nerede, ne yaptığımı soruyor sadece?" dedi Anka.

"Onun flört anlayışı da bu demek ki?"

Anka, elindeki çantaların saplarını bir bileğine geçirdi ve iki eliyle telefondaki harflerin üzerine dokunmaya başladı. Yanındaki Alin başını eğmiş ekrana bakıyordu merakla.

"Bana mesaj yazmaktan daha önemli işlerin olduğunu sanıyordum."

Telefonu tam cebine yeniden yerleştirecekti ki ekranda Derim'in yazdığını işaret eden belirteci görünce merakla bekledi.

"En önemli şeyim sensin mon Phenix! Görüşmelerde sıkıntı yok. Şu an kaçınıcısını yaptığımı bile unuttum."

"Aha! Bak flört ediyor!" dedi Alin sevinçle. Suratında eğlendiğini belli eden kocaman bir gülümseme vardı. "En önemli şeyim sensin dedi! Vay bir de ismini Fransızca yazmış! Bence kesinlikle flört bu."

Anka tıpkı genç bir kız gibi suratına basan ateşe rağmen kardeşine itiraz edercesine yüzünü buruşturup yeniden ekrana döndü.

"Bana yazman değil, karşıdaki adamı dinlemen lazım."

"Onu dinliyorum. Boş konuşuyor!"

"Ona kalsa zaten onun dışındaki herkes boş konuşuyor." dedi, yanındaki Alin söylenerek. Ardından omzuyla kardeşinin omzunu dürttü ve haylaz bir yüz ifadesiyle sırtarak "Hadi sen de ona güzel bir şey yaz, dumur olsun." dedi.

Anka gözlerini ayırarak başını hızla iki yana salladı.

"Asla olmaz! Tepeme çıkar o zaman."

"Onun da zamanı gelir inşallah." dedi Alin, yine haylaz bir ifadeyle çoğu zaman yaptığı gibi kaşlarını indirip kaldırarak.

Anka omzuyla kardeşine sertçe vurdu ve kızgın bir sesle "Düzgün konuş!" diye uyardı.

"Ne dedim ki?" dedi Alin masumca gözlerini açarak. Gözlerinin içinde hâlâ haylaz pırıltılar yanıp sönüyordu. Anka gözlerini kısarak tehdit dolu gözlerle baktı ona. Alin yeniden üstelede çenesiyle kardeşinin elindeki telefonu işaret ederek.

"Hadi güzel bir şey yaz!"

“Öyle bir şey olmayacak!”

Anka yeniden elindeki telefona döndü ve parmaklarını telefonun ekranında dolaştırmak üzereyken aniden telefon elinden alındı ve ne olduğunu bile anlamadığı bir hızla Alin’in mesaj yazmaya başladığını fark etti. Hızla atılarak telefonu Alin’in elinden almaya çalışırken Alin bir yandan ondan telefonu uzaklaştırmaya çalışırken hızla yazmaya devam ediyordu.

“Alin!” dedi Anka sinirle. “Ver şunu bana! Sakın yapma, öldürürüm seni!”

“Çok geç!” dedi Alin eğlenerek. Hâlâ telefonu kaçırmaya çalışırken yazmaya devam ediyordu. Ve gönder tuşuna basıp rahatlamış gibi derin bir soluk alıp “Oh!” dedi nefesini dışarı vererek. Suratını kaplamış koca bir sırıtmayla elindeki telefonu Anka’ya uzatır uzatmaz genç kadın endişeyle hemen ekrana baktı ve gözlerini yumarken inlercesine bir ses çıkardı.

“Dönmeni sabırsızlıkla bekliyorum!”

“Kalp mi?” diye neredeyse bağırdı Anka ekrana bakarken. Alin, yazdığı kelimelerin arkasına iki tane kırmızı kalp emojisi eklemişti. Öldürücü bakışlarla öfkeli gözlerini Alin’e kaldırdığında gelen mesaj sesiyle bakışları korkuyla ekrana çevrildi.

“Hemen yola çıkıyorum!”

“Hayır, hayır...” diye inledi Anka, telefona bakıp başını iki yana sallarken. Hızla mesaj uygulamasından çıkıp kişiler kısmına geçti ve aceleyle Derim’in numarasını tuşladı. Telefon ilk çalışta açılınca aceleci bir tonla konuşmaya başladı.

“Ben yazmadım son mesajı. Alin telefonu elimden kaptı. Ben yazmadım onu. Programını bozmanı gerektiren bir şey yok!”

“Sakin ol.” dedi Derim tatlı bir sesle ve hemen ekledi ardından. “Bekle bir dakika...”

Anka öfkeli gözlerini yanında sırıtarak omuz silken Alin’e çevirip sessizce bekledi. Derim’in kendisine yönelttiği ses tonunun tamamen aksi yönünde sert bir sesle Fransızca ko-

nuşarak "Beş dakika ara veriyoruz." dediğini duydu. Bir kapının açılıp kapanma sesinden sonra tekrar genç adamın yumuşak sesi kulağına geldi.

"Sen yazsaydın o mesajı beni bugünden kurtarmış olurdun. Gerçekten yola çıkardım. Bence Kızıl senin sözcün olmalı."

Derim'in eritici yumuşak sesi Anka'nın yüzüne ateş basmasına neden oldu.

"Alin saçmalama üzerine masterını alacak yakında."

"Sana da bir başvuru formu edinsin o zaman."

"En azından etrafta birinin akli başında olması gerekiyor. Etrafımdaki herkes öyle çok saçmalıyor ki bu görev maalesef hep bana düşüyor."

Derim'in kısık sesli gülüşü Anka'nın kulağının içine düğümlendi tüylerinin diken diken olduğunu hissetti. Bu adamın üzerindeki etkisinden nefret ediyordu.

"Aşıl'le konuşabildin mi?" diye sordu bu kez Derim ciddi bir tonla.

"Sabah fırsat bulamadım ama bu akşam konuşacağım."

"Ağaç geldi mi?"

"Marcel arayıp haber verdi. Getirmişler, şimdilik şömineli odaya koymalarını söyledim, yarın kuracağız dediğin gibi. Aşıl çok mutlu olacak. En sevdiği şeylerden biri ağaç süslemek."

Karşılık verirken Derim'in sesi bu kez yumuşacık çıkmıştı.

"Bunu ben de ilk kez yapacağım ve sanırım en az Aşıl kadar heyecanlıyım."

Anka duyduklarıyla kaşlarını çattı. Başkalarının hayatında basit kalan şeyleri Derim'in daha önce tecrübe etmemesi yine içinde o kavurucu merakı yüzeye çıkarmıştı ancak telefonda bunu konuşmamaya karar verdi. Derim döndükten sonra eni konu konuşacaklardı ve Anka'nın öne süreceği şartların arasında, sorduğu her soruya doğru cevaplar almak isteği de bulunuyordu.

"Yılbaşı akşamına Avcı'yı da davet ettim." dedi Anka aniden. "Biz hiç ayrı geçirmedik ve onsuz yeni yıla girmek istemiyorum."

"Elbette, farklı bir şey düşünmemiştim ben de. Benden

ANKA

önce davranmışsın, bu konuda Avcı'yı aramaya fırsat bulamamıştım henüz. Davet etmekle iyi yapmışsın. Amcamla Handan abla da gelecekler. Amcamla konuştum bu sabah."

Anka, Derim görmese de başını salladı. "Pekala. O zaman kapatmam lazım artık. Ve sen de bir daha yazma bana. Programının yoğun olduğunu sanıyordum."

"Jan tüm programı peş peşe yapmış, hiç ara vermedik. Bir oda dolusu adamın içinde seni arayamayacağıma göre yazmak zorunda kalıyorum. Ve ben mesaj yazmaktan nefret ederim."

"Fedakarlığın için minnettarım." dedi Anka alaycı bir sesle. Yüzündeki sırıtmaya engel olamamıştı.

"Paris'ten istediğin bir şey var mı?" diye sordu Derim ciddi bir tonla. Anka'nın alaycı sözlerine aldırmamıştı.

"Hayır! Bir şeye ihtiyacım yok."

"Kızıl?"

Alin'in kendisine Akhan diye seslenmesine karşılık Derim de ona Kızıl demeyi tercih ediyordu anlaşılan. Anka şaşırarak elindeki telefonu uzaklaştırıp sanki Derim'in yüzüne bakıyormuş gibi hayretle ekrana baktı ve gözleri istemsizce Alin'e kaydı. Alin sorarcasına başını iki yana sallayınca, ona aldırmadan tekrar telefonu kulağına koydu.

"Hayır. Alin de bir şey istemiyor."

Ve cümlesi bittiği anda elindeki telefon yine Alin tarafından kapılarak alındı.

"Kendi adına konuş!" dedi Alin sahte bir kızgınlıkla. Ardından telefonu kulağına koydu ve gayet doğal bir sesle "Ne haber Akhan?" dedi.

Anka sinirle gözlerini devirdi ve eliyle Alin'in omzuna vurdu kızgın bir tavırla. Alin umursamadan omzunu silkti ve birkaç adım atarak Anka'dan uzaklaştı fakat konuştuklarını Anka'nın duyabileceği bir mesafedeydi hâlâ.

"Beş şişe Fransız şarabı getir. Yarın ağaç süsleyecekmiz. Bu bizim yöntemimizle olacak, o yüzden sen şişeleri kap getir. Bari bu sene köpek öldürenle geçiştirmeyelim. Sende bok gibi para var nasılsa."

Muzır bakışlarını Anka'ya çevirdi. Yüzü takdir bekleyen bir gülümsemeyle kaplanmıştı. Anka öfkeyle ona doğru bir adım atıp telefonu Alin'in elinden alırken Derim'in kahkahasını duymuştu. Anka telefonu tekrar kulağına dayarken Alin başını uzatıp telefona doğru seslenmişti.

"Ponpon'a selam söyle. Birim'e bıraktığı motoru ben kap-tım haberi olsun."

Anka alelacele "Kapatıyorum. Hoşça kal." dediğinde De-rim hâlâ kahkaha atıyordu. Neredeyse adamın yüzüne tele-fonu kapatıp yeniden kotunun cebine sıkıştırırken, azarlayan bir tonla "Ne yapıyorsun sen?" diye sordu Alin'e.

"Zenginliğin gözü kör olsun! Ponpon'a bir motor koymaz! Bir tane daha alır. Ne olacak ki?"

Alin arsız umursamaz bir tavırla omuz silkti sırıtırken.

"Sana gerçekten inanamıyorum Alin!"

"Yahu adamı yatağa atacağım. Gönlünü hoş tutacağım. Ne yani insan sevgilisine bir motoru çok görür mü?"

"Sevgilisinin motor olduğunu düşünecek bence!" dedi Anka kızgın bir sesle. Alin duyduğu hakarete kızmak yerine başını arkaya savurarak kahkaha attı.

"Ay hadi inşallah. Öyle düşünsün valla. Yedi senedir kim-seyle yatmadığımı öğrenirse rezil olurum. İnşallah öyle dü-şünür. Bak, öyle düşünmesi için elimden geleni yapıyorum. Çabamı küçümseyemezsin. Nihayet yatmaya değer taş gibi birini buldum, kaçırır mıyım? Gerçi bunu ona söylemeyi düşünmüyorum. Götü kalkar sonra. O yine önüme geleni düzdüğümü düşünsün ki çantada keklik sanmasın beni. İyi taktik değil mi? Zekamdan bazen ben bile korkuyorum. Yani bu kadar zeka bazen beni bile dehşete düşürüyor."

Alin'in soluk almadan hızlı hızlı yaptığı monolog asıl An-ka'nın dehşete düşmüş gibi ona bakmasına neden olmuştu fakat Alin bunun farkında değilmiş gibi konuşmaya devam ediyordu. Nihayet Anka, Alin'in monologuna noktayı koydu.

"Sen sahiden iflah olmazsın!" diyerek başını iki yana sal-ladı esefle. Ardından otoriter bir tavırla çenesiyle ileriye işa-ret etti. "Hadi yürü! Bitirelim şu alışverişi. Aşıl'i daha fazla

bekletmek istemiyorum.” İleri adımlarken kendi kendine söylenmeye devam ediyordu. “Kardeşim manyak! Elin adama kızıyorum bir de. Herkes kendi kardeşimden daha normal ashında. Niye garipsiyorsam?

Akşam yemekten sonra Anka ve Alin, Aşil’le yarım saate yakın sohbet etmişlerdi. Anka, Aşil’in babasının her uzağa gittiğinde yaşadığı endişeleri ortadan kaldırmak için yumuşak bir tonla konuşarak çocuğun kendisini iyi hissedeceği güvenceyi vermişti.

“Biliyorum... Çok uzun süre babandan ayrı kaldın. Ne desen haklısın. Ama baban o zaman çok önemli bir işi bitirmek için o kadar uzun süre uzakta olmak zorundaydı. Artık gidişleri o kadar uzun sürmeyecek. Ama yine ara ara gidecek bir tanem. Hepimizin olduğu gibi babanın da sorumlulukları var ve bunlardan kaçamayız. Ama ne olursa olsun mutlaka sana, yine geri dönecek. Bu ayrılıklar bugün olduğu gibi bazen bir gün sürecek bazen daha fazla... Ama ne olursa olsun mutlaka geri gelecek. Sen üzüldüğün zaman baban da çok üzülüyor. Hep seni düşünüyor ve seni üzdüğü için o da çok mutsuz. Ama yapması gerekenlerden vazgeçemez. Ülkemiz için çalışmak zorundayız öyle değil mi? Baban da bunun için çaballıyor. Onun her gidişinde sen böyle üzülürsen, o da yapması gerekenlere tam olarak odaklanamıyor. Çünkü aklı hep sende kalıyor. Biliyorum, babandan ayrı kalmak istemiyorsun. Çok haklısın. Ama ben de bazen uzakta oluyorum biliyorsun. Birkaç gün görüşemememiz bir daha hiç güreşemeyeceğiz anlamına gelmiyor ki. Biz ne olursa olsun mutlaka sana geri döneceğiz. Ama senin bu kadar çok endişe etmen bizi çok üzüyor. Artık endişelenme olur mu? Baban hep geri gelecek. Ne kadar sürerse sürsün mutlaka geri gelecek.”

“Beni unutmaz değil mi anne?”

Aşil’in endişeli sorusuyla Anka müşfik bir tonla gülümserken yüzüne kederli bir ifade yerleşti. Sesindeki emin ton-

dan bir an hile tereddüt etmeden karşılık verdi oğluna.
 "Seni asla unutmaz! Sen babanın hayatındaki en önem-
 li şeysin! Seni çok seviyor ve senden asla vazgeçmez! Asla
 unutmaz!"

Aşil duyduklarından tatmin olmuş bir gülümsemeyle
 baktı annesine başını sallarken.

"Ben de babamı çok seviyorum. O harika bir adam değil
 mi anne? Hatta Kerem'in babasından bile daha güçlü."

Anka kendisine hakim olamadan bir kahkaha attı. Her
 haba kendi çocuğunun kahramanıydı ve Derim, Aşil'in kim-
 seyle boy ölçüştüremeyeceği kadar büyük bir kahraman
 oğlunun gözünde. Anka sırf oğlunun gönlü olması için başı-
 nı onaylayarak sallarken sitemle karşılık vermeden edemedi.

"Tabii oğlum. Senin baban herkesten daha güçlü."

Aşil duyduklarından memnun olduğu ciddi bir suratla
 başını salladı.

"Evet öyle. Tamam. Bundan sonra babam giderken onu
 üzecek bir şey yapmayacağım. Ağlamayacağım da. Söz!"

Anka bu konuşmanın ardından oğlunu yatırdıktan sonra
 Alin'le birlikte evin altındaki spor salonuna inmişti. İki genç
 kadın bir süredir ara verdikleri çalışmalara dönmek isteme-
 lerinden çok enerjilerini atmak istemişlerdi daha ziyade.

Salona girdiklerinde ortadaki standart ölçülerden daha
 küçük olan ringde Marcel ve Duman çalışıyorlardı. Jan'ın bir
 günlük yokluğu Duman'ın antrenmanını aksatmış görün-
 müyordu. Derim'in talimatları göz ardı edilmemişti ve Mar-
 cel, Jan'ın görevini bir günlük devralmıştı.

Alin dövüşen iki adamı görünce heyecanla gözleri parladı.

"Enerji atmak için harika bir yol. Bu gece deliksiz uyu-
 rum. Hadi biz çalıştıralım şu oğlanı."

"Oğlanı?" diye sordu Anka kardeşine protesto eder gibi
 bakarak. Ringdeki iki adam da standart ölçülerin üzerinde-
 lerdi ve küçük çocuk hitabı her ikisi için de uygun görünmü-
 yordu.

"Bizim yaşımız kadar. Oğlan sayılır." dedi Alin omuz sil-
 kerek. Ardından parmaklarını ağzına sokarak salonu inleten

ANKA

bir ıslık öttürdü ve Marcel'e hitaben bağırdı İngilizce.

"Koca oğlan! Hadi sen mola ver, görevi biz devralalım."

Anka, Alin'in kafasına koyduğundan geri adım atmaya-
cağını bilerek Marcel'e seslendi bu kez.

"Biz ısınana kadar devam et Marcel. Sonrası bizde."

Marcel bir an hayretle iki kadına baktı. İkisi de spor kıya-
fetlerinin içinde çok zinde görünüyorlardı. İkisinin de saçla-
rı at kuyruğu bağlanmıştı ve üzerlerinde siyah diz altı tayt
vardı. Anka taytının üzerine mavi bir yarım atlet, Alin ise
fosforlu yeşil giymişti. Marcel'in iki kadının isteğini yerine
getirmeye gönlü olmadığı yüzündeki ifadeden belliydi. Eli-
nin tersiyle alnındaki terleri sildi, ringin kenarındaki esnek
halatlara alt kollarını dayadı.

"Unutun bunu. Patron böyle bir şeye izin vermez."

"Patrona soran kim?" diye atıldı Alin dik bir sesle. Anka
ikisine de aldırmadan salonun bir kenarına çekilip esneme
hareketlerine başlamıştı bile.

"On beş dakikanız var Marcel!" dedi otoriter bir tonla.
"Isındıktan sonra Duman'la biz çalışacağız."

Duman ringin ortasında şaşkınlıkla dikilirken soran ba-
kışlarını Marcel'e çevirdi. Üzerinde uzun şortun dışında bir
şey yoktu ve bedeni sıkı çalışmanın ortaya çıkardığı terden
pırıl pırıl parlıyordu. Marcel başını çevirip geri baktı ve ba-
şını olumsuz anlamında iki yana salladı. Anka bu hareke-
tin üzerine, içindeki isyankar kadının uyandığını hissetti ve
daha da kararlı bir tonla konuştu esnemeye devam ederken.

"İtiraz yok Marcel!"

Alin, Anka'nın birkaç metre ilerisinde tıpkı onun gibi ısın-
maya başlarken yüzünde keyifli bir gülümseme vardı.

On beş dakikanın sonunda iki kadın da ısınmış bedenler-
le ringe tırmandılar. İki genç adam bu süre boyunca salonu
kaplayan sert sesler çıkararak amansızca çalışmaya devam
etmişlerdi. Ringe giren iki kadın adamların yeniden durma-
sına neden oldu. Marcel soluk soluğa başını iki yana salladı.

"Patronla beni ters düşürme. Lütfen!"

"Git patronundan izin al o zaman. Sen alana kadar biz de-

vam ederiz." Ağzının içinde bu kez Türkçe mırıldandı. "Gerçi alıp almayacağını da çok umursamıyorum."

Anka boynunu esneterek yerinde zıpladı birkaç kez. Alin, Duman'ın etrafında dönmeye başlarken adam temkinli bakışlarla onu izliyordu başını etrafında çevirerek. Alin, Duman'ın etrafında yeni bir tur atacakken yan tarafında aniden durdu ve doksan derecelik bir açıyla sağ bacağını kaldırarak ayağının üstünü adamın karnına yapıştırdı.

Genç adam aldığı darbeye sesli bir soluğu dışarı verip öne eğilince "Nefesini içinde sıkıştır!" diye bağırdı Alin. Ve aynı anda sol yumruğunu adamın yan tarafına, kolunun altına indirdi. Duman bu kez hızlı davranarak savunma yapabiliyordu ve yumruğun şiddetini son anda azaltabilirdi. Birkaç adım geri kaçarak savunma pozisyonu aldı ve sonra ne olduğunu bile anlamadığı bir hızla iki tarafından, iki kadının darbeleri gelmeye başladı. Öylesine hızlı karşı koyuyordu ki soluk soluğa kalmıştı ancak pes etmiyordu.

Marcel ortadaki ikiye karşı bir dövüşte geri çekilmek zorunda kalmıştı. İki kadının da kendisini kale almadığı açıktı ancak buna izin vermesi olanaksızdı. Ringden çıkarak, ilerideki arkalıksız bankın üzerindeki havlunun yanına bıraktığı telefonu eline aldı ve duraksamadan Derim'in numarasını çevirdi.

"Patron? Ne durumdasınız?"

"Dönüş yolundayız Marcel bildiğin gibi. Her şey yolunda mı?"

Derim uçakta Jan'la karşılıklı oturuyordu ve yarım saat evvel uçak havalanmıştı. Elindeki viski kadehini bacak bacak üstüne attığı dizinin üzerine koydu. Marcel'in araması yerinde dikilmesine neden olmuştu.

"Küçük bir sorun var."

"Ne sorunu?"

Derim bu kez elindeki viskiyi önündeki küçük masaya bırakmış bacaklarını çözerek bedenini öne eğmişti.

"Duman'ı çalıştırıyordum istediğin gibi. Ama..."

"Ama ne? Marcel! Geveleme doğru düzgün söyle!"

ANKA

“İki Numara, kızıl kafayla ringe girdi!”

Derim duyduklarını anlamaya çalışırcasına kaşlarını çatı. Adamlar güvenlik protokolündeki sıralama nedeniyle kendi aralarında Anka’ya İki Numara diyorlardı ve Marcel’in kimlerden söz ettiğini anlamış oldu.

“Tamam. Siz ara verin o zaman. Sorun yok”

“Eee, yanlış anladın patron. Ringde sadece ikisi yok... Duman da var. Duman’ı çalıştıracaklarmış.”

“Marcel saçma sapan konuşma! Çıkar Duman’ı oradan! İkisinin de incinmesini istemiyorum! Anladın mı beni?”

Marcel gözlerini ringe çevirip amansız dövüşü izledi birkaç saniye boyunca. Duman çoğunlukta savunmadaydı çünkü iki kadın tarafından ardı arkası kesilmeden yapılan saldırılar atak yapmasına izin vermiyordu.

“Daha çok Duman’ın incineceğinden endişe ediyorum. Sakatlanırsa dövüşte zorlanır. Ama kondisyonunun zirveye ulaşacağına eminim.”

Derim duraksayarak birkaç saniye bekledi ve aniden karar vererek “Kapatıyorum, görüntülü ara beni!” dedi.

Marcel elindeki telefonu bu kez görüntülü arama yapmak için yeniden tuşladı. Derim’in yüzünün yanında Jan’ın yüzünün yarısı görünüyordu.

“Ekranı ringe çevir!”

Marcel, Derim’in emriyle elindeki telefonu ringe çevirdi ve diğer eliyle havluya uzanarak boynuna attı. Havlunun bir ucuyla yüzündeki terleri silerken elindeki telefon hâlâ ringe dönüktü.

“Tekmeleri çok iyi.” diyen Jan’ın takdir dolu sesini duydu ancak hangisi için söylediğini anlayamadı.

“Anka eğer evindeki herife yaptığı gibi Duman’ın boynunu kırarsa dövüşlere seni sokacağım Jan!” dedi Derim bu kez eğlendiği belli bir tonla.

“Bana uyar. Ne zamandır girmiyordum, pas atarım.”

“Marcel, otur dinlen sen. Yayını kesme...” diyen Derim’in alaylı sesini duydu bu kez Marcel ve tıpkı ona söylendiği gibi banka oturarak telefonu dizinin üzerine koydu ve dövüşü

seyretmeye başladı.

"Jan, şu kadehleri doldursana!"

"Neden ben dolduruyorum? Kaçırmaq istemiyorum. Git kendin doldur."

"Telefon benim elimde!"

"Ver, ben tutarım!"

"Bence bu uçağa bir hostes almamız gerekiyor artık."

"Host demek istedin herhalde."

"Neyse ne! Doldursana şu kadehleri!"

"Vaayy Kızıl'ın yumruğunu gördün mü? Duman'ın çenesi çıkmıştır kesin."

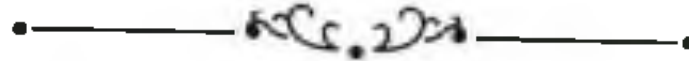
"Hayır, o sırada Anka'ya bakıyordum."

"Kadehleri kim dolduruyor?"

"Jan! Lanet olsun! Tamam ben dolduruyorum. Tut şu telefonu. Ama bir sonrakileri sen dolduruyorsun."

"Roger!"

21. BÖLÜM

Derim ve Jan uçaktan indiklerinde Baho, Marcel'le birlikte VIP aracın önünde dikiliyordu. Derim'in normal seyahatlerinde kullandığı pilot uçakta kalmıştı ve prosedürleri bitirdikten sonra sürekli kaldığı oteline geçecekti.

Derim ve Jan hızlı adımlarla araca ilerleyerek açık kapıdan girip içeri yerleştiler. Baho şoför koltuğuna geçerken Marcel arka tarafa iki adamın karşısına oturdu. Araç yola koyulduğunda Derim, Marcel'e neredeyse alayla bakıp sordu.

"Evde her şey yolunda mı?"

"Yolunda patron. Kızlar çoktan uyudular. Duman yorgunluktan pert. Hepsi sabaha kadar uyanmaz. Epey ter atılgılar."

Uç adamın da yüzündeki sırıtma aracın içinde parlıyordu. Aracı kullanan Baho, dikiz aynasından geriye bakıp Marcel'e sitemle laf yetiştirdi.

"Alacağın olsun. Haber vermedin bana. Eğlenceyi kaçırmışız."

"Duman için pek eğlence olduğunu söyleyemem. Epey zorladılar onu. Kondisyonu için bayağı iyi oldu aslında. Nefes aldırmadılar."

Derim başını salladı hoşnut bir tavırla. Anka'nın vahşi tarafını seviyordu. İçindeki onu koruma arzusu sürekli tetikte olsa da kendisi olmadan da onun çoğu şeyle başa çıkıyor oluşu Derim'in içini rahatlatıyordu.

"Diğer konular?" diye sordu bu kez ciddi bir yüzle ve

Marcel neredeyse soluk almadan rapor vermeye başladı.

"Banu daha iyi. Programda değişiklik olmayacak. Dövüşlere onu da götüreceğim. Ciddi bir şeyi yok. Birkaç ezik, morluk o kadar. Ama kendine yediremediği bir gerçek. Şimdiye kadar etrafımızda ondan daha güçlü kadın yoktu, şimdiyse kendi kalibresinin farkına vardı... Bence iyi bir şey bu..."

Marcel'in ses tonu ifadesizdi ancak Banu'nun şu anki konumundan o da hoşnuttu. Geçmişteki küstah Banu, artık onlarla patronculuk oynayamıyordu ve Marcel bu durumdan ziyadesiyle memnundu. Herkesin yerini bilmesi gerekiyordu ve Derim, Banu'ya yerini göstermişti. Geçmişte çocuk gibi şikayet eden pozisyona düşmemek için çok kereler dış sıklamışlardı ve Banu kendi kazdığı kuyuya düşmüştü nihayet. Buna rağmen onu dışlamıyorlardı da. Sadece haddini bilmesini arzu etmişlerdi ve Banu zor yoldan da olsa bunu öğrenmiş gibi görünüyordu.

"İki Numara söylemiş sana sanırım. Ağacı getirdiler. Onun isteği üzerine şömineli odaya koyduk. Oraya kurulmasını istiyor. Ayrıca odaya bir de televizyon konulmasını istedi. Bugün öğleden sonra yerleştirildi. Garajı büyütmek için bugün adamlar geldiler. Önümüzdeki hafta içinde bitirecekler yenilemeyi. A8'ler için görüşmeleri yaptım. Yılbaşı'na kadar teslim edecekler."

Derim memnun bir ifadeyle başını salladı. "Plakaları istediğim gibi çıkaracaklar değil mi?"

Marcel başını salladı ifadesiz bir suratla. "Gerekli tüm bilgiler verildi. İşlemleri yapan adamlarımızı tembihledim, kesinlikle istediğin gibi olacak."

Jan yerinde kaykılarak bacak bacak üstüne attı ve kafasını oturduğu koltuğun başlığına yasladı.

"Anlamayacaklar nasılsa. Zamanı gelince öğrenirler."

Derim, Jan'ın keyifli sesine bıyık altı gülümsedi. Başını yanındaki adama çevirdi.

"Daha tek adım atmadın ama sendeki özgüvene hayran kaldım, ne diyeyim?"

"Ben senin gibi çok zaman kaybetmeyeceğim. Birkaç gün

ANKA

soluk alsın diye uzak durdum. Ortama alışması lazımdı. Ayrıca o saçma hitaba da bir son vermesi gerekiyordu.”

“Elli bin dolara patladı sana.”

“Yardım yapmış oldum. Dolaylı yoldan da olsa hayır işlememi sağladı.”

Jan keyifli bir tavırla omuz silkip, umursamaz bir sesle karşılık vermişti. Derim sorarcasına yanındaki adama bakınca, Jan hafifçe başını yana eğip yumuşak bakışlarla baktı Derim’e.

“Lee’ye hesaplarını kontrol ettirdim. Parayı yetimhaneye bağışlamış.”

Derim’in kaşları şaşkınlıkla havalandı. Ardından gözleri çabucak kısıldı ve uyaran bir tonla karşılık verdi.

“Bunu bir daha yapma. Hesaplarını kontrol ettirdiğini öğrenirse canına okur.”

“Her şeyini kontrol edeceğim!”

Jan’ın kararlı sözleri, Derim’in bir an için de olsa hayretten solugunu kesti. Onu daha önce bir kadına karşı böyle vahşice sahiplenilen bir tavırda görmemişti ve Jan’ın gözlerinde ilk kez yanıp sönen o ışıltılar hiç de masum değildi. Aksine kararlı ve karşı konulmazdı bakışları. Derim az da olsa huzursuzca yutkundu ve başını iki yana salladı.

“Etrafımda bir başka savaşı kaldıracak halim yok Jan.”

“Ben kendi savaşımı kendim veririm! Seneler önce bana dediğin şeyi hatırla. İlk gördüğümde anlamıştım, dedin bana. Anka’yı ilk gördüğün anda hayatında yer edeceğini anlamıştın sen. Seni ancak bugün anlıyorum. Dediklerinin ne anlama geldiğini şimdi çözdüm. Ne hissettiğini de şimdi anladım. O yüzden sen kendi savaşına bak, ben kendiminkine.”

Jan, sözleri bittikten sonra başını camdan dışarı çevirdi ve kendinden emin bir yüzle bakışlarını dışarıdaki akan yola dikti. Kızıl saçlı kadını gördüğünden beri aklından çıkarmıyordu ve tıpkı Derim’in bir zamanlar ona dediği gibi aynı hislerle doluydu içi. Kızıl saçlı kadın onun hayatına yerleşecekti. Hiçbir kadının yer etmediği gibi hayatında yer edinecekti ve Jan onun için vazgeçilmez olmaya kararlıydı.

Derim incelercesine uzun uzun Jan'a baktı ve neden sonra başını yeniden Marcel'e çevirdi.

"Bu saatte açık bir market falan varsa önünde duralım, yoksa da yoğurt bulabileceğimiz bir yerde durun. Eve gitmeden önce yoğurt almam gerekiyor."

Marcel anlık bir şaşkınlıkla Derim'e baktı ancak genç adamın yüzündeki ciddi ifadeyi görünce yalnızca başını salladı. Gecenin o saatinde açık market bulmak mümkün olmasa da, bir benzincinin marketinden isteneni tedarik edebileceklerine emindi.

Anka, akşam Alin'le birlikte iki saate yakın Duman'la çalışmasının ardından tüm kaslarının isyanla bağırıldığını duyumsamıştı ve gece yarısına yakın düşünu aldıktan sonra kendisini yatağa zorlukla atmıştı. Aynı şeyi Alin'in de yaşadığını biliyordu. Birkaç haftadır doğru düzgün çalışma yapmadığı için hamlayan kasları çığlık çığlığa bağırıyorlardı ancak bu sızlamaları özlediğini de fark etmişti. Bedenindeki her kas sızlıyordu ve Anka o ağrıları doyumsuz bir zevkle karşılıyordu. En sevdiği şeylerden biri ağır bir çalışmanın ardından hissettiği o kas sızılarıydı.

Otururken, kalkarken gerilen kasları bazen inlemesine neden olabilecekken dudaklarını sıkıp bu inlemeleri içine gömerdi. Bu sızılar iyi bir çalışmanın getirdiği ödüldü aslında. Sızlayan kaslar, sıkı çalışmanın ardından hissedilen hazdı. Daha güçlenmiş, daha esnemişlerdi.

Üzerine açık mavi saten pijama pantolonu ve gömleğini giydikten sonra yatağa kendisini attığı anda gözleri kapanmıştı ve yorgun bedeni bu yorgunluğun acısını çıkarmak ister gibi anında gevşemişti.

Ne zaman olduğunu bilmediği bir saatte yatağındaki esnemeyle gözlerini ardına kadar açıp hızla yerinde dikildi.

"Sakin ol... Benim." diyen ses Derim'e aitti ve gayet normal bir tonla konuşuyordu. Adeta her zaman yaptığı bir şey-

ANKA

miş gibi. Ses tonu alçak hatta sanki odada Anka'dan başka biri varmış da onu uyandırmak istemez gibi neredeyse fısıltıydı.

"Ne işin var burada?" diye sordu Anka çatlak bir sesle. Yüzüne düşen saçları ağrıyan kollarına rağmen zorlukla geri itti. Gözlerini sürekli kırıştıtırırken iki eliyle gözlerini ovuşturuyordu.

"Biraz evvel geldim. Uyuyacağım. Yorgunum."

"Yani?" dedi Anka kızgın bir tonla. İki eli yanaklarının üzerinde, gözlerini ovuştururken öylece kalakalmış gibiydi.

"Yine mi aynı tartışmayı yapacağız?"

Derim'in protesto eden sitemli sesine Anka sinirle ellerini yatağa vurarak karşılık verdi ve ardından öfkeyle konuştu.

"Ya manyak mısın sen? Ne aynı tartışması? Burnunun dikine gidiyorsun, sanki tartışıyormuşuz gibi kalkmış yine mi diyor! Git kendi yatağında uyu!"

"Orada uyuyamıyorum!"

Anka yataktan çıkmak için hızla yerinde hareketlenirken aynı sinirli tavırla karşılık verdi.

"Madem öyle, o zaman sen burada yat, ben orada yatarım!"

Derim hızla atılarak Anka'nın bacağına yakaladı. "Derdim yatak mı benim?"

"Ya ne o zaman, ne? Biz niye aynı yatakta yaşıyoruz ya?"

Anka bir an; seneler önce de sık sık aynı soruyu sordugunu hatırlayınca, içinde yanardağ patladığını hissetti ve ne yaptığını bile bilemez bir öfkeyle Derim'in üzerine atıldı.

"Bıktım senden! Hep kendi bildiğini okuyorsun ya, gerçekten bıktım senden!"

Derim üzerine atılan genç kadının iki bileğini sıkıca kavrayarak yukarı kaldırdı ve dizlerinin üzerine kalkmış genç kadınla karşı karşıya durdu. Kendisi yatağın içinde oturuyordu ve bir gece önceki gibi üzerinde sadece boxeri vardı.

"Ringde çok yoruldun. Şimdi uykunu da böldüm tabii. Acaba o yüzden mi bu kadar sinirlisin?"

Derim'in yumuşacık, anlayış dolu sesi Anka'nın hayretten dilinin tutulmasına neden olmuş olmalıydı ki; bir süre

boyunca kelimeler dudaklarının arasından çıkamadı. Yutkundu... Tekrar yutkundu ama kelimeler sanki yok olmuşlar gibi bir türlü çıkmıyordu dışarı. Nihayet derin bir soluk alıp kalçasının üzerine oturdu. Bilekleri hâlâ Derim'in parmakları arasındaydı. Hayattan umudunu kesmiş bir zavallı gibi Derim'e baktı ve yalnızca "Pes!" diyebildi alçak sesle.

"Hadi yatalım. Sabah dinlenmiş kalkınca daha iyi hissedeceksin."

"Ruh hastası" diye mırıldandı Anka, öylece Derim'e bakarken.

Derim sevimli bir gülüşle ona baktı. "Bayağı yorulmuşsun. E bir de bütün gün alışveriş de yaptınız. Yorulursun tabii. Aslında istediklerini söyleyen Marcel adamlara aldırır... Televizyon koydurmuşsun şömineli odaya. Harika bir fikir bence de. Ben daha önce neden düşünemedim acaba?"

Derim yatağın içinde hareketlenerek yorganın altına yerleşirken sakin bir sesle konuşmaya devam ediyordu. Anka yatağın ortasında kalçasının üzerinde adama donuk donuk bakıyordu. Derim yorganı üzerine çekti ve bir ucunu kaldırarak eliyle yanındaki boşluğuna vurdu.

"Aşil'i kontrol ettim şimdi. Yine üzerini açmış, yatakta çapraz yatıyordu. Örttüm ama merak etme. Yarın harika bir kahvaltı yaparız hep birlikte değil mi? Amcam bu hafta gele-meyecekmiş. Pazar günü onsuz kahvaltı yapacağız maalesef. Çok yoğun şu an biliyorsun... Yarın öğleden sonra ağacı süslemeye başlarız değil mi? Kızıl sizin yönteminizle olacağını söyledi. Nasıl olduğunu merak ediyorum."

Anka hâlâ donuk donuk adamın monoloğunu dinliyordu. Derim elini uzatarak Anka'nın bileğini tuttu ve yatağa çekti genç kadını. Anka bir külçe gibi yatağa devrilirken adamdan uzaklaşarak sol yanının üzerine döndü ve sinirli hareketlerle yorganı üzerine örttü.

"Uzak dur benden! Sen normal değilsin, anladım ben seni. Rahat bırak, uyuyacağım ben!"

Derim bu kez genç kadının kendisine sırt çevirmesine aldırmadan ona doğru sokuldu ve kollarının arasına alarak ka-

ANKA

şık pozisyonuna yerleştirdi ikisini de.

“Bak bu sefer sırtını döndün diye kızmadım sana. Madem böyle rahat uyuyacaksın, senin dediğin gibi olsun. Uyumsuz olduğumu iddia edemezsin, değil mi?”

“Ruh hastalığının yanında uyumsuzluk ne ki? Buna da şükür!”

Anka’nın kızgın sitemli sesine Derim yalnızca gülümse-di ve karşılık vermedi. Şimdilik kendi isteğine kavuştuğuna göre genç kadının istediği kadar laf sokmasına katlanabilirdi.

Derim birkaç saniye sonra “Yoğurt aldım” diye mırıldan-dı genç kadının kulağına.

Yalnızca birkaç saniye evvel öfkesi tepesinde olan Anka duyduğu kelimelerle istemsizce kıkırdadı. Derim duyduğu bu sesin öylesi güzel bir melodisi olduğunu düşündü ki yo-ğurt şakasını yeniden yapabildiği için kendi kendini tebrik etti.

“İyi. Aferin” dedi Anka mırıltılı bir tonla. Sesindeki mem-nun eğlenir tonu gizleyememişti.

“Bu şakayı çok seviyorum” dedi Derim, yine mırıltıyla. “Seni hep güldürüyor. Kesinlikle başkalarının da gülmeye-ceğine emin misin?”

“Hayır!” dedi Anka keskin bir tonla. Başını hafifçe geriye çevirip Derim’e yan gözle baktı. “Bu öyle bir şey değil!”

“O zaman yalnızca bize ait bir şaka, değil mi?” dedi De-rim, tasdik beklercesine.

Anka baştan savma bir şekilde hızlıca başını salladı. “Evet, öyle. Başkalarına yapmaya kalkma sakın.”

“Tamam. Sen nasıl istersen. Başka kimseye yapmam o za-man.”

Anka yeniden gözlerini yumarken “Hı hı” dedi boğuk bir tonla. Derim sessiz bir nefesi ciğerlerine çekip gözlerini yumdu. Günün yorgunluğunu kesinlikle üzerinden atacağı-na emindi artık.

Derim daha önce hayatı boyunca böyle bir şey yaşamamıştı. İnsanın mutluluktan aklını kaybetmesi ancak böyle mümkün olabilirdi. Göğsünün içindeki kalbi son sürat atıyordu ve o gün, sabahı saymazsa günün geri kalanında hiç dinmemişti hızı.

Sabah Anka'nın asık suratına rağmen keyifli uyanmıştı. Genç kadının ters ters ona bakarak yataktan çıkmasına da aldırmamıştı. Anka kendi odasının içindeki banyoya girdiğinde o da kendi odasına geçip duşunu almış ve üzerini değiştirerek aşağı inmişti. Gece öyle deliksiz uyumuştur ki bir gün evvelki yorgunluğundan zerre eser kalmamıştı.

Derim, sabahları Anka'nın bir süre boyunca devam eden asık suratına artık alışmaya başladığını düşünüyordu. Sabahları bazı insanlar huysuz olabilirdi ve Anka da muhtemelen onlardan biriydi. Bunu çok büyütmesine gerek yoktu.

Elinde kahvelerle yeniden yukarı çıktığında Anka, Aşil'in odasında yine oğlunu uyandırmaya çalışıyordu. Derim'in elindeki kahveye can simidi gibi sarılarak bir yudum alan genç kadının verdiği direktife de, mutlu bir suratla onaylayarak başını sallamıştı. Ona göre harika bir güne başlamıştı ve mutsuz olmasına neden olacak hiçbir şey yoktu.

"Ben pes ettim! Sen oğlunu uyandır, üzerini değişmesini de sağla bir zahmet."

Bu seferki cumartesi kahvaltısı pazar aile kahvaltıları kadar kalabalık olmasa da yine çok keyifli geçmişti. Anka'nın aşağı inmesinden itibaren yüzü gülmeye başlamıştı ve gün, tıpkı Derim'in sabah uyandığında hissettiği gibi gittikçe güzelleşiyordu.

Kahvaltıdan sonra Anka, Aşil ve Alin'le birlikte mutfağa girerek öğleden sonrası için kurabiyeler yapmaya başlamıştı. Akşam yemeği için Jaques'in hazırlıklarını; onlar mutfaktan çıktıktan sonra yapabileceğini söylediklerinde, Jaques gülümseyerek mutfağı onlara bırakmıştı. Derim ve Jan'ın anlayamadıkları bir heyecan vardı hepsinde. Aşil yerinde duramıyor, sürekli zıplıyordu. Anka'nın onun önüne bağladığı küçük mutfak önlüğü ve altına çektikleri sandalye çocuğun

ANKA

yüzüne mutlulukla parlayan bir ifade yerleştirmişti. Sonraki saatlerde iki genç kadın mutfakta hazırlık yapmaya devam ederken görevlendirdikleri Aşil de onlara yardım etmişti.

Jan ve Derim öğlene doğru spor salonuna inmişlerdi. Jan, Duman'la iki saate yakın çalışırken Derim onları kenardan izlemiş ve sert bir sesle sürekli taktik vermişti. Akşamki antrenman için yeniden saat belirledikten sonra spor salonundan çıkmışlardı.

Jan odasına düş almak için çıkarken girişte ellerindeki tabaklarla yanlarından geçen Alin ve Aşil'le karşılaşmışlardı.

"Acele et ponpon! Birazdan başlıyoruz." diyen Alin'in sesine birkaç basamak yukarı çıkan Jan geri dönerek protesto eden bir tonla karşılık vermişti.

"Elli bin dolar saydım eline! O saçma hitabı bir daha söylemeyecektin!"

"Opppps. Ağız alışkanlığı" dedi Alin, masumca gözlerini açarak. Elindeki tabağı Derim'in eline tutuşturdu.

"Bunları şömineli odaya götür, ben diğerleri için tekrar mutfığa gidiyorum."

"Prensesim!" diye bağırdı Aşil o sırada. "Ama ben kurabiyeleri süsleyecektim!"

"Getireceğim Prensini hepsini. Odada sehpanın üzerinde süsleyebilirsin. Hem bir yandan biz de ağacı kurarız değil mi? Kaçırmak istemezsin eminim."

Aşil elindeki küçük tabağı dikkatle tutmaya çalışarak gözlerini yumarak başını salladı.

"Ama ben şeker yapan o renkli kalemlerden istiyorum."

"Hepsini getireceğim merak etme."

Alin, Aşil'e göz kırparak arkasını döndüğünde Aşil ciddi bir suratla babasına döndü.

"Beni takip et baba. Bunları odadaki sehpanın üzerine yerleştirmemiz gerekiyor. Annemler hazırladığımız öbür yiyecekleri de getirecekler."

Derim, oğlunun ciddi tavrını taklit ederek başını sallayıp Aşil'in peşine düşmüştü. Sonraki dakikalarda şömineli odada tam bir karmaşa hakimdi. Anka ve Alin hazırladıkları

atıştırmalık yiyecekleri sehpanın üzerine dizmişlerdi. Yalnızca kurabiye yapmamışlardı. Sehpanın üzerindeki tabaklarda değişik soslar, cipsler, peynirler, kuruyemişler ve küçük ordövrler de vardı. Odadaki konsolun üzerine kadehler ve içkiler dizilmişti. Aşil için meyve suyu, kendileri için şarap hazırlanmıştı. Üç metrelik yapay devasa ağacı Derim ve Jan'a verdikleri direktiflerle kurdurmaya çalışıyorlardı.

"Gerçek çam almamana sevindim. Bazen abartıyorsun çünkü."

"Bunun iyi bir fikir olacağını düşündüm. Ağaçların kesilmesi hoşuma gitmiyor."

"Bak şimdi gözüme girdin işte."

Anka sırtarak karşılık verdi Derim'e. O sırada ağacın en üst kısmındaki dalları Anka açmaya çalışırken Derim eline tutuşturulan en alt kısmın dallarını açıyordu Anka'yı taklit ederek. Odadaki şömine yakılmış, dışarıdaki sert soğuğa rağmen içerisi sınımsız bir atmosfere bürünmüştü. Aşil bir yandan, Alin'in onun önüne koyduğu tabağın içinde kurabiyeleri renkli gıda kalemleriyle süslerken, bazen yaptığı bu işe ara veriyor ve merakına karşı koyamayarak süslerin paketlerini açmaya çalışıyordu.

Ağacı Anka'nın isteği üzerine şöminenin çaprazındaki köşeye pencerenin önüne yerleştirmişlerdi. Daha önce oraya koydukları iki berjer koltuğu şöminenin diğer tarafındaki köşeye almalarını istemişti genç kadın.

Bir saate yakın zamanı, yerlere oturarak hem bir şeyler atıştırmış hem de süslerin paketlerini açmakla geçirmişlerdi. Anka'nın önlerine koyduğu sepetin içine, açılan topları koyuyor bir yandan sohbet ediyorlardı.

"Nasıl geçti görüşmeler?"

Anka elindeki bir paketi açarken Derim'in karşısında bağdaş kurmuş halde yerde oturuyordu. Derim sırtını kanepeye yaslamış, sağ bacağını ileri uzatırken sol bacağını toplamıştı. Tıpkı onun gibi bir paket daha açarken doğal bir tonla karşılık verdi.

"Yoğundu ama seneyi kapadık sayılır. Ocak sonunda tek-

ANKA

rar yöneticilerle bir araya geleceğiz.”

Jan o sırada eline geçen renki bir süsü Alin’in boynuna atmıştı. Anka gülümseyerek baktı onlara. Alin tıpkı beklenildiği gibi Jan’ın eline vurmuş “Rahat dur!” demişti.

“Yakıştı ama sana. Senin gibi renkli o da.”

Jan’ın cevabına Alin küstah bir bakış atıp burnunu havaya dikti.

“Benim yanımda çok soluk kalıyor.”

“Süse hava gelsin diye boynuna sardım ben de zaten. Süslüğünden utanacaktı yoksa.”

Alin şen bir kahkaha atarken başı arkaya savruldu. “Bir kadeh koysana bana.” dedi tatlı bir sesle Jan’a çenesiyle konsolu işaret ederek. Jan başını sallayarak yerden kalkarken “Herkes içecek istiyor mu? Servisler benden bugün.” dedi sıcak bir tonla.

Derim ve Anka başlarını sallarken Aşil atıldı heyecanla. “Ben de istiyorum Jan amca!”

“Hangisinden istiyorsun küçük adam? Portakal mı? Vişne mi?”

“Portakal!”

“Hemen geliyor küçük bey.”

Derim yüzünden silemediği bir gülümsemeye baktı oğluna. Yüzünde öylesi bir huşu vardı ki Anka da inceleyen bakışlarla bakıyordu genç adama. Öyle beceriksizdi ki hareketleri, daha önce bunu yapmadığı çok belli oluyordu. Anka’nın sürekli onu yönlendirmesi gerekiyordu ve Derim’in bu yönlendirmelerden hoşnut olduğu belliydi. Derim bakışlarını yeniden Anka’ya çevirince göz göze geldiler. Anka yüzü kızararak başını tekrar kucağındaki süslere indirdi.

“Hepsini açtıktan sonra mı süslemeye başlayacağız?”

Derim’in sorusunu Anka başını sallayarak onayladı.

“Öylesi daha kolay oluyor. Sonra tek tek topları ağaca takacağız.” Ardından çabucak Aşil’e bir bakış atıp başını hafifçe Derim’e yaklaştırarak alçak sesle devam etti.

“Ağacın tepesine koyacağımız meleği Aşil yerleştirecek. Kucağında kaldırabilirsin onu. Son dokunuşu o yapmayı çok

seviyor."

Derim başını salladı "Tamam" der gibi. Çabuk bir bakışı tekrar oğluna atarak yeniden Anka'ya döndü.

"Çok mutlu bir çocuk" diye mırıldandı. "Ona harika bir çocukluk yaşattığın için teşekkür ederim."

"Her çocuk mutlu olmayı hak eder" dedi Anka, gülümseyerek oğluna bakarken. Beş yılını babasız geçirmesine rağmen onun mutlu olması için elinden geleni yapmıştı. Belki de buna kendisi sebep olduğu için hissettiği suçluluk buna neden olmuştu fakat Aşil'in hayatının geri kalanında bu açığının kapanacağını ümit ediyordu.

"Evet, öyle" diye mırıldandı Derim. Bakışlarını yeniden kucağındaki süslere indirmişti dalgınca. Anka, dikkatle genç adamı izleyerek merak ettiği soruyu yeniden sordu.

"Senin çocukluğun nasıldı?"

Derim'in bakışları hızla ona kalktı ve Anka o bir anlık sürede bile Derim'in gözlerinden geçen kara bulutları gördü. Derim'in yüzündeki dehşet ifadesi sadece bir anlıktı ve Anka bir an bunun kendi kendine uydurduğu bir ifade olduğunu düşündü. Derim her zamanki gibi çocukluğundan konuşmaktan kaçınarak konuyu değiştirdi.

"Şubat sonunda Konsey'le toplantı var."

Derim'im ciddi sesi ve açtığı konu öylesine hassastı ki Anka birkaç saniye evvel düşündüğü her şeyin zihninden uçup gittiği fark etmedi bile. Ciddi bir yüzle Derim'e baktı devam etmesini ister gibi.

"Seninle o konuyu tartışmak istiyorum. Fikrine ihtiyacım var."

"Ne gibi?" diye sordu Anka, kucağında hareket eden elleri durmuş endişeyle Derim'e bakıyordu.

"Açık vermeden o Konsey'de uzun süre kalabilmem zor. Eski ben olsa, sorun olmazdı ama şimdi sen varsın, Aşil var. Endişeleniyorum... Sene sonu olması nedeniyle altısı da dünyanın bir yerinde aileleriyle zaman geçiriyorlar. Kendimle ilgili her kapının önüne duvar ördüm. Lee sürekli takipte. Ama bir yerden açık vereceğim endişesi beni huzursuz edi-

ANKA

yor. Şubattaki toplantıda dünyanın hangi ülkesiyle ilgili olacağı belirsiz yine bir dümenler çevrilecek. Yeni yaptırımlar, yeni karmaşalar, yeni taktikler... Amcam şimdilik verdiğim bilgilerle dikkat çekecek adımlar atmıyor ama bir yerde mutlaka kuşku uyandıracaktır."

Anka başını sallayarak onayladı onu. İkinci derece zayıfları hepsi göze almışlardı ancak uzun vadede çok daha ciddi oyunlar oynanırsa önünü kesmeleri dikkat çekecekti mutlaka.

"Aklından geçen ne tam olarak?"

Derim, Anka'nın sorusuna cevap vermeden önce açtığı paketdeki topları sepete koyarak yeni bir paket aldı eline.

"Onlar benimle ilgili bir koz edinmeden benim onlarla ilgili kozları ele geçirmem lazım. Şu ana kadar haklarında yaptığımız tüm araştırmalar hepsinin örnek teşkil eden, uluslararası iş yapan hayırsever iş adamları olduğunu gösteriyor ama gerçekte bu doğru değil, biliyorsun... Mutlaka bir yerlerde açık vermiş olmaları lazım. O açıkları bulmam gerekiyor."

"Sence Aşil'i öğrenebilirler mi? Soyadını bile bu yüzden kullanmıyorsun."

"Evet. Doğru. Ama sence bu riski göze alabilir miyim? Hepsi de güçlü adamlar. Elleri kolları her yere uzanıyor. Ya öğrenirlerse?"

Anka'nın endişe yüklü gözleri Derim'e takılı kaldı. Zorlukla başını çevirip odanın bir köşesinde hiçbir şeyden haberi olmayan ve önündeki topları renklerine göre ayırmaya çalışan Aşil'e baktı. Oğlu öylesine masumdu ki onun herhangi bir tehlikeyle karşı karşıya kalacak olması aklını kaçırmasına neden olabilirdi. Derim'in alçak şefkatli sesini duyduğunda başını yeniden karşısındaki adama çevirdi. Derim uzanarak Anka'nın elini tuttu ve kendinden emin gözlerle ona baktı.

"Ona bir şey olmayacak mon Phénix. Buna asla izin vermem! Canım pahasına da olsa izin vermem!"

Anka, Derim'in gözlerindeki kararlığa minnetle bakarak başını belli belirsiz sallarken genç adamın parmaklarını sıktı. Aşil konusunda Derim'e olan güvenini hiçbir şey sarsamaz-

dı. Derim bunu öylesine net hissettiriyordu ki bu konuda en ufak şüphesi dahi yoktu.

"Riskleri ortadan kaldıracam. Sakın endişelenme tamam mı?"

"Nasıl?" diye mırıldandı Anka ciddi bir ifadeyle. Korkusunu içine gömdü ve dik bakışlarını Derim'e kilitledi.

"Mutlaka bir açıkları vardır. Bunu bulacağım. Yaptıkları şeyleri mutlaka kayıt altına alıyor olmaları lazım. Yalnızca kafalarında tasarladıkları planlarla hareket ediyor olamazlar. Mutlaka bir yerlerde kayıtlar tutuluyordur. Aklının almadığı paralar dönüyor, para trafiğini nasıl sağladıklarını, kimler üzerinden bu trafiği yürüttüklerini bulacağım. Konsey'e girerken istenen rakamı ortak iş yaptığımızı gösterir şekilde hesaplarına aktardım. O hesapları takip edeceğiz. Lee üzerinde çalışıyor. Kısa vadeli planlar değil yaptıkları. Tasarladıkları ve hayata geçirdikleri şeyleri onlara bağlayan elle tutulur kanıtlar bulduğumda, tasmayı boyunlarına geçiririm. Dünya eskisi gibi değil. Teknolojik bir çağda yaşıyoruz ve bilgileri kamuoyuyla paylaşmanın artık çok kolay ve çeşitli yolları var. Onları bitirecek bilgilerin dışarı sızmasına izin veremezler, o yüzden onları köşeye sıkıştıracağım bilgilere ulaşırsam dokunulmazlığımızı da sağlamış olacağım."

Anka düşünceli bir yüzle Derim'in sözlerini dinledi. Elinin hâlâ Derim'in avucunda olduğunun farkında değildi. Derim, baş parmağı ile sakinleştirmek ister gibi genç kadının elinin üzerini okşuyordu. Anka bir süre boyunca dalgın gözlerle Derim'e baktı. Nihayet kararlı bir tavırla başını sallarken bu kez daha güvenli bir tonla karşılık verdi.

"Lee'nin edindiği tüm bilgileri bana da veriyorsun. Tüm para akışını gösteren dökümleri, off shore hesapların dökümlerinin birer kopyasını... Bulduğu her şeyin birer kopyasını bana da veriyorsun. Alin'le üzerinde çalışacağız. Lee bu adamların sahip oldukları tüm mülklerin de bir listesini çıkarsın. Aile üyelerinin üzerine olanları da. Hepsini. Her şeyi ayrı ayrı inceleyeceğiz ve mutlaka bir açık bulacağız."

Derim gülümseyerek başını salladı. Anka'nın savaşa ha-

ANKA

zırlanan tavrı hoşuna gitmişti ve onun tam da bu yöndeki desteğine ihtiyacı vardı.

“Senin analitik zekanı seviyorum. Her şeye farklı bakıyorsun. Gözümden kaçan bir şeyi yakalayacağına eminim.”

Anka bu iltifata böbürlenlen bir tepki vermedi ve yalnızca başını salladı doğal bir ifadeyle. Derin bir nefes alıp toparlanmaya çalıştı ve gülümsedi... Anka gülümsedi ve Derim yine kalakaldı. Anka Derim’in yine onun gülümsemesine çakılıp kalmasını fark etmeden, ne zamandır genç adamın avucunda olduğunu farkında olmadığı elini, aynı şekilde yine farkında olmadan geri çekip yeniden bir pakete uzandı ve sesinde neşeli bir tonla konuştu.

“Tamam. Bu konuyu sonra tekrar değerlendireceğiz. Bugün keyfimizin bozulmasını istemiyorum. Aşil’in en sevdiği etkinliklerden birini yapıyoruz ve gerilmeyeceğim.”

Elindeki son paketin içinden çıkardıklarını yanındaki sepetin içine attı ve oğluna döndü.

“Annecim, artık başlayalım mı ağacımızı süslemeye? Bütün topları çıkardık.”

“Evet!” diye neşeyle bağırarak Aşil, oturduğu yerden kalkarak koşarak adımlarla annesine atıldı. Anka oğlunu kollarının arasına alarak sıkıca sarıldı. Kollarını geri çözerek bir avucuyla oğlunun eline sımsıkı tutunurken ayağa kalktı ve diğer elini Derim’e uzattı.

“Hadi bakalım babası. Toplarımızı ağacımıza takmaya başlıyoruz.”

Derim, kendisine uzatılan eli kavradığında, o eli ömrünün sonuna kadar bırakmak istemediğini düşündü tekrar. Onu bataklıktan çıkaran, yüreğinin bir köşesinde ömrünün sonuna kadar tükenmeyecek olan vicdan azabını koymasına rağmen, donmuş ruhunu ısıtan ve sımsıcak ateşiyle onu kavruran hep o el olacaktı.

Saatleri neşeyle geçirdiler. Bir yandan yiyeceklerini atıştırıp, bir yandan her biri, renkli topları tek tek ağaca asarken Aşil neşeyle yerinde zıplıyor, Alin sürekli Jan’a hangi topu nereye asması gerektiği konusunda direktifler veriyor, Anka,

Derim'in beceriksizliğini büyük bir başarıyla kapatıyordu.

Ağacın ışıklarını Anka'nın söylediği şekilde dekore ettikten sonra son dokunuş için Anka, küçük melek figürünü Aşil'in eline verdiğinde Aşil şaşkınlıkla bir elindekine bir ağacın tepesine bakmıştı. Ağaç onun için öylesine yüksekti ki ne yapacağını bilemez gibiydi. Ne olduğunu bile anlamadığı bir anda babası onu yukarı kaldırıp omuzlarına oturttuğunda sevinçli bir çığlık atmıştı. Dikkatli bir şekilde meleği en tepeye yerleştirdiğinde Derim, oğlunun sırtını okşamıştı sevgiyle.

"Aslan oğlum benim. Harika bir iş çıkardı yine." dedi gurur dolu bir tonla.

"Hadi bakalım bebeğim. Ağacın ışıklarını ilk kez sen yakmak ister misin?"

Aşil, annesinin sözlerini duyduğunda neşeyle bağırıyordu onaylayarak. Derim, kollarının arasına aldığı çocuğu yere bıraktığında Aşil mutlu bir yüzle annesinin gösterdiği düğmeye bastı ve ağaç ıslıl ıslıl parlamaya başladı.

"Harika oldu!" diye neşeyle bağırarak Alin'di. O da tıpkı Aşil gibi yerinde zıplamıştı ellerini çırparak.

Alin parlayan gözlerle ağaca bakarken, aynı parlak gözlerle Jan ona bakıyordu.

"Evet. Kesinlikle harika." diye mırıldandı genç adam, yanındaki kızıl saçlı kadından gözlerini ayıramayarak. O sırada ağaçtan bahsetmediği aşikardı.

Alin gülümserken yan gözle Jan'a baktı. Adamın kara gözlerindeki parlaklık göz kamaştıracak cinstendi. Omzuyla yanında dikilen ve gözlerini ondan ayıramayan Jan'ı dürttü haylaz bir tavırla.

"İtiraf etmeliyim, ateş ediyorsun."

Jan şaşkınlıkla uzun kara kirpiklerini kırıştırtarak genç kadına baktı. "Elimde silah var da, benim mi haberim yok?" dedi saf saf. Alin'in çınlayan kahkahası odayı doldurdu. Kahkahalarının arasında "Bu çekiciliğe bu saflık kesinlikle haksızlık." dedi kendi kendine konuşur gibi.

ANKA

Günün huzurlu atmosferi çok kısa süreli anlık gerginlikler olsa da, akşam da devam etti. İki genç kadının karar verdiği gibi akşam yemeğini, her biri ellerine aldıkları tabaklarla yine şömineli odada yediler. Ağacın ışıkları pırıl pırıl parlıyordu, şömineden ara ara çıkan çıtırtılar, şöminenin karşısına, hepsinin rahatlıkla seyredebileceği bir açıyla yerleştirilmiş olan ekranda seyrettikleri filmin sesine rağmen kulaklarını dolduruyordu.

Şöminenin önünde çapraz yerleştirilmiş kanepelerden birinde Jan, diğerinde Derim oturuyordu. Jan'ın oturduğu kanepeye sırtını dayamış olan Alin yerde oturuyordu tıpkı karşısındaki Anka'nın da Derim'in oturduğu kanepeye sırtını dayayarak yerde oturduğu gibi. İki kadın da bacaklarını ileri uzatmışlar tabaklarını kucaklarına koymuşlardı.

Aşil, Jan'ın yanında, kanepenin üzerinde bağdaş kurmuş önündeki tabağın neredeyse içine girecek kadar öne eğilmişti. Yediklerinin etrafa dökülmemesi için her lokmasını tabağın üzerine eğilerek ağzına sokuyordu ve bu tavrı gerçekten çok sevimliydi.

Anka, bakışlarını kaldırıp oğluna baktığında yüzündeki gülümseme büyümüştü. Alin, kardeşinin yüzündeki gülümsemeyle, aynı ifade onun suratında belirirken başını omzunun üzerinden geri çevirip Aşil'e baktı. Tam o sırada Aşil ağzına doldurduklarıyla başını kaldırdı ve şişkin yanaklarla lokmasını çiğnerken gözlerini yumarak Alin'e gülümsemeye çalıştı.

"Ya ben bunun bir taraflarını ısıracağım yine." dedi Alin hissettiği sevginin yoğunlaştırdığı bir tonla.

"Oğlumun canını yakamazsın."

Derim'in alçak sesle de olsa ciddi bir tonla sarf ettiği kelimelerle, Alin bir anlık şaşkın gözlerini adama çevirdi ve genç adamın ne kadar ciddi olduğunu farkında olmadan şakacı bir tavırla karşılık verdi.

"Poposu, göbeği tam ısırılmalık."

Derim donuk bir ifadeyle baktı Alin'e ve yeniden aynı kelimeleri tekrarladı.

"Oğlumun canını yakamazsın."

"Saçmalama be!" dedi bu kez Alin aksi bir tavırla yüzünü buruşturarak. "Sevgi ısırmasıyla, can yakma ısırması arasında fark var. Ayarımızı biliyoruz herhalde. Minicik çocuğun nasıl canını yakayım? Çocuğun canı yakılır mı? Taş olurum be!"

Derim kirpiklerini kırıştırarak baktı Alin'e. Alin'in koruyucu tavrı, sarf ettiği kelimeler ve söylediklerinin düşüncesine bile katlanamadığı yüzünden belliydi. Sessizce inceler gibi Alin'e bakmaya devam etti. Anka, ikisinin arasında geçen konuşmayla yine bakışlarını yukarı kaldırarak Derim'e baktı düşünceli gözlerle.

Derim'in, Aşil'in güvenliği konusundaki hassasiyetini şimdiye kadar takdir etmiş olsa da kimi zaman takındığı aşırı tutum tekrar içindeki merakı körükler şekilde yüzeye çıktı ve bir süredir fırsat bulamadığı için ötelediği konuşmayı bir an evvel yapması gerektiğine karar verdi.

O sırada Alin ters ters Derim'e bakıyordu ancak adamın yüzünden hiçbir şey okunmuyordu. Jan ortamın gerilmemesi için araya girmeye karar vererek konuyu değiştirdi.

"Bu filmi hanginiz seçtiniz?"

Alin başını bu kez ona çevirerek meydan okur gibi "Ben seçtim, ne olacak?" dedi.

"Holiday!" dedi Jan burun kıvrarak. "Sırf Jude Law yüzünden seçtin değil mi?" Sesindeki hoşnutsuzluk bariz belli oluyordu.

"Yeni yıl sürecinde seyredeceğin film sayısı bellidir! Gece, *While You Were Sleeping*'i seviyor. Onu yılbaşı akşamı seyredeceğiz. Ağaç süslediğimizde benim istediğim olur."

"Yılbaşı sabahı Home Alone'u seyredeceğiz ama!" diye bağırdı Aşil atılarak.

Alin tek kaşını kaldırarak gülümsedi Jan'a bakarken ve çenesiyle Aşil'i işaret etti.

"Gördüğün gibi onun da seçimleri var."

ANKA

Derim biraz evvelki gerginliğinden çabucak uzaklaşarak oğluna bakarken yüzünde oluşan tebessümün farkında değildi. Anka, biraz önceki düşüncelerinden çabucak sıyrılarak havaya girmiş halde tatlı bir sesle araya girdi.

“Breakfast at Tiffany öğleden sonraki programda.”

“Ay Selin de olsaydı keşke!” diye atıldı Alin heyecanla ne dediğinin farkına varmadan. Her zamanki programları, hep bir arada olduklarında bilindik ama zevk aldıkları bir şekilde geçerdi. Anka’nın yüzü belirgin şekilde düşerken başını tabağına eğdi, alçak sesle karşılık verdi.

“Seneye yaparız artık.”

Derim, bakışlarını bacaklarının biraz ötesinde yerde oturan kadına çevirdi endişeyle. Bütün günü keyifli geçirmişken bir anda neşesini kaybetmesine üzülmüştü fakat sürpriz yapmak istediği için planladığı şeyi şimdilik söylememeye karar verdi. Yeniden konu değiştirebilmek için ayaklarının dibine koyduğu boş kadehe uzandı ve yukarı kaldırarak “Bugünkü servisler sendendi. Doldur bakalım.” dedi Jan’a hitaben.

Aynı anda Alin de yerde, yanındaki boş kadehi kaldırdı. “Hazır ayaktayken benimkini de.”

“Daha kalkmadım ayağa!”

“Ama kalkacaksın!”

Jan gözlerini devirirken kucağındaki tabağı Alin’e uzattı. “Tut şunu!”

“Köftelerini çalarım ama!”

“Mutfaktan tekrar istesen mi acaba?”

“Sen iste. Senin köftelerin bitecek.”

Alin’in haylaz sırtmasına Jan başını iki yana salladı esefle. Yerinden kalkarken söyleniyordu.

“Bekleyin bari. Önce mutfağa gideyim, dönünce doldururum kadehlerinizi.”

“İnsanın emir eri olması ne hoş, değil mi?” Alin, Anka’ya yüzünü çevirmiş sırtıyordu.

“Jan amca ben de köfte istiyorum!” Aşil’in heyecanlı sesi hepsinin şaşkınlıkla çocuğa bakmasına neden oldu. Anka hayretle oğluna bakarken “Tabağındakiler bitti mi bebeğim?”

diye sordu. Aşil küçük dişlerini ortaya çıkaran bir gülümsemeyle başını salladı. "Aferin benim oğluma." dedi Anka mutlu bir ifadeyle ve aceleyle Jan'a başını çevirerek. "Aşil'e de köfte getiriyorsun amcası." diye ekledi.

Tekrar oğluna döndü ve uzaktan kocaman bir öpücük gönderdi oğluna. Aynı öpücüğün karşılığını oğlundan aldığı anda kalbi mutlulukla küt küt attı. Aşil'in bu evdeki iştahı eskiye nazaran açılmıştı ve Anka onun tabağındakileri silip süpürmüş olmasını sevinçle karşılıyordu.

Yemeğin ardından yerinden kalkıp annesinin kucağına yerleşen Aşil, iki bacağıyla annesinin iki yanına atmış, yanğını annesinin göğsüne yaslamış halde filmi izlemeye devam ediyordu. Anka karnına çektiği dizleriyle oğluna konforlu bir pozisyon oluşturmuş, kollarını oğluna sarmış, çenesini oğlunun başının üzerine dayamıştı.

"Anne?" diye mırıldandı Aşil uykulu bir sesle.

"Söyle bir tanem."

"Bu gece seninle yatabilir miyim? Hafta sonu, değil mi? Birlikte yatabiliriz."

Anka bunun arkasından gelecek olanı tahmin etmekte zorlanmadı. Onun duraksadığı anda, oğlunun dudaklarından çıkan mırıltıyı dik kulaklarla dinleyen Derim atıldı genç kadına fırsat vermeden.

"Bence de harika bir fikir."

Anka başını geriye çevirip ters ters Derim'e baktı. Aşil uykulu gözlerle başını hafifçe kaldırıp yalvaran bakışlarını annesine dikti.

"Ama hafta sonları olur demiştin."

Anka oflarcasına bir nefes koyverdi. Oğlunun bu bakışlarına karşı koyması imkansızdı. Ancak tek kaşını kaldırarak sorgular gibi oğluna bakmaktan geri durmadı.

"Benimle yatacaksın?"

Aşil kirpiklerini kırpıştırdı masumca. "Babamla da tabii"

ANKA

dedi çabucak.

Anka bu kez gözlerini kıstı. "Çok hainsin!" diye mırıldandı çocuksu onaylamaz bakışlarla oğluna bakarken. Aşil yine dişlerini ortaya serer bir gülümsemeyle ona baktı ve başını bir omzuna yaslayıp "Lütfen?" dedi dudağını büzerek.

"Karşı konulması zor bir varlıksın" diye mırıldandı Anka sevgiden parlayan gözlerle.

Aşil dudaklarını annesinin yanağına bastırıp boynuna sarıldı. "Sen dünyanın en iyi annesisin. Seni çok seviyorum anne."

"Ben de seni çok seviyorum bebeğim. Sen de dünyanın en tatlı, en hain çocuğusun."

"Babamla ve seninle yatıyorum bu gece değil mi?" diye sordu Aşil, neşeyle başını geri çekip.

Anka gözlerini yumarak başını salladı. "Sana nasıl hayır diyebilirim ki?" diye söylendi isteksizce.

"Aşil'den kesinlikle taktik almam lazım." diye başının üstünde Derim'in mırıldandığını duyunca, gözlerini kapatıp, dudaklarını birbirine bastırdı. Aşil mutlu bir suratla başını yeniden annesinin göğsüne yaslarırken Anka bakışlarını Derim'e kaldırıp ters ters baktı ve fısıltıyı andıran bir sesle konuştu.

"Daha konuşmadık bile. Şartlarım var demiştim!"

Derim gözlerini masumca iri iri açarken omuzlarını salladı. "Ben hazırım. Ne zaman istersen. Her şeye tamam dedim ya."

"Önce bir konuşalım da göreceğiz" diye mırıldandı Anka tehdit eder gibi bir tonla. Başını tekrar ekrana çevirirken oğlunun sırtını okşadı. Kanepedeki Derim kaykılarak yeniden keyifli bir tavırla yerine yerleşti. Kendi kendine mırıldandığı kelimeler Anka'nın keskin kulaklarından kaçmamıştı.

"Bir gün daha nasıl güzel bitebilirdi ki?"

Derim'in hayatının, en güzel günlerinden birini geçirdiği bir önceki gün, ertesi güne yeniden bu beklentiyle başlama-

sına neden oldu.

Başını annesinin göğsüne yaslamış olan Aşil olduğu yerde uyuyakalmıştı bir önceki gece ve onu yatağa taşıyan babası olmuştu. Pijamalarını Anka ile birlikte giydirmişler ve daha önce yaptıkları gibi oğullarını ortalarına alarak uyumuşlardı.

Derim uzun süre hızla atan kalbinin sakinleşmesini beklemişti. Anka ve Aşil çoktan uyumuşlardı ama o uzun bir süreyi ikisinin soluklarını dinleyerek geçirmişti. Mutluluğun böyle bir şey olabileceğini hiç düşünmemişti daha önce. Mutluluğun ne olduğuna dair hiçbir fikri olmamıştı aslında. Mutluluk sevdiği iki canla aynı havayı teneffüs etmekmiş, bunu anlamıştı.

Bütün gece yatağın içinde dönen Aşil'in yine ayakları burnunun dibine dayanmış, üzerlerini sürekli açmıştı ama Derim bundan şikayetçi değildi. Oğlu deli yatıyordu ve bu anlamsızca ona çok sevimli geliyordu.

Pazar günü aile kahvaltısı yalnızca beş kişiyle gerçekleşti. O gece başlayacak olan tutuklamalar nedeniyle Ankara ve İstanbul'da hummalı çalışmaları organize eden Mehmet Aydar ve Avcı bu kez kahvaltıda bulunmamışlardı. Derim için bu seferki kahvaltı da keyifliydi. Yalnızca çekirdek ailesi etrafında toplanmıştı ve Alin'in neşesi bulaşıcı gibiydi.

"Keşke kar yağsa kartopu oynardık."

Aşil'in biten kahvaltının ardından masadan kalkarken, şikayetçi bir tonla sarf ettiği sözlere Alin çocuksu bir hevesle karşılık verdi.

"Bence yarın öbür gün mutlaka yağacak. Havalar çok soğudu. Yılbaşı'na kadar kesin yağar."

Aşil gözleri parlayarak baktı Alin'e.

"Yağar değil mi Prensesim?"

"Bence yağacak." dedi Alin göz kırparak. "Yağdığında seninle saatlerce karda oynayacağız." Elinden tuttuğu Aşil'le birlikte küçük yemek odasından çıkarken Anka gülümseyerek onları takip ediyordu. Derim ve Jan onların arkasından adımlarken Aşil'in sikkın sesi onlara kadar geliyordu.

"Bugün dışarıda oynayabilir miyiz?"

ANKA

Anka, Alin'den evvel atıldı geriden ikisini takip ederken.

"Hayır bebeğim, dışarısı çok soğuk. Belki kısa bir yürüyüş yapabiliriz hava almak için ama evde oyun oynarız bugün."

"Ne oynayacağız?" diye sordu çocuk başını çevirip merakla annesine bakarken. Geniş koridordan dönerek devasa antreye varmışlardı. Anka'nın adımları durarak düşünüyormuş gibi gözlerini yukarı kaldırdığında, Aşil neşeyle bağırarak "Saklambaç!" dedi.

Anka başını indirip gülümseyerek oğluna bakarken Alin ondan önce atıldı. "Harika bir fikir. Bu evde saklanacak çok yer var."

Anka uyaran bakışlarını kardeşine çevirip işaret parmağını kaldırdı. "Hayır. Belli bir alan belirleyeceğiz. Evin her deliğine girmek yok."

Alin'in suratını asmasına aldırmadan "Yalnızca giriş kat geçerli olacak!" dedi üzerine bastırarak. Aşil neşeyle yerinde zıplarken Derim ve Jan şaşkın gözlerle üçlüye bakıyordu. Nihayet Derim hayretle aklındaki soruyu sordu.

"Saklambaç mı oynayacaksınız?"

Anka başını sallarken yüzündeki yaramaz gülümsemeye mani olamamıştı. "Evet. Çok eğlenceli oluyor."

"Eee, siz bunun için biraz büyük değil misiniz?" diye soran Jan'dı bu kez. Gözlerini kısmış araştıran bakışlarla iki genç kadını süzüyordu.

"Ne alakası var canım?" diyen Alin'di. Sesindeki çemkirme alenen belliydi. "Sadece çocuklar mı oynar?"

İki kadının kendilerine dönük ters bakan bakışlarına sinmiş gibi cevap veremediğinde Anka'nın bir sonraki komutu duyuldu.

"Hadi gidip üzerimizi değiştirelim, önce yürüyüşe gidip biraz hava alalım."

"Bahçe orman gibi. Üç tur yeterli olur." diyen Alin yeniden Aşil'in eline uzandı. "Hadi Prensım, gidip üzerimize kalın bir şeyler giyelim."

Programlarını yapan üçlü üst katan çıkan merdivenlere yöneldiği anda Derim arkalarından seslendi.

“Bize de katılıp katılmayacağımızı sormayacak mısınız?”

Anka başını omzunun üzerinden geriye çevirirken omuzlarını silkti. “Yapacak başka işiniz yoksa bizim için sakıncası yok. Neden teklif bekliyorsunuz ki?”

Derim sorarcasına Jan’a baktı. Jan hızla başını sallarken onun sormadığı soruyu cevapladı.

“Duman’la bir sonraki antrenman iki saat sonra. Temiz hava bana da iyi gelir.”

“Ben de gidip üzerime kalın bir şeyler alayım o zaman” diyen Derim, çoktan merdivenlere yönelmişti bile.

Sonraki bir saat geniş bahçede yürüyüş yaparak geçti. Önlerindeki Aşil sürekli koşuyor, tekrar kendilerine geliyor neşeyle konuşarak yeniden önlerinde koşmaya devam ediyordu. Anka bu yürüyüş esnasında bahçenin tam ölçülerini de görebilme imkanına sahip olmuştu. Evin arka tarafındaki alan, ön taraftaki bahçeden çok daha geniştir. Büyük açık havuzun olduğu arka taraf, merdivenlerle arka bahçeye inişe olanak sağlıyordu ve sık ağaçların arasındaki ince patika, evin etrafını çevreleyen ağaçlığın arasında yürüme imkanı veriyordu.

Yol boyu Aşil, iki genç kadınla birlikte yerlere düşen çam kozalakları toplamıştı. Annesi topladıklarını boyayabileceklerini söylediğinde yeni bir oyun bulmuş olmanın heyecanını yaşıyordu. Topladığı çam kozalaklarını tek tek babasının üzerindeki montun cebine doldurmuştu ve Derim onun yaptığı işi ciddiye alıyormuş gibi kendisine getirdiği her kozalağı özenle cebine koymuştu.

Anka baba oğul arasındaki iletişimi yan gözle sürekli takip ediyordu ve Derim’in, Aşil’in her yaptığı şeye gösterdiği ilgi her defasında olduğu gibi yüreğini ısıtıyordu. Elinde eldivenler olmasına rağmen Aşil’in üşümüş ellerini, dizlerini kırarak yere çömelmiş halde kendi ellerinin arasına alarak nefesiyle ısıtan Derim, Anka’nın çok uzun süre zihninden

ANKA

silemeyeceği bir resim oluşturmıştı. Aşil'in gözleri pırıl pırıldı. Derim'in bakışları oğlundan daha parlaktı ve birbirine gülümseyen iki surat, akıl alacak kadar güzeldi.

Derim, oğlunun elini kendi iri elinin içine alarak ayağa kalktığında yürüyüşe kaldıkları yerden devam ettiler. Alin ve Jan aralarında konuşarak önden yürürken bu kez üçü geriden ağır adımlarla ilerliyordu. Derim gerçek hayatın böylesi bir şey olduğunu düşündü yine. Sevdiği kadın yanında sessizlik içinde yürürken oğlunun eli avucunun içindeydi. Hava soğuktu ancak onun yüreği sımsıcaktı.

Yarındaki kadının uzun siyah saçları omuzlarından dökmüş, başındaki mavi yün bere, gözlerinin rengini daha da belirginleştirmişti. Soğuktan kızarmış burnu, pembeleşmiş yanakları, boynuna sardığı beyaz yün atkısı ve kalın beyaz paltosunun içinde ancak bir masal prensesi olabilecek kadar güzeldi.

Derim kendisinin, tıpkı hissettiği gibi bir masalın içinde olduğunu düşünüyordu. Bu gerçek olamayacak kadar güzeldi. Ve Derim hayatının sonuna kadar bu masalın içinde kalmak istiyordu.

Fakat her masalda olan korkutucu canavarlar Derim'in kendi içindeydi ve tıpkı o gün olduğu gibi ortaya çıkmakta gecikmemişlerdi.

Keyifli yürüyüş bitip eve döndüklerinde yarım saate yakın süreyi şömineli odada kahve içerek geçirdiler. İliklerine kadar hissettikleri soğuğu bu yarım saatte ısıtarak yok etmişlerdi.

Şöminenin önünde bir yandan sıcak çikolatasını içen Aşil, bir yandan önüne serdiği kozalakları heyecanla yan yana dizmişti. Anka, yürüyüş boyunca sürekli koşturduğu için enerjisini yeteri kadar atmış olduğuna inandığı oğluna "İstersen saklambacı başka zaman oynayabiliriz. Boyayacağın kozalakları ağacımızın üzerine asabiliriz" diyerek öneri

sunduğunda, Aşil hiç bekletmeksizin başını sallayarak "Evet anne! Hemen başlayabilir miyiz?" dedi heyecanla.

Anka başını sallarken "Odandan fırçalarını ve boyaalarını alıp gelmen lazım. Bu arada ben de buraya bizim için bir çalışma alanı hazırlarım."

Aşil hızla yerinden kalktı. "Hemen alıp getiriyorum!"

"Akrilik boyaları getireceksin ama. Üzerinde yazıyor."

"Tamam anne!"

"Acele etme. Merdivenlerde koşturma, dikkatli inip çık."

Aşil annesine cevap vermeden hızla koşturmaya başlamıştı bile. Anka yerinden kalktığında, Derim sorarcasına ona baktı. Sanki genç kadının yanından ayrılmasını istemez gibiydi.

"Jasques'tan geniş bir örtü isteyeceğim. Yere serip üzerinde boyayabiliriz."

"İsteseydin getirirlerdi."

"Gerek yok. Kendim alabilirim."

Derim onun bu tavrına tasvip etmez gibi baksa da karşılık vermedi. Anka'nın kendi işini kendi yapmayı sevdiğini biliyordu ve son anda üstelemekten vazgeçti.

Anka odadan çıkmadan evvel "Öğle yemeğinin bir saat sonraya hazır olmasını söyleyeceğim. Herkes için uygun mu?" diye sordu.

"Ben şimdi Duman'la çalışmaya ineceğim. Siz yiyin, ben iki saat sonra yerim" diyen Jan'a, Derim katıldı.

"Benim de çalışma odasında biraz işim var. Ben Jan'la yerim, siz acıktıysanız bir saat sonrasına hazırlat sen."

"Ben acıkmadım... Zaten kozalakları boyayınca bir saat kuruması için bekleyecektik, o yüzden bir saat sonra dedim. Bekleriz. Benim için sakıncası yok... Alın sen?" diyen Anka, kardeşine baktı sorarcasına.

"Ben Bartın'la aşağı inerim. Bana da uyar iki saat sonra."

Genç kadının kendisine yönelttiği 'Ponpon' hitabından sonra artık yalnızca soyadıyla hitap etmesi bir lütuftu. Jan sorarcasına Alin'e bakınca, genç kadın omuz silkerek muzır bir ifadeyle güldü.

"Çalışırken ne kadar seksi görüldüğüne bakacağım."

ANKA

Anka, kardeşinin sözlerinin üzerine gözlerini devirirken, Derim hayretle Alin'e bakıyordu. Jan ise iştahlı gözlerle genç kadını süzdü.

"Farklı yerlerde daha seksiyim aslında."

"Hadi inşallah. Onları da gördüğümde değerlendiririm."

Derim şaşkınlıkla gözlerini Anka'ya çevirdi. İkisi arasında geçen bu konuşmaları Anka'nın nasıl karşıladığını merak ediyordu. Anka, Derim'in bakışlarına umursamazca omuz silkti. Alin'in tavrını kimse değiştiremezdi ve Anka kardeşini absürt tavırlarına rağmen seviyordu.

Sonraki on dakikada, şöminenin önüne serdiği bezin üzerine Anka ve Aşil malzemeleriyle birlikte yerleşip işe başladıklarında, Alin de üzerini değiştirip, Jan'la birlikte spor salonuna inmişti. Çalışmayı izlerken kendisi de boş durmayacaktı belli ki.

Derim, Aşil'in heyecanını gördükten sonra çalışma odasına gitmekten vazgeçmişti. Anka, onun meraklı gözlerle kendilerini izlediğini gördüğünde samimi bir tonla "Sen de katılmak ister misin?" diyerek Devrim'i davet etti. Derim bu daveti ikiletmedi. Onun katılımı Aşil'i mest etti ve bu sevincini göstermekten çekinmedi. Sonraki bir saat, üçü yerde bağdaş kurarak, ellerindeki fırçalarla kozalakları boyamaya devam ettiler.

"Öyle değil baba. Bak böyle boyayacaksın."

Aşil, bilgiç bir tavırla babasına nasıl boyayacağını gösteriyordu. Her rengi kendisi seçiyor ve anne babasının önüne birer kozalak koyarken hangi renge boyayacaklarını talimat verir gibi iletliyordu. Patronluk tamamen Aşil'deydi, Anka ve Derim onun isteklerine boyun eğiyorlardı. Derim bir an Aşil'e belli etmeden sorarcasına Anka'ya baktığında, Anka ağzının içinde söylenir gibi mırıldanmıştı.

"Tanıdık geliyor değil mi?"

Derim gözlerini kırıştırtarak hızla genç kadından kaçırıldı. Aşil talimatlarını yaşından beklenmeyecek bir otoriteyle aktarıyordu ve yalnızca kendi istediği renklerle çalışmalarına izin veriyordu. Anka bu duruma alışıkmiş gibi umursar

görünmüyordu ve Aşil'i bir şekilde ikna ederek istediği gibi yönlendiriyordu. Ancak Derim, onun kadar başarılı değildi.

"Ama yeşiller çok oldu, birkaç tane beyaz iyi olmaz mıydı?"

Derim'in sorusuna Aşil başını iki yana sallayarak itiraz etti. "Ben kırmızılardan istiyorum."

Anka elindeki kozalağı diğer elindeki fırçayla sakince boyarken sık sık kaçamak bakışlarını karşısındaki ikiliye atıyordu.

"Kaç tane kırmızı yapacağız?"

"Ben başka renk isteyene kadar."

"Ama hepsini eşit sayıda yapmamız gerekmiyor mu?"

"Neden?"

Derim duraksayarak baktı Aşil'e ve bu soruyu nasıl cevaplayacağını düşündü. Tereddütlü bir tonla "Daha mantıklı olmaz mı?" diye sordu tek kaşını kaldırarak.

"Ama neden mantıklı?"

"Eşit sayıda olması açısından."

"Eşit olmazsa ne olur ki?"

Derim yardım diler gibi bakışlarını Anka'ya çevirdi. Anka memnun bir yüzle gülümsedi ve aynı soruyu tekrarladı tatlı bir sesle.

"Evet. Eşit olmazsa ne olur ki?"

Derim pes etmiş gibi omuzlarını silkip sesli bir soluk verdi.

"Tamam. Dediğin gibi olsun. Fark etmez herhalde."

Derim, Aşil'in önüne koyduğu iki kozalağı daha kırmızıya boyadığında, Aşil kenarda maviye boyanmış olanları Derim'in önüne koydu bu kez.

"Fikrimi değiştirdim. Mavileri çok sevmedim. Sanırım bunları beyaza boyasak daha iyi olacak."

Derim kaşlarını kaldırıp Aşil'e baktı sitemli gözlerle. "Ama sana demiştim."

"Ama o sırada beyaz istemiyordum. Şimdi istemeye karar verdim."

Aşil'in masumca açtığı gözler ve aynı masumlukla yaptığı savunma Derim'in omuzlarını düşürdü ve "Peki" der gibi başını sallayarak beyaz boyaya uzandı. Anka gülmek için dudaklarını birbirine bastırdı. Derim'in önüne iki tane daha

ANKA

kozalak kondur ve Aşil kendi kendine konuşur gibi "Bunları da beyaza boyayalım bence. Eşit sayıda olmaları gerekiyor" dedi.

Anka atacağı kahkahayı zorlukla bastırıp sanki burnunun üzerini kaşıyormuş gibi elinin tersini yüzüne kapadı çünkü o sırada Derim hayretle Aşil'e bakıyordu. Aşil başını kaldırıp gözleri parlayarak masumca babasına gülümsedi. Sanki karşısındaki bu tür şeylerden anlamıyormuş ve ona yardımcı olmaya çalışıyormuş gibi bilmiş bir tavırla konuştu.

"Hepsini eşit sayıda yapmamız gerek. Bu kadar çok kırmızı boyamaman gerekiyor."

Derim hızla Anka'ya baktı ve çocukça bir yüzle gözlerini açarak "Lütfen bana, böyle olmadığımı söyle!" dedi inler gibi.

"Allah Allah kime benziyor acaba?" diye söylendi Anka, iğneleyici alçak bir tonla.

Akşam yemekten sonra Anka ve Alin pijamalarının üzerine uzun polar sabahlıklarını giyip şömineli odada film izlemeye karar verdiklerinde, Aşil'in pijamasının üzerinde de tıpkı onlar gibi kendi sabahlığı vardı. Geniş kanepede üçü koyun koyuna girip ince battaniyenin altında izlemek üzere, filmi kimin başlatacağının tartışmasını yaparken Aşil o anda anımsamış gibi heyecanla araya girmişti.

"Ama mısır patlatmadık!"

"Pekala!" dedi Alin gömüldüğü yerden ve gözlerini masumca kırıştırıp "Ben filmi başlatırım. Sen de mısırı patlat o zaman." dedi kardeşine.

"Neden mısırı hep ben patlatıyorum?"

"Çünkü sen daha güzel yapıyorsun! Ben tuzu hep kaçıyorum."

"Bunu mahsus yapıyorsun. Her defasında bana yaptırmak için en berbat performansını sergiliyorsun."

"Kim demiş? Bir türlü tutturamıyorum işte."

Anka gözlerini devirip oflayarak yerinden kalktı ve sitemli bir tonla "İstediğinde bayağı iyi yapıyorsun. İşine gelmiyor. Çok hainsin!" dedi.

Alin tıpkı söylediği gibi haince gülümsedi kardeşine ve Aşil'e bakarak göz kırptı. Aşil başını omuzlarına çekerken kıkırdadı. Yeniden heyecanla ayaktaki annesine baktı sorarcasına.

"Sen mısırları patlatırken ben de babamı çağırabilir miyim anne? O da bizimle seyretmek ister eminim."

Derim, Jan'la birlikte çalışma odasındaydı ve Lee ile birkaç şeyi konuşacaklarını söylemişlerdi. Anka başını sallarken odanın kapısına ulaşmıştı bile.

"Tamam. Ben mısırları getirene kadar sen babana haber verirsin o zaman."

Anka mutfağa yollanırken, Aşil yerinden fırlamıştı. Annesinin peşinden şömineli odadan çıkıp koridorda koşturarak geniş girişe ulaştı ve acele adımlarla merdivenleri çıkarak ikinci kata çıktı. Çalışma odasının önüne geldiğinde parmaklarının ucunda yükselerek kapıyı açtı. Çalışma masasının karşısında Derim geniş deri koltukta oturuyordu. Masanın bir ucuna Jan kalçasını yerleştirmiş, ikisi de önlerindeki ekrana bakıyorlardı. Aşil'in konuşmanın sonunu yakaladığı belliydi çünkü Derim o sırada Lee'ye birkaç talimat sıralayıp ekranı kapamıştı.

Üzerinde sabahlığı ile pijamalarının içindeki çocuk öyle sevimli görünüyordu ki Derim kollarını açarak koltuğunu çevirdi ve "Gel babacım." dedi gülümseyerek.

Aşil, babasının kucağına tırmandı ve tek dizinin üzerine oturarak yüzünü Derim'e çevirdi.

"Film izlemeye karar verdik. Annem mısır patlatıyor. Sen de bizimle seyreder misin baba?"

Derim'in cevap vermesine fırsat kalmadan Jan alıngan bir tonla araya girdi.

"Ben davetli değil miyim?"

ANKA

Aşil kıkırdadı ve başını salladı. "İstersen sen de bizimle seyredebilirsin Jan amca."

Derim oğlunun üzerindeki sorarcasına baktı. "Pijamalarını giymişsin?"

Aşil başını salladı. "Annemle Prensesim de pijamalarını giydiler. Çünkü pijamalarımızla film seyretmeyi çok seviyoruz. Daha rahat oluyor."

"Bizim de mi pijamalarımızı giymemiz gerekiyor?"

"Uykun gelirse yatağa gitmesi daha kolay oluyor." dedi Aşil doğru açıklamayı yaptığından emin olarak.

Derim, başını çevirip Jan'a baktı. "Sanırım pijamalarımızı giymemiz gerekiyor." dedi Aşil'e benzer bir tavırla.

Jan boş boş genç adama baktı. "Benim pijamam yok ki. Bildiğim kadarıyla senin de yok."

Derim gözlerinde uyaran ışıltılarla Jan'a bakarak "O zaman eşofman giymemiz mantıklı gibi." dedi imalı bir tonla.

Jan kaşlarını kaldırıp anlamış gibi başını salladı. "Hee, evet öylesi mantıklı olur. Boxerla oturamayız sanırım."

Derim onaylamaz gibi baktı Jan'a ve bu kez gülümseyen yüzünü Aşil'e çevirdi.

"O zaman biz de pijamalarımızı giyip gelelim ve size eşlik edelim babacım."

"Harika" dedi Aşil neşeyle. Derim'in kucağından inmek için hareketlendi ve ayakları yere değerken "Ben senin kucağında seyredebilir miyim baba?" diye sordu.

Bedenini babasına çevirmiş beklentiyle Derim'e bakıyordu. Derim öne eğildi ve parmaklarının ucuyla Aşil'in yanığını okşadı. "Başka türlü o filmde keyif almazdım zaten."

Aşil gözleri parlayarak gülümsedi ve çoğu zaman yaptığı gibi yerinde zıplayarak neşeli bir kıkırtı çıkardı.

"O zaman anneme söyleyeyim daha çok mısır patlatsın."

Derim gözlerini yumup onaylayarak başını salladı. "On dakika sonra biz de aşağı iniyoruz."

Aşil sekerek odanın içinde ilerlerdi ve kapıdan çıkmadan

evvel tekrar babasına dönüp baktı. Yüzündeki sevgi neredeyse elle tutulacak kadar somuttu.

"Ona her baktığımda yüreğim yerinden çıkacak sanıyorum."

Jan, Aşil'in arkasından gözden kaybolduğu aralık kapıya bakarken, Derim'in mırıltılı bir tonla sarf ettiği kelimeler sonrası buruk bir gülümsemeyle başını Derim'e çevirdi.

"Haksız sayılmazsın. İnsanın yüreğini yerinden oynatacak kadar harika bir çocuk."

"Ondan uzakta nefes alamıyor gibi hissediyorum. Hele onu tanıdıkça ve o masum gözlerle bana baktığında onsuz bir hayatı düşünemiyorum bile."

"Onsuz olmayacaksın Derim. Artık hayatında ve hep hayatında olacak."

"Ona layık olmak istiyorum."

Derim'in mırıltılı sözlerine Jan, onu temin eden kesin bir tonla karşılık verdi.

"Bunun için elinden gelenin fazlasını yapıyorsun. Seninle her zaman gurur duyacak ve seni her zaman çok sevecek. Sen onun kahramanısın."

Derim hayıflanır gibi başını iki yana salladı karşı koyarak. "Onun kahramanı olmak istemiyorum. Sadece babası olmak istiyorum. Kahramanı olamayacak kadar berbat şeyler yaptım. Annesine yaptıklarımı hiçbir zaman öğrenmez umarım. Biliyorum, beni asla affetmez. Ben olsam affetmezdim."

"Saçmalama Derim! Hepsi hataydı ve sen hatalarını tolere etmek için elinden geleni yapıyorsun. Aşil, geçmişte olanları öğrenmeyecek. Kimse onun hayal kırıklığı yaşamasını istemiyor ve geçmiş, geçmişte kaldı artık."

"Sence sahiden her şey geçmişte mi kaldı?" Derim'in bu sözlerle inanmadığı küçümsercesine kıvırdığı dudağının ucundan belliydi.

Jan kendinden emin başını salladı. "Bak, kızıl cadı bile artık bunu kabullenmiş görünüyor. Neden aksi olsun ki? Kime ne faydası var?"

ANKA

“Öyle mi düşünüyor?” Derim koltuğunu çevirip başını kaldırarak ayaktaki Jan’a baktı. Jan gözlerini etrafta dolaştırarak sitemli bir tonla karşılık verdi.

“Kardeşi mutlu olduğu sürece onun kararlarına saygılı olacağını ve diline hakim olmaya çalışacağını söyledi ama arada iğnesini sokmayı ihmal etmeyecekmiş. Ancak bu tavrı Aşil’den bağımsızmış. Aşil’e kimse bir şey belli etmek istemiyor. Herkes onun mutlu bir çocuk olmasından yana.”

Derim uzun denecek bir süre düşünceli gözlerle Jan’ı izledi ve nihayet “Sizin aranız nasıl?” diye sordu merakla.

Jan omuz silkti. “Hayatımda böyle garip bir kadınla karşılaşmadım daha önce. Beni umursuyor görünmüyor. Sürekli imalı konuşuyor. Sanki bana sadece seks için kullanacağı bir adammışım gibi davranıyor.”

“Sen de daha önce kadınları sadece seks için kullanırdın. Bu neden garip geliyor ki sana?”

“Ben onu sadece seks için istemiyorum! Tamam bu kaçınılmaz görünüyor ama aramızdaki sadece seks olmamalı.”

“Bunu izlemenin eğlenceli olacağını sana daha önce söylemiştim.” dedi Derim keyifli bir sesle. “Karşına senin gibi davranan bir kadın çıktığı için mutlu olduğumu söylemeden edemeyeceğim.”

“Sen kendine bak!” dedi Jan ters bir ifadeyle.

“Benim bakılacak neyim var?” Derim’in hayretle açtığı gözlerine Jan küçümsercesine baktı.

“Beş yıldır rahip gibi yaşıyorsun ve sanırım bu süre daha uzayacak gibi görünüyor.”

“Ben şikayetçi değilim. Hayatımdaki tek güzel şeyi kirletmeyeceğim! Ne kadar sürerse sürsün.”

“İnanmayacak sana, biliyorsun değil mi?”

Derim omuz silkti umursamadan. “Onun inanıp inanmaması umurumda değil. Doğruyu ben biliyorum, bu bana yeter. Ona dair hiçbir şeyi kirletmeyeceğim. O çocuğumun annesi. Ona yaptığım her şeye rağmen çocuğumu dünyaya

getirdi ve onu harika bir şekilde yetiştirdi. Bunu hak ediyor. Ondan başka kadınlar olmayacak.”

Jan alaycı gözlerle Derim’e baktı ve bakışlarıyla Derim’in bacaklarının arasını işaret etti. “Hâlâ işlevsel mi yoksa hayata küstü mü?”

“Siktir git!” dedi Derim kızgın bir tonla ve aynı anda Jan sesli bir kahkaha attı.

“Hadi kalk...” dedi Jan gülmeye devam ederken. “Gidip rahat bir şeyler giyelim, Kızıl Cadı’yla film izleyeceğim.”

“Kızıl Cadı’yı kesinlikle seninle oturması için ikna et ki, ben de oğlum ve annesiyle birlikte izleyeyim.”

“Bende! Merak etme.”

Jan’ın kendinden emin sesi Derim’in alayla ona bakmasına neden oldu.

“Sanırım seni seks objesi olarak düşünmesinin yanı sıra köşe yastığı olarak da kullanmak isteyecektir.”

“Siktir git!” diyen bu kez Jan’dı.

On dakika sonra Derim ve Jan üzerlerine giydikleri koyu renkli eşofman altı ve uzun kollu beyaz tişört içinde üçüncü katın merdivenlerinden iniyorlardı. İkinci kata indiklerinde girişte Aşil’in sesi yankılandı.

Derim ve Jan’ın gecikmesi sabırsız çocuğun yeniden babasının peşine düşmesine neden olmuştu. Geçen sürede Anka koca bir kase mısırı yanlarına bırakıp bir yenisini yapmak üzere yeniden mutfağa dönmüştü. Girişteki merdivenlerin dibinde başını yukarı kaldırmış sesinin yettiğinde “Baba!” diyerek bağırarak çocuğa, Derim ikinci katın tırabzanından başını aşağı eğerek “Geliyoruz oğlum.” diye karşılık vermişti fakat aynı anda elinde bir başka büyük kaseyle mutfaktan gelen Anka, yüzünü buruşturarak, şikayetçi bir sesle oğlunu uyardı.

“Bağırma bebeğim evin içinde.”

Aşil birkaç basamak yukarı çıktı ve yine sabırsızca başını yukarı kaldırıp “Ama hadi baba. Annem mısırları yaptı bile”

ANKA

dedi bu kez daha düşük bir tonla seslenerek.

Derim merdivenleri inerken tırabzanın üzerinden oğluna bakarak gülümsedi ve başını salladı.

“Geldik bile.”

Ve her şey o andan itibaren altüst oldu. Çıktığı birkaç basamaktan geriye dönen Aşil, sabahlığının yanından sarkan kuşağın yere değen ucuna bastığında en alt basamaktaydı ve dengesi bozuldu. Birinci basamaktan yüzükoyun yere düşerken can havliyle ellerini öne uzatmıştı fakat başını çarpmaktan kurtulamadı. Dudakların arasından ince acı dolu bir ses çıktı.

Bu düşüş, Derim ve Anka arasında yaşanacak ilk büyük patlamaya sebep oldu...

DEVAM EDECEK...

*Değer Kalan
Zamanlar*

ASLIHAN DOĞA

ANKA

Anka aylardır gergindi. Beklenen felaketin her an kapısını çalacağı korkusuyla beklemek ve geldiğini bilmek, son senelerde yaşadığı rehaverlin de sonuna geldiğinin işaretiydi.

Derim Akhan başarmıştı... 2 ay önce Konsey'e kabul edilmişti ve şimdi o da dünyayı kendi emelleri için rahatlıkla kullanan o birkaç adamdan biri olmuştu. Bir zamanlar bu düşünce ütöpik gelse de adam bunu başarmıştı sonunda.

Anka ve Derim... İki uç nokta, iki uç karakter... Onları ortada buluşturan küçük yürek Aşil... Aşil, Anka'nın kalbine kabul ettiremediği çekimin akışına kendini bırakmasını sağlayabilecek mi? Derim, yakıp yıktığı köprüleri tekrar inşa edip Anka'nın kalbini kazanabilecek mi? Kartlar yeniden dağıtılıyor. Hesapta yokken ortaya çıkan minik Aşil iki düşmanı bir noktada tekrar bir araya getiriyor. Serinin ikinci kitabını okurken sayfalar elinizde hızla akacak, kitabı bir çırpıda bitireceksiniz.

Hayat, gerçekten de insanlar plan yaparken kaderin kıs kıs güldüğü bir muammahtır.

theseusyayinevi

theseusyayine

theseusyayinevi

www.theseusyayinevi.com

THESEUS
yayinevi

9 786057 449765